Phi Lai Hoành Khuyển

Contents

Phi Lai Hoành Khuyển **3**
1. Chương 1 . . . 3
2. Chương 2 . . . 12
3. Chương 3 . . . 22
4. Chương 4 . . . 29
5. Chương 5 . . . 36
6. Chương 6 . . . 47
7. Chương 7 . . . 55
8. Chương 8 . . . 62
9. Chương 9 . . . 71
10. Chương 10 . . . 82
11. Chương 11 . . . 92
12. Chương 12 . . . 100
13. Chương 13 . . . 108
14. Chương 14 . . . 118
15. Chương 15 . . . 129
16. Chương 16 . . . 140
17. Chương 17 . . . 150
18. Chương 18 . . . 160
19. Chương 19 . . . 171
20. Chương 20 . . . 178
21. Chương 21 . . . 186
22. Chương 22 . . . 197
23. Chương 23 . . . 209
24. Chương 24 . . . 220
25. Chương 25 . . . 231
26. Chương 26 . . . 243
27. Chương 27 . . . 254
28. Chương 28 . . . 262
29. Chương 29 . . . 274
30. Chương 30 . . . 286
31. Chương 31 . . . 298
32. Chương 32 . . . 305
33. Chương 33 . . . 317
34. Chương 34 . . . 325
35. Chương 35 . . . 333
36. Chương 36 . . . 346
37. Chương 37 . . . 353
38. Chương 38 . . . 361
39. Chương 39 . . . 372
40. Chương 40 . . . 380
41. Chương 41 . . . 392

42. Chương 42 . . . 403
43. Chương 43 . . . 412
44. Chương 44 . . . 420
45. Chương 45 . . . 429
46. Chương 46 . . . 441
47. Chương 47 . . . 454
48. Chương 48 . . . 465
49. Chương 49 . . . 477
50. Chương 50 . . . 488
51. Chương 51 . . . 500
52. Chương 52 . . . 507
53. Chương 53 . . . 519
54. Chương 54 . . . 530
55. Chương 55 . . . 541
56. Chương 56 . . . 548
57. Chương 57 . . . 561
58. Chương 58 . . . 573
59. Chương 59 . . . 582
60. Chương 60 . . . 589
61. Chương 61 . . . 600
62. Chương 62 . . . 611
63. Chương 63 . . . 619
64. Chương 64 . . . 630
65. Chương 65 . . . 643
66. Chương 66 . . . 651
67. Chương 67 . . . 663
68. Chương 68 . . . 675
69. Chương 69 . . . 684
70. Chương 70 . . . 695
71. Chương 71 . . . 706
72. Chương 72 . . . 713
73. Chương 73 . . . 725
74. Chương 74 . . . 736
75. Chương 75 . . . 746
76. Chương 76 . . . 758
77. Chương 77 . . . 769
78. Chương 78 . . . 780
79. Chương 79 . . . 789
80. Chương 80 . . . 800
81. Chương 81 . . . 811
82. Chương 82 . . . 823
83. Chương 83 . . . 834
84. Chương 84 . . . 846
85. Chương 85 . . . 860
86. Chương 86 . . . 874
87. Chương 87 . . . 886
88. Chương 88 . . . 894
89. Chương 89 . . . 906
90. Chương 90 . . . 917
91. Chương 91 . . . 925
92. Chương 92 . . . 934
93. Chương 93 . . . 947
94. Chương 94: (hoàn Chính Văn) . . . 958
95. Chương 95: Phiên Ngoại 1 . . . 971

96. Chương 96: Phiên Ngoại 2 985
97. Chương 97: Phiên Ngoại 3 (hoàn) 998

Phi Lai Hoành Khuyển

Giới thiệu
Thể loại: Hiện đại, HE, chủ thụ, cường cường, niên hạ, ấm áp, nhẹ nhàngSố chương: 94 chương + 3 Phiên ngoạiChuyển

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/phi-lai-hoanh-khuyen

1. Chương 1

Trong núi, đầu thu chính là mùa ngủ, ở cái chốn này, sáng sớm đầu thu mưa rơi tí tách mà phải rời giường, cũng đều cảm thấy phải xin lỗi ông trời.

Tôn Vấn Cừ giật nhẹ chăn, trở mình, chôn mặt vào trong.

Ngoài cửa sổ vang lên tiếng huyên náo của công nhân dậy sớm chuẩn bị làm việc, bên trong hàng lang ngoài cửa cũng có tiếng bước chân, hắn cố gắng tìm lại chút cảm giác buồn ngủ, hắn là một người lương thiện, cực kỳ không muốn có lỗi với ông trời.

Mà có vẻ chẳng thành công.

Giấc ngủ của Tôn Vấn Cừ vẫn luôn không tốt, rất khó vào giấc, hát bài hát ru, đếm cừu cũng không dễ dụ mình đi vào giấc ngủ, con kiến trong phòng vừa nấc một cái hắn đã lập tức tỉnh.

Từ khi bị cha vứt tới cái chỗ chết tiệt này, đã ba năm rồi hắn chưa từng ngủ say được một lần.

Sáng sớm sáu giờ đã bị công nhân đánh thức, không bị công nhân đánh thức thì cũng bị quản lý Trương phòng bên đánh thức, kể cả những người này không tạo ra tiếng động gì, con gà nuôi ở nhà đối diện có thể phát điên lên mà bốn giờ đã gáy sáng làm hắn tỉnh.

Gáy gì mà như cười.

Còn cười đến mức không ngừng được.

Ngày hôm nay, theo lệ thường, không ngủ lại được, không chỉ có không ngủ được, mơ màng cũng chẳng được luôn, cửa phòng hắn bị gõ vang.

Ba tiếng lộc cộc lộc cộc lộc cộc, sau đó là một câu nói dồi dào năng lượng: “Quản lý Tôn! Có người tìm cậu này!”

Vừa nghe giọng đã biết người nọ là lão Lương, từ ngày cái công trường khai thác đất sét cao lanh của ba vừa được dựng lên đã ở đây rồi, nói chuyện như sấm đánh, đánh nhau cũng không cần dùng tay.

“Tôi còn chưa dậy đây…” Tôn Vấn Cừ kéo dài giọng trả lời.

“Ai tìm cậu ấy?” Giọng Quản lý Trương vang lên.

“Một người tên là Mã Lượng.” Lão Lương nói.

“Mã Lượng?” Quản Lý Trương rõ ràng rất xa lạ với cái tên này, như đang suy nghĩ xem.

Lượng Tử?

Tôn Vấn Cừ bất thình lình thò đầu ra khỏi chăn.

Quản lý Trương không biết Mã Lượng, thế nhưng cái tên này, đối với hắn, vào giờ phút này, có ý nghĩa không hề bình thường, chính là ý nghĩa có thể khiến người ta trong nháy mắt hất chăn nhảy từ trên giường xuống, để trần mặc mỗi cái quần cộc đã ra mở cửa.

“Mã Lượng?” Tôn Vấn Cừ nhìn lão Lương ngoài cửa, hỏi lại một lần, gió thu lạnh từ hành lang thổi vào khiến hắn nổi da gà cả người.

“…Đúng, Mã Lượng, cậu ta bảo cậu ta tên là Mã Lượng,” Lão Lương liếc hắn từ trên xuống dưới, “Cẩn thận lại cảm lạnh bây giờ, tháng trước không phải vừa bị sốt đó thôi.”

“Nó ở đâu rồi?” Tôn Vấn Cừ quay người vào phòng, giật lấy áo từ trên ghế cạnh giường rồi trùm lên người.

“Đang ở văn phòng ban kỹ thuật.” Lão Lương nói.

Tôn Vấn Cừ không hỏi nhiều nữa, cầm áo khoác vừa đi vừa mặc mà chạy ra khỏi phòng rồi xuống tầng, đi thẳng tới văn phòng ban kỹ thuật đối diện tòa nhà ký túc xá.

Phòng kỹ thuật này, trước đây gọi là phòng chỉ huy, từ khi hắn đến liền đổi lại, đào ít đất sét còn bày đặt phòng chỉ huy, ai không biết còn tưởng bọn họ đi đào chiến hào đây.

Mã Lượng đứng ngay ngoài phòng làm việc, đeo kính râm, từ xa đã có thể thấy gã một mặt tỏa ra nụ cười.

“Chạy đến đây làm gì?” Tôn Vấn Cừ đi tới trước mặt gã, cứ thế khoát tay gỡ luôn cái kính râm ra, “Lưỡi đã chẳng ra gì rồi còn giả mù nữa.”

“Tao đến, đón…..đón mày.” Mã Lượng cười ha ha hai tiếng, nghĩ nghĩ liền đi tới, ôm mạnh hắn một cái, “Gầy… gầy rồi, mày ấy.”

Tôn Vấn Cừ không nói gì, giơ tay lên định nhìn giờ, phát hiện ra mình không đeo đồng hồ.

“Đi.” Mã Lượng móc một chìa khóa xe từ đâu đó ra, ném vào tay hắn.

“Bây giờ?” Tôn Vấn Cừ trả lại kính râm lên mặt Mã Lượng, rồi quay đầu lại nhìn, quản lý Trương đang đứng trên lan can tầng hai nhìn hắn.

“Đương, đương nhiên là… bây giờ,” Mã Lượng cũng nhìn về phía kia, “Mấy ông…ông anh kia, nhìn, nhìn nửa buổi rồi, nếu không đi chắc sẽ, sẽ… báo cho ông cụ.”

“Tao mới vừa dậy, còn chưa rửa mặt đây,” Tôn Vấn Cừ xoa mặt, “Mày đến đây bằng gì?”

“Lái xe.” Mã Lượng chỉ chìa khóa xe trong tay hắn.

Tôn Vấn Cừ nhìn chìa khóa xe, lại quay đầu nhìn tầng hai sau lưng, quản lý Trương đang vừa gọi điện vừa đi tới đầu cuối cửa cầu thang.

Có lẽ là báo tin.

Hắn nhíu mày, đập một cái lên vai Mã Lượng: “Đi.”

“Đồ, đồ không mang đi, à?” Mã Lượng hỏi.

“Không cần nữa.” Hắn nói.

Cho dù đã đợi ở đây ba năm rồi, nhưng trong phòng hắn, căn bản cũng chẳng có gì, ngoại trừ vài bộ quần áo để thay, còn có một chồng tư liệu đất cao lanh, bản đồ gì đó, lúc hắn nhàn rỗi không có việc gì thì lật qua lật lại, đều lật đến cong mép rồi, nhìn qua còn tưởng là gia phả bị lật hơn trăm chục năm rồi.

Hắn ở cái chỗ này chính là ngồi không, không cần hắn quản sổ sách, cũng chẳng cần hắn quản người, cũng chẳng cần hắn quản đất luôn, quản lý Trương bình thường sẽ kéo hắn ra công trường đi loanh quanh, loại đất này phải làm thế nào, đống này có bao nhiêu, chất lượng ra làm sao, cha chỉ muốn kìm hắn lại mà thôi.

Nói ba năm, hắn liền đợi đúng ba năm, hôm nay là ngày mùng 9 tháng 10, vừa đúng ba năm.

Vốn là định thêm hai ngày nữa sẽ liên hệ với Mã Lượng bảo gã tìm cách tới mang mình đi, nhưng không nghĩ tới Mã Lượng còn sốt ruột hơn hắn, đúng kỳ hạn đã tới.

Hắn liếc nhìn Mã Lượng đang đi cạnh hắn, không hổ là thằng bạn chí cốt vì hắn mà bị cha một cước đá ra khỏi "sư môn".

Có điều lúc hai người ra sân sau, Tôn Vấn Cừ vừa nhìn thấy con xe đang dừng ở cổng, bên cạnh đống đất liền sửng sốt: "Cái thứ quái quỷ gì đây?"

"Xe." Mã Lượng nói.

"Mày lái cái xe này vào đây?" Tôn Vấn Cừ nhìn cái xe trước mắt, hai mắt sắp không chớp nổi nữa, lại cúi đầu nhìn chìa khóa xe trên tay, chắc chắn bản thân không nhìn nhầm, "Mày lái cái xe con bọ này đến đây? Mày cũng giỏi đấy chứ! Mày không quệt vỡ gầm xe luôn à!"

"Vội, không… không tìm được, xe, xe khác." Mã Lượng nói.

"Tao không lái cái thứ quái quỷ này," Tôn Vấn Cừ quay người trở lại, "Lái được nửa đường chắc chắn chỉ còn mỗi cái cái xác, tao không muốn đi bộ, trời còn đang mưa nữa."

"Vấn, Vấn, Vấn,… Tôn Vấn Cừ." Mã Lượng vừa thấy hắn như vậy liền cuống lên, đi tới kéo hắn lại, "Đừng đại, đại thiếu gia nữa, nhỡ ông cụ mà đổi ý, bảo người cản, cản một cái, mày lại… lại phải đợi ba năm."

Tôn Vấn Cừ đứng lại, nhìn vào sân, rồi quay đầu nhìn ra hướng con đường bên ngoài, cuối cùng cắn răng lên xe.

"Sao mày không lái đi?" Khởi động xe xong, hắn liền hỏi Mã Lượng một câu.

"Mày quen, quen tay, mày lái." Mã Lương nói xong liền lo lắng quay lại đằng sau nhìn.

"Tao ba năm không chạm vào xe rồi," Tôn Vấn Cừ lái xe đi, mới vừa lái chưa được mười mét đã đụng phải ổ gà, xóc nảy một cái, hắn suýt nữa cắn phải lưỡi, "Con đường này còn nát hơn cả lúc tao đến."

"Đều bị bọn mày, xe… xe kéo đất, đẳn lên." Mã Lượng cười, tay cầm dây an toàn.

Cứ như vậy lái xe ra khỏi con đường nhỏ, xóc nảy một đường đến trên "đại lộ", con đường này cũng chỉ to hơn con đường bên ngoài sân phòng kỹ thuật kia có nửa mét chiều rộng, đã từng là đường xi măng, giờ ngoài bùn và đá thì chính là ổ gà.

“Điện, điện thoại mày không, cầm đi à?” Mã Lượng đột nhiên nhớ ra, vừa bám vào dây an toàn vừa hỏi.

“Ngoài người ra thì chẳng cầm gì cả.” Tôn Vấn Cừ nhìn qua gương chiếu hậu, không ai đuổi theo, cả con đường đá sình bùn sau xe, không một bóng người, “Cái điện thoại kia tao bình thường cũng không dùng, có cầm theo không cũng chẳng sao.”

“Cái cũ, cũ của….mày, ở chỗ tao.” Mã Lượng nói, “Số vẫn còn, còn giữ.”

Tôn Vấn Cừ liếc nhìn gã, không nói gì, chỉ là vỗ vỗ lên vai gã.

Theo lí, đột nhiên rời đi một nơi đã sống ba năm, người như hắn, thế nào cũng sẽ có chút xúc động, vậy mà chẳng có gì, chỉ có một ý nghĩ mau mau rời khỏi nơi này, xe vừa xóc vừa bất chấp trời mưa mà phóng vèo vèo.

Hai bên đường toàn là bụi đất, cỏ cùng lá cây mọc lên cũng là màu trắng xóa, mưa trút từ đêm qua đến giờ, cũng chẳng thể nào rửa sạch lá cây về màu xanh vốn có.

Bản thân vậy mà có thể đợi ở cái chốn này tận ba năm, thật sự có nghị lực.

Cùng cha đẻ của mình phân cao thấp đến tận mức này, có lẽ ngoài hắn ra cũng chẳng còn ai khác.

“Sao không ngăn nó lại!” Tôn Chính Chí cầm điện thoại rống lên, lại đập lên bàn làm việc một cái.

Tôn Dao ngồi trên ghế sofa tiếp khách bên cạnh sợ hết hồn, cốc cầm trong tay suýt nữa rơi xuống sàn, cô đứng lên đi tới cạnh cha, xua tay với ông.

Tôn Chính Chí cúp điện thoại, rồi ném điện thoại di động lên bàn một cái, quay lại nhìn cô: “Chuyện này con biết chưa?”

“Con không biết,” Tôn Dao nhíu mày, “Kể cả con có biết cũng sẽ không để Lượng Tử đến đón nó chứ.”

“Vậy thì chính là em gái con!” Tôn Chính Chí giận dữ không kìm lại được, ngồi mạnh xuống ghế.

“Cũng chưa chắc là Gia Nguyệt,” Tôn Dao đi qua rót cho ông một cốc nước, “Lượng Tử với nó thân thiết như thế, đi đón cũng không có gì lạ.”

“Xe nó ở đâu ra? Trương Binh nói nó lái cái xe con bọ đến! Mã Lượng lôi đâu ra xe con bọ, nó đến cái xe van còn là mua hàng cũ!” Tôn Chính Chí lại đập bàn một cái.

Tôn Dao không nói gì.

"Đứa nào đứa nấy đều được lắm." Gân xanh trên trán Tôn Chính Chí giật giật, "Giỏi lắm."

"Ba," Tôn Dao dừng một lúc mới đi tới phía sau, nhẹ nhàng nắm lấy vai ông, "Ba nói xem, ba giận lớn vậy làm gì? Con nói câu này, có lẽ ba không thích nghe… Vấn Cừ qua bên kia ba năm, câu này là ba nói, giờ hết ba năm rồi, nó về, cũng bình thường mà."

"Con đừng có nói đỡ cho nó!" Tôn Chính Chí hất tay cô ra đứng lên, "Ba bảo đợi ba năm, không nói hết ba năm là nó được về, giờ ba bảo người ta bắt nó về đợi thêm ba năm! Cái thằng bất tài này, có đợi ba mươi năm cũng không lâu!"

"Ba," Tôn Dao thở dài, "Ba với nó cứ như vậy đến lúc nào? Vấn Cừ ba năm không về nhà, chưa đến hai tháng nữa là ăn Tết rồi, mẹ con nhớ nó không chịu nổi…"

"Vậy thì làm sao," Tôn Chính Chí nhìn cô, cười lạnh một tiếng, ngắt lời cô, "Con cho rằng nó sẽ về nhà ăn Tết?"

Tôn Dao không nói gì nữa, trầm mặc một lúc rồi đứng dậy ra khỏi phòng làm việc, dặn dò thư ký ngoài cửa đưa một chén trà sâm vào rồi rời đi.

Cả đường đi, Tôn Vấn Cừ đều không nói gì, gầm xe con bọ quá thấp, con đường này phải mưa thêm hai ngày nữa, hắn và Mã Lượng nhất định sẽ bị nhốt trong xe, không chừng còn bị người của cha tóm về hiện trường xây dựng chiến hào mất.

Hơn nữa, con đường này xóc đến mức này, hắn cũng sợ vừa mở miệng nói chuyện một cái liền sứt răng, hàm răng trắng đều tăm tắp của hắn không thể bị thương tổn gì được, trước đây còn có người đến tìm hắn quay quảng cáo kem đánh răng đây.

Xóc như điên trên đường hơn một tiếng, cuối cùng xóc lên được đường bằng phẳng, hắn mới thở phào ra một hơi, kéo dây an toàn, hỏi Mã Lượng một câu: "Xe ở đâu ra?"

"Mượn, mượn được," Mã Lượng nói, cũng kéo dây an toàn, móc một điếu thuốc ngậm vào, chuẩn bị đốt, "Mượn cho, mày, mày lái là được."

"Đừng có linh tinh với tao," Tôn Vấn Cừ đưa tay giật điếu thuốc trong miệng gã, ném ra ngoài cửa sổ, "Nói đi, của chị hai tao hay là mẹ tao."

"Không phải." Mã Lượng bỏ gói thuốc lá vào lại trong túi.

"Lượng Tử, tao biết mày bao nhiêu năm rồi," Tôn Vấn Cừ nhìn gã, "Đây chắc chắn là xe của Tôn Gia

Nguyệt… là xe của bà ấy, hay là xe bà ấy mua cho tao?”

Mã Lượng nhìn hắn, trầm mặc một lúc mới nói: “Mua cho…..mày.”

“Tao không cần.” Tôn Vấn Cừ chặc một tiếng, “Như ngồi trong cái hộp giầy.”

“Vấn….Vấn, Vấn….” Mã Lượng thở dài, xoay người về phía hắn.

“Vấn đi.” Tôn Vấn Cừ liếc nhìn gã.

“Cừ.” Mã Lượng nói xong câu.

“Mày không nói luôn nội dung được à.” Tôn Vấn Cừ không nhịn được cười.

“Gọi tên ý, là ngữ, ngữ trọng tâm…trường*” Mã Lượng cũng bật cười theo, sau đó thu nụ cười lại, “Theo tao, tao nghĩ, mày đi nhận lỗi với ông cụ, nhà mày, là được.”

**ngữ trọng tâm trường: ý chỉ lời nói thành khẩn, chân thành.*

“Nhận lỗi gì?” Tôn Vấn Cừ đạp phanh xe lại, dừng xe giữa đường, “Tao có lỗi gì? Tao thích đàn ông là có lỗi? Tao không chịu làm gốm là có lỗi? Tao không thích mấy cái lọ cái đĩa cái bình đấy là có lỗi? Tao đợi trong hốc núi đến ba năm tao còn có lỗi à?”

“Ý tao không, không phải…” Mã Lượng bị hắn xổ cho một tràng, lại càng nói không lưu loát.

“Tao biết ý của mày,” Tôn Vấn Cứ lại lái xe tiếp, “Ông ấy không phải cho rằng tao không ra hồn à, tao cứ không ra cái hồn ông ấy muốn là không đúng à?”

Mã Lượng thở dài, tay sờ sờ vào túi rồi dừng lại.

“Muốn hút thì hút đi,” Tôn Vấn Cừ nói, “Hé cửa sổ ra.”

“Không phải tao nói, mày,” Mã Lượng móc thuốc lá ra, đốt lên, “Mày không muốn ra hồn, hồn ông ấy muốn… mày cũng chẳng ra được…. cái hồn gì khác.”

Tôn Vấn Cừ mãi cũng không nói ra được gì, quay đầu lại nghiêm túc mà nhìn Mã Lượng: “Mày may mà mồm miệng không lưu loát.”

Vốn là bốn năm giờ lái xe, nhờ con đường rách nát này, xe lái mãi đến chiều mới tới chỗ ở của Tôn Vấn Cừ.

Lần này chuyện đón hắn về, Mã Lượng không nói với người khác, cho nên không có tình cảnh náo nhiệt mỗi lần hắn sắp đi đâu về là lại có một đám người đón gió tẩy trần cho hắn.

Tuy rằng Tôn Vấn Cừ rất không thích cùng một đám người ngồi trên bàn rượu chém gió tán phét, thế nhưng giờ đứng một mình giữa phòng khách lại cảm thấy có hơi lạnh lẽo.

Đi một vòng qua mấy căn phòng rồi sững sờ giữa phòng khách không biết phải làm gì.

"Tao dọn dẹp rồi." Mã Lượng đứng một bên nói.

"Nhìn ra rồi, không rơi bụi." Tôn Vấn Cừ quẹt ngón tay lên bàn, rất sạch.

"Chìa khóa đưa, đưa mày," Mã Lượng lấy ra chùm chìa khóa hắn để lại trước lúc vào núi tu hành, "Chùm kia mày nhớ, nhớ phải lấy lại."

"Hả?" Tôn Vấn Cừ liếc nhìn gã.

Hắn có hai chùm chìa khóa, trước lúc đi, một chùm đưa cho Mã Lượng, một chùm đưa cho Lý Bác Văn.

"Phải lấy lại," Mã Lượng nói, "Nếu không thì đổi, đổi khóa."

"Anh ta mang người đến à?" Tôn Vấn Cừ vừa hỏi vừa đi vào phòng ngủ, vỏ chăn và phủ bàn đều nhìn ra được là Mã Lượng đã đổi sang cái mới cho hắn, hắn liền mở tủ ra nhìn thử, bên trong trừ quần áo lúc hắn đi không mang theo, còn có hai bộ váy của phụ nữ, hắn lấy ra, ném lên ghế sofa phòng khách: "Đệt, sao mày không ném luôn đi."

"Giữ lại cho mày xem." Mã Lượng nói.

Tôn Vấn Cừ lại kiểm tra thêm hai lần, không phát hiện thêm gì khác lạ, có lẽ có, Mã Lượng cũng đã dọn sạch sẽ.

"Điện thoại cũ của tao đâu?" Hắn hỏi Mã Lượng.

Mã Lượng lấy điện thoại di động từ dưới ngăn kéo bàn uống nước đưa cho hắn, đã sạc đầy bật máy lên.

Hắn nhận lấy điện thoại, chuẩn bị ấn số, Mã Lượng ngăn hắn lại: "Trước, trước tiên ăn cơm đã, tao mời."

“Đón gió cho tao à?” Tôn Vấn Cừ cười, bỏ điện thoại vào túi, “Hai đứa mình thôi à?”

“Thấy ít người thì tao….tìm thêm cho mày… hai con búp bê, bơm hơi,” Mã Lượng nói, “Mỗi bên một con.”

“Tao xem rồi,” Tôn Vấn Cừ chậm rãi xoay người, “Nói trước, tao tuy ba năm không ăn được gì ngon, nhưng mấy tiệm trước đây ăn chán rồi tao cũng không đi.”

“Quán mới.” Mã Lượng gật đầu.

Tôn Vấn Cừ vào nhà tắm, tắm gội sạch sẽ, thay sang bộ quần áo khác, đứng trước gương nhìn qua, cảm giác mình có chút cảm giác như giành lấy cuộc sống mới.

Ngồi trong hốc núi ba năm, hắn cũng không đành lòng soi gương nhiều.

Chỉ là cái kiểu tóc này còn phải làm lại một lần, đều là làm trên cửa hiệu cắt tóc trên thị trấn lúc đi cùng quản lý Trương lên thị trấn mua sắm, lộ ra ma lực của Vương sư phụ đầu thôn.

“Mày lái xe đi,” Lúc ra khỏi nhà, Tôn Vấn Cừ ném chìa khóa xe con bọ cho Mã Lượng, “Tao không biết đường nữa rồi.”

Mã Lượng cầm chìa khóa qua, nở nụ cười hai tiếng.

“Xe này mai trả cho Tôn Gia Nguyệt đi, tao không lái cái thứ quái quỷ này,” Tôn Vấn Cừ ra khỏi nhà, căn nhà này của hắn ở tầng một, ngoài cửa có sân nhỏ rộng chừng bảy tám mét vuông, hắn trồng không ít hoa trong sân, ba năm không về, Mã Lượng chăm sóc không tệ, vậy mà vẫn phát triển bừng bừng.

“Mày lái xe, xe máy?” Mã Lượng hỏi, “Hay là xe…điện.”

“Tao đi bộ không được à?” Tôn Vấn Cừ nói, suy nghĩ một lúc lại quay đầu nhìn gã, “Thôi, xe đừng trả lại cho Tôn Gia Nguyệt, bà ấy thể nào cũng bảo mày không cần thì vứt xe ven đường đi, cứ giữ xe lại, mày lái đi.”

Không chờ Mã Lượng nói gì, Tôn Vấn Cừ đã đi ra sân, đang định đi về hướng xe, phía sau vang đến giọng một người phụ nữ: “Tôn Vấn Cừ!”

Mới vừa về đã có người quen?

Hắn quay đầu, liếc mắt nhìn phía sau, một cô gái đang bước từ từ đi về phía hắn, phía sau còn có một thằng nhóc, người rất cao, đội mũ lưỡi trai, trên cổ còn đeo headphone to, không nhìn rõ khuôn mặt.

"Chị là…" Tôn Vấn Cừ nhìn chằm chằm người phụ nữ này vài lần, đeo một cặp kính râm che nửa mặt, nửa mặt còn lại rất xinh đẹp, thế nhưng trang điểm rất đậm, nhìn có hơi quen mắt nhưng không nghĩ ra được là ai.

"Nhìn đi," Cô nàng kia đứng lại trước mặt hắn, ôm cánh tay cười lạnh, nghiêng người, nói với người đằng sau một câu, "Mới có bao năm không gặp, ba mày đã không quen biết gì mẹ mày rồi."

Tôn Vấn Cừ ngẩn người, đột nhiên quay đầu lại hỏi Mã Lượng: "Bà chị này nói gì thế mày?"

"Cô ta nói thằng, thằng nhóc kia, là……" Mã Lượng chỉ vào phía sau cô nàng, "Con trai mày."

2. Chương 2

Tuy Mã Lượng nói câu này cực rõ, hơn nữa khúc quan trọng cũng không lắp bắp gì, nhưng Tôn Vấn Cừ vẫn cảm thấy mình nghe nhầm rồi.

"Cái gì?" Hắn nhìn người phụ nữ trước mặt rồi hỏi một câu, có hơi lạc giọng, "Chị gái à, chị nhầm người rồi phải không?"

Nói xong hắn lại liếc mắt nhìn thằng nhóc phía sau, cao sắp bằng hắn đến nơi rồi, con trai?

"Tôn Vấn Cừ," người phụ nữ gỡ kính râm xuống, bước hai bước về phía trước, không đợi Tôn Vấn Cừ lùi lại, mặt cô nàng đã ở ngay trước mặt, "Trí nhớ của anh đúng là có chọn lọc."

Trong nháy mắt Tôn Vấn Cừ cau mày lùi về phía sau, đột nhiên nhớ ra người phụ nữ này là ai.

Quá bất ngờ, còn có hơi khiếp sợ, đây thật sự không phải khái niệm "Mới có bao năm không gặp", có mà đã từ biệt được cả chục năm rồi.

Nhớ lại năm đó, hắn vẫn còn là một thiếu niên xanh non mơn mởn…

"Phương Ảnh?" Hắn xoa mũi, nước hoa phả vào mặt làm hắn có hơi muốn hắt xì.

Người phụ nữ cười, giơ tay cho hắn một tràng pháo tay: "Lâu rồi không gặp đó."

Mã Lượng sau khi được Tôn Vấn Cừ nhắc cũng nhớ ra được đây là ai, so với khiếp sợ của Tôn Vấn Cừ, khiếp sợ của gã lại trực tiếp thể hiện trên ngôn ngữ: "Phương… Phương, Phương, Phương… Thôi bỏ đi."

Phương Ảnh đeo kính vào một lần nữa, nhìn Tôn Vấn Cừ: "Nghe nói anh mấy hôm nay sắp về nhà được rồi, nên em nghĩ, theo tính tình của anh, thêm một giây chắc cũng không chờ được, không ngờ em đoán cũng đúng thật."

"Hiểu anh thật đấy," Tôn Vấn Cừ nói, "Tìm anh có chuyện gì."

"Nói gì vậy," Phương Ảnh cười như không cười mà nhìn hắn, "Không có việc gì thì không tìm anh được à?"

"Em…" Tôn Vấn Cừ còn chưa nói xong đã bị ngắt lời.

"Có điều, thật sự có việc." Phương Ảnh nói.

"Vậy em mau nói đi," Tôn Vấn Cừ định xem giờ, đưa tay lên mới nhớ ra không cầm theo đồng hồ về, đành phải lấy điện thoại ra nhìn, "Anh còn có việc, đang vội ăn cơm đây."

"Vậy vừa khéo," Giọng Phương Ảnh lạnh đi, "Vừa khéo vừa ăn vừa nói."

"Rốt cuộc là em có việc gì?" Tôn Vấn Cừ thò tay vào túi quần, hơi không kiên nhẫn nhìn cô.

Nói thật, giữa hắn và Phương Ảnh không thể còn chuyện gì nữa, nếu thật sự có gì, theo tính tình của Phương Ảnh, đã bao nhiêu năm rồi, không thể tới giờ mới tìm đến.

Mà từ trong giọng điệu của Phương Ảnh, hắn còn cảm thấy được một tia "lai giả bất thiện".

"Tôn Vấn Cừ, chuyện trước kia anh đúng là muốn quên là quên, tiêu sái thật." Phương Ảnh gỡ kính râm xuống, khoanh tay, lắc lư kính râm trong tay, "Chuyện mất mặt thế này mà lại nói trước mặt anh Lượng à?"

"Tao tránh…tránh đi?" Mã Lượng nói.

"Tự em cứ từ từ quanh quẩn ở đây đi," Tôn Vấn Cừ không nói nữa, quay người đi sang phía xe bên cạnh. "Lượng Tử, lái xe đi."

"Muốn chạy à?" Phương Ảnh hơi lên giọng, "Tôn Vấn Cừ, năm đó anh chơi bà đây hai năm, nói vứt là vứt…"

Tôn Vấn Cừ đột nhiên dừng bước lại, xoay người, không chờ hắn mở miệng, Phương Ảnh đã chỉ tay vào người đứng phía sau: "Vứt bỏ thằng con trai để mình tôi ôm, anh chẳng thèm quan tâm, đây là chuyện người làm được à!"

Người đứng sau Phương Ảnh từ đầu đến giờ chưa hề nói gì, thậm chí cũng chưa hề thay đổi vị trí, nếu như không phải vì một câu này của Phương Ảnh, Tôn Vấn Cừ cũng sắp quên cậu ta có tồn tại.

Có điều câu này vừa nói ra, không chỉ riêng Tôn Vấn Cừ sửng sốt, một cụ bà đi ngang qua cũng nhanh chóng nghiêng đầu, chậm rãi vừa đi vừa liếc mắt nhìn mấy người họ.

Mã Lượng mặt hung dữ trừng cụ, bà cụ mới nhỏ giọng lầm bầm gì đó rời đi.

"Em lặp lại lần nữa xem nào?" Tôn Vấn Cừ cảm thấy cuộc sống của mình đúng là cực kỳ đặc sắc, bị cha đẻ ném vào núi ba năm, ngày đầu tiên trở lại đã bị "bạn gái cũ" không nhớ rõ mặt mũi đưa một đứa con trai tới.

"Làm sao, không định nhận à?" Phương Ảnh vẫy tay về phía sau, "Phương Trì, con lại đây."

Tên là Phương Trì?

Còn hợp tác như thế, theo họ mẹ?

Phương Trì vốn không hề động đậy giờ mới đi tới, Tôn Vấn Cừ cũng coi như nhìn rõ người này trông ra làm sao.

Tuy rằng mũ và headphones che mặt cậu ta đi không ít, nhưng dựa theo những bộ phận mắt còn nhìn thấy được, màu da khỏe mạnh, sống mũi cao cùng đôi môi mím chặt, siêu đẹp trai.

Có điều kể cả siêu đẹp trai đi nữa, cũng không đẹp trai đến mức Tôn Vấn Cừ có thể mơ mơ màng màng mở mắt nói mò nhận đứa con trai này.

"Không phải anh muốn nói chứ, Phương Ảnh," Tôn Vấn Cừ híp mắt lại, "Kỹ thuật lừa người của em bao năm như vậy rồi sao mà chẳng có chút tiến bộ nào vậy?"

"Nói thế nào cũng được," Phương Ảnh cười lạnh, "Lúc tôi đến cũng đã nghĩ anh sẽ không thừa nhận rồi, nếu không phải tôi quá khó khăn, cũng sẽ không đến tìm anh!"

"Anh mà nhận thật thì cũng nên đi đo IQ rồi." Tôn Vấn Cừ nói.

"Tôn Vấn Cừ, lương tâm anh mẹ nó bị chó cắn hết rồi à! Năm đó tôi mới bao nhiêu cơ chứ, tôi mới có 15 tuổi!" Phương Ảnh đột nhiên khóc òa lên.

"Ôi." Mã Lượng sợ hết hồn, giờ đang không có ai, nhưng thêm một lúc nữa là tới giờ tan tầm tan học.

“Hai ta… từng làm đến mức này?” Tôn Vấn Cừ không nhìn rõ trong mắt Phương Ảnh rốt cuộc có nước mắt không, nhưng hắn cũng không muốn ngày đầu tiên vừa về đã không hiểu ra sao biến phiền phức rách nát càng rách to hơn, hắn chỉ vào mình, “Chuyện anh thích đàn ông cũng có phải bí mật gì đâu…”

Phương Trì đột nhiên hơi ngẩng đầu lên, nhưng cũng không nhiều.

“Khốn khiếp! Lúc anh cùng bà đây đã đổi khẩu vị đâu!” Phương Ảnh trợn mắt, trong mắt quả nhiên không hề có nước mắt, “Thế nào, sau đó anh thích đàn ông rồi, thì không chịu nhận chuyện mình làm trước đó nữa à!”

Điện thoại Tôn Vấn Cừ đột nhiên reo, hắn không nói gì, lấy điện thoại di động ra nhìn.

Là Lý Bác Văn.

“Alo.” Hắn nghe điện thoại.

“Về rồi à?” Giọng Lý Bác Văn truyền ra, mang theo vui mừng rất làm quá, “Ai, anh đoán là chú sẽ về được mà, sao mà về rồi cũng không nói môt câu.”

“Vừa về.” Tôn Vấn Cừ vừa nhớ tới hai cái váy treo trong tủ quần áo mình là thấy khó chịu.

“Ra ngoài đi, đón gió cho chú!” Lý Bác Văn nói.

“Không đi, hôm khác tính sau đi, hôm nay có việc rồi,” Tôn Vấn Cừ liếc mắt nhìn “hai mẹ con” Phương Ảnh.

“Lịch? Lịch gì? Giờ mới vừa về đã có lịch gì?” Lý Bác Văn có hơi bất mãn.

Tôn Vấn Cừ không nói gì, Phương Ảnh đi tới, nhìn chằm chằm hắn rồi nói: “Trước tiên xử lý xong chuyện chúng ta rồi hẵng gọi điện thoại được không!”

“Ai thế?” Lý Bác văn nghe được tiếng từ bên này, liền hỏi một câu.

“Không có gì, mai gọi cho anh,” Tôn Vấn Cừ cúp điện thoại, nhìn Phương Ảnh, “Em cứ nói thẳng xem em cần gì, anh còn đang vội đi ăn, không có sức đứng đây đóng phim với em.”

“Thằng bé đang đi học, cần tiền, công việc tôi giờ không ổn định, nuôi nó khổ quá…” Phương Ảnh thay đổi vẻ mặt, một mặt ưu thương mà nói, “Tôi…”

"Bảo anh giúp em nuôi con?" Tôn Vấn Cừ liếc nhìn Phương Trì, không thể không bội phục thằng nhóc này, Phương Ảnh đã diễn đến thế rồi, cậu ta còn có thể đứng một mặt bình tĩnh, như thể cậu ta thật sự đến nhận thằng cha cặn bã này.

"Cho tôi ít tiền là được." Phương Ảnh gạt tóc, rốt cuộc cũng nói ra mục đích chuyến đi này, "Tôi cũng không muốn nói nhiều với anh, một lần thôi, mười vạn."

"Bao nhiêu?" Tôn Vấn Cừ nghe thấy liền cười.

"Trước tiên, xét…xét nghiệm…DNA đã," Mã Lượng đứng một bên ngậm thuốc lá, "Giám định… giám định con ruột."

"Xét cái gì mà xét! Giám cái gì mà giám!" Phương Ảnh gào lên một tiếng, xoay tay tóm lấy cánh tay Phương Trì bất thình lình kéo về phía trước, "Trông giống anh ta như đúc."

Phương Trì vốn đang đứng, có lẽ chưa kịp chuẩn bị, đã bị cô nàng cứ thế kéo một cái, lảo đảo nhào đến trước mặt Tôn Vấn Cừ.

Tôn Vấn Cừ cũng không kịp chuẩn bị, chưa kịp tránh, đã như vậy mặt đối mặt cùng nhau.

Trừng mắt nhìn nhau mấy giây.

Hắn nhìn rõ được hai mắt của Phương Trì vẫn luôn bị mũ che khuất, vành mắt rất sâu, mắt cũng rất đen.

Có điều, cả hai người đều nhìn rõ được xem thường từ ánh mắt đối phương.

Điều này làm Tôn Vấn Cừ có hơi không vui lắm, một thằng nhóc lừa đảo, ít nhất cũng coi là đồng phạm, còn có mặt mũi xem thường người bị hại? Còn có mặt mũi bày ra loại vẻ mặt không để lọt vào mắt này?

Kỹ năng diễn xuất quá đỉnh kout rồi!

Hai người bọn họ trừng nhau nửa buổi, Mã Lượng ở bên cạnh hỏi một câu: "Giống…giống à?"

"Để anh tính hộ em," Tôn Vấn Cừ quay đầu nhìn Phương Ảnh, "Em 15 tuổi sinh con trai, giờ hẳn là 14 tuổi…"

Hắn liền quay đầu mặt đối mặt với Phương Trì, nhìn chăm chú: "Vị thiếu niên này lớn có hơi vượt quy định nhỉ?"

"Anh bớt nói nhảm với tôi đi!" Phương Ảnh khoanh tay, vẫn cao giọng như trước, "Anh không xử lý xong việc này, tôi không để anh sống dễ chịu! Giờ tôi cái gì cũng mất rồi, cái gì cũng không sợ!"

"Như vậy à? Được." Tôn Vấn Cừ liếc mắt nhìn cô, khóe miệng kéo một nụ cười, rồi nhìn chằm chằm hai mắt Phương Trì, đưa mặt về phía trước, chóp mũi cũng sắp chạm vào, "Con trai ba đúng không? Đến đây, gọi ba nào."

"Ba." Phương Trì trước mũi hắn gọi một tiếng, đừng nói do dự một giây, ngay cả một tích tắc do dự cũng không có.

Tôn Vấn Cừ há hốc miệng không nói thành lời, quả đúng là chuyên nghiệp!

Hai giây sau, hắn quay người lại, cầm chìa khóa xe trong tay Mã Lượng: "Lượng Tử trả tiền."

Nói xong hắn liền mở cửa, lên xe, khởi động xe.

Mã Lượng từ đâu đó lấy ra một cái phong bì, ném cho Phương Ảnh, sau đó cũng lên xe.

Cùng lúc xe lái đi, tiếng gào của Phương Ảnh vang tới: "Con mẹ nó, anh tống cổ ăn xin đấy à! Đồ khốn kiếp! Tôn Vấn Cừ, tôi không để anh yên đâu!"

"Cho bao nhiêu?" Tôn Vấn Cừ lái xe ra ngoài khu nhà mới hỏi một câu.

"Ba ngàn," Mã Lượng nói, "Sáng nay vừa lấy, vừa lấy, tiền ăn cơm."

"Vậy chốc nữa ăn cơm còn để tao trả à?" Tôn Vấn Cừ nở nụ cười.

"Quẹt, quẹt thẻ," Mã Lượng cười nói, "Vốn là cảm thấy ném…..ném tiền mặt, trâu, trâu bò hơn."

Tôn Vấn Cừ trầm mặc lái xe, tặc lưỡi một cái: "Phương Ảnh biết tao ở đâu cũng không có gì lạ, cô ta sao lại biết tao vào núi, còn biết tao về lúc nào?"

"Hỏi…hỏi tao?" Mã Lượng cũng chậc một tiếng.

"Hỏi mày, có bảo là mày đâu." Tôn Vấn Cừ nói.

"Trí, trí thông minh mày đâu?" Mã Lượng nói.

Tôn Vấn Cừ nhìn gã, một lúc rồi mới nói: “Bác Văn?”

Mã Lượng không lên tiếng.

“Chị nói cho em biết, chuyện này chưa xong đâu!” Phương Ảnh bóp phong bì, đập một cái lên vai Phương Trì, “Đi, hôm nay tha cho anh ta đã, hai chúng ta đi ăn cơm, chị mời em.”

“Không được,” Phương Trì kéo cổ áo, “Em về rồi ăn.”

“Về cũng có ai làm cho em đâu, một mình em về làm gì.” Phương Ảnh kéo cậu đi.

“Chị không về làm cơm cho Tiểu Quả à?” Phương Trì đeo headphones trên cổ lên.

“Ném ở chỗ mẹ chị rồi,” Phương Ảnh tóm ống nghe của cậu xuống, “Cầm được tiền rồi đương nhiên phải mời em đi ăn cơm, lại nói, còn phải bàn bạc xem bước tiếp theo….”

“Còn…bước tiếp theo?” Phương Trì nhìn bà chị, “Chị thật sự nghĩ anh ta kém thông minh à?”

“Ầy, chị đâu có, anh ta thì kém thông minh gì, còn là người thông minh nữa, ” Phương Ảnh ngẩng đầu liền thở dài một hơi, “Lại còn là tên xấu xa cặn bã! Chốc nữa chị kể với em.”

Phương Ảnh cũng không kéo cậu đi xa, ngay ở cổng sau khu nhà tìm một quán cơm nhỏ gọi hai món, còn gọi thêm bình rượu.

Sau đó cô lấy cái phong bì kia ra, cúi đầu đếm, bóp ra vài tờ, nghĩ lại liền rút ra ngoài hai tờ.

Đang do dự, Phương Trì ngồi đối diện cô nói một câu: “Em không cần.”

“Đây mới gọi là em trai chứ!” Phương Ảnh dựng thẳng ngón tay cái với cậu, một tay khác nhanh nhẹn nhét tiền vào túi, “Hôm nay em cũng nhìn rồi đấy, tên này đúng là một gã cặn bã, còn giả vờ không quen biết chị!”

“Ừ.” Phương Trì đáp.

“Em nói xem chị có thể tha cho anh ta sao!” Phương Ảnh nói, “Trước đây anh ta hại chị thảm như vậy! Nếu không phải vì anh ta, chị cũng sẽ không đến bước đường này! Mang thai! Thôi học!”

Tay Phương Trì che qua khóe miệng, hắng giọng một cái, không nói gì.

“Sao? Không tin à?” Phương Ảnh nhíu mày.

“Không,” Phương Trì nhìn cô, “Lúc chị học cấp hai em còn chưa lên tiểu học, lúc đó còn chưa quen chị.”

“Chị không phải đã nói với em từ lâu rồi sao.” Phương Ảnh líu ríu hai tiếng.

“Ừ.” Phương Trì gật đầu.

Phương Ảnh là chị gái bên nhà em trai ông Phương Trì, cũng chính là con gái của chú họ cậu, lên cấp hai cậu vào thành phố đi học, ông nội nhờ cô chăm sóc mình, lúc đó mới biết nhau.

Cái người Tôn Vấn Cừ này trước đây không thấy Phương Ảnh nhắc tới, thế nhưng mấy tháng gần đây lại nghe thấy rất nhiều. Người nọ là bạn cấp hai của Phương Ảnh, trong nhà có ít tiền, là một công tử nhà giàu, dùng tán gái làm nghề chính, đã bội tình bạc nghĩa với thiếu nữ ngây thơ Phương Ảnh lúc trước….

Lời Phương Ảnh nói, bình thường cậu sẽ chẳng tin hoàn toàn, nghe đâu mới lên mười Phương Ảnh đã nói dối thành thần đổi mấy chục mặt, có điều giữa Phương Ảnh và Tôn Vấn Cừ, chắc chắn có liên quan.

Hôm nay bộ dạng cà lơ phất phơ của Tôn Vấn Cừ nhìn đúng là khiến người ta khó chịu, Phương Trì cực kỳ phản cảm với câu nói hời hợt đầu tiên đã muốn quăng sạch quan hệ giữa hắn và Phương Ảnh.

Có điều, cậu giúp Phương Ảnh, ngoại trừ vì Tôn Vấn Cừ là một tên cặn bã, tiện thể vì dân trừ hại, càng nhiều hơn là vì mấy năm trước Phương Ảnh dù có vô lý thế nào, cũng đối xử với cậu rất tốt, quãng thời gian cậu nằm viện trước đây, Phương Ảnh cả một tháng, ngày nào cũng tới bệnh viện chăm sóc cậu.

“Ban đầu, chị với Tôn Vấn Cừ quen nhau, thật sự không phải vì nhà anh ta giàu, lúc đó chị còn đẹp hơn bây giờ, trong lòng lại càng cao, người bình thường chị nhìn cũng không lọt mắt.” Ăn được một nửa, Phương Ảnh bắt đầu hơi xúc động nhớ về ký ức năm xưa, “Thật sự là bởi vì thằng nhóc này rất có tài, cầm kỳ thi họa, gì cũng làm được, đàn nhị cũng biết kéo, chữ cũng viết đẹp, lúc đó trường học bọn chị cần viết thư pháp gì đều sẽ đến tìm anh ta…”

“Ồ.” Phương Trì vùi đầu ăn cơm.

“Đúng rồi, anh ta còn làm gốm… em biết không, chính là giữa bao nhiêu người như vậy, em nói xem, ôi chao tao nhã lãng mạn biết bao, có điều ba anh ta chính là làm nghề này.” Phương Ảnh khoa tay.

“Nghe ưu tú đến vậy, hai người yêu nhau có phải là….” Phương Trì xoay xoay cốc trà, “Say rượu làm loạn?”

Phương Ảnh ngẩn người, sau khi phản ứng ra liền đập bàn một cái: “Lời này có ý gì đó!”

Phương Trì cười không nói gì.

"….Ai!" Phương Ảnh phất tay, "Không nói chuyện này nữa, dù sao Tôn Vấn Cừ cũng là tên cặn bã, chị đúng là thích hắn thật, mối tình đầu đấy chứ! Kẻ thù cũng không lật mặt nhanh như thế! Khốn kiếp!"

"Chị rốt cuộc thiếu bao nhiêu tiền? Không thì để em đưa cho chị một ít." Phương Trì nhìn cô, muốn đào tiền từ chỗ Tôn Vấn Cừ, cậu cảm giác bất khả thi.

"Quên đi, không phải có em thêm là đủ," Phương Ảnh thở dài, vừa cười, "Nhưng mà, có lời này của em, chị cũng đã cảm động lắm rồi, nếu em thật sự muốn giúp chị, thì cố moi tiền từ chỗ Tôn Vấn Cừ, chị ra nông nỗi ngày hôm nay, không hoàn toàn là vì anh ta, nhưng anh ta chính là dẫn đường."

"Chị có phải là lại bị đòi nợ không?" Phương Trì nhíu mày hỏi.

"Không có! Không thì… cứ như này đi," Phương Anh vừa ăn vừa nói, "Hai ngày nay em qua chỗ anh ta một chuyến."

"Sao?" Phương Trì ngẩng đầu lên, "Em tự đến?"

"Mấy hôm nay chị ra ngoài không tiện," Phương Ảnh nói, "Em đến tìm anh ta."

"Không phải," Phương Trì cau mày, "Chị nói xem, loại âm mưu người ta nhìn ra được ngay tại chỗ này… Chúng ta có thể đừng vứt hết IQ đi được không? Anh ta là tên cặn bã chứ đâu có bị thiểu năng."

"Em này, có ngu không thế," Phương Ảnh liếc mắt nhìn cậu, "Ván cờ này căn bản chỉ là cái cớ thôi, chúng ta đến gây sự với anh ta, dù sao cũng phải có lý do, chị đã bảo em rồi, anh ta là người hào phóng, trong tay lại có tiền, nhưng sợ phiền phức, hiểu chưa?"

Phương Trì không nói gì.

Phương Ảnh rót cho cậu chén rượu: "Em giúp chị đi, chị mà không lấy tiền được nữa là thật sự phiền phức mất."

Ăn cơm với Phương Ảnh xong, Phương Trì trở về chỗ ở của mình.

Lúc bật đèn lên liền nhìn thấy thức ăn cho mèo đặt trên bàn đã bị hất tung xuống sàn, Hoàng tổng ngồi như cái lọ hoa trên giá để ti vi, từ trên cao uy nghiêm nhìn chăm chú xuống thức ăn cho mèo.

"Không thích ăn à?" Phương Trì ném mũ và headphones xuống ghế sofa, khom lưng nhặt một miếng từ dưới đất lên thổi thổi rồi bỏ vào miệng, nhai mấy cái: "Tao thấy cũng được phết mà."

Hoàng tổng meo một tiếng đầy khinh bỉ.

"Êu, có ăn không," Phương Trì liếc mắt nhìn nó, "Nếu không ngài cứ ra ngoài lưu lạc tiếp đi."

Hoàng tổng không để ý đến cậu, đứng đậy nhảy lên ghế sofa, cuộn tròn chui vào trong mũ cậu.

Xem ti vi một lúc liền cảm thấy chẳng có gì hay, lúc chuẩn bị lên giường nghịch điện thoại, điện thoại liền vang lên.

"Thứ sáu có một đoàn ngược suối, thiếu người dẫn đường, cậu có rảnh thì dẫn?" Đầu kia là Trần Hưởng, huấn luyện của cậu.

"Đi đâu? Thứ sáu em phải xin trường nghỉ." Phương Trì nhìn lịch, thứ sáu là ngày mai, "Qua đêm à?"

"Tầm Long Cốc," Trần Hưởng nói, "Qua đêm."

"Giờ này mà đi ngược suốt?" Phương Trì do dự, "Thác nước còn không có nước."

"Đoàn lẫn lộn nam nữ ấy mà, cũng không phải thật sự muốn chơi cái này, cứ đi dẫn theo một đoạn là được rồi." Trần Hưởng cười,.

"À," Phương Trì cũng cười, "Vậy để em dẫn đi."

"Ngày mai anh bảo trưởng đoàn gọi cho cậu." Trần Hưởng nói xong thì cúp điện thoại.

Theo kế hoạch của Phương Ảnh, có lẽ ngày mai sẽ giục cậu đến chỗ Tôn Vấn Cừ đòi tiền, biết được ngày mai cậu ra ngoài chắc lại làm ầm lên.

Có điều cậu thật sự có hơi không muốn đi, không phải là không muốn giúp Phương Ảnh, mà là cảm thấy quá ngu.

Dùng loại âm mưu ngay cả đứa trẻ ba tuổi cũng chẳng lừa được này để mở màn, còn định phát triển tình tiết sau đó, đúng là trò đùa, lại xem đạo đức của Tôn Vấn Cừ, đừng nói con trai là giả, kể cả là thật có khi cũng chưa chắc đã quan tâm.

Nghĩ đến Tôn Vấn Cừ, Phương Trì nhíu mày, nhớ tới câu nói kia của hắn, đột nhiên có cảm giác không nói rõ, cậu xoa xoa cánh tay, kéo chăn trùm lên người.

Anh thích đàn ông, chuyện này cũng đâu phải bí mật gì….

3. Chương 3

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Tôn Vấn Cừ mặc dù đã đợi trong hốc núi ba năm, nhưng yêu cầu với đồ ăn cũng không vì ngày nào cũng phải ăn chung nồi với công nhân đào đất mà hạ thấp đi chút nào.

Quán ăn Mã Lượng dẫn hắn tới, hắn không hề vừa lòng, vì trên bảng hiệu có một quả ớt.

"Tao không ăn cay." Tôn Vấn Cừ nói.

"Không cay, mày chịu, chịu được." Mã Lượng nói.

"Quả ớt vẽ to như thế," Tôn Vấn Cừ vẫn kiên quyết không xuống xe, "Không còn chỗ khác để chọn à?"

"Ai ya!" Mã Lượng bất đắc dĩ mà khởi động xe lần nữa, "Lắm chuyện, Thổ, Thổ, Thổ…"

"Mày mới thổ*." Tôn Vấn Cừ nói.

*thổ: ý là quê mùa, nhà kê etc…

"Thổ Nhĩ Kỳ," Mã Lượng dùng sức đập một cái lên vô lăng, "Đồ ăn! Ăn không?"

"Ăn." Tôn Vấn Cừ gật đầu.

Thật ra thì thức ăn trong công trường cũng không tệ, mỗi ngày đều có hoa quả đi kèm, chỉ là mỗi lần xào đều xào một chậu to, mùi vị không thể ngẫm nghĩ được, vừa nghĩ đến là cảm thấy nhân sinh vô vọng.

Nhưng nếu không phải đầu bếp là người Hồ Nam, ba năm nay, bữa nào cũng là ớt, Tôn Vấn Cừ cũng sẽ không đến mức vừa nhìn thấy quả ớt trên bảng hiệu đã muốn vùng lên phản kháng.

Nói ra thì, hắn cũng thật sự bội phục bản thân mình, đối mặt với chính sách tàn bạo của cha, anh dũng ngoan cường……ăn ớt ba năm.

Quán đồ ăn Thổ Nhĩ Kỳ Mã Lượng dẫn hắn tới trước đây hắn chưa từng đến, hương vị cũng rất được, hoàn cảnh cũng thoải mái, Tôn Vấn Cừ vùi đầu ăn một mạch.

"Về, về rồi có kế, kế hoạch gì không?" Mã Lượng vừa ăn vừa hỏi hắn.

"Không có." Tôn Vấn Cừ trả lời rất kiên quyết.

"Nếu không thì đến chỗ, chỗ tao?" Mã Lượng nói.

"Tính sau đi," Tôn Vấn Cừ ngả người ra ghế, "Tao đầu tiên phải hưởng thụ cuộc sống mấy ngày đã."

Mã Lượng lớn hơn hắn hai tuổi, là đồ đệ của cha, là chính thức, khoảng mười tuổi đã theo cha học làm gốm, tư chất bình thường, cái chính là thành thật hiểu chuyện, cha rất thích gã.

Có điều đối mặt với mâu thuẫn giữa anh em và sư phụ, gã chọn anh em, cha dưới cơn thịnh nộ đã "trục xuất gã khỏi sư môn". Giờ đang tự mở một phòng làm việc, sống cũng không tệ lắm.

"Tôn Vấn Cừ," Mã Lượng châm điếu thuốc, "Mày nói xem mày đến, đến lúc nào mới có, có thể đàng hoàng được?"

"Tao bây giờ không phải đàng hoàng lắm à," Tôn Vấn Cừ liếc nhìn gã, "Thể kiện mạo đoan*, đàng hoàng."

*thân thể kiện toàn, diện mạo đoan chính.

"Tao nói với mày, nói nghiêm túc," Mã Lượng xích lại gần hắn, "Mày có thiên, thiên phú…."

Tôn Vấn Cừ không nói gì, tiếp tục ăn.

“Tao biết mày không, không thích làm… làm gốm,” Mã Lượng nói, “Thế nhưng mày không, không phải trẻ con nữa, phải chín, chín chắn lên chút.”

Tôn Vấn Cừ vẫn không nói gì.

“Mày đừng có nói với tao mày vẫn, vẫn định đến, đến chỗ Lý Bác Văn chơi, chơi bời.” Mã Lượng cau mày.

“Ngậm miệng ăn của mày đi, không ăn thì tính tiền.” Tôn Vấn Cừ cuối cùng cũng nói một câu.

“Mày nghĩ đi,” Mã Lượng vẫy tay với nhân viên phục vụ, “Lời tao nói.”

Cơm nước xong, Tôn Vấn Cừ bảo Mã Lượng dẫn hắn đến trung tâm thương mại, mua mấy bộ quần áo đủ từ trong ra ngoài.

“Đồ bại, bại gia.” Mã Lượng nói lúc hắn quẹt thẻ, thẻ này là trước lúc đi hắn vứt ở chỗ Mã Lượng, bên trong còn bao nhiêu tiền hắn cũng chẳng nhớ rõ.

Mua xong quần áo, Mã Lượng lái xe tống hắn về khu nhà, lúc đến dưới sân, Tôn Vấn Cừ nhìn thấy chiếc xe mini màu đỏ* của Tôn Gia Nguyệt.

Bảo sao chẳng cần nói, hắn vừa nhìn thấy cái xe con bọ này đã biết cũng là của Tôn Gia Nguyệt.

“Mày về trước đi, xe mày lái đi.” Tôn Vấn Cừ nói với Mã Lượng một câu, mở cửa xuống xe.

Đi được hai bước, hắn phát hiện xe vẫn dừng không nhúc nhích, vì vậy liền quay đầu hướng về phía buồng lái dựng thẳng ngón giữa, Mã Lượng ấn còi, quay ngược đầu xe lái xe đi.

Tôn Gia Nguyệt xuống xe, khoanh tay dựa vào cửa xe: “Ôi chao, em trai tôi lại không nhìn lọt mắt xe tôi tặng à?”

“Không dùng được,” Tôn Vấn Cừ nói, “Chị không lấy đi, em để cho Mã Lượng lái.”

“Nó lái lái chứ.” Tôn Gia Nguyệt cười, nhìn hắn từ trên xuống dưới một lần, “Gầy rồi.”

“Cái xó kia còn có thể làm người ta béo lên chắc,” Tôn Vấn Cừ nói, cũng nhìn lại Tôn Gia Nguyệt, vẫn như cũ, xinh đẹp rạng rỡ, với Tôn Dao không hề giống hai chị em, “Chị chỉ đến xem em béo hay gầy à?”

“Cũng gần vậy, chỉ để hỏi thử em…” Tôn Gia Nguyệt dừng một chút rồi thả nhẹ giọng, “Tết định về nhà không?”

“Không thấy phiền à?” Tôn Vấn Cừ lập tức buồn bực, trong giọng nói cũng nghe được buồn bực.

“Em nghĩ chị muốn hỏi chắc! Chị còn lười quan tâm mấy chuyện vớ vẩn trong nhà! Về hay không về, chị hỏi thay Tôn Dao thôi,” Tôn Gia Nguyệt cau mày “Em nhìn cái mặt như lừa kéo của em xem, còn phối hợp với cái kiểu tóc kia nữa…. Aiiii, em nhanh nhanh đi làm lại tóc đi, chị giới thiệu cho em…”

“Về nhà mau đi,” Tôn Vấn Cừ bất đắc dĩ thở dài, vỗ lên vai cô, “Đỡ cho chồng chị chốc nữa lại vừa khóc lóc gạt nước mắt mà nói chị không ở nhà.”

“Danh thiếp này em cầm đi,” Tôn Gia Nguyệt móc từ trong túi ra một tấm danh thiếp, “Chị toàn làm tóc chỗ cậu ta, gọi điện thoại đến bảo cậu ta qua chỉnh lại cho em, thật sự không thể nào chịu nổi tạo hình ngốc nhị ca trong thôn này của em.”

Tôn Vấn Cừ nhận lấy danh thiếp, đang định bỏ vào túi, lại cảm giác danh thiếp sờ hơi sai sai, ngón tay xoa một cái, phía dưới danh thiếp còn có tấm thẻ.

Hắn đang định mở miệng, Tôn Gia Nguyệt đã lên xe khởi động xe, lái xe vọt đi, ngay sát chân hắn.

“Ai!!!” Tôn Vấn Cừ sợ hết hồn, “Chị có biết nhìn không đấy!”

“Chị cả đưa cho em, cần hay không em tự xem đi, đừng tìm chị, phiền chết đi được!” Tôn Gia Nguyệt kéo cửa xe xuống nói to một câu.

Tôn Vấn Cừ nhìn qua thẻ trong tay, không nói gì.

Xe Tôn Gia Nguyệt đang định quay đầu, xoẹt một cái xoay một vòng tròn lớn, rồi lại xoẹt một cái mà lao lên vỉa hè đối diện, lại xoẹt một cái, bánh xe lăn trên vỉa hè mà lái ra ngoài, chừng mười mét rồi sau đó mới quay lại được đúng đường lái đi.

Tôn Vấn Cừ đứng ở ven đường, nhìn quá trình quay đầu xe kinh tâm động phách của Tôn Gia Nguyệt, Tôn Gia Nguyệt quay cái xe còn đập nát được nửa con đường lại có thể giữa tối lái xe vào con đường của khu nhà đưa cho hắn một tấm thẻ, hắn cảm thấy hết sức cảm động.

Bên trong gió thu mát mẻ sảng khoái như vậy, hắn lại cảm động đến mức toát mồ hôi cả người.

Hắn mang thẻ về nhà, ném vào trong ngăn kéo.

Tôn Dao hầu hết thời gian đều lấy đại cục làm trọng mà đứng về phía cha, sẽ không chủ động đưa thẻ cho hắn, đưa thẻ có lẽ là ý của mẹ.

Tôn Vấn Cừ ngáp một cái, chưa tới mười giờ hắn đã buồn ngủ.

Đời sống về đêm trong công trường là đánh bài, hắn rất thích đánh bài, nhưng không thích cùng một đám người chỉ đánh bài mà một cái liếc mắt là có thể tiện tay đánh nhau luôn, cho nên bình thường cứ mười giờ là hắn ngủ.

Có điều trước khi ngủ, hắn vẫn cố chống đỡ cơn buồn ngủ, đi vào phòng ngủ, lấy quần áo trước đó treo trong tủ ra nhét vào trong túi, sau đó đi vào buồng tắm.

Lúc nãy vội vã cùng Mã Lượng ra ngoài ăn cơm, hắn cũng không nhìn kỹ buồng tắm, giờ vừa vào nhìn, phát hiện trên giá bên cạnh bồn rửa mặt, ngoài dầu gội đầu sữa tắm Mã Lượng mới mua tới, tầng cuối cùng vậy mà còn để một đống đồ mới dùng một nửa.

Hơn nữa dùng còn không hề để ý để tứ gì, nắp lọ đều mở ra.

Tôn Vấn Cừ vốn là hôm nay đã buồn bực lắm rồi, hiện giờ vừa nhìn thấy đống đồ này, đột nhiên cảm giác cực kỳ bực bội, trừng mắt một lúc lâu, cuối cùng vứt nguyên cả cái giá đi, bình rồi chai lọ trên giá cũng đi theo vứt xuống đống rác dưới tầng.

Chật vật nửa buổi, chờ đến lúc hắn nằm dài được trên giường, ngay cả cơ hội liếc mắt nhìn giờ cũng không có, vừa nhắm mắt lại đã ngủ.

Bình thường hắn không hay nằm mơ, ngày có suy nghĩ đêm mới nằm mơ, ngẩn ngơ trong núi ba năm, ngày nào cũng chẳng nghĩ gì, nhìn núi, nhìn đất, tư liệu để nằm mơ cũng chẳng tích góp ra nổi.

Có điều hôm nay hắn nằm mơ.

Cha đến rồi.

Chạy.

Bạn gái cũ đến rồi.

Chạy.

Con trai đến rồi.

Chạy.

Còn có người phụ nữ không biết Lý Bác Văn mang từ chỗ nào tới lăn lộn trên giường hắn, lăn lộn trong tủ quần áo hắn, lăn lộn trong phòng tắm của hắn… Hắn dưới cơn nóng giận, xông về phía trước, đuổi đánh hai người này chạy khắp phòng.

Dù sao thì cũng là một đêm binh hoang mã loạn mà chạy.

Lúc tỉnh lại cứ có cảm giác như thể hôm qua lại đi đào đất, mà nội dung trong mơ lại không nhớ được rõ ràng lắm, chỉ nhớ rõ cảnh tượng cuối cùng chính là, hắn mở cửa tủ lạnh ra, Phương Trì cuộn trong tủ lạnh nở nụ cười khinh bỉ với hắn: “Ba.”

Hi vọng có thể ngủ đến lúc tự nhiên tỉnh đã tan tành rồi.

Mặc dù giờ không có tiếng bước chân sáng sớm, không có tiếng bắt chuyện tán gẫu, không có tiếng gà gáy, cũng không có ai đến gõ cửa phòng hắn… Tôn Vấn Cừ nằm trên giường trừng trần nhà ngẩn ngơ hồi lâu, đứng dậy đi vào nhà bếp, mở tủ lạnh ra.

May quá, bên trong chỉ có mấy bình sữa chua Mã Lượng mua cho hắn.

Hắn cầm một bình ra uống, hương vị cũng được, chỉ là cảm giác có hơi kỳ quái, bên trong có từng viên nhỏ quái quỷ như hoa quả, để trước mắt nhìn, là nha đam.

Uống xong sữa chua, hắn mặc áo ngủ đi loanh quanh trong phòng ngoài phòng vài vòng, lại bật ti vi lên, cuối cùng đứng bên cửa sổ.

Đột nhiên cảm thấy nhàm chán đến hoảng loạn.

Chỉ mới có ba năm mà thôi, hắn đã quên mất cuộc sống ba năm trước của mình rốt cuộc là thế nào, những ngày tháng đó, mỗi ngày rốt cuộc là đã chơi thế nào mà qua ngày được.

Ba năm nay ở trong núi, tuy rằng mỗi ngày cũng chẳng có việc gì mà đi loanh quanh giữa phòng kỹ thuật và công trường, đói bụng thì ăn, buồn ngủ thì ngủ, nhàn rỗi không có việc gì thì lên núi đi dạo, tìm đống đất ngồi xuống ngắm cây say sưa mấy tiếng.

Thế nhưng lại không sa sút như bây giờ.

Có lẽ là bởi vì có hi vọng? Ngóng trông hết ba năm rồi sẽ được tự do.

Hiện giờ đã tự do rồi, thế nhưng tiếp theo phải làm gì?

Lấy điện thoại di động qua nhìn người bên trong danh bạ điện thoại, ai cũng là bạn hắn, nhưng hiện giờ chẳng người nào có thể khơi lên hứng thú gọi điện thoại qua nói chuyện.

Có điều lúc đang định ném điện thoại đi, điện thoại liền reo lên.

Điện thoại của Lý Bác Văn.

Tôn Vấn Cừ nhíu mày nhân điện thoại.

"Ơ? Anh còn nghĩ giờ này chú không nghe điện thoại đây!" Lý Bác Văn bên trong điện thoại nói một câu.

"Dậy sớm." Tôn Vấn Cừ kéo rèm cửa sổ ra, dựa vào cửa sổ đứng.

"Tối anh qua đón chú," Lý Bác Văn nói, "Bàn anh đặt xong rồi."

"Những ai?" Tôn Vấn Cừ hỏi.

"Còn có thể là ai nữa, là bọn người kia chứ ai, đã chờ chú ra từ lâu, vốn là nói định qua chỗ anh luôn, thế nhưng lại cảm thấy không thể tùy tiện vậy được, phải cho chú đón gió tẩy trần một trận đàng…" Lý Bác Văn nói.

"Nói thế này, không biết còn tưởng tôi ngồi tù ba năm đây." Tôn Vấn Cừ chậc một tiếng.

"Cũng có khác gì ngồi tù ba năm đâu," Lý Bác Văn cười nói, "Số điện thoại này của chú vẫn dùng tiếp chứ? Anh còn nói với bọn họ đừng gọi cho chú vội, sợ là ông cụ cầm."

"Cầm về rồi." Tôn Vấn Cừ nói, nghĩ đến quần áo và đồ tắm gội không dùng hết ngày hôm qua, "Anh còn đồ gì cần tôi mang cho không?"

"Mang cho anh cái gì?" Lý Bác Văn ngẩn người, ngừng vài giây liền cười, "Không cần nữa, vứt đi!"

"Ồ." Tôn Vấn Cừ đáp một tiếng.

"Anh nói với chú, nếu anh không thỉnh thoảng qua xem," Lý Bác Văn có hơi bực bội nói, "Mã Lượng không biết đã làm cho căn nhà kia của chú thành ra sao rồi."

"Ồ." Tôn Vấn Cừ chưa nói gì khác.

"Vậy…" Lý Bác Văn có vẻ hơi lúng túng, "Chiều anh qua đón chú thì gọi cho chú."

"Ừ." Tôn Vấn Cừ lại đáp một tiếng.

"Cứ như vậy đi." Lý Bác Văn cúp điện thoại.

Tôn Vấn Cừ thay quần áo ra ngoài dự định đi ăn sáng, kết quả từ lúc ra khỏi nhà điện thoại vẫn vang lên, nữ có nam có, toàn bộ bạn bè trước đây, hỏi về thế nào rồi, sau đó bảo phải tụ họp.

Có lẽ đều là nhờ Lý Bác Văn thông báo.

Hắn vào núi bao lâu, mấy người này liền không liên hệ bấy lâu.

Lúc trước khi bị cha vứt vào hốc núi, bị tịch thu điện thoại, quản lý Trương cho hắn một cái máy nhắn tin còn là cái gì mà chỉ thông số bản địa, rời khỏi cái thị trấn của công trường kia là cũng không còn tín hiệu nữa, còn không bằng mấy người công nhân đào đất kia.

Số điện thoại hắn không cần lưu lại cũng nhớ được chỉ có Mã Lượng.

Có điều Mã Lượng không biết dùng chiêu gì lấy được điện thoại hắn bị tịch thu trở về, hắn không để Mã Lượng bảo người liên lạc bên trong gửi cho hắn, nhiệt tình phân cao thấp với ba lúc đó của hắn đang bị thâm sơn cùng cốc đốt cháy bừng bừng.

Vào núi thì vào núi.

Ba năm thì ba năm.

Không liên lạc với bạn bè thì không liên lạc.

Còn có thể chán chết ở đây chắc.

Mười cú điện thoại nhận được dọc đường ra quán ăn sáng đối diện khu nhà, cứu vãn lại tâm trạng có không dễ chịu lắm vì Lý Bác Văn.

Cùng bị cứu vãn trở về còn có trạng thái trống rỗng trước đó của hắn, những con người quen thuộc, âm thanh quen thuộc, cách nói chuyện quen thuộc, khiến cho hắn rất nhanh đã tìm lại được cảm giác trước đây.

Tuy rằng những người này, không có lấy một người bạn để thổ lộ tâm tình, nhưng cũng không sao, đối với Tôn Vấn Cừ mà nói, đây chỉ là trở về cuộc sống quen thuộc của hắn mà thôi…

Bữa tiệc được sắp xếp tối nay, đều là mấy năm không gặp, Tôn Vấn Cừ nhìn vào gương nghiên cứu hình tượng của bản thân, quyết định gọi điện cho nhà tạo mẫu tóc Tôn Gia Nguyệt giới thiệu đến làm lại tóc tai.

Danh thiếp vứt trên bàn vẫn chưa hề nhìn, giờ cầm lên chuẩn bị gọi điện mới nhìn thấy tên nhà tạo mẫu tóc này vậy mà không phải Tony Kevin mà cũng không phải Andy Peter….

Tên là Tiểu Kỷ.

Là nữ à?

"Gà con* phải không?" Lúc Tôn Vấn Cừ gọi điện thoại đi, không hiểu sao có hơi mất tự nhiên, có ảo giác đối phương vừa mở miệng sẽ là tiếng chiếp chiếp.

*Tiểu Kỷ và Gà Con đều đọc là Xiǎo jī

"Vâng, xin hỏi anh là vị nào?" Tiểu Kỷ là nam, giọng rất dõng dạc, không hề chiếp chiếp chút nào.

"Cậu là Tôn Gia Nguyệt…", Tôn Vấn Cừ nói.

"Bạn của chị Gia Nguyệt à? Tên của anh là gì?" Tiểu Kỷ lập tức nói, nghe giọng có vẻ rất thân với Tôn Gia Nguyệt.

"Tôn Vấn Cừ."

"Anh Tôn muốn làm tóc à? Hôm nay sao? Hôm nay đến chiều em mới có thời gian đi qua," Tiểu Kỷ rất nhiệt tình nói không dứt, "A, anh cũng họ Tôn… Anh là em trai chị Gia Nguyệt…"

"Đúng," Tôn Vấn Cừ ngắt lời cậu ta, "Vậy chiều cậu đến đây đi."

Nói địa chỉ cho Tiểu Kỷ xong hắn nhanh chóng cúp điện thoại, người xa lạ mà nói chuyện quá nhiều như đã quen thuộc làm hắn có hơi không chịu nổi.

"Anh lừa em," Phương Trì ngồi ở hàng đầu xe buýt gọi điện cho Trần Hưởng, phía sau là hơn ba mươi ông chú bà cô đang ngồi, nói chuyện ồn ào, còn có người cao giọng hát.

"Sao lại lừa cậu," Trần Hưởng cười nói.

"Anh bảo là đoàn nam nữ lẫn lộn, đây rõ ràng là đoàn ông chú bà cô." Phương Trì nói.

"Anh cũng vừa mới biết, cũng không tính là…. Tuổi cũng không khác anh lắm mà," Trần Hưởng có lẽ là nghe thấy tiếng hát, lại càng cười vui vẻ hơn, "Sao, cậu thích đoàn lẫn lộn nam nữ hơn à?"

"Không phải thích, cũng không lộn với em," Phương Trì nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, "Chỉ là ồn ào quá."

"Các chú các cô thể lực mới tốt, bình thường đều đi bộ đi chơi, cậu dẫn theo cũng dễ chịu," Trần Hưởng nói, "Lần tới giới thiệu cho cậu một đoàn người trẻ tuổi."

"Em hết năm nay phải học rồi, không dẫn…" Phương Trì còn chưa nói hết, một dì phía sau liền đứng lên hô một tiếng.

"Tiểu Lâm ơi____"

"Ai ôi," Phương Trì sợ đến mức suýt nữa đập trán vào cửa kính xe, quay đầu lại liếc mắt xem, phát hiện dì nọ là đang bắt chuyện với một dì ngồi phía sau đang tiến về phía trước ngồi, cậu thở dài hạ thấp giọng, "Làm em sợ hết hồn."

"Cũng làm anh giật mình," Trần Hưởng ở đầu dây bên kia cũng nở nụ cười nửa buổi, "A, cậu vừa bảo cậu phải học à?"

"Em sang năm là thi đại học rồi, còn có nửa năm," Phương Trì nói, "Hôm nay lúc em xin nghỉ, giáo viên chủ nhiệm nhìn em, mặt như kiểu nhìn học sinh thi trượt trong tương lai."

"Cậu không nói anh cũng quên mất cậu lớp 12 rồi," Trần Hưởng cảm thán một câu, "Ai, cũng coi như là nhìn cậu lớn lên."

"Vậy em cũng coi như nhìn anh trở thành ông chú," Phương Trì liền nhìn thoáng về phía sau, "Thôi, không nghe anh nói nữa, sắp đến nơi ngay rồi."

Phương Trì cũng không phải dẫn đường chuyên nghiệp, chỉ là vẫn luôn nằm trong câu lạc bộ ngoài trời của Trần Hưởng, những chỗ hay đi cậu đều quen, mới bắt đầu là không đủ người nên gọi cậu đến giúp, sau đó cũng dần dần trực tiếp đến tìm cậu.

Có điều công việc này cũng không dễ làm, mệt, còn không có gì hay.

"Chốc nữa chúng ta đi từ chỗ này," Xe tiến vào núi xong liền dừng ở một chỗ đất vụn bằng phẳng cạnh vách núi, trưởng đoàn rát cổ họng nói với người trong đoàn, "Đầu tiên phải đi một đoạn đường núi, sau đó là vào núi, đeo chắc đồ vật, kiểm tra lại giày, đường không dễ đi, chú ý không được trượt chân…"

Phương Trì đứng dưới một gốc cây ven đường, nghe được câu có câu không, bên chân là túi của cậu, so với người trong đoàn, trang bị của cậu chuyên nghiệp hơn nhiều, các dì vây quanh nhìn đến nửa buổi.

"Đây là dẫn đường chuyến ngược suối lần này của chúng ta, Phương Trì." Trưởng đoàn xoay người chỉ Phương Trì, "Đoạn đường này cậu ấy rất quen, đến chỗ địa hình đặc biệt cậu ấy sẽ nhắc nhở mọi người…"

Phương Trì hướng về người trong đoàn gật đầu, xem như là chào hỏi, những người trong đoàn cũng được, nhìn kỹ thì tuổi đều nằm khoảng bốn mươi, không thú vị như đoàn người trẻ tuổi, nhưng đỡ hơn đoàn các cô các bác thật sự, đương nhiên, người lớn tuổi bình thường cũng sẽ không đi qua đêm.

Trưởng đoàn dặn dò đơn giản những điểm cần chú ý một lần, mọi người vác túi lên bắt đầu theo đường đi bộ đi vào núi.

Trưởng đoàn này Phương Trì không quen, không có gì để nói cùng, một mình cậu trầm mặc đi đầu tiên trước đoàn, nghe người trong đoàn trò chuyện phía sau,

Hai mươi phút đầu còn trò chuyện hăng say, sau nửa tiếng, cơ bản không có một người nói chuyện, đường lượn quanh núi tuy rằng bằng phẳng, nhưng lại quá dốc, đi rất mệt.

Phương Trì quay đầu lại nhìn, tuy không nói chuyện, nhưng các chú các dì vẫn nhìn ra được là bình thường có rèn luyện, cũng đi rất có sức.

Đi gần một tiếng, Phương Trì dừng bước chân.

"Khúc ngoặt phía trước này, đi qua còn có..." Nói được nửa thì điện thoại đã vang, cậu lấy điện thoại ra nhìn, là Phương Ảnh, "Theo tốc độ hiện giờ, còn 15 phút nữa là vào đến miệng núi."

"Em tối nay cùng chị đi tìm Tôn Vấn Cừ một chuyến đi," Phương Ảnh nói trong điện thoại, "Anh ta hôm nay đi ăn cơm cùng người ta, có lẽ..."

"Hôm nay em không về thành phố được, em dẫn người vào núi." Phương Trì nói.

"Cái gì!" Phương Ảnh hô một tiếng, "Không phải bảo hai hôm nay sẽ lại phải đi tìm anh ta rồi à!"

"Ngày mai sẽ về." Phương Trì biết ngay Phương Ảnh sẽ ồn ào với cậu.

"Ngày mai..." Phương Ảnh suy tư, "Vậy thì ngày mai, tối mai, có điều phải qua sớm một chút, ngộ nhỡ anh ta phải ra ngoài cũng dễ chặn."

"...À." Trước mắt Phương Trì chợt lóe lên khuôn mặt thiếu kiên nhẫn và xem thường của Tôn Vấn Cừ, có hơi khó chịu.

---

*xe mini màu đỏ:

4. Chương 4

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Tôn Vấn Cừ ngồi trên ghế, Tiểu Kỷ đi vòng quanh hắn đánh giá: "Tóc của anh hơn một năm rồi không làm tử tế đúng không? Cũng không chăm sóc gì nhỉ? Anh bây giờ nhìn có hơi giống cây nấm."

Không chờ Tôn Vấn Cừ nói, cậu ta đã vẫy tay với trợ lý: "Amy, xách hộ anh cái túi kia lại đây."

"Ba năm." Tôn Vấn Cừ nói.

Nhà tạo mẫu tóc không tên là Tony Kevin hay Andy Peter… Trợ lý trái lại vẫn là chọn từ Lucy Selina Amy Hellen.

Tiểu Kỷ này, ngoại hình không được phù hợp với cái tên cho lắm, trông cực kỳ dương quang, còn để một ít ria mép, tóc tai xung quanh đều cạo, ngay trên đỉnh đầu nuôi một bím tóc nhỏ, còn nhuộm thành màu xanh nước biển, trên lông mày và vành tai đều đeo khuyên kim loại lóe sáng.

"Anh Tôn," Tiểu Kỷ đi đến trước mặt hắn, khom người nhìn chằm chằm hắn rất lâu, "Mặt anh đẹp lắm, trông cực kỳ tây luôn, có muốn thử tạo hình nào đấy sành điệu tí không?"

Tôn Vấn Cừ nhìn pháo trùng thiên xanh nước biển trên đầu gã, trầm mặc một lát mới mở miệng: "Không."

Tiểu Kỷ có hơi thất vọng với đáp án ngắn gọn này, có điều cũng không ảnh hưởng đến chất lượng phục vụ của gã, sau khi xác định Tôn Vấn Cừ chỉ cần cắt tóc, tạo hình thì chỉ cần thoát khỏi hình tượng Vương sư phụ đầu thôn là được, gã rất nghiêm túc mà bắt đầu ra tay.

“Tuy nói là trai đẹp dám để lộ trán mới đúng là trai đẹp, anh để lộ trán cũng không thành vấn đề,” Tiểu Kỷ vừa lia kéo vừa giới thiệu với hắn về cách suy nghĩ trong thiết kế của mình, “Thế nhưng mặt anh thì hợp để một chút mái, nhìn đẹp trai hơn…”

“Cậu đang nói chuyện với tôi à?” Tôn Vấn Cừ hỏi.

“Vâng.” Tiểu Kỷ nói.

“Không cần nói với tôi, cậu cứ cắt là được.” Tôn Vấn Cừ nói.

“À,” Tiểu Kỷ gật đầu, “Có điều tóc mái không thể dài…”

Tôn Vấn Cừ nhìn gã, gã liếc nhìn trợ lý bên cạnh: “Em đang nói với Amy.”

“Ừ, dài nhìn không có sức sống.” Amy ở bên cạnh hữu khí vô lực đón một câu.

Phục vụ tạo kiểu tóc của Tiểu Kỷ rất có lời, nói liên miên lảm nhảm vừa nói vừa làm hơn ba tiếng mới xem như là chuẩn bị xong, Tôn Vấn Cừ giữa chừng ngủ gà ngủ gật mấy lần, suýt nữa chọc phải kéo của gã.

“Thế nào? Vừa ý anh không?” Tiểu Kỷ hỏi.

Tôn Vấn Cừ nhìn gương gật đầu, người này tuy nói nhiều, nhưng tay nghề đúng là không tệ, bản thân trong gương như thể biến hình, từ nông thôn quê mùa đi lên thành thị thời thượng.

“Anh Tôn, anh hợp màu sắc sáng một chút,” Tiểu Kỷ ở bên cạnh vừa thu dọn đồ vừa nói, “Đừng mặc mỗi màu đen, da anh có thể thử mặc quần áo có màu sắc xem.”

Trong đầu Tôn Vấn Cừ không hiểu sao lại hiện lên hình ảnh bản thân mặc áo sơ mi hồng bó sát, hắn ho khan một tiếng: “À.”

Tiểu Kỷ thu đọn đồ đạc xong liền nhìn hắn hai vòng, sau khi ra cửa còn bám cửa cố nói thêm một câu: “Tóc dài rồi nhớ gọi cho em, em đến sửa sang lại cho anh.” rồi mới xuống tầng.

Tôn Vấn Cừ mệt mỏi rã rời, mà không có thời gian ngủ thêm giấc nữa, điện thoại Lý Bác Văn nửa tiếng sau đã gọi tới, “Anh đến cửa nhà chú rồi, anh đi vào chờ chú hay là…”

“Để tôi ra đi.” Tôn Vấn Cừ đứng lên, đi vào phòng ngủ, trước mắt hắn không muốn lại để Lý Bác Văn tiến vào trong nhà hắn.

Da dẻ anh có thể thử quần áo có màu sắc xem.

Tôn Vấn Cừ nghĩ tới lời Tiểu Kỷ nói, nhìn một đống quần áo đen đen xám xám trong tủ tặc lưỡi, tùy ý lấy một cái áo khoác đen ra mặc vào rồi ra ngoài.

Ba năm không gặp, Lý Bác Văn béo lên một vòng, từ que đan len trở thành cây đũa, còn lại cũng không thay đổi gì nhiều.

Thấy hắn liền cực kỳ làm màu chạy tới kéo mạnh hắn một cái, Tôn Vấn Cừ đẩy mấy lần mới tránh ra, bộ dạng này của Lý Bác Văn, hắn mà không đẩy ra là sắp dán miệng lên hôn đến nơi rồi.

“Xem đi, sao mà gầy như vậy,” Lý Bác Văn lùi về phía sau một bước, dùng sức đập lên vai hắn, “Tối ăn nhiều chút bồi bổ!”

“Lên xe đi.” Tôn Vấn Cừ đi tới mở cửa bên ghế phụ ra, sau đó liền ngây người.

Bên cạnh ghế tài xế có một cô gái đang ngồi, lúng túng mà cười với hắn.

“Đây là bạn gái của anh, Triệu Hà,” Lý Bác Văn đi lại giới thiệu, “Đây chính là anh em tốt nhất anh từng nói với em, Tôn Vấn Cừ.”

“Anh Tôn.” Triệu Hà gọi hắn một tiếng.

“Xin chào.” Tôn Vấn Cừ chào hỏi cô nàng xong, mở cửa sau ra ngồi lên xe.

Triệu Hà này trông cũng bình thường, nhưng nhìn rất điềm đạm, là kiểu Lý Bác Văn thích, kiểu con gái rượu trong nhà, có lẽ mấy bộ quần áo trong tủ mình chính là của cô nàng.

Chỉ là nghĩ tới thảm trạng đống đồ tắm rửa không tương xứng với ngoại hình cô nàng, hắn có chút tư vị không nói rõ được.

Cả đường đi đều lười nói chuyện.

Có điều tâm trạng buồn bực đến quán cơm rồi liền bị xua tan đi, hắn và Lý Bác Văn đến cuối cùng, trong phòng khách đã chen chúc gần mười người, đẩy cửa ra liền bắt đầu gọi.

Trong nháy mắt bị những giọng nói này phả vào mặt, Tôn Vấn Cừ tìm lại được cảm giác an toàn lẫn với tẻ nhạt buồn bực khó giải thích đã lâu rồi không gặp.

Mặc dù trước đây lúc hắn nói về cảm giác này với Mã Lượng, Mã Lượng đã quy kết cảm giác này là vì hắn không có chí tiến thủ.

Không có chí thì không có chí.

Hắn cũng không biết mình phải làm thế nào mới tính là có chí tiến thủ, người nhà của hắn, bạn bè người nhà hắn, bên trong khái niệm của tất cả mọi người, tiến thủ của hắn chính là theo cha đi làm gốm.

Bởi vì cha là đại sư, mà con trai đại sư vừa khéo lại có sức lĩnh ngộ vượt qua người thường, cho nên hắn đương nhiên sẽ phải bước lên con đường này.

Tôn Vấn Cừ không nhớ rõ bản thân từ lúc nào thì bắt đầu chán ghét làm gốm, rất sớm… E là bắt đầu từ lúc mười tuổi, làm ra cái bình khiến tất cả mọi người đều cảm thấy hắn chính là trời sinh vì làm gốm mà sinh ra.

Quan hệ với cha có vẻ cũng là từ lúc đó bắt đầu thay đổi, trở nên không tốt lắm.

Nghĩ đến những điều này, hắn lại có chút buồn bực không đè nén được, nhất là hắn vừa mới ngồi xuống, La Bằng đã ngồi xích lại gần hắn, một tay ôm vai hắn, một tay giơ điện thoại di động lên trước mặt hắn: "Vấn Cừ, mày xem cái bộ này…."

"Cút đi." Tôn Vấn Cừ liếc mắt một cái đã thấy trên màn hình điện thoại là cái ấm trà tử sa* chẳng có chút giá trị thưởng thức nào, liền có chút bực bội, rồi đẩy La Bằng ra.

"Cậu bị ngu à," Lý Bác Văn tới lấy điện thoại La Bằng đi, liếc mắt một cái rồi mắng, "Mẹ nó chứ, cậu cũng không phải không biết chú ấy chán ghét mấy thứ đó, vừa tới đã đưa cái thứ quái quỷ này cho chú ấy xem, cậu bị úng não à!"

La Bằng thở dài, lại chặc một tiếng: "Vấn Cừ, cái tật xấu này của mày chẳng thay đổi chút nào."

"Mày không có mắt nhìn cũng vẫn như cũ đó thôi." Có người cười, nói tiếp một câu.

"Đệch." La Bằng liền thở dài.

"Tôi cho cậu xem cái gì gọi là có mắt nhìn." Lý Bác Văn vỗ lên vai gã, quay một vòng trong phòng khách hỏi một câu, "Đồ đâu?"

"Ở đây!" Có người đưa một cái hòm gỗ dài tới cho gã.

Lý Bác Văn nhận lấy, đưa hộp để lên ghế bên cạnh Tôn Vấn Cừ, "Cái này tặng cho chú."

"Cái gì?" Ngón tay Tôn Vấn Cừ chạm lên hộp, nhìn thử, trên hòm gỗ màu nâu đậm còn chạm trổ hoa văn, chạm trổ còn rất đẹp.

"Chú không nhận ra à?" Lý Bác Văn nở nụ cười.

Tôn Vấn Cừ cũng cười: "Cảm ơn."

"Đừng cám ơn anh, anh chỉ nhắc một câu, ba anh đã tìm được, cũng không biết bảo chỗ nào làm," Lý Bác Văn ngồi xuống cạnh hắn, chậm rãi xoay người, "Chú mới đúng là con ruột… Ngưỡng mộ thật."

"Anh cứ đến làm con ruột ba tôi mấy ngày xem còn ước ao không." Giọng Tôn Vấn Cừ buồn bực nói.

"Chú không hiểu," Lý Bác Văn giật nhẹ khóe miệng, liếc nhìn hắn, "Chú không hiểu cảm giác này."

“Cảm giác tôi không hiểu nhiều lắm,” Tôn Vấn Cừ nói, bộ dạng Lý Bác Văn không bình thường, có điều hắn cũng lười suy xét, “Vậy tôi phải đi gặp ba ruột tôi mới được, mấy hôm nay ba anh ở nhà không?”

“Ở nhà, kể cả không ở nhà, chú gọi một cuộc sang là ông ấy cũng về nhà chờ chú.” Lý Bác Văn ngửa đầu, nhìn đèn chùm trên đỉnh phòng riêng.

Ba Lý Bác Văn là bạn thân của ba hắn, cho nên Lý Bác Văn và hắn cũng là bạn thân, quan hệ giữa hai nhà mấy chục năm nay vẫn luôn rất tốt.

Có tầng quan hệ này, Tôn Vấn Cừ kể cả có vài lúc khó chịu với Lý Bác Văn cũng sẽ giữ vẻ mặt không tệ. Hắn trái lại rất thích chú Lý, chú Lý không nghiêm khắc như ba, bình thường với trẻ con đều rất hòa nhã, tốt với hắn cực kỳ, cho nên hắn vẫn luôn thích nói chuyện với chú Lý.

Người đến đông đủ rồi, nhân viên phục vụ bắt đầu mang đồ ăn vào phòng, nhà hàng Lý Bác Văn chọn rất hợp với khẩu vị của hắn, vài món mang tới đều là món bình thường hắn thích ăn.

Tôn Vấn Cừ vỗ vai Lý Bác Văn: “Có lòng rồi.”

“Nhanh chóng ăn mấy món đi,” Lý Bác Văn nói, “Chốc nữa có chú đỡ rồi.”

Tôn Vấn Cừ cười, hắn hiểu ý của Lý Bác Văn.

Quả nhiên, chưa ăn được mấy miếng, đám người này đã cầm chén rượu chạy tới: “Ba năm không gặp rồi, kiểu gì cũng phải uống mấy chén cho đàng hoàng!”

Tửu lượng Tôn Vấn Cừ cũng thường thường, bình thường toàn là uống rượu vang, hôm nay mấy chén đều là rượu trắng, hắn uống xong một trận liền cảm thấy trong dạ dày nóng không chịu nổi.

May mà mấy người này đều biết rõ, biết được Tôn Vấn Cừ nếu thật sự rót đến cuống lên có khi sẽ hất bàn, xong một vòng liền sang bàn bên cạnh vừa ăn vừa nói chuyện.

“Vấn Cừ, chốc nữa ăn xong rồi đi giải rượu.” Có người đối diện nói một câu.

“Hả?” Tôn Vấn Cừ ngẩn người, theo thói quen trước đây, ăn xong rồi sẽ sang chỗ khác uống rượu tiếp, nếu không thì đánh bài, bình thường là quán bar của Lý Bác Văn, những việc này còn có thể tiêu cơm giải rượu?

“Bọn tao giờ đổi cách chơi rồi,” La Bằng vung tay lên chỉ người trên bàn, “Ai cũng sắp vào tuổi trung niên…”

“Mày mới là người trung niên!” Trương Lâm ngồi cạnh gã vẫn luôn cười rất vui vẻ, đập một cái lên tay gã, “Nói kiểu gì đấy!”

“Chính là nói kiểu gì đấy!” Một đám người cùng nhau ồn ào.

“Trương Lâm nếu đặt ở chỗ tao, kiểu gì cũng phải tính là hoa khôi tầng,” Tôn Vấn Cừ nhấp ngụm trà, “Vậy là trung niên rồi.”

“Chính là…” Trương Lâm nói xong liền nhìn hắn, “Hoa khôi tầng nghĩa là cái gì?”

“Hoa khôi tầng bọn tao, chỗ hành lang tao ở có ba hộ,” Tôn Vấn Cừ bẻ ngón tay, “Tao, một đôi ông bà cụ, còn có một người độc thân… mày nếu mà đến, vừa khéo là hoa khôi tầng.”

“Tôn Vấn Cừ khốn kiếp, cút sang một bên đi!” Trương Lâm chỉ vào hắn mắng một câu.

Lại náo loạn thêm nửa buổi, Tôn Vấn Cừ mới nghe rõ được, đám người này giờ vì cường thân kiện thể, coi quán bar KTV là thú dữ, từ mấy thứ thanh sắc khuyển mã* chuyển sang ham mê vận động, mà đến phòng tập thể hình thì quá mệt, thế nên để thể hiện bọn họ và mấy người tập thể dục ngoài quảng trường vẫn có điểm khác nhau mấu chốt ở thời thượng, bọn họ bình thường đều đến câu lạc bộ.

*thanh sắc khuyển mã: lối sống ăn chơi trác táng

“Chốc nữa qua đi, ngay cửa sau công viên, một câu lạc bộ ngoài trời, bọn anh giờ đều sang bên đó chơi leo núi.” Lý Bác Văn nói.

“Leo núi?” Tôn Vấn Cừ vừa nghe lời này, lập tức dựa vào ghế, “Tôi không đi.”

“Đừng, đi rồi mày biết, vui lắm.” La Bằng nói, “Lúc tao không có việc gì là đi, có lúc còn cùng đoàn bọn họ ra ngoài chơi…”

“Tao không đi.” Tôn Vấn Cừ lặp lại lần nữa, so với cơm nước xong xuôi còn đi móc dây thừng leo tường, hắn thà chui vào quán bar Lý Bác Văn uống rượu còn hơn.

Có điều phản kháng của hắn chẳng có hiệu quả gì, cơm nước xong xuôi, đám người nọ liền kéo hắn chạy thẳng tới cửa sau công viên, xe còn không thèm lái.

Câu lạc bộ này có quy mô rất lớn, đây là trụ sở chính, nghe nói còn có mấy chi nhánh, trụ sở chính này dựa vào núi trong công viên, cho nên leo núi còn có sân bãi ngoài trời, so với nơi chỉ có thiết bị trong nhà thì đông người tới hơn nhiều.

Hôm nay không phải cuối tuần, lại là buổi tối, cho nên người cũng không nhiều, vừa vào cửa câu lạc bộ liền nhìn thấy bên sườn núi đang treo mấy người, đi tiếp vào bên trong là núi giả trong nhà, từ trên xuống dưới treo tầm bảy tám người, còn có cả trẻ con.

“Ai ôi,” Tôn Vấn Cừ có hơi chóng mặt, hắn có thể ngày nào cũng đến phòng tập thể hình, nhưng hứng thú với loại vận động này thật sự không lớn, “Cứ treo thế này tầm năm phút là nôn được hết toàn bộ đồ vừa ăn xong ra.”

“Không thử xem à?” Lý Bác Văn hỏi hắn.

“Không,” Tôn Vấn Cừ rất kiên định lắc đầu, “Tôi nhìn là được.”

Người tham gia hoạt động rèn luyện sức khỏe này có tầm sáu bảy người, có mấy nữ sinh cũng muốn chơi, cùng nhau đi thay quần áo, Tôn Vấn Cừ cùng mấy người uống hơi hơi nhiều ngồi nhìn.

Huấn luyện viên là một chú trung niên, vóc dáng rất khá, thoạt nhìn có vẻ quen biết với bọn họ, có vẻ cũng thật sự thường tới.

Tôn Vấn Cừ nhìn một lúc liền cảm thấy chán, vì thế liền đứng đậy đi bộ xung quanh.

Vào sân bãi trong nhà, trẻ con nhiều lên, đều mặc một bộ trang bị leo núi đúng tiêu chuẩn, có mấy đứa còn treo trên tường leo rất thành thạo.

Tôn Vấn Cừ đứng một bên bãi leo, nhìn tường bên cạnh có treo ảnh, đoán chừng là các hạng mục phát triển của câu lạc bộ ngoài trời, hắn chậm rãi đi tới trước tường nhìn.

Câu lạc bộ từng tổ chức không ít hoạt động, nhìn ảnh còn thấy rất chuyện nghiệp, tranh ảnh thám hiểm, leo núi, ngược suối cũng có rất nhiều.

Hắn liếc qua mấy lần, có lẽ leo núi là hoạt động chủ yếu của bọn họ, rất nhiều ảnh, còn có đội leo núi chuyên nghiệp, bình thường không ít huấn luyện viên chính là đội viên trong đội leo núi chuyên nghiệp của bọn họ.

Vóc dáng đều không tệ.

Ánh mắt Tôn Vấn Cừ đảo qua mấy bức ảnh, rồi dừng lại trên một tấm trong đó.

Đây là một tấm ảnh chụp bóng lưng, không biết treo trên vách núi nào, không nhìn thấy khuôn mặt nhân vật chính trong bức ảnh, mà dáng người lúc người này dùng lực leo lên phía trên lại rất nổi bật, cánh tay cẳng chân đều dài, Tôn Vấn Cừ nhìn chăm chú một lúc lâu.

“Muốn làm hội viên không?” Lý Bác Văn không biết từ lúc nào đã đứng bên cạnh hắn hỏi một câu.

“Làm gì?” Tôn Vấn Cừ quay đầu nhìn gã.

“Đến chơi chứ làm gì,” Lý Bác Văn cười, tay chống lên tường, không biết là vô tình hay cố ý mà gảy lên tấm hình kia, “Cuối tuần đến đây chơi chơi nói chuyện, mấy huấn luyện viên kia hầu như đều đến, bọn họ cũng tập luyện.”

“Tôi không thích những thứ này.” Tôn Vấn Cừ nói một câu, đi ra khỏi sân bãi trong nhà.

“Ai bảo chú chơi những thứ này,” Lý Bác Văn đi theo sau hắn nói, “Ba năm rồi đó…”

Tôn Vấn Cừ đột nhiên dừng bước, quay đầu nhìn gã, tuy rằng không có gương, nhưng khẳng định vẻ mặt mình cũng không tử tế gì.

"Anh…" Lý Bác Văn nhìn hắn, "Không có ý gì khác…"

Tôn Vấn Cừ không nói gì, quay lại sân bãi ngoài trời, ngồi xuống cái ghế bên cạnh La Bằng: "Ở đây có đồ uống không?"

"Có," La Bằng lập tức đứng lên, đi sang tủ lạnh cạnh đó cầm bình hồng trà đá lại, "Là muốn uống cái này đúng không?"

"Ừ, cám ơn," Tôn Vấn Cừ nhận lấy uống một ngụm, "Sao mày không leo nữa?"

"Mới vừa leo lên một vòng xuống xong," La Bằng nói, lại cử động ngón tay, "Cái trò này quá tốn thể lực, không thử à? Mày trước đây không phải thích tập thể hình lắm à?"

"Không," Tôn Vấn Cừ vẫn từ chối rất kiên quyết như cũ, "Đây cũng không phải tập thể hình, uống rượu rồi tao sợ lên một mét thôi đã phải treo ở đó rồi."

La Bằng cười vui vẻ nửa ngày, đập hắn: "Mày lần này về có kế hoạch gì không?"

"Không." Tôn Vấn Cừ nhìn Triệu Hà đang vừa như thể "em không xong rồi không tìm được chỗ để bám" vừa nỗ lực trèo lên, Lý Bác Văn lại còn rất sốt sắng mà ở dưới ngẩng đầu lên cổ vũ cho cô nàng.

"Ngưỡng mộ mày thật," La Bằng thở dài, "Sống thật tự tại."

Tôn Vấn Cừ cười.

Thật ư?

Qua đêm trong núi đối với Phương Trì mà nói cũng không phải là chuyện to tát gì, vừa không mới mẻ cũng chẳng kích thích, đương nhiên cũng không sợ, lại nói lần này cũng không ở trong lều, đất bình thường thích hợp cắm trại thì lại chưa dọn xong, cho nên ở trong một nhà nông* đóng cửa trong thôn.

*nhà nông: là kiểu nhà ở nông thôn để cho mọi người đến thuê trải nghiệm đời sống điền viên.

Nói là đóng cửa thì cũng không đúng lắm, dù sao cũng là vì vị trí mấy ngôi nhà nông này nằm trong núi, lại không quen kinh doanh, bình thường không mở cửa, dẫn đường như Phương Trì gọi điện cho chủ nhà mới có thể liên hệ vào ở.

Phương Trì nằm ở đâu cũng ngủ được, chưa tới nửa đêm, ra ngoài đi đến nhà vệ sinh liền bị một ông chủ ngủ lạ chỗ không ngủ được túm lấy, lôi kéo đến tận bốn giờ rưỡi, cuối cùng buồn ngủ trở về suýt nữa vào nhầm cửa.

Ngày hôm sau về lại thành phố, cậu cũng không đến câu lạc bộ nhận tiền, cứ thế gọi xe về nhà, đầu tiên phải ngủ lấy sức đã.

Lúc xuống xe còn không quên ghé vào cửa hàng thú cưng đầu phố mua một túi đồ hộp, cả một đêm không về, Hoàng tổng có lẽ đã giận rồi, phải dỗ, nếu không cậu sẽ không ngủ được yên ổn.

Phòng cậu thuê, tiền thuê rất rẻ, nhưng hoàn cảnh thì không tốt lắm, khu nhà cũ kỹ, không có cổng chính cũng không có văn phòng bất động sản, hai ngày nay đường nước ngầm bị tắc cũng không ai quan tâm, nước mang theo mùi vị tiêu hồn chảy đầy đất.

Phương Trì đạp lên gạch miếng không biết ai vứt vào trong nước cùng với nước bẩn uốn lượn ngoằn ngoèo như cành mai, nhảy ra chỗ rẽ vào tòa nhà, đang định lấy chìa khóa ra, vừa ngước mắt lên liền nhìn thấy Phương Ảnh ngồi sững sờ trên xe máy điện bên cạnh.

"Chị," Phương Trì gọi cô một tiếng, "Sao chị lại ở đây?"

Phương Ảnh liên tục nhìn chằm chằm mặt đất, cậu nhảy ra tạo ra tiếng động mạnh như vậy cũng không hề ảnh hưởng đến cô, nghe thấy tiếng cậu nói, Phương Ảnh mới bỗng nhiên ngẩng đầu lên, vẻ mặt mới nhìn còn hơi mê man: "Em về rồi à?"

“Chị sao lại…” Phương Trì vừa định lấy điện thoại ra nhìn giờ, đột nhiên phát hiện khóe mắt thâm tím của Phương Ảnh, “Mặt chị làm sao đây?”

“Không sao,” Phương Ảnh đứng lên, “Chị từ sáng…. đã ở đây chờ em.”

“Làm sao đây?” Phương Trì muốn lại gần nhìn mặt cô.

Phương Ảnh rất nhanh đã tránh đi: “Vào nhà rồi nói, có gì ăn không?”

“Em nấu cho chị bát mì đi.” Phương Trì nói.

Hoàng tổng vẫn nghiêm túc ngồi trong hộc tủ, túi thức ăn cho mèo bị nó kéo giật ra một góc.

Lúc nấu mì, Phương Trì tranh thủ mở đồ hộp ra, đổ nửa gói vào trong bát cho Hoàng tổng, Hoàng tổng ăn xong liền meo một tiếng, ý là vừa lòng rồi, sau đó ngước đầu nhìn cậu chằm chằm.

Cậu ném mũivèo cái lên ghế sofa phòng khách, Hoàng tổng chạy chui vào trong mũ.

“Muốn bỏ ớt không?” Phương Trì đứng trong bếp hỏi Phương Ảnh.

“Sao?” Phương Ảnh ngồi trên ghế sofa sững sờ.

Phương Trì không hỏi lại, nấu mì xong liền bê ra cho cô: “Chị không sao chứ?”

“Không, chốc nữa chị đi về.” Phương Ảnh cúi đầu ăn mỳ.

Lúc lấy đũa, Phương Trì nhìn thấy trên tay cô có chỗ bị trầy da, cậu cau mày: “Chị là… đi tìm Tôn Vấn Cừ à?”

“A?” Phương Ảnh ngẩng đầu liếc nhìn cậu, rồi rất nhanh chóng cúi đầu tiếp tục ăn mỳ, đáp một tiếng mơ hồ không rõ, cũng không nghe rõ là gì.

“Là đi tìm anh ta à?” Phương Trì lại hỏi.

Phương Ảnh nhíu mày, dời mặt đi chỗ khác, không nói gì.

“Anh ta đánh chị à?” Phương Trì cố truy hỏi.

Phương Ảnh dừng lại, không nói gì.

“Thật sự đánh chị?” Phương Trì có hơi giật mình, không nghĩ tới Tôn Vấn Cừ tên cặn bã kia vậy mà còn đánh phụ nữ, “Không phải đã nói em về sẽ đi cùng chị rồi à?”

“Ai, đừng hỏi nữa.” Phương Ảnh nói một câu, vẫn còn có hơi mơ hồ không rõ, sau một lúc mới ngẩng đầu lên, nói một câu không rõ ràng lắm, “Tiểu Trì…”

“Tối nay em đến tìm anh ta.” Phương Trì cau mày nói.

---

*tử sa: một loại đất sét, có nhiều ở Nghi Hưng, tỉnh Giang Tô. Đất rất mịn, hàm lượng sắt cao, sau khi nung có màu nâu đỏ, tím đen, chủ yếu dùng làm ấm trà chén trà.

5. Chương 5

Phương Trì ngồi xổm trước cửa nhà Tôn Vấn Cừ từ sau bữa tối đến giờ đã được hai tiếng, cuối cùng cũng hiểu được tại sao mỗi lần Phương Ảnh bảo cậu đến tìm Tôn Vấn Cừ đều nói đến buổi tối.

Một công tử cà lơ phất phơ vừa bị nhốt trong núi mấy năm được thả ra, làm sao có thể ở nhà giờ này, sao lại có thể không ra ngoài chơi cho đã, buổi tối có khi còn không về cũng nên.

Cậu đứng lên, giảm âm lượng nhạc trong headphones đi một chút, thuận theo đường nhỏ ra cửa sau của khu nhà, đi ăn chút đồ ăn vặt, đói bụng.

Hôm nay vẫn chưa lạnh, chỉ hơi mát, mà trời vừa tối đã đói bụng, còn thêm hai tiếng là lại đến giờ đói bụng.

Ăn tạm bát mì ven đường, Phương Trì đi bộ trở về khu nhà, ngồi xổm canh trong vườn hoa nhỏ đối diện nhà Tôn Vấn Cừ.

Chuyện này nói ra thì đúng là phiền, cậu vốn là định sau khi về có thể học rồi làm một ít bài tập, hiện giờ lại cắm chốt ở đây chờ một tên cặn bã.

Nhưng đến cũng đến rồi, giờ mà về, mai lại phải đến.

Phương Ảnh rốt cuộc vì sao lại thiếu tiền, sao lại gấp rút đến vậy, cô chẳng hề nói gì, trái lại nói không ít chuyện Tôn Vấn Cừ bội tình bạc nghĩa, Phương Trì cũng lười hỏi nhiều, chỉ là nể mặt mũi Tiểu Quả, nể tình nhiều năm nay Phương Ảnh không hề làm gì sai với cậu, cậu vẫn kiên trì giúp việc này.

Kể cả đối phương là một gã đàn ông cặn bã, còn có quá khứ có lẽ không rõ ràng cùng Phương Ảnh đi nữa, dùng cách này đi đòi tiền vẫn rõ là mất mặt.

Mấy người tụm năm tụm ba đi bộ sau bữa tối trong khu nhà đến giờ cũng đã tản dần đi.

Nói ra thì đi dạo trong khu nhà này một lúc cũng không tệ lắm, cây cảnh hoa lá được chăm sóc rất tốt, đường cũng bằng phẳng thoải mái, ghế tựa dưới mông cũng sạch bong, so sánh với chỗ mình thuê thì, quả thực không nên nghĩ làm gì, chả trách Hoàng tổng thà mỗi ngày nhìn chằm chằm một đống thức ăn cho mèo đáng ghét cũng không chịu lại lưu lạc bên ngoài.

Mỗi lúc người đi bộ đi ngang qua đèn đường sẽ đổ ra một cái bóng thật dài, mỗi lúc cái bóng xuất hiện, Phương Trì đều sẽ nhìn chăm chú, nhưng cũng không phải Tôn Vấn Cừ.

Cái tên cặn bã khốn kiếp này đang làm gì?

Điện thoại di động kêu tút tút mấy tiếng, cậu lấy ra nhìn, là mấy đứa bạn trong lớp đang nói chuyện.

- Phương Trì onl không?

- Ai ui, lại nhớ nó rồi à.

- Đừng nói linh tinh, tao chỉ định hỏi nó xem mai có định chơi bóng không thôi.

- Gọi điện thoại cho nó đi, giờ chắc cũng chưa ngủ chứ.

- Không dám.

- Có gì mà không dám, gọi điện thoại cũng không dám, vô dụng.

- [vả mặt] chính thế đó, tìm công của mình còn không dám.

Phương Trì nhíu mày, rất nhanh gửi lại một câu: Mày bị điên đấy à?

Nữ sinh cuối cùng nói chuyện gửi một emo lè lưỡi rồi không nói gì nữa, Phương Trì cũng không thấy sau đó còn ai nói gì nữa, nhét điện thoại di động vào trong túi.

Ngồi lâu mông có hơi ngứa ngáy, Phương Trì đứng lên đi tới đi lui trên con đường nhỏ nhà Tôn Vấn Cừ, cuối cùng dừng lại bên cạnh tường nhà hắn.

Điện thoại di động báo tìm thấy wifi.

Cậu nhìn thử, tên wifi này là "Quỳ xuống dập đầu lạy là thấy được mật khẩu" không hiểu sao cậu liền cảm giác đây là nhà Tôn Vấn Cừ.

Do dự mấy giây, cậu gõ gõ, mật khẩu gần như là mở trong nháy mắt, 12345678.

Phương Trì không hiểu nổi đặt mật khẩu thế này có ý nghĩa gì, nhưng mà lưu lượng tháng này đã gần hết, cậu kết nối với wifi.

Thiết bị phát wifi không biết đặt ở vị trí nào trong phòng, có lẽ là không dựa vào bên tường này, phải dựa vào gần tường mới có tín hiệu, đừng nói đi ra, ngay cả xoay người dựa lưng vào tường cũng không được.

Cậu thở dài, kéo mũ thấp xuống, trán dựa vào tường, mở game ra chậm rãi chơi.

Lúc xuống xe, Tôn Vấn Cừ cảm thấy bước chân mình đã hơi liêu xiêu, mọi thứ trước mắt cũng quay cuồng, nhìn bộ dạng là biết uống nhiều rồi.

Mới vừa vào trong khu nhà, điện thoại Lý Bác Văn đã đuổi tới: "Vấn Cừ, đến nhà chưa?"

"Ừ." Tôn Vấn Cừ đáp một tiếng, chậm rãi đi về phía trước.

“Hôm nay anh không có ý gì đâu…” Lý Bác Văn nói.

“Thôi, tôi không muốn nói,” Tôn Vấn Cừ nhíu mày ngắt lời gã, “Sau này mấy chuyện ngu ngốc anh bớt làm đi, có phiền không thế!”

“Anh… được thôi,” Lý Bác Văn nói, “Vậy chú nghỉ sớm đi.”

Tôn Vấn Cừ không nói gì, cứ thế cúp luôn điện thoại.

Hai ngày trở về này, Tôn Vấn Cừ cơ bản không tài nào ở nhà được, một đám người như thể muốn bù đắp ba năm vừa rồi cho hắn, kéo đi ăn ăn uống uống liên tục.

Đây là cuộc sống Tôn Vấn Cừ đã quá quen thuộc, cảm thấy tâm trạng cũng không quá tệ.

Vốn là hôm nay tụ họp ở quán bar của Lý Bác Văn, mà nửa đường Lý Bác Văn đột nhiên dẫn một thằng nhóc nhìn không nhiều tuổi lắm vào, không nói rõ, mà vừa đi vào thằng nhóc kia đã ngồi xuống dán bên cạnh Tôn Vấn Cừ.

Trong lòng Tôn Vấn Cừ liền hiểu ra, nói thật dưới tình huống bình thường, hắn sẽ không vì một chuyện như vậy mà giận dữ, uống chút rượu không chừng còn có thể bắt đầu sờ mấy cái.

Mà nhìn cái vị trông còn giống con trai hắn hơn thằng con trai Phương Ảnh đưa tới cho hắn kia, nhìn lại vẻ mặt “bọn tôi không nói nhưng bọn tôi đều hiểu” của Lý Bác Văn, cảm giác như thể bị úp một chậu cứt lên mặt.

Trước đó, bộ dạng Lý Bác Văn ở câu lạc bộ ngoài trời kia hắn đã khó chịu lắm rồi, chuyện Phương Ảnh tại sao biết được cụ thể giờ giấc hắn trở về, hắn còn chưa tìm Lý Bác Văn hỏi, mà bây giờ lại làm thêm một lần như thế, hắn trở mặt ngay tại chỗ, ném cốc, đứng dậy không nói gì gọi xe đi.

Ngu ngốc!

Tôn Vấn Cừ đá một cái lên cột đèn bên cạnh, giày chạm vào vang lên tiếng loảng xoảng, người cũng lảo đảo mấy bước, rất chóng mặt.

Qua khóe mắt thấy được một bóng đen đột nhiên lay động, hắn sợ hết hồn, giờ đã không còn sớm nữa, trong khu cũng chẳng còn người, mà bóng đen này còn vừa khéo đứng bên ngoài sân nhà hắn.

Thấy rõ bóng đen này là một bóng lưng đáng dán vào tường nhà hắn, Tôn Vấn Cừ càng căng thẳng hơn: “Ai!”

Phản ứng đầu tiên là Phương Ảnh gọi người tới, tính cách của Phương Ảnh không phải kiểu có mở bài không có kết bài, hai ngày nay hắn còn đang nghĩ xem sao còn chưa thấy có động tĩnh bước tiếp theo gì đây…

"Tôi," bóng đen quay người lại, mặt khuất trong bóng tối được đèn đường chiếu rọi, "Phương Trì."

"A, con trai ruột ba, con làm gì ở kia vậy?" Tôn Vấn Cừ có hơi ngoài dự đoán, bất ngờ mà nhìn cậu chằm chằm.

Phương Trì cũng nhìn hắn, tựa như đang suy tư nguyên nhân mình đứng dán vào tường, một lúc sau mới nói một câu: "Đi tiểu."

"Cái gì?" Tôn Vấn Cừ cảm giác có lẽ bản thân uống nhiều thật rồi.

Phương Trì không trả lời, đầu tiên là nhìn hắn chằm chằm một lúc, sau đó hơi nghiêng đầu liếc liếc bên cạnh.

Lúc Tôn Vấn Cừ cảm thấy cảnh tượng nhìn nhau trầm mặc này không thể tiếp tục nữa, định cứ thế mở cửa vào nhà, Phương Trì đột nhiên vọt hai bước tới trước mặt hắn.

Sau đó Tôn Vấn Cừ cảm thấy trước ngực bị siết chặt, vốn là đầu đang hơi choáng váng lại đột nhiên cảm thấy một cơn hoang mang, chờ lúc lấy lại tinh thần, hắn đã bị Phương Trì tóm cổ áo áp lên tường.

"Làm gì?" Tôn Vấn Cừ cau mày nhìn lại Phương Trì đang mặt đối mặt với mình.

"Tôi ghét nhất ba loại người," Phương Trì nhìn hắn, hạ thấp giọng, "Một là loại công tử nhà giàu như anh, một là loại khốn kiếp đánh phụ nữ như anh, một là như anh…"

Phương Trì nói một nửa thì dừng.

Tôn Vấn Cừ híp mắt lại, nhếch khóe miệng: "Đồng tính luyến như tôi?"

Phương Trì không nói gì.

Tôn Vấn Cừ cũng không tiếp tục đề tài này nữa, bởi vì tuy hắn uống rượu đã hơi chóng mặt, nhưng chưa say đến mức bất tỉnh nhân sự, công tử nhà giàu và đồng tình luyến ái hắn thấy không có vấn đề gì, có điều hắn cảm thấy cái ở giữa rất vô căn cứ, đời này hắn sống gần ba mươi năm còn chưa từng động tay vào phụ nữ một lần.

Trước đây lúc là một công tử nhà giàu còn có hứng thú với phụ nữ, đây là ranh giới phong độ tối thiểu.

“Tôi đánh phụ nữ nào?” Hắn nhìn sống mũi thẳng tắp của Phương Trì hỏi một câu.

Lần này đến lượt Phương Trì híp hai mắt lại, dù khuất sáng vẫn có thể nhìn thấy khinh bỉ trong ánh mắt cậu: “Lại định giả ngu à?”

Cái chữ này, làm tâm trạng vốn đang cực kỳ khó chịu của Tôn Vấn Cừ càng được nhân lên thêm một lần.

Bịa ra lời nói dối trắng trợn không mang theo IQ đến đòi tiền thì thôi, giờ còn cố bịa nói dối để tiếp tục kịch bản?

Tôn Vấn Cừ nhìn cậu nhóc đẹp trai đáng ra nên làm hắn có hứng thú trước mặt, giờ chỉ cảm thấy trong lòng là từng cơn giận dữ đè nén, tặc lưỡi rồi nhìn Phương Trì: “Muốn nói tôi đánh Phương Ảnh à?”

“…Không đánh?” Phương Trì vẫn đang đè giọng, tay tóm lấy cổ áo hắn lỏng ra, hình như có hơi chần chừ.

“Không,” Tôn Vấn Cừ hơi nhướng mi, “Đánh chứ, đánh còn tàn nhẫn lắm, quăng bạt tai rồi liên hoàn đạp, cộng thêm một bộ quân thế quyền, thì…..”

Ba chữ “Thì thế nào” hắn còn chưa nói xong, đã cảm giác trên bụng một trận co quắp, đau đớn dời sông lấp biển có cố cũng không thở ra hơi được.

Hắn thậm chí còn không thấy được Phương Trì ra tay thế nào, đã khom lưng quỳ trên mặt đất, tay chống xuống đất liền cảm thấy trời đất quay cuồng mơ màng.

Con trai đánh cha dẻ.

Còn có vương pháp nữa không.

Phương Trì cũng không quá dùng sức, cậu biết rõ nếu mình dùng sức sẽ có hậu quả gì, cho nên cậu chỉ tùy tiện mà đấm Tôn Vấn Cừ một cái.

Tôn Vấn Cừ bị đấm đến khó chịu là chắc chắn, thế nhưng nằm rạp xuống đất thì có hơi quá, cậu cảm giác khom lưng ôm bụng là đã được rồi, cho nên lúc Tôn Vấn Cừ cứ thế quỳ xuống đất, cậu rõ bất ngờ, kế hoạch vốn định cong đầu gối lên đạp một cú làm người ngã sấp xuống đất lại bị rối loạn.

Mà lúc cậu đang do dự giờ cần mở miệng chửi tiếp hai câu hay là cứ tiếp tục chất vấn, Tôn Vấn Cừ đột nhiên nôn ra.

Ơ?

Đấm một cú đấm thôi mà làm người ta nôn, cậu mới đụng phải lần đầu tiên.

Phương Trì lùi lại một bước theo bản năng.

Lần này thật sự là ngoài ý muốn, sững sờ tại chỗ nhìn Tôn Vấn Cừ đau khổ chống đất lại nôn ra hai lần nữa, cậu mới có hơi lo lắng đi về bên cạnh Tôn Vấn Cừ: "Anh có phải là khó…"

"Trâu bò," Tôn Vấn Cừ nôn xong hai lần liền tóm chặt ống quần cậu, có hơi cố sức mà nói, "Đệch cụ cậu…. Giờ tội phạm lừa đảo còn có thêm…kỹ năng chiến đấu.."

Sau đó không đợi Phương Trì phản ứng lại, Tôn Vấn Cừ không biết là vô tình hay cố ý mà tóm lấy ống quần cậu dùng sức, có vẻ là muốn mượn lực đứng đậy.

"A!" Phương Trì gào lên, quần bị Tôn Vấn Cừ cứ thế kéo một cái tuột xuống đùi, cậu nhanh chóng kéo quần lên, nhảy ra phía sau, "Anh bị điên đấy à!"

Tôn Vấn Cừ mất đi chống đỡ lại lăn xuống đất, sau đó đặt mông ngồi xuống, dựa vào tường ấn bụng không nói gì, chỉ là cau mày.

Phương Trì liếc mắt nhìn hắn.

Trên người Tôn Vấn Cừ rõ ràng có mùi rượu, cho nên giờ nhìn Tôn Vấn Cừ không hiểu là vì ánh đèn hay vì say rượu mà trông chẳng đẹp đẽ gì, cậu không nói rõ được cảm giác gì.

Thời điểm này, trên đường trong khu chẳng có ai, chỉ có hai người bọn họ trầm mặc một đứng một ngồi dưới ánh đèn đường.

Phương Trì cảm giác, tình hình thế này, cậu không biết phải mở miệng đòi tiền thế nào, hơn nữa tình cảnh Tôn Vấn Cừ hiện giờ khiến cậu cũng thực sự không biết phải xử lý làm sao.

"Hôm nay là dạy dỗ anh thế thôi…" Cậu chỉ vào Tôn Vấn Cừ, sau đó nên nói gì thì cậu chưa nghĩ ra, vì thế chỉ chỉ hai cái, rồi quay người chuẩn bị bỏ đi, chuyện kiểu này cậu không làm nổi, không muốn nán lại thêm một giây nào nữa.

"Ai," Tôn Vấn Cừ lên tiếng, còn có tiếng đồ vật gì đó rơi xuống mặt đất.

Phương Trì quay đầu lại, thấy bên chân có một cái ví màu đen.

"Tự mình lấy tiền công đi," Giọng Tôn Vấn Cừ bực bội, trên mặt vẫn rất khó coi, "Đưa tôi vào nhà."

Phương Trì do dự giữa ví tiền rơi trên đất và sắc mặt trắng bệch của Tôn Vấn Cừ gần nửa phút mới đi qua nhặt cái ví lên.

Mở ra xem thử, bên trong ngoại trừ đủ loại thẻ, còn có một xấp tiền mặt, không đoán được số tiền, mà so với tiền Phương Ảnh lấy được bên trong phong bì kia thì nhiều hơn không ít.

Cậu cắn môi một cái, lấy tiền ra, cũng không đếm là bao nhiêu, nhét vào túi, sau đó đi qua gỡ áo khoác Tôn Vấn Cừ ra, nhét ví tiền vào trong lồng ngực hắn.

Cho dù Phương Ảnh còn thiếu bao nhiêu tiền đi nữa, cậu cũng không muốn tiếp tục giằng co, mới đầu là vì đối phương là tên cặn bã, cậu còn có thể coi như vì dân trừ hại, thay trời hành đạo, nhưng hiện giờ, việc này đừng nói làm tiếp, cứ thêm hai lần như vậy nữa, cậu đã cảm thấy mặt mũi cũng nên xấu hổ mà ném đi luôn.

Tôn Vấn Cừ ném cho cậu một chùm chìa khóa, thoạt nhìn là say lắm rồi, chìa khóa ném chẳng hề chuẩn chút nào, nếu không phải Phương Trì phản ứng nhanh, chìa khóa đã rơi xuống mấy thứ hắn vừa nôn ra.

"Anh đứng ngay ngắn được không đấy?" Phương Trì nhẫn nhịn cơn buồn nôn, kéo hắn từ dưới đất lên, hắn lảo đảo mấy lần cũng không đứng vững được.

"Đứng được còn cần cậu à?" Tôn Vấn Cừ cau mày nói.

Mở cửa, kéo Tôn Vấn Cừ vào trong sân, lại mở cửa ra, kéo Tôn Vấn Cừ vào trong phòng…

Vóc người Tôn Vấn Cừ là kiểu thon dài, theo lí sẽ chẳng nặng bao nhiêu, mà mấy phút Phương Trì kéo hắn dằn vặt vào trong phòng, cảm giác như kéo heo ra khỏi chuồng.

Trong phòng tối om. Phương Trì mò mẫm trên tường nửa buổi cũng không sờ thấy công tắc, vì thế liền lay Tôn Vấn Cừ: "Đèn đâu?"

Tôn Vấn Cừ không nói gì, sau một lúc mới dựa vào tường, nở một nụ cười rất nhẹ: "Có con trai cũng không tệ lắm…"

"Hỏi anh đèn đâu!" Phương Trì rút tay ra, không đỡ hắn nữa, nghe giọng Tôn Vấn Cừ, hẳn là không sao.

Ngay lúc cậu định mở cửa đi ra ngoài, mông đột nhiên bị vỗ một cái, chưa chờ cậu lấy lại tinh thần, Tôn Vấn Cừ liền xoa xoa mông cậu, sau đó là tiếng quần áo ma sát với tường, Tôn Vấn Cừ ngã xuống bên cạnh.

"Mông không tệ." Giọng Tôn Vấn Cừ vang lên từ trong bóng tối, mang theo cơn say cùng trêu chọc rõ ràng.

Trong giây lát này, cảm xúc của Phương Trì có thể lấp đầy một cái đập nước, lửa cháy xèo xèo.

Cậu không hề nói gì, đá một cái về phía âm thanh vang lên.

Một cú này đá rất mạnh, không biết đá vào đâu, nhưng nghe thấy một tiếng rên rỉ khó chịu của Tôn Vấn Cừ.

Phương Trì mở cửa ra, đang định ra ngoài vai lại đập phải khung cửa, đau đến mức cậu suýt nữa thì kêu lên, loạng choạng mà đóng sầm cửa một cái rồi ra ngoài.

Tôn Vấn Cừ ôm chân nằm trên ghế sofa nở nụ cười nửa buổi mới dừng được, định đi tắm, mà thật sự là choáng váng rất nặng, đau đớn khó chịu bị Phương Trì nện lên bụng một cú đấm còn chưa biến mất, đau quá, buồn nôn.

Nằm một lúc xong, hắn quyết định không động đậy, trong đầu ong ong, trước mắt còn lóe lên ánh sáng lấp lánh, thôi cứ nằm như vậy đi.

Hắn uống rượu có một tật xấu, không thể nôn, chỉ cần nôn một cái, lập tức đau đầu như nứt ra.

Mới vừa rồi lúc bị Phương Trì đấm cho một cú mà nôn ra, hắn đã biết là xong đời rồi, quả nhiên mơ mơ màng màng liền cảm thấy đầu đau đớn dữ dội…

Hôm sau, lúc tỉnh dậy đã là giữa trưa, ánh sáng mặt trời bên ngoài cửa sổ chói chang chiếu vào rèm, tư thế hắn vẫn chưa thay đổi, nằm trên ghế sofa, một chân thả xuống đất, trong nháy mắt mở mắt ra, cảm giác duy nhất ngoài chóng mặt, chính là đau đầu.

Ngủ một giấc rồi, vậy mà vẫn chưa đỡ chút nào.

Có hơi lao lực mà ngồi dậy từ trên ghế sofa, mới vừa định đứng lên, nhìn thấy thảm trải sàn trước ghế sofa liền thở dài, nửa đêm không biết lúc nào lại nôn ra, mà chính mình cũng không biết…

Hắn cau mày mò mẫm trên người, tìm thấy điện thoại di động, gọi cho số điện thoại người giúp việc Mã Lượng đưa cho hắn, bảo người tới đây giúp dọn dẹp lại nhà.

Lúc nói chuyện điện thoại xong định đứng lên, cảm thấy cẳng chân trái có hơi đau, không dùng sức nổi, ngã trở về ghế sofa sững sờ nửa ngày định nhớ lại xem tối qua rốt cuộc mình đã làm gì.

Rất mê man mà nhớ lại mấy phút, hắn dựa vào ghế sofa, nhắm mắt lại mắng một câu: “Đệt.”

Sau đó lại nghĩ ra gì đó, sờ soạng trên người, tìm được ví tiền nhét vào trong áo, mở ra xem lại thấy vui vẻ,

vậy mà không lấy hết sạch, còn để lại một chút.

"Còn dám lấy thật." Tôn Vấn Cừ ném ví tiền lên ghế sofa một cái.

Ngày chủ nhật, trong trường không có lớp học ngoại khóa, nhưng trong phòng học cũng có không ít học sinh, đều đang chôn đầu giữa đống sách.

Phương Trì gục xuống bàn, phía dưới cằm là một bài thi còn chưa làm xong, có điều bút trong tay cậu đã đứng hình lâu lắm rồi.

Buồn ngủ.

Có điều không ngủ được.

Trong phòng học, tuy rằng không ít người đang học, nhưng nói chuyện cũng rất nhiều, mấy người phía sau cậu vẫn nói chuyện không ngừng, nội dung trò chuyện còn rất xa vời, đang bàn bạc xem nghỉ hè sang năm đi du lịch đâu, bàn cũng được nửa tiết rồi.

"Đi được mấy ngày, một tuần đi?" Một nữ sinh nói.

"Rốt cuộc là đi biển hay đi núi?" Một nữ sinh khác hỏi.

"Biển nắng lắm, hay là đi núi đi… Ê, Tiếu Nhất Minh, nếu không mày nói với Phương Trì đi," giọng này là của Lâm Vi, "Nó không phải thỉnh thoảng sẽ đi làm dẫn đường à, mày hỏi nó xem, vừa khéo cải thiện quan hệ bọn mày…"

Phương Trì vừa nghe thấy giọng Lâm Vi là thấy phiền, có kích động muốn lấy quyển sách đập lên mặt cô nàng.

"Đừng có dày vò tao nữa." Tiếu Nhất Minh nhỏ giọng nói.

"Quan hệ hai đứa nó không tốt có khi chính là do mày làm ầm lên," Lương Tiểu Đào có chút bất mãn nói, "Cả ngày lôi chúng nó vào với nhau."

"Tao lôi à," Lâm Vi cũng bất mãn, "Tiếu Nhất Minh thích nó, tao…"

Phương Trì đột nhiên đứng dậy, ghế đột ngột bị đẩy về sau một cái, ủn bàn sau lệch đi chừng mười cm, người vây quanh nói chuyện đều nghiêng đầu.

Phương Trì mặt lạnh nhìn mấy người bọn họ không nói gì, vẻ mặt Tiếu Nhất Minh rất lúng túng, dời mặt đi chỗ khác.

"Làm gì thế," Có lẽ là hôm qua trên QQ đã làm cho Lâm Vi rõ mất mặt, việc này làm Lâm Vi ném sách lên bàn một cái, nhỏ giọng nói một câu, "Kỳ thị đồng tính à, càng kỳ thị thì…"

Câu này Lâm Vi còn chưa nói xong, Phương Trì đã tiện tay cầm lấy một chồng sách trên bàn đập lên bàn cô nàng.

"Ngu ngốc." Phương Trì ra khỏi phòng học.

Trên sân thể thao có mấy người đang chơi bóng rổ, Phương Trì ngồi trên khán đài, nhìn sân bóng sững sờ.

Lúc điện thoại di động vang lên, cậu mới chú ý tới quả bóng đã lăn đến bên chân cậu, người trên sân đang hét về phía này: "Phương Trì, ném bóng lại đây!"

Cậu đứng lên, vừa lấy điện thoại ra, vừa nhặt bóng rổ lên ném lại.

Điện thoại là Phương Ảnh gọi, cậu vừa nghe còn chưa kịp mở miệng, bên kia giọng Phương Ảnh đã có hơi lo lắng truyền đến: "Em ở nhà không? Chị muốn qua đó!"

"Không," Phương Trì vừa nghe thấy giọng điệu của cô, đã biết đụng phải phiền phức gì rồi, mặc dù có hơi gì đó, nhưng phản ứng đầu tiên của cậu là không thể để Phương Ảnh đến nhà cậu được, "Chị đang ở đâu? Làm sao thế?"

"Chị ở nhà," Giọng Phương Ảnh có hơi run, có lẽ là đang đi trên đường, "Giờ chị định đưa Tiểu Quả đến chỗ mẹ chị… Chỗ em có tiền không, bao nhiêu cũng được!"

"…Có một ít." Phương Trì nhíu mày, tiền hôm qua lấy được từ Tôn Vấn Cừ cậu đều nhét vào phong bì đặt trong cặp, không đếm xem là bao nhiêu, cũng không muốn đếm, tiền kiếm được như thế làm cậu có hơi xấu hổ, "Chị rốt cuộc là bị làm sao? Hay là báo cảnh sát?"

"Báo cảnh sát không có tác dụng!" Phương Ảnh đột nhiên nói to, sau đó liền đổi thành giọng cầu xin," Em mang cho chị ít tiền lại đây trước đã…"

Phương Trì hơi do dự: "Vậy em đi qua."

"Nếu chị không ở nhà thì đến chỗ mẹ chị tìm chị!" Phương Ảnh nói xong cũng vội vàng cúp điện thoại.

6. Chương 6

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Giọng điệu của Phương Ảnh lần này khác hẳn với mấy lần bảo cậu đến chỗ Tôn Vấn Cừ đòi tiền, hơn nữa đây là lần đầu tiên cô bảo Phương Trì cầm theo tiền của mình.

Phương Trì cảm thấy Phương Ảnh hiện giờ nhất định là gặp phải phiền toái gì rồi, cũng không muốn hỏi nhiều, rút ra mười ngàn để dành của mình ở ngân hàng bên ngoài trường, rồi lên xe taxi.

Lúc ngồi trên xe, gọi liên tục mấy cuộc điện thoại cho Phương Ảnh đều không thấy nghe, điều này làm cậu lại càng không yên tâm thêm.

Quan hệ của Phương Ảnh với mẹ cô, cũng chính là thím họ của Phương Trì, không được tốt, cho nên từ lâu đã dọn ra ở một mình, có điều, phòng thuê vẫn không thuê cố định, có khi một năm chuyển đến bốn, năm lần.

Chỗ đang ở hiện giờ là tháng trước vừa chuyển tới, cách trường học Phương Trì có hơi xa.

Phương Trì nhíu mày nghĩ, tuy nói là một khu nhà cũ kỹ, nhưng mà vẫn là một khu, ngoài cửa còn có một ông cụ canh cửa, nếu quả thật có người tới tìm Phương Ảnh gây sự, e là có khi còn chưa vào được cổng lớn khu nhà…

Chút may mắn ấy ngay ở lúc nhìn thấy con xe dưới tầng nhà Phương Ảnh liền tan tành, không phải là con xe gì đàng hoàng, một con xe bán tải rách nát, nhưng tư thế đỗ xe rất ngang ngược, chặn cả đường lại, vừa nhìn là biết chỉ tùy tiện dừng lại rồi đi.

Phương Trì chạy lên tầng, lúc chạy đến tầng bốn liền nghe thấy từ tầng năm mơ hồ vang lên tiếng khóc của Tiểu Qủa, hai căn nhà ở tầng năm chỉ ở có Phương Ảnh và Tiểu Quả, cậu vừa nghe thấy là đã cuống lên.

Đưa tay định tìm chút đồ phòng thân trên người, mà ngoại trừ phong bì trong túi áo khoác, thì chẳng móc ra được thứ gì nữa, đành phải cứ xông lên như vậy.

Cửa nhà Phương Ảnh không khóa chặt, lúc Phương Trì đẩy cửa ra liền nhìn thấy bốn gã đàn ông đang đứng trong phòng.

Sau đó liền nhìn thấy Phương Ảnh ngồi dưới đất, trên tay trái toàn là máu, quần áo cũng dính máu, có điều, người trông vẫn không hề gì.

“Tiểu Quả đâu?” Phản ứng đầu tiên của Phương Trì là tìm Tiểu Quả.

“Con bé không sao,” mặt Phương Ảnh hơi choáng váng, trên mặt còn có vết ửng đỏ, vết thương trên tay như thể không cảm giác được, còn chống lên sàn, “Em…. mang theo tiền không?”

Từ bên trong cửa phòng đóng kín vang lên tiếng khóc nức nở không ra hơi của Tiểu Quả, Phương Trì nhíu mày.

“Đưa tiền đến không?” Một gã đàn ông nhìn Phương Trì hỏi một câu.

Lại một tên khác đưa tay tóm lấy cậu: “Cầm đến bao nhiêu?”

Phương Trì đưa tay bỏ tay tên này ra, khom lưng nhìn thử tay Phương Ảnh, máu trên tay chảy thành một đám cũng không nhìn được vết thương ra làm sao, đang định hỏi, phía sau có một tên đạp một cước lên chân cậu: “Mẹ nó bớt phiền đi, tiền đâu!”

“Đưa tiền cho bọn họ đưa tiền cho bọn họ!” Phương Ảnh như là bị giật mình mà hô lên, giọng nói sắc bén chói tai còn mang theo tiếng nức nở, “Đưa tiền cho bọn họ đưa tiền cho bọn họ…”

Phương Trì nén lửa giận không hiểu ra sao vào trong, lấy ra tiền vừa rút cùng phong bì kia, tên trước đó đá cậu một cú liền một cái giật lấy, sau đó liền chửi một câu: “Đệt! Có tí thế này, đi ăn xin à!”

“Hiện giờ chỉ có từng ấy.” Phương Trì nói, đối với cậu, giờ còn có thể nhẫn nhịn không lao tới đánh mấy tên này một trận cũng chỉ vì lo lắng cho Tiểu Quả.

Nếu không có Tiểu Quả, cậu không thèm để ý những tên này là ai, định làm gì, một cước một túm cùng với giọng điệu này, cậu đã không thể nào nhịn được rồi, nếu là bình thường, ngay lúc tên kia tóm lấy cậu, cậu đã ra tay rồi.

Tình hình của Phương Ảnh và Tiểu Quả hiện giờ, cậu chỉ có thể nhẫn nhịn.

"Ông mày mang theo anh em đi xa một chuyến, mẹ nó chỉ được chút tiền này?" Gã đàn ông kia cầm tiền đập lên đầu Phương Ảnh, "Đi mua que cay chắc*?"

"Cho tôi thêm mấy ngày… ba ngày! Chỉ ba ngày thôi!" Phương Ảnh nói, "Tôi…"

Còn chưa nói xong, gã đàn ông kia đã vung một cái tát lên mặt cô: "Ba ngày! Ba ngày! Bao nhiêu ba ngày rồi! Mày nghĩ bọn tao là tán tài đồng tử* phổ độ chúng sinh à?"

Lúc đang định tát thêm cái nữa, tay gã đã bị Phương Trì giữ lại.

Phương Trì cũng không định khiêu khích, cũng không muốn dưới tình hình này làm chuyện to thêm, đưa tay giữ lại tay đối phương đang chuẩn bị đập cho Phương Ảnh một cái tát hoàn toàn là phản xạ có điều kiện.

Mà phản xạ có điều kiện này, cùng với chưa đầy 20 ngàn kia, đã chọc giận mấy tên này.

Mấy tên này vừa lên một cái là đấm đấm đá đá về phía Phương Trì, còn có hai tên đá lên người Phương Ảnh.

Tiếng Phương Ảnh gào khóc làm Phương Trì cảm thấy như thể một giây sau cô sẽ chết luôn, vì thế cũng không đoái hoài tới chuyện khác, chuyện duy nhất có thể làm là nghiêng nửa người che trên người Phương Ảnh, che lại đầu cô và tay trái bê bết máu.

Mới đầu còn cảm thấy rất đau, rát, sau đó cũng không cảm thấy gì nữa.

Chỉ là chết lặng mà che chở cho Phương Ảnh, nắm đấm rồi đầu gối, còn có thứ không rõ đập lên người cậu, đều không sao cảm giác được đau.

Bị người đánh cũng không sao, cũng không phải chưa từng bị đánh.

Mà đến mười tám tuổi, đây là lần duy nhất Phương Trì bị đánh mà không phản kháng lại dù một lần, cũng là lần không hiểu ra sao nhất, nén giận nhất, cũng… sợ sệt nhất.

Vừa ra tay, vẻ quyết tâm đã có thể làm người ta biết, mấy tên này cũng không phải côn đồ bình thường.

Phương Ảnh nợ tiền cũng không phải chỉ là con số nhỏ.

Nếu như không trả nổi tiền, những tên này còn có thể làm nên chuyện gì nữa, cậu căn bản không nghĩ tới được.

Nỗi sợ hãi từ nơi sâu thẳm trong nội tâm róc rách chảy ra, làm cả người cậu cứng ngắc.

"Ba ngày, ba ngày sau tao lại đến tìm này, không trả nổi tiền thì đừng trách tao không nể tình! Còn nữa, đừng hòng chạy, mày chạy không thoát đâu."

Không biết đã trôi qua bao lâu, bốn phía rốt cuộc cũng yên tĩnh trở lại.

Sau khi mấy tên kia bỏ đi, Phương Trì đến nửa buổi mới tỉnh lại được, ho khan hai cái, cảm nhận được đau đớn âm ỉ trên mặt, trên người.

"Em không sao chứ…" Phương Ảnh có hơi sốt sắng sờ trên người trên đùi cậu.

"Chị rốt cuộc," Phương Trì vặn vai Phương Ảnh lại, nhìn chằm chằm vào mặt cô, "Nợ bao nhiêu tiền! Nợ tiền ai!"

Phương Ảnh không nói nữa, chỉ là vẫn luôn khóc, tóc tai rối tung, lớp trang điểm trên mặt cũng nhòe nhoẹt, một khối đen một khối xám.

"Chị lại đi đánh bài phải không?" Phương Trì lại hỏi.

Phương Ảnh vẫn không lên tiếng, cho dù Phương Trì hỏi thế nào, cô đều không mở miệng, mà chỉ khóc.

"Chị đang tìm chết!" Phương Trì cắn răng nói một câu, nhẫn nhịn đau đớn trên người, đứng lên đi vào phòng.

Tiểu Quả ở trong phòng khóc đến mức cả người run cầm cập, Phương Trì ôm dỗ dành nửa buổi, mới dần dần bình tĩnh lại được.

Phương Trì cảm thấy trong đầu loạn cào cào, dỗ Tiểu Quả xong, cậu trở lại phòng khách, Phương Ảnh vẫn còn đang ngồi dưới đất, cậu đi qua nhìn tay Phương Ảnh.

Có lẽ là bị người dùng chân ghế đập vào, da tróc thịt bong, có thương tổn đến xương cốt không thì không thấy được.

Phương Trì nhắm mắt lại, để bản thân bình tĩnh lại, đầu tiên đưa Tiểu Quả cùng Phương Ảnh đến bệnh viện, quay lại tay lái đưa Tiểu Quả về nhà chú họ.

Thím vừa nhìn thấy bộ dạng của Tiểu Quả là biết đã có chuyện xảy ra, kéo Phương Trì tới hỏi.

"Con không biết," Phương Trì nói, "Chị ấy không nói gì, gần đây không nên để chị ấy đưa Tiểu Quả đi."

"Nó chết rồi mới yên được." Thím cau mày tàn nhẫn phun một cái xuống đất.

Phương Trì không nói gì nữa, rời khỏi nhà chú họ.

Cả người đều đang đau, trước đó không để ý đến, giờ mới phát hiện ra khóe miệng cũng rách, trong miệng hình như còn có vị tanh mặn, trên người càng không phải nói, bước đi như thể bị gậy đập mà đi, mỗi bước đều kéo theo đau đớn.

Cậu không biết chăm sóc của Phương Ảnh đối với mình trong mấy năm nay có thể làm cậu giúp Phương Ảnh đến mức nào, mà phỏng chừng ngoài cậu ra, Phương Ảnh đã chẳng tìm được người nào có thể giúp.

Có lẽ trừ cậu ra, cũng chẳng ai sẽ giúp cả.

Không ai quan tâm, người như Phương Ảnh, xảy ra chuyện gì cũng không có gì lạ, không chừng cứ mất tích như vậy, hoặc đã chết rồi.

Thế nhưng bản thân có thể giúp được thế nào?

Nếu như không để ý… liệu bản thân có thể nào cũng gặp phiền phức hay không?

"Hôm nay bọn tao đi leo núi, trong nhà, đến không?" La Bằng nói trong điện thoại, "Tao qua đón…"

"Không đi, cũng không phải cuối tuần." Tôn Vấn Cừ nằm trên sofa, trong phòng ngập tràn mùi xịt phòng không khí trong lành, hai ngày rồi vẫn chưa nhạt đi, không biết chị gái quét tước dọn dẹp hôm nọ đã xịt bao nhiêu.

"Mày không phải ngày nào cũng là cuối tuần à," La Bằng cười nói, còn bổ sung thêm một câu làm rõ, "Bác Văn không ở đây, hôm nay nó có việc không qua được."

"Anh ta có ở đó hay không tao đều không đi," Tôn Vấn Cừ cong chân lên, một cú đá kia của Phương Trì làm chân hắn đau hai ngày, "Chân tao bị thương."

"Sao lại bị thương? Ngã à?" La Bằng vừa nghe thấy liền sốt sắng, "Đi khám không? Hay là tao qua đưa mày đến bệnh viện?"

"Không cần đi, chỉ là va vào chút thôi," Tôn Vấn Cừ thật ra rất muốn ra ngoài, đến giờ hắn còn chưa ăn gì, có điều thật sự là lười động đậy.

Nói linh tinh vài câu nữa với La Bằng rồi cúp điện thoại, ưỡn người trên ghế sofa một lúc, hắn ngồi dậy, sờ lấy điện thoại di động.

Trên bàn có vài tờ menu đồ ăn ngoài, là chị gái làm việc nhà mang đến.

Hắn tiện tay cầm một tờ lên, gọi đồ ăn ngoài nào đó ngon ngon.

Nhìn một tờ, cảm giác không hợp khẩu vị, đang định cầm lấy tờ tiếp theo, chuông cửa vang lên.

Tôn Vấn Cừ có hơi bất ngờ, chuông cánh cửa này chẳng mấy khi được kêu, bạn bè của hắn trước lúc đến sẽ gọi điện thoại, văn phòng bất động sản cũng không có khả năng lắm…

Hắn miễn cưỡng chống đỡ, vừa đi vừa lê lết chân sưng đau ê ẩm đến cạnh cửa, trên màn hình bộ đàm lại không thấy người nhấn chuông.

"Ai?" Tôn Vấn Cừ hỏi một câu.

Bên trong bộ đàm rất yên tĩnh, không ai trả lời.

Tôn Vấn Cừ có hơi câm nín, có thể là trẻ con nhà hàng xóm, trước đây cũng từng có, cứ đến, ấn rồi bỏ chạy, mãi cho tới khi Tôn Vấn Cừ cầm gậy đuổi theo ra ngoài cứ thế đập hỏng luôn chuông nhà nó, mới không ấn nữa.

Ba năm không gặp, giờ lại tới nữa?

Đang định đi ra, chuông cửa lại vang lên.

Nhìn lại, trong màn hình vẫn không có người, Tôn Vấn Cừ có hơi bực mình, gào lên: "Cứ từ từ ấn đi! Ấn đủ tám tiếng tan ca!"

"Là tôi," ngay lúc Tôn Vấn Cừ định không để ý nữa trở về ghế sofa, bên trong bộ đàm có người nói, "Phương Trì."

Phương Trì? Tôn Vấn Cừ ngẩn người, quay đầu lại liếc mắt nhìn, còn thật sự là Phương Trì.

"Cậu bị điên à?" Tôn Vấn Cừ ấn lên bộ đàm, "Ra ngoài cổng sau khu nhà có ba cửa hàng thuốc, tự mình chọn một hàng rồi từ từ uống đi."

"Sợ anh thấy tôi không mở cửa." Phương Trì nói.

"Tôi không mở cửa cậu có thể đứng ở chân tường đi tiểu mà," Tôn Vấn Cừ vừa nghĩ tới tối hôm đó là bao nhiêu bực bội dồn lại một chỗ, "Đi tiểu đi."

Nói xong hắn cũng không mở cửa nữa, trở lại nằm lên ghế sofa, cầm menu tiếp tục xem.

Chuông cửa lại vang lên.

Lại vang lên.

Còn vẫn vang.

Tôn Vấn Cừ cắn răng mắt mù tai điếc.

Mấy phút sau rốt cuộc cũng yên tĩnh, hắn thở phào một hơi thật dài.

Thế nhưng ngay sau đó, hắn liền nghe thấy có tiếng động trong sân, như thể âm thanh chậu hoa bị đá phải hoặc đập phải.

Đệch???

Tôn Vấn Cừ nhanh chóng ném menu trong tay xuống, đứng lên, chưa kịp đi tới cạnh cửa, đã nghe thấy tiếng cửa bị gõ vang, ba tiếng lộc cộc.

Vậy mà có thể leo tường vào được???

Ban ngày ban mặt, trời đất sáng sủa, còn có vương pháp nữa không!

Hắn có chút khó tin nổi tiến đến trước mắt mèo nhìn thử, quả nhiên thấy Phương Trì đang đứng ngoài cửa.

"Cho cậu mười giây," Tôn Vấn Cừ gào vào mắt mèo, "Không cút tôi báo cảnh sát."

"Tôi có chuyện nhờ anh." Phương Trì tiếp tục gõ cửa.

"Không đáp ứng." Tôn Vấn Cừ trả lời rất dứt khoát, không nói nữa, lần thứ hai trở về nằm trên ghế sofa.

Chơi xấu đòi tiền không được thì đánh người, giờ người bị đánh đã phải trả tiền còn định lừa tiếp?

Đây là tinh thần lừa đảo đến mức nào kia chứ, có thể mở lớp giảng bài rồi!

"Vậy tôi gõ đến lúc cảnh sát đến." Phương Trì nói.

Tôn Vấn Cừ cảm giác, nếu như không phải chân mình còn đang không khỏe, chỉ cần Phương Trì hiện giờ xuất hiện ở đây, hắn có thể lao đến cầm chậu hoa ném lên người cậu ta.

Có điều hắn tạm thời không có ý định báo cảnh sát, cảnh sát đến nhìn thấy cũng chỉ là có người gõ cửa hắn không ra mà thôi, tinh thần lừa đảo kiểu này, biết đâu còn lừa được cả cảnh sát đây.

Tôn Vấn Cừ chỉ muốn nhìn xem cậu có thể gõ được bao lâu.

Có lẽ là gõ năm phút.

Sau khi Tôn Vấn Cừ cuối cùng cũng chọn ra được hai món giữa một đống đồ ăn hắn nhìn kiểu gì cũng không thấy ngon, tiếng gõ cửa ngừng lại.

Tiếng Phương Trì vang đến từ bên ngoài cửa: "Tôi thật sự có chuyện cần nhờ anh, gấp lắm."

"Không đáp ứng." Tôn Vấn Cừ nói.

"Tôi đi vào luôn đấy," Phương Trì mặc dù nói là việc gấp, nhưng giọng vẫn rất bình tĩnh, cũng không lo lắng không giận dữ, thật giống như thể giữa bọn họ chỉ là trò chuyện giữa bạn bè bình thường.

"Cậu vào được," Tôn Vấn Cừ sắp bị cố chấp của cậu làm cho vui vẻ luôn rồi, "Cậu vào được thử xem, vào được tôi mời cậu ăn cơm."

Tường ngoài sân thấp, cũng chỉ để phòng quân tử mà thôi, ngay cả chó nhảy qua cũng không phòng được, cửa nhà thì không giống vậy, lúc không cầm theo chìa khóa, gọi thợ khóa đến cũng phải mở mất một tiếng.

Ngoài cửa không còn âm thanh gì nữa, Phương Trì hình như đã đi rồi.

Tôn Vấn Cừ nằm trên sofa thoải mái nhìn cửa, đang nghĩ ngợi xem Phương Trì sẽ dùng thứ gì phá khóa, đột nhiên nghe thấy một tiếng vang bên cửa sổ.

"Tôi đệt!" Hắn rống lên một tiếng, nhảy lên từ trên sofa, cửa sổ sáng nay hắn vẫn luôn mở để tản mùi xịt phòng, vì luôn kéo rèm cửa sổ lại nên không chú ý tới cửa sổ đang mở.

Cùng lúc hắn nhảy dựng lên, rèm cửa sổ cũng bị xốc lên, Phương Trì nhảy qua cửa sổ vào phòng khách, đứng trước mặt hắn.

Còn rất nhẹ nhàng, không có cả âm thanh hạ xuống đất.

Cảm xúc của Tôn Vấn Cừ vào thời điểm này chỉ có một, phải cài cửa sổ chống trộm!

Hắn trừng Phương Trì rồi mới nói một câu: "Cậu thế này có thể coi là đột nhập phi pháp, biết không?"

"Xin lỗi," Phương Trì nói, "Tôi có việc gấp."

Tôn Vấn Cừ lại nhìn cậu chằm chằm, chậm rãi quay người ngồi trở về trên ghế sofa, chân gác lên trên bàn uống nước, "Là, vội vã thay mẹ cậu đòi phí nuôi nấng à?"

Phương Trì quả thật là có việc gấp, Tôn Vấn Cừ nhìn vẻ mặt và ánh mắt của cậu là có thể nhìn ra, không có loại hung hăng và khinh bỉ chỉ thiếu điều viết lên mặt như hai lần gặp trước.

Hơn nữa, hắn còn nhìn thấy vết thương trên mặt Phương Trì.

"Là vay tiền." Phương Trì nói.

"Hả?" Tôn Vấn Cừ liếc mắt nhìn cậu, lại đổi thành "vay"?

"Có thể ghi giấy nợ cho anh, hoặc là anh nói thế nào cũng được, chỉ cần cho vay được là được rồi." Phương Trì còn nói.

"Bao nhiêu?" Tôn Vấn Cừ hỏi.

"Mười vạn." Phương Trì trả lời.

Tôn Vấn Cừ cười vui vẻ, dựa vào trong ghế sofa, nở nụ cười với Phương Trì đến hai phút cũng chưa dừng lại được.

Phương Trì cũng không nói gì, chỉ nhìn hắn cười.

"Ai," Tôn Vấn Cừ cười đủ rồi liền lấy tay xoa mặt, "Buồn cười quá."

"Có thể vay không?" Phương Trì hỏi, "Chắc chắn sẽ trả lại được."

"Phương Trì," Tôn Vấn Cừ cầm lấy tờ menu chậm rãi gấp lại, "Là tên thật à?"

"Đúng." Phương Trì nói.

"Phương Trì," Tôn Vấn Cừ híp mắt lại nhìn cậu, "Trong mắt cậu, tôi ngoại trừ là công tử nhà giàu, đồng tính luyến ái, cặn bã bội tình bạc nghĩa đánh phụ nữ ra, còn là gì nữa?"

"Không còn." Phương Trì trả lời rất thẳng thắn.

"Thật sự hết rồi?" Tôn Vấn Cừ lại gấp thực đơn lại, sau đó chỉ vào chính mình, "Cậu xác định không có phần thiểu năng trí tuệ?"

Phương Trì rất nghiêm túc mà nhìn hắn: "Thật sự không có."

"Vậy con mẹ nó, cậu từ đâu nhìn ra được tôi sẽ cho vay tiền!" Tôn Vấn Cừ rống lên, giơ tay lên, menu đã biến thành máy bay giấy bay ra từ giữa ngón tay hắn.

Phương Trì nghiêng đầu đi, tránh máy bay giấy nhắm ánh mắt cậu bay đến, mà tờ menu bị gấp ra một góc cực kỳ nhọn vẫn đâm một cái lên mặt cậu.

Tốc độ máy bay giấy rất nhanh, cho nên tuy là trang giấy, đâm lên mặt, lại còn đâm lên vết thương, vẫn rất đau, Phương Trì nhíu mày không nói gì.

"Ra ngoài trước khi tôi báo cảnh sát." Tôn Vấn Cừ lấy điện thoại di động qua.

Phương Trì không nhúc nhích, im lặng mấy giây liền nói: "Anh mới vừa bảo tôi vào được thì mời tôi ăn cơm."

Tôn Vấn Cừ đè nén kích động muốn đập điện thoại di động, nhìn chằm chằm màn hình đen mặc niệm trong lòng gần ba mươi lần "vì dân trừ hại thay trời hành đạo", sau đó ngẩng đầu lên nhìn cậu: "Được rồi, cứ đứng đi."

Phương Trì thò hai tay vào trong túi áo khoác, cứ đứng tại chỗ như vậy.

Tôn Vấn Cừ gọi điện gọi món ăn đã chọn, sau đó bắt đầu xem tivi.

Nói thật, hắn bội phục Phương Trì, nhìn qua cũng không giống người da mặt dày, vậy mà có thể kiên trì đứng ở đây không đi.

Tôn Vấn Cừ vẫn luôn cảm thấy có gì đó uất ức trong ngực, không phải chỉ đánh Phương Trì một trận là giải quyết được, mà là loại bực bội như thể cây bông bị bọc lại, không thể nào chạm tới được.

Phương Trì đứng yên tĩnh một bên hơn mười phút, đột nhiên mở miệng: "Nếu như mười vạn quá nhiều…"

"A?" Tôn Vấn Cừ đang trừng tivi suy nghĩ chuyện này nên xử lý thế nào, cậu đột ngột nói làm hắn sợ hết hồn.

"Thiếu một ít cũng được…" Phương Trì nhìn về phía tivi nói.

Tôn Vấn Cừ nhắm mắt lại ngắt lời cậu: "Mười vạn thật không?"

"Thật." Phương Trì rất nhanh đã nghiêng đầu lại.

"Không thành vấn đề," Tôn Vấn Cừ nói, "Có điều phải viết giấy nợ cho tôi…"

"Được!" Cảm xúc Phương Trì khác hẳn lúc trước, lập tức rút điện thoại ra từ đâu đó, "Vậy tôi gọi chị ấy lại đây…"

“Từ từ,” Tôn Vấn Cừ mở mắt ra, lười biếng đứng lên, chậm rãi đi tới trước mặt cậu, nhìn vết thương trên khóe miệng cậu, “Giấy nợ này, cậu ký.”

“Tôi ký?” Phương Trì ngẩn người, “Tiền là…”

“Tiền là mẹ cậu vay,” Tôn Vấn Cừ nhếch khóe miệng, “Mẹ đẻ cậu, đúng không?”

Phương Trì liếc mắt nhìn hắn, không nói gì.

“Mẹ nợ con trả,” Tôn Vấn Cừ chậm rãi nói, “Đồng ý thì vay, không đồng ý thì cơm nước xong xuôi cậu đi được rồi.”

Hiện giờ Phương Trì trầm mặc rất lâu.

Tôn Vấn Cừ cũng không vội, chỉ từ từ đi vào nhà bếp, lấy bình sữa chua ra uống.

Lúc lò dò từ trong phòng bếp ra, Phương Trì nói một câu: “Được.”

“Đúng rồi,” Tôn Vấn Cừ vừa uống sữa chua vừa nói, “Còn có một điều kiện.”

“Cái gì?” Lông mày Phương Trì nhíu lại, “Điều kiện gì?”

“Trước khi trả hết tiền,” Tôn Vấn Cừ đi tới trước mặt cậu, “Cậu ngày nào cũng phải đến đây dọn dẹp nhà cửa quét tước dọn vệ sinh giặt quần áo nấu cơm cho tôi….”

Còn chưa nói xong, Phương Trì đã quay người mở cửa ra ngoài.

“Không ăn cơm à?” Tôn Vấn Cừ gọi.

Phương Trì không để ý tới hắn, đóng rầm cửa lại.

“Ra ngoài đừng trèo tường,” Tôn Vấn Cừ tiếp tục gọi, “Đi bằng cổng đi con giai à.”

---

*que cay:

*tán tài đồng tử:

7. Chương 7

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Đã giận quá đi.

Tôn Vấn Cừ đổ người về ghế sofa, vặn to tiếng tivi, rất thoải mái mà gác chân, chờ đồ ăn đưa tới.

Biết thế đã chỉ đặt một phần.

Phần bị thừa kia chốc nữa lấy ra cho mèo hoang ăn đi.

Tôn Vấn Cừ ngáp một cái, chưa ăn cơm đã buồn ngủ, một ngày rảnh rỗi cũng rõ mệt.

Thật ra Phương Trì quay đầu bỏ đi hắn cũng không bất ngờ, tuy rằng xét theo độ dày da mặt người này, thế nào cũng sẽ phải cò kè mặc cả với hắn một trận, sau đó hắn trả cho một câu không cò kè mặc cả gì hết...

Chỉ là nhìn vẻ mặt Phương Trì lúc nhắc tới đồng tính luyến ái, có lẽ sẽ không đáp ứng.

Nếu đáp ứng là đã hay rồi, dằn vặt một lần làm sao thú vị bằng cứ rảnh rồi lại lôi ra dằn vặt cơ chứ.

Xem tin tức gần mười phút, chuông cửa vang lên.

Lần này là đồ ăn đưa tới cho hắn, Tôn Vấn Cừ đứng dậy đến cạnh cửa, mở cả cổng lẫn cửa nhà ra.

Lúc nhìn thấy người đi từ bên ngoài sân vào, hắn ngẩn người.

Một là nhân viên mặc đồng phục mang theo hai hộp đồ ăn, một người khác…… là Phương Trì.

"Cậu…" Tôn Vấn Cừ không nhịn được chép miệng.

Phương Trì không nói gì, cúi đầu chen vào nhà từ bên cạnh hắn.

"Tiên sinh, là đồ ăn anh gọi phải không?" Nhân viên ship đồ ăn lấy ra hóa đơn chờ nhận tiền.

Sau khi người ship đồ ăn đi rồi, Tôn Vấn Cừ đóng chặt cửa, bỏ hộp đồ ăn lên trên bàn uống nước, Phương Trì lại đứng trở về vị trí cậu đứng lúc trước.

"Ăn không?" Tôn Vấn Cừ nhìn cậu, mở hộp đồ ăn ra nhìn thử, vừa ngửi thấy mùi vị đã cảm thấy không có gì muốn ăn.

"Sao lại nhất định phải là tôi viết giấy nợ, còn có… mấy thứ linh tinh kia." Phương Trì nói.

"Bởi vì tôi không tin được Phương…. mẹ cậu," Tôn Vấn Cừ đóng hộp đồ ăn lại, ngồi trở về ghế sofa, "Giấy nợ gì, điều kiện gì, cô ta chắc chắn sẽ đáp ứng, sau đó sẽ không có sau đó nữa."

"Tôi cũng có thể sẽ như vậy," Phương Trì nhìn hắn.

"Vậy tùy cậu, cậu có thể đi." Tôn Vấn Cừ nở nụ cười, hai mắt nhìn tivi, không nói gì nữa.

Phương Ảnh phá đến mức nào có thể nhìn ra được, thế nhưng Phương Trì không như thế, nhìn là biết cuộc sống của cậu ta bình thường hơn Phương Ảnh nhiều lắm, về phần hai người này sao lại hợp lại một bầy, Tôn Vấn Cừ lười nghĩ.

Mà hiện giờ Phương Trì đến "vay" tiền hộ Phương Ảnh, có lẽ bởi vì mẫu tử tình thâm, có lẽ bởi vì… Nếu như không phải Phương Trì đi rồi còn trở lại, hắn còn không chắc chắn lắm, nhưng hiện giờ hắn gần như có thể đoán được, nếu như không lấy được tiền, không chừng ngay cả cậu ta cũng sẽ gặp phiền phức.

"Vậy mấy điều kiện đó của anh," Phương Trì dừng một lúc mới hỏi một câu, "là vì sao."

"Không vì sao cả," Tôn Vấn Cừ thu lại nụ cười, giọng có hơi lạnh lùng, "Dạy cậu làm người thế nào."

Cảm giác được ánh mắt Phương Trì không quá vui vẻ, hắn lại rất vui vẻ mà nở nụ cười: "Thay trời hành đạo, vì dân trừ hại, trừng trị lừa đảo, Phương Ảnh hết thuốc chữa rồi, cậu cho tí thuốc biết đâu còn hồi quang phản chiếu được chút."

Lông mày Phương Trì nhíu lại.

"Làm sao, không phục à?" Tôn Vấn Cừ chậm rãi xoay người, "Tôi cứ chính trực vô tư như vậy đó."

"Nếu tôi cầm tiền rồi chối thì sao." Phương Trì nói.

"Cậu cứ thử xem." Tôn Vấn Cừ cười nói.

Sau đó hai người họ không nói nữa, trong phòng chỉ có âm thanh phát ra từ tivi.

Tôn Vấn Cừ cũng không để ý cậu nữa, đi vào nhà bếp cầm đũa của mình ra, ngồi xuống chuẩn bị nhét mấy miếng vào, Phương Trì rốt cuộc cũng mở miệng: "Được."

"Đáp ứng rồi?" Tôn Vấn Cừ nói.

"Ừ, có điều anh… không được quá đáng." Phương Trì nói.

"Chuyện này khó bảo đảm được." Tôn Vấn Cừ kiên quyết.

Phương Trì giật giật, Tôn Vấn Cừ liếc nhìn cậu, cảm giác ánh mắt thằng nhóc này có lẽ là muốn nhào lên cho mình thêm hai đấm nữa, mà nín nửa ngày cậu chỉ nói có một câu: "Tiền đến lúc nào đưa được cho tôi?"

Tôn Vấn Cừ lấy giấy bút từ trong ngăn kéo ra, ném lên bàn uống nước: "Viết giấy nợ đi."

Từ sau khi ra khỏi nhà Tôn Vấn Cừ, một chậu lửa giận của Phương Trì không có chỗ nào để giải tỏa, một đường đá bốn năm cái thùng rác vẫn không thể nào đá nổi cỗ uất ức nghẹn trong cổ họng ra được.

Nếu không phải mấy tên kia một lần không liên hệ được với Phương Ảnh liền đến chặn trước cửa trường học hỏi được địa chỉ nhà cậu, nếu không phải cậu sợ việc này làm to lên rồi để cho bà nội đang ốm biết được sức khỏe sẽ không chịu nổi, nếu như không phải Phương Ảnh vẫn luôn cầu xin cậu, nói rằng có biện pháp lấy được tiền nhưng phải cần ba tháng, cậu căn bản sẽ không thể nào đến chỗ Tôn Vấn Cừ.

Vẻ mặt dương dương tự đắc của Tôn Vấn Cừ khiến người ta thật sự muốn cầm gậy đập 108000 lần lên mặt hắn.

Lúc điện thoại di động vang lên, Phương Trì vừa đá ngã lăn một cái thùng rác.

"Tiểu Trì…" Điện thoại vừa nghe đã vang lên giọng Phương Ảnh.

"Tiền mai em lấy rồi đưa cho chị, viết giấy nợ đi." Phương Trì nén lại lửa giận trong lòng, "Sau ba tháng không trả nổi, chị cứ đi ngồi tù đi."

"Vay được rồi?" Phương Ảnh vui vẻ hô một tiếng, "Chị đã biết là em có cách mà! Hỏi vay ai?"

"Không cần chị quan tâm," Phương Trì cắn răng, "Em nói chị nghe rõ chưa đấy."

"Nghe rõ nghe rõ rồi." Phương Ảnh nói lia lịa, "Chị lập tức viết giấy nợ mai chờ em đến, không, chị đưa qua cho em."

"Em đi lấy," Phương Trì nói, "Ba tháng mà chị không trả nổi, chị đi ngồi tù, nếu như chị dám bỏ chạy, tốt nhất là mang theo Tiểu Quả, nếu không em…"

Tiểu Quả có lẽ là uy hiếp duy nhất với Phương Ảnh, cô lập tức nói: "Chị nhất định, nhất định, nhất định sẽ trả lại cho em, Tiểu Trì, chị cám ơn em, chị không ra gì, thế nhưng xưa nay thật sự chưa từng hãm hại ai trong nhà, chị nhất định…"

"Được." Phương Trì nói, dập điện thoại.

Sáng sớm hôm sau chưa tới bảy giờ, Phương Trì đã tới nhà Tôn Vấn Cừ, cậu phải đến ký cái thứ quái quỷ rách nát dọn nhà quét tước dọn vệ sinh giặt quần áo nấu cơm kia mới lấy được tiền.

Có lẽ là đến hơi sớm, chuông cửa ấn gần mười phút, chó trong sân nhà hàng xóm sủa đến mức sắp bị hen đến nơi, Tôn Vấn Cừ mới cởi trần mặc quần pyjamas, một mặt khó chịu ra mở cửa.

"Mấy giờ?" Trong giọng Tôn Vấn Cừ còn mang theo giọng mũi vì chưa tỉnh ngủ, "Ký giấy bán thân mà còn tích cực thế…"

"Tôi còn phải đi học." Phương Trì nói.

"Đi học?" Tôn Vấn Cừ ngoắc khóe miệng, lúc xoay người rất tùy ý hỏi một câu: "Lớp mấy?"

"Cấp hai." Phương Trì không hề suy nghĩ mà trả lời.

"Ầu," Tôn Vấn Cừ quay đầu lại, "Phản ứng nhanh đấy."

Phương Trì không nói gì.

Lúc Tôn Vấn Cừ đi vào trong phòng, có thể thấy phần eo ngoài quần pyjama có xăm hình, chữ là gì thì không thấy được, thế nhưng da dẻ Tôn Vấn Cừ rất trắng, hình xăm trông lại càng nổi bật…

Phương Trì rất nhanh đã dời ánh mắt ra khỏi eo hắn.

Trên bàn uống nước để một tờ giấy viết tay, cậu cầm lên nhìn thử, có lẽ chính là thứ này, phía trên viết "Hợp đồng phục vụ".

“Hợp đồng phục vụ” chó má!

Thế nhưng làm Phương Trì bất ngờ là, chữ viết tay của Tôn Vấn Cừ thật sự rất đẹp, nét chữ có lực, nhìn như bảng chữ mẫu.

Lúc Phương Ảnh nói trường học có gì cần viết đều tìm Tôn Vấn Cừ, cậu còn tưởng là khoác lác…

Đạo đức của người này, thật sự là giày xéo nét chữ đẹp như vậy.

“Là cái đó,” Tôn Vấn Cừ mặc bộ đồ ngủ đi ra từ phòng ngủ, cầm một túi giấy trong tay, “Ký đi.”

“Tiền đâu?” Phương Trì hỏi.

Tôn Vấn Cừ ném túi giấy trong tay tới trước mặt cậu: “Nhanh lên, tôi còn phải ngủ.”

Phương Trì ngồi vào ghế sofa, cầm túi giấy tới mở ra, bên trong là tiền đã buộc chặt, từng xấp một, cậu đếm thử, vừa khéo mười xấp, vì vậy cầm cái “hợp đồng phục vụ” kia bắt đầu đọc.

Nội dung không nhiều, chủ yếu là mấy thứ hôm qua đã nói, còn có dấu mở ngoặc, bên trong mở ngoặc là “hạng mục phục vụ có thể tăng lên nếu cần”, Phương Trì nhíu mày, xuống dưới nữa chính là kỳ hạn.

Mà nhìn thấy dòng cuối, cậu liền ngây người, ngẩng đầu nhìn Tôn Vấn Cừ: “Còn có lương?”

“Dù sao cũng là hợp đồng,” Tôn Vấn Cừ cầm cốc vừa uống nước vừa nói, “Nếu không trả lương, ở trên còn phải viết là giấy bán thân, phải thay đổi.”

Phương Trì trầm mặc mấy giây, cúi đầu ký tên mình xuống dưới, đưa giấy cho Tôn Vấn Cừ.

“Ôi chữ,” Tôn Vấn Cừ nhận lấy giấy liền nhìn, “Không có dũng khí nhìn đến lần thứ hai.”

“Nhắm mắt lại là được.” Phương Trì nói.

Tôn Vấn Cừ ký tên rất đẹp, sau đó đi vào một căn phòng khác, có lẽ là phòng làm việc, lúc mở cửa ra Phương Trì liếc vào bên trong, tủ sách hai mặt tường đều kín sách.

Còn nhìn thấy trên bàn làm việc chính giữa để giá bút* cùng với mấy bức chữ bồi đẹp treo trên tường, còn thật sự là chữ viết bút lông?

“Bản gốc tôi cầm, bản photo cậu cầm.” Tôn Vấn Cừ đưa bản photo cho cậu.

“Tôi cầm hay không cũng chẳng khác gì.” Phương Trì vừa nhìn thấy bốn chữ “hợp đồng phục vụ” liền nghẹn uất, thứ này cậu căn bản không muốn chạm vào.

“Đừng,” Tôn Vấn Cừ lại gần cậu, đổ người xuống ghế sofa, cười, “Nếu tôi lặng lẽ sửa đổi nội dung, thêm ngủ cùng gì gì đó cậu cũng nghe theo à?”

Phương Trì nhảy dựng lên như bị thọc cho một dao, cầm tờ giấy kia rồi đi tới cửa.

“Này, để lại số điện thoại cho tôi.” Tôn Vấn Cừ chỉ điện thoại di động trên bàn uống nước.

Phương Trì quay người trở về, lấy điện thoại di động ấn số điện thoại của mình, “Bắt đầu từ mai đi, hôm nay tôi nhiều việc.”

“Cũng không chắc, phải xem tâm trạng tôi.” Tôn Vấn Cừ ngáp một cái.

Phương Trì liếc nhìn hắn, quay người đi ra ngoài.

“Học tập giỏi giang, ngày ngày tiến về phía trước đó con trai——”, Tôn Vấn Cừ cười nói một câu, “Cho ba mày mở mày mở mặt chút!”

Xử lý xong chuyện tiền nong, Phương Trì cũng không có tâm trạng xen vào tay Phương Ảnh đang quấn băng vải nữa, quay đầu liền chạy về phía trường học.

Lúc leo từ ngoài tường vào trong trường, đã qua tiết đầu tiên, tiết thứ hai vừa vào mười phút, tiết thứ hai là lớp của giáo viên chủ nhiệm lão Lý.

Phương Trì lắc lư trước cửa sau phòng học nửa buổi, nhân cơ hội lão Lý đang tập trung viết chữ trên bảng đen, nhanh chóng lẻn vào phòng học.

"Phương Trì, chốc nữa trò lên phòng làm việc tôi một lúc." Đầu lão Lý không hề quay lại, vừa viết vừa nói.

"…A." Phương Trì nhụt chí, chậm rãi đến chỗ của mình, ngồi xuống.

"Ngủ quên à?" Lương Tiểu Đào bên cạnh cậu nhỏ giọng hỏi.

Phương Trì quay đầu lại: "Sao mày lại chạy sang đây ngồi?"

"Thay đổi một chút," Lương Tiểu Đào cười, rồi bĩu môi, "Vừa nãy cãi nhau với Lâm Vi… Ê, đến giờ tự học tao giảng cho mày bài thi hai hôm trước đi?"

"Được." Phương Trì gật đầu, Lương Tiểu Đào cùng lớp với cậu đã ba năm, quan hệ không tệ, là nữ sinh duy nhất có thể có giao tình lén lút với cậu.

Giờ học, Phương Trì có hơi thất thần, cứ nghĩ tới cái tờ gọi là hợp đồng trong cặp, vừa nghĩ tới bản thân cứ như vậy không hiểu ra sao mà lòng không cam tình không nguyện đeo trên lưng khoản nợ mười vạn.

Thực sự là thần kỳ.

Nếu như ba tháng sau, Phương Ảnh không trả lại tiền, cuộc sống của cậu sẽ càng thần kỳ hơn.

Hết giờ học, lão Lý thu dọn dồ đạc, ánh mắt quét tới chỗ Phương Trì.

"Ai, đến đây." Phương Trì bất đắc dĩ đứng lên, đi cùng lão Lý ra khỏi phòng học, vốn còn đang nghĩ sau một tiết lão Lý đã quên mất vụ này rồi.

"Vào kiểu gì?" Lão Lý vừa đi ra đã hỏi.

"Cứ như vậy rồi vào thôi." Phương Trì nói.

"Kỹ năng leo núi của trò dùng nhiều nhất là để leo tường trường học phải không?" Lão Lý nhìn cậu.

Trường chỉ có một cái cổng, ba mặt đều là phòng học, tường bao cũng cao, ngoài mấy khe tường cùng hai khối gạch nhô ra, không có chỗ để mượn lực, cho nên độ khó leo tường đối với học sinh cấp ba có hơi cao, nhưng Phương Trì lại vào được rất dễ dàng.

"Cũng không hẳn," Phương Trì nói, "Có lúc còn trèo tường công viên."

"Có cảm giác thành công lắm à?" Lão Lý liếc cậu lần thứ hai, "Có muốn chào cờ thứ hai giảng giải cho toàn trường mấy điểm cần chú ý lúc leo không?"

"Hôm nay em ra khỏi nhà muộn." Phương Trì cúi đầu.

"Mấy hôm nay toàn làm gì, không chỉ có lớp luyện tập buổi tối không đi, mà tự học muộn cũng không thấy trò tới," Lão Lý thở dài, "Trò cứ như thế này… sang năm làm sao thi đại học được?"

"Tối nay em sẽ đến." Phương Trì nói.

"Nếu trò đụng phải chuyện gì, phải nói với tôi, ba mẹ trò không ở đây, tôi cũng đã đáp ứng với ba trò để ý trò ba năm nay rồi," lão Lý nói, "Nếu trò có thể chấn chỉnh lại tâm tình, thành tích còn có thể cao lên được…"

"Biết rồi." Phương Trì gật đầu.

Lão Lý cũng không nói nhiều, hai người vừa đi vừa nói chuyện, lúc tới văn phòng cũng vừa khéo nói chuyện xong, lão Lý vung tay lên: "Được rồi, trò về lớp học đi."

Những câu nói này của lão Lý, bình thường Phương Trì nghe chẳng có cảm xúc gì, thế nhưng hôm nay nghe xong, lúc về lại phòng học lại hơi thất thần.

Thành tích của cậu không tốt không tệ, là kiểu không để ý thì tụt xuống sau, mà đạp hai chân lại đi lên được, cho nên gần đây cậu đã định sẽ học hành chăm chỉ, sang năm thi xong rồi mới tiếp tục làm ở câu lạc bộ dẫn đường.

Nhưng hiện giờ lại cảm giác có hơi phiền muộn, cái thứ bán mình… không, hợp đồng kia của Tôn Vấn Cừ, cùng với thái độ của Tôn Vấn Cừ, làm cho cậu thấy, ba tháng tiếp theo, bản thân có lẽ sẽ chẳng có nổi một ngày sống dễ chịu.

Cậu cũng đã nghĩ rằng, mấy điều kiện rách nát kia đến lúc đó không thèm để ý là được, mà sau hai lần tiếp xúc, cậu cảm thấy phương pháp này không thể nào dùng được, thứ nhất là Tôn Vấn Cừ có tiền, thứ hai là nhìn cái kiểu cả ngày rảnh rỗi của Tôn Vấn Cừ, người như vậy nếu muốn tìm phiền phức cho cậu, cậu có lẽ càng không chịu nổi hơn.

"Cả ngày hôm nay mày toàn mất tập trung," Cuối buổi tự học muộn, Lương Tiểu Đào giảng đề cho cậu xong liền không nhịn được mà nói một câu, "Tao vừa rồi nói mày gì mày nghe thấy không đó?"

"Nghe thấy." Phương Trì nói.

"Lại chém, tao mới vừa rồi có nói gì đâu." Lương Tiểu Đào chép miệng.

"Tao có hơi đói." Phương Trì xoa bụng.

"Cho chết," Lương Tiểu Đào nhìn về phía phòng học, "Tiếu Nhất Minh vừa ra ngoài mua đồ ăn khuya, hỏi mày có định ăn không, mày còn đang thất thần đây."

"Chốc nữa tao về rồi ăn." Phương Trì nói.

Lúc còn mấy phút nữa là tan học, Tiếu Nhất Minh xách theo hai túi sủi cảo nóng hổi về phòng học.

"Ai ya, cũng coi như về được rồi." Có người nói một câu.

Mấy người đợi cả nửa buổi lập tức vây đến, nhận lấy một hộp của mình.

Sau khi người tản đi, trong túi trước mặt Tiếu Nhất Minh còn có hai hộp sủi cảo, cậu liếc nhìn Phương Trì: "Mày…"

Phương Trì đứng lên, nhét đồ trên bàn lung tung vào trong cặp sách, rồi vắt lên vai một cái: "Tao về đây."

Tiếu Nhất Minh nuốt câu nói tiếp theo xuống.

"Thừa một hộp à, cho tao đi, vừa nãy tao chưa đói, vừa ngửi thấy mùi là lại đói." Lương Tiểu Đào nói.

Lúc Phương Trì ra khỏi cổng trường đang nghĩ xem muốn đi ăn gì đó, vòng vo trước con đường nhỏ trước cổng trường mấy phút, cậu quyết định ăn bát mỳ là được, vừa no, vừa nóng.

Trong quán có mấy người là bạn học cùng trường bọn họ, đều là sau tiết tự học muộn đến ăn.

Phương Trì bưng bát mì mới vừa tìm được chỗ ngồi trống, còn chưa kịp ngồi xuống, điện thoại di động đã vang lên.

Cậu vừa đổ gia vị vào trong bát, vừa móc điện thoại ra nhìn thử, là một số lạ, phản ứng đầu tiên, đây là Tôn Vấn Cừ.

Cậu có hơi bực bội, nhưng vẫn ngồi xuống nghe điện thoại: "Alo?"

"Con trai à," Trong điện thoại quả nhiên vang lên giọng Tôn Vấn Cừ, mà trong giọng rõ ràng đã say, có hơi nói không ra tiếng, "Chào buổi tối."

"Chào buổi tối." Phương Trì hơi hơi không nói nên lời.

"Biết lái xe không?" Tôn Vấn Cừ hỏi, trong ống nghe còn vang đến âm thanh ồn ĩ, tiếng nhạc, tiếng người, hình như còn có tiếng người cãi nhau.

"Biết," Phương Trì trả lời, cúi đầu trộn mì, ăn một miếng, "Nhưng tôi không có bằng."

"Sao lại không có bằng?" Giọng Tôn Vấn Cừ nghe như thể đang uống một ngụm nước.

"Tôi mới có 14 tuổi." Phương Trì nhắc nhở hắn.

Tôn Vấn Cừ trầm mặc hai giây rồi đột nhiên cười, cười rất dữ dội, nửa buổi cũng không dừng lại được, cảm giác sắp thở không ra hơi.

“Không có việc gì thì tôi dập máy đây.” Phương Trì nói.

“Đến đón tôi, giờ, lập tức, tôi đang ở cửa GRAVITY, xe con bọ màu đỏ.” Tôn Vấn Cừ thu lại tiếng cười, báo một địa chỉ, lúc còn đang định nói tiếp, có người bên cạnh gọi hắn, hắn không kiên nhẫn mà nói, “Kệ tao được không…”

Phương Trì đang định hỏi tiếp, bên kia đã dập máy.

Nhìn chằm chằm bát mỳ mới chỉ ăn được một miếng, cậu có chút bực mình, hơi do dự liền cầm lấy đũa cúi đầu tiếp tục ăn.

Cái GRAVITY này là nơi quái quỷ gì, cậu không biết, có điều dựa theo địa chỉ Tôn Vấn Cừ nói, gần như đã có thể đoán được, một con phố quán bar nightclub KTV, cậu tổng cộng mới đi qua con phố kia ba lần, đều là sinh nhật bạn học đi hát, có điều nơi đó có lẽ là hộ khẩu thường trú của người như Tôn Vấn Cừ.

Cậu ăn hết mì, ra ngoài vỉa hè bắt taxi.

Cậu không muốn đến đón Tôn Vấn Cừ, cực kỳ vô cùng rất rất rất không muốn đi đón Tôn Vấn Cừ, mà cho dù thế nào, cái hợp đồng chém gió kia cậu đã ký rồi, cậu không muốn để Tôn Vấn Cừ đang coi cậu là lừa đảo lại cho thêm một cái bội ước nữa.

Thật hay đùa đó, lừa đảo đương nhiên sẽ bội ước.

Nói GRAVITY thì tài xế không hiểu, không biết là nơi nào, Phương Trì nhíu mày: “Là tên bằng chữ tiếng Anh…”

“Tên tiếng Anh cũng không có chỗ này,” tài xế lập tức dùng tiếng Anh kiểu Trung thành thạo mà báo ra vài cái tên, “ơ mít cơ lơ đè mé quơ li bi te mịt cờ léc lin sin quà tớ rài sít tơ vin skỉn. Pá ra pẻn, không có cái mở đầu là gừ ra gì gì của cậu mà!”

Tiếng Anh của Phương Trì cũng nát, mà đối mặt với một chuỗi tiếng Anh của tài xế, cậu vẫn cảm thấy tự hào hơn rất nhiều, chỉ là giờ không phải lúc.

“À, cái này…tiếng Trung là,” Phương Trì do dự dịch lại, “Đại khái là lực hút trái đất?”

“À, lực hút trái đất?” anh giai tài xế bỗng nhiên như thể tỉnh ra, “Ui dời, nói luôn lực hút trái đất không phải là được rồi à, nói tiếng anh làm gì, còn nói không rõ!”

Lúc xuống xe nhìn thấy tên quán bar, Phương Trì có kích động tìm thấy Tôn Vấn Cừ đầu tiên đánh cho một trận đã, trên quán bar viết bốn chữ bằng tiếng trung rõ to, “LỰC-HÚT-TRÁI-ĐẤT”!

Vậy mà tự nhiên ném cho mình chữ GRAVITY quái quỷ gì!

Có điều xe con bọ màu đỏ lại rất dễ tìm, tuy rằng nhỏ, nhưng cũng chỉ có một chiếc đó, đậu ven đường cách cửa chính quán bar tầm hai mươi mét.

Bên phía quán bar rất ồn ào hỗn loạn, Phương Trì nhìn lướt qua, nhìn thấy cửa còn có xe cảnh sát đỗ lại, có lẽ là có người uống nhiều rồi gây sự.

Cậu không nhìn nữa, đi tới phía con xe kia, đến trước mặt còn nhìn thấy bên cạnh xe còn đứng một người, đang khom lưng nói gì đó với cửa sổ ghế phụ.

“Đâu….đâu ra, ra người đón mày? Mày gọi, gọi xe không, không được à?” Người kia nói xong thì ngẩng đầu lên, lúc nhìn thấy Phương Trì liền ngây người, nhìn chăm chú cậu một lúc, lại cúi đầu nói với người trong cửa xe, “Phương, Phương, Phương… A đệch, con trai cô ta?”

“Là con trai tao,” Cửa xe bên ghế phó lái mở ra, Tôn Vấn Cừ bước từ trên xe xuống, tựa vào xe nhìn cậu, giơ tay lên ném một thứ gì đó qua, “Lên xe.”

---

*giá bút:

8. Chương 8

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Phương Trì nhận lấy thứ Tôn Vấn Cừ ném tới, là chìa khóa xe, nhìn bộ dạng Tôn Vấn Cừ, chắc là uống say rồi nên gọi cậu đến lái xe……Gọi taxi không được à, gọi dịch vụ lái xe* không được hả!

"Có, có bằng không?" Người đứng bên ngoài xe hỏi cậu một câu.

Người này cậu còn nhớ, Phương Ảnh cũng từng kể với cậu rồi, anh em chí cốt của Tôn Vấn Cừ, Mã Lượng.

“Không có.” Phương Trì không nói thật, cậu có bằng, tháng trước vừa lấy, bình thường sẽ mượn xe Trần Hưởng luyện tập tay lái, lái xe con bọ số tự động không có vấn đề gì, nhưng cậu không muốn lái xe cho Tôn Vấn Cừ.

“Không, không có, cậu đến làm, làm gì?” Mã Lượng nói.

“Xem,” Phương Trì nói, chuẩn bị vứt chìa khóa trong tay lại trong xe, “Đi đây.”

“A,” Mã Lượng cười vui vẻ, “Tính khí cũng kinh nhỉ.”

“Đừng nói linh tinh nữa!” Tôn Vấn Cừ ngồi bên cạnh dựa vào ghế lái xe, nhắm mắt nhíu mày, “Nhanh lái xe đi, tôi khó chịu.”

“Đi đi,” Mã Lượng bất đắc dĩ mà vung tay, “Từ bên kia, bên kia lách qua, ít cảnh sát.”

“Tôi không có bằng lái?” Phương Trì chống tay lên nóc xe không nhúc nhích.

“Cậu, cậu có…bằng.” Mã Lượng cười chỉ cậu, “Đừng có giả, giả vờ với chú mày, cháu trai à.”

“Lái xe!” Tôn Vấn Cừ ngồi trong xe gào lên.

“Lượng Tử!” bên quán bar có người phất tay về phía này, “Gần xong rồi, đến xử lý đi.”

“Cảm ơn, trên đường lái, lái chậm chút.” Mã Lượng vỗ lên nóc xe, quay người đi về hướng quán bar.

Phương Trì nhìn chìa khóa bên trong, mở cửa xe lên xe, lại gỡ cặp sách ra, lật qua lật lại, chắc chắn bằng lái để trong cặp, rồi mới khởi động xe.

Tôn Vấn Cừ đã ngả ghế phụ xuống nửa nằm, nhìn qua có vẻ như đã ngủ, nhíu mày một mặt khó chịu.

Cuộc sống về đêm mới bắt đầu mà đã uống thành cái dạng này rồi!

Con sâu rượu!

Phương Trì chửi thầm trong lòng một câu, làm quen với xe xong liền thuận đường lái xe chầm chậm ra ngoài.

Lái xe đi còn chưa được mười phút, Phương Trì liền dừng xe ở ven đường.

Khu này cậu chưa quen đường, buổi tối lại càng mờ mịt hơn, vì thế mở hướng dẫn bên cạnh ra, giằng co nửa buổi, lại một lần nữa lái xe đi.

Toàn bộ hành trình, Tôn Vấn Cừ đều rất yên tĩnh, ngủ như chết.

Điều này khiến Phương Trì thoải mái hơn không ít, cậu mở máy nghe nhạc lên, vừa nghe nhạc vừa lái xe, nhạc trên xe không biết có phải toàn là Tôn Vấn Cừ chọn không, tất cả đều là nhạc tiếng Anh.

Làm Phương Trì lại nghĩ tới cái GRAVITY kia, không nhịn được chẹp một tiếng, quay đầu nhìn thử sang bên Tôn Vấn Cừ, sau đó liền sợ hết hồn.

Tôn Vấn Cừ đang dựa vào xe, gối lên cánh tay nhìn cậu.

“Anh tỉnh à?” Phương Trì không hiểu sao có chút bực bội.

“Ai bảo cậu tôi đang ngủ?” Tôn Vấn Cừ nói, giọng rất nhỏ, mang theo giọng mũi.

“Anh không phải uống say à?” Phương Trì nói.

“Không đến mức đó, chỉ là dạ dày không dễ chịu.” Tôn Vấn Cừ nhếch khóe miệng, “Chủ yếu là vì kéo cậu lại, tận hưởng cảm giác chủ nô nắm giấy bán thân.”

“Loại người như anh sống đúng là nhàm chán.” Phương Trì cười lạnh một tiếng, quay đầu nhìn chằm chằm đường phía trước.

Tôn Vấn Cừ không nói gì, qua một một thời gian rất lâu, xe đã lái qua ba con đường, hắn mới nói một câu: “Không sai.”

Nơi này không gần nhà Tôn Vấn Cừ, thêm vào Phương Trì giờ là tay lái mới lại lái xe lạ không quen đường, cho nên mãi một lúc lâu mới đi được nửa đường.

"Dừng xe một lúc," Tôn Vấn Cừ gõ lên cửa xe.

"Làm sao?" Phương Trì dẫm phanh.

"Ba mày muốn đi thị sát cái siêu thị kia." Tôn Vấn Cừ chỉ một siêu thị 24 giờ ven đường.

"Ngày mai đi thị sát không được à?" Phương Trì nhìn ven đường, cậu có ám ảnh với việc dừng xe, lúc thi làm hai lần mới qua, "Ở đây không dễ dừng…."

Tôn Vấn Cừ không nói gì, lại gõ lên cửa xe.

Phương Trì nhíu mày, không thể nào nói lý với một tên đã say khướt, cậu khẽ cắn răng, dùng tốc độ cực kỳ chậm dừng xe ven đường, cách lề đường đến tận một mét.

Tôn Vấn Cừ chậm rãi mở cửa xe ra, liếc mắt nhìn: "Như này cũng đủ đường cưỡi ngựa rồi, sao cậu không dừng xa thêm chút nữa, dừng luôn trên làn xe tốc độ cao là xong rồi…."

"Anh không đi thì để tôi đóng cửa." Phương Trì nhìn hắn.

"Ai nói tôi muốn đi," Tôn Vấn Cừ híp mắt lại, "Cậu đi, vào mua cho tôi chai nước."

"Tôi đi?" Phương Trì nhíu mày, "Anh không phải bảo anh muốn đi thị sát à?"

"Vậy cậu dìu tôi vào?" Tôn Vấn Cừ nhấc tay lên, "Hay là cõng tôi vào?"

Phương Trì tắt máy, mở cửa xe xuống xe, đi sang phía siêu thị được hai bước thì ngừng lại, nhìn Tôn Vấn Cừ đang mở cửa ghế phó lái, lui người ra bên ngoài xe: "Muốn nước hiệu gì."

"Tùy." Tôn Vấn Cừ cúi đầu nhìn mặt đất dưới chân.

"Lạnh hay bình thường?" Phương Trì lại hỏi, "Nongfu Spring*, được không?"

"Lạnh lạnh lạnh lạnh, được rồi được rồi được rồi," Tôn Vấn Cừ ngẩng đầu liếc mắt nhìn cậu, "Không phải mới 14 tuổi thôi à, sao mà dài dòng thế."

"Chốc nữa mua Nongfu Spring lại đây, anh mà muốn đổi loại khác, tôi gọi xe đi." Phương Trì nói.

Tôn Vấn Cừ ngẩn người nở nụ cười, nghiêng đầu, gối lên một bên cửa xe: "Cẩn thận thế không biết."

Phương Trì bước nhanh vào siêu thị, đi thẳng đến tủ lạnh, cầm một bình Nongfu Spring ra, chạy chậm đi tính tiền, may mà lúc này siêu thị cũng không có khách hàng.

Cậu vội vã như vậy cũng là có nguyên do, sắc mặt Tôn Vấn Cừ trắng bệch, cũng không biết đã uống bao nhiêu rồi, rốt cuộc đã say thành thế nào, cậu chỉ sợ mình làm chậm một chút, người này lại rượu điên lên gây ra phiền phức gì trên vỉa hè.

Cầm nước ra khỏi siêu thị, liếc mắt đã nhìn thấy xe ở ven đường, cùng với Tôn Vấn Cừ ngồi xổm ven đường.

"Đây, anh hiện…"Phương Trì đưa nước tới, Tôn Vấn Cừ không nhận lấy, chống tay lên xe không động đậy, cậu vừa nhìn cái tư thế này là căng thẳng: "Không phải chứ, anh nôn ra à? Anh làm sao nói một câu đã nôn rồi!"

"Tôi không nôn, dạ dày khó chịu," Tôn Vấn Cừ rề rề đứng lên, dựa vào xe, cầm lấy nước trong tay cậu, ngửa đầu đổ mấy ngụm, liếc mắt nhìn cậu, "Lại nói lần trước, tôi nôn là uống nôn chắc."

"Đỡ hơn chưa, đỡ rồi thì lên xe, đã hơn 11 giờ rồi," Phương Trì nhìn điện thoại, "Ngày mai tôi không đến muộn được."

Tôn Vấn Cừ lại uống thêm hai ngụm, ném nửa bình nước vào trong thùng rác bên cạnh: "Đi."

"Đúng là lãng phí," Phương Trì đi vòng qua rồi lên xe, "Biết vậy đã mua cho anh bình nhỏ."

"À, là quá lãng phí luôn." Tôn Vấn Cừ nghĩ ngợi, "Không thì cậu đi lấy lại đi?"

Phương Trì không để ý đến hắn nữa, khởi động xe.

Tôn Vấn Cừ uống được nửa bình nước rồi, như là khôi phục được tinh thần, tựa lưng vào ghế ngồi, lăn qua lộn lại không ngừng lấy một lần.

Phương Trì lái xe vẫn là tay lái mới, vốn là đã căng thẳng lắm rồi, khóe mắt liếc thấy Tôn Vấn Cừ hơi động, cậu lại cảm giác gấp gáp hơn, cứ cảm giác sẽ bị đụng vào tay.

"Anh mọc bọ chét đấy à?" Cậu thật sự không nhịn được hỏi một câu.

"Đau đầu." Tôn Vấn Cừ nói.

"Đã vậy rồi anh còn cứ uống rượu?" Phương Trì cảm thấy không thể hiểu nổi.

"Bình thường uống chút không sao," Tôn Vấn Cừ nhíu mày lại uốn éo, tay đè lên thái dương, "Hôm nay uống phải rượu pha, không biết ai uống nhiều rồi lại đổ rượu trắng vào trong ly rượu vang của tôi."

"Cái tính cách của anh, người không uống nhiều cũng sẽ cho anh uống rượu pha." Phương Trì nói.

"Vậy à?" Tôn Vấn Cừ nhắm mắt lại, qua một lúc liền cười, "Có khi thế cũng nên."

Tôn Vấn Cừ có vẻ là khó chịu lắm, dọc đường đi không nói gì nữa, chỉ nhíu mày một tay ấn bụng, một tay đè lên thái dương, đổi qua lại.

Đến lúc sắp tới nhà, hắn mới dừng lại, nhắm hai mắt không biết là đang ngủ hay là chỉ nhắm mắt.

Lái xe đến cổng nhà Tôn Vấn Cừ cũng không tìm được chỗ đỗ xe, trên đường cũng không tìm được chỗ đỗ xe, Phương Trì chỉ có thể như những người khác dừng xe lại ven đường.

"Này," cậu đẩy Tôn Vấn Cừ một cái, "Đến rồi."

Tôn Vấn Cừ không động đậy.

"Tỉnh lại đi, về nhà rồi ngủ tiếp." Phương Trì lại đẩy hắn một cái, "Anh không đứng lên là tôi đi bây giờ."

Tôn Vấn Cừ vẫn không động đậy gì, chỉ nhíu mày.

Phương Trì có hơi bất lực, sững sờ một lúc, liền xuống xe, vòng qua bên ghế phụ mở cửa xe ra, thò nửa người vào kéo cánh tay Tôn Vấn Cừ: "Tỉnh lại đi! Đừng ngủ nữa!"

Tôn Vấn Cừ vẫn không thèm động đậy.

"Anh đừng hy vọng tôi ôm anh vào, còn không chịu đứng lên anh hôm nay cứ ngủ trong xe đi." Phương Trì nói xong liền cong thắt lưng trừng hắn gần một phút, nhìn thấy Tôn Vấn Cừ vẫn ngủ đến không biết trời đất gì, cậu mở cửa sổ ra một khe nhỏ, sau đó lui ra khỏi xe, đóng cửa xe lại, đã khóa xe.

"Đi đây!" Cậu ném chìa khóa qua khe cửa sổ vào, chìa khóa rơi vào tay Tôn Vấn Cừ,

Quay người đi được mấy bước, Phương Trì liền dừng lại, quay đầu nhìn Tôn Vấn Cừ trong xe vẫn không có động tĩnh gì, vì thế nhanh chân đi về phía cửa sau của khu nhà.

Bây giờ trời vẫn không coi là quá lạnh, ngủ trong xe một đêm cũng không có vấn đề gì.

Vừa nghĩ vừa đi ra cửa sau, điện thoại di động của cậu vang lên, móc ra nhìn, là số của Tôn Vấn Cừ.

Cậu có hơi câm nín nghe điện thoại: "Tỉnh rồi à?"

"Cứ vứt cha đẻ mày trong xe thế hả con?" Giọng Tôn Vấn Cừ còn mang theo giọng mũi.

"Không phải à?" Phương Trì dừng chân lại.

"Quay lại," Tôn Vấn Cừ nói, "Tôi khó chịu chết đi được, không đi bộ được."

Lúc Phương Trì trở lại bên cạnh xe, Tôn Vấn Cừ vẫn đang dựa vào ghế phó lái, một mặt đau khổ nhíu mày.

"Tôi dìu anh vào đi thôi." Phương Trì mở cửa xe ra.

"Không đi được, chóng mặt." Tôn Vấn Cừ nhắm hai mắt.

"…Vậy tôi đưa anh vào kiểu gì được?" Phương Trì cau mày, trong xe toàn là mùi rượu, ngửi thôi đã thấy buồn bực.

"Cõng tôi." Tôn Vấn Cừ nói.

"Cái gì?" Phương Trì ngẩn người, giọng cũng vô tình tăng cao.

"Chờ tôi tìm….hợp đồng," Tôn Vấn Cừ nhắm hai mắt sờ soạng trên người một lúc, vậy mà rút ra được từ trong túi quần bản "hợp đồng phục vụ" kia, mở ra đưa tới trước mặt cậu, "Đọc đi?"

Phương Trì đẩy tay hắn ra, ném hợp đồng qua một bên, kéo cánh tay hắn lên: "Chỉ có lần này."

"Cũng không chắc." Tôn Vấn Cừ nói.

Nếu không phải nghe giọng Tôn Vấn Cừ lộ rõ khó chịu, sắc mặt cũng rất tệ, Phương Trì thật sự không thể đứng đây thêm một giây nào nữa.

Cậu quay người, ngồi xổm một bên cửa xe, giọng buồn bực mà nói một câu: "Lên đi."

Tôn Vấn Cừ đứng dậy, đổ người xuống lưng cậu, cánh tay ôm lấy vai cậu.

"Đừng có lộn xộn." Phương Trì đầu tiên là lấy chìa khóa ra từ trong túi áo hắn, sau đó nhấc chân hắn lên, đá lên cửa xe.

"Cơ bắp không tệ." Tôn Vấn Cừ gối lên vai cậu, ghé vào tai cậu nhẹ giọng nói.

Một câu nói này như phất trần thoảng qua sau tai, nửa người Phương Trì đều ngứa ngáy, cậu bước nhanh đến trước cổng, nhẫn nhịn kích động ném Tôn Vấn Cừ qua tường vào sân, vừa mở cửa vừa nói: "Anh đừng có nói gì!"

"Tại sao?" Tôn Vấn Cừ cười, đột nhiên thổi một hơi lên cổ cậu, "Tôi khen cậu đấy thôi."

Động tác này làm Phương Trì suýt nữa ném luôn Tôn Vấn Cừ xuống đất, cậu cắn răng bình tĩnh lại: "Tôi cảnh cáo anh…"

"Tôi buồn nôn." Tôn Vấn Cừ đột nhiên nói.

"Nhịn! Nhịn đi!" Phương Trì gào lên, lấy chìa khóa rất nhanh cắm vào ổ khóa cổng, cậu chưa từng toàn tâm toàn ý mà mở cổng như vậy.

Sau khi mở cổng ra, cậu cõng lấy Tôn Vấn Cừ vọt tới cửa nhà, lần thứ hai toàn tâm toàn ý mà mở khóa cửa, cũng may là chìa khóa cửa và chìa khóa cổng khác nhau nhiều, cậu không cần thử qua thử lại.

Sau khi mở cửa ra, cậu thả Tôn Vấn Cừ xuống cạnh tường, để hắn dựa vào tường, sau đó giơ tay đập lên tường, hơi nóng nảy hỏi: "Đèn đâu? Nhà vệ sinh ở đâu?"

Tôn Vấn Cừ không nói gì, qua mấy giây, Phương Trì nghe thấy tiếng cười của hắn.

"Anh…" Phương Trì còn chưa nói xong, Tôn Vấn Cừ không biết đã làm sao mà bật được đèn phòng khách lên.

Trong phút chốc đèn sáng lên, Phương Trì thấy được nụ cười trên mặt hắn, tức khắc có kích động muốn tha hắn ra ngoài ném ra đường.

"Nhìn thấy con trai hiếu thuận như vậy, ba liền đỡ nhiều rồi." Tôn Vấn Cừ cười nói, giơ tay lên.

Phương Trì vừa nhìn thấy động tác này của hắn, theo bản năng mà che phía sau.

Tôn Vấn Cừ vừa nhìn, lại càng cười dữ dội hơn: "Hôm nay không sờ mông cậu."

Phương Trì không tài nào hình dung được cảm xúc trong lòng mình lúc này, ngón tay chỉ vào mặt Tôn Vấn Cừ mấy lần, cũng không nói lên lời, cuối cùng mở cửa đi ra ngoài, cửa ngay sát tai Tôn Vấn Cừ loảng xoảng đóng lại.

Tôn Vấn Cừ cười thêm hai tiếng mới khom lưng ôm bụng chạy vào nhà tắm, nằm nhoài trên bồn rửa tay ấn mạnh hai lần cũng không nôn ra được gì.

Trong dạ dày cháy như có lửa, đầu cũng bắt đầu từ hơi váng váng mà phát triển đến mức đau như sắp nứt ra.

Bạn bè của hắn đều biết hắn không thể uống rượu pha, rốt cuộc là tên ngu ngốc nào lại nâng cốc đến mức đổ lẫn rượu vào ly hắn!

"Đệch," hắn rửa mặt, trở về phòng khách cuộn tròn trên ghế sofa, một tay chọc vào bụng, một tay lấy điện thoại di động ra gọi cho Mã Lượng, "Lượng Tử, lại đây."

Lúc Mã Lượng vào nhà, Tôn Vấn Cừ đang ôm gối dựa, toàn thân đổ mồ hồi lạnh chui trong sofa xe tivi.

"Con, con trai mày đâu rồi?" Mã Lượng móc ra mấy hộp thuốc từ đâu đó, vừa cầm cốc rót nước vừa hỏi.

"Đi rồi," Tôn Vấn Cừ nói, ngẫm lại liền vui vẻ, "Bỏ chạy như thỏ."

"Cười…còn khó coi, hơn khóc," Mã Lượng cau mày đưa thuốc và nước cho hắn, "Sao không bảo cậu ta mua, mua cho ít thuốc."

Tôn Vấn Cừ liếc mắt nhìn gã không nói gì, ném thuốc vào miệng rồi ngửa đầu đổ một cốc nước uống, sau đó nhắm mắt lại thở dài: "Mất mặt."

"Tao nói đưa, đưa mày về, không chịu," Mã Lượng nhìn hắn, "Bảo, bảo thằng nhóc kia đưa, đưa lại ngại mất mặt."

"Ngậm miệng đi," Tôn Vấn Cừ dựng thẳng ngón tay giữa về phía gã, "Tao chỉ muốn đùa cậu ta, thằng nhóc này… mày không nhìn ra à."

"Sao?" Mã Lượng đáp một tiếng.

"Nó ghét tao…"

"Nhìn ra được rồi."

"Đừng có cướp lời!" Tôn Vấn Cừ ôm gối, một lần nữa cuộn người lại, "Nguyên nhân cậu ta ghét tao nhất là gì, mày nhìn ra được không?"

"Không, dù sao thì lí do to nhất, tao ghét, ghét mày… là mày không nên cơm cháo gì," Mã Lượng nói, "Bùn nhão không trát được tường."

"Cút đi," Tôn Vấn Cừ vừa cười, cười một nửa thì lại có hơi bực mình, liền ho khan hai cái, "Tao thích đàn ông, cậu ta ghét tao cái này."

Mã Lượng không nói gì, đi qua lôi hắn ném vào giường trong phòng ngủ, rồi lấy túi nước ấm cho hắn ôm.

"Ai u…đau dạ dày," Tôn Vấn Cừ trở mình nằm sấp, lông mày sắp nhíu lại thành lò xo.

"Thay sang quần áo ngủ, không?" Mã Lượng mở tủ quần áo ra hỏi hắn.

"Không thay." Tôn Vấn Cừ chôn nửa mặt trong gối hừ một tiếng.

"Ngủ, ngủ đi." Mã Lượng nhìn đồng hồ trên tường, "Mai tao qua, qua đây trước."

"Ừ, lái xe đi." Tôn Vấn Cừ phất tay, "Về ôm vợ mày đi."

"Đừng có ước ao." Mã Lượng nói.

Tôn Vấn Cừ liền ôm gối nở nụ cười nửa buổi.

"Mau ngủ đi." Mã Lượng lấy gói thuốc lá ra, đến bên cửa sổ phòng khách rút một điếu ra, đứng một lúc rồi mới quay lại phòng ngủ nhìn thử, chắc chắn hắn không nói gì cũng không xoay loạn nữa rồi mới tắt đèn phòng ngủ rời đi.

Phương Trì cảm giác mới chỉ có một ngày, bản thân đã sắp bị Tôn Vấn Cừ làm nhiễu sự đến mức suy nhược thần kinh, cả tối ngủ không ngon, đến sáng đầu óc còn nặng nề mơ màng.

Cảm giác ba tháng sau nếu không phải bị Tôn Vấn Cừ dằn vặt chết, thì chính là Tôn Vấn Cừ bị cậu đánh chết.

Vốn là thừa dịp đi học ngủ bù lấy sức, mà không khí lớp 12 như thể đang ra chiến trường, vừa vào phòng học đã thấy trong phòng học dán đầy lời động viên dốc lòng to nhỏ.

Buồn ngủ cũng bị dọa chạy mất.

Có điều sau khi nhìn chữ Tôn Vấn Cừ, mấy câu này trước đây cậu cho rằng viết rất đẹp, giờ tự nhiên bị giảm xuống mấy đẳng cấp….

Chống đỡ được hai tiết, Phương Trì đã bắt đầu ngáp ngắn ngáp dài, cố tình tiết hai lại là lớp của lão Lý, lão Lý nhiệt tình, tận dụng bằng sạch giờ nghỉ giữa giờ đứng trên bục giảng, như thể hoàn toàn không nghe thấy tiếng chuông tan học.

Lớp khác tan học bình thường có vẻ cũng không nhiều, chỉ có nhìn thấy mấy người thoảng qua bên ngoài lớp học bọn họ mới nhận ra được quả thật đã đến giờ tan học.

"Lớp sáu đúng không? Chạy đến đây làm gì?" Bên cạnh có người nhỏ giọng nói một câu, lớp bọn họ và lớp sáu luôn xích mích, loại hành vi như thị uy này lập tức kéo thù hận tới.

Lớp sáu và lớp bọn họ nằm cùng một tầng, hai lớp ở hai đầu hành lang, từ đầu hành lang bên kia đến chỗ bọn họ, lang thang cũng có thể gần như coi là lặn lội đường xa, có công phu này đã có thể đi xuống dưới tầng vào trong quầy bán hàng rồi.

"Có việc gì không?" Lão Lý cũng nhìn thấy người bên ngoài, đứng trên bục giảng hỏi bọn họ một câu.

Trong phòng học tức khắc cùng vang lên một loạt âm thanh ồn ào lẫn tiếng xuỵt im lặng.

Mấy người nọ nhanh chóng rời đi, trước lúc đi còn trừng vào trong phòng học mấy cái.

Ánh mắt rất khiêu khích, cũng khá hung hăng, Phương Trì nhìn theo tầm mắt bọn họ nhìn ra sau mình mấy hàng, không nhìn ra ai là mục tiêu của bọn họ.

Có điều dưới trạng thái áp lực này, trong trường học thỉnh thoảng sẽ xảy ra ẩu đả, như thể nhân cơ hội mà giải tỏa, mày đụng vào tao một cái, tao liếc mày một cái, đều có khả năng phát triển từ mồm miệng đến chân tay.

Buổi chiều Phương Trì rốt cuộc cũng không chịu nổi, một tiết tự học cuối cùng bị giáo viên tiếng Anh trưng dụng, cậu vẫn cứ mặc kệ ánh mắt như đuốc của giáo viên mà gục xuống bàn ngủ một tiết.

Vừa tan học cái là cậu lại tỉnh táo lại.

"Này, tao giúp mày hỏi rồi," Lương Tiểu Đào cũng nằm úp sấp xuống bàn, "Hoàng tổng nhà mày hiện giờ vừa khéo làm triệt sản, nếu mày hôm nay có thời gian thì mang đến, tao nói với người ta rồi, cứ mang đến luôn là được."

"Hả," Phương Trì đáp một tiếng, "Là bác sĩ lần trước mày nói à?"

"Chính là người đó, mày không nỡ đấy à?" Lương Tiểu Đào hỏi.

"Hoàng tổng bây giờ chẳng thèm cho tao sắc mặt tốt, tao sợ thiến nó rồi nó lại giết tao luôn," Phương Trì cười, "Buổi tối tao mang nó đến cảm nhận thử trước đi."

Từ trường học đi về, Phương Trì luôn đi bộ, xem như rèn luyện thân thể, phía sau trường học là một con đường nhỏ, đường một chiều, ít xe cộ, cây lại rất nhiều, đeo tai nghe chậm rãi đi trên con đường này còn rất dễ chịu, Phương Trì có lúc còn chạy bộ về.

Đi một lúc, có hai chiếc xe điện từ phía sau cậu lái lên phía trước, quẹo vào một ngõ nhỏ bên cạnh.

Đều là người cùng trường bọn họ, Phương Trì nhận ra hai tên này chính là hai đứa lớp sáu hôm nay loanh quanh bên ngoài phòng học bọn họ.

Cậu hơi do dự, bước nhanh theo, tháo tai nghe xuống, lúc đến gần mới nghe thấy từ trong hẻm vang lên tiếng bước chân hỗn loạn cùng tiếng đánh nhau, còn có tiếng người chửi bậy.

"Đánh mày chứ ai! Ông đã sớm nhìn mày không vừa mắt!"

Phương Trì nhíu mày, nếu như là đánh người lớp bọn họ, cậu phải đến giúp.

Tiện tay sờ trong cặp, không sờ được vũ khí vừa tay gì, chỉ có một thiết bị tụt xuống* cùng với một cái đinh cắm leo núi*, đinh thì quá ác, cậu kẹp thiết bị tụt xuống giữa ngón tay, đi tới đầu ngõ.

"Con mẹ nó, mày một thằng đồng tính, túm cái gì mà túm!" Có người lại chửi một câu, sau đó là tiếng nắm đấm đập lên người.

Phương Trì đột nhiên dừng bước.

Cùng lúc đó, cậu cũng nhìn thấy người trong hẻm.

Đánh người là bốn, năm đứa lớp sáu, bị đánh, là Tiếu Nhất Minh.

---

*dịch vụ lái xe: dịch vụ trả phí khi chủ xe không thể lái xe,ví dụ như ở khách sạn, club cung cấp dịch vụ cho khách hàng đã say rượu, lái xe du lịch, v.v

*Nongfu Spring:

*thiết bị tụt xuống: công dụng là tăng ma sát với dây, tạo ra tác dụng làm hãm lúc tụt xuống.

*đinh cắm leo núi:

9. Chương 9

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Nếu như không nghe thấy ba chữ "đồng tính luyến", kể cả Phương Trì không muốn dính dáng gì đến Tiếu Nhất Minh đi nữa, cũng vẫn sẽ đi lên ngăn cản lại.

Thế nhưng có người đã nói ra ba chữ này, hơn nữa có vẻ cũng là vì ba chữ này mà đánh Tiếu Nhất Minh.

Trong nháy mắt này cậu đã do dự.

Nhân lúc đối phương còn chưa nhìn thấy cậu, Phương Trì xoay người chuẩn bị bỏ đi.

Có điều, Tiếu Nhất Minh bình thường không phải là người có thể gây sự với ai, hiện giờ bị người vây lại đánh cũng không có năng lực chống trả, bị người bóp lấy cổ đè lên tường.

"Vạch quần nó ra nhìn! Mày thích thế này lắm mà đúng không?"

Khóe miệng Tiếu Nhất Minh đã có máu, quần áo cũng bị kéo xộc xệch, mà trước sau vẫn không nói gì, chỉ là lúc bị ấn lên tường, cậu ta liếc mắt nhìn sang đầu ngõ này.

Ngay lúc Phương Trì định cất bước đi, đối mặt với ánh mắt của cậu ta.

Phương Trì nhanh chóng quay đầu đi về phía trước.

Nhưng cậu đi rất chậm.

Trong đầu còn vang vọng tiếng nói.

Nếu như Tiếu Nhất Minh gọi cậu, cậu sẽ quay lại.

Không nói gì thì sẽ mặc kệ.

Nếu như Tiếu Nhất Minh lên tiếng gọi, cậu nhất định sẽ quay lại.

Không lên tiếng cậu sẽ mặc kệ!

Nếu như….

Phương Trì siết chặt thiết bị tụt xuống kia, bước chân rất chậm, không định lên tiếng à!

Đi ra ngoài chừng mười bước, cậu đã không còn nghe thấy tiếng Tiếu Nhất Minh nữa, chỉ nghe thấy tiếng chửi bậy cùng tiếng cười châm chọc của mấy đứa lớp sáu.

Phương Trì dừng bước.

Tàn nhẫn nhíu mày, quay người đi lại phía đầu ngõ.

Lúc này, mới vừa đứng vững đã có người nhìn thấy cậu, giơ tay chỉ vào cậu: "Phương Trì, mày đừng có xía vào chuyện vô bổ."

Tiếu Nhất Minh dựa vào tường, ngồi thụp xuống đất, bộ dạng chật vật, mà may là quần vẫn chưa bị kéo, hiện giờ đang lau máu trên khóe miệng, cũng không nhìn về phía cậu.

Phương Trì không lên tiếng, đứng tại chỗ, không đi cũng không bước lên trước.

"Sao, có ý gì?" Mấy đứa đánh người đều dừng tay, nhìn cậu.

Phương Trì vẫn không nói gì, cứ trầm mặc nhìn mấy đứa kia như vậy.

Chủ yếu là vì cũng không biết phải nói gì.

Cậu với người không quen, xưa nay đều không biết phải nói gì.

Này! Thả thiếu niên kia ra!

Hay là, bọn mày hội đồng cái gì! Có bản lĩnh thì một đánh một đi!

Đương nhiên, Tiếu Nhất Minh một đấu một có lẽ cũng không ổn lắm.

Muốn gì thì nhằm vào tao đây này!

Nghe như thằng ngu.

Cho nên đừng nên nói gì cả.

Thật ra thì hôm nay cả lũ này cũng không đánh được mình, trong lòng Phương Trì gần như có thể nắm chắc.

Mỗi đứa trước mặt này, đừng nói một mình đấu, toàn bộ cũng không phải là đối thủ của cậu.

Hiển nhiên, đối phương cũng rõ ràng.

Vì vậy, mấy người họ cứ như vậy tao nhìn mày mày trừng tao mà đứng tại chỗ.

"Không đúng, Phương Trì mày có ý gì?" Vẫn có đứa không nén được tức giận mà hỏi một câu, "Mày định ra mặt cho thằng ranh này à?"

Phương Trì liếc nhìn nó, qua gần nửa phút mới đáp một tiếng: "A."

A này có nghĩa gì, chính Phương Trì cũng không rõ, đói phương có lẽ cũng không đoán ra được.

Lại đứng thêm một lúc, Phương Trì có hơi không nhịn được, thiết bị tụt xuống vẫn luôn kẹp vững vàng giữa khe ngón tay làm ngón tay cậu đau, cậu cúi đầu xuống nhìn thử, đổi thiết bị tụt xuống từ giữa khe ngón tay trỏ và ngón tay giữa sang giữa ngón tay giữa và ngón áp út.

Động tác này, cuối cùng cũng làm cho đối phương thấy được trong tay cậu có đồ.

"Thôi," có đứa đá một cái lên người Tiếu Nhất Minh, nhặt cặp sách ném qua một bên lên, "Đi."

Mấy thằng này nhảy lên xe, nhìn chằm chằm Phương Trì thêm mấy lần, xe lái qua người cậu ra ngoài.

"Không nhìn ra quan hệ hai thằng này không bình thường…" Có người dùng giọng điệu kỳ quái mà hô một tiếng.

Phương Trì nhíu mày quay đầu lại liếc nhìn, là Trương Kiện, cha mẹ lúc đặt tên cực kỳ có thể đoán được trước, thằng này có thể coi là đứa miệng thiếu đòn nhất cả lớp sáu, không, cả năm ba, đừng nói dẫn người đánh nhau, ngay cả mắng người cũng phải đảm bảo người khác không chạm được vào nó rồi mới mở miệng.

Ngu ngốc.

Phương Trì quay đầu lại nhìn thử Tiếu Nhất Minh đã đứng lên, vẫn còn không biết nên nói gì, vì thế cậu nhét thiết bị tụt xuống vào trong cặp rồi quay người ra khỏi con ngõ.

Lúc đeo headphones lên, cậu nghe thấy tiếng Tiếu Nhất Minh: "Cảm ơn."

"À." Cậu đáp một tiếng.

À cái gì mà à?

Không biết.

Ngày hôm nay khí trời mát mẻ, Phương Trì vung cặp sách ra sau lưng liền bắt đầu chạy.

Không biết là vì tại sao, cậu cảm thấy không dễ chịu lắm, khắp toàn thân, từ trên xuống dưới từ trong ra ngoài, nơi nào cũng không dễ chịu, trong lòng thì bực bội mà trên người thì tù túng, còn mơ hồ có hơi không vững vàng.

Chạy bộ là biện pháp hữu hiệu nhất khiến tâm trạng cậu bình tĩnh lại.

Vặn nhạc to lên, hai mắt nhìn mặt đất sạch sẽ, dưới chân là mặt đường không ngừng bị bỏ lại phía sau.

Đến lúc chạy tới nhà, cậu cảm thấy đã thư thái hơn không ít.

Tắm rửa sạch sẽ, nhét Hoàng tổng vào trong balo mèo, đeo lên lưng rồi ra ngoài.

Cậu vội vàng đưa Hoàng tổng đến chỗ bệnh viện thú cưng Lương Tiểu Đào giới thiệu để làm quen một chút, nếu như Hoàng tổng đồng ý, thì sẽ triệt sản cho nó.

Hoàng tổng rất không vừa lòng với balo mèo, lăn qua lộn lại trong túi, Phương Trì đành phải gọi xe taxi.

Lên xe, Hoàng tổng bắt đầu meo meo meo, meo đến mức tài xế cũng thở dài: "Con mèo này tính tình chẳng tốt tí nào."

"…Giống tôi." Phương Trì cũng thở dài.

Lái xe được nửa đường, điện thoại di động cậu vang lên, lúc lấy ra thấy số của Tôn Vấn Cừ, cậu chợt nhớ ra cái hợp đồng điêu toa, bắt cậu ngày nào cũng phải đến nấu cơm cho Tôn Vấn Cừ?

“Alo?” Cậu có chút tuyệt vọng nghe điện thoại.

“Tan học chưa?” Giọng Tôn Vấn Cừ vẫn nghe rất bình thường.

“Tan rồi, có điều tôi…” Phương Trì định nói phải đi triệt sản mèo trước.

“Đến đây nấu cơm, chết đói rồi!” Tôn Vấn Cừ ngắt lời cậu, “Không cần bày vẽ, nấu ít cháo là được, tôi đau dạ dày.”

Vừa nghe thấy Tôn Vấn Cừ nói đau dạ dày, tuy rằng người này vì dày vò cậu mà nói lăng nhăng không ít, cậu vẫn hơi do dự, dừng một lúc lại mới nói: “Nhưng giờ tôi…mang theo mèo.”

“Mèo? Mèo gì?” Tôn Vấn Cừ hỏi.

“Là, là một con mèo ta nhỏ.” Phương Trì nói.

“Mang đến đây.” Tôn Vấn Cừ nói rất kiên quyết, nói xong liền cúp điện thoại.

Phương Trì suy nghĩ một lúc, bảo tài xế quay xe đổi hướng, trước tiên đến nhà Tôn Vấn Cừ đã.

Ngày hôm nay không cần ấn chuông cửa, Phương Trì mới vừa đến cổng, đã thấy Tôn Vấn Cừ đang ôm túi nước ấm* đứng trong sân tưới hoa, cổng đang mở ra.

“Thật sự đau dạ dày?” Phương Trì đẩy cửa vào, nhìn thử hắn, sắc mặt Tôn Vấn Cừ có hơi tái, có điều người này vốn trắng, hiện giờ sắc mặt như này cũng không biết có phải vì đau dạ dày không.

“Mèo đâu?” Tôn Vấn Cừ thả túi nước ấm ra, nhìn về phía balo mèo* trong tay cậu, “Lấy ra cho tôi chơi một lúc.”

“Cái gì?” Phương Trì ngẩn người, cậu vốn nghĩ là Tôn Vấn Cừ có lẽ sẽ không cho mang mèo vào nhà, định đặt balo mèo ngoài sân.

“Lấy ra cho tôi chơi một lúc.” Tôn Vấn Cừ lại nói lần nữa.

Phương Trì cảm thấy không hiểu ra sao, nhưng vẫn duỗi tay mở balo, lấy Hoàng tổng ra.

Hoàng tổng cả đường đều không yên, giờ tay cậu mới thò vào, Hoàng tổng đã nhấc móng đánh lên mu bàn tay cậu.

“Ai!” Phương Trì nhanh chóng rụt tay về.

“Để tôi.” Tôn Vấn Cừ không chút suy nghĩ liền đưa tay vào.

“Cẩn thận!” Phương Trì sợ hết hồn, chẳng may để Hoàng tổng cào vị đại thiếu gia này, hắn ta không biết sẽ dằn vặt mình kiểu gì nữa đây.

Vừa mới dứt lời, Tôn Vấn Cừ đã lấy Hoàng tổng từ trong túi ra, vậy mà lại không bị cào, Hoàng tổng còn ngoan ngoãn rũ tay chân, chỉ dùng đuôi cuốn lấy.

“Nhỏ thế,” Tôn Vấn Cừ một tay cầm túi nước ấm, một tay bế Hoàng tổng vào phòng, “Bao tuổi?”

“…Không biết.” Phương Trì đi theo sau hắn, “Tôi nhặt được.”

Tôn Vấn Cừ vẫn không nói gì, lật qua lật lại lỗ tai mèo, lại quay ra mặt nhìn thử răng: “Cũng phải bốn năm* tháng gì đó.”

“A?” Phương Trì sửng sốt, “Tôi còn tưởng đã được một tuổi rồi.”

“Cậu ra ngoài bán thân còn mang theo mèo làm gì.” Tôn Vấn Cừ mở tủ lấy một túi thức ăn cho mèo ra, đi vào nhà bếp cầm lấy cái bát đổ vào, lại trở về phòng khách, bỏ cả bát lẫn Hoàng tổng lên bàn uống nước.

“Tôi…” Phương Trì bị cái từ “bán thân” này làm cho tức đến mức muốn cho Tôn Vấn Cừ một đá, mà nhìn thấy Hoàng tổng ngồi xổm trước bát bắt đầu vùi đầu ăn liền kinh ngạc, “Nó ăn à? Anh cho nó ăn thức ăn cho mèo gì đấy?”

“Sao lại không ăn, chỉ là thức ăn cho mèo bình thường tôi hay nuôi mèo hoang thôi,” Tôn Vấn Cừ ngả ra ghế sofa, chân gác lên bàn uống nước, Hoàng tổng ăn xong một bát nhỏ thức ăn cho mèo, theo chân của

hắn bò lên người hắn, Tôn Vấn Cừ ôm chầm lấy nó nhét vào trong áo mình, "Ngoan thật, đến ấm bụng cho chú nào… Nó tên là gì?"

"Hoàng tổng." Phương Trì có hơi khó tiếp nhận được sự thật trước mặt.

Hoàng tổng bình thường ở nhà giãy nảy như thể người trên đời ai cũng thiếu nợ nó vài triệu, tâm trạng không tốt còn có thể tặng cho một vuốt lên mặt, giờ bị Tôn Vấn Cừ tiện tay nhét vào áo như vậy, lại không hề phản kháng, cứ yên tĩnh chui trong áo hắn.

"Cái tên này đặt chán y như câu nói dối hai mẹ con cậu bịa ra," Tôn Vấn Cừ ôm mèo, liếc nhìn cậu, "Cháo thịt nạc trứng bắc thảo*."

"A?" Phương Trì chưa kịp phản ứng.

"Trứng bắc thảo, thịt nạc, cháo, cậu làm, tôi ăn." Tôn Vấn Cừ nói lại một lần, "Còn nữa, đừng xắt miếng thịt, tôi thích ăn thịt băm."

Lúc Phương Trì đi vào nhà bếp, vẫn còn không biết mình đang nghĩ gì.

Trong phòng khách vang đến tiếng Hoàng tổng õng ẹo meo meo làm nũng, cậu đứng trước bệ bếp, cầm một cái nồi.

Tôn Vấn Cừ thích mèo như vậy làm cậu thật bất ngờ, Hoàng tổng là con mèo õng ẹo cậu lại càng bất ngờ hơn…

À, cháo thịt nạc trứng bắc thảo.

Phương Trì bình thường đều tự nấu ăn, lúc lên thị trấn học tiểu học, cậu bắt đầu tự nấu cơm cho mình, mẹ rất bận, cậu có lúc còn phải nấu ăn đưa đến cửa hàng, lên cấp hai vào trong thành phố lại càng là chuyện gì cũng tự mình làm.

Cháo thịt nạc trứng bắc thảo đối với cậu mà nói, rất đơn giản.

Chỉ là chỗ Tôn Vấn Cừ, vừa không có thịt nạc, lại cũng không có trứng bắc thảo…

"Chỗ anh không có gì à?" Phương Trì ngâm gạo trước, rồi ra khỏi nhà bếp.

"Đi mua đi, siêu thị đối diện có." Tôn Vấn Cừ đã nằm xuống ghế sofa, trên bụng đặt túi nước ấm, Hoàng tổng ngồi trên ngực hắn, móng đặt trên chóp mũi hắn, yên lặng nhìn chăm chú.

"Tôi…" Phương Trì há hốc miệng không nói nên lời.

"Tiền tự lấy." Tôn Vấn Cừ chỉ ví trên bàn uống nước.

Phương Trì im lặng đi qua, lấy ra một tờ một trăm từ trong ví, quay người đi hai bước, liền quay đầu lại nhìn Tôn Vấn Cừ: "Chìa khóa đâu, tôi cầm đi, chốc nữa không cần anh mở cửa."

"Cậu leo tường nhảy cửa sổ chứ." Tôn Vấn Cừ nói.

Phương Trì nhìn hai mắt hắn chằm chằm, không nói gì nữa, đóng cửa lại đi ra ngoài.

"Mày thật sự là cậu ta nhặt được à?" Tôn Vấn Cừ chạm lên mũi con mèo, "Sao lại đặt cho mày cái tên như thế? Mày cũng có giống tổng giám đốc gì đâu."

Mèo con meo một tiếng, hai chân ôm lấy ngón tay hắn.

"Có điều tắm rửa cũng sạch sẽ," Tôn Vấn Cừ cử động ngón tay đùa với nó, "Thơm nức, một thằng nhóc lừa đảo còn nhặt con mèo về hầu hạ, không sợ ảnh hưởng đến sự nghiệp lừa đảo à, mày nói xem có đúng không?"

Mèo con cúi đầu cọ cọ lên cằm hắn.

"Cơm cậu ta nấu, mày ăn bao giờ chưa? Có ăn được không? Có thể nào bỏ thuốc tao…" Tôn Vấn Cừ còn chưa nói xong đã cảm thấy một cơn đau trong dạ dày như thể bị dao cùn cứa qua, hắn nhíu mày, "Sắp chết rồi."

Dạ dày vừa bắt đầu đau liên tục, Tôn Vấn Cừ liền không có tâm trạng đùa mèo nữa, trên thái dương đầy mồ hôi lạnh.

Hắn đứng dậy, cầm lấy thuốc hôm qua Mã Lượng mua cho hắn uống hai viên, ôm mèo và túi nước ấm cuộn lại trên ghế sofa, nhắm hai mắt lại.

Dạ dày đau từng cơn, hắn nhắm hai mắt một lúc, hơi hơi đỡ rồi liền thở ra một hơi thật dài.

Đang định nhắm mắt lại một lúc nữa, đột nhiên nghe thấy ngoài sân có tiếng động, mới vừa mở mắt ra, liền thấy rèm cửa sổ lay động, sau đó Phương Trì xách túi nilon siêu thị nhảy từ ngoài cửa sổ vào.

"Ra vào như chỗ không người, làm một mạch thế này," Tôn Vấn Cừ nhắm mắt lại, "Buổi tối cậu còn làm kiêm chức à?"

"Anh bảo tôi nhảy," Phương Trì nói, bỏ cuộn tiền lẻ trong tay lên trên bàn uống nước, "Tiền không dùng hết tôi bỏ ở đây."

Phương Trì bình thường là một thân lười nhác mặc quần áo thể dục, trên cổ đeo headphones, trông không giống như người biết nấu ăn, Tôn Vấn Cừ lắng nghe tiếng động của cậu trong phòng bếp.

Lúc tiếng băm thịt vang từ phòng bếp ra, Tôn Vấn Cừ có hơi giật mình nghiêng đầu, nhìn chằm chằm cửa phòng bếp, tiếng động này nghe cực kỳ thành thạo, còn là hai con dao.

Thậm chí còn cảm tưởng chặt ra được giai điệu như ở bar.

Hắn ôm mèo đứng lên từ trên ghế sofa, chậm rãi đi tới cửa nhà bếp, nhìn từ bên ngoài, Phương Trì đang cúi đầu băm thịt rất nhanh.

"Cậu học trường nghề à, học nấu ăn?" Tôn Vấn Cừ hỏi một câu.

Động tác Phương Trì dừng lại, xoay mặt nhìn hắn: "Cấp hai vẫn là chín năm giáo dục bắt buộc, trường nghề là cấp ba."

"Diễn sâu thật." Tôn Vấn Cừ vui vẻ, "Cậu định giả vờ đến lúc nào?"

"Giờ không đủ thời gian, tôi chỉ đặt ở đây thôi, nửa tiếng nữa tự anh mở ra là được, vốn là phải tách ra làm, có điều không phải anh đau dạ dày à, làm như vậy thịt sẽ nhừ hơn," Phương Trì không trả lời hắn, bỏ thịt đã băm xong vào trong bát ướp, rồi bắt đầu thái gừng, "Tối nay tôi phải đến trường, không kịp nữa."

Động tác Phương Trì thái sợi gừng cũng rất thành thạo, cảm giác hai mắt không cần nhìn lên dao, chỉ xoạt xoạt xoạt mà thái được một đống nhỏ sợi gừng, bỏ vào trong bát trộn cùng thịt.

"Tôi không biết." Tôn Vấn Cừ xoa xoa lỗ tai Hoàng tổng.

Phương Trì dừng lại, xoay người dựa vào bệ bếp, nhìn hắn: "Biết ăn không?"

"Biết." Tôn Vấn Cừ cười.

"Tự mình mở ra ăn." Phương Trì nói.

Phương Trì bắc cháo lên nấu xong cũng không nán lại lâu, vác cặp sách lên lưng, xốc balo mèo lên.

Có điều Tôn Vấn Cừ còn đang dựa vào cửa phòng bếp ôm Hoàng tổng, nhìn cậu xách balo mèo lên cũng không có ý định thả Hoàng tổng xuống.

"Là…" Phương Trì đành phải chỉ vào Hoàng tổng đang cuộn tròn trong người hắn chỉ lộ ra mỗi cái đầu: "Tôi phải đi rồi, đưa mèo cho tôi."

"Cậu đến trường học còn mang theo mèo?" Tôn Vấn Cừ không động đậy, chỉ là dùng ngón tay hắn gãi gãi đầu Hoàng tổng, Hoàng tổng lập tức dễ chịu đến mức híp cong mắt lại.

"Tôi đưa đến bệnh viện thú cưng." Phương Trì duỗi tay.

"Bị bệnh à?" Tôn Vấn Cừ cúi đầu nhìn mèo.

"Không phải, phải… đưa đi thiến, triệt sản." Phương Trì nói, "Đưa cho tôi, tôi phải đi rồi."

"Mèo này chưa đủ tuổi, làm gì cũng phải tám tháng, nhỏ như thế." Tôn Vấn Cừ liếc mắt nhìn cậu, ôm mèo dựa vào ghế sofa, "Cậu đi đi, mèo cho tôi mượn chơi vài ngày."

"Cái gì?" Phương Trì sửng sốt.

Tuy rằng Hoàng tổng từ lúc nhặt về đến giờ đã là hai ba tháng, không hề hòa nhã với cậu được một lần, thế nhưng cậu vẫn rất thích Hoàng tổng, ngày nào cũng cười xuề hầu hạ nó, xưa nay chưa từng nghĩ tới bắt nó ra ngoài lang thang nữa.

Giờ Tôn Vấn Cừ cứ hời hợt một câu như thế đã muốn giữ nó lại chơi vài ngày?

Cậu có hơi không chấp nhận được.

Chủ yếu là cậu còn lo lắng, tính cách lửng lơ không cố định của Tôn Vấn Cừ, liệu chơi hai ngày xong còn có thể trả mèo lại cho cậu không.

Hắn đã ép mình ký cái gì hợp đồng phục vụ thì thôi, cướp con mèo có lẽ cũng không phải không làm được.

"Chơi hai ngày," Tôn Vấn Cừ ôm mèo, "Làm sao, cậu vay mười vạn tôi còn cho vay, cho tôi mượn con mèo cũng không cho… Cậu đi nhanh đi, tôi đau dạ dày là lại phiền bây giờ."

Phương Trì nhìn đồng hồ, lão Lý ngày nào đến tiết tự học buổi tối cũng sẽ ở trong phòng học, bản thân đã đồng ý đi, nếu như lại đến muốn, đến rồi sẽ bị lão Lý càu nhàu đến chết.

"Mai tôi đến lấy." Phương Trì nhíu mày, thả balo mèo xuống liền quay người bước nhanh ra ngoài.

Cũng không còn thời gian ăn cơm, Phương Trì mua hai cái bánh mì dọc đường ăn, lúc tới trường học cũng coi như vừa khéo, cậu liền vừa chạy vừa nhảy mà phóng lên phòng học trên tàng bốn.

Lúc lên tầng bốn quẹo vào hành lang, chỗ ngoặt đang có mấy người đang đứng, Phương Trì không nhìn kỹ, có lẽ là trốn ở đó hút thuốc, đều đã đến lúc này, những giáo viên kia kéo thế nào túm thế nào cũng không nhấc lên nổi nữa, cơ bản chẳng ai quan tâm.

Lúc Phương Trì đang định quay người đi về hướng phòng học, bên trong phòng học có người nói bằng giọng âm dương quái khí: "Đây không phải Phương Trì à, chân trước chân sau theo người yêu à."

Phương Trì đột nhiên dừng bước, lui một bước nhìn sang bên trong góc.

Bốn năm người đứng ở đó, lớp năm lớp sáu đều có, Phương Trì nhìn thấy Trương Kiện đang đứng phía sau hai người dựa vào tường.

Cậu bước từng bước về hướng cầu thang.

Trương Kiện lập tức lùi về sau.

Mà theo sau đó chính là mấy người kia cười vang, không biết là đang cười câu nói kia của Trương Kiện, hay là đang cười động tác của Trương Kiện.

Hoặc cũng có thể là đang cười bản thân vừa mới ra mặt vì Tiếu Nhất Minh.

"Làm gì đây!" Tầng ba vọng lên giọng lão Lý, "Không đi tự học thì đi về! Tụ tập ở đây làm gì!"

Phương Trì nhìn chằm chằm Trương Kiện, xoay người bước qua hành lang đi về phòng học lớp mình, phía sau còn nghe được tiếng mấy đứa kia vừa nói vừa cười.

Lúc Phương Trì đi vào phòng học, vẻ mặt cực khó coi, mấy đứa đang nói chuyện ở bàn trước nhìn thấy cậu đều ngậm miệng.

Trong lòng không nói ra được là cảm giác gì.

Căm tức, buồn bực, phẫn nộ, còn có lo lắng, hoặc là nói sợ hãi muốn lảng tránh thế nào cũng không cắt đuôi đi được.

Lương Tiểu Đào thấy cậu, vừa định khoát tay nói chuyện, nhìn thấy vẻ mặt cậu xong liền ngẩn người: "Sao thế?"

“Không,” Phương Trì ngồi xuống, lấy bài tập trong cặp ra ném một cái lên bàn.

“Có phải là…” Lương Tiểu Đào lại gần, lời nói được nửa liền dừng lại, lấy ra một hộp sữa bò để trước mặt cậu, “Uống không? Vị đào.”

Phương Trì không nói gì, cầm lấy chọc ống hút vào, hút mạnh mấy cái hộp đã xẹp lép.

“Ôi, chết đói nửa đời rồi à,” Lương Tiểu Đào cảm thán một câu, “Tao còn mấy túi đậu phụ xé tay*, ăn không?”

“Không ăn,” Phương Trì cúi đầu bắt đầu viết bài.

Một buổi tối, cậu như thể học bá vùi đầu làm bài tập rồi đọc sách, đầu không hề ngẩng lên, bản thân cũng bị mình làm cảm động đến chảy nước mắt.

Tiết tự học cuối cùng qua được một nửa, giáo viên giải đáp câu hỏi ở phòng học đi rồi, Phương Trì thu dọn lại đồ trên bàn học, nhét lung tung vào trong cặp sách.

“Đi không?” Lương Tiểu Đào đang bàn bạc với người bên cạnh xem nên ăn khuya gì hỏi một câu.

“Chốc nữa.” Phương Trì đáp một tiếng, ném cặp sách lên bàn một cái, đi ra khỏi phòng học.

Trong phòng học lớp sáu cũng không có giáo viên, người cả tối ôn tập mệt mỏi giờ đang thả lỏng, không ít người đang trò chuyện.

Phương Trì một cước đá bay cửa, bước vào.

Đám học snh trong phòng toàn bộ đều dừng lại, nhìn cậu.

Phương Trì quét mắt trong phòng học một vòng, phát hiện Trương Kiện đang ngồi hàng cuối cùng sát cửa sau, không nhịn được mà chép miệng một cái, biết vậy đã đạp cửa sau.

Cậu liền ra khỏi phòng học đi tới cửa sau.

Cửa sau không khóa, lần thứ hai cậu đi tới, Trương Kiện đã đoán ra mục đích của cậu, đứng lên định chạy.

Phương Trì bước tới tóm chặt cổ áo Trương Kiện, tàn nhẫn mà giật lại một cái, Trương Kiện lảo đào lùi về sau, suýt nữa ngã ngồi ra đất.

“Phương Trì mày…” bên cạnh có người đứng lên định can.

“Không phải chuyện của mày.” Phương Trì trầm giọng nói một câu, kéo Trương Kiện ra khỏi phòng học.

---

*balo mèo:

*túi nước ấm:

* mèo con bốn tháng tuổi: Vào khoảng tầm 4 tháng tuổi, mèo con sẽ dần rụng răng sữa và nhú răng vĩnh viễn.

*cháo thịt nạc trứng bác thảo:

*đậu phụ xé tay:

10. Chương 10

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Phương Trì nửa tha nửa tóm mà lôi Trương Kiện ra ngoài hành lang, Trương Kiện giãy dụa rất ghê, trong miệng còn kêu gào gì đó không rõ.

Tuy nói cái tên Trương Kiện này ngày thường cũng chẳng có quan hệ tốt đẹp gì với người cùng lớp, nhưng một đứa lớp khác như Phương Trì lao vào thẳng phòng học xách người ra, đặt vào tình huống lớp nào cũng sẽ có mấy đứa ra mặt hộ,

Cậu mới vừa kéo Trương Kiện ra ngoài, mấy người trong phòng học cũng đi ra theo, nhìn bộ dạng là định giúp, cho nên Phương Trì không hề do dự, buông nhẹ tay ra, không chờ cho Trương Kiện đứng vững, cứ thế đá một cú lên bụng nó.

Không dùng nhiều sức, mà loại gà rù như Trương Kiện vẫn lập tức bị đạp ngã lên người mấy đứa đứng sau, Phương Trì lại tiếp tục tung một đấm qua, rơi vào trên mặt gã.

Một đấm này dùng sức rất mạnh, so với cú đấm cho Tôn Vấn Cừ thì nặng hơn nhiều, Trương Kiện vốn đang dựa vào người khác chưa kịp đứng lên liền lập tức kêu au áu, lung ta lung tung mà định tránh đi, giọng cao hơn lúc nãy đến tám độ.

"Có bản lĩnh thì động thủ, không bản lĩnh thì ngậm miệng vào," Phương Trì chỉ Trương Kiện, "Còn để tao nghe được một lần, cho mày phế luôn không cần một phút."

Nói xong, cậu quay người liền đi trở về, ngay lúc người lớp sáu đã thoát thân ra khỏi hỗn loạn chạy tới được, người trong lớp bọn họ đã chạy tới hành lang xem trò vui.

"Tao đệch, đánh đứa nào!" Hứa Chu là đứa đầu tiên chạy tới, rất hào hứng mà hỏi một câu, thằng nhóc này chỉ sợ thiên hạ không loạn, nguyện vọng lớn nhất là được ầm ĩ với lớp sáu một trận.

"Không ai." Phương Trì nói một câu rồi cứ thế đi tiếp về phía trước.

Cậu cũng không muốn đánh nhau, đặc biệt là không muốn đánh nhau với mấy người liền, ít nhất là hiện giờ không muốn.

Cho nên cậu mới chọn cách đánh xong rồi rút này, chờ người lớp sáu phản ứng được, cậu đã trở lại trong phạm vi bảo hộ của một đám người đang hào hứng.

Sau cũng chẳng còn việc gì để bận tâm nữa, nghe ầm ầm như nhạc dạo chuẩn bị đánh nhau, nhưng trên hành lang, học sinh hai lớp đụng phải nhau cũng chỉ coi như là chửi nhau mấy câu, quá nhiều người, quần chúng vây xem hòa cùng mục tiêu thành một khối, không đánh được.

Còn việc ngày mai liệu có người đến tìm phiền phức hay không, có thể qua một đêm còn mất công mất sức chạy tới thay mặt Trương Kiện tìm cậu đánh nhau, lớp sáu có lẽ là không có ai.

Lúc rời trường học, Phương Trì định gọi điện thoại cho Tôn Vấn Cừ, hỏi tình hình Hoàng tổng, mà ngẫm lại liền không gọi, nhìn ra được Tôn Vấn Cừ rất thích mèo, Hoàng tổng có vẻ cũng vừa lòng hắn, có lẽ sẽ chẳng có vấn đề gì.

Chỉ là cứ thấy Hoàng tổng nhìn thấy Tôn Vấn Cừ liền từ bá đạo tổng tài vung móng vuốt hất thức ăn cho mèo trở thành con mèo ẽo uột cọ cọ lông meo meo, cậu lại cảm thấy bực bội.

"Phương Trì!" Có người ở phía sau gọi cậu một tiếng, là Lương Tiểu Đào.

Phương Trì dừng lại, Lương Tiểu Đào lái xe điện lao tới: "Êi, đi nhanh thế, tao đến xem náo nhiệt vừa nghiêng đầu cái đã chẳng thấy mặt mũi mày đâu nữa."

"Làm sao?" Phương Trì hỏi.

“Mời mày ăn súp thập cẩm cay*.” Lương Tiểu Đào cười nói.

“Không muốn ăn.” Phương Trì nói, cùng cô nàng đi bộ về phía trước.

Nhà Lương Tiểu Đào cùng hướng nhà cậu, có lúc cậu không muốn đi bộ sẽ bảo Lương Tiểu Đào chở cậu một đoạn, có điều hôm nay cậu chỉ muốn đi bộ một lúc.

“Ê,” Lương Tiểu Đào dùng tay đụng vào cậu, “Đánh Trương Kiện là vì chuyện này đúng không?”

“Chuyện gì.” Phương Trì nhìn cô nàng.

“Đừng có giả ngu với tao, mấy đứa Trương Kiện tối vừa đến trường học đã rêu rao,” Lương Tiểu Đào nhíu mày, “Tao vừa nghe là biết mày đến thấy rồi sẽ đánh người.”

“Tao hung hăng thế cơ à.” Phương Trì cười.

“Sự thực còn cần chứng minh à,” Lương Tiểu Đào chậc hai tiếng, liền nhỏ giọng: “Tiếu Nhất Minh có nói gì không? Tao thấy hôm nay nó cũng không vui.”

“Không nói gì, chỉ cảm ơn thôi, còn có thể nói gì?” Phương Trì nói.

“Ai,” Lương Tiểu Đào khẽ thở dài, “Hai bọn mày trước đây thân nhau như thế, giờ lại thành thế này, tiếc thật.”

Phương Trì không nói gì, cậu và Tiếu Nhất Minh trước đây đúng là thân nhau, cùng chơi bóng, cùng đi học, cùng tan học, cùng nhau bàn luận chém gió.

“Phương Trì, không phải tao lắm chuyện, tao biết mày không thích nghe,” Lương Tiểu Đào hơi do dự, “Tao cảm thấy mày không nên có thành kiến với kiểu người như Tiếu Nhất Minh, ít nhất có thể không ủng hộ cũng không ghét bỏ, tao thật sự…”

“Tao không có thành kiến với nó.” Phương Trì nói.

“Mày có thành kiến với đồng tính luyến,” Lương Tiểu Đào quay đầu nhìn cậu, “Thật ra tao cũng thấy mấy đứa Lâm Vi cả ngày lấy người thật ra nói tới nói lui phiền chết đi được, thế nhưng… phản ứng của mày đúng là nằm ngoài dự đoán của tao, có lúc tao cũng không nhịn được mà nghĩ, mày có phải thật như vậy hay không…”

“Tao chỉ là…”, Phương Trì nhíu mày, dừng một chút mới nói một câu, “Cảm thấy buồn nôn.”

“Vậy à,” Lương Tiểu Đào vén tóc lên, cười thay đổi giọng điệu, vỗ lên vai cậu, “Thôi, việc này cũng không có gì để nói, không thì tao mời mày đi ăn súp thập cẩm cay đi, đậu phụ tê cay, bông cải tê cay, bò viên tê cay… Ôi, sắp chảy nước miếng rồi!”

“Đi quán nào, quán Hứa Chu giới thiệu à?” Phương Trì hỏi.

“Ừ, ngay đối diện.” Lương Tiểu Đào chỉ quán nhỏ bên kia đường.

“Chú biết tại sao gần đây chú lại đau dạ dày không?” Lý Bác Văn thở dài trong điện thoại.

“Biết, uống rượu pha chứ gì nữa,” Tôn Vấn Cừ đứng bên cửa sổ uống sữa chua, Hoàng tổng treo trên quần hắn luyện tập leo núi.

“Không rèn luyện, trước đây chú ngày nào cũng đến phòng tập thể hình, lúc chú ở trong núi ít nhất còn vận động một ít, giờ ngày nào cũng chui trong nhà…” Lý Bác Văn nói vô cùng đau lòng.

“Được, anh cứ nói anh muốn làm gì luôn đi,” Tôn Vấn Cừ ngắt lời gã, trở tay bắt Hoàng tổng đã bò đến sau lưng hắn lại trên vai, “Đừng nói đi leo núi, tôi không đi.”

“Không leo núi, chờ chú đỡ đã rồi mới đi.” Lý Bác Văn nói, “Leo vách núi đó, nói mấy lần rồi, tốt xấu gì cũng nể mặt chút, Lượng Tử bận như thế mà còn nói nếu chú đến là cậu ta đến.”

“…..Mấy người các anh sao lại đột nhiên tích cực hướng về phía trước như thế,” Tôn Vấn Cừ thở dài, “Được rồi, tôi mặc kệ.”

Chỗ Mã Lượng tới đón hắn đến, Tôn Vấn Cừ đến lúc đó mới biết không phải đến cái câu lạc bộ gì kia, mà là một căn cứ bên ngoài câu lạc bộ, rất lớn, leo núi, ngược suối, thám hiểm, cắm trại đốt lửa, phiêu lưu, đủ mọi thể loại.

Đám người này, lần này đến cũng chỉ ăn là chính, đồ ăn và bia là mục tiêu chủ yếu, gần hai mươi người đều quen mặt, nam nữ đều đã làm xong công tác, leo núi bên cạnh là vận động tiêu cơm.

"Sớm nói là chơi thế này, thì tao đã đến sớm." Tôn Vấn Cừ nằm đổ ra trên ghế đã dọn ra bên cạnh vỉ nướng, "Nói làm tao còn tưởng bọn mày định đi chinh phục Everest đến nơi rồi."

"Everest không vui," La Bằng đưa cho hắn và Mã Lượng hai chai bia, "Có điều nhân dịp còn chưa qua mùa thu, bọn tao cũng định đi leo núi thật một lần, thế nào, đi cùng không?"

"Leo cái gì, cái gì núi?" Mã Lượng bật bia ra uống một hớp, "Sau nhà, nhà tao, có…có một sườn núi, bọn mày đi không."

"Anh Lượng nói thế này không đúng rồi," La Bằng nở nụ cười, "Anh phải khuyến khích Tôn Vấn Cừ chứ, lần này nó về sa sút lắm rồi."

"Nó chính là một, một con rắn," Mã Lượng nói, "Lại còn là rắn, rắn sắp ngủ, ngủ đông, từ bỏ đi."

"Cút đi." Tôn Vấn Cừ bảo gã nói gì vui.

Có điều lần này về đúng thật là làm gì cũng chẳng có hứng thú, cũng chỉ có dẫn vặt Phương Trì còn có thể tìm được chút niềm vui.

Thực sự là sa sút lắm rồi.

"Núi gì?" Hắn hỏi một câu.

"Dãy Con Quạ." La Bằng thấy hắn có hứng thú, lập tức nói.

"Quay phim ma đấy à?" Tôn Vấn Cừ vừa nghe thấy cái tên này là tóc gáy đã dựng đứng lên.

"Nói là dãy, nhưng thật ra là một ngọn núi nhỏ thôi, phong cảnh đẹp lắm, trước đây đội nhiếp ảnh hay đi, sau này là các bác trai bác gái đi bộ…"

"Không đi!" Tôn Vấn Cừ vừa nghe thấy bác trai bác gái liền cảm thấy khắp núi đều là khăn lụa màu sắc sặc sỡ bay lên, "Tao không đi."

"Nghe tao nói hết đã!" La Bằng đập hắn một cái, "Tao nói, là đi đường thám hiểm, mới khai phá, không cùng hướng với người cao tuổi đi bộ."

"Ồ." Tôn Vấn Cừ nhìn gã.

"Đẹp lắm, tao đi một lần rồi, không có dẫn đường nên không đi được đến cùng, thác nước hẻm núi vẫn chưa ngắm được toàn bộ," La Bằng mặt tiếc nuối, "Lần này đi phải tìm dẫn đường địa phương… Thế nào, đi không?"

"Đi chứ." Tôn Vấn Cừ ngáp một cái, đi vậy, kể cả cả ngày không có việc gì lớn lao, chơi vẫn phải có tinh thần, "Gọi điện thoại sớm cho tao."

"Được!" La Bằng rất vui vẻ mà đập lên người hắn, "Tao bảo mày không muốn đi, Bác Văn nói mày sẽ đi, bảo tao nói với mày, đúng là chỉ có anh ta hiểu mày."

Tôn Vấn Cừ cười, liếc mắt nhìn về phía Lý Bác Văn, Lý Bác Văn đang ngồi bên Triệu Hà, hai người cười ngọt ngào nướng thịt xiên.

Hiểu?

Hắn và Lý Bác Văn, không ai có thể nói là hiểu ai, chỉ là quen biết hai mươi năm, Lý Bác Văn biết tuy hắn chịu nhàn rỗi, nhưng cũng thật sự sợ nhàn rỗi mà thôi.

Đồ nướng Tôn Vấn Cừ chả ăn được bao nhiêu, dạ dày vừa đỡ hơn, những thứ thế này cũng không dám ăn nhiều, ngay cả bia hắn cũng chẳng uống mấy, kéo Mã Lượng qua chơi leo vách núi.

"Mày đã chơi bao giờ chưa?" Tôn Vấn Cừ hỏi Mã Lượng.

"Ừ, trước cùng bọn, bọn họ chơi mấy, mấy lần." Mã Lượng giật nhẹ túi trên đai an toàn dưới đũng quần hắn, "Không thể chơi nhiều, thứ này thít, thít chặt trứng."

Huấn luyện viên đang chỉnh trang lại thiết bị cho Tôn Vấn Cừ không nhiều tuổi lắm, trông cũng chỉ khoảng 20 đổ lên, đàng hoàng trịnh trọng nghiêm túc mà nói một câu: "Không đến nỗi, trứng kia bao lớn cơ chứ."

Tôn Vấn Cừ không nhịn được cười: "To lắm, thật."

Cái trò leo núi quái quỷ này, nhìn thì dễ, bắt tay vào làm cũng có hơi vất vả.

Tôn Vấn Cừ học theo huấn luyện viên cả buổi cũng không đi lên bám được cho đàng hoàng, cũng chỉ vì huấn luyện viên này nhìn không tệ lắm, nếu không hắn đã không chịu nổi từ lâu.

"Anh bình thường cũng hay vận động đúng không," huấn luyện viên cuối cùng cũng coi như làm xong, chỉ dẫn hết tất cả điểm quan trọng, tùy tiện ấn một cái trên đùi hắn, "Có cơ bắp lắm, chốc nữa anh đi lên chắc sẽ thoải mái hơn anh La vừa chơi kia."

"Nó là vì giảm béo mới đến mà." Tôn Vấn Cừ nói, tránh khỏi tay huấn luyện viên, một cái ấn vô ý này, một chân hắn cũng đã nhũn ra.

Cũng ba năm rồi…

Hắn nhớ tới lời Lý Bác Văn nói, không nhịn được nhíu mày.

"Anh ấy giảm béo là chủ yếu, hoặc là vì được ra ngoài nhiều," huấn luyện viên vừa nói vừa đi về phía vách đá, "Anh đến thử xem đi, trước tiên lên đã là dễ nhất."

Cái dễ nhất này đối với người mới như Tôn Vấn Cừ, cũng không dễ cho lắm, kể cả làm theo hướng dẫn của huấn luyện viên, tay trái bám vào đâu, tay phải bám vào cái gì, chân trái đạp, chân phải dẫm, cũng mất công sức nửa ngày mới lên nổi.

"Anh Tôn," huấn luyện viên đứng bên cạnh hắn dựng thẳng ngón tay cái, "Không tệ."

"Tôi xuống thế nào?" Ngón tay Tôn Vấn Cừ mỏi rã rời, ôm lấy cục đá hỏi một câu.

"Làm theo phương pháp tôi vừa dạy anh, nhớ không?" Huấn luyện viên nói.

"À." Tôn Vấn Cừ đáp một tiếng.

Mặt quay về phía vách đá, hai chân tách ra tạo thành góc 80 độ, bám chặt vách đá, thân thể ngồi về phía sau, tạo thành góc 100 độ với hai chân.

Đây là nguyên văn lời huấn luyện viên, Tôn Vấn Cừ nghe một lần là có thể nhớ được, thế nhưng bắt tay vào làm mới thấy phiền phức.

Không dễ dàng gì mà xuống được rồi, hắn thở phào một hơi, trời mát mẻ mà dần vặt ra một người toàn mồ hôi, vừa quay đầu đã nhìn thấy Mã Lượng đang cười vui vẻ.

"Truyền, truyền nhân, Cáp Mô Công*." Mã Lượng vỗ vai hắn, "Cáp Mô Tinh*."

"Mày mau đến đây, mày dùng miệng thôi là bò lên được rồi," Tôn Vấn Cừ kéo đai an toàn và dây thừng trên người ra, "Tao cổ vũ cho mày, Bác Văn mang camera đúng không, tao chụp cho mày mấy tấm."

Nói đến ảnh, Tôn Vấn Cừ liền nhớ tới bức ảnh bóng lưng cánh tay cẳng chân dài trưng bày trên tường trong câu lạc bộ, quay đầu lại nhìn mấy lần, mấy người huấn luyện viên này nhìn cũng không giống.

Đến lượt Mã Lượng đi lên, Lý Bác Văn và mấy người La Bằng đã đi tới, cùng nhau ở dưới cổ vũ cho Mã Lượng cực kỳ có khí thế, làm Mã Lượng vui mừng trượt chân hai lần.

"Lần tới đến mua thiết bị với trang phục," La Bằng nhìn giày trên chân Tôn Vấn Cừ, "Bọn họ bảo giày này không được."

"Tính sau đi," Tôn Vấn Cừ nói, "Năng lực còn chưa có, chiêu thức lại có đủ."

“Cái này cũng giống mày viết chữ vẽ vời thôi, muốn làm cho tốt, phải mài công cụ đã,” La Bằng nói, “À, gần đây mày còn viết chữ không? Không xem ấm cho tao rồi, tao xin mấy chữ được không?”

“Trong vòng bốn chữ,” Tôn Vấn Cừ thở dài, “Lâu lắm tao không chạm vào bút rồi.”

“Bốn chữ à? Để tao nghĩ…” La Bằng nói.

“Lão Đương Ích Tráng*.” Lý Bác Văn nói.

*càng già càng dẻo dai, càng già chí càng cao.

“…Được không?” La Bằng nhìn Tôn Vấn Cừ.

“Được,” Tôn Vấn Cừ nói, “Sau đấy treo lên đầu giường?”

“Đệt! Mày quá cay độc rồi!” La Bằng cười vui vẻ,

Hôm đó vừa huyên náo vừa hăng say, ăn uống, leo vách đá, buổi chiều lúc Tôn Vấn Cừ cùng Mã Lượng về thành phố, từ trên xe đã buồn ngủ.

“Tao còn nghĩ mày định, qua đêm đây.” Mã Lượng nói.

“Một đám cẩu nam nữ,” Tôn Vấn Cừ nhắm mắt lại, “Có việc gì của tao đâu.”

“Cũng đúng,” Mã Lượng gật đùa, “Mày cẩu…nam nam.”

Tôn Vấn Cừ cười không lên tiếng.

“Không đúng, không, không phải cẩu nam nam,” Mã Lượng suy nghĩ, giơ ngón tay trỏ ra đụng vào mũi hắn, chờ hắn mở mắt ra thì nói, “Là cẩu, cẩu nam, một người, mày FA.”

“Cút!” Tôn Vấn Cừ bị gã làm cho buồn cười, “Cái thằng khốn nạn này sao mà quá đáng thế!”

Lúc về đến nhà, vừa qua sáu giờ, Mã Lượng buổi tối có tiệc, không ăn cơm cùng hắn, vào phòng, hắn cả ngày đã không ăn gì, bụng rọt một tiếng.

Hoàng tổng đang hai tay chụm chéo lại như lão nông dân* nằm ngủ ngáy khò khò trên ghế sofa, nghe thấy hắn vào nhà, liền nhảy từ trên ghế sofa xuống, lại bên chân hắn cọ cọ.

“Đói không, trưa đã ăn chưa?” Tôn Vấn Cừ nhìn bát để bên bàn uống nước, đã ăn hết rồi, cát mèo mới mua sáng nay có vẻ cũng đã dùng, “Từ từ, nhỏ vậy mà ăn cũng chẳng ít tí nào.”

Chuẩn bị thức ăn cho mèo cho Hoàng tổng xong, Tôn Vấn Cừ tắm rửa sạch sẽ, tắm xong bụng càng đói hơn, nhìn đồng hồ, Phương Trì hẳn là sắp tan học rồi.

Một thằng nhóc lừa đảo vay nợ còn ký giấy bản thân sao lại chẳng biết thân biết phận gì, nấu ăn còn lúc nào cũng phải giục!

Tôn Vấn Cừ gọi đến số Phương Trì, nửa buổi bên kia mới nghe, sau đó liền nghe thấy giọng Phương Trì có lẫn tiếng thở: “Alo?”

“A, bên cậu có tiếng gì thế? Chạy thoát thân à?” Tôn Vấn Cừ ngẩn người.

“Không khác lắm đâu.” Phương Trì nói.

“Chừng nào cậu mới thoát thân xong rồi lại đây nấu cơm?” Tôn Vấn Cừ nhíu mày, “Cậu còn chút tinh thần phục vụ nào không đấy, trên hợp đồng còn có lương đó.”

“Nửa tiếng.” Phương Trì có vẻ như đang chạy,

“Hôm nay tôi không ăn cháo, muốn ăn rau xào, hơn nữa cậu còn phải qua hót cất cho boss nhà cậu, nửa tiếng mới qua đây cậu lại bảo phải đến trường.” Tôn Vấn Cừ cẩn thận lắng nghe tiếng động bên Phương Trì, theo lí mà nói, thằng nhóc này trông đâu có giống kiểu hay gây sự, thế nhưng gió thổi vù vù nghe đúng là giống chạy thoát thân thật.

“Tối nay tôi không đi học.” Phương Trì vừa thở dốc vừa nói, dừng một lúc lại thêm một câu, “Anh muốn ăn gì?”

Tôn Vấn Cừ ngẩn người, sau một lúc mới nói một câu: "Tùy."

Cúp điện thoại xong, hắn đi vào trong phòng làm việc, đứng trước bàn làm việc.

Sáng sớm hôm nay mơ thấy con gà trống kia cười, dậy khá sớm, rảnh rỗi khó chịu liền lấy bút mực ra chuẩn bị qua, kết quả cầm bút lên, một chữ cũng không viết nổi.

Hiện giờ vẫn như cũ, không viết ra được.

Câu nói này của Phương Trì làm lòng hắn gợn sóng lăn tăn, anh muốn ăn gì?

Câu này hắn rất quen thuộc, cả đám ra ngoài ăn cơm sẽ luôn hỏi, muốn ăn gì, ăn gì, ăn món gì, đi tiệm nào ăn…

Mà không biết đã bao lâu, không có ai vì phải nấu cơm cho hắn mà hỏi hắn muốn ăn gì.

Cho dù là bị ép buộc, nhưng cũng làm Tôn Vấn Cừ ngây người rất lâu.

Hoàng tổng túm ống quần hắn meo meo mấy tiếng, hắn khom lưng bế Hoàng tổng lên, đi đi lại lại trong phòng: "Mày tốt xấu gì cũng là tổng giám đốc từng lưu lạc, còn có ciu, sao lại ỏn ẻn thế này…"

Hoàng tổng lại meo một tiếng.

"Đừng có meo nữa, chốc nữa con sen nhà mày đến lại ghen bây giờ, mày hôm đó còn cào cậu ta rồi đúng không," Tôn Vấn Cừ đi tới phòng khách, nghe thấy bên ngoài có tiếng người chạy bộ.

Chạy đến rồi? Hắn đưa tay ra định mở khóa sân, còn chưa đụng vào công tắc, trong sân đã bịch một tiếng, sau đó cửa phòng bị gõ vang.

"Không phải chứ, cậu nghiện trèo tường rồi à?" Tôn Vấn Cừ mở cửa, thấy Phương Trì mồ hồi đầy trán đứng ngoài cửa.

"Đang chạy vừa khéo nhảy một cái, theo quán tính," Phương Trì vào phòng "Nhà anh không lắp lưới chống trộmm, đi vào nhà anh dễ như vào trung tâm thương mại."

"Bảo vệ khu tuần tra 24 giờ, vả lại chỗ tôi cũng chẳng có gì để trộm," Tôn Vấn Cừ nhìn thấy trên tay Phương Trì xách theo túi siêu thị, "Mua thức ăn rồi à?"

"Ừ, anh bảo tùy, tôi mua thức ăn luôn, không lại phải ra ngoài," Phương Trì ném cặp sách xuống sàn cạnh tường, đi vào trong nhà bếp, "Làm nhồi thịt đi, vừa khéo hôm qua có thịt băm rồi."

"À, nhồi với cái gì?" Tôn Vấn Cừ hỏi.

"Mướp đắng," Phương Trì liền đi ra, ôm Hoàng tổng từ tay Tôn Vấn Cừ qua.

"Tôi không ăn mướp đắng." Tôn Vấn Cừ nhíu mày.

"Vậy anh ăn cơm," Phương Trì dứt khoát nói, "Mèo hôm nay tôi cầm đi đấy."

"Đầu tiên hót phưn đi đã," Tôn Vấn Cừ chỉ chậu cát mèo kia, rồi cầm ví tiền lên: "Mua thức ăn hết bao nhiêu tiền?"

"Không bao nhiêu, tôi ghi chép lại rồi, cuối tháng rồi tính một thể đi," Phương Trì nói, "Tôi sẽ không lừa tiền anh."

"Ồ," Tôn Vấn Cừ cười, "Lời này nói ra từ miệng lừa đảo đúng là khiến người ta rưng rưng."

Phương Trì quay đầu lại trừng hắn một cái.

"Không phục cũng nín." Tôn Vấn Cừ đổ người ra ghế sofa.

"Tôi không phải… tôi chỉ là…" Phương Trì nhíu mày, "Tôi…"

"Cậu nhìn như một đứa trẻ bình thường, sao lại dính vào Phương Ảnh làm mấy trò này?" Tôn Vấn Cừ cong chân gác lên bàn uống nước, "Mới 14 tuổi đã không học được gì hay."

Phương Trì không nói gì, thả Hoàng tổng xuống, đi vào nhà bếp cầm túi nilon siêu thị ra đổ cát mèo vào, cầm mang ra cửa vứt.

Lúc trở vào nhà, Tôn Vấn Cừ liền nói một câu: "Cậu họ Phương thật à?"

"Ừ," Phương Trì lấy bảng tên từ trong cặp sách ra, ném một cái trước mặt hắn, "Tôi tên là Phương Trì."

Nhìn có vẻ là thẻ học sinh, có điều tên trường với tên lớp đã bị ngón tay Phương Trì che lại, Tôn Vấn Cừ chỉ nhìn thấy tên, Phương Trì, còn có một bức ảnh chụp rất nghiêm túc.

"Cậu mặt liệt à?" Tôn Vấn Cừ hỏi.

"A?" Phương Trì nhìn hắn.

"Chính là mặt than đấy," Tôn Vấn Cừ cũng nhìn cậu, "Cậu biết cười không?"

"Biết," Phương Trì nói xong liền mang chậu cát mèo đi về hướng nhà vệ sinh, "Chỉ là nhìn anh chẳng có gì vui để cười."

"Ai ôi, tôi vừa nhìn cậu là cực kỳ vui, vừa nhìn thấy cậu là tôi chỉ muốn cười," Tôn Vấn Cừ cười nói.

Phương Trì không để ý đến hắn nữa, đi vào nhà vệ sinh chưa tới một phút liền đi ra, nhìn hắn hỏi một câu: "Anh rốt cuộc có đánh chị ấy không?"

"Ai?" Tôn Vấn Cừ ôm lấy Hoàng tổng vừa nhảy lên ghế sofa, "Mẹ cậu?"

"…Ừ." Phương Trì đáp một tiếng.

"Sao lại đột nhiên hỏi cái này." Tôn Vấn Cừ nắm lỗ tai mèo,

"Cảm thấy anh cực kỳ cây ngay không sợ chết đứng." Phương Trì nói.

Tôn Vấn Cừ nở nụ cười: "Cậu rốt cuộc cũng cảm thấy được à?"

"Đánh hay không?" Phương Trì lại hỏi.

"Không đánh," Tôn Vấn Cừ ngước mắt nhìn cậu, "Cậu nhìn tôi giống người đánh phụ nữ à?"

---

*súp thập cẩm cay:

*cáp mô công:

Cáp Mô Công lấy đặc điểm cấu tạo cơ thể và hoạt động của loài cóc để phát triển tư thế vận kình, phát chiêu. Chính vì thế, người sử dụng sẽ cúi người và co mình lại với tư thế của con cóc, vận kình toàn thân, nén khí không phát và chờ địch nhân ra chiêu sẽ phản công mãnh liệt không gì bằng. Đây là môn võ công Âu Dương Phong dạy Dương Quá trong Thần điêu hiệp lữ.

Cáp Mô Tinh là yêu tinh cóc =))

*hai tay Hoàng tổng:

@想为李佩佩承包鱼塘
weibo.com/u/1584594093

11. Chương 11

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Phương Trì nhìn Tôn Vấn Cừ, Tôn Vấn Cừ lúc nói câu này, trên mặt vẫn mang theo nụ cười trào phúng xem thường kia, cực kỳ làm người ta ghét bỏ, nhưng cũng là thái độ xưa nay hắn chưa từng thay đổi, làm Phương Trì cảm thấy hắn đang nói thật.

Tôn Vấn Cừ thật sự không đánh Phương Ảnh.

Thật ra mấy lần tiếp xúc này, Phương Trì cảm thấy hắn nhìn có vẻ không phải loại người sẽ tùy tiện ra tay với ai, nếu nói là Mã Lượng đánh thì còn đáng tin hơn một chút.

"Tôi… biết rồi." Phương Trì dùng giọng buồn bực mà nói một câu, quay người trở lại nhà bếp.

"Biết rồi là xong à? Đấm với đạp của cậu cứ thế lật qua trang luôn?" Tôn Vấn Cừ dựa vào ghế sofa nói.

"Đá anh không phải vì cái này," Phương Trì đi từ trong phòng bếp ra, nhìn hắn, "Sao lại đạp anh anh tự biết, đánh anh… Không thì anh đánh lại đi."

"Tay tôi đau." Tôn Vấn Cừ vẫy tay, đây là nói thật, hôm đó leo núi rõ lâu, sau đó còn tăng thêm độ khó, hiện giờ tay đau nhức vô cùng.

"Vậy anh muốn làm thế nào." Phương Trì nói.

Tôn Vấn Cừ nhìn cậu chằm chằm nửa buổi, cười: "Cứ treo lại đấy đã, tôi nghĩ kỹ rồi nói, còn nữa, tôi không ăn mướp đắng."

"Mướp đắng tôi làm không đắng." Phương Trì nhíu mày.

"Không đắng cũng không ăn, tôi cũng không sợ đắng," Tôn Vấn Cừ chậm rãi xoay người, "Tôi chính là không thích vị mướp đắng."

"Vậy anh muốn ăn gì?" Phương Trì hỏi.

"Tôi nghĩ xem," ngón tay Tôn Vấn Cừ chống lên thái dương nghĩ nửa buổi, "Mì căn*?

"Mì căn?" Phương Trì nhìn hắn, "Siêu thị đối diện không có."

"Siêu thị toàn là mì căn khô, ai mà ăn, không ngon." Tôn Vấn Cừ nói.

Phương Trì trầm mặc một lúc: "Anh sẽ không bắt tôi giờ đi nhào bột mì cho anh đấy chứ?"

"Vậy là tốt nhất." Tôn Vấn Cừ lập tức nói.

"Cái gì?" Giọng Phương Trì cũng bị lạc đi.

"Ôi, làm tôi sợ hết hồn," Tôn Vấn Cừ nở nụ cười, "Nấm hương nhồi thịt cũng được."

Phương Trì nhìn hắn chằm chằm một lúc, đi về phía cửa.

"Đình công đấy à?" Tôn Vấn Cừ đuổi theo một câu.

"Mua nấm hương." Phương Trì nói xong thì mở cửa ra ngoài.

Tôn Vấn Cừ nghe thấy tiếng bước chân của cậu, không hiểu sao lại cảm thấy tâm trạng rất tốt, cử động cổ tay một chút rồi đứng lên, gãi gãi đầu Hoàng tổng: "Đến đây, viết cho mày bức tranh chữ được không?"

Hoàng tổng kêu meo meo hai tiếng, nhảy xuống đất, dựng thẳng đuôi đi cùng hắn vào phòng làm việc.

"Biết không," Tôn Vấn Cừ bật đèn trong phòng làm việc lên, nhìn tờ giấy Tuyên Thành trên bàn làm việc, "Việc tao ghét nhất, chính là cầm kỳ thi họa làm gốm, mà mấy việc này cố tình lại là bản lĩnh duy nhất, ưu điểm trong mắt người khác của tao."

Hoàng tổng thuận theo chân hắn mà bò lên, sau đó nhảy lên bàn, cuộn tròn xuống bên cạnh giá bút.

"Mấy thứ này ban đầu học cũng không phải là vì vui vẻ gì," Tôn Vấn Cừ chậm rãi mài mực, "Một là vì rèn dũa tính tình, hai là vì… chính là vì phải học, cho nên chẳng thú vị gì."

Hoàng tổng chẳng có hứng thú gì với lời hắn nói, chỉ chăm chú nhìn theo tay hắn mài mực.

"Thích không?" Tôn Vấn Cừ đưa tay đến trước mắt nó, "Tay tao đẹp lắm đúng không."

Hoàng tổng duỗi chân ra ôm lấy tay hắn.

"Viết cho mày cái gì nhỉ?" Tôn Vấn Cừ cầm bút qua, chậm rãi chấm mực, "Mày trông xấu thế này, viết Hoàng tổng xưn đẹp nhỉ?"

Hoàng tổng không để ý đến hắn, hắn nhấc bút lên.

Trong nháy mắt ngòi bút rơi trên giấy, hắn tìm lại được cảm giác quen thuộc, khó chịu, phiền muộn, ngột ngạt, mang theo khoái cảm tự ngược mơ hồ.

Lúc Phương Trì gõ cửa, Tôn Vấn Cừ đang viết một chữ cuối cùng, không để ý.

Cho tới lúc viết xong, Phương Trì đã từ ngoài cửa sổ nhảy vào.

Tôn Vấn Cừ đặt bút xuống, sờ Hoàng tổng: "Đại nhân, người xem đi, thích không?"

"Anh…" Phương Trì cũng nhìn về hướng phòng làm việc, có hơi ngạc nhiên mà đi tới, "Đang viết chữ à?"

"Ừm." Tôn Vấn Cừ đáp một tiếng, thả mèo xuống, tiện tay cầm lấy giấy giũ giũ.

"Hoàng tổng…cái gì?" Phương Trì chỉ mới nhìn có hai chữ, không đợi cậu nhìn rõ hai chữ phía sau, Tôn Vấn Cừ đã vò giấy lại thành cuộn ném qua một bên, cậu ngẩn người, "Anh nếu không muốn để tôi xem thì nói là được, cần gì phải thế."

"Viết Hoàng tổng oai phong," Tôn Vấn Cừ chép miệng, mèo con liền đi về tay hắn, đi ra khỏi thư phòng, "Không phải không muốn cho cậu xem, là chính tôi không muốn nhìn, nấu ăn đi, đói rồi."

Chữ viết thật sự rất đẹp.

Đây là cảm giác của Phương Trì đối với hai chữ "Hoàng tổng", có điều hành động kỳ quái của Tôn Vấn Cừ làm cậu mất hứng thú với chữ phía sau, quay người đi vào nhà bếp.

Không chắc chắn về lượng đồ ăn, cậu còn chưa nghĩ ra được xem rốt cuộc là làm cho một mình Tôn Vấn Cừ, hay là làm luôn cả phần mình.

Cùng ăn cơm với Tôn Vấn Cừ.

Chậc.

Cậu suy nghĩ thử liền cảm thấy khó chịu, vẫn nên làm xong rồi mang Hoàng tổng đi thôi.

Nấm hương nhồi thịt làm rất dễ, thịt băm có sẵn, trộn ít trứng gà, nêm nếm chút gia vị rồi ướp là được, chỉ là hôm nay không có thời gian ngâm nấm hương khô, nên mua nấm tươi, không đủ thơm.

Vốn là nghĩ Tôn Vấn Cừ ăn một mình, tùy tiện làm một món là được rồi, mà nghĩ đến hắn không hiểu ra sao đã bị mình đánh, xem như là lời xin lỗi đi, sau khi Phương Trì hấp xong nấm hương nhồi thịt liền dùng chỗ nguyên liệu còn lại nấu một nồi canh nấm hương thái sợi với thịt viên.

Lúc bưng đồ ăn đã làm xong đến nhà bếp, cậu nghe thấy Tôn Vấn Cừ đang gọi điện thoại, nói gì thì không nghe rõ lắm, có điều vẻ mặt Tôn Vấn Cừ có hơi khó coi.

"Con đã nói rồi, con không muốn! Đây không phải là chuyện cúi hay không cúi đầu là xong!" Tôn Vấn Cừ đột nhiên rất bực bội mà đá một cái lên bàn uống nước, nói to, "Tại sao con lại phải cúi đầu?"

Phương Trì hơi do dự, quay người trở về nhà bếp, điện thoại không vui thế này, cậu tốt nhất vẫn nên tránh đi.

Đứng ngẩn người trong bếp một lúc, Tôn Vấn Cừ đi vào, trong tay còn đang nắm điện thoại, nhíu mày: "Bát đĩa không lấy ăn kiểu gì?"

"Định chờ anh nói điện thoại xong." Phương Trì cầm một bộ bát đũa ra, bỏ lên bàn cơm.

Tôn Vấn Cừ đặt mông xuống cạnh bàn nhìn thử: "Một bộ?"

"Tôi về rồi ăn, chỉ làm phần một mình anh," Phương Trì nói liền đi qua nhấc Hoàng tổng lên, bỏ nó vào trong balo mèo.

Lúc cậu đi nhặt cặp sách bị ném xuống đất lên, Tôn Vấn Cừ đột nhiên một phát hất bát đũa trên bàn xuống đất.

Phương Trì quay đầu lại, nhìn bát trên đất đã vỡ thành hai nửa, lại nhìn Tôn Vấn Cừ: "Anh có ý gì?"

"Một người ăn kiểu gì." Tôn Vấn Cừ mặt khó chịu mà đá một cái lên bát vỡ.

"Tôi ngày nào cũng ăn một mình." Phương Trì không rõ Tôn Vấn Cừ giờ là đang giã cậu hay chỉ đang phát tiết bực bội.

"Cậu ăn với tôi." Tôn Vấn Cừ nhíu mày.

Phương Trì đi qua, nhặt bát vỡ và đũa trên sàn lên, ném vào trong thùng rác, rồi vào trong phòng bếp, lục lọi mãi, mới tìm thấy một cái bát nhựa, còn là màu xanh nhạt có nụ hoa nhỏ…

Cậu rửa cái bát này rồi đi qua bỏ lên bàn: "Tôi không quen ăn ở đây, anh cứ nhìn tôi cũng không thoải mái."

"Có tí tinh thần phục vụ nào không đấy?" Tôn Vấn Cừ vẫn đang nhíu mày.

"Trên hợp đồng cũng không có mục ăn cơm cùng," Phương Trì nhẫn nhịn khó chịu, dù sao việc trước đó đánh Tôn Vấn Cừ đã làm cậu rất ngại rồi.

"Tăng lên theo tình hình cụ thể, hiện giờ gia tăng, hôm nay ăn ở đây." Tôn Vấn Cừ ngang ngược nói.

"Anh có thể…đừng như thế được không?" Phương Trì cũng nhíu mày lại.

Tôn Vấn Cừ không nói gì, giương tay một cái hất bát xuống sàn, có điều lần này không vỡ.

Phương Trì liếc mắt nhìn hắn, quay người vác cặp lên lưng, nhấc balo mèo lên, mở cửa đi ra ngoài.

Lúc đóng cửa lại, Tôn Vấn Cừ đang ném đũa xuống sàn.

Ngồi cạnh bàn mấy phút, hắn thở dài, đứng dậy nhặt bát đũa lên mang đi rửa, rồi bật tivi lên.

Vừa xem ti vi vừa ăn cơm.

Tay nghề của Phương Trì cũng bình thường, nếu coi là một thiếu niên bình thường, rất tốt, giỏi hơn tay nghề dì nấu ăn trong công trường trước đây không ít, thế nhưng đối với loại người có khẩu vị khó hầu hạ như Tôn Vấn Cừ mà nói, chính là bình thường…

Thịt không đủ mềm, nước trong nấm hương quá đầy, hành bỏ vào sớm, nước canh lại hơi mặn…

Có điều dù nghĩ như vậy, Tôn Vấn Cừ vẫn đánh sạch đồ ăn và canh rất nhanh, dù sao cũng đói bụng.

Trong lòng Phương Trì vô cùng rối loạn, ăn hai bát mì trên đường cũng chẳng thể đè nén chút khó chịu này xuống.

Ở trường học đã chẳng dễ chịu, rời đi rồi còn có Tôn Vấn Cừ đột phát âm dương quái khí đang chờ cậu, mà Phương Ảnh khiến cậu nén giận đi đối mặt với Tôn Vấn Cừ, từ sau khi lấy được tiền thì chưa từng liên lạc với cậu một lần.

Phương Trì cảm giác cả người đều khó chịu, cũng không muốn đi về, mang Hoàng tổng chậm rãi đi bộ trên con đường nhỏ, đi một chốc cậu lấy điện thoại di động ra, gọi một số.

Bên kia vang lên vài tiếng tút tút, một người đàn ông nghe điện thoại: "Alo?"

“Chú Trương, con Phương Trì,” Phương Trì nói, “Giờ chú có tiện không? Con muốn nói chuyện với ông nội.”

“Tiện, tiện, con chờ đi, chú qua nhà ông, xế chiều nay ông con nhắc tới con đó.” Chú Trương nói.

Chú Trương là hàng xóm nhà ông nội cậu, cũng coi như là nhìn cậu lớn lên, hai ông bà cụ không dùng được điện thoại di động, mỗi lần Phương Trì gọi về đều phải gọi đến số chú Trương.

“Điện thoại của Tiểu Trì!” Trong ống nghe có thể nghe được tiếng chú Trương vừa đi vừa gọi, “Buổi chiều không phải vừa mới nhắc đó thôi, giờ đã gọi về này!”

“Tiểu Trì à?” Bên kia truyền đến tiếng ông nội.

“Ông,” Phương Trì nói, “Cơm nước đã xong chưa?”

“Ăn xong rồi, hôm nay bà nội con làm cơm,” ông nội hạ thấp giọng, “Ôi, quá khó ăn.”

Phương Trì nở nụ cười: “Vậy sao ông không làm.”

“Bà ấy có cho đâu,” ông nội cũng cười, “Cô con hôm nay lại đây, ông đã bảo để ông nấu rồi, bà con lại không cho làm, làm cô con ăn đến mức rớt cả nước mắt.”

“Cẩn thận bà nội con nghe thấy,” Phương Trì ngồi vào bên cạnh luống hoa bên đường, “Sức khỏe hai người vẫn ổn chứ ông?”

“Bà nội con ngủ rồi, không nghe được, hai ông bà sức khỏe vẫn được, con đừng bận lòng, con có thời gian thì về thăm nhà,” Ông nội nói, “Giờ con còn làm hướng dẫn viên du lịch không?”

“Không phải hướng dẫn viên du lịch, mà là dẫn đường.” Phương Trì sửa lại lời ông, “Cũng không phải không làm, nếu có đoàn đi về chỗ nhà ta, con nhất định sẽ nhận, tiện đường về thăm hai người.”

“Con gần đây có muốn ăn gì không? Để ông làm, chú Trương của con bảo hai hôm nữa sẽ lên thành phố một chuyến, bảo chú mang qua cho con, nhanh thôi.” Ông nội nói.

“Không cần đâu ông,” Phương Trì vui vẻ, “Con muốn ăn cà muối, làm sao mang được, con có thời gian về ăn là được rồi.”

“Vậy lúc con sắp về nhớ gọi điện thoại, về đột ngột lại làm không kịp.” Ông nội cười nói.

“Vâng.” Phương Trì cười.

Nói chuyện với ông nội một lúc, Phương Trì cuối cùng cũng coi như cảm thấy chút khó chịu trong lòng mình đã lắng xuống, cậu giơ tay lên chậm rãi xoay người, nhấc balo mèo lên: “Về đi.”

Hoàng tổng nằm trong balo không thèm ho he gì, Phương Trì thở dài, có hơi hơi không thể không bội phục Tôn Vấn Cừ, làm sao lại có duyên với mèo như vậy…

Về đến nhà, cậu lấy thức ăn cho mèo ra, đổ cho Hoàng tổng nửa bát, kẻ này nhìn một cái là bất động luôn, ngửa mặt lên nhìn cậu, không đẩy bát về phía trước đã coi như là nể mặt nhau lắm rồi.

Phương Trì và nó nhìn nhau một lúc, không nhịn được nhặt một viên bỏ vào miệng: “Khác nhau ở đâu? Không phải đều là thức ăn cho mèo à? Mày không phải là õng ẹo lắm à, sao giờ lại không õng ẹo nữa rồi hả?????”

Hoàng tổng duỗi móng ra đẩy đẩy bát đi, Phương Trì nhanh chóng đè bát lại, cầm đồ hộp trước đó chưa ăn xong đổ lẫn vào với thức ăn cho mèo, giờ Hoàng tổng cuối cùng cũng coi như là cúi đầu bắt đầu ăn.

Cậu liền đi vào nhà bếp chuẩn bị nấu cho mình một bát sủi cảo ăn, nhấc nồi lên mới nhớ ra mình đã ăn rồi.

Sao lại cảm giác như thể chưa ăn gì, cậu xoa bụng ra khỏi nhà bếp, đi đến trước máy tính định bật máy lên, mà nghĩ lại liền rút tay lại, ngồi xuống trước bàn học bên cạnh.

Vẫn là ôn tập đi.

Còn có một xấp bài tập.

Lúc hơn chín giờ, mẹ gửi tin nhắn tới, hỏi gần đây thế nào.

Phương Trì trả lời một câu "tốt lắm, ba mẹ thế nào?"

Mẹ liền gửi lại,"đều ổn, con nhớ ôn tập cho giỏi."

À.

Phương Trì nhìn di động rất lâu, cảm giác lời muốn nói đã nói xong hết.

Đặt điện thoại xuống sững sờ một lúc, không biết là chuyện thế nào, mỗi lần với ba mẹ đều không tìm được chuyện để nói, cũng không phải không quan tâm không hiếu thảo, chỉ là không nói được gì, cảm giác mẹ cũng giống vậy, không tìm được chuyện gì để nói.

Với ông bà lại có thể trò chuyện thật lâu, nói gì cũng không thấy mất tự nhiên.

Có lẽ vì từ nhỏ đến lớn, thời gian ở bên cạnh ba mẹ tổng cộng cũng chỉ có mấy năm cấp hai, khiến cậu cảm thấy vừa lại được gần, lại cảm thấy lúng túng xa lạ.

Đang định làm bài tập tiếp, điện thoại đi động lại vang lên, lần này là Lương Tiểu Đào gọi tới, vừa nghe điện thoại liền hỏi: "Mày không sao chứ?"

"Hả?" Phương Trì ngây người.

"Tao mới vừa biết lớp sáu chặn mày à? Tao còn tưởng mày không đến lớp tự học là lại nhận việc gì rồi." Lương Tiểu Đào lo lắng.

"Tao nhận việc gì bắt đầu từ tối được cơ chứ." Phương Trì cười, "Không sao, tao chạy được."

"Sao lại không đánh! Hứa Chu lúc nãy gọi cho tao nói chuyện còn bảo đánh là tốt rồi, cùng nhau lên chúng nó làm sao là đối thủ của mày được! Cái bọn này rõ là đáng ghét!" Lương Tiểu Đào có hơi tức giận, "Không đúng, thật ra không cần cùng lên, chỉ một mình mày là đủ rồi."

"Xem mày kích động kìa." Phương Trì nói, "Lần sau gọi hội đánh nhau bảo Hứa Chu dẫn mày theo là được."

Lương Tiểu Đào chậc một cái: "Rồi, biết mày không sao là được rồi, tao còn một đống bài chưa làm đây."

"Tiểu Đào," Phương Trì nghĩ ngợi, "Sáng mai mang cho tao mấy cái bánh quẩy* của ông cụ dưới tầng nhà mày rán đi."

"Ôi, lại thèm ăn bánh quẩy nhà cụ, được rồi, mang thêm cho mày phần sữa đậu nành nữa." Lương Tiểu Đào cười nói.

"Ừ."

Bánh quẩy bán dưới tầng nhà Lương Tiểu Đào, nói thật ra thì cũng không phải là ngon lắm, bánh quẩy mà thôi, rán phồng lên là không khác nhau mấy, nhưng Phương Trì vẫn luôn bảo Lương Tiểu Đào mang bánh quẩy tới cho cậu.

Ông lão rán bánh quẩy, trông rất giống ông nội cậu, lúc nói chuyện cười rộ lên cũng giống.

Phương Trì nằm gục mặt xuống bàn, cầm bút gõ lên chóp mũi mình, nhớ ông nội bà nội, muốn về nông thôn.

Tôn Vấn Cừ ngủ thẳng đến chiều mới dậy, vẫn là Mã Lượng đến ngoài cửa nhà hắn, gọi điện thoại mới đánh thức được hắn dậy, lúc dậy đói đến mức cảm giác sắp nôn ra.

"Mày," Mã Lượng chỉ hắn, "Ngày mai đến, đến chỗ tao."

"Làm gì?" Tôn Vấn Cừ kéo kéo quần ngủ, đầu óc vẫn còn đang mơ mơ màng màng.

"Làm việc!" Mã Lượng cao giọng gào lên, lại đập bụp bụp một trận lên người hắn, "Tự mày nhìn, nhìn mày bây giờ đi…như, như cứt!"

"Đâu ra cứt đẹp trai như này…" Tôn Vấn Cừ cười đi tới phòng tắm.

"Ngậm miệng!" Mã Lượng lại gào lên.

Tôn Vấn Cừ giờ mới cảm giác được Mã Lượng đang tức giận.

“Làm sao?” Hắn xoay mặt qua nhìn Mã Lượng.

Mã Lượng không nói gì, chỉ nhìn hắn chằm chằm.

Tôn Vấn Cừ bị gã trừng đến không thoải mái, quay người đi vào nhà tắm.

Tắm rửa sạch sẽ đi ra, Mã Lượng vẫn nhìn hắn chằm chằm, chỉ là đổi thành ngồi trên ghế sofa nhìn chằm chằm.

Tôn Vấn Cừ và gã trừng nhau một lúc, Mã Lượng châm điếu thuốc ngậm vào miệng, không có ý định thu lại ánh mắt.

“Tao,” Tôn Vấn Cừ chỉ chính mình, gằn từng chữ, “Không, làm, gốm.”

“Thế mày làm, làm gì,” Mã Lượng nói, “Không làm gốm, làm trâu, làm ngựa, gì cũng được, kiểu gì mày cũng phải làm, làm gì đấy.”

“Tao còn chưa nghĩ ra.” Tôn Vấn Cừ khoanh tay dựa vào tường.

“Nghĩ, nghĩ mẹ nó sắp ba, ba mươi năm.” Mã Lượng chỉ vào hắn, “Trước lúc chết có thể, có thể nghĩ ra cho mình quan tài, dạng gì, coi như mày, có năng lực.”

“Hôm nay mày tìm tao chỉ vì chuyện này à?” Tôn Vấn Cừ cười.

“Tao chỉ đi ngang qua, muốn đến tìm, tìm mày ăn cơm.” Mã Lượng rất bất lực mà thở dài.

“Ăn chứ, có điều tao không ra ngoài ăn,” Tôn Vấn Cừ lấy điện thoại di động qua nhìn giờ, “Chốc nữa đi, chờ tan học đã, tao bảo Phương Trì lại đây nấu ăn, ăn ở nhà.”

“Phương Trì?” Mã Lượng có hơi giật mình.

“Ừ, là đứa con trai kia của tao ấy.” Tôn Vấn Cừ nói, “Vay của tao mười vạn, ký giấy bán thân.”

“Hỉ Nhi với Hoàng, Thế Nhân* à?” Mã Lượng còn đang giật mình.

“Cái gì với cái gì!” Tôn Vấn Cừ cười, “Chỉ là nấu cơm thu dọn nhà cửa cho tao, tao thay trời hành đạo vì dân trừ hại giáo dục nụ hoa hé nở của tổ quốc.”

“Thôi đi,” Mã Lượng lắc đầu, “Dở hơi, mày là coi, coi trọng nụ hoa hé nở.”

“Không!” Tôn Vấn Cừ nhảy dựng lên, vừa cười vui vẻ vừa nói, “Thật sự không có, thằng nhóc này quá gì kia, ngay cả cười cũng không cười, mỗi lần nhìn thấy cậu ta tao đều cảm thấy tao có phải đã làm chuyện gì thương thiên hại lý với cậu ta không.”

“Lúc, lúc nấu ăn hạ thuốc, thuốc độc cho mày.” Mã Lượng nói.

“Không đến mức, có điều cơm cậu ta làm cũng chẳng ra sao,” Tôn Vấn Cừ đổ người ra bên cạnh, “Chủ yếu là hôm nay tao không muốn ra khỏi nhà, hai ta tối nay ở nhà uống rượu tán gẫu đi.”

Phương Trì với mấy người Hứa Chu đứng trước cổng trường, đối diện là mấy đứa lớp sáu, có điều không giống hôm qua, hôm qua là đánh lén, hôm nay là mặt đối mặt như vậy, hơn nữa cậu còn không đến một người, không đứa nào dám lại.

Điện thoại di động vẫn đang reo, đây là cú điện thoại Tôn Vấn Cừ gọi tới, cậu đều không nghe.

“Xin mày, không nghe điện thoại thì tắt máy đi,” Hứa Chu đứng bên cạnh đã hơi không chịu nổi, “Ầm chết tao rồi.”

“Đi thôi,” Phương Trì bỏ điện thoại vào túi, “Hôm nay mày chở tao một đoạn đi, Lương Tiểu Đào không về nhà.”

“Mày không phải dùng chân đo đạc thế giới à,” Hứa Chu nở nụ cười, vỗ lên chỗ ngồi phía sau xe điện, “Lên đi.”

Cuộc điện thoại thứ sáu của Tôn Vấn Cừ gọi tới, Phương Trì nghe.

“Sao không nghe điện thoại.” Tôn Vấn Cừ rất bất mãn hỏi.

“Có việc?” Phương Trì nói.

“Ơ?” Tôn Vấn Cừ nói, “Đình công à?”

“Ừ.” Phương Trì nói một tiếng.

“Không phải chứ, tôi chỉ ném mỗi cái bát, cũng không ném cậu, cũng không ném bát cậu,” Tôn Vấn Cừ vẫn không hiểu nổi, “Đến mức đó à?”

“Đến mức,” Phương Trì núp sau lưng Hứa Chu tránh gió, nhỏ giọng nói, “Chuyện đánh anh, tôi chính thức xin lỗi anh, tôi chỉ là muốn nói… nếu anh không hả giận thì đánh tôi một trận cũng được, nhưng anh đừng…”

“…Hôm nay tôi có khách, lại đây nấu ăn giúp tôi,” Tôn Vấn Cừ suy nghĩ, “Tôi vẽ cho cậu với Hoàng tổng bức tranh rồi.”

“Vẽ tranh?” Phương Trì có hơi bất ngờ, Tôn Vấn Cừ viết chữ đã đẹp lắm rồi, còn biết vẽ tranh?

Tranh thủy mặc à?

Tranh thủy mặc Hoàng tổng và con sen hốt cứt?

“Có muốn không, muốn thì đến lấy.” Tôn Vấn Cừ nói.

“Tôi muốn thêm trên hợp đồng kia một điều,” Phương Trì nói, “Anh đồng ý rồi, tôi qua đó, không đồng ý thì thôi.”

“Làm sao, tôi không đồng ý thì cậu không làm à?” Giọng Tôn Vấn Cừ không vui vẻ chút nào, “Gan cậu to thật.”

“Không to,” Phương Trì kiên quyết nói, “Nếu không đáp ứng thì tùy anh, muốn đánh muốn chửi thế nào cũng tùy anh, tôi đều nhận hết.”

Bên phía Tôn Vấn Cừ không có âm thanh gì, qua một lúc mới nói một câu: “Phải thêm cái gì, nói tôi nghe thử.”

“Cái ”tăng lên theo tình huống cụ thể” gì đó của anh, phải nói với tôi, không phải cứ muốn thêm một là một, tôi cũng không phải theo anh qua từng nhà.” Phương Trì cau mày nói.

“Mỗi cái này?” Tôn Vấn Cừ vui vẻ, “Được được được, thêm cái này không sao.”

“Là anh nói đấy.” Phương Trì xác nhận lại một lần, cái tính cánh lúc lạnh lúc nóng chốc nhanh chốc chậm lập lập lòe lòe của Tôn Vấn Cừ, cậu thật sự không chắc chắn lắm.

“Tôi nói, có tính.” Tôn Vấn Cừ nói, “Được rồi, qua đây đi, qua xem cậu với meo meo nhà cậu.”

---

*mì căn: Mì căn có tên tiếng Anh là Seitan, là một nguyên liệu chính để tạo nên các món chay. Loại nguyên liệu này có nguồn gốc từ Nhật Bản, giàu protein thực vật nên thường được dùng thay thế thịt. Mì căn được tạo thành từ thành phần chính là bột mì, bột mì sau khi được nhào với nước và loại bỏ phần tinh bột thì sẽ có phần đạm sót lại. Sau đó, đem phần đạm này hấp hoặc luộc được gọi là mì căn và có thể dùng làm nên các món chay ở Đông Á

*nấm hương nhồi thịt:

*canh nấm hương thịt viên:

*Hỉ Nhi và Hoàng Thế Nhân:

Hai nhân vật chính trong vở ca kịch "Bạch Mao Nữ" là: tá điền Dương Bạch Lao bởi vì không trả nổi món nợ cho địa chủ Hoàng Thế Nhân mà bị bức ép đến chết, con gái Hỷ Nhi của ông bị dùng để trừ nợ, bị ép đến nhà Hoàng Thế Nhân làm công, rồi bị Hoàng làm nhục. Sau đó cô chạy trốn vào rừng sâu, lót dạ bằng trái cây cúng trong miếu để sống qua ngày, đầu tóc vì vậy trở nên bạc trắng, bị người dân mê tín trong làng tôn xưng là "Bạch Mao tiên cô" (nàng tiên tóc trắng). Về sau, cô đã được Đại Xuân vốn là người yêu ngày trước của mình, giờ đây đã tham gia bát lộ quân cứu thoát, hai người cùng đi xuống núi, triệu khai đại hội đấu tranh, phân chia đất đai, đánh đổ địa chủ.

Trì Nhi và Tôn Thế Nhân

12. Chương 12

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Hứa Chu đưa Phương Trì đến chỗ nhà Tôn Vấn Cừ thì phải rẽ vào hướng khác của giao lộ, cách nhà Tôn Vấn Cừ còn rất xa, có điều Phương Trì không bảo cậu đưa nữa, đưa người về đến nơi, Hứa Chu cũng không cần ăn cơm nữa luôn.

"Mày đi làm gì thế?" Hứa Chu hỏi.

“Nấu ăn,” Phương Trì nói, “Dọn dẹp nhà cửa giặt quần áo…”

“…Làm việc nhà à? Mày ở chỗ câu lạc bộ không phải kiếm được nhiều tiền lắm à, sao lại phải làm thêm việc nữa?” Hứa Chu nhìn cậu, cả lớp đều biết Phương Trì chỉ ở một mình trong thành phố, sinh hoạt hàng ngày đều phải dựa vào bản thân tự thi đấu và làm dẫn đường, thu nhập còn rất khá.

“Một lời khó nói hết,” Phương Trì thở dài, vỗ vai Hứa Chu, “Đi đây.”

Tranh Tôn Vấn Cừ vẽ, Phương Trì còn rất có hứng thú, đồng ý tới đây cũng chỉ vì xem tranh.

Cậu không biết Tôn Vấn Cừ sẽ vẽ cậu với Hoàng tổng thành thế nào, nếu như giống như chữ của hắn, vậy thì cũng rất đẹp, bồi lại tranh rồi có thể treo trong phòng.

Có lúc nghĩ lại thì thật bất ngờ, đạo đức Tôn Vấn Cừ thế kia mà còn có thể liên quan đến mấy thứ thư họa này.

Hơn nữa còn có thể vẽ tặng người khác, làm cho cậu không hiểu sao, bên ngoài một số thứ cực kỳ không thể chấp nhận ở Tôn Vấn Cừ, còn có một chút cảm động.

Cổng nhà Tôn Vấn Cừ đang mở, bên ngoài dừng chiếc xe con bọ đỏ ngày hôm đó.

Cậu đi vào sân, gõ cửa một cái, hôm nay có khách, cậu sẽ không nhảy cửa sổ, cho Tôn Vấn Cừ chút mặt mũi.

Có người đi qua mở cửa, là Mã Lượng.

Phương Trì không biết nên gọi thế nào, anh, hay là……chú….

“Xin chào.” Do dự một lúc, cậu bỏ luôn xưng hô.

“Cháu trai lớn à,” Mã Lượng cười nói, “Chờ cháu nửa, nửa ngày rồi.”

“Tôi mới vừa tan học,” Phương Trì vào nhà, ném cặp xuống sàn nhà cạnh tường, “Không có thức ăn đúng không?”

“Có thức ăn, tôi với chú Lượng Tử của cậu đi mua rồi,” Tôn Vấn Cừ đi từ trong phòng làm việc ra, trong tay là một cuộn giấy Tuyên Thành, mơ hồ có thể nhìn thấy nét mực, “Cậu làm luôn là được.”

“Ồ.” Phương Trì đáp một tiếng, nhìn giấy trong tay hắn, còn thật sự là mèo thuỷ mặc.

“Cái này cho cậu,” Tôn Vấn Cừ đưa giấy tới, “Tôi vẽ nửa ngày rồi đó.”

“Còn đóng, đóng cả con dấu đấy.” Mã Lượng cười nói.

“À.” Phương Trì nhận lấy cuộn giấy Tuyên kia, từ từ mở ra.

Có lẽ bởi vì vẫn tưởng rằng đây là một bức tranh thủy mặc, loại đặc biệt văn nghệ đặc biệt đặc biệt mô phạm đặc biệt…., cho nên khi cậu cẩn thận từng li từng tí mở ra, nhìn thấy nội dung to to nhỏ nhỏ vẽ trên giấy kém xa vô cùng, sững sờ đến nửa phút cũng chưa phản ứng lại được.

Vẽ rất đẹp, hơn nữa là dùng bút lông vẽ, đồng thời vẽ cũng rất sinh động. Khuôn mặt tổng tài nghiêm túc của Hoàng tổng cũng được hiện ra, vừa nhìn đã biết là Hoàng tổng, còn con sen hót cất bên cạnh….

“Anh đây là…” Phương Trì cuối cùng cũng không nhịn được mà cười thành tiếng, “Chibi à?”

“Làm sao, cậu nhìn chibi không lọt mắt à?” Tôn Vấn Cừ nói, “Tôi vẽ mất nửa ngày đó.”

Không sai, đây chính là một bức tranh, dùng bút lông vẽ, thế nào cũng chỉ to khoảng hai thước trên giấy Tuyên, sắc mực nông sâu thích thú, kết cấu nặng nhẹ hợp lý, chủ thứ rõ ràng, hư thực hòa sinh, hô ứng cân bằng…… một bức tranh chibi to bằng lòng bàn tay.

Hoàng tổng và cậu đều vẽ rất đáng yêu, bên cạnh thật sự có con dấu của Tôn Vấn Cừ, tình huống bất ngờ kiểu này khiến Phương Trì nhìn tranh cười không ngừng được.

“Nó thật sự vẽ mất…nửa ngày đó, ít nhất cũng, cũng mất nửa tiếng.” Mã Lượng ở bên cạnh cũng bật cười.

“Thích hay không thì cũng nói một câu đi chứ.” Tôn Vấn Cừ khoanh tay nhìn cậu.

“Rất thích.” Phương Trì cuộn tranh lại, “Cám ơn.”

“Không cần khách sáo,” Tôn Vấn Cừ nhếch khóe miệng, “Tôi chủ yếu là muốn nhìn thử xem cậu có biết cười không, không ngờ còn có cả lúm đồng tiền.”

Phương Trì ngẩn người, ngẫm lại mình vừa cười thành thế kia, đột nhiên lúng túng, quay người để tranh lên bàn uống nước rồi đi vào nhà bếp.

Thức ăn Tôn Vấn Cừ và Mã Lượng đi mua, đều chất đống trên bệ bếp trong nhà bếp, còn có một đống gia vị có chữ nước ngoài, Phương Trì không nhận ra là thứ gì, mở ra liếm một cái mới nhận ra.

“Thức ăn đủ, đủ chưa?” Mã Lượng đến cửa phòng bếp hỏi một câu.

“Đủ, đủ một tuần,” Phương Trì nhìn thức ăn, “Hai người trước đây mở nhà hàng à.”

“Đỡ cho cậu, cậu phải chạy đi mua,” Mã Lượng cười, “Cháu trai lớn vất vả rồi, nêm nếm nhạt, nhạt chút, ba cháu ăn nhạt.”

Phương Trì quay đầu lại liếc nhìn gã.

“Ba đẻ đó.” Mã Lượng cười đến mức mắt sắp không thấy đâu, quay người trở về phòng khách.

Phương Trì đảo qua đồ ăn, cũng thật sự là vật họp theo loài, người phân theo nhóm, một người nói lắp như Mã Lượng còn tận dụng mọi nơi để mà khẩu nghiệp.

“Chốc nữa cũng ăn đi,” Mã Lượng lại quay lại, “Chỗ ba cậu có rượu, rượu ngon.”

“…À.” Phương Trì nói.

“Cái này phải vẽ, vẽ bao lâu?” Mã Lượng đi vào phòng làm việc.

Tôn Vấn Cừ đang nhìn một bức tranh trên bàn, vẽ chính là Hoàng tổng, mới vừa phác họa hình dáng, “Không biết, hai ngày gì đó, tay chưa quen.”

“Sao lại đột nhiên để, để ý thế?” Mã Lượng nhìn hắn.

“Rảnh rỗi,” Tôn Vấn Cừ cười, tranh vẫn chưa vẽ xong, vì lừa Phương Trì lại đây, hắn mới vẽ tạm bản chibi trong mấy phút cho đủ quân số, “Tao hôm qua còn viết chữ cho La Bằng, viết nửa ngày cũng không viết được, tay cứng, vẽ vẽ linh tinh chút cho mềm tay.”

“Lão đương…ích tráng dán đầu, đầu giường à?” Mã Lượng nở nụ cười.

“Ừ, cũng không phải viết lão ngưu đẩy xe lão mã thức đường* gì gì đó,” Tôn Vấn Cừ nghĩ ngợi, “Đến lúc mấy đứa nó đi leo núi, mày đi không?”

*lão mã thức đường: chỉ người sành sỏi, người già biết đường.

“Mày đi thì tao, tao đi,” Mã Lượng nói, “Tao với Bác Văn, không nói chuyện.”

“Nói thế này, ai không biết còn tưởng chúng ta là tình tay ba,” Tôn Vấn Cừ tặc lưỡi.

“Vô, vô dụng như mày,” Mã Lượng liếc hắn một cái, “Không phải đồ ăn, của tao.”

“Cút!” Tôn Vấn Cừ nhìn gã, cũng chỉ có Mã Lượng nói như thế mới không làm hắn giận.

Đây cũng coi như là nỗi đau của hắn, nếu như là người khác dám đâm hắn như thế, hắn rất có thể sẽ cầm nghiên mực lên đập vào mặt luôn.

Phương Trì tuy biết nấu ăn, nhưng có lẽ bình thường cũng không làm được thứ phức tạp như vậy, qua nửa tiếng, Tôn Vấn Cừ ngồi trong phòng khách nghe, chỉ rơi xẻng nấu ăn cũng đã rơi mất bốn lần, còn làm rơi bát một lần.

“Cái xẻng nấu ăn của tôi còn sống không đó?” Hắn hô một tiếng.

Phương Trì không trả lời, chỉ giơ tay ra, cầm lấy cái xẻng quơ quơ về hướng phòng khách.

“Rơi hỏng tính vào tiền lương.” Tôn Vấn Cừ bồi thêm một câu.

Trong phòng bếp không có tiếng trả lời, vang lên tiếng đồ ăn rơi vào nồi "xèo" một cái.

Ba người ăn cơm, Phương Trì làm bốn món mặn một món canh, sườn, cá, cà tím xào thịt băm* cùng với một món rau, thêm một bát canh dưa chuột trứng bắc thảo*.

Trông không đẹp lắm, đồ ăn đều dính lại, mép đĩa còn dính nước sốt, có điều ngửi mùi thì cũng được.

"Tài nghệ chỉ có vậy, ăn tạm đi." Phương Trì nói.

"Uống ít rượu không" Tôn Vấn Cừ cầm bình rượu không biết là rượu gì ra từ trong tủ, đang định đổ vào ly trước mặt Phương Trì thì dừng lại, "Ồ, cậu không uống được, còn chưa trưởng thành mà."

Phương Trì liếc mắt nhìn hắn không nói gì.

Mã Lượng cầm bình qua, rót thêm rượu cho Phương Trì.

"Đây là rượu gì?" Phương Trì hỏi một câu, trên lọ đều là chữ nho nhỏ không biết của nước nào, hình vẽ cũng tương đối trừu tượng, không nhìn ra được tí gợi ý nào.

"Nhị oa đầu hồng tinh năm 82," Tôn Vấn Cừ chỉ chén cậu, "Cậu đầu tiên nếm thử đã, không thì tôi lấy đũa cho cậu chấm chút?"

"Đến đây," Mã Lượng liếc mắt nhìn Tôn Vấn Cừ, "Hai người không chán à, chơi, chơi không chịu để yên, cho xong."

"Cậu rốt cuộc bao nhiêu tuổi?" Tôn Vấn Cừ ngồi đối diện Phương Trì, "Đã thành niên chưa?"

"Tôi…" Phương Trì mới vừa mở miệng đã bị Tôn Vấn Cừ ngắt lời.

"Còn nói 14 tuổi học cấp hai tôi đánh cậu." Tôn Vấn Cừ chỉ cậu.

"Thành niên rồi." Phương Trì thở dài khe khẽ.

"Lớp 12 nhỉ?" Tôn Vấn Cừ nở nụ cười, "Cũng chỉ có lớp mười hai mới phải đến trường tự học buổi tối."

"Ừm." Phương Trì đáp một tiếng.

"Cậu diễn đủ sâu đấy, phỏng vấn cậu thử xem, sức lực đâu ra mà nhập diễn thế," Tôn Vấn Cừ gắp miếng sườn, "Ừm, sườn không tệ, dưới vẻ xấu xí bên ngoài còn có một trái chym mỹ vị… Phương Ảnh và cậu là quan hệ gì?"

"Chị họ tôi." Phương Trì cúi đầu ăn cải xanh.

"Sao tôi lại không biết cô ta có em trai như cậu?" Tôn Vấn Cừ suy nghĩ.

"Lúc hai người quen nhau tôi còn chưa lên đây học, không ở cùng chỗ," Phương Trì liếc mắt nhìn hắn, "Hai người có tốt không?"

"Tốt không?" Tôn Vấn Cừ quay mặt qua hỏi Mã Lượng.

"Mẹ kiếp," Mã Lượng cũng đang gặm sườn, mơ màng nói, "Tao nên nói là tốt, hay là không tốt, tốt chứ, chuyện đòi tiền này cũng làm, làm rồi?"

"Làm rồi." Tôn Vấn Cừ nói.

"Vậy, là tốt," Mã Lượng gật gật đầu, "Tình đầu ban sơ, mơ mộng ngây ngô hồ đồ."

"Vậy là nói…" Phương Trì ngẩng đầu nhìn Tôn Vấn Cừ, "Anh…"

"Không, thật sự không bội tình bạc nghĩa," Tôn Vấn Cừ lập tức nói, "Lúc cô ấy chuyển trường thì bọn tôi chia tay, chia tay cũng là cô ấy nói, dù rằng tôi cũng không buồn bực gì."

"À," Phương Trì liền cúi đầu, cảm thấy hơi mất mặt.

"Đến đây, uống một ngụm." Mã Lượng nâng ly lên, "Vì…tay nghề, cháu trai."

"Vì tờ giấy bán thân đầu tiên của con trai tao." Tôn Vấn Cừ cũng nâng chén.

Phương Trì gần như không nói được gì, nâng chén lên không nói.

"Không nói gì à? Vì cái gì gì đó," Tôn Vấn Cừ híp mắt lại.

"Vì không vượt được hai người." Phương Trì nói.

"Uống," Mã Lượng cười, uống một hớp rượu, "Cậu có thể vì của cậu, ba…ba, ba…"

Phương Trì nhìn gã nhíu mày.

"…chìm bảy nổi! Cuộc sống." Mã Lượng nói hết lời.

"Ai." Phương Trì hơi buồn cười.

Lúc ở cùng Mã Lượng, Tôn Vấn Cừ bình thường hơn mọi ngày không ít, lúc trò chuyện cũng không quái gở, cũng không đùa cậu.

Phương Trì cảm thấy quá cảm động luôn, vùi đầu hai ba miếng đã ăn cơm xong.

"Thiếu niên đúng là không giống nhau," Tôn Vấn Cừ nhìn cậu, "Như heo ăn, chẳng cần quan tâm."

"Anh thật sự chưa từng vì mồm miệng ngứa đòn mà bị đánh à?" Phương Trì nói.

"Từng có chứ," Tôn Vấn Cừ gắp một miếng đồ ăn, "Bị cậu đánh."

Mã Lượng ngồi bên cạnh không nhịn được cười, "Nó thay đổi, mấy năm, trước đây, không như vậy."

Cơm nước xong xôi, Phương Trì dọn dẹp bát đũa đi rửa, Tôn Vấn Cừ và Mã Lượng ngồi ở phòng khách nói chuyện, nghe được Mã Lượng tuy nói lắp, thế nhưng giọng điệu không giống lúc đang ăn cơm, tuy không nghe rõ là nói gì, nhưng lời lẽ vô cùng sâu xa.

Tôn Vấn Cừ vẫn luôn không nói gì, như thể Mã Lượng đang cô đơn đọc diễn cảm một mình, nhưng đáng tiếc là lại nói lắp.

Bên trong hợp đồng phục vụ kia còn có mấy thứ như giặt quần áo nấu cơm dọn dẹp nhà cửa, Phương Trì rửa bát xong thì tiện tay bỏ mấy bộ quần áo Tôn Vấn Cừ đặt cạnh máy giặt vào trong thùng giặt.

"Tôi đi đây, đến trường học, ngày hôm qua không đi xếp hàng được." Phương Trì đi tới phòng khác, Tôn Vấn Cừ đang sắp xếp dụng cụ uống trà rồi pha trà.

"Uống một ngụm trà không? Bớt cho buổi tối lại buồn ngủ." Tôn Vấn Cừ nói.

"Không uống, tôi mất ngủ." Phương Trì nhấc cặp lên.

"Lại đi bộ?" Tôn Vấn Cừ nhìn cậu, "Cậu cả ngày lừa đảo cũng không mua cho mình cái xe được à, xe đạp cũng được."

"Có," Phương Trì đeo tai nghe lên, mở cửa ra ngoài, "Tôi thích đi bộ."

Phương Trì có xe đạp, mua mấy năm rồi, mà không đạp được mấy lần, cậu thật sự thích đi bộ hơn.

Đi bộ có thể làm cho cậu cảm thấy chân thật, còn có thể tập thể dục, có lúc còn có thể nhớ lại mấy ngày còn bé theo sau ông nội chạy bò khắp núi.

Ký ức tuổi ấu thơ thực sự là ghi lòng tạc dạ.

Hứa Chu luôn nói như vậy, tuổi thơ của cậu ta là chơi game, cho nên giờ cứ thấy game là không ra khỏi ổ được.

Phương Trì nghĩ rằng lời này cũng có lý, cậu hiện giờ đến nằm mơ vẫn còn luôn nhìn thấy được màu xanh ngắt đầy mắt, tình cờ còn cảm thấy có thể ngửi được mùi tanh của đất.

"Hé lô!" Trong tai nghe, một bài hát vừa phát xong, đột nhiên truyền ra tiếng người.

Phương Trì sợ hết hồn, một lúc vẫn chưa làm rõ được, giọng nói này là từ trong ống nghe truyền tới hay là bên cạnh có người nói.

Lúc đang nhìn người hai bên, giọng nói lại vang lên: "Mấy bài hát này nghe cũng quá chán rồi, lần sau sang lưu cho cậu mấy bài có tinh thần chút!"

Phương Trì giờ đã nghe ra được, đây là giọng Tôn Vấn Cừ.

"Mịa?" Cậu lấy MP3 từ đâu đó ra, thật sự là một đoạn ghi âm.

Có lẽ là lúc cậu nấu cơm, để MP3 trên bàn bị Tôn Vấn Cừ cầm lấy hành hạ một trận.

Cậu lấy headphones xuống, xóa bỏ đoạn ghi âm này đi, kiểm tra lại một lần không có đoạn ghi âm khác, để tránh nửa đường nghe lại giật mình.

Tâm trí người này rốt cuộc đã bao năm rồi không trưởng thành cơ chứ! Đừng có nói là 360 độ, chính là có xoay 3600 độ, cũng không nhìn ra được là người đã sắp ba mươi!

Tôn Vấn Cừ quyết định khôi phục thói quen tập thể hình trước đây.

Sáng sớm rời giường, tâm trạng không tệ, dùng hơn nửa ngày, thuận lợi mà hoàn thành một bức tranh kia cho Phương Trì, nghỉ ngơi một lúc rồi đi ra ngoài.

Phòng tập thể hình bên cạnh khu nhà mà trước đây hay đến đã đổi chủ, trang trí cũng thay đổi hoàn toàn, nhìn như club, Tôn Vấn Cừ đi vào còn chưa ngồi vững, đã bị mấy người huấn luyện viên bao vây.

Hắn chọn một người huấn luyện viên tương đối vừa mắt hàn huyên vài câu, mấy người khác thức thời đi ra, khiến hắn có ảo giác như thể đến nightclub chọn người.

Huấn luyện viên riêng này họ Dương, nói tương đối vừa mắt là có nguyên nhân, bởi vì lúc không có những người khác làm nổi bật lên, huấn luyện viên Dương nhìn chẳng hề vừa mắt chút nào, chỉ có vóc người còn tương đối có chừng mực, không luyện mình thành tam giác ngược hoặc hình thang ngược.

"Tôi giới thiệu cho anh một vài hạng mục đi, anh tăng cơ hay là..." Huấn luyện viên Dương mở tài liệu trong tay ra.

"Đừng giới thiệu, tôi nghe đau đầu," Tôn Vấn Cừ xua tay, "Tôi làm thẻ, một ngày hai tiếng, mục tiêu là không nuôi mỡ, che được xương sườn, cái khác thì cậu cứ nhìn đó mà làm."

"Được rồi!" Huấn luyện viên Dương lập tức nở nụ cười, "Tôi tính thử cho anh, rồi báo giá."

"Ừ." Tôn Vấn Cừ đứng lên, đi đến khu thiết bị, đều là mới, thiết bị cũng đầy đủ.

Trước đây hắn tập thể hình cũng không phải vì tập thể hình, chỉ là vì giết thời gian, tiện thể thấy ai có vóc dáng được được hắn sẽ nhìn thêm vài lần, giờ trở về thấy làm gì cũng không có sức lực, cũng chỉ có tập thể hình mới giết được thời gian.

"Anh Tôn?" Có người ở phía sau lưng gọi, "Là anh Tôn phải không? Tôn Vấn Cừ?"

Tôn Vấn Cừ quay đầu lại, thấy phía sau có một người đàn ông đang cởi trần toát mồ hôi cả người, dựa theo pháo trùng thiên xanh da trời mọc trên đầu người này, Tôn Vấn Cừ nhận ra cậu ta: "Gà con à."

"Trùng hợp quá, anh Tôn cũng đến đây tập thể hình à?" Tiểu Kỷ quăng quả tạ xuống rồi đi tới.

"Tôi sống ở đây." Tôn Vấn Cừ lùi về phía sau.

"À đúng." Tiểu Kỷ suy nghĩ rồi nở nụ cười, "Anh sống ở ngay khu bên cạnh...tóc anh dài rồi à? Sao không gọi em đến sửa sang lại."

"Dài rồi?" Tôn Vấn Cừ nhìn sang gương bên cạnh, "Mới có mới ngày, dài đến mức nhìn ra được chắc tôi ăn phải thuốc kích thích tăng trưởng rồi."

"Có thể sửa sang lại một chút, cũng có thể nhuộm màu, tóc anh đen quá, nhìn hơi tối," Tiểu Kỷ đứng vừa nâng tạ vừa đứng song song cạnh hắn nhìn vào gương, "Nếu không thì nhuộm highlight cũng được, tương đối sành điệu."

Tôn Vấn Cừ nhìn một vạt xanh da trời trên đầu gã: "Không."

"À, anh đừng nhìn em, em là vì nhấn mạnh cảm giác thiết kế thôi," Tiểu Kỷ sờ tóc mình, "Nếu làm cho anh, chắc chắn sẽ không như thế."

"Tôi muốn làm thì sẽ gọi cho cậu." Tôn Vấn Cừ nói.

Nói linh tinh với Tiểu Kỷ vài câu, huấn luyện viên Dương bên kia đã nói là có thể làm thẻ rồi, cho hắn xem giá cả.

Tôn Vấn Cừ không nhìn kỹ, đưa tiền luôn.

"Vậy chúng ta bắt đầu từ hôm nay hay là…", Huấn luyện viên Dương bàn bạc với hắn.

"Hôm nay luôn đi, cũng đã đến rồi." Tôn Vấn Cừ nói.

"Được, để tôi nói với anh kế hoạch mỗi ngày đã." Huấn luyện viên Dương nhanh chóng lấy ra một tờ giấy in kế hoạch luyện tập mỗi ngày, chuẩn bị nói cho hắn.

"Không cần, cậu cứ nói thẳng cậu muốn gì là được." Tôn Vấn Cừ nói.

Không hiểu tại sao, hắn rất ghét người khác nói cho mình gì đó, cho dù là trình bày của Tiểu Kỷ lúc làm tóc, hay là kế hoạch huấn luyện của huấn luyện viên Dương, chỉ cần có người giảng giải cho hắn cái gì, hắn sẽ không hiểu sao cảm thấy buồn bực mất tập trung, nghe cũng chẳng lọt.

Giằng co hai tiếng, toát mồ hôi toàn thân, Tôn Vấn Cừ cảm thấy rất sảng khoái, về nhà tắm xong nằm lên ghế sofa rồi mới thấy mệt, cũng không có sức đi vào phòng lên giường, cứ nằm trên ghế sofa ngủ luôn như vậy.

Giấc ngủ sau khi vận động có chất lượng không tệ, cũng không mơ mộng gì, hắn cũng không biết mình đã ngủ bao lâu, mãi cho tới khi có người đẩy trên người hắn mấy cái, hắn mới mơ màng mà tỉnh lại.

Sau đó bị việc mình nằm trong phòng có người đẩy được mình khiến cho sợ đến mức nhảy dựng, tỉnh lại hoàn toàn.

"Là tôi." Phương Trì đứng trước mặt hắn, trán đầy mồ hôi mà nhìn hắn.

"Không đúng, tôi không đóng cửa sổ à?" Tôn Vấn Cừ đứng lên nhìn cửa sổ, vẫn đang đóng chặt, "Cậu vào kiểu gì?"

Phương Trì thở dài, giơ tay lên, trong tay cầm chìa khóa của hắn, "Cái này cắm trên cửa, anh thế này mà từ trước đến nay chưa từng bị trộm đến à?"

"Không," Tôn Vấn Cừ cầm chìa khóa ném lên bàn, "Hôm nay tùy tiện nấu bát mì đi, tôi chiều nay vận động quá sức không muốn ăn."

"Vận động quá nhiều phải đói đến mức mắt lóe sáng xanh lục mới đúng chứ," Phương Trì gỡ tai nghe ra bỏ lên bàn, lúc lấy MP3 ra định thả xuống liền liếc Tôn Vấn Cừ, "Anh đừng có mà ghi âm gì vào trong đồ của tôi, hôm qua làm tôi sợ hết hồn."

Tôn Vấn Cừ nở nụ cười: "Gan bé như hạt vừng, tôi cảm thấy mấy bài hát của cậu quá chán, trong máy tính tôi có nhiều bài nghe được lắm, cậu có thể chọn."

Phương Trì nhớ lại GRAVITY của Tôn Vấn Cừ hôm đó, còn có bài hát tiếng Anh trong xe, lắc đầu: "Mấy bài của anh tôi nghe không hiểu, tôi nghe cũng thấy chán."

"Tôi đang nâng cao thường thức của cậu đấy," Tôn Vấn Cừ chậc một tiếng, "Thật sự không cầu tiến."

"Anh cực kỳ cầu tiến," Phương Trì thuận miệng lặp lại một câu, chuẩn bị vào nhà bếp nấu mì, "Không thì ăn mì lạnh trộn…"

"Con mẹ nó, cậu lặp lại lần nữa xem nào." Giọng Tôn Vấn Cừ đột nhiên lạnh đi.

Phương Trì sửng sốt, lúc quay đầu lại nhìn, nhận ra mặt Tôn Vấn Cừ rất khó coi, cậu hoàn toàn mê man, không hiểu mình đạp lên chỗ nào trên người hắn: "Làm sao thế?"

Tôn Vấn Cừ nhìn cậu chằm chằm một lúc, rồi cau mày phất tay: "Không sao, nấu mì đi."

Phương Trì tùy tiện nấu một ít nước sốt, làm bát mì trộn cho Tôn Vấn Cừ.

“Tôi không ăn hết nhiều như thế,” Tôn Vấn Cừ nhìn mì, “Cậu làm theo lượng cậu ăn đấy à?”

“Không phải,” Phương Trì quay người đi vào nhà bếp lấy một cái bát nhỏ ra, “Theo lượng ăn của tôi thì phải hai bát, anh không phải bảo không thấy ngon miệng à, giảm nửa bát cho anh đã chỉ có như thế.”

Tôn Vấn Cừ ăn một miếng mì: “Ai, trình độ nấu mì của cậu cách xa trình độ nấu ăn hơn 800 con phố.”

“Tôi toàn ăn mì, một năm ăn mấy trăm bát luyện ra được.” Phương Trì nói, cúi đầu hai cái ăn hết sạch mì.

“Ăn nhiều thế mà cũng không béo,” Tôn Vấn Cừ vừa ăn vừa nhìn cậu, “Là vì toàn đi bộ, hay là toàn chạy trốn.”

“Không chạy trốn,” Phương Trì nói, “Lúc không luyện tập thì chạy bộ.”

“Luyện tập? Luyện cái gì?” Tôn Vấn Cừ nhíu mày.

==========

*canh dưa chuột trứng bắc thảo:

*cà tím xào thịt băm:

==========

13. Chương 13

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Phương Trì bình thường sẽ không nói chuyện của bản thân với người không quen lắm, vốn thuộc về kiểu người cứ thấy người không quen là không biết nói chuyện thế nào, hơn nữa cuộc sống một mình mấy năm nay đã khiến cậu cẩn thận hơn.

Có điều, Tôn Vấn Cừ hỏi, cậu vẫn nói một câu đơn giản: "Leo núi."

"Leo núi?" Tôn Vấn Cừ nhìn cậu, vẻ mặt không thể nói rõ là giật mình hay nghi ngờ.

"Đúng," Phương Trì cảm thấy phản ứng của Tôn Vấn Cừ có hơi kỳ quái, vì thế lại nói thêm một câu, "Chính là buộc dây thừng rồi leo trên vách đá…"

"Tôi biết leo núi là thế nào." Tôn Vấn Cừ nở nụ cười.

"À." Phương Trì đáp một tiếng.

"Luyện ở chỗ nào?" Tôn Vấn Cừ lại hỏi.

“Là…ở một câu lạc bộ.” Phương Trì nói.

Tôn Vấn Cừ có lẽ nhận ra được cậu không muốn nhiều lời, không hỏi tiếp nữa, cúi đầu tiếp tục ăn mì: “Nhiều thật, tôi không ăn hết, chốc nữa cho mèo ăn đi.”

“Cho mèo ăn?” Phương Trì ngẩn người.

“Mèo hoang trong khu.” Tôn Vấn Cừ chỉ ra ngoài cửa sổ, “Ngay con đường ngoài cổng kia đã có năm sáu con, vợ con nặng nợ.”

“Thức ăn cho mèo của anh,” Phương Trì suy nghĩ, “Cũng là mua cho mèo ăn à?”

“Không thì mua cho tôi ăn à.” Tôn Vấn Cừ nói.

“Tự ăn cũng không có gì mà,” Phương Trì nói, “Tôi thấy ăn cũng ngon.”

Tôn Vấn Cừ đặt đũa xuống nhìn cậu: “Cậu ăn rồi à?”

“Không nghiêm túc ăn,” Phương Trì đứng lên đi tới tủ bên cạnh, lấy ra túi thức ăn cho mèo của Tôn Vấn Cừ, “Lúc Hoàng tổng không muốn ăn, tôi liền nếm thử mấy viên, cảm thấy cũng được.”

“Nó chịu ăn cái của tôi,” Tôn Vấn Cừ nhịn cười, “Cậu có muốn nếm thử xem khác nhau ở đâu không.”

Phương Trì không nói gì, thò tay vào trong túi lấy một viên ra bỏ vào miệng.

“Ôi,” Tôn Vấn Cừ quay đầu đi, “Cậu bị ngốc đấy à.”

“Tôi ăn thấy mùi vị cũng không khác lắm,” Phương Trì nhìn túi, “Cái này của anh có lẽ là cao cấp hơn một chút.”

“Trong tủ còn có một túi nữa, cậu mang về cho Hoàng tổng ăn đi,” Tôn Vấn Cừ nói, “Mèo trong khu không kén ăn, cái gì cũng ăn được.”

“Thôi, đắt lắm.” Phương Trì quay đầu lại nhìn hắn, “Đắt như thế cho mèo ăn…”

“Vậy cho cậu ăn,” Tôn Vấn Cừ chậc một tiếng, “Dù sao cậu cũng ăn mà, thế thì không đắt đúng không.”

“…Cảm ơn, tôi lấy nửa túi đi.” Phương Trì nói.

“Một bữa cậu ăn nửa cân mì, nửa túi đủ không? Lấy luôn một túi đi, dù sao cũng là chú Lượng Tử của cậu mang đến, không cần tiền, mang đi đâu cũng được.” Tôn Vấn Cừ nói.

“Ồ.” Phương Trì đáp một tiếng.

Tôn Vấn Cừ bỏ mì không ăn xong vào một cái bát có lẽ là chuyên dùng để cho mèo hoang ăn, đi ra ngoài cho mèo ăn, Phương Trì cầm bát mì vào trong nhà bếp rửa.

Rửa bát xong quay người lại, nhìn thấy một bên khung cửa nhà bếp còn dán tờ giấy nhỏ, viết là “Lau qua sàn nhà một chút.”

Trước đó cậu không để ý ở đây còn dán gì, giờ nhìn rõ rồi thì thở dài, tính cách này của Tôn Vấn Cừ đúng thật là không thể nào tổng kết được.

Quét nhà đi thôi.

Căn phòng cậu ở, là sàn gạch men rất cũ, hoa văn phía trên đã phai đến chẳng còn gì, bình thường cậu quét nhà chỉ là quét đất, cũng không lau, cho nên việc quét nhà cậu làm cũng không thành thạo lắm.

Cũng may là nhà Tôn Vấn Cừ sạch sẽ, cậu quét xong một lần cũng đã sạch lắm rồi, lấy cây lau nhà lau qua một lần nữa là được.

“Sạch lắm.” Tôn Vấn Cừ cho mèo ăn xong liền quay lại nhìn xuống sàn, rồi đưa một túi thức ăn cho mèo cho cậu, “Cậu hôm nay không phải đi tự học buổi tối à?”

“Phải,” Phương Trì bỏ túi thức ăn cho mèo vào trong cặp, “Tôi không phải là sợ ăn xong đã nói phải đi, anh lại nổi khùng với tôi rồi ném bát à.”

"À." Tôn Vấn Cừ nở nụ cười, khoanh tay dựa vào tường, "Vậy tôi bảo cậu tối nay đừng đi, cậu có nghe không?"

Phương Trì liếc mắt nhìn hắn, cặp sách vung lên lưng, mở cửa ra ngoài: "Tôi đi đây."

"Ngày mai đừng để tôi gọi điện thoại giục nữa, tự giác lại đi," Tôn Vấn Cừ cách cửa nói, "Có thể để tí tôn nghiêm cho chủ nô không cơ chứ."

Phương Trì cho Tôn Vấn Cừ cảm giác cậu không phải học sinh giỏi, lúc cặp sách Phương Trì không đóng kín, hắn từng liếc mắt nhìn một cái, tuy rằng không ngửi thấy mùi thuốc lá trên người Phương Trì, nhưng trong cặp cậu có thuốc.

Có điều, chỉ nhìn thời gian làm việc và nghỉ ngơi buổi chiều của Phương Trì thì vẫn coi như là học sinh tốt, mỗi ngày còn rất đều đặn đúng giờ đi lớp tự học buổi tối, thỉnh thoảng lúc chờ hắn ăn cơm chậm rề rề còn có thể lấy sách ra đọc.

Bộ dạng như vậy khiến mỗi lần Tôn Vấn Cừ định giữ cậu ta lại, đều có ảo giác như thể bản thân làm trễ nải nụ hoa của tổ quốc.

Rõ chán, vốn còn định ba tháng này cho thằng nhóc lừa đảo này xem một vài màu sắc, dùng uy phong của bản thân vì dân trừ hại.

Kết quả là gần được nửa tháng, uy phong cũng chẳng thành công vung lên nổi, Phương Trì cũng chẳng đối nghịch gì với hắn, bảo gì làm vậy, chẳng khác gì từ chị gái làm việc nhà chuyển thành thằng nhóc con làm việc nhà.

Bình tĩnh như vậy làm hắn vẽ xong bức tranh chính thức kia cũng chẳng có cơ hội thích hợp đưa cho Phương Trì.

"Vấn Cừ, thứ bảy tuần này, có thời gian không?" La Bằng gọi điện thoại đến.

"Thứ bảy cái gì, để làm gì?" Tôn Vấn Cừ bị gã hỏi mà mê man.

"Núi Con quạ đó, lần trước nói rồi còn gì," La Bằng nói, "Mày đừng có bảo không đi đấy, tao đã nói với đoàn trưởng số người rồi, bọn mình tổng cộng là hai mốt người."

"À, đi." Tôn Vấn Cừ nghĩ ra, hai ngày nay còn đang thấy chán, "Phải chuẩn bị gì?"

"Không cần chuẩn bị, Bác Văn chuẩn bị cho mày một bộ trang bị ngoài trời đang để ở chỗ tao đây," La Bằng vô cùng hào hứng, "Mày mang theo túi đựng quần áo thay, thêm đôi giày leo núi là được, lần này không dễ gì mà tìm đường dẫn đường người địa phương, cực kỳ quen thuộc vùng đó."

"Ừm." Tôn Vấn Cừ vốn đang vui vẻ, vừa nghe thấy La Bằng nói Lý Bác Vân chuẩn bị trang phục cho hắn, hắn liền lập tức trở nên không thoải mái lắm, cũng không nói rõ được tại sao.

Cúp điện thoại xong, hắn ngẩn ngơ nửa ngày, thôi, đi mua đôi giày đi.

Trước đây có một đôi giày leo núi, lúc bị cha bắt đi đày liền đi, chưa được một năm đã đi nát bét, cực kỳ tang thương mà đi nguyên một năm, cuối cùng, quản lý Trương lúc lên thị trấn đã mua cho hắn một đôi Huili*, vẫn là kiểu đế trắng có đường đỏ kinh điển.

Nghĩ đến mua giày, Tôn Vấn Cừ híp mắt lại.

Lúc Phương Trì chạy đến nhà Tôn Vấn Cừ, Tôn Vấn Cừ đang đứng trong sân tưới hoa, có điều không mặc quần áo ngủ, mà đã thay sang quần áo ra ngoài.

"Anh định ra ngoài à?" Phương Trì đứng bên ngoài sân, cách bờ tường hỏi vào.

"À," Tôn Vấn Cừ quay đầu lại nhìn cậu, "Mong ngóng tôi ra ngoài lắm à, còn lười vào cả sân."

Phương Trì đẩy cổng ra rồi đến trước mặt hắn, "Anh định ra ngoài à?"

"Đúng," Tôn Vấn Cừ gật đầu, "Có điều, muốn mang cậu theo."

"Hả?" Phương Trì nhìn hắn.

“Không lâu đâu, chỉ là mua ít đồ, sau đó cậu đi được rồi.” Tôn Vấn Cừ thả bình tưới cây xuống.

“Mua gì?” Phương Trì hỏi, “Muốn tôi giúp anh xách đồ.”

“Sức tưởng tượng của cậu,” Tôn Vấn Cừ cười, “Không thì cậu ở phía sau cầm ô giúp tôi đi.”

Phương Trì cùng Tôn Vấn Cừ ra ngoài khu nhà, Tôn Vấn Cừ gọi xe, đến quảng trường mua sắm ở trung tâm thành phố, cảm giác tối nay có lẽ sẽ nhỡ mất rồi.

Hai ngày trước, Trần Hưởng có tìm cậu, nói là thứ bảy có một đoàn bên ngoài muốn đến núi Con Quạ, muốn tìm dẫn đường người bản địa.

Chỗ này cách nhà ông nội cũng chỉ hai mươi phút đi đường, lúc Trần Hưởng hỏi cậu có nhận hay không, cậu không chút do dự đã đồng ý, vốn còn định hai buổi tối này sẽ ôn tập nghiêm túc, bù đắp thời gian bị mất hai ngày cuối tuần.

Có điều, Tôn Vấn Cừ có vẻ không đi dạo phố, xuống xe là đi thẳng đến mục tiêu khu mua sắm năm tầng ở quảng trường mua sắm.

“Tôi muốn chọn một đôi giày leo núi,” Tôn Vấn Cừ nói, “Cậu chuyên nghiệp lắm đúng không?”

“Bình thường thôi,” Phương Trì biết Tôn Vấn Cừ ngày nào cũng tới phòng tập thể hình, có điều cái kiểu cứ về nhà là cuộn trên ghế sofa như rắn của hắn, không ngờ rằng còn có thể hoạt động ngoài trời, “Anh muốn đi leo núi à?”

“Để sẵn đó, biết đâu hôm nào đó lại đi.” Tôn Vấn Cừ cười.

“À, anh dự định giá khoảng bao nhiêu?” Phương Trì hỏi, hỏi xong liền gãi đầu, “Anh chắc cũng không nghĩ cái này.”

“Cậu chọn là được.” Tôn Vấn Cừ nói.

Không bị ngân sách hạn chế, chọn càng tùy ý, Phương Trì dẫn hắn vào trong cửa hàng, bảo người đưa cho Tôn Vấn Cừ đôi giày leo núi bản thân vẫn luôn muốn mua mà lại không cam lòng mua.

Lúc Tôn Vấn Cừ thử giày, Phương Trì cảm giác mình đứng một bên nhìn như bị thôi miên.

“Thông khí, không thấm nước, bám tốt,” cậu đứng bên cạnh giới thiệu qua cho Tôn Vấn Cừ, “Đế đôi này cũng…”

“Không cần nói mấy thứ đó,” Tôn Vấn Cừ ngắt lời cậu, “Cứ đôi này đi.”

“Ồ.” Phương Trì không nói thêm gì nữa.

Vốn tưởng chuyên gia soi mói chỉ trích như Tôn Vấn Cừ kiểu gì cũng phải hỏi thêm mấy câu, kể cả là vì dằn vặt bản thân thì cũng nên bảo cậu giới thiệu thêm mấy câu, không ngờ rằng, từ lúc vào tiệm lấy giày thử giày đến lúc cuối cùng đưa tiền rời đi, tổng cộng ở trong cửa hàng chưa tới hai mươi phút.

“Ăn gì đi.” Tôn Vấn Cừ đưa hộp giầy trong tay để xuống tay cậu.

“À.” Phương Trì nhận lấy hộp.

“Ăn gì đây?” Tôn Vấn Cừ ở phía trước vừa đi vừa nghĩ, “Đơn giản chút nhỉ?”

“Ừm.” Phương Trì ăn gì cũng được.

“Quán đồ ăn Thổ Thổ Thổ Thổ Nhĩ Kỳ hôm trước ăn với chú Lượng Tử của cậu cũng không tệ lắm,” Tôn Vấn Cừ liếc mắt nhìn cậu, “Ăn không?”

“Có thể…ăn đơn giản chút không?” Phương Trì nói.

“Như là?”

“Mỳ sợi sủi cảo gì đó.”

“Ôi,” Tôn Vấn Cừ thở dài, “Cậu đúng là dễ nuôi, không thì vào trong phố đồ ăn trong quảng trường mua sắm ăn mì đi.”

“Được.” Phương Trì gật đầu.

Hai người đi về phía phố đồ ăn, ngày hôm nay không phải cuối tuần, thế nhưng người cũng rất đông, Phương Trì nhìn trái nhìn phải, lo lắng nhiều người ăn lại phải xếp hàng đợi.

Đang định tìm một quán ít người, một bóng người quen thuộc thoảng qua từ trong đám người.

“Đợi đã,” Phương Trì một cái tóm lấy cánh tay Tôn Vấn Cừ, “Chờ một chút.”

“Hả?” Tôn Vấn Cừ quay đầu lại.

“Chờ tôi một lúc.” Phương Trì nhìn chằm chằm vào đám người.

Là Phương Ảnh, đang cầm điện thoại vừa nói vừa đi về phía ATM ven đường, trong tay còn cầm ví tiền, hình như là đang định lấy thẻ ra ngoài.

“Một phút,” Phương Trì lại nói với Tôn Vấn Cừ lần nữa, chen qua đám người bước nhanh về phía Phương Ảnh.

Phương Ảnh vẫn luôn không hề liên lạc với cậu, cậu gọi điện hai lần, Phương Ảnh đều không nghe, tuy rằng cậu biết Phương Ảnh không đến nỗi chạy luôn như vậy, nhưng chắc chắn sẽ không trả lại tiền dễ dàng được.

Cậu đi theo Phương Ảnh đến cạnh ATM, nhìn cô cho thẻ vào, ngay lúc cô nhập xong mật khẩu chờ tới bước thao tác tiếp theo, Phương Trì đi qua tóm lấy tay cô nàng, đẩy cô nàng qua một bên.

“Ai!” Phương Ảnh sợ hết hồn, hô lên, sau khi nhìn rõ là Phương Trì, có hơi giật mình mà nhìn cậu chằm chằm, “Tiểu Trì?”

“Đúng dịp thật đấy.” Phương Trì không nhìn cô, hai mắt nhìn chằm chằm màn hình, sau đó nhấn lên phím tra số dư.

“Không đúng, em làm gì đó,” Phương Ảnh có hơi nóng nảy, định chen người cậu ra, đưa tay định che màn hình, “Em làm cái gì đây.”

Số dư là 1 vạn 4 nghìn 8 trăm đồng.

Phương Trì quay đầu lại nhìn Phương Ảnh: “Trả tiền lại.”

“Chị đã nói không trả đâu, không phải còn hai tháng à,” Phương Ảnh cau mày, “Chị không phải còn đang xoay sở tiền đấy thôi.”

“Có bao nhiêu trả từng đó,” Phương Trì rất nhanh đã nhấn chuyển khoản, điền số thẻ của mình vào, “Tiền để ở chỗ chị, sau ba tháng còn có thể còn một trăm, em cùng họ với chị.”

“Em vốn là họ Phương,” Phương Ảnh đẩy cậu hai lần không đẩy nổi, liền đập một cái lên tay cậu, “Có ai như em à, Tiểu Quả còn phải nộp học phí…”

“Em để lại cho chị,” Phương Trì chuyển 1 vạn đến thẻ của mình, để lại trong thẻ Phương Ảnh đúng bốn ngàn tám không hơn không kém, “Lần này cứ như vậy đi, chị đừng ép em bám theo chị khắp nơi nữa.”

“Em theo dõi chị à? Là em tìm người theo dõi chị!” Phương Ảnh trợn tròn hai mắt, có hơi căng thẳng mà nhìn bốn phía, đột nhiên hô lên một tiếng, “Mẹ nó chứ, đó là Tôn Vấn Cừ?”

Phương Trì liếc mắt nhìn về phía kia, Tôn Vấn Cừ đang khoanh tay dựa vào cột đèn đường nhìn về phía này, phát hiện Phương Ảnh nhìn thấy hắn, còn giơ tay vẫy vẫy về phía này.

“Mẹ nó!” Phương Ảnh rất nhanh đã quay đầu lại, “Em làm sao lại đi cùng anh ta… Anh ta tìm người theo dõi chị à? Chị đệt, gã khốn kiếp này sao lại rảnh rỗi thế!”

“Chị,” Phương Trì vặn vai Phương Ảnh lại, nhìn chằm chằm hai mắt cô, “Em giúp chị thế nào, chị hầm em thế nào, trong lòng chị tự hiểu, tiền này nếu chị còn dám lừa em…”

“Chị thật sự sẽ không!” Phương Ảnh cau mày, “Thật sự không!”

“Điện thoại của em chị cũng không nghe.” Phương Trì nói.

“Chị không phải là chưa xoay được tiền sợ em giục à,” Phương Ảnh thở dài, “Ngại lắm chứ.”

“Đừng, chị với em có gì mà ngại, em dễ lừa như thế, chị nói bừa gì em chả tin,” Phương Trì cười.

“Đừng nói như thế,” Phương Ảnh có hơi xấu hổ mà quay đầu sang chỗ khác.

“Em gọi cho chị, chị phải nghe, đừng kiếm cớ.” Phương Trì nói.

“Nghe, nghe nghe, biết rồi.” Phương Ảnh dùng sức thở dài.

“Một vạn này em viết biên lai cho chị,” Phương Trì buông cô ra, cúi đầu lấy từ trong cặp ra quyển vở định chuẩn bị viết biên lai.

“Không cần,” Phương Ảnh rút một ngàn từ trong ATM ra cất cẩn thận, “Chị thì không tin được, nhưng em trai chị vẫn tin được.”

Nhìn Phương Ảnh từ từ đi xa, Phương Trì trở lại trước mặt Tôn Vấn Cừ: “Đi thôi.”

“Làm gì thế?” Tôn Vấn Cừ một mặt nghiện xem trò vui như chưa từng được xem.

“Lấy tiền,” Phương Trì nói bằng giọng buồn bực, “Vừa khéo đụng phải.”

“Căng thẳng như thế, cô ấy nghĩ cậu theo dõi cô ấy đây.” Tôn Vấn Cừ nở nụ cười.

“Anh không căng thẳng,” Phương Trì liếc mắt nhìn hắn, “Để chị ấy nghĩ tôi theo dõi cũng tốt, đỡ phải trốn đi thật, tôi không tìm được chị ấy lại phiền.”

“Không sao,” Tôn Vấn Cừ híp mắt lại, “Tôi tìm được cô ấy.”

“Tìm được thế nào?” Phương Trì hỏi.

“Có thể tìm được thế nào,” Tôn Vấn Cừ tiến đến bên tai cậu, “Loại cặn bã cà lơ phất phơ không làm việc đàng hoàng rảnh rỗi như tôi, có khi là biện pháp.”

Giọng của Tôn Vấn Cừ rất dễ nghe, mà cách nói chuyện sát bên tai, có thể cảm nhận được cả hơi thở này khiến sau lưng Phương Trì đột nhiên cứng đờ, theo bản năng mà né tránh sang bên cạnh.

Tôn Vấn Cừ nhìn cậu một chút, tâm trạng vui vẻ, cười đi trước.

Phố đồ ăn có không ít người, hai người ở góc sâu nhất tìm được một quán tàm tạm, Tôn Vấn Cừ gọi hai bát mì vằn thắn: “Đủ chưa?”

“Anh nói là mỗi người một bát?” Phương Trì hỏi.

“Ừ.” Tôn Vấn Cừ gật gật đầu.

“Anh ăn được có từng này mà còn định đi ăn đồ ăn Thổ Thổ Thổ Thổ Thổ Nhĩ Kỳ,” Phương Trì thở dài, đi tới quầy thu tiền nhìn thực đơn trên tường, “Cho tôi thêm một bát mì lạnh, một cái bánh cuộn, một bánh rán hành, một bánh nướng, một làn xíu mại.*”

“Cậu…” Tôn Vấn Cừ có hơi cạn nhời.

“Thiếu niên mà, chính là không giống nhau,” Phương Trì nói, “Ăn như heo chẳng cần quan tâm.”

“Thù dai thế.” Tôn Vấn Cừ vui vẻ cười nửa ngày.

Thứ bảy chủ nhật không đi buổi tự học, thứ sáu lúc Phương Trì nói với lão Lý, lão Lý thở dài: “Trò có thiếu tiền không?”

“Không thiếu,” Phương Trì có hơi ngại, “Em chỉ là…. chỉ là muốn về nhà một chuyến, gặp ông bà nội một chút.”

“Xem ra lần này đúng là muốn hồi tâm chuyển tính,” Lão Lý nói, “Trò cũng đừng làm cho người nhà thất vọng.”

“Vâng.” Phương Trì gật đầu.

Thật ra người nhà cũng không hi vọng lớn lao gì ở cậu, ông bà nội chỉ cần cậu sống thư thái là được, cha mẹ chỉ cần cậu đừng gây sự là được, còn thành tích tốt hay tệ, có thể thi đậu trường đại học tốt hay không, thật sự không ai có hi vọng gì.

Cũng chỉ có cậu còn có một ít yêu cầu với bản thân mình.

Cậu gọi điện thoại cho Tôn Vấn Cừ, nói là hai ngày cuối tuần có việc, không thể nào qua làm cơm dọn dẹp gì đó.

"Như vậy sao được," Tôn Vấn Cừ lười biếng nói, "Thế hai hôm nay tôi ăn gì bây giờ."

"Trước khi tôi nấu cơm cho anh anh ăn gì?" Phương Trì hỏi.

"Bị đói." Tôn Vấn Cừ nói.

"…Vậy anh cứ đói bụng thêm hai ngày đi." Phương Trì rất bất lực, "Dù sao anh cũng đói bụng nhiều năm thế rồi."

"À," giọng Tôn Vấn Cừ mang theo tiếng cười, "Cậu giờ hung hăng thật đấy."

"Hay là tôi đặt trước đồ ăn ngoài cho anh, để bọn họ đúng giờ mang tới," Phương Trì nói.

"Thôi, tôi vẫn cứ bị đói đi," Tôn Vấn Cừ nói, "Chủ nô thông tình đạt lý như tôi đúng là hiếm thấy."

"Lúc tôi trở lại mang cho anh ít đặc sản quê đi," Phương Trì suy nghĩ, "Sản vật núi rừng."

"Được." Tôn Vấn Cừ cười nói.

Đoàn đi núi Con Quạ này, Phương Trì cũng không quá xa lạ, bên trong có hai hội viên từ lâu của câu lạc bộ, tuy rằng bình thường cậu rất ít khi đến câu lạc bộ làm huấn luyện viên, nhưng đều biết.

Lúc Phương Trì tới chỗ tập hợp, mấy người bọn họ đều gần như đã đến đông đủ, bốn con xe việt dã đậu ở ven đường, mấy người trẻ tuổi trên xe đang trò chuyện.

"Tiểu Phương." Có người chào cậu.

"Anh La," Phương Trì quen biết người có tên La Bằng này, "Mấy người các anh đã đến đông đủ chưa?"

"Thiếu một người, "La Bằng chỉ con xe đầu tiên, "Trưởng đoàn ở trên con xe kia."

"Được." Phương Trì đeo balo đi tới một bên con xe đầu tiên, cậu đến xác nhận lại đường xá với trưởng đoàn.

Cửa xe mở ra, mấy người ngồi trên xe đang nói chuyện, Phương Trì vứt balo của mình xuống đất cạnh xe, rồi lên xe.

"Đây là Tiểu Phương, người địa phương, nếu nói bên trong mấy người dẫn đường, không có ai quen núi Con Quạ hơn cậu ta," trưởng đoàn giới thiệu qua với người trong xe, "Lớn lên ở vùng đó, đúng không Tiểu Phương."

"Ừm, gọi tôi Phương Trì là được." Phương Trì ngồi vào xe.

Người ngồi bên cạnh tài xế đang ngồi quay người sang, duỗi tay về phía cậu: "Tiểu Phương à, lần này vất vả rồi."

Lúc Phương Trì bắt tay với người nọ, liền cảm thấy giọng nói người nọ có hơi quen tai, vừa nhấc mắt lên thấy mặt, cậu liền ngây người.

"Tôi là Tôn Vấn Cừ," Trên mặt Tôn Vấn Cừ mang theo nụ cười, "Cậu gọi tôi ba là được."

==========

*giày thể thao Huili:

*mì lạnh;

*bánh cuộn:

*bánh rán hành:

*bánh nướng:

*xíu mại:

14. Chương 14

Phương Trì nhanh chóng rút tay ra như thể bị cắn, trừng Tôn Vấn Cừ, loại song trọng kinh hãi này làm cậu cả buổi vẫn không nói nên lời.

"Đây là... Anh Tôn quen biết Tiểu Phương à?" Dẫn đoàn có hơi bất ngờ mà nhìn hai người bọn họ.

"Con trai tôi." Tôn Vấn Cừ dựa dựa vào ghế, cười nói.

"Cái..." Dẫn đoàn có lẽ là không hiểu, quay đầu lại nhìn Phương Trì.

Phương Trì quay đầu thật nhanh nhìn ra ngoài cửa xe, chính mình nhận cái việc dẫn đường cũng không tránh thoát đồ thần kinh Tôn Vấn Cừ!

Đồ thần kinh!

"Đùa, đùa thôi." Người ngồi ở ghế tài xế cười không ngừng được, cứ cười mãi.

Phương Trì nghe gã nói liền xoay mặt qua liếc mắt một cái, quả nhiên là Mã Lượng, Mã Lượng cũng vừa khéo quay đầu lại, lúc mắt chạm phải mắt cậu lại càng cười dữ dội hơn, còn gật đầu với cậu: "Cháu trai lớn, vất, vất vả rồi."

Phương Trì có hơi không nói nổi, mở cửa ra nhảy xuống xe, nói với trưởng đoàn một câu: "Anh Lưu, anh xuống đây nói lại đường đi với em một lúc."

Dẫn đoàn xuống xe, liền quay đầu nhìn về phía xe: "Cái kia…"

"Đường thích hợp!" Phương Trì nói.

"Được được được được, đường thích hợp đường thích hợp." Dẫn đoàn cười, gật gật đầu.

Đoàn bạn bè của Tôn Vấn Cừ, vẫn coi như là không quá hao tâm tốn sức, cũng không phải người mới, đương nhiên, hẳn là không tính Tôn Vấn Cừ.

Đám người này không có nhiều yêu cầu phiền phức, chỉ yêu cầu đoạn đường trước khi vào núi có thể ngồi xe, dừng xe dưới chân núi, sau đó đi bộ lên núi, lúc ăn cơm trong thôn lại muốn đi bộ dọc bờ sông một lúc để chụp ảnh, đến đó có thuyền đưa.

"Có đường lái xe được đúng không?" Dẫn đoàn xác nhận lại với Phương Trì.

"Ừ, dạo này trời không mưa, có thể đi xe." Phương Trì nói, "Chỉ là phải vòng vèo một chút."

"Vậy được," dẫn đoàn gật đầu, "Ngoài mấy người nữ kia, nam đều có chút kinh nghiệm, mấy người La Bằng có thể coi là lão luyện."

"Ừm." Phương Trì đáp một tiếng.

Lúc xuất phát, dẫn đoàn Lưu kéo Phương Trì lên xe, vẫn là con xe lúc trước, Tôn Vấn Cừ lái xe, Mã Lượng với dẫn đoàn ngồi phía sau, cậu phải dẫn đường cũng chỉ có thể ngồi ghế phó lái.

Vừa mới ngồi vững, Tôn Vấn Cừ liếc mắt nhìn cậu liền cười vui vẻ.

"Có cần thế không?" Phương Trì rất bất lực, "Đùa tôi một lúc đã vui thế à?"

"Không sai, tôi chính là dễ thỏa mãn như thế." Tôn Vấn Cừ cười khởi động xe.

Lúc chuẩn bị lái xe đi, La Bằng chạy tới, lên con xe của bọn họ.

“Sao…sao thế?” Mã Lượng hỏi.

“Tao không chen với mấy bà kia đâu,” La Bằng vung tay, “Còn đang ngồi túm tụm đằng sau nghiên cứu kem chống nắng.”

“Vậy mày ăn may rồi còn gì,” Tôn Vấn Cừ cười nói, “Mày đi thoa hộ đi.”

“Đã có chủ hết rồi, tao lại là người đàng hoàng thế này,” La Bằng chậc vài tiếng.

Sau khi ra khỏi thành phố, Tôn Vấn Cừ lái xe rất nhanh, Phương Trì đoán thời gian, theo tốc độ này có lẽ khoảng ba tiếng là có thể đến nơi, ăn cơm trong nhà dân trong thôn, sau đó là có thể lên núi.

Lúc ăn cơm, cậu vừa khéo có thể bỏ thời gian đi gặp ông bà, ngày hôm sau lúc xuống núi có thể không đi cùng xe bọn họ, ở nhà ông nội một đêm, ngày thứ hai đúng giờ lên xe khách về lại thành phố.

Dự định này cậu không nói với lão Lý, đi xe khách cậu chắc chắn không về kịp trước tiết hai.

Lão Lý có lẽ sẽ xách cậu tới phòng làm việc, có điều cũng không sao.

Nghĩ đến có thể gặp ông bà nội, Phương Trì nhắm hai mắt lại tựa lưng vào ghế ngồi cười ha ha, không để ý mà cười ra tiếng.

Cậu đuổi đi háo hức trong lòng, liếc mắt nhìn Tôn Vấn Cừ, mắt Tôn Vấn Cừ nhìn phía trước lái xe không nhìn cậu, thế nhưng nụ cười trên khóe miệng lại rất rõ ràng.

Gần tới trưa, xe lái tới cổng thôn, tuy rằng một hai năm nay làm du lịch, nhưng hoàn toàn chẳng hề có quy phạm, chỗ dừng xe cũng chỉ có hạn, ngay ở một bãi đất trống bên ngoài cổng thôn, lái xe đi qua có thể làm bụi bay trắng xóa.

Có điều loại trạng thái chưa được khai phá hoàn toàn này lại được ưa thích nhất.

“Thôn này, phong cảnh đẹp cực kỳ, có không ít kiến trúc cổ đáng đi dạo.” Dẫn đoàn nói cùng mọi người, “Phía sau làng có một con sông nhỏ, còn có rừng trúc, giờ ra chỗ đó chơi trước, thuyền đã thuê xong rồi, theo sông xuống vài cây số, có một thác nước nhỏ có thể chơi một lúc, sau đó có thể đi về hoặc ngồi thuyền trở về, buổi chiều vào núi, buổi tối ăn ở trong núi.”

Cả đám người cực kỳ hào hứng, nhìn cây cổ thụ và giếng trước cổng thôn một lúc lâu, sau đó cùng dẫn đoàn đi vào làng.

Phương Trì cúi đầu đi trước đoàn, Tôn Vấn Cừ không biết từ lúc nào đã đi tới bên cạnh cậu, hỏi một câu:

“Cậu lớn lên ở đây à?”

Phương Trì liếc nhìn hắn: “Ừ.”

“Giờ ở chỗ này còn người thân nào không?” Tôn Vấn Cừ vừa hỏi vừa nhìn đông nhìn tây, con đường vào thôn đã được sửa sang lại, nhà cửa cũng là xây mới, mà những con đường nhỏ đan xen bên cạnh đã có thể nhìn ra được màu năm tháng, cũng có thể bắt gặp không ít ngôi nhà cũ kỹ, cực kỳ có ý cảnh.

“Ông bà nội với cô tôi đều ở đây.” Phương Trì nói, sau một lúc liền cau mày, “Sao anh không nói những người này là bạn anh, anh vẫn ra hay ngoài chơi cùng bọn họ đó.”

“Hôm đó tôi hỏi cậu huấn luyện ở câu lạc bộ nào,” Tôn Vấn Cừ nở nụ cười, “Nếu cậu nói, tôi sẽ nói, cậu không chịu nói, vậy tôi cũng đành dừng thôi.”

“Tôi….” Phương Trì há hốc miệng, không biết nói tiếp thế nào, không thể làm gì khác hơn là ngừng nói.

Trong thôn, gần bờ sông có hai căn nhà nông, đã có người ngồi bên bờ sống uốn khúc vừa ăn vừa ngắm cảnh, nhìn có vẻ là dẫn trẻ con tới chơi.

Hai mươi người bọn họ vừa tới, lập tức chiếm hết chỗ bàn còn lại, dẫn đoàn trước đó đã gọi điện thoại tới, chủ quán liền bắt đầu chuẩn bị.

Cá, gà quê, vịt quê, La Bằng đều đi theo chọn.

Phương Trì cũng vào bếp một chuyến, chủ quán vừa thấy cậu liền nở nụ cười: “Tiểu Trì, tiện đường về thăm ông nội à?”

“Vâng,” Phương Trì cười, lấy từ trong nồi ra một dây lạp xưởn đã hấp xong cắn một cái, “Ngon quá.”

“Ông nội cháu vừa mới về nhà, lúc bác về vừa nhìn thấy,” Ông chủ liền cầm một miếng thịt khô đưa cho cậu, “Cái này ngon, lần này làm không mặn lắm.”

“Cháu đi gặp ông một lúc, bác cứ làm việc đi.” Phương Trì từ cửa sau nhà bếp đi ra ngoài.

Nơi này không xa nhà ông nội, mất năm phút đi bộ.

Mỗi một bước chân đều quen thuộc, mặt đất quen thuộc, nhà cửa quen thuộc, hơi thở quen thuộc, cụ ông cụ bà quen thuộc ngồi trước cửa nhà trò chuyện, còn có chó nằm nhoài bên chân tường sưởi nắng.

Phương Trì đi vui vẻ lắm, đi ra ngoài chừng mười bước đã không nhịn được mà nhảy chân sáo mấy lần.

"Vẫn đúng là 14 tuổi," phía sau truyền đến giọng nói lười biếng, "Tràn đầy sinh lực."

Phương Trì sợ hết hồn, quay đầu lại giật mình phát hiện ra, Tôn Vấn Cừ vậy mà đã đi theo sau cậu.

"Anh làm gì thế?" Phương Trì nhìn hắn chằm chằm, "Mấy người các anh ăn ở chỗ nhà nông mà, ăn xong nghỉ ngơi một lúc rồi đi ngồi thuyền…"

"Tôi không ăn cái đấy," khóe miệng Tôn Vấn Cừ mang theo nụ cười, đi tới, còn chậm rãi xoay người, ngửa mặt lên trời hít sâu một hơi, "Không khí đúng là không tệ."

"Không đúng, thế anh muốn ăn gì?" Phương Trì quả thực không biết phải xử lý người này thế nào.

"Đến nhà ông nội cậu ăn," Tôn Vấn Cừ rất vui vẻ trả lời, "Đó mới thật sự là cơm nhà nông, cậu ăn gì tôi ăn cái đó."

"Tôi ăn…" Phương Trì suýt nữa nói ra câu tôi ăn cứt anh có ăn không

Vì nóng lòng gặp ông bà nội, Phương Trì cũng lười lẩm nhẩm với hắn, quay đầu nhanh chóng đi về hướng nhà ông nội.

Tôn Vấn Cừ đi theo sau không nhanh không chậm nói: "Ơ, không nhảy chân sáo nữa à? Tôi chỉ đi theo ăn một bữa cơm, cũng chẳng làm gì, đã chán đến mức không nhảy rồi?"

Phương Trì không nói gì, cũng không quay đầu lại, vừa đi vừa nhảy chân sáo.

Tôn Vấn Cừ cười vui vẻ cả buổi.

Cách nhà ông nội còn gần trăm mét, Phương Trì liền nghe thấy tiếng chó sủa, sau đó liền thấy một con chó vàng lớn lăn tới đây như một ngọn gió.

Đây là chó trong nhà, lai giữa chó quê với Collie lông dài, ông nội gọi nó là Tiểu Tử, nhưng thật ra lại là con chó mẹ, nuôi đã gần mười năm.

Phương Trì khom lưng vỗ tay một cái, Tiểu Tử chạy gấp gáp càng mừng rõ hơn, cảm giác đầu lưỡi cũng sắp không đuổi kịp đầu nữa.

"Mịa nó," Tôn Vấn Cừ hô một tiếng, "Chó lớn thế! Của nhà cậu à!"

"Ừ," Phương Trì quay đầu lại nhìn, phát hiện Tôn Vấn Cừ vốn là rất nhẹ nhàng đi đằng sau cậu chẳng biết từ lúc nào đã đi sát lại bên cạnh tường, cậu đột nhiên có khoái cảm không thể nào nói rõ, cong miệng cười không dừng lại được, "Anh sợ chó à?"

"Cũng không phải," Tôn Vấn Cừ cau mày, mặt lo lắng, "Tôi sợ…chó lớn."

Tôn Vấn Cừ dựa vào tường, nhìn con chó lao trong gió đến trước mặt Phương Trì, lắc đầu vẫy đuôi mà đâm vào người cậu cọ cọ, phát ra tiếng hừ hừ hào hứng, lỗ tai dựng thẳng sắp dính ra sau đầu đến nơi.

"Tiểu Tử ngoan," Phương Trì ngồi xổm xuống ôm lấy đầu con chó xoa mạnh một lúc, "Nhớ tao đúng không?"

"Tiểu Trì à? Tiểu Trì à!" Từ căn nhà phía trước, một cụ bà phúc hậu đi ra, cao giọng mà gọi, "Aiii, cái thằng ranh con hư hỏng này sao lại về rồi đây!"

"Bà nội!" Phương Trì ngẩng đầu đáp một tiếng, trong giọng nói ngập tràn vui mừng, lại một tay vỗ lên đầu con chó, một ngón tay chỉ Tôn Vấn Cừ, "Tiểu Tử, nhìn anh ta đi, đây là…chú Tôn của mày."

"Bớt tranh thủ tôi đi!" Tôn Vấn Cừ nói.

Phương Trì không để ý tới hắn nữa, chạy đi về phía sân bên kia.

Tôn Vấn Cừ đứng tại chỗ, cùng con chó vàng to lớn hình như tên là Tiểu Tử yên lặng nhìn nhau.

Con chó nhìn thấy Phương Trì hào hứng đến sắp tè ra, vậy mà giờ lại không chạy như bay theo Phương Trì, mà lại đặt mông xuống ngồi trước mặt hắn.

"Tao bảo này," Tôn Vấn Cừ dời sang bên cạnh một bước, con chó cũng hơi di chuyển, hắn đành phải dừng lại, "Mày có ý gì? Không, nó có ý gì?"

Con chó vẫy vẫy đuôi, có vẻ không có ý định cắn hắn, nhưng hoàn toàn không có ý định nhường đường.

Tôn Vấn Cừ chỉ đành tiếp tục dựa vào tường, lại thử bước một bước về phía sân.

Chó lại dời theo một chút.

Tôn Vấn Cừ dừng lại, nhìn chó không động đậy, hắn liền bước một bước.

Lần này con chó đứng dậy, đi tới bên cạnh chân hắn.

“Mày làm gì thế!” Tôn Vấn Cừ sợ quá rồi, con chó này đứng lên, đầu đã tới đùi hắn.

Chó ngồi xuống sát bên chân hắn.

Phương Trì đang ở đằng kia ôm cụ bà phúc hậu nói chuyện một lúc lâu, ngay lúc Tôn Vấn Cừ đang định phất tay nhắc cậu ở đây còn có một kẻ bị chặn lại đây này, Phương Trì vậy mà lại cùng bà cụ đi vào trong sân.

Tôn Vấn Cừ quả thực đã nổi giận, không nhịn nổi mà gào lên: “Phương Trì!”

Một tiếng gào này rất đủ lực, con chó giật nảy mình, đứng phắt dậy, ngẩng đầu lên nhìn hắn.

“Tao không gào mày,” Tôn Vấn Cừ dựa vào tường, “Đi đi, gọi chủ mày lại đây, Tiểu Tử, tên là Tiểu Tử phải không, Tiểu Tử ngoan, đi gọi thằng ranh con khốn kiếp Phương Trì kia lại đây.”

Con chó nghiêng đầu.

Tôn Vấn Cừ chậc một tiếng: “Đừng có giả vờ đáng yêu, cái đầu này của mày chẳng đáng yêu tí nào…”

“Tiểu Tử!” Phương Trì cuối cùng cũng từ trong sân xoay người ra ngoài, cầm trong tay thứ gì đó không biết chạy tới.

Chó nhảy lên, chạy về hướng cậu gọi.

“Đệt.” Tôn Vấn Cừ nhíu mày nhỏ giọng chửi một câu, rồi thở phào nhẹ nhõm.

“Nếm thử cái này đi.” Phương Trì đi tới trước mặt hắn, đưa cho hắn một bắp ngô.

“Không ăn,” Tôn Vấn Cừ tức giận nhìn cậu, “Cậu có ý gì đấy, trả đũa tôi à?”

“Là ngô ngọt, ngọt lắm, ăn như hoa quả cũng được,” Phương Trì nói, “Ông nội tôi mới vừa luộc xong.”

“…Tôi chưa rửa tay.” Tôn Vấn Cừ nhìn bắp ngô trong tay cậu, mùi thơm cực kỳ.

“Cầm vào cuống mà ăn,” Phương Trì tuốt cuống cho hắn, “Anh đừng nói với tôi anh ngay cả bắp ngô cũng không biết gặm.”

“Đưa đây!” Tôn Vấn Cừ cầm bắp ngô tới, đặt vào miệng gặm một miếng.

Thật sự là rất ngọt, còn cực kỳ mọng nước.

"Còn dẫn cả bạn về, cũng không nói trước một tiếng," Vừa vào sân, Tôn Vấn Cừ liền thấy một ông cụ gầy gò bước ra từ giữa phòng, "Đã bảo con rồi, nếu về phải nói trước, ông còn chuẩn bị cẩn thận."

"Có gì đâu mà phải chuẩn bị, có gì ăn đó là được, chiều nay con còn dẫn người vào núi." Phương Trì nói.

"Người bạn này của con tên là gì?" Ông cụ gầy gò hẳn là ông nội Phương Trì, khuôn mặt cũng có hơi giống, nhìn rất ôn hòa.

"Cháu họ Tôn, Tôn Vấn Cừ, cháu chào ông bà," Tôn Vấn Cừ chào hỏi xong, lại nhìn con chó đang đứng bên cạnh liều mạng quẫy đuôi.

"Đừng sợ, con chó này không cắn đâu, nghe lời lắm," bà cụ phúc hậu cười nói, "Tiểu Tử, đi sang bên cạnh đi, làm người ta sợ rồi!"

"…Đúng là nghe lời," Tôn Vấn Cừ cười, nhìn con chó đi rồi, mới ngồi xuống ghế nhỏ trong sân, "Hôm nay tới đột ngột, lại không nói trước, ông bà nội đừng trách tội bọn con, chủ yếu là vì Phương Trì bảo đồ ăn trong nhà là ngon nhất, kéo cháu tới đây…"

Phương Trì quay phắt đầu lại nhìn hắn chằm chằm.

"Ai, thằng ranh con này, cả ngày khoe khoang đồ ăn ông nội nó làm ngon, gặp ai cũng kể," bà nội chậc hai tiếng, đi vào nhà bếp trong sân, "Thật ra khó ăn lắm, bà làm mới ngon, để bà làm cơm cho các con, vừa khéo đang định làm đây."

"Người ta bảo đồ ăn tôi làm ngon mà." Ông nội đuổi theo sát nói.

"Nói thế à? Người ta bảo là đồ ăn trong nhà ngon nhất!" Bà nội lại bước nhanh hơn.

"Bà nói đi, Tiểu Trì bao giờ chả nói đồ ăn ông nó làm ngon!" Ông nội chuyển thành chạy chậm, vọt vào bếp trước.

"Nó nói sai rồi!" Bà nội cũng chen vào.

Phương Trì đứng một bên vui vẻ nhìn hai ông bà cụ chen nhau vào bếp, quay đầu lại nhìn thấy Tôn Vấn Cừ, lập tức lại hơi khó chịu: "Gì mà tôi kéo anh tới?"

Khóe miệng Tôn Vấn Cừ đang cười nhìn hai ông bà cụ trong bếp, nghe cậu nói lời này chỉ tùy tiện liếc mắt nhìn cậu, rồi ánh mắt lại trở về hướng nhà bếp.

“Tôi kéo anh tới lúc nào?” Phương Trì tiếp tục hỏi.

“Tôi khóc lóc van nài muốn tới,” Tôn Vấn Cừ nói, “Đi đi, nhanh lên, nói với ông nội cậu cậu không kể đồ ăn trong nhà ngon, cũng không kéo người ta đến ăn đi.”

Phương Trì liếc mắt nhìn hắn, không nói nữa, chỉ là vẫy tay gọi Tiểu Tử lại.

“Gọi chú.” Phương Trì chỉ tay vào Tôn Vấn Cừ.

Tiểu Tử lập tức vểnh lỗ tai, ngẩng mắt hướng về phía Tôn Vấn Cừ ẳng hai tiếng.

“Ai, đệch,” Tôn Vấn Cừ sợ đến mức kéo ghế ra phía sau gần hai mét, mới vừa ngồi xuống tay còn chưa buông ghế ra, đã cảm giác tay bị thứ gì đó chọc vào, quay đầu lại, một con gà trống đang vểnh cổ chuẩn bị mổ lên bắp ngô trong tay hắn lần thứ hai, hắn bỗng nhiên đứng lên, “Ha.”

“Ơ, không sợ gà à?” Phương Trì nói.

“Đương nhiên là không sợ,” Tôn Vấn Cừ phất tay một cái, đuổi con gà đi rồi ngồi xuống, “Trước đây…”

Hắn định nói trước đây lúc bị cha vứt vào trong núi nhìn người đào đất, lúc còn ở dưới tầng một, cái con gà kia cười đến mức có thể đi bộ vào trong phòng hắn.

Mà lời này hắn không nói ra, đột nhiên chẳng muốn nói nữa, cảm thấy chán nản.

Ông bà nội đang ở trong bếp vừa ầm ĩ vừa nấu cơm làm đồ ăn, Phương Trì chơi đùa với con chó dưới ánh nắng, nghe cuộc nói chuyện quen thuộc, cảm thấy trong lòng rất chân thật.

“Ba mẹ cậu ở trên thành phố à?” Tôn Vấn Cừ đột nhiên hỏi một câu.

“Không,” Phương Trì nhìn hắn, “Mở cửa hàng trên thị trấn.”

“À, vậy là nhà các cậu chia nhau ra ba chỗ à?” Tôn Vấn Cừ nói.

“Ừ.” Phương Trì gật đầu.

“Còn ngô nữa không?” Tôn Vấn Cừ nhìn bắp ngô đã bị gặm sạch trong tay.

Phương Trì đứng dậy, đi vào nhà bếp cầm ra cho hắn một bắp.

Không quá lâu sau, từ phòng bếp đã bay ra mùi thức ăn thơm phức, mang theo ý vị củi lửa, làm người ta cực kỳ thèm ăn.

"Phải gọi chú Lượng Tử của cậu tới ăn cùng," Tôn Vấn Cừ lầm bầm nhỏ giọng một câu, "Tiếc quá."

"Bọn họ biết anh tách ra à?" Phương Trì hỏi, nếu như không nói không rằng mà thiếu đi một người, dẫn đoàn lại sợ nhảy dựng lên.

"Biết, tôi nói tôi tích cốc, đi dạo." Tôn Vấn Cừ nói.

"Mông đít* gì cơ?" Phương Trì nhíu mày.

**"tích cốc" phiên âm là Bìgǔ, "mông đít" phiên âm là Pìgu*

"Không có văn hóa đáng sợ thật," Tôn Vấn Cừ thở dài, "Mông tôi đau, muốn đi dạo cho đỡ một chút."

Phương Trì nhíu mày nhìn hắn rõ lâu: "Tích cốc à? Ý là không ăn cơm đúng không?"

"Còn nghĩ ra được đúng là cảm động." Tôn Vấn Cừ nói.

"Thằng ranh con, mau ra bưng thức ăn!" Bà nội trong bếp gọi một tiếng.

"Đến đây." Phương Trì đáp một tiếng, chạy trước vào trong nhà bưng bàn ra bày ra sân, rồi chạy vào bếp bưng đồ ăn ra.

"Tôi…" Tôn Vấn Cừ cũng bước hai bước về phía nhà bếp định giúp.

"Anh ngồi đi, đừng thêm phiền." Phương Trì chỉ ghế.

"Vốn là cũng không muốn động, tôi chờ ăn vậy." Tôn Vấn Cừ ngồi xuống.

Ông bà nội rất hiếu khách, đồ ăn tuy cũng không phải món ngon gì, nhưng lại rất đủ đầy, hơn nữa đều là đồ ăn nhà nông, một nồi canh rau dại ngửi mùi thơm cực kỳ, Tôn Vấn Cừ rất có hứng thú với bát canh măng non lớn kia, còn có một đĩa cá nhỏ, nghe nói là câu từ trong khe suối.

"Cũng không có thời gian chuẩn bị đồ ăn," ông nội đẩy đồ ăn về phía Tôn Vấn Cừ, "Đều là đồ bình thường nhà ông hay ăn, con nếm thử xem có hợp khẩu vị không."

“Hợp, hợp lắm.” Tôn Vấn Cừ nhanh chóng gắp ít thức ăn bỏ vào miệng, “Là đồ bình thường thích ăn thì đã tự ăn được rồi, giờ mới là ngon.”

“Không ô nhiễm, đồ ăn tự chúng ta trồng cũng không phun thuốc, tươi mới lắm.” Bà nội nói, “Các con ở thành phố không ăn được, đều ăn mấy thứ chúng ta còn không ăn.”

“Bà nội,” Phương Trì vừa ăn vừa vui vẻ, “Nói gì vậy.”

“Nói thật chứ,” Bà nội dùng tay đụng vào Tôn Vấn Cừ, “Thủy Cừ* con ăn nhiều vào.”

**Chữ “Cừ” trong tên Tôn Vấn Cừ nghĩa là kênh, mương, kết hợp với chữ Thủy.*

Tôn Vấn Cừ ngẩn người, Phương Trì đang uống canh, vừa nghe thấy liền nhanh chóng cúi đầu xuống, canh phun hết ra mặt đất.

“Trí nhớ của bà này, người ta có tên là Tôn Thủy Cừ đâu, tên là Tôn… Tôn… gì Cừ!” Ông nội nói.

“Cháu là Tôn Vấn Cừ,” Tôn Vấn Cừ nhịn cười giải thích cho ông bà cụ, “Vấn Cừ, chính là Vấn Cừ trong Vấn Cừ Na Đắc Thanh Như Hứa.”

“À,” ông nội đáp một tiếng, rồi nhìn hắn, “Hỏi ai?”

“…Không hỏi ai cả.” Tôn Vấn Cừ sặc một cái.

“Ai,” Phương Trì nuốt đồ ăn trong miệng xuống, dựa vào trên ghế, cười đến mức sắp không thở nổi, “Anh đừng giải thích nữa, càng giải thích lại càng không nghe rõ.”

Tôn Vấn Cừ nhìn cậu cười rất lâu, mới nhỏ giọng mà nói một câu: “Ồ, lúm đồng tiền lộ ra rồi.”

Phương Trì ngẩn người, định banh mặt lại mà chẳng banh nổi, sững sờ mấy giây sau lại tiếp tục cười không ngừng được.

“Mất mặt không,” bà nội với tay tới, dùng đũa gõ lên đầu cậu hai cái, “Cười cái gì cơ chứ, bảo người ta Thủy Cừ… không, cái gì Cừ tới? Bảo người ta tới mà chẳng biết ý gì cả.”

“Vấn,” ông nội nhắc bà nội, “Vấn.”

“Hỏi ai!” Bà nội liếc mắt nhìn ông một cái.

“Thủy Cừ thì Thủy Cừ,” Tôn Vấn Cừ cũng không chịu được, “Bà nội, cháu tên là Tôn Thủy Cừ.”

“Thủy Cừ,” bà nội vỗ vỗ hắn, “Con rảnh rỗi nhớ tới chơi, thằng nhóc hư hỏng này bình thường chẳng thèm mang bạn tới nhà, thật ra, chỗ chúng ta không khí trong lành, thức ăn cũng hơn đồ trong thành phố các con, nhìn bà này, sống lâu trăm tuổi!”

“Vâng.” Tôn Vấn Cừ gật đầu.

“Ông bà không có văn hóa, cũng không biết nên nói thế nào, thế nhưng con mà tới, bảo đảm con được ăn ngon uống ngọt,” Bà nội lại vỗ lên lưng hắn, “Bà nội làm đồ ăn cho con.”

“Ông làm thì con mới ăn được.” Ông nội ngồi một bên nói.

“Vâng,” Tôn Vấn Cừ cười nói, “Hai người làm đều ngon.”

“Vậy phải thường xuyên đến đó.” Ông nội nói.

“Vâng,” Tôn Vấn Cừ cười nhìn Phương Trì, “Cháu nhiều thời gian, ngày nào đến cũng được.”

15. Chương 15

Câu ngày nào cũng đến của Tôn Vấn Cừ, làm Phương Trì cực kỳ buồn bực.

Không vì gì cả, cũng chỉ bởi vì cậu không thể ngày nào cũng về, ngẫm lại thì một kẻ cà lơ phất phơ, không làm việc đàng hoàng, mỗi ngày lười như rắn như Tôn Vấn Cừ lại có thể nói rằng ngày nào cũng đến, bản thân mình nhớ ông bà tới mức nghĩ đến tai đã đau lại chỉ có thể chịu đựng, cậu cực kỳ không cam lòng.

Có điều, ngước mắt lên nhìn ông bà nội cười cực kỳ vui vẻ, cậu tạm thời ném không cam lòng qua một bên, vừa ăn vừa ném xương xẩu cho Tiểu Tử ăn.

Tiểu Tử ăn một bữa cơm cũng đã ngồi sau hắn đến nửa tiếng, Tôn Vấn Cừ ăn mấy miếng lại phải quay đầu lại nhìn, đoán xem liệu có cần tránh đi không.

Cơm nước xong xuôi, điện thoại Tôn Vấn Cừ vang lên, Mã Lượng gọi tới: “Ăn ở nhà con trai, ăn xong chưa?”

“Thế mà cũng bị mày phát hiện ra.” Tôn Vấn Cừ nở nụ cười.

“Cả hành trình ông, ông chú bất lương bám đuôi nụ, nụ hoa Tổ quốc tao đều nhìn, nhìn thấy,” Mã Lượng cười ha ha, “Sắp lên thuyền rồi.”

“Ừ, tao đến đây.” Tôn Vấn Cừ dập điện thoại, nhìn Phương Trì, ”Cậu có cần đến dẫn đường không?

“Không cần, cũng chỉ là một thác nước nhỏ thôi,” Phương Trì bên cạnh vừa dọn bàn vừa nói, “Các anh đi lên thêm cũng chỉ khoảng một giờ gì đó thôi, vào núi mới cần dẫn đường.”

“Cậu kiếm tiền cũng dễ dàng thật.” Tôn Vấn Cừ nói.

“Vậy anh thử hỏi dẫn đoàn xem, tôi không vào núi, anh ta có dám dẫn bọn anh vào không.” Phương Trì không nhanh không chậm nói.

Tôn Vấn Cừ trở lại căn nhà nông nọ, mấy người kia đã thu dọn xong, đang chuẩn bị lên thuyền.

“Chú chạy đi đâu thế!” Lý Bác Văn vừa thấy hắn liền chạy ra đón, mặt lo lắng, “Nói gì mà tích cốc, tích gì mà lâu thế.”

“Sao, không được tích đến lúc các anh ăn xong à.” Tôn Vấn Cừ cười, nhận lấy túi Mã Lượng đưa tới.

Cái túi này, hắn bỏ quần áo để thay vào xong cũng chẳng muốn đeo, toàn bộ những thứ bên trong, đều là Lý Bác Văn mua, túi ngủ gì đó đều có, nhưng hắn chỉ cảm thấy rõ phiền.

Lý Bác Văn từ nhỏ đã như vậy, ai cũng cảm thấy quan hệ giữa hai người họ rất tốt. Lý Bác Văn cũng đối xử rất tốt với hắn, mà cũng chỉ có hắn không cảm giác được, mãi mãi chỉ cảm thấy những thứ này chỉ như đang diễn.

“Lên thuyền đi!” Trưởng đoàn đứng bên bờ sông gọi, ba con thuyền sắt của thôn dân đã dừng bên bờ sông, mấy cô nàng vừa cười vừa nói nhảy tới.

Lý Bác Văn định kéo hắn cùng ngồi trên con thuyền phía trước, Tôn Vấn Cừ vờ như không thấy, quay người cùng La Bằng lên con thuyền cuối cùng.

Mọi người ngồi xong rồi, nhà đò bắt đầu lái thuyền về hướng thượng du, thuyền là động cơ dầu diesel, kêu ầm ầm, Tôn Vấn Cừ lại vừa khéo ngồi ở đuôi thuyền, cảm giác nổ đến mức gáy hắn cũng tê rần.

Đến hạ du của thác nước nhỏ, ba con thuyền xếp hàng dừng bên bờ, mọi người bắt đầu đứng sát lại nhảy lên trên bờ.

Mép thuyền có hơi cao, nước cũng sâu, kể cả là dừng ngay bên bờ, lúc có người nhảy xuống, thuyền cũng

tròng trành rất dữ dội, nhà đò phải dùng thanh sắt dài chống vào đáy nước cố gắng ổn định thân thuyền.

Mọi người đã lên gần hết, Tôn Vấn Cừ theo sau Mã Lượng chuẩn bị lên, ngay lúc một chân hắn đạp lên mép thuyền còn một chân khác bắt đầu rời khỏi sàn thuyền, có người từ trên thuyền bên cạnh nhảy lại, đã vậy còn không đứng vững, đạp một bước về phía bên cạnh Tôn Vấn Cừ rồi mới dừng lại.

Bởi vì trọng lực xuất hiện đột ngột, thân thuyền đột nhiên nghiêng một cái, Tôn Vấn Cừ tức khắc cảm thấy trọng tâm cơ thể bị lảo đảo ra phía ngoài.

"Đệt!" Hắn hô một tiếng, nhanh chóng ngồi xổm xuống, bám mạnh lấy mép thuyền mới không ngã lộn từ trên thuyền cắm đầu xuống sông.

"Đừng nhảy tới nhảy lui!" Nhà đò cũng hô lên, "Cứ lên bờ luôn là được, đừng nhảy tới nhảy lui!"

"Thằng điên Bác Văn này!" La Bằng đứng trên bờ cũng hô một câu, "Nhanh lên đi, nhảy lung tung cái gì…"

Tôn Vấn Cừ cả người toát mồ hôi lạnh quay đầu lại, thấy Lý Bác Văn đang một mặt áy náy mà đi về phía hắn, hắn không nhịn được mà nói một câu: "Mẹ nó chứ, anh ăn phải thuốc chuột à?"

"Bên kia xuống chậm quá," Lý Bác Văn ngượng ngùng gãi đầu, "Anh chỉ định xuống từ bên này, không sao chứ?"

"Sao thì lại thế nào." Tôn Vấn Cừ nói, đạp lên mép thuyền nhảy xuống.

"Nếu chú ngã xuống," Lý Bác Văn cũng theo sau hắn nhảy xuống, "Anh chắc chắn cũng nhảy xuống theo mà."

Tôn Vấn Cừ không nói gì, sửa sang lại quần áo.

"Anh làm gì thế, làm em sợ chết đi được!" Triệu Hà chạy tới dựa vào người Lý Bác Văn, "Thuyền đã tròng trành như thế anh còn nhảy, còn không phải mùa hè, ngã xuống lạnh chết đi được."

"Không sao, may mà không làm Vấn Cừ ngã xuống, anh vừa rồi là…" Lý Bác Văn lấy điện thoại di động đuổi tới cạnh Tôn Vấn Cừ, "Còn định cho chú xem thử ảnh của chú đây."

Tôn Vấn Cừ liếc mắt nhìn màn hình di động, là một bức ảnh chụp gò má hắn lúc ngồi trên thuyền ngắm phong cảnh: "Anh chụp à?"

"Ừ," Lý Bác Văn cười, vỗ lên túi máy ảnh trên người, "Có phải là chụp có ý cảnh lắm đúng không?"

“Trình độ cao hơn so với trước đây rồi,” Tôn Vấn Cừ gật dầu, Lý Bác Văn vẫn luôn thích chụp ảnh, chỉ là cũng không thấy gã bỏ công bỏ sức học nghiêm túc, camera thì một năm lại đổi một cái, cái sau cao cấp hơn cái trước.

“Còn nữa đây, có mấy tấm anh đều gửi sang điện thoại, chú xem thử đi,” Lý Bác Văn lật qua lật lại điện thoại mấy lần, ảnh chụp đều là Tôn Vấn Cừ, có vài tấm chụp Mã Lượng, chụp đúng là rất được, mặt mày buồn bực của Mã Lượng còn chụp ra được cảm giác rất ngầu, gã lướt qua lướt lại mấy lần, “Hết rồi.”

“Chờ đã.” Ngay lúc Lý Bác Văn định lấy điện thoại về, Tôn Vấn Cừ liền giữ lại, “Bức vừa rồi là gì?”

“Bức nào?” Lý Bác văn hỏi.

“Sau tấm Lượng Tử xì mũi,” Tôn Vấn Cừ lật ra phía sau.

“Tao xì, xì mũi lúc nào?” Mã Lượng chậc một tiếng.

“Là tấm cậu ta ngoáy mũi đúng không,” Lý Bác Văn nói, “Ở phía sau.”

Tôn Vấn Cừ lướt về phía sau, tới tấm ảnh kia, nhanh tay lướt một cái, chỉ vào bức ảnh phía sau: “Cái gì đây?”

“Nấm.” Lý Bác Văn mặt mê man mà nhìn hắn, là bức ảnh chụp một cây nấm nhỏ ở cự ly rất gần, phía dưới tầng lá khô là một cây nấm trắng nhỏ có đỉnh màu đỏ, “Làm sao?”

“Có phải loại nấm ba anh kể không?” Tôn Vấn Cừ nhìn bức ảnh, “Chính là loại nấm mà ông kể rằng tìm được rồi có thể thực hiện được nguyện vọng lúc chúng ta còn bé ấy.”

“…Đúng đó.” Lý Bác Văn nở nụ cười, “Chú sao còn nhớ được cả chuyện này chứ, cũng không nhất định là loại này, ba anh lúc đó là đùa hai ta thôi, đây là vừa khéo gặp thôi.”

“Thật sự có…” Tôn Vấn Cừ lấy điện thoại di động đưa tới trước mặt Mã Lượng, “Nhìn đi, cái nấm đỏ trước đây tao từng kể với mày đấy.”

“Đẹp, đẹp thật,” Mã Lượng nhìn thử, rồi nhỏ giọng nói, “Cái nấm hồi nhỏ mày cứ tìm mãi đúng không? Suốt ngày lải nhải….à, không quên?”

“Ừ,” Tôn Vấn Cừ đáp một tiếng, trả điện thoại lại cho Lý Bác Văn, ngẫm lại liền hỏi một câu, “Bác Văn, anh chụp bức này ở đâu?”

“Là ở đây đó,” Lý Bác Văn nói, “Hai tháng trước anh tới chụp, có điều không phải con đường hôm nay

chúng ta đi, là đường đi bộ của các bác trai bác gái, lúc đó tới, không có dẫn đường nên không đi con đường này."

"Ồ." Tôn Vấn Cừ không nói gì nữa.

Có vài ký ức thời ấu thơ sẽ quanh quẩn rõ ràng trong đầu cả đời, thời gian càng lâu, lại càng như thể mới chỉ ngày hôm qua.

Tôn Vấn Cừ có ấn tượng rất sâu sắc với loại nấm nhỏ màu đỏ vẫn luôn chỉ tồn tại trong tưởng tượng này, không chỉ là vì chú Lý nói loại nấm này có thể thực hiện được nguyện vọng của bản thân, mà cũng là bởi vì hắn đã từng có khoảng thời gian tới hai ba năm, vẫn luôn như ma mà tìm kiếm loại nấm này.

Lúc đó, hắn có rất nhiều nguyện vọng muốn lập tức thực hiện, không muốn luyện chữ, không muốn vẽ tranh, không muốn làm gốm, còn có…..muốn ba mẹ đừng cãi nhau nữa.

Nhưng vẫn chẳng hề tìm được.

Cho nên, đến tận bây giờ, ba mẹ vẫn luôn hay cãi vã, lúc không cãi vã thì cũng chẳng nói gì được với nhau, không phải ngày lễ ngày tết, ba sẽ không về nhà.

Thật sự có, cây nấm đỏ nhỏ.

Tuy rằng không giống trong tưởng tượng của hắn lắm.

Đáng tiếc là hiện giờ, hắn chẳng còn nguyện vọng gì muốn thực hiện nữa.

Dẫu có, cũng chỉ là chấp niệm vì không tìm được thứ này.

Thác nước cách bờ không xa, theo dòng suối nhỏ đi ngược lên chưa tới một cây số đã tới, nước đổ ào ào, thác cũng rất đẹp.

Chỉ là có hơi nhỏ.

Có điều, đám người bọn họ vẫn rất hưng phấn đạp nước đi qua.

Tôn Vấn Cừ ngồi xổm trên một tảng đá lớn ngắm, ngắm một lúc liền đứng dậy đi qua rừng cây nhỏ bên cạnh đó.

"Tìm nấm à?" Mã Lượng theo lại.

“Không.” Tôn Vấn Cừ vừa nói vừa ngồi xổm trở về trên tảng đá kia.

“Giả vờ chẳng, giống thật tí nào.” Mã Lượng nở nụ cười.

Tôn Vấn Cừ cũng cười: “Nếu ở đây cũng có, tao hái cho mày một cây, mày có nguyện vọng gì không?”

“Mày có không? Không thì tao tìm, tìm…một cây cho mày cũng được.” Mã Lượng nói.

“Tao à,” Hai mắt Tôn Vấn Cừ nhìn chằm chằm vào thác nước, suy nghĩ thật lâu, rồi nhảy xuống khỏi tảng đá, “Không biết, không thì để tao sống lại một lần nữa cũng được.”

Mã Lượng vỗ lên vai hắn, không nói gì.

Chơi trong thác nước hơn nửa tiếng, dẫn đoàn đưa mọi người rời đi, chuẩn bị bắt đầu phần quan trọng nhất của hành trình lần này.

“Chốc nữa vẫn lái xe lên núi, đi đường cũ, chưa sửa, đường khá là xấu, cũng phải rẽ nhiều,” dẫn đoàn vừa đi vừa nói, “Theo sát xe đầu tiên, nếu muốn dừng xe hay là ngã xe gì đó, liên lạc trước rồi hẵng dừng.”

“Anh Lưu dài dòng quá.” Có cô nàng nói một câu.

“Biết làm sao được, nếu mọi người bị làm sao, tôi phải chịu trách nhiệm mà,” dẫn đoàn nói, “Cho nên tôi mới nói, không có dẫn đường người địa phương, tôi chắc chắn không đưa mọi người vào núi.”

“Người dẫn đường kia hình như vẫn là đứa nhóc, có được hay không vậy?” Có người hỏi.

“Yên tâm, thằng nhóc này từ lúc tiểu học, cấp hai đã bắt đầu chơi leo núi rồi, ở bên ngoài cũng tính là người có kinh nghiệm,” dẫn đoàn cười nói, “Với lại, cậu ta lớn lên ở đây, vùng này chỗ nào cậu ta cũng bay qua rồi.”

Lúc ra khỏi thác nước ở nhánh sông kia rồi trở lại bờ sông, Tôn Vấn Cừ có hơi giật mình nhìn thấy Phương Trì đang đứng một bên thuyền trò chuyện với nhà đò.

“Đến bao lâu rồi?” Dẫn đoàn vừa nhìn thấy cậu, đã gọi to mà hỏi một câu.

“Một lúc rồi.” Phương Trì trả lời.

“Các anh đi chưa được bao lâu đã tới rồi,” nhà đò nói, “Người địa phương như chúng tôi đi con đường đó cũng không cần phải đi thuyền.”

“Nghe chưa,” dẫn đoàn vừa nghe liền nở nụ cười, có hơi đắc ý quay đầu lại, “Con đường chúng ta ngồi thuyền rõ lâu lại đây, cậu ta đi bộ cái là đến.”

Tôn Vấn Cừ quả thật hơi giật mình, lúc ngồi thuyền tới đây, hắn không hề thấy chỗ nào bên bờ có đường để đi, Phương Trì ngày nào cũng không đạp xe đạp mà chạy tới chạy lui, có lẽ đều là đang luyện độc môn bí kíp này.

Ngồi thuyền trở lại thôn, lên xe cái là thẳng lái tới rừng sâu núi thẳm.

Phương Trì ngồi ở ghế sau chỉ đường cho Mã Lượng, còn có thể chuyển chú ý sang bên phải có một cái hố, trên sườn núi bên trái có tảng đá, bất ngờ nào cũng nhắc nhở trước.

“Cậu quen đường,” Mã Lượng cảm thán một câu, “Đuổi kịp chỉ, chỉ đạo đua xe rồi.”

“Lúc còn bé ngày nào cũng đi.” Phương Trì nói.

Tôn Vấn Cừ ngồi cạnh ghế tài xế vẫn luôn im lặng, giờ mới quay đầu lại: “Này, tôi hỏi cậu.”

“Hả?” Phương Trì nhìn hắn.

“Bên trong núi chỗ các cậu có nấm không?” Tôn Vấn Cừ hỏi.

“Có, không nhiều,” Phương Trì nói, “Giờ cũng gần hết rồi, anh muốn ăn nấm à?”

“Đã từng thấy loại nấm nhỏ nào… có màu đỏ trên đỉnh chưa?” Tôn Vấn Cừ khoa tay miêu tả, “Sớm biết vậy đã gửi tấm ảnh của Bác Văn sang.”

“Đừng ăn linh tinh, có độc.” Phương Trì nói.

“Tôi có bảo muốn ăn đâu, hỏi cậu đã thấy bao giờ chưa?” Tôn Vấn Cừ nhíu mày.

“Không, bình thường toàn là mấy loại xấu lắm, nhìn không đẹp đẽ gì.” Phương Trì trả lời.

Tôn Vấn Cừ không nói gì nữa.

Đường cũ lên núi cực kỳ xóc, lại còn có không ít chỗ lún, đường lại hẹp, Mã Lượng lái không được bao lâu đã đổi sang Tôn Vấn Cừ lái.

“Nó lái xe yên, yên tâm,” Mã Lượng nói, “Không bằng lái mười, mười năm, có bằng lái, mười năm.”

“Tao thật sự là thần đồng.” Tôn Vấn Cừ gật đầu.

Hắn lái không bằng mười năm, có bằng ba bốn năm, chủ yếu là vì lúc khoảng hai mươi mấy tuổi thích xe, cả ngày cứ lái xe đi loanh quanh, kinh nghiệm lái xe hơn Mã Lượng nhiều.

Xe cuối cùng cũng dừng ở một căn nhà dân bên cạnh sườn núi, căn nhà này có vẻ là chỗ để người trong thôn nghỉ ngơi lúc vào núi.

“Xe cứ dừng ở đây, đừng lái vào.” Phương Trì nhảy xuống xe, “Mang đủ đồ dùng, kiểm tra trang bị.”

Tôn Vấn Cừ không xuống xe, kéo cái balo kia của mình ra nhìn, mới vừa nãy lúc hắn đeo balo đến thác nước cứ cảm thấy balo nặng, muốn nhìn thử xem có thứ gì không dùng được để vứt lại trên xe không.

“Làm gì thế?” Phương Trì lại hỏi một câu.

“Giảm gánh nặng.” Tôn Vấn Cừ nói.

Phương Trì không nói gì, đưa tay ôm lấy balo, lật qua lật lại đồ trong balo, sau đó lấy mấy bình nước trong balo ra ném lại trong xe,

“Có nước suối uống được đúng không?” Tôn Vấn Cừ xách balo lên thử, thấy nhẹ đi không ít.

“Anh dám uống à? Trên thượng du còn có làng đấy.” Phương Trì nói.

“Vậy cậu còn bỏ nước của tôi ra làm gì?” Tôn Vấn Cừ nhìn cậu chằm chằm.

“Uống của tôi đi,” Phương Trì liếc mắt nhìn hắn, “Balo đã nhẹ đến thế mà còn không đeo được thì chỉ có thể làm vậy…”

“Thế cậu uống gì?” Tôn Vấn Cừ truy hỏi.

“Tôi uống nước trong núi,” Phương Trì thở dài, “Tôi uống chục năm quen rồi.”

Tôn Vấn Cừ không nói gì, lúc mọi người cùng nhau đi vào núi, hắn đuổi tới sau lưng Phương Trì, ôm lấy balo của cậu, nhỏ giọng mà nói một câu: “Mẹ nó, thiếu niên 14 tuổi, cậu đeo bao thuốc nổ đấy à?”

“Cúi đầu nhìn đường, bớt nói đi,” Phương Trì nói, “Đến chỗ cắm trại mà chỉ đi không nhìn mất hai giờ, vừa ngắm vừa chụp ảnh vừa khen mất ba giờ, đấy là với điều kiện các anh không ai gặp phải chuyện gì.”

“Mẹ nó chứ,” Tôn Vấn Cừ vừa nghe đã cảm thấy mệt không chịu nổi rồi, “Tôi có thể trở về xe đợi được…”

“Còn ngày nào cũng đến phòng tập thể hình hai tiếng cơ đấy,” Phương Trì đi về phía trước, trong giọng nói mang theo khinh bỉ, “Đến uống cafe đúng không.”

“Sai rồi, là đến xem đàn ông cởi trần.” Tôn Vấn Cừ cười trả lời.

Phương Trì đột nhiên quay đầu lại liếc mắt nhìn hắn, rồi quay đầu bước từng bước dài về phía trước.

Tôn Vấn Cừ không đi theo sau Phương Trì nữa, tâm tình vui vẻ khoái trá theo sát mọi người, vừa đi vừa trò chuyện.

Hiện giờ trời đã lạnh rồi, nhiệt độ trong núi giờ vẫn còn chịu được, đến tối có lẽ sẽ lạnh buốt, may mà túi ngủ Lý Bác Văn mua là loại cực kỳ ấm.

Có điều, tuy lo lắng nhiệt độ, phong cảnh ở đây đúng là đẹp lắm, mới vừa vào núi, còn chưa đi bao lâu, cảnh sắc cũng đã ngợp mắt.

Núi Con Quạ tuy nói là núi, nhưng thật ra có hơi khiêm tốn, một đỉnh núi liền đỉnh núi, một bên là rừng rậm núi cao, một bên là thung lũng trải dài, trong sơn cốc là đồng ruộng, lác đác vài ngôi nhà dân.

“Oa, đẹp thật!” Trương Lâm nói từ phía sau, “Ngày mai ngắm mặt trời mọc chắc là đẹp lắm, cậu đẹp trai, phải vậy không.”

“Chứ sao!” La Bằng lập tức trả lời.

“Có biết xấu hổ không đấy!” Trương Lâm cười mắng một câu, “Tôi hỏi em trai dẫn đường mà.”

“Phải xem mọi người có dậy được không,” Phương Trì nói, “Phía trước có chỗ đất rộng, mọi người có thể ngắm cảnh, chụp ảnh cũng không tệ, có vài người thích nhiếp ảnh cũng tới đây chụp.”

Tôn Vấn Cừ không mang theo máy ảnh, cảm thấy cũng chỉ là đi dạo trong núi, bản thân trước đây còn làm ổ trong núi tận ba năm, chắc cũng chỉ như vậy.

Đến chỗ Phương Trì nói để ngắm cảnh, hắn liền hơi hối hận, đây không phải là thứ núi mỗi ngày nhìn thấy có thể so sánh được.

Trong nháy mắt đứng trên khoảng đất trống, trước mắt như thể có một bức tranh mở ra, ánh nắng buổi chiều chiếu vào trong sơn cốc, mang theo từng đóa vân trắng chập chờn, đi vòng ra phía sau còn có thể nhìn thấy một con sông nhỏ vẫn chưa từng lộ ra lóe lên ánh sáng trong suốt.

"Còn thật, thật sự rất đẹp." Mã Lượng đứng bên cạnh hắn nói.

"Ừ." Tôn Vấn Cừ gật đầu, lấy điện thoại di động ra, chụp vài bức.

Người mang theo máy ảnh lần lượt ra trận, bấm tách tách một đợt chụp thung lũng, chụp cảnh xong là tới lần lượt đứng giữa đài quan sát chụp người.

Tôn Vấn Cừ đứng bên cạnh vừa nhìn vừa cười: "Vậy mà chẳng ai mang khăn lụa cơ đấy."

"À, Vấn Cừ vừa nói cái! Tao lại nhớ ra!" Trương Lâm lập tức kéo balo của mình, lấy ra một tấm khăn choàng vai, "Cho dù không có khăn lụa… nhưng tao lại có khăn choàng vai!"

"Có vòng tay bạc không?" Tôn Vấn Cừ cười hỏi, "Loại có gắn lục lạc ấy."

"Mày im đi!" Trương Lâm choàng tấm khăn choàng vai lên, "Bác Văn! Đến chụp cho tao một tấm, chụp trữ tình văn nghệ vào."

"Được." Lý Bác Văn cầm camera tới.

Tôn Vấn Cừ cười một lúc, lại nhìn qua xung quanh, đám người bọn họ đang tản ra khắp nơi ngắm cảnh, có người leo trên tảng đá, có người trèo lên cây ven rừng ngắm, hắn ném balo xuống rồi cũng bắt đầu đi loanh quanh.

Đi xung quanh hai vòng còn suýt nữa vấp phải cục đá ngã một cái, cũng không thấy Phương Trì.

"May mà mua giày leo núi," Tôn Vấn Cừ quay lại, nhìn thấy Mã Lượng cũng đang quay trở ra, "Không là ngã chết tao rồi."

"Không có đôi giày này, mày còn, còn lâu mới đến được, được đây." Mã Lượng chậc một tiếng, châm điếu thuốc ngồi xổm xuống tại chỗ.

"Chú ý phòng cháy," Tôn Vấn Cừ chỉ xung quay, "Rừng già khó khăn lắm mới trồng được."

Mã Lượng không nói gì, móc một cái khay sắt từ đâu đó ra, gảy tàn thuốc vào trong.

“Con trai tao sao chẳng thấy bóng dáng đâu?” Tôn Vấn Cừ cũng ngồi xổm xuống.

“Hướng kia…đi bên kia,” Mã Lượng chỉ phía trước, “Có lẽ là dò, dò đường.”

Tôn Vấn Cừ đứng lên, đi về phía trước, “Tao đi nhìn thử.”

“Nhìn, nhìn cái gì mà, nhìn.” Mã Lượng cười nói, “Phá hoại nụ hoa, hoa thì có.”

Dưới chân không phải là mặt đường bằng phẳng, Tôn Vấn Cừ không có hơi sức lắm lời với Mã Lượng, chỉ là xoay tay lại dựng thẳng ngón giữa với gã.

Đi tới phía trước không được bao lâu, đường núi nhỏ đã rẽ vào trong rừng, trên đất toàn là đá trơn trượt, giữa khe đá còn có thể nhìn thấy dòng nước nhỏ.

Tôn Vấn Cừ còn đang nghĩ xem Phương Trì có thể chui vào nơi nào, vừa ngẩng đầu lên liền nhìn thấy dưới tàng cây phía trước có khói bay ra.

Trốn ở đây hút thuốc à?

“Phương Trì?” Tôn Vấn Cừ gọi một tiếng, đi về phía bên kia.

“Làm sao.” Phía trước vang lại giọng Phương Trì.

“Cậu trốn ở đây làm gì?” Tôn Vấn Cừ nhìn thấy Phương Trì đứng bên cạnh một cây cổ thụ, lúc nghiêng mặt sang bên cạnh có thể thấy trong miệng cậu ngậm thuốc lá.

“Đi tiểu.” Phương Trì cau mày.

“Bớt đi,” Tôn Vấn Cừ vừa nghe liền cười, tư thế này của Phương Trì cũng không giống đi tiểu lắm, dù gì cũng phải quay mặt vào cây chứ, lại nhớ tới lúc Phương Trì đứng bên cạnh tường ngoài sân nhà hắn, cũng là một câu đi tiểu, “Cậu cứ lúc nào không biết phải nói gì là lại nói đi tiểu đấy à.”

Phương Trì còn chưa mở miệng trả lời, Tôn Vấn Cừ đã chạy tới bên cạnh cậu, đưa tay giật thuốc lá trong miệng cậu xuống: “Bao tuổi đã hút thuốc.”

Phương Trì nhìn hắn chằm chằm không nói gì.

“Cậu…” Tôn Vấn Cừ thấy vẻ mặt cậu không đúng lắm, vì thế liền nghiêng đầu nhìn phía trước, “thật sự…”

Còn chưa dứt lời, một cùi chỏ của Phương Trì đã chỉa vào cằm hắn.

16. Chương 16

Tôn Vấn Cừ cảm thấy, mình và Phương Trì chính là số mạng đối nghịch, bát tự không hợp, nếu không thì hẳn là kiếp trước mình đã làm chuyện gì đó rất xấu xa, trời đất không tha, người người oán trách với Phương Trì.

Mới quen biết được bao lâu, trong ký ức đã bị đánh mấy lần.

Một cùi chỏ này của Phương Trì chẳng dùng mấy sức, nhưng góc độ lại hiểm, cơ bản là lượn tới dưới cằm, rồi hất lên trên.

Dưới chân Tôn Vấn Cừ vốn đã không vững rồi, bị một cái hất này xong, liền ngửa mặt ngã ra sau thẳng tắp nhìn trời luôn.

Xong đời, gáy chạm đất, nhân sinh ngắn ngủi chưa tới 30 năm đã chỉ vì không cẩn thận nhìn thấy người khác đi tiểu mà khép lại tại đây luôn.

Có điều, Phương Trì phản ứng rất nhanh, ngay lúc Tôn Vấn Cừ trượt chân ngã ngửa về phía sau, đã đưa tay tóm chặt lấy cổ áo của hắn, kéo mạnh một cái trở về phía trước.

"Aiii," Tôn Vấn Cừ chống lên cây đứng vững, thở phào nhẹ nhõm, sờ cằm, "Làm gì mà phải làm lớn thế, tôi không biết cậu đang đi tiểu thật."

"Anh bao lớn rồi?" Phương Trì cúi đầu kéo khóa quần đàng hoàng, quay đầu lại nhìn hắn, giọng nghe có vẻ cực kỳ buồn bực, "Là bạn học của Phương Ảnh, có nhỏ thế nào cũng phải hai tám hai chín rồi chứ?"

Tôn Vấn Cừ dựa vào cây, nhìn cậu, nhếch khóe miệng không nói gì.

"Có thể có bộ dạng như người sắp ba mươi được hay không?" Phương Trì nói xong liền quay người đi.

Tôn Vấn Cừ đứng dưới tán cây sững sờ rất lâu.

Lần đầu tiên bị một thằng con trai mười mấy tuổi răn dạy đến mức khiếp sợ cả buổi cũng không hoàn hồn lại được, đợi đến lúc hoàn hồn rồi định cho một trận, lại nhận ra đã hơi lâu, lửa giận không tìm lại được nữa.

“Tôi….” Tôn Vấn Cừ thở dài, “Đệch.”

Lúc đi trở lại con đường nhỏ, mọi người một lần nữa chạy ra.

“Vấn Cừ sao lại chạy vào đây?” Có người hỏi một câu.

“Đi tiểu.” Tôn Vấn Cừ nói.

Đường sau đó lại càng khó đi hơn, con đường này lên trên lại đột ngột nhỏ đi, cây rừng ẩm ướt khiến mọi người vốn còn đang thấy mát mẻ sảng khoái, có lúc còn thấy hơi lạnh, giờ lại bắt đầu đổ mồ hôi.

Phong cảnh vẫn rất đẹp, rễ cây to lớn đan xen chằng chịt, từng tảng đá to nhỏ hình thù kỳ quái, còn có tia nắng chiếu lốm đốm trên tầng rêu xanh ẩm ướt.

Mà một đám người ban đầu còn cười cười nói nói, đã từ từ không còn tiếng động gì, mấy người tự nhận mình cực kỳ trâu bò cũng đã lấy gậy leo núi ra, lại gần bất cứ ai cũng có thể nghe thấy tiếng hít thở ồ ồ.

Tôn Vấn Cừ cảm giác mình như thể trâu chọi, cách mấy người đi theo sau Phương Trì.

Trong hơn hai mươi người, người duy nhất không dùng gậy leo núi chính là Phương Trì, cậu đi đầu trong đoàn, cầm trong tay một con dao, thỉnh thoảng lại chém đứt mấy dây leo cành cây mọc ra từ bên cạnh.

Phương Trì nói không sai, con đường này nếu không có dẫn đường, thật sự không biết phải đi thế nào, nhiều lối rẽ vô cùng, không để ý là đi nhầm, hơn nữa, có lối rẽ nhìn còn dễ đi hơn cả đường chính.

“Cậu dẫn đường này, sao đường đó nhìn có vẻ còn nhiều người đi hơn?” Có người hỏi.

“Đó là đường đi đốn củi săn thú,” Phương Trì nói, “Lên núi không đi đường đó, đừng tụt lại phía sau, tụt lại phía sau, điện thoại cũng không liên lạc được, tín hiệu có khi không được tốt lắm.”

Tôn Vấn Cừ liếc mắt nhìn Phương Trì, thằng nhóc này đến giờ nói chuyện nghe vẫn chẳng vất vả chút nào, giọng cũng không khác bình thường là mấy.

Cảm thấy thể lực của mình lúc này vẫn chưa tệ lắm, cho nên muốn nghe thử giọng nói của mình thế nào, liền thử hỏi một câu: “Vậy nếu…tụt lại phía sau thì sao?”

“Đứng tại chỗ chờ tôi tìm anh.” Phương Trì nhìn hắn.

“…À.” Tôn Vấn Cừ nghe thấy giọng nói không ra hơi của mình, đã chẳng còn tâm trạng để nói nữa.

Đi được một đoạn, Phương Trì dừng lại: “Phía trước có một hồ nước nhỏ, nước rất trong, chất lượng nước cũng tốt…”

Còn chưa nói xong, cả đám người liền tỉnh táo, thừa thế xông lên, gào thét nhào lên.

Tôn Vấn Cừ cũng sắp đi được hai bước, liền nghe thấy tiếng nước mơ hồ vang đến, lẫn với tiếng chim hót thỉnh thoảng vang lên trong rừng, có cảm giác vui vẻ như cả người được giãn ra.

“Cẩn thận dưới chân!” Dẫn đoàn hô to, “Đường trơn, đi vững vào!”

Tôn Vấn Cừ nhìn thấy Mã Lượng cũng đang hào hứng chạy về phía trước, không nhịn được cười: “Lượng Tử, mày chạy đúng là chả lắp tí nào.”

Mã Lượng quay đầu lại cười nói: “Thể lực của mày, giờ nói, nói chuyện cũng không nói nổi nữa.”

“Cút đi.” Tôn Vấn Cừ bước nhanh hai bước, định chạy theo.

“Anh…đợi đã.” Phương Trì gọi hắn lại.

“Sao?” Tôn Vấn Cừ dừng lại, cả đoạn đường này, Phương Trì không để ý đến hắn, giờ gọi hắn lại, khiến hắn cảm thấy, liệu có phải là đã nghỉ ngơi một lúc rồi, giờ lại định đánh thêm một trận nữa không.

“Cái này cho anh,” Phương Trì lấy từ đâu đó ra một ống kim loại dài nhỏ đưa cho hắn.

“Cái quái gì đây?” Tôn Vấn Cừ nhận lấy.

“Còi,” Phương Trì nói, “Ngộ nhỡ anh tụt lại phía sau, thổi lên là tôi nghe thấy.”

“Tôi sẽ không tụt lại phía sau,” Tôn Vấn Cừ nở nụ cười bất đắc dĩ, “Tôi nhìn vô dụng thế à?”

“Nhìn cũng còn tạm,” Phương Trì lùi về phía sau, quan sát hắn từ trên xuống dưới, “Ai biết được có hay không.”

Tôn Vấn Cừ đang định nói, đột nhiên phía trước vang lên một tiếng kêu sợ hãi, hắn vừa đảo mắt, còn chưa kịp biết rõ xảy ra chuyện gì, đã thấy có người chếch phía trên bọn họ dùng tư thế ngồi cầu trượt trượt xuống dưới.

Hơn nữa, không biết có phải vì tư thế ngã sấp xuống quá kỳ lạ hay không, đầu người này còn bị tấm khoác vai trùm lên, hô hoán gào thét.

Dẫn đoàn nhanh chóng định ngăn lại giữa đường, mà không cản được, cứ thế bị đẩy ngã xuống đất, cũng may là không bị kéo trượt xuống theo.

"Đệt," Tôn Vấn Cừ ngây người, do dự nên tránh hay ngăn lại, nếu cứ trượt xuống một đường như vậy, không ngã xuống núi thì cũng sẽ đâm phải cây.

Thế nhưng, hắn không có chỗ để phát huy lòng anh hùng, trước khi cái người đang bị trùm đầu che mặt này lao đến, Phương Trì đã bước một bước sang, sau đó đưa tay xuống dưới nách người này kéo lại.

Quán tính kéo cậu xuống theo một đoạn ngắn, nhưng cậu rất nhanh đã giơ tay ra bám lấy cành cây bên cạnh, không bị ngã sấp xuống.

Không còn trượt nữa, tiếng thét chói tai cũng theo đó mà im bặt.

Hai giây sau, người này liền ngồi dưới đất vừa gào vừa liều mạng giật tấm khoác vai trên đầu mình ra, Tôn Vấn Cừ thở dài, đi qua gỡ tấm khoác vai ra.

Là Triệu Hà.

"Tôi còn tưởng là Trương Lâm," Tôn Vấn Cừ không nhịn được cười, "Sao cô cũng choàng lên."

"Em không sao chứ!" Phía trên vang lên giọng nói lo lắng của Lý Bác Văn.

"Làm em sợ chết đi được!" Triệu Hà nức nở nói.

Lý Bác Văn đang chạy chậm xuống dưới, vừa nghe thấy tiếng nói, liền vội vàng đến mức trượt chân, đứng vững lại rồi cũng chạy theo: "Bảo em đừng dẫm lên tảng đá kia rồi, có bị sái chân không?"

"Không." Triệu Hà chậm rãi đứng lên, trên quần dính một đám lớn bùn và rêu xanh.

Hồ nước nhỏ xuất hiện bất ngờ mà đẹp đẽ, diện tích không lớn, không nhìn ra được là chảy ra từ nguồn nước nào, nước trong tới mức có thể nhìn thấy cả lá rụng dưới đáy hồ.

Đám người bọn họ ngồi bên bờ hồ nghỉ ngơi ăn uống, Mã Lượng vậy mà lấy hai cái bánh ngọt từ trong balo ra, đưa một cái cho Tôn Vấn Cừ, vẫn là bơ, chỉ là bơ cũng đã dính lên trên hộp.

"Mày nghĩ cái gì đấy?" Tôn Vấn Cừ cảm thấy, ngồi trong rừng sâu núi thẳm, bên cạnh hồ nước, ăn một cái bánh ngọt là một việc rất kỳ quái.

“Hỏi chị, chị dâu mày chứ.” Mã Lượng cười, “Cô ấy chuẩn bị, hai đứa chúng mình mỗi, mỗi người một, một cái.”

Tôn Vấn Cừ rửa tay trong hồ nước, cắn bánh ngọt, quay đầu lại nhìn thấy Phương Trì ngồi sau hắn, vì thế liền nhỏ giọng hỏi một câu: “Nước này uống được không?”

Phương Trì đang cúi đầu nhìn ngón tay của mình, nghe thấy câu này liền nhìn hắn: “Vòng ra phía sau tảng đá, đi thêm mấy mét nữa có một con suối, nước ở đó uống được.”

“Chỗ nào?” Tôn Vấn Cừ đứng lên, không biết miêu tả này là nói nơi nào, “Tay cậu không sao chứ?”

“Không sao, mấy cái dằm đâm vào thôi, rút ra là được,” Phương Trì lấy từ trong balo ra một bình nước, “Uống đi.”

Tôn Vấn Cừ cầm bình nước qua, uống gần nửa bình, sau đó ngồi xổm xuống cạnh cậu: “Suối ở chỗ nào? Tôi muốn xem thử.”

Phương Trì đứng lên, dẫn hắn đi vòng qua tảng đá lớn, đến mặt bên của hồ nước, đất bên này đều ướt nhẹp, đi thêm một đoạn ngắn về phía trước, Phương Trì đẩy cỏ cây mọc trên đất ra: “Ở đây.”

Tôn Vấn Cừ lại gần nhìn thử, ngây người: “Nhỏ vậy?”

Trên đất có một vũng nước nhỏ, chừng một thước vuông, giữa những hòn đá vụn màu sắc rực rỡ và cát mịn, có thể nhìn thấy bọt khí đang không ngừng phun ra từ dưới đáy.

Nhìn chằm chằm một lúc, sẽ cảm thấy có hơi đẹp đẽ đến mức không thật.

“Ừ,” Phương Trì chụm hai tay lại, múc nước uống, “Nước của cái hồ kia chính là từ chỗ này thấm qua.”

“Tôi nếm thử.” Tôn Vấn Cừ cũng múc nước.

“Thôi anh đừng,” Phương Trì ngăn hắn lại, “Anh cứ uống nước của tôi là được.”

“Tại sao?” Tôn Vấn Cừ muốn nếm thử nước suối thật thật, trước đây ở núi đất, suối đã ít rồi, vô tình gặp được một dòng, nước chảy ra lại toàn là bùn, bẩn.

“Không phải dạ dày anh không tốt à?” Phương Trì nói, “Đừng uống linh tinh.”

Tôn Vấn Cừ nhìn cậu một lúc lâu cũng chẳng nói gì, chỉ cười.

“Anh đau dạ dày không phải chỉ là giả để lừa tôi chứ?” Phương Trì nhíu mày.

“Không phải, có điều, thật sự không nghĩ tới…” Tôn Vấn Cừ không nói tiếp, chỉ cười, “Vậy để tôi gọi bọn họ tới đây uống thử.”

“Đừng.” Phương Trì lập tức nói.

“Sao?” Tôn Vấn Cừ có hơi không hiểu.

“Sợ hào hứng quá lại làm loạn lên,” Phương Trì vẫn cau mày, “Cái con đường bác trai bác gái đi bộ mà các anh nói, suối đều bị phá, dẫm lung ta lung tung, dòng này…. đừng để bọn họ nhìn.”

“Vậy được,” Tôn Vấn Cừ ngồi xuống đất, “Vậy thì hai chúng ta trốn ở đây chơi một lúc?”

“Chơi gì?” Phương Trì có hơi sợ, lùi lùi về phía sau.

“Chơi nước,” Tôn Vấn Cừ liếc mắt nhìn cậu, nở nụ cười, cố nhịn lại nụ cười không ngừng được, “Tôi bảo này, con trai, cậu bị chứng hoang tưởng bị hại đấy à?”

“Sao anh không bảo là vì anh bị thần kinh đi?” Phương Trì cực kỳ lúng túng, dịch trở về chỗ cũ, ngồi xổm xuống.

Tôn Vấn Cừ lùi ra sau trên một tảng đá, nghe tiếng cười nói vui vẻ từ phía hồ nước, có cảm giác cô quạnh không nói rõ được.

“Cậu lớn lên ở đây à?” Hắn hỏi.

“Ừ,” Phương Trì đáp một tiếng, “Trước khi vào cấp hai, tôi vẫn luôn ở nhà ông bà nội, ngọn núi đó, cứ mấy ngày tôi sẽ lên một lần.”

“Không cảm thấy cô quạnh à,” Tôn Vấn Cừ gối lên cánh tay, “Không khí rất tốt, nước rất trong, phong cảnh rất đẹp, trời xanh, ánh nắng rực rỡ…”

“Không,” Phương Trì rất nhanh đã trả lời, “Những thứ đó cũng đã làm tôi thấy vui lắm rồi.”

“Vậy à.” Tôn Vấn Cừ thở dài.

“Anh cảm thấy cô quạnh, là vì chính anh sống cô quạnh,” Phương Trì đứng lên, “Đi thôi, người cô quạnh, phải lên đường rồi, còn một tiếng nữa.”

Không biết là do sức khỏe quá tốt, hay là đã mệt mỏi chết lặng, hoặc là bị một câu nói của Phương Trì chọc phải chỗ nào, nói chung là cả một tiếng sau đó, ngắm phong cảnh chụp ảnh, nghiên cứu sâu bọ cây trái chưa từng thấy ven đường, Tôn Vấn Cừ chưa hề cảm thấy mệt, đã phát hiện ra đi xong.

Có hơi đáng tiếc là hắn vẫn chẳng hề thấy cây nấm có đỉnh màu đỏ trong điện thoại của Lý Bác Văn, lại nhìn thấy một đám nấm mọc lên trông y như bãi nôn, Phương Trì còn bảo là có thể ăn, làm hắn ghê chết đi được.

"Được rồi," dẫn đoàn ở phía trước đập tay một cái, "Đến nơi rồi! Nghỉ ngơi năm phút, rồi chúng ta hạ trại!"

Mọi người hoan hô một trận, ném balo xuống đất, nằm ngồi lung tung xuống đất xuống tảng đá.

"Thoải mái thật," Trương Lâm vừa nhìn vào gương tút tát lại lớp trang điểm, vừa cảm thán, "Lần này đi đúng là không uổng công."

"Về rồi nhớ thưởng thức bức ảnh văn nghệ mày mặc quần áo leo núi choàng tấm khoác vai lông cừu." Tôn Vấn Cừ cười nói.

"Mày đúng là đáng ghét nhất," Trương Lâm tặc lưỡi, "Mấy bức ảnh kia của tao, Bác Văn đều chụp nửa người, đẹp lắm."

"Cứ ở đây, đừng đi xa, chỗ này không có tín hiệu," Phương Trì còn chưa quên nói, "Tốt nhất là đừng vào rừng, lắm lối rẽ, còn có mấy con đường bị lá cây che khuất không thấy, ngã xuống là không tìm được đâu."

"Ôi, đáng sợ thật," Triệu Hà nhỏ giọng nói, rồi lấy điện thoại ra nhìn, "Còn không có tín hiệu thật này."

Bãi cắm trại trước đây hẳn là đã từng có người đến, tảng đá lớn đã bị dọn ra, cỏ dại trên mặt đất cũng có dấu vết bị dọn dẹp, có điều người đến cũng không nhiều lắm, dấu vết để lại cũng chỉ có vài chỗ.

Đây là một gò đất trống, nơi như vậy trong núi rất khó tìm, mấu chốt là, đi thêm một đoạn nữa rồi rẽ vào một con đường nhỏ sẽ nhìn thấy núi non đều biến mất dưới chân, trở thành một thảm hoa xanh vàng đan xen.

Ngắm mặt trời mọc ở nơi này sẽ rất ấn tượng.

Nghỉ ngơi một lúc, mọi người bắt tay vào hạ trại.

Lều bạt dùng để cắm trại cũng không lớn, mấy đôi yêu nhau dùng lều cho hai người, đàn ông còn lại thì có khi là một người, cũng có hai người nằm cùng nhau cho ấm.

Tôn Vấn Cừ và Mã Lượng đều mang lều một người, dựng lên rất đơn giản.

Lúc Phương Trì lấy đồ từ trong balo ra ngoài, Tôn Vấn Cừ mới biết tại sao balo của cậu ta lại nặng như vậy, ngoại trừ đồ ăn chia từ trên lưng mỗi người, trong balo của cậu còn có không ít dụng cụ để nhóm lửa và để ăn.

"Tôi đi dựng bếp." Phương Trì sắp xếp đồ dùng xong, cùng dẫn đoàn đi tìm đá chồng lên nhóm bếp lửa.

Mã Lượng có lẽ là mệt, nằm trong lều rồi còn thò hai chân ra, vừa nhắm mắt lại đã bất động.

"Thể lực của mày không được rồi," Tôn Vấn Cừ đá chân gã một cái, "Thanh niên trai tráng như tao còn trèo thêm được hai đỉnh núi nữa."

"Đó là vì, thể, thể lực của tao, ngày thường không để dành lại được," Mã Lượng nói, "Không thể nào so sánh được, được với thanh niên trai tráng, tối đến đã ôm gối như mày."

"Mày đợi đấy," Tôn Vấn Cừ chỉ gã, "Mai về rồi, tao vẽ cho mày bức tranh, vẽ một cái miệng."

Mã Lượng nằm trong lều, nở nụ cười một lúc lâu, "Bức tranh, tranh vẽ con trai mày, còn chưa vẽ xong, đâu nhỉ?"

"Vẽ xong rồi," Tôn Vấn Cừ chậc một tiếng, "Mà chưa có cơ hội đưa cho cậu ta, đợi ngày nào chọc giận cậu ta rồi coi như lấy đền tội là được."

"Thằng…điên." Mã Lượng nhắm hai mắt lại.

Hiện giờ, bãi cắm trại rất nháo nhiệt, cả đám người hò hét chạy tới chạy lui, không biết đang làm gì, mấy người con gái đang làm đồ ăn, mấy đứa La Bằng đang kéo lều, bên kia, Phương Trì và dẫn đoàn ba bốn người đang chồng đá lên bếp, Tôn Vấn Cừ đi một vòng vậy mà chẳng tìm ra được việc gì để làm.

Quay mặt sang liền nhìn thấy Lý Bác Văn đang cong eo đi vào trong cánh rừng bên cạnh.

"Làm gì thế?" Tôn Vấn Cừ đuổi tới.

"Tìm ít củi," Lý Bác Văn nói, "Trong rừng nhiều cây, anh thấy bên kia toàn là cây thông, cành thông dễ đốt nhỉ?"

"Đừng đi xa," Tôn Vấn Cừ còn nhớ tới lời Phương Trì nói, "Cánh rừng này sâu lắm."

“Không sao, không bao xa, chú về giúp bọn họ đi,” Lý Bác Văn phất tay một cái, quay người tiếp tục đi về phía trươc, “Anh tiện đường nhìn thử xem có nấm không.”

Tôn Vấn Cừ đang định quay người về trại, nghe thấy gã nói câu này liền lập tức dừng bước, do dự vài giây, quay đầu lại đi theo.

“Bên trong này có thể có à?” Hắn hỏi.

“Không biết,” Lý Bác Văn đi trước, “Cây nấm lần trước là ở một cánh rừng cũng không khác lắm, sớm biết vậy đã tìm người hỏi xem là nấm gì, không biết chừng trên chợ còn có bán đây.”

“Sao không hỏi ba anh xem,” Tôn Vấn Cừ đi theo sau gã vài bước, cánh rừng này còn rậm rạp hơn lúc trước, đã vậy, mặt trời giờ đã bắt đầu xuống núi, trong rừng có vẻ hơi tối.

“Anh hỏi rồi, ông ấy chẳng nhớ chuyện kể với hai ta cây nấm này nữa, thuận miệng nói đùa thôi.” Lý Bác Văn cười.

“Vậy à,” Tôn Vấn Cừ đột nhiên có hơi mất mát, chính mình năm đó để tâm như vậy, một thứ đến giờ nhớ lại vẫn còn có cảm xúc, vậy mà người nói cho hắn biết cũng đã chẳng nhớ rõ nữa, “Cũng phải, đùa trẻ con thôi.”

“Chúng ta đi nhanh hơn đi,” Lý Bác Văn ở phía trước tăng tốc, “Chốc nữa đi xem mặt trời lặn, mặt trời lặn ở đây đẹp lắm, từ đây nhìn sang trông y hệt một bức màn khổng lồ.”

Tôn Vấn Cừ bắt đầu khom lưng tìm cành cây trên đất, vừa nhìn giữa đám lá rụng xem có màu đỏ kia không.

Hai người câu được câu không nói chuyện, không bao lâu sau, Tôn Vấn Cừ liền thấy mỏi thắt lưng, nấm vẫn chẳng thấy đâu, mà trong tay đã có một đống củi.

“Chắc gần đủ rồi đó,” Tôn Vấn Cừ ngồi dậy, “Chúng ta về…”

Lý Bác Văn mấy phút trước còn đi trước hắn, giờ đã không thấy đâu.

“Bác Văn?” Tôn Vấn Cừ gọi một tiếng, không có tiếng trả lời, hắn quay đầu lại nhìn phía sau, “Bác Văn!”

Trong rừng cây yên lặng như tờ, chỉ có tiếng côn trùng kêu và tiếng chim hót vang, không có tiếng người, ngay cả âm thanh huyên náo bên chỗ cắm trại cũng đã biến mất.

“Đệt,” Tôn Vấn Cừ nhanh chóng quay về, “Lý Bác Văn!”

Một tiếng này vừa gọi ra, đột nhiên cảm thấy dưới chân mềm nhũn, không đợi hắn đứng vững lại, lá khô dày đặc mềm mại dưới chân bỗng nhiên biến mất.

Bắc được bếp xong, Phương Trì phủi đất trên tay xuống: "Chỗ tôi có cồn."

"Không có củi, không biết có ai đi tìm ít củi về không," La Bằng đi lại, "Tôi vốn định nói là vác ít than củi lại đây."

"Không sợ mệt à," Phương Trì cười, nhìn thử bốn phía, "Để tôi đi tìm một ít đi."

"Không cần nhặt đâu," Trương Lâm cầm một túi thịt, chuẩn bị xiên vào que "Tôi mới vừa thấy Bác Văn với Vấn Cừ đi vào rừng nhặt."

"Đi vào rừng?" Phương Trì lập tức quay mặt lại nhìn cô.

"Ừ," Trương Lâm chỉ, "Ngay bên kia kìa, chắc là đang tìm ngay bên cạnh đó…"

"Vậy giờ người đâu rồi," Phương Trì nói một câu, bước nhanh về hướng Trương Lâm chỉ, tiện tay khoác balo của mình lên lưng.

"Sao, sao thế," Mã Lượng nghe thấy tiếng bọn họ, chui ra từ trong lều, "Tôi với cậu…"

"Anh đợi đi." Phương Trì nói.

Lúc đi tới bên cạnh rừng cây, Lý Bác Văn đang ôm một bó củi khô lớn đi từ trong rừng ra.

Phương Trì nhìn thử phía sau gã, không có ai: "Tôn Vấn Cừ đâu."

"A?" Lý Bác Văn tức khắc sững sờ: "Cậu ấy chưa đi ra à?"

Phương Trì nhìn gã: "Hai người đi vào chỗ nào?"

"Cũng chưa đi vào được bao xa, tôi cũng chỉ đi vào non nửa vòng rồi đi ra," Lý Bác Văn cuống lên, ném củi xuống liền quay lại, "Tôi đi trước cậu ấy, lúc tôi trở về không thấy cậu ấy đâu, tôi còn nghĩ cậu ấy ra trước tôi…"

"Đứng đây," Phương Trì bước hai bước qua, kéo cánh tay gã về phía sau, rồi quay đầu, hướng về người trong bãi trại, trầm giọng nói, "Tôi bảo mọi người đợi thì đợi, bảo mọi người đừng vào rừng cũng đừng vào, ai còn làm bậy nữa thì cút xuống núi cho tôi!"

Không đợi những người này mở miệng, Phương Trì đã xách balo lên đi vào rừng.

---

17. Chương 17

Phương Trì chui vào rừng.

Khu rừng này đối với cậu mà nói, cũng không tính là gì, nhưng bình thường người địa phương như bọn họ cũng sẽ không đi xuyên vào hướng này.

Rừng cây này có độ dốc lớn, hơn nữa, thông thường ở phía dưới lớp lá rụng và cành cây dày đặc sẽ có vài tầng thềm đất, bị lá rụng và củi mục che phủ không thấy được, không cẩn thận, dẫm phải chỗ không thích hợp là sẽ ngã xuống.

Thật ra, ngã xuống cũng không phải vấn đề gì lớn, nhưng nếu là loại người từ nhỏ đã được nuông chiều, căn bản chưa từng có kinh nghiệm sống nơi hoang dã như Tôn Vấn Cừ, vấn đề có thể sẽ rất lớn.

Phương Trì chậm rãi đi về hướng Lý Bác Văn bảo bọn họ tiến vào, nhìn theo dấu vết hai người họ để lại trên mặt đất.

Có thể đoán không sai lắm, hai người bọn họ chính là một trước một sau đi như vậy, nếu như cứ đi thẳng mãi như thế, đến phía trước có thể đụng phải chỗ lún.

Phương Trì nhíu mày, tăng tốc độ đi về phía trước, cánh rừng này rất cổ xưa, gần như mỗi một bước đều phải vượt qua rễ cây thô to, còn có đủ loại cành cây rụng xuống.

Cậu có hơi không hiểu, muốn kiếm củi, tới gần rìa rừng thôi đã có thể nhặt không ít, tại sao lại phải đi tới nơi sâu như vậy, phía trong này vô cùng ẩm ướt, cơ bản chẳng có củi khô.

Ngoài chuyện này, cậu còn không hiểu, nhìn ra được quan hệ giữa Tôn Vấn Cừ và Lý Bác Văn cũng không phải là tốt lắm, tại sao loại người lười như rắn như Tôn Vấn Cừ còn đi theo Lý Bác Văn tới nơi như này.

Trong rừng cây rất yên lặng, ánh sáng cũng tối dần, ở trong núi, mặt trời một khi đã bắt đầu xuống núi, tốc độ nhanh hơn trên đất bằng nhiều.

Phương Trì dựng thẳng lỗ tai chú ý nghe ngóng bốn phía, nếu như Tôn Vấn Cừ mang theo còi cậu đưa, nếu như Tôn Vấn Cừ không phải kẻ ngu, không bị ngã ngất, hiện giờ hẳn là phải biết thổi thứ kia cầu cứu rồi.

Lại đi thêm được một đoạn ngắn, theo như tốc độ của Tôn Vấn Cừ và Lý Bác Văn, hai người bọn họ vừa nãy đi xa nhất cũng chỉ tới đây, cậu dừng bước, đột nhiên nghe được tiếng còi rất nhỏ.

Tiếng quá nhỏ, cậu tức khắc không nghe ra được là từ chỗ nào, lúc đang định thử phân biệt, tiếng còi lại biến mất.

Phương Trì chỉ có thể phỏng đoán là ở phía trước, vì vậy liền chạy nhảy thật nhanh trên rễ cây, chạy về phía trước một đoạn ngắn, rồi móc từ đâu đó ra cái còi của mình, thổi một tiếng.

Lần này, tiếng còi đáp lại vang lên từ bên trái phía trước, vẫn còn hơi nhỏ, Phương Trì nghe rõ, tiếng còi nhỏ không phải vì khoảng cách xa, mà là tiếng thổi vốn nhỏ.

Nếu không phải là Tôn Vấn Cừ quá yếu thổi không ra tiếng, vậy thì chính là hắn bị thương rồi.

"Tôn Vấn Cừ!" Phương Trì gọi một tiếng, tỉ mỉ phân tích dấu vết trên mặt đất, rất nhanh đã đến chỗ gần bên sườn núi, phát hiện một mảng nhỏ lá vàng bị dẫm sụp, cậu dùng chân thử: "Anh ở bên dưới à!"

Lúc cậu vừa lấy tay bới dây leo và lá rụng trên mặt đất, phía dưới vang lên một tiếng còi, mơ hồ còn nghe thấy giọng Tôn Vấn Cừ: "Tôi ở dưới này."

"Có bị thương không?" Phương Trì hỏi, ném balo xuống đất, lấy từ bên trong ra một cuộn dây thừng, nhanh chóng cột một đầu lên trên một rễ cây rắn chắc.

"Không." Tôn Vấn Cừ trả lời, giọng nói uể oải.

"Vậy thì để tôi vứt dây thừng xuống cho anh bò lên?"" Phương Trì nghe thấy hắn nói không bị thương liền thở phào nhẹ nhõm, nhưng vẫn lấy túi cấp cứu trong balo ra treo trên thắt lưng.

"Thế không được," Tôn Vấn Cừ nói, "Tôi là người cầm giấy bán thân mà."

"Vậy anh cứ chơi dưới đó đi." Phương Trì quả thực câm nín.

"Được đó," Tôn Vấn Cừ nói, "Dù gì cũng chơi cả buổi rồi."

Phương Trì không nói gì nữa, thử xem nút thắt dây thừng đã chắc chưa, cậu dọn dẹp hết cỏ dại và lá rụng trên đất, bám dây thừng chậm rãi trượt xuống dưới.

Tôn Vấn Cừ có lẽ là đạp hụt chân rồi ngã xuống, chỗ hắn tụt xuống là đường nước ngầm, lúc mùa mưa có dòng nước chảy ra, cũng may vẫn không đến mức quá dốc.

Phương Trì tụt khoảng tầm năm sáu mét, đã nhìn thấy áo khoác màu đỏ trên người Tôn Vấn Cừ, xem ra, lúc ngã xuống có hơi thảm, áo còn bị giật ra…

Xuống thêm hai, ba mét, cậu nhìn thấy Tôn Vấn Cừ đang nửa ngồi nửa tựa vào đống lá rụng.

"Anh không phải nói không bị thương à!" Phương Trì liếc mắt đã nhìn thấy trên một chân bị ống quần kéo cao lên của Tôn Vấn Cừ có một vết thương, nhanh chóng buông tay nhảy xuống bên cạnh hắn.

"Tôi nói không bị thương chẳng phải là vì sợ cậu sốt ruột rồi lăn xuống cùng luôn à, vậy hai ta cũng khỏi lên nữa." Tôn Vấn Cừ nói.

"Tôi…sẽ không," Phương Trì cau mày, lấy túi cấp cứu xuống, mở ra, "Ngoài vết thương này, còn chỗ nào bị thương nữa không?

"Không," Tôn Vấn Cừ thở dài, "Mỗi cái vết này đã đau chết đi được rồi."

Phương Trì mở túi cấp cứu ra, nhanh nhẹn xử lý vết thương cho hắn, sau đó bôi ít thuốc, dùng băng vải y tế quấn vết thương: "Dùng sức được không?"

"Không biết," Tôn Vấn Cừ giật giật chân, "Lấy áo tới cho tôi đi, trời lạnh."

Phương Trì leo lên kéo áo hắn xuống: "Anh lạnh đông rồi à, thổi còi nhỏ đến mức tôi mà không chú ý là cũng không nghe thấy."

"Thôi đi, có thể thổi ra được tiếng là đã tốt lắm rồi," Tôn Vấn Cừ vừa nhăn mặt nhíu mày vừa mặc áo nói, "Tôi ngã đến mức cả người đau nhức, cái còi rách nát, thổi một hơi thôi mà trước ngực sau lưng đều đau theo."

"Có bám trên dây thừng đi được không?" Phương Trì kéo dây thừng.

Tôn Vấn Cừ không lên tiếng, bám cành cây nhìn Phương Trì.

Phương Trì và hắn trừng nhau một lúc, "Không lên nổi đúng không."

"Tôi chưa bị thương cũng chưa chắc đã lên được như thế." Tôn Vấn Cừ nói.

"Vậy tôi cõng anh lên." Phương Trì bám vào dây thừng, nhoáng cái đã leo lên đến phía trên.

"Không đúng," Tôn Vấn Cừ vừa nhìn liền hoảng lên, "Cậu cõng tôi lên, hay là tôi tự tưởng tượng cậu cõng

tôi lên đấy."

"Tôi lấy móc treo!" Phương Trì bất lực nói một câu.

Tôn Vấn Cừ không lên tiếng, nhìn Phương Trì vịn cành cây tảng đá thật dễ dàng, cánh tay bám, chân dẫm một cái, chẳng mấy chốc đã leo lên trên.

Phương Trì rất nhanh đã cầm dây thừng và móc treo xuống, lúc quấn móc treo vào người Tôn Vấn Cừ, Tôn Vấn Cừ hỏi một câu: "Chỗ câu lạc bộ của các cậu, mấy bức ảnh rất có khí thế dán trên tường, có ảnh cậu không?"

"Chắc là có," Phương Trì vừa cố định dây thừng vừa trả lời, "Có một vài tấm, lúc thi đấu."

"Có phải là có một tấm chụp bóng lưng, cậu treo trên vách đá." Tôn Vấn Cừ lại hỏi.

"Ừ," Phương Trì liếc mắt nhìn hắn, "Làm sao."

"Chân dài thật." Tôn Vấn Cừ nở nụ cười, mắt chớp chớp, nhìn xuống đùi cậu.

Phương Trì không biết là bản thân đã quen với thói quen lên cơn động kinh của Tôn Vấn Cừ rồi, hay là vì hiện giờ Tôn Vấn Cừ bị thương, hoặc là vì vấn đề hàng đầu bây giờ là đưa Tôn Vấn Cừ lên được, nói chung là cậu chỉ nhìn chân mình, sau đó nói một câu: "Đúng, chụp từ góc độ đó nhìn chân dài."

Tôn Vấn Cừ không nghĩ tới cậu sẽ trả lời như vậy, ngẩn người rồi mới nở nụ cười: "Thành thật thế."

"Được rồi," Phương Trì kéo móc treo trên người Tôn Vấn Cừ về phía sau mình, bám chắc: "Anh đừng có lộn xộn, chân hơi cong lại một chút."

"Cậu như này có vác tôi trên lưng được không?" Tôn Vấn Cừ có hơi không yên tâm, "Cậu biết tôi bao nhiêu cân không đấy?"

Phương Trì không lên tiếng, quấn dây thừng trên thắt lưng mình, chân dẫm một cái, Tôn Vấn Cừ tức khắc liền cảm thấy hai chân mình treo lên cách mặt đất.

Phương Trì leo có vẻ cũng không khó khăn, giữa chừng chỉ dừng lại hai lần điều chỉnh lại con đường đi lên trên, mấy phút đã cõng hắn leo lên chỗ hắn ngã xuống.

"Chắc cũng khoảng một trăm bốn mươi cân." Phương Trì gỡ móc treo.

“Cái gì?” Tôn Vấn Cừ bám vào người cậu, cong một chân.

“Anh đó.” Phương Trì dìu hắn lên vai mình, tay chống trên cây khô bên cạnh, sau đó ngồi xổm xuống, thu dọn đồ đạc vào trong balo.

“Hơn một chút,” Tôn Vấn Cừ cười, “Balo này của cậu chứa bách bảo à, cái gì cũng có.”

“Biết làm sao được, đụng phải người như anh, cái gì cũng dùng được,” Phương Trì sửa soạn lại balo xong, bỏ xuống dưới tán cây, sau đó đứng trước mặt hắn, “Lên đi.”

“Cậu không cần balo nữa à?” Tôn Vấn Cừ nằm sấp trên lưng cậu.

“Vậy anh xuống đi.” Phương Trì đứng lên, cõng hắn đi ra ngoài rừng.

“Cám ơn,” Tôn Vấn Cừ trên lưng cậu nói một câu, con đường này không dễ đi, cõng lấy một người, ngay cả Phương Trì cũng đi không vững, “Tôi thật sự không nghĩ tới tôi hôm nay lại có thể xui đến thế.”

“Hai người sao lại chạy đến đây,” Phương Trì cau mày hỏi, “Tôi không phải đã nói là đừng có chạy lung tung rồi à, anh hôm nay không tính là xui, còn tính là may đấy, cứ thế trượt xuống tận cùng mới gọi là xui, nếu vậy không phải chỉ có quẹt một vết như thế đâu…”

“Cậu lắm sức thật, đã thế này rồi còn có sức dạy dỗ người khác,” Tôn Vấn Cừ nở nụ cười một lúc sau liền im lặng, qua rất lâu mới nói một câu: “Tôi muốn tìm nấm.”

“Nấm gì?” Phương Trì nói, “Là cái nấm đỏ trước đó anh kể à?”

“…Ừ.” Tôn Vấn Cừ có hơi xấu hổ, một thằng đàn ông trưởng thành, lại như con gái chạy khắp rừng tìm nấm, tìm thì thôi đi, kết quả là không tìm được còn ngã thành như thế.

Phương Trì cõng hắn đến gần rìa rừng, thấy một đám người đang tiến lên đón, Mã Lượng vừa nhìn thấy Tôn Vấn Cừ đã đi ra, vội đến mức không nói lắp nữa, nói liền một mạch: “Xảy ra chuyện gì đây? Bị thương ở đâu rồi!”

“Ai ui, cái miệng nhỏ giỏi thật,” Tôn Vấn Cừ cười vui vẻ, “Không sao, quẹt xước một vết, eo nhức một chút…”

“Chú bị ngã ở đâu rồi à!” Lý Bác Văn lúc lao đến suýt nữa ngã một cái: “Sao lại không nói gì chứ! Chú mà gặp phải chuyện gì anh cũng xong!”

Tôn Vấn Cừ cười không nói gì.

“Đỡ xuống nào, đỡ xuống nào!” La Bằng hô.

Một đám người đỡ hắn từ trên lưng Phương Trì xuống, cùng nhau khiêng ra khỏi rừng cây.

Phương Trì quay đầu lại đi vào rừng ôm balo mình ra.

Ngoại trừ vết thương trên chân, trên người Tôn Vấn Cừ không có vết thương ngoài da gì nữa, chỉ là lúc ngã xuống bị dập đầu vào tảng đá mấy lần, có lẽ ngày mai sẽ tím bầm.

Kiểm tra Tôn Vấn Cừ xong, chắc chắn không có vấn đề gì nữa, mọi người mới bắt đầu tiếp tục đi chuẩn bị bữa tối, lửa đã bùng lên, bảy tám cái đèn khẩn cấp* cũng đã bật lên, nhìn cực kỳ náo nhiệt.

“Chân bị thương nặng không?” Lý Bác Văn ngồi xổm bên cạnh Tôn Vấn Cừ.

“Không nghiêm trọng, chỉ tìm một lúc, không có vấn đề gì lớn.” Tôn Vấn Cừ nói.

“Anh thật sự là…” Lý Bác Văn nhíu mày, không nói nên lời, mặt mày phiền muộn.

“Anh được, được lắm,” Mã Lượng ngồi bên cạnh, liếc mắt nhìn gã, “Giờ ăn, ăn năn thì có sức thế.”

“Không đúng, Lượng Tử, cậu có ý gì?” Lý Bác Văn nhìn Mã Lượng.

“Chính là ý anh tự, tự hiểu.” Mã Lượng nói rất bình tĩnh.

“Cậu…” Lý Bác Văn đứng lên.

“Ai, thôi,” Tôn Vấn Cừ nói một câu, “Còn muốn một đấu một à, ngày mai xuống núi, ba bệnh nhân cột thành một bó lăn xuống?”

Mã Lượng không nói gì nữa, Lý Bác Văn trừng gã một lúc sau cũng không nói gì thêm.

Phương Trì bên kia nói chuyện với dẫn đoàn một lúc rồi đi tới, đưa cho Tôn Vấn Cừ một bình nước tăng lực và hai viên thuốc chống viêm, sau đó quay đầu nhìn Lý Bác Văn: “Cái nấm kia, tôi xem ảnh một chút.”

“Cái kia là đúng dịp…” Lý Bác Văn cười có hơi lúng túng.

“Tôi xem thử.” Phương Trì đưa tay ra.

Lý Bác Văn hơi do dự, lấy điện thoại di động ra, mở tấm hình kia ra giơ tới trước mặt Phương Trì: "Là khi còn bé, ba tôi nói đùa với hai người chúng tôi… Cậu đã bao giờ gặp được cây nấm như thế này chưa?"

"Chụp ở đây à?" Phương Trì nhìn bức ảnh rồi hỏi một câu.

"Ừ, nhưng không phải bên này," Lý Bác Văn chỉ hướng núi đằng kia, "Là chụp được trên con đường đi bộ."

"À, chưa thấy bao giờ." Phương Trì đáp một câu rồi không nói nữa.

Lý Bác Văn đứng một lúc, mấy người đều không nói gì, gã thở dài, vỗ vai Tôn Vấn Cừ, đứng dậy đi giúp Triệu Hà nướng thịt.

"Cám, cám ơn," Mã Lượng nhìn Phương Trì, "Cháu trai lớn."

"Bên kia nướng cá xong rồi," Phương Trì hất cằm, "Các anh ăn không?"

"Tôi đi lấy, lấy một ít," Mã Lượng đứng lên, "Ba ruột cậu, thích ăn cá."

Phương Trì nhìn Mã Lượng đi xa rồi, mới quay đầu lại: "Ở trong núi chỗ chúng tôi, không có nấm như thế."

"Hả?" Tôn Vấn Cừ ngây người.

"Tôi sống trên núi từ nhỏ tới lớn," Phương Trì liếc mắt nhìn hắn, "Từ trước tới nay chưa từng nhìn thấy cây nấm nào như thế."

"Nói là mọc ở dưới lá thông…" Tôn Vấn Cừ nói.

"Tôi bảo chưa từng thấy, nghĩa là chắc chắn không có, lúc bé, tôi ngay cả mảnh vỡ đồ gốm dưới sông cũng có thể đào được, trong núi cũng không thể nào có một loại nấm lại mọc thành một đóa như thế," Phương Trì nhẹ giọng nói, "Với lại, trong ảnh là lá cây thông trắng, chỗ chúng tôi không có, chỗ chúng tôi trồng đều là cây thông nhựa. Hiểu không?"

Tôn Vấn Cừ không nói gì.

"Để tâm chút đi," Phương Trì đứng dậy đi ra, "EQ hơi thấp thì thôi, IQ dù gì cũng phải đuổi kịp chứ."

Tôn Vấn Cừ nửa ngày mới tỉnh táo lại, hướng về phía lưng Phương Trì hô một câu: "Ờ! Thằng nhóc cậu giờ cũng giỏi đó nhỉ!"

Ban ngày, nhìn gần hai mươi người còn cảm thấy rất nhiều, lúc trò chuyện còn cảm thấy huyên náo ầm ĩ, mà buổi đêm nơi rừng sâu nước thẳm này, lại cảm giác người thật là ít.

Ăn xong, cả đám người không hẹn mà cùng đứng dậy, di chuyển đống lều trại vốn đang rải rác quây lại thành một đám, tất cả mọi người chen lại cùng nhau mới có cảm giác an toàn.

"Ở đây, buổi tối có sói không?" Có người rất lo lắng mà hỏi một câu.

"Không có." Phương Trì nói.

"Vậy có cáo, hay là con thú dữ nhỏ gì đó không?" Trương Lâm khoác tấm choàng vai ngồi núp bên cạnh đống lửa trại.

"Yên tâm đi," Phương Trì cười, "Đều sợ người, chưa từng gặp."

"Vậy loại con gái mảnh mai yếu đuối không có bạn trai bên cạnh như tôi," Trương Lâm làm lan hoa chỉ, "Muốn đi vệ sinh phải làm sao bây giờ?"

"Chị gọi một người khác có bạn trai," Phương Trì đang ở bên cạnh đống lửa, đào một cái hố nhỏ chôn khoai lang, cũng không ngẩng đầu lên, "Là được."

"Thông minh!" Cả đám đều cười vui vẻ.

Đêm khuya trong núi rất yên tĩnh, tiếng bọ kêu, thỉnh thoảng lại vang lên tiếng kêu khẽ không biết của loài chim gì, gió thổi qua ngọn cây sột sạt, làm đêm khuya có một loại yên tĩnh rất khác.

Nếu như ngẩng đầu lên, còn có thể nhìn thấy ánh sao bàng bạc lấp lánh to nhỏ đầy trời.

Bởi vì cả ngày đã vất vả, mấy người vốn còn định nhân có lửa trại ấm áp đánh bài uống ít rượu tán gẫu một lát, chẳng bao lâu đã buồn ngủ.

Tôn Vấn Cừ cũng mệt, chuẩn bị trở về lều ngủ, phát hiện ra Phương Trì vẫn ngồi ở một bên cúi đầu chơi một game offline gì đấy trên điện thoại.

"Cậu không ngủ à?" Hắn nhỏ giọng hỏi.

"Chốc nữa," Phương Trì nói, "Đến tối anh muốn đi vệ sinh thì gọi tôi."

"Ơ, quyết tâm trả thù thế," Tôn Vấn Cừ cười nói.

“Hả?” Phương Trì không hiểu ý của hắn.

“Tôi nhìn cậu một lần, cậu cũng phải nhìn lại một lần à?” Tôn Vấn Cừ cười không ngừng được.

Phương Trì nhìn hắn: “Thế anh tự nhảy ra mà đi.”

“Không sao,” Tôn Vấn Cừ bò vào trong lều, vừa quấn mình vào trong túi ngủ vừa cười vui vẻ: “Tôi không ngại để cậu nhìn.”

Phương Trì không để ý đến hắn nữa, cúi đầu tiếp tục chơi game.

Tôn Vấn Cừ vốn đã buồn ngủ lắm rồi, nằm trong lều một lúc lại chẳng ngủ được, luôn cảm thấy có chỗ nào đấy không thoải mái, cuối cùng hắn lấy nước súc miệng ra khỏi balo, rồi chui ra ngoài lều.

Phương Trì còn đang chơi game, nhìn thấy hắn súc miệng, tặc lưỡi một cái: “Câu nệ thế.”

“Cậu có cần không?” Tôn Vấn Cừ quơ cái lọ trong tay.

“Không cần,” Phương Trì từ đâu đó lấy ra lọ kẹo cao su cũng quơ quơ, “Tôi dùng cái này.”

Tôn Vấn Cừ chui trở về, qua hai giây lại thò đầu ra khỏi túi ngủ, “À, tôi phát hiện ra một vấn đề.”

Phương Trì nhìn hắn.

“Cậu không có lều đúng không?” Tôn Vấn Cừ nhìn bốn phía, mọi người hầu như đã vào lều hết, không có lều trống.

“Không có,” Phương Trì nói, “Tôi không cần.”

“Vậy cậu ngủ thế nào?” Tôn Vấn Cừ có hơi giật mình.

“Dùng túi ngủ ngủ,” Phương Trì nói, “Dựng lều quá mệt.”

“…À.” Tôn Vấn Cừ trở lại trong lều.

Vẫn không ngủ được, hắn xốc cửa sổ nhỏ trên lều lên, nhìn bầu trời đêm như bức tranh hình vuông.

Bên ngoài chỉ còn lại một mình Phương Trì, Tôn Vấn Cừ từ khe lều có thể nhìn thấy cậu đi bỏ thêm ít củi vào trong lửa trại, sau đó trải đệm chống ẩm xuống, chui vào túi ngủ rồi thoải mái nằm xuống.

Tôn Vấn Cừ cười, một đứa trẻ lớn lên trong núi non, quả thật không giống như những người bên cạnh hắn, có loại đặc biệt không nói rõ được, đôi khi lại làm người ta bất ngờ.

Cũng không lâu sau, bốn phía đã bắt đầu trở nên không yên tĩnh lắm nữa.

Tiếng ngáy, tiếng bẹp miệng, tiếng nghiến răng, thỉnh thoảng còn có tiếng nói mơ, thanh niên Tôn Vấn Cừ vốn đã khó ngủ, nghe thấy một cái liền tỉnh luôn cả ngủ.

Sững sờ một lúc, hắn có hơi muốn đi vệ sinh.

Bò trong túi ngủ ra ngoài, rồi bò ra ngoài lều, do dự xem nên gọi Phương Trì, hay là tự tìm một chỗ tuỳ tiện làm một bãi.

Vết thương trên đùi thật ra cũng đã đỡ, đã hết đau rồi, cũng không quá cảm thấy khó chịu, so với vết thương này, mấy chỗ va đập trên người còn khó chịu hơn.

Hắn đi thử mấy bước, còn chưa đi được ba mét, cái túi ngủ bên cạnh đã ngồi dậy.

"Ôi, cậu làm tôi sợ hết hồn," Tôn Vấn Cừ cảm thấy ba mét bên ngoài tối om như thể có gì rất đáng sợ, bên cạnh lại còn có một cái kén tằm đột nhiên ngồi dậy, tức khắc liền sợ rùng mình.

"Không phải đã nói là gọi tôi à," Phương Trì cởi túi ngủ bò ra ngoài, đi tới cạnh hắn, kéo cánh tay hắn khoác lên vai, "Còn ngã thêm lần nữa, ngày mai tôi thật sự không có cách nào đưa anh xuống được đâu."

"Không đến mức, chân tôi giờ không đau…" Tôn Vấn Cừ cười, "Chỉ là có hơi…cẩn thận nên căng thẳng."

Phương Trì cắn đèn pin trong miệng, sau đó dùng cánh tay kéo thắt lưng hắn, nửa xách nửa tha mà vài bước đã kéo hắn đến phía sau một tảng đá lớn.

"Ở đây đi," Phương Trì cắn đèn pin nói không rõ lắm, chờ Tôn Vấn Cừ đứng vững xong, cậu đặt đèn pin lên trên tảng đá, "Tốc chiến tốc thắng."

Tôn Vấn Cừ đứng ở phía sau không có động tĩnh gì, Phương Trì nhìn hắn: "Đi tiểu đi."

"Cậu không nhìn à?" Tôn Vấn Cừ nói.

“Anh có bị điên không?” Phương Trì cố nén giọng.

“Cậu đã không nhìn thì có thể đứng xa ra một chút được không?” Tôn Vấn Cừ cười, “Phát thanh trực tiếp thế này, tôi ngại.”

“Quá thần kỳ,” Phương Trì quay người đi mấy bước sang bên cạnh, “Anh còn có lúc ngại.”

Tôn Vấn Cừ không lên tiếng, hắn sống đến giờ, lần đầu tiên đi tiểu tập trung đến thế, chỉ sợ đi chậm phía sau lại xuất hiện thứ gì đó.

Sửa sang quần xong, hắn liếc mắt nhìn Phương Trì, Phương Trì đang đưa lưng về phía hắn, ngước đầu nhìn lên bầu trời đêm, trông có vẻ rất say sưa.

Tôn Vấn Cừ dựa vào một bên tảng đá, cũng không giục cậu, không biết tại sao, Phương Trì trong mắt hắn vẫn chỉ là một đứa trẻ, mà thỉnh thoảng lại khiến người khác cảm thấy an tâm, chính là kiểu an tâm mà chỉ cần nhìn thấy cậu, sẽ chẳng còn phải lo lắng phía sau có gì xuất hiện nữa.

18. Chương 18

Cả đêm đó bình an vô sự, không có thú dữ nhỏ, không có thứ gì đột nhiên nhào ra từ đêm đen, có điều, Tôn Vấn Cừ biết được rõ ràng như vậy, là vì hắn bị đám người không hiểu sao lại có thể đồng lòng làm phiền đến mức cả đêm không ngủ.

Qua nửa đêm, không dễ gì mà mơ màng được một lúc, chưa bao lâu đã bị đám người xem mặt trời mọc đánh thức, âm thanh kinh ngạc ồ à ầm đến mức sập xà nhà, vang lên ầm ầm đến mức mí mắt Tôn Vấn Cừ cũng sắp bị toét ra.

Hắn không tham gia hoạt động gào thét ngắm mặt trời mọc, đến lúc mọi người đã trở về trại bắt đầu làm bữa sáng, Phương Trì đưa cho hắn một hộp ngậm viên ngậm nhân sâm.

“Cái thứ này, vị y như gặm vụn gỗ,” Tôn Vấn Cừ lấy một viên ra ngậm, “Có tác dụng không?”

“Không biết, tôi chưa từng ăn,” Phương Trì nói, “Tôi toàn chuẩn bị cho mấy tay mơ giả vờ trâu bò mới đi được hai tiếng đã phải bò.”

“Cút đi,” Tôn Vấn Cừ liếc mắt nhìn cậu một cái, “Nói cho cậu biết, người khác nói với tôi như thế, tôi đã sớm trở mặt rồi.”

“Giờ anh không dám trở mặt với tôi.” Phương Trì cầm hộp sữa từ từ uống.

“Ồ, chắc chắn thế?” Tôn Vấn Cừ vui vẻ.

“Chỉ cần biết cả nhóm người anh hiện giờ,” Phương Trì nhìn hắn, “Nếu anh thật sự không đi nổi, có thể đưa anh xuống cũng chỉ có tôi.”

Tôn Vấn Cừ không nói gì nữa, lời này của Phương Trì là nói thật, mấy người này nhìn đều có vẻ cường tráng, cũng có mấy người có kinh nghiệm, nhưng ngộ nhỡ hắn thật sự không đi nổi, muốn kéo hắn ra khỏi nơi này, cũng thật sự không ai làm được.

“Vấn Cừ,” La Bằng ngồi xổm bên cạnh lửa, không biết đang nấu gì, “Chân thế nào rồi?”

“Cũng không tệ lắm, không có cảm giác gì,” Tôn Vấn Cừ cử động chân, “Trên người có hơi nhức, chắc là vì lăn ngã.”

“Hoạt động một lúc là giãn ra,” La Bằng nói, “Có được không? Hôm nay còn phải đi thêm một đoạn, qua đỉnh núi rồi xuống từ phía bên kia.”

“Không sao.” Tôn Vấn Cừ ngáp một cái.

“Uống gì không?” Trương Lâm cũng ngồi bên đống lửa nhích lại, “Bọn tao vừa mới…”

“Cho ly cà phê đi.” Tôn Vấn Cừ nói.

“Nghĩ tốt nhỉ!” Trương Lâm hô một tiếng, “Mày còn chưa tỉnh ngủ đấy à!”

“Vậy thì có gì uống được, tao xem thử.” Tôn Vấn Cừ đi tới, ngắm nghía nửa ngày, cảm giác thấy khó mà một lời nói hết.

Hai loại canh một mặn một ngọt, ngọt chính là canh trứng ngô, mặn chính là canh trứng xúc xích, đều là nguyên liệu còn thừa từ bữa đồ nướng tối qua.

Tuy rằng thói quen của hắn là bữa sáng phải có canh, thế nhưng cái thứ canh mà mùi vị vẫn là một câu đố như này, hắn quyết định không uống.

Trong túi còn có bánh mì và bánh quy, hắn cầm hai gói ra ngồi một bên tảng đá lớn gặm.

Gặm được nửa đột nhiên ngửi thấy mùi thơm gì đó, mùi thơm ngọt ngào, khiến người ta tức khắc cảm thấy trong dạ dày rỗng tuếch cần ăn uống gấp.

Hắn nhìn thử người xung quanh, có vẻ như đều đang uống canh đồ ăn thừa, Mã Lượng còn ăn cực kỳ hăng say, một ngụm canh một cái bánh mì, chóp mũi cũng ửng đỏ hạnh phúc.

Hắn có hơi không cam lòng mà đứng dậy chậm rãi đi bộ, lúc đi ngang qua người Phương Trì, hắn đột nhiên tìm ra được nơi mùi hương ngọt ngào kia tỏa ra – bình giữ ấm đặt bên chân Phương Trì.

"Cậu đây là…" Tôn Vấn Cừ đưa tay định cầm lấy bình nhìn thử.

Phương Trì rất nhanh đã đưa tay lấy bình đi: "Mũi thính thật, lên núi săn bắn được rồi đấy."

"Cái gì mà lên núi săn bắn?" Tôn Vấn Cừ nhìn cậu, phát hiện Phương Trì cầm trong tay cái ấm làm cốc, vừa nhìn thứ ngập nửa chén, Tôn Vấn Cừ lập tức chắc chắn, thứ thằng nhóc này uống là cacao nóng!

"Dân trong thôn bọn tôi vào núi săn thú, đều sẽ mang chó theo, giúp đỡ tìm con mồi gì đó!" Phương Trì uống một hớp cacao nóng, không nhanh không chậm nói, "Gọi là chó săn trên núi, mũi cực kỳ thính, Tiểu Tử nhà tôi cũng chính là chó săn trên núi."

"Cho tôi một cốc." Mức độ yêu thích của Tôn Vấn Cừ với đồ ngọt buổi sáng bình thường đều đạt max, cứ thế lờ đi luôn giải thích của Phương Trì.

"Anh không uống cái canh kia của bọn họ à?" Phương Trì lại uống thêm một ngụm.

"Nhanh lên," Tôn Vấn Cừ chậc một tiếng, "Đừng ép tôi cướp đồ ăn với trẻ con."

"Đi lấy cốc đến đây," Phương Trì thở dài, "Anh không phải định lấy bình uống đấy chứ."

Lúc Tôn Vấn Cừ xoay người đi lấy cốc, Phương Trì lại nhỏ giọng bồi thêm một câu từ phía sau: "Kín tiếng thôi."

"Kín tiếng đương nhiên là phải kín, không lại bị kéo đến tranh mua," Tôn Vấn Cừ cầm hai cái cốc đến, cũng nhỏ giọng nói: "Cho chú Lượng Tử của cậu một cốc đi."

Phương Trì rót cho hắn hai cốc từ bình giữ nhiệt ra, hắn cầm một cốc đi đưa cho Mã Lượng, rồi ngồi trở lại cạnh Phương Trì, hiện giờ ăn bánh mì, cảm giác hoàn toàn khác, quả thực có cảm giác hạnh phúc đến run rẩy.

"Cậu vậy mà còn có thứ này?" Tôn Vấn Cừ cảm thán một câu.

"Tôi lần nào cũng mang theo," Phương Trì quơ bình, "Nấu buổi sáng, bổ sung năng lượng hơn nữa còn có loại cảm giác "Anh xem, đúng là chỉ có tôi chuyện nghiệp nhất."

Tôn Vấn Cừ nghe thấy câu này của cậu liền nở nụ cười thật lâu: "Trẻ con."

Dọn trại xuất phát, có lẽ là việc làm người ta buồn bực nhất cả hành trình, có thu dọn thế nào cũng chẳng trở về nguyên trạng được, rõ ràng là ít đồ hơn, mà balo hình như cũng nhỏ đi.

Phương Trì và dẫn đoàn bỏ hết rác trên bãi trại vào trong túi rác, chốc nữa trở về, trên đường vào núi có thùng rác để vứt, lúc quay đầu lại liền nhìn thấy Tôn Vấn Cừ đang đạp lên balo của mình một cái, Mã Lượng đứng bên cạnh cười sặc sụa.

Phương Trì thở dài, đi tới hỏi một câu: "Làm sao thế này?"

"Không làm sao," Tôn Vấn Cừ cử động cánh tay, "Tôi xuất phát được rồi, cái balo này không cần nữa."

"Đó…thấy không," Mã Lượng vừa cười vừa nói với Phương Trì, "Đây chính là…đồ, đồ bại gia."

Phương Trì liếc mắt nhìn balo của Tôn Vấn Cừ, có lẽ nguyên nhân nổi cơn của Tôn Vấn Cừ là túi ngủ từ sau khi mở ra rồi thì không ép được về kích thước ban đầu nữa, không nhét được vào trong balo.

Cậu đi tới lấy đồ trong balo ra, lại đè nén thêm một lần nữa, bỏ hết vào trong balo.

Đồ ăn ngày hôm qua mang đi đã ăn hết rồi, cho nên balo nhẹ đi không ít, Phương Trì nhấc balo lên ước chừng trọng lượng, lại lấy ra một ít thứ nhét vào trong balo của mình.

"Được rồi." Cậu ném balo lại bên chân Tôn Vấn Cừ.

"Hiếu thảo." Mã Lượng dựng thẳng ngón tay cái với cậu.

Tôn Vấn Cừ nhìn cậu, không nói gì, đeo balo lên lưng.

Lộ trình tiếp theo thoải mái hơn so với hôm qua lên núi một ít, một là đồ nhẹ đi, hai là đường bằng phẳng hơn.

Vết thương trên đùi Tôn Vấn Cừ không còn quá đau nữa, chỉ là trên người có hơi ê ẩm, cũng không biết vì ngã, hay là vì mấy tiếng leo núi hôm qua.

"Nặng không, bỏ ít đồ sang bên chỗ anh đi." Lý Bác Văn vẫn theo sau hắn liền tới đi song song.

"Không cần." Tôn Vấn Cừ nói.

"…Vấn Cừ." Lý Bác Văn do dự, nhỏ giọng nói, "Đang giận anh đấy phải không, anh cũng đúng là quá không cẩn thận, không chú ý đến, ai…"

Tôn Vấn Cừ không nói gì, chỉ vùi đầu đi về phía trước.

"Vấn Cừ," Lý Bác Văn có hơi lúng túng nói tiếp, "Sau khi trở về…"

"Anh thật sự là lần đầu tới đây à?" Tôn Vấn Cừ đột nhiên hỏi một câu.

"Hả? Ừ," Lý Bác Văn ngẩn người, "Đúng, là lần đầu tiên."

"Thế sao anh lại biết ngắm hoàng hôn ở chỗ cắm trại giống như bức màn khổng lồ được chứ." Tôn Vấn Cừ lại hỏi.

"Anh nói à?" Lý Bác Văn có hơi mê man nhìn hắn, Tôn Vấn Cừ không để ý tới gã nữa, gã suy nghĩ một lúc rồi mới cười, "À, anh hình như có nói thật, không phải là xem ảnh nhìn thấy à, ảnh người khác chụp lúc đến đây, lúc anh lên lịch trình có nhìn thấy, chấn động cực kỳ…. Chú sáng sớm cũng không dậy xem mặt trời mọc…"

"Sau này còn có cơ hội." Tôn Vấn Cừ cười.

Chẳng mấy chốc đã tới đỉnh núi, phong cảnh liền thay đổi, sương mù giăng giữa thung lũng mỏng như một tầng sa, hợp tan theo gió đến, đồng ruộng và nhà cửa giữa sơn cốc khép mở lúc ẩn lúc hiện như hình trên màn chiếu.

Đám người bọn họ đứng trên đỉnh núi chụp ảnh một lúc, sau đó bắt đầu xuống núi.

"Con đường xuống núi này là con đường thường có người đi, đường tương đối dễ đi, thế nhưng xuống núi lại dễ ngã hơn," Phương Trì nói trước, lại liếc nhìn Triệu Hà, "Một chân dẫm chắc rồi mới nhấc chân còn lại lên."

"À." Triệu Hà nhanh chóng gật đầu.

Đường xuống núi quả thật là dễ đi hơn nhiều, không có đá trơn trượt, cũng không có rễ cây chằng chịt, chính là một con đường nhỏ giữa núi, thỉnh thoảng còn có thể nhìn thấy người cùng làng đi xe máy ngang qua, có điều bởi vì đường rất dốc, đạp phải đá vụn ngã một cái chính là ngã chổng vó.

Tôn Vấn Cừ cũng còn tạm, lảo đảo hai lần còn bị Phương Trì tóm chặt, mấy người khác thì cũng tương đối tốt đẹp.

Lúc Mã Lượng đang vật lộn, một người cùng làng đi xe máy qua, cười đến mức suýt nữa ngã từ trên xe xuống.

Xuống chân núi, đã là buổi trưa, mọi người chơi một ngày một đêm mệt mỏi, cũng không ăn cơm trong thôn nữa, đều định lái xe thẳng về thành phố luôn.

Tôn Vấn Cừ cùng mọi người ném đồ đạc lên xe, đột nhiên cảm thấy có hơi mất mát, cả một trận náo nhiệt vừa mệt vừa ngã một cái đã kết thúc, về đến nhà lại trở về cuộc sống chẳng có gì là hào hứng, dẫm lên đất cũng thấy không chân thật.

Chán nản.

Hắn ngáp một cái, dựa vào xe nhìn Phương Trì đang nói gì đó với dẫn đoàn.

Nói mấy câu xong, dẫn đoàn gật đầu, vỗ vai Phương Trì, Phương Trì quay người đi vào trong thôn?

"Sao cậu ta lại đi?" Tôn Vấn Cừ hất cằm về phía Phương Trì, hỏi dẫn đoàn một câu.

"Về nhà," dẫn đoàn cười, "Không đi cùng xe chúng ta."

"Không về thành phố à?" Tôn Vấn Cừ sửng sốt, do dự một lúc, hắn lấy điện thoại ra gọi vào số Phương Trì.

Phương Trì cũng mới đi được mười bước, Tôn Vấn Cừ còn có thể nghe thấy tiếng chuông điện thoại của cậu, cậu lấy điện thoại ra nhìn, quay đầu lại, cau mày nhìn về hướng Tôn Vấn Cừ.

"Nghe đi." Tôn Vấn Cừ hô một câu.

"Không," Phương Trì có hơi bất lực, "Làm sao?"

"Cậu không về thành phố à?" Tôn Vấn Cừ cầm điện thoại, phía đằng Phương Trì, điện thoại vẫn còn đang kêu.

"Không về," Phương Trì từ chối cuộc gọi, lại quay trở về, "Tối nay tôi ở nhà ông nội."

"Vậy ai nấu cơm cho tôi," Tôn Vấn Cừ chậc một tiếng, "Tôi đây cả người đều bị thương, về rồi còn làm đồ ăn được à, còn có một túi quần áo phải giặt nữa."

"Không thì anh cứ ăn với……chú Lượng Tử trước," Phương Trì thở dài, "Tôi đã lâu lắm không được gặp ông nội rồi, lần này cũng chỉ vì đến đây nên tôi mới nhận dẫn đường."

“Cậu nghĩ Lượng Tử cũng rảnh rỗi như tôi đấy à,” Tôn Vấn Cừ cau mày, có hơi buồn bực, “Trong cửa hàng còn có một đống việc, vợ yêu hai ngày không gặp còn không được gần gũi một lúc à.”

“Vậy anh gọi đồ ăn ngoài đi.” Phương Trì suy nghĩ, “Trước đó anh không phải có thực đơn đồ ăn ngoài đấy thôi.”

“Không.” Tôn Vấn Cừ trả lời rất kiên quyết.

“Vậy anh muốn thế nào, kể cả là giấy bán thân thì tôi cũng phải có thời gian nghỉ ngơi chứ?” Phương Trì nhìn hắn.

Vốn là nghĩ Tôn Vấn Cừ nghe rồi sẽ nổi giận, mà Tôn Vấn Cừ nghe xong câu này lại chỉ im lặng, một lúc sau liền vung tay: “Được rồi, cậu về với ông bà nội đi.”

“Lúc tôi quay lại mang cho anh ít đặc sản.” Phương Trì nói.

“Nói hai lần rồi, không thì giờ cậu cho tôi đi.” Tôn Vấn Cừ cười.

“Anh mang về được không? Ngày mai tôi cầm mang qua cho anh,” Phương Trì nhìn chân của hắn, “Chân này về rồi nhớ đổi thuốc, không cần quấn lại nữa.”

Tôn Vấn Cừ không lên tiếng, chỉ phất tay.

Phương Trì quay người đi, cậu đã nói với ông bà là buổi trưa xuống núi sẽ về nhà ăn cơm, hiện giờ có lẽ ông bà cũng đang chờ cuống lên rồi.

Mà đi vào cổng thôn, cậu lại nghĩ tới bộ dạng lúc nãy của Tôn Vấn Cừ, không nhịn được liền quay đầu lại liếc mắt nhìn một cái.

Đám người này, đồ đạc vứt lên xe lung tung như tơ vò, Tôn Vấn Cừ nửa ngồi nửa dựa trên đầu xe, ngây người, hai mắt không biết đang nhìn về đâu.

Không biết tại sao, Phương Trì đột nhiên nghĩ tới câu nói kia của Tôn Vấn Cừ, cô quạnh biết bao.

Phương Trì dừng bước.

Tôn Vấn Cừ vẫn luôn không dễ hình dung, mới vừa tiếp xúc thì cảm thấy hắn ta sống lung ta lung tung, cái gì cũng chẳng đáng kể, mới đầu nóng nảy đến nỗi hoàn toàn nào chẳng thể khống chế, còn rất tẻ nhạt, cho mượn 10 vạn cũng chỉ vì có cơ hội có thể dày vò người ta…

Một đại thiếu gia lười nhác như trứng rắn, du thủ du thực, không lo tiền chỉ lo cuộc sống trôi qua quá tẻ nhạt, tâm trí trưởng thành kém xa tuổi tác.

Mà thỉnh thoảng, hắn sẽ làm người khác đột nhiên cảm thấy bất ngờ, như là bức thư pháp kia, như là bức tranh chibi Hoàng tổng và con sen hốt cứt, hay như bây giờ, có chút cô đơn khi tách biệt bên ngoài náo nhiệt.

Phương Trì lấy điện thoại di động ra, gọi vào số Tôn Vấn Cừ.

Tôn Vấn Cừ cúi đầu nhìn điện thoại di động, cũng không nhìn về hướng này, cứ thế nhấn nghe: "Tôi ăn cơm không hề kén chọn chút nào, đồ ăn dân dã tùy tiện như hôm qua là được rồi."

Phương Trì nghe thấy liền sững sờ, nửa buổi mới nói một câu: "Anh đã biết là tôi muốn gọi anh về nhà ăn cơm rồi?"

"Nếu không thì cậu gọi đến làm gì," Tôn Vấn Cừ nở nụ cười, "Thấy tôi đáng thương lắm đúng không?"

"Anh…" Phương Trì có hơi cạn lời.

"Diễn kịch với tôi có thấy sảng khoái lắm không?" Tôn Vấn Cừ nói.

"Còn nhớ đường không, tự mình lại đây đi," Phương Trì quay người, tiếp tục đi về hướng nhà ông nội, "Có điều phải nhắc anh trước, ăn xong anh chỉ có thể ngồi xe khách về thôi."

"Cột chắc chó nhà cậu vào!" Tôn Vấn Cừ lập tức bổ sung thêm một câu.

"Ừ." Phương Trì cúp điện thoại, quay đầu lại nhìn, Tôn Vấn Cừ đã không còn một thân tịch mịch dựa vào đầu xe, mà đang nói chuyện với Mã Lượng.

Diễn à?

Phương Trì chậc một tiếng, không tin.

Lúc Tôn Vấn Cừ bước vào sân, trong sân không có ai, đang định lên tiếng gọi, Tiểu Tử đột nhiên vọt ra từ bên cạnh, đặt mông xuống ngồi trước mặt hắn.

"Phương Trì!" Hắn nhanh chóng gọi.

"Tiểu Tử, đi ra!" Bà nội chạy ra từ trong bếp, "Đây là khách của anh mày!"

“Cháu chào bà, cháu lại đến ăn chực,” Tôn Vấn Cừ cười chào hỏi.

“Không phải khách sáo, ngày nào đến cũng được,” Bà nội cười nói, “Ông nó đi nấu ăn rồi, con ngồi đây một lát, ăn cơm ngay rồi đây.”

“Bà đừng vội, cháu cũng chưa đói bụng.” Tôn Vấn Cừ nói.

“Con ra sân sau chơi một lúc đi, từ sân sau đi xuống là bờ sông, mấy người thành phố các con không phải thích chơi này à, đứng bên bờ sông một lúc, ngắm nước ngắm non, cảm thán vài câu,” Bà nội phất cái xẻng trong tay, “Đi đi, thằng ranh con kia cũng ở đằng sau đấy.”

Tôn Vấn Cừ đi vào trong nhà, nhà ông bà Phương Trì cũng không khác nhà ở của dân làng bình thường, sàn xi măng, tường quét vôi, trang hoàng cũng đơn giản, hơn nữa, nhìn ra là nhà cũ truyền lại.

Đi xuyên qua gian nhà, sân sau cũng gần như vậy, chất đống ít dụng cụ nhà nông và đồ linh tinh, một cái ghế dựa đánh bóng sáng loáng, đặt một tấm nệm bông, phía trên còn để một cái chăn nhỏ, có lẽ là chỗ ông bà tắm nắng.

Phương Trì không ở sân sau, đang ở ngoài bờ sông.

Tôn Vấn Cừ chậm rãi tản bộ, nhìn thấy cậu đang lau giày.

“Chịu khó thế.” Tôn Vấn Cừ đi tới bên bờ sông, đặt mông xuống.

“Vốn là không cần chịu khó như thế,” Phương Trì quay đầu lại nhìn hắn, “Bởi vì anh ngã quá là đẹp, lúc tôi kéo anh lên cọ bẩn mất.”

“Cảm ơn,” Tôn Vấn Cừ cười, lại nhìn thử giày cậu, “Giày cũ bẩn thì thôi chứ.”

“Không đến mức đó,” Phương Trì nhìn lên giày hắn, giày Tôn Vấn Cừ dính đầy bùn và rêu xanh, cậu nhìn thấy cũng đau lòng, không nhịn được lấy khăn trong tay lau giày Tôn Vấn Cừ mấy cái, “Tôi nếu đi giày của anh, bị thành như này đã khóc từ lâu.”

“Đến mức đấy à?” Tôn Vấn Cừ cười vui vẻ, suy nghĩ một lúc lại hỏi cậu, “Mỗi tháng cậu có bao nhiêu tiền tiêu vặt?”

“Trong nhà cho á?” Phương Trì hỏi.

“Đương nhiên, không phải trong nhà cho thì là cùng Phương Ảnh lừa đảo à?” Tôn Vấn Cừ chậc một tiếng.

“Không có.” Phương Trì nói.

“Không có?” Tôn Vấn Cừ híp mắt lại, nói thật thì đồ Phương Trì mặc hay dùng, tính cả cái headphones kia, đều không thể coi là đồ rẻ, “Vậy mỗi tháng cùng Phương Ảnh lừa đảo được bao nhiêu?”

Phương Trì nhíu mày, nhìn hắn không nói gì.

“Được rồi, biết cậu trước đây chưa từng lừa người rồi,” Tôn Vấn Cừ chà chà, “Vậy ý cậu là, chi phí sinh hoạt bình thường đều là tự mình lo?”

“Ừ,” Phương Trì cúi đầu tiếp tục lau giày, “Ngoài học phí ra, cái khác đều tự mình làm.”

“Quan hệ của cậu với ba mẹ không tốt à?” Tôn Vấn Cừ nghiêng đầu đi nhìn cậu.

“Không, tốt lắm,” Phương Trì nói, “Chỉ là không trò chuyện nhiều như tôi với ông bà thôi.”

“Vậy sao… không cho cậu tiền?” Tôn Vấn Cừ có hơi khó hiểu.

“Bởi vì tôi có.” Phương Trì nói.

Tôn Vấn Cừ há hốc miệng không nói nên lời, câu trả lời này của Phương Trì nghe cực kỳ có lí, không thể phản bác nổi.

“Ông bà nội cũng không cho à? Ông bà thương cậu vậy mà,” Tôn Vấn Cừ vẫn chưa nghĩ ra rõ.

“Ông bà cũng không có tiền thừa cho tôi,” Phương Trì cười, “Với lại, ông bà nghĩ là đóng học phí cho trường học là bao gồm hết rồi, tiền ăn uống, tiền ở, đồng phục học sinh, cũng không cần tốn tiền.”

Tôn Vấn Cừ nhìn cậu, rất lâu sau mới nói một câu: “Thiếu niên tốt không ngừng vươn lên.”

“Đi thôi,” Phương Trì lau khô giày, xỏ vào rồi đứng lên, “Tiểu Tử đến gọi chúng ta ăn cơm rồi.”

“Hả?” Tôn Vấn Cừ vừa nghiêng đầu đã nhìn thấy con chó chạy như bay đến, sợ đến mức nhanh chóng đứng lên, “Ai u, đâm vào một cái là ngã luôn xuống sông.”

Phương Trì gọi Tiểu Tử lại, vừa đùa với nó vừa đi về.

Tôn Vấn Cừ chậm rãi đi theo sau, ánh nắng buổi trưa vừa đủ, khiến người ta có hơi lười biếng, hắn ngáp

một cái, nhìn một chó một người phía trước.

Phương Trì làm hắn thật bất ngờ, một cậu trai mười mấy tuổi, chi phí ăn ở đều dựa vào tự mình làm việc, nhìn còn có vẻ sống rất được.

"Này, người nhà cậu từ lúc nào thì bắt đầu không cho cậu tiền tiêu vặt nữa?" Tôn Vấn Cừ lại hỏi một câu.

"Cấp ba," Phương Trì quay đầu lại, "Sao cứ hỏi cái này thế?"

"Chỉ hỏi thế thôi." Tôn Vấn Cừ cười.

"Anh…" Phương Trì do dự rất lâu, mới rất cẩn thận mà nói ra nghi vấn của mình, "Có phải là chưa từng đi làm đúng không?"

"Cũng không phải," đề tài này làm Tôn Vấn Cừ có hơi phiền muộn, nụ cười trên mặt cũng biến mất, cúi đầu đi về phía sân sau, mới nói thêm một câu, "Thật ra cũng gần như vậy."

Cơm nước vẫn chưa làm xong, có lẽ vì Phương Trì trở về, còn dẫn theo cả bạn, hai người già chuẩn bị rất nhiều đồ ăn, đoán chừng phải cả một bàn lớn.

Tôn Vấn Cừ không giúp được gì, nói thật ra thì hắn cũng không biết phải giúp thế nào, vì thế liền đổ người ra ghế dựa ngoài sân sau, đắp chăn nhỏ lên trên người, rất thoải mái mà nhắm mắt lại, chậm rãi lắc.

"Theo tốc độ này, ăn cơm xong anh chỉ có thể kịp xe khách chuyến ba giờ," Phương Trì cầm một quả hồng vừa gặm vừa nói, "Muộn nữa là…"

"Không sao," Tôn Vấn Cừ cực kỳ thả lỏng mà lắc lư, "Không kịp thì thôi, không kịp hôm nay thì kịp ngày mai."

Phương Trì sặc một cái: "Anh nói cái gì?"

**viên ngậm nhân sâm: giúp bớt mệt mỏi*

19. Chương 19

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Phương Trì cảm thấy, chỉ cần không để ý một cái thôi là sẽ được cảm nhận một lần Tôn Vấn Cừ ngang ngược vô lý, như là cướp Hoàng tổng, như là không chịu ở lại ăn cơm liền hất bát, như là cố ép người ta để mình làm khách ăn cơm, hay như bây giờ……nghe câu này, còn có vẻ có ý định cố mà ngủ lại nữa?

"Anh có ý gì?" Phương Trì nuốt quả hồng xuống, lau miệng nhìn hắn.

"Ý của tôi chính là, chưa biết chừng tối nay tôi sẽ ở lại đây," Tôn Vấn Cừ nhắm mắt lại kéo chăn trên đùi, nhẹ nhàng lắc lư trên ghế dựa, "Dễ chịu thật, tôi già rồi sẽ đến chỗ cậu thuê một căn nhà ở…"

"Ông!" Phương Trì đột nhiên hô một tiếng.

Tôn Vấn Cừ sợ hết hồn, mở mắt ra: "Tôi đã thành ông rồi?"

Phương Trì bước nhanh tới nhà bếp ở sân trước: "Nấu cơm nhanh lên! Còn hai món đừng làm nữa – muộn là không đuổi kịp xe khách."

"Ai ôi," Tôn Vấn Cừ không nhịn được cười, "Có người như cậu à! Cậu giờ là nông nô nổi dậy hát ca đấy à!"

Ông bà nội chẳng hề lo lắng chuyện Tôn Vấn Cừ không đuổi kịp xe khách phải ở lại nhà chút nào, vẫn kiên trì làm hết món ăn đã dự định.

Giống hôm qua, đều là món ăn dân dã thường ngày, nhưng nhiều thêm mấy món.

Tôn Vấn Cừ ăn rất vui vẻ, đồ ăn nhà nông đa phần đều không cần bỏ thêm mùi vị gì mà kê tinh* vịt tinh cá tinh gấu đen tinh bạch cốt tinh, không quá nhiều mùi vị, có thể thưởng thức được hương vị tươi mới của chính nguyên liệu nấu ăn.

Có lẽ là được gặp cháu nội, cháu nội còn rất hiếm khi dẫn bạn về, ông bà nội đều rất vui, nói cũng nhiều hơn, liên tiếp gắp đồ ăn cho Tôn Vấn Cừ.

Ăn xong một bữa cơm, Tôn Vấn Cừ cảm thấy mình ngồi trên ghế thôi cũng đã khó khăn lắm rồi, chỉ có thể đứng.

Phương Trì dọn dẹp bàn cơm xong, trở về trong sân liếc mắt nhìn hắn rất lâu cũng không nói gì.

"Bỏ lỡ chuyến xe ba giờ rồi đúng không?" Tôn Vấn Cừ chống lên đống củi bên cạnh, một tay xoa bụng, cười rất rạng rỡ.

"Không sao," Phương Trì cũng cười, "Bốn giờ năm giờ đều có xe khách, mỗi tiếng một chuyến, đến bảy giờ tối."

"Cậu sao lại phải vậy?" Tôn Vấn Cừ cau mày, "Tôi ở đây một đêm cậu cứ phải dựng lông lên là thế nào?"

"Không dựng lông." Phương Trì cũng nhíu mày, "Anh khó hầu hạ như thế, tôi sợ anh lại dày vò tôi."

"Tôi có thể dày vò thế nào được." Tôn Vấn Cừ nói.

"Anh nhìn đi," Phương Trì chỉ gian nhà, "Nhà tôi đây là nhà cũ, phòng không đủ…"

"Tôi ngủ ghế sofa, ngủ cái ghế dựa ở sân sau cũng được." Tôn Vấn Cừ lập tức nói.

"Chăn đệm đều cũ…"

"Không sao cả."

"Tắm rửa cũng không tiện, phải tự đun…"

"Không sao."

"Buổi tối có khi chân ngứa một cái, một con gián to tướng…"

"Tôi ngủ rồi không thấy ngứa."

Phương Trì cạn nhời.

Tôn Vấn Cừ cũng không nói nữa, dựa vào cổng nhìn ra ngoài, Tiểu Tử chạy tới đứng bên chân hắn cũng không phát hiện ra.

"Anh..." Phương Trì đứng một lúc rồi thở dài, "Vậy nếu anh thật sự không định về..."

Tôn Vấn Cừ đột nhiên quay người đi tới bên cạnh cậu, ghé vào lỗ tai cậu nói một câu: "Đùa cậu thôi."

"Hả?" Phương Trì sửng sốt.

"Xe khách bốn giờ có kịp không?" Tôn Vấn Cừ chậm rãi xoay người đi tới sân sau.

"Kịp." Phương Trì nhìn bóng lưng hắn.

"Đi thôi, đưa tôi đi." Tôn Vấn Cừ nói.

Phương Trì đứng không nhúc nhích, Tôn Vấn Cừ cũng không nhìn cậu, ra sân sau cầm lấy balo, chào hỏi ông bà rồi đi ra ngoài cổng, tự mình đi về hướng cổng thôn.

"Sao không đi tiễn Thủy Cừ đi! Làm sao người ta biết được đi đâu chờ xe khách!" Bà nội đập một cái lên tay Phương Trì.

"À." Phương Trì lúc này mới tỉnh lại, chạy ra cổng đuổi theo.

Trên đùi Tôn Vấn Cừ bị thương, tuy nói không nghiêm trọng lắm, nhưng hắn hôm đó hoạt động gì cũng chậm rề rề, thế nhưng hiện giờ lại đi rõ nhanh, như đạp phong hỏa luân, đến lúc Phương Trì đuổi theo đã thấy hắn sắp ra con đường nhỏ ngoài cửa.

"Anh chờ một lát," Phương Trì chạy đến bên cạnh hắn, "Tôi mượn cái xe ba gác chở anh ra."

"Xa lắm à?" Tôn Vấn Cừ liếc mắt nhìn cậu.

"Ra cửa thôn rồi còn phải đi một đoạn, đoạn đó đường không dễ đi," Phương Trì nói, "Tôi lái xe đưa anh đi."

"À." Tôn Vấn Cừ không nói gì, ném balo xuống đất, ngồi ở trên một tảng đá xanh ven đường.

"Anh ở đây chờ tôi đó," Phương Trì trở về, định đến nhà chú Trương mượn xe, mà tính tình này của Tôn Vấn Cừ, bây giờ đang ở trạng thái gì cậu cũng không rõ, "Đừng tự đi đấy, lạc đường lại phiền."

Tôn Vấn Cừ ừ một cái, không lên tiếng cũng không nhìn cậu.

Phương Trì quay đầu đi mấy bước lại dừng, nhìn thử Tôn Vấn Cừ, vẫn ngồi như vậy, hai mắt nhìn xuống đất, không biết đang nghĩ gì.

Cậu quay người chạy về phía nhà chú Trương.

Nói thật, Tôn Vấn Cừ cứ như vậy làm cậu có hơi không biết nên làm gì cho phải.

Thật ra, Tôn Vấn Cừ có qua đêm ở nhà cậu cũng không có gì ghê gớm, đổi là người khác cậu sẽ chẳng do dự, ở một đêm thôi mà.

Nhưng nghĩ tới trong nhà, căn phòng duy nhất có thể nhường cho người ngủ cũng chỉ có căn phòng một chiếc giường đơn của mình, cậu tức khắc liền cảm thấy cả người chỗ nào cũng không thích hợp.

Tôn Vấn Cừ nghe tiếng bước chân của Phương Trì biến mất rồi, mới liếc mắt về hướng cậu chạy đi, dựa vào tường phía sau.

Chỗ này đã gần cửa thôn, buổi chiều có không ít dân làng đi qua, trò chuyện dưới tán cây đại thụ ở cửa thôn, lúc nhìn thấy hắn sẽ liếc mắt một cái.

Hắn cảm thấy hơi hơi hoảng loạn.

Qua mấy phút, lại một đàn gà đi qua, cũng cùng nhau dừng lại nhìn hắn.

Hắn chậc một tiếng, nhấc chân lên, gà chạy đi, còn chưa để chân xuống đàng hoàng, liền có một con chó chạy tới.

"Tao…" Tôn Vấn Cừ quả thực bất lực, định đứng lên đi liền phát hiện đây là chó nhà Phương Trì, "Tiểu Tử?"

Sau khi hắn gọi một tiếng, Tiểu Tử lại ngồi trước mặt hắn.

"Không đúng," Tôn Vấn Cừ khó hiểu nhìn nó, "Lại là anh mày bảo mày đến trông tao à?"

Tiểu Tử nghiêng đầu.

"Anh mày cảm thấy năng lực tự gánh vác của tao là số âm đúng không?" Tôn Vấn Cừ nói.

Tiểu Tử quay đầu đi, hắn cũng lười nói, dựa vào nơi đó nhìn chằm chằm sau đầu con chó đến ngây người.

Mấy phút sau, Phương Trì trở lại, thế nhưng không thấy xe đâu.

"Không có xe à?" Tôn Vấn Cừ liếc mắt nhìn cậu.

"Anh…" Phương Trì đứng trước mặt hắn, có vẻ hơi do dự, "Anh có phải là…"

"Cái gì," Tôn Vấn Cừ lấy điện thoại ra nhìn đồng hồ, "Giờ mà không đi nữa là chỉ có thể đợi chuyến xe khách năm giờ nữa thôi đúng không?"

"Anh không muốn về nhà đúng không?" Phương Trì hỏi.

"Ai bảo thế," Tôn Vấn Cừ nói, "Quy tâm tựa tiễn*, bay vèo vèo."

*muốn nhanh chóng được về nhà như mũi tên được bắn.

"Chỗ nhà tôi điều kiện không tốt lắm," Phương Trì ngồi xổm xuống, "Nếu anh thật sự không muốn về, không ngại ở tạm…"

"Vèo vèo." Tôn Vấn Cừ lại nói lần nữa.

Phương Trì thở dài, đứng dậy đi qua xách balo của hắn lên, đá một cái lên mông Tiểu Tử: "Đi."

Tôn Vấn Cừ ngồi không nhúc nhích: "Vèo vèo…"

"Nhanh lên!" Phương Trì quay đầu lại gọi.

Tôn Vấn Cừ cuối cùng cũng đứng lên, chậm rãi đi sau cậu: "Tắm phải tự mình đun nước?"

"Không cần," Phương Trì nói, "Trong nhà có lắp bình nóng lạnh."

"Tôi ngủ ghế sofa?" Tôn Vấn Cừ lại hỏi.

"Anh ngủ giường tôi." Phương Trì trả lời.

"Vậy còn cậu?" Tôn Vấn Cừ tiếp tục hỏi.

"Không cần quan tâm, tôi có chỗ ngủ." Phương Trì nói.

"Ồ," Tôn Vấn Cừ chậc một tiếng, "Tôi còn nghĩ là cậu chen chúc nằm với tôi đây."

Phương Trì đột nhiên quay đầu lại, nhíu mày nhìn hắn chằm chằm: "Anh có muốn ngồi xe khách năm giờ không."

"Không cần phải căng thẳng thế, tôi không có hứng thú với cậu, cho dù có hứng thú…" Tôn Vấn Cừ híp hai mắt lại, "Tìm người tương tự cũng không khó."

Phương Trì không nói gì, xoay người liền đi về hướng cửa thôn.

"Ê Ê Ê," Tôn Vấn Cừ nhanh chóng kéo cậu lại, "Làm gì thế, nói đùa cũng không được à?"

"Anh có định đùa nữa không?" Phương Trì nhìn hắn.

"Được rồi, tôi không nói," Tôn Vấn Cừ thở dài, "Chẳng biết đùa gì."

“Không đùa vô bổ.” Phương Trì liếc mắt nhìn hắn, bước nhanh về phía trước.

Ông bà nội cực kỳ hoan nghênh lần thứ hai Tôn Vấn Cừ trở lại, bà nội vừa nghe nói hắn sẽ ở lại tối nay, liền nhảy dựng lên đi dọn dẹp phòng Phương Trì.

“Chúng ta bình thường cũng chỉ có hai ông bà lão, hiếm khi có người trẻ tuổi đến,” ông nội cười ha hả, “Tiểu Trì về thôi ông bà đã vui không được rồi, giờ còn thêm một người lại càng vui hơn, buổi tối lại làm thêm ít đồ ăn ngon cho con.”

“Không thì ăn lẩu đi,” Tôn Vấn Cừ nói, hai ông bà cụ bận bịu bữa cơm làm hắn có hơi ngại, “Nhúng ít nấm gì đó, ăn cũng ngon.”

“Được được.” Ông nội cười gật đầu, “Làm thêm ít cá.”

“Còn muốn cả nấm nữa đây.” Phương Trì nói.

Tôn Vấn Cừ nhìn cậu cười.

Ông nội ra sân thả lưới bắt cá, nói là phải có cá, muốn đi bắt, Tôn Vấn Cừ vừa nghe thấy đã dạt dào hứng thú: “Cháu đi cùng.”

“Xa lắm.” Phương Trì ở một bên nói, “Anh đừng đi.”

“Bao xa cơ chứ!” Ông nội nói, “Thanh niên trai tráng đi bộ nửa tiếng mà không được à?”

“Thanh niên trai tráng này bị thương ở chân,” Phương Trì nói, “Hôm qua ở trên núi Con Quạ bị rơi vào khe.”

“Không nghiêm trọng, giờ đã không thấy gì rồi.” Tôn Vấn Cừ duỗi đạp chân.

Phương Trì nhìn vẻ mặt không đi không được của hắn, cũng lười tranh cãi với hắn, tìm thuốc sát trùng vết thương của hắn một lần nữa, xem tình hình vết thương cũng không sâu lắm, qua một đêm đã không còn kinh dị như hôm qua nữa.

“Đi thôi,” Phương Trì nói, lại chỉ vào hắn nói với ông nội, “Ông nhớ trông anh ta cẩn thận, được nuông chiều từ bé, chính là đại thiếu gia nhà địa chủ trước đây, đừng để anh ta ngã thêm lần nữa.”

Đại thiếu gia nhà địa chủ nhìn có vẻ tâm trạng không tệ, theo sau ông nội ra khỏi nhà bắt cá.

Phương Trì ngồi trong sân cầm ghế tựa trong nhà sửa lại, vài cái chân ghế đều đã lỏng ra, ngồi mà sợ, bà nội đã già, ngại mua ghế mới lại không chắc bằng trước đây ba làm.

“Tiền con đưa về nhà lần trước, bà giữ lại cho con,” Bà nội ngồi bên cạnh cậu nhặt rau, “Con cũng đừng cứ đưa tiền cho ông bà nữa, bà với ông con không dùng được, còn nữa, bây giờ không phải là sắp thi rồi à, phải bận học chứ?”

“Vâng, con về rồi thì chỉ học thôi.” Phương Trì gật đầu.

“Thi đậu hay không đậu cũng không sao, con xem thằng cháu trai nhà lão Trần kìa, lên đại học rồi còn không phải là về trồng trọt đó thôi,” Bà nội vỗ lên tay cậu, “Sức khỏe tốt là được.”

“Người ta là về gây dựng sự nghiệp,” Phương Trì nở nụ cười, “Không giống nhau,”

“Đều là trồng trọt, có gì mà không giống nhau,” Bà nội nói, “Có sức khỏe, không bệnh không tật là được rồi.”

“Vâng,” Phương Trì cười nói, “Sức khỏe con vẫn tốt.”

Gia cố xong mấy cái ghế một lần, lại ngồi hàn huyên với bà nội một lúc, đại thiếu gia nhà địa chủ đã trở lại, trong tay xách hai con cá, nhìn một con cũng phải đến hai, ba cân.

“Đây không phải là cá trong sông chứ?” Phương Trì nhìn sửng sốt, “To thế?”

“Không biết, giăng lưới liền thấy ở trong lưới,” Tôn Vấn Cừ cười không ngừng được, “Ông nội cậu nói có lẽ là từ thượng du tới, tôi đúng là thần may mắn.”

“Thượng du?” Phương Trì nhìn theo ông nội ở phía sau, “Không phải là ao cá của ông cụ Giang đầu ông nhỉ?”

“Có khi thế.” Ông nội cũng cười theo hớn hở.

“Cũng đừng cho ông ấy biết, biết rồi hai người lại đánh nhau.” Phương Trì chậc hai tiếng.

“Đánh nhau?” Tôn Vấn Cừ sửng sốt, nhìn ông nội, “Hai ông lão còn đánh nhau?”

“Ừ, còn đánh thật cơ.” Phương Trì nói.

“Lão không đánh lại được ông.” Ông nội ưỡn sống lưng, cầm cá từ tay Tôn Vấn Cừ qua, đi vào nhà bếp.

Cơm tối ăn lẩu nên đơn giản hơn nhiều, ông nội đặt bếp trong phòng, bắc nồi lên, các loại nguyên liệu thả vào nồi, là đông đủ.

Buổi tối có hơi lạnh, ăn như vậy lại vừa khéo, ngồi xuống ghế nhỏ vây quanh bếp, ăn cơm như ngồi xổm ăn, rất thú vị.

Có điều Tôn Vấn Cừ có hơi lo lắng, ngẩng đầu nhìn trần nhà: “Khói này sẽ không làm trần nhà…”

Nhìn thấy trên trần nhà một mảng khói đen, hắn không nói thêm gì nữa.

“Không cần để ý nhiều thế làm gì,” Bà nội nói, “Đen lau là trắng.”

Ông nội cầm chai coca tới, đặt xuống đất: “Uống chút không?”

“Rượu gì đây ạ?” Tôn Vấn Cừ cầm lên mở ra, ngửi thử, “Đây là nhà mình tự cất nhỉ?”

“Rượu dâu tây,” ông nội liền cầm bốn tách uống trà lớn lại, “Nếm thử đi, cũng không tệ lắm.”

“Vâng,” Tôn Vấn Cừ lập tức cầm chén đưa tới trước ông nội, “Cháu còn chưa bao giờ uống rượu dâu tây kia.”

“Nhà tôi không có thuốc dạ dày đâu đó.” Phương Trì lập tức nói.

“Tôi uống rượu pha mới đau dạ dày,” Tôn Vấn Cừ nói, “Nếm thử một chén thì không sao.”

Phương Trì không nói gì nữa, ông nội rót nửa chén cho Tôn Vấn Cừ, “Không biết có uống quen không?”

“Uống quen, cháu từng ở trong núi ba năm, cũng uống nhiều rượu quê rồi,” Tôn Vấn Cừ nói xong cũng uống một hớp, vừa mới nuốt xuống, lập tức cảm thấy một lời khó nói hết, mặt cũng nhíu lại, “Aiii, rượu này…”

“Sảng khoái không?” Phương Trì hỏi.

“Quá sảng khoái luôn,” Tôn Vấn Cừ vội vàng gắp từ trong nồi một miếng nấm bỏ vào miệng, “Aiii, vị cũng không giống vị dâu tây lắm.”

Ông bà nội thấy hắn như vậy, cười không ngừng được, lại gắp cho hắn một đống đồ ăn.

Rượu này quả thật là loại rượu có mùi vị thần kỳ nhất Tôn Vấn Cừ từng uống, ngoài tên gọi là rượu dâu tây, chẳng có liên quan gì đến dâu tây nữa, từ màu sắc đến mùi vị, hoàn toàn chính là loại rượu trắng nhà nông tự cất, loại mà chỉ uống một hớp đã cay xông thẳng lên trán.

Uống hết nửa chén này, trên người nóng lên, chỗ bị va đập vào trước đó cũng không cảm thấy đau đớn nhức mỏi nữa.

“Rượu này quá là trâu.” Tôn Vấn Cừ dựng thẳng ngón tay cái nói với ông nội.

“Thêm một chút?” Ông nội lập tức đưa tay cầm lấy lọ.

“Đừng, đừng đừng….” Tôn Vấn Cừ nhanh chóng xua tay, cầm chén bỏ qua một bên, “Không thêm nữa, còn thêm nữa là bữa cơm này chưa hết cháu đã gục luôn.”

Cơm ăn gần xong, mấy người câu có câu không mà vừa ăn vừa nói chuyện, ông bà không nói nhiều, nhưng nhìn có vẻ rất vui, nội dung nói chủ yếu cũng là nhắc ăn.

Tiểu Tử trong sân kêu, sau đó liền nghe thấy cổng bị đẩy ra, có người đi vào: "Cụ ơi, lần trước bình cụ cần tôi mang lại cho cụ đây."

"Chú Trương", Phương Trì vừa nghe thấy liền đứng lên, hướng ra bên ngoài hô to, "Đang ăn cơm trong nhà, chú ăn cùng luôn?"

"Ăn rồi," ngoài cửa, một người trung niên bước vào, cầm trong tay một cái bình, vừa thấy Tôn Vấn Cừ, liền cười nói, "Có khách à?"

"Bạn học Phương Trì, tên là Tôn Thủy Cừ," Bà nội cũng cười nói, "Khách khứa gì, quen thân lắm."

"Là Vấn." Tôn Vấn Cừ nhịn cười.

"Hỏi gì?" Bà nội nhìn hắn.

"Không hỏi gì cả." Phương Trì vỗ bờ vai bà.

Ông nội và chú Trương hàn huyên với nhau vài câu, chú Trương đi rồi, Phương Trì mới tiến đến bên cạnh bà nói: "Bà, Tôn Thủy Cừ không phải bạn học con."

"Trả thù tôi đấy à." Tôn Vấn Cừ bên cạnh cười vui vẻ.

"Không phải bạn học à?" Bà nội ngạc nhiên, quay đầu lại nhìn chằm chằm Tôn Vấn Cừ, "Con không phải bạn học nó à?"

"Không phải," khóe miệng Tôn Vấn Cừ nhếch lên cười, "Cháu là…"

"Anh nói năng cho cẩn thận," Phương Trì lập tức tiếp ngay một câu, nhìn hắn chằm chằm.

"Bạn cậu ấy," Tôn Vấn Cừ nở nụ cười, "Bà nội, cháu là bạn cậu ấy, không phải bạn học, cháu nhìn giống 18 tuổi hả bà?"

"Giống," bà nội gật đầu, "Nhìn con sao còn ngơ ngơ hơn cả nó nữa đây?"

Ăn cơm xong, Phương Trì thu dọn đồ vào trong nhà bếp, ông nội lấy tẩu thuốc ra châm, dựa vào ghế, rất thoải mái mà rít một hơi: "Mấy ngày này sống tốt thật."

"Tri túc thường nhạc*." Phương Trì cười.

*sống biết thế nào là đủ thì sẽ vui vẻ.

"Đến." Ông nội đưa tẩu thuốc cho Phương Trì.

Tôn Vấn Cừ có hơi giật mình nhìn.

"Không hút," Phương Trì lắc đầu một cái, "Con cai rồi, ông cũng ít hút đi."

"Cậu cũng có…." Tôn Vấn Cừ nhớ tới Phương Trì ở trên núi còn hút thuốc, có điều nói còn chưa dứt lời, Phương Trì đã lườm hắn một cái, hắn không nói nữa, liền che miệng cười.

"Ông già rồi, không để ý mấy thứ này nữa, mấy năm qua cũng thấy già," ông nội hút thuốc nói chậm rãi, "Biết đâu hai năm nữa, đánh với lão Giang cũng không đánh lại nữa."

"Mau ngừng đánh được rồi," Phương Trì nhíu mày, "Hai người đi đăng ký kỷ lục thế giới đi, đối thủ đánh nhau trong khoảng thời gian dài nhất, đánh cả một đời."

"Chính là vì nhìn lão là thấy phiền, không có chuyện gì còn cứ nhìn bà nội nhà con." Ông nội lấy tẩu thuốc gõ gõ lên bàn chân.

"Ai, có cần mặt mũi nữa không," Bà nội hô lên, "Trước mặt trẻ con mà nói gì không, da mặt nhăn được một quyển sách rồi còn nhìn với không nhìn, ông ấy còn sắp không nhìn rõ mình nhìn ai rồi."

Tôn Vấn Cừ cười đến suýt nữa đặt mông ngồi xuống đất, cuộc nói chuyện thế này hắn thật sự chẳng mấy khi gặp được, trong nhà không có khả năng xuất hiện đối thoại như vậy, hắn rất ít khi gặp người già, những năm ba mẹ không cãi nhau, cũng là tương kính như tân, sống cách mặt đất ba thước.

"Xem, để cho con cháu người ta cười rồi kìa." Ông nội nói.

“Người ta cười tôi à!” Bà nội lườm ông một cái.

“Ông đúng là già thật rồi,” ông nội thở dài, “Trước đây bà con giận ông như thế, ông liền kéo một đoạn đàn dỗ bà vui, giờ tay còn run.”

“Con vẫn thích nghe, đã lâu lắm không được nghe rồi, ” Phương Trì cười nói, “Ông không phải là tay run, ông là vì ngượng tay nên ngại kéo đúng không.”

Ông nội cười không nói gì.

“Kéo đàn? Đàn gì?” Tôn Vấn Cừ hỏi một câu.

“Đàn nhị,” bà nội nói, “Người trẻ tuổi các con đều không thích nghe, cũng chỉ có thằng ranh con này còn nịnh nọt ông nó, bảo là thích nghe.”

“Đàn nhị à?” Tôn Vấn Cừ nở nụ cười, “Cháu cũng thích nghe.”

“Con cũng đừng cùng nịnh nữa.” Bà nội đập lên người hắn.

Có điều nghe thấy câu này, Phương Trì cũng không cảm thấy bất ngờ gì, cậu cảm thấy dựa theo thư pháp của Tôn Vấn Cừ, cùng với bức tranh kia, yêu thích nghe đàn nhị cũng không có gì lạ.

“Cháu nói thật mà.” Tôn Vấn Cừ cười nói, “Đàn của ông nội chưa hỏng đúng không, cháu làm phiền gia đình mình hai ngày, không thì để cháu kéo cho mọi người nghe một đoạn.”

“Con biết à? Vậy hay quá!” Ông nội lập tức hào hứng, “Tiểu Trì, lấy đàn nhị của ông ra.”

“Không đúng,” Phương Trì có hơi khó tin nhìn Tôn Vấn Cừ, “Anh nói thật hay giả đấy?”

“Bớt nói linh tinh đi,” Tôn Vấn Cừ nói, “Nhân lúc tôi đang uống rượu da mặt dày.”

---

*kê tinh: bột làm tăng cảm giác ngon miệng, thêm hương vị của thịt vào trong thức ăn.

20. Chương 20

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Phương Trì nhìn Tôn Vấn Cừ thật lâu, rồi di chuyển lên tầng hai, vào phòng ông nội lấy đàn nhị của ông ra.

Ông nội vẫn luôn yêu thích những thứ đồ này, nhị hồ kinh hồ gì đó, tuy giờ đã không dùng mấy, nhưng ngày nào cũng sẽ xoa một chút sờ một chút, giữ gìn khá tốt.

Lúc cậu cầm đàn nhị xuống tầng, nhìn thấy Tôn Vấn Cừ đã ngồi trên ghế sofa, nghiêng người dựa vào, chân duỗi dài, đây là tư thế lần nào cậu đến chỗ Tôn Vấn Cừ cũng đều thấy hắn như vậy.

Vừa nhìn liền có cảm giác, người này lười tới mức đắp thêm tấm chăn là có thể ngủ đông được luôn.

Thế nhưng hôm nay nhìn hơi khác, có lẽ là bởi vì uống rượu, có tinh thần hơn bình thường một chút, nhìn có vẻ…..vừa mắt hơn rất nhiều.

“Anh biết thật à?” Phương Trì đưa đàn nhị tới, vẫn hơi không tin.

“Tôi đã nói với cậu rồi, mấy thứ có thể làm màu được này,” Tôn Vấn Cừ nhận lấy đàn nhị, tiện tay để lên đùi, kéo mấy tiếng, “Tôi đều biết.”

Phương Trì không nói gì nữa, tư thế của Tôn Vấn Cừ ít nhất trong mắt người không chuyên, cũng được coi là đúng tiêu chuẩn.

“Ông ơi, cây đàn này của ông chắc cũng nửa năm chưa động vào rồi nhỉ?” Tôn Vấn Cừ lấy điện thoại ra, “Cháu phải chỉnh lại dây đã.”

“Đâu chỉ có nửa năm, gần một năm rồi.” Ông nội cười ha hả nhìn hắn.

“Đàn vẫn tốt lắm,” Tôn Vấn Cừ nhẹ nhàng di chuyển ngựa đàn*, lại ấn mấy lần trên điện thoại di động, “Có điều, nếu còn thả xuống nữa thì mặt da này cũng sụp xuống mất…”

Trong điện thoại Tôn Vấn Cừ còn cài phần mềm điều chỉnh âm thanh, Phương Trì cảm thấy nhận thức của mình về Tôn Vấn Cừ một lần nữa lại được rửa sạch.

Sau khi hắn đã điều chỉnh âm, ngồi thẳng dậy, tiện tay kéo ra được một khúc ngắn, Phương Trì khoanh tay dựa vào tường, nhìn Tôn Vấn Cừ đã không còn như rắn vùi trong ghế sofa.

“Bà nội muốn nghe bài gì?” Tôn Vấn Cừ ngồi xuống ghế gỗ trong nhà.

Quen biết Tôn Vấn Cừ cũng được một thời gian, đây là lần đầu tiên Phương Trì thấy hắn nghiêm túc, đàng hoàng, dùng tư thái của người bình thường làm chuyện gì đó.

“Bà nào có biết, bình thường chỉ nghe ông nó kéo linh tinh thôi.” Bà nội cười nói.

“Con cứ kéo bừa mấy đoạn đi.” Ông nội ngồi thẳng trên ghế sofa.

“Vậy…” Tôn Vấn Cừ quay đầu nhìn về phía Phương Trì, “Cậu có khúc nào muốn nghe không?”

Nhận thức của Phương Trì với đàn nhị chỉ giới hạn bên trong phạm vi “ông nội có đàn nhị” và “ông nội thỉnh thoảng kéo đàn nhị”, đột nhiên bị hỏi câu này, cậu cũng không biết phải nói gì.

“Tôi cũng không hiểu,” Phương Trì im lặng nửa buổi, thử nói một câu, “Đua ngựa?”

“Ôi,” Tôn Vấn Cừ nở nụ cười, “Còn nói ra được cả ”Đua ngựa” kia à? Vậy ít nhiều cũng có hiểu một ít, không hiểu thật chắc chắn chỉ có thể nghẹn ra được “Nhị tuyền ánh nguyệt”*.

“Tôi thật sự không hiểu.” Phương Trì cười.

“Tôi cũng đã một năm không chạm vào thứ đồ này rồi…” Tôn Vấn Cừ chậc một tiếng.

“Vậy đàn gì đơn giản thôi.” Phương Trì nói.

Tôn Vấn Cừ không lên tiếng, cúi đầu thử âm thanh mấy lần, sau đó như hạ quyết tâm mà nói một câu: “Được rồi, cứ ”Đua ngựa” đi.”

Ngoài ông nội, Phương Trì cơ bản chưa từng nghe người khác kéo đàn nhị, nói thật, ông nội kéo đàn nghe rất mông lung, có lẽ cũng chỉ là bà nội thích nghe, dù sao thì từ trước tới giờ, Phương Trì cũng không nghe ra được có gì hay.

Trước đây cảm thấy đàn nhị chính là chẳng có gì hay, nhưng khi Tôn Vấn Cừ trầm mặc một lúc, đột nhiên cầm cung kéo ra câu đầu tiên, cậu đột nhiên nghiêng đầu.

“Đua ngựa” là cậu thuận miệng nói, nghe được từ chỗ nào cũng chẳng nhớ nữa, có điều vừa nghe đã có thể thấy khúc này rất quen tai, đã từng nghe được ở nhiều nơi.

Mà giờ mới là lần đầu tiên, ở khoảng cách gần như vậy, nhìn xem từng nốt nhạc đã nhảy ra từ dây cung thế nào, hơn nữa còn là từ Tôn Vấn Cừ luôn cà lơ phất phơ.

Cảm giác này, không thể nào chỉ đơn giản dùng “giật mình” để tổng kết, cậu chỉ có thể lẳng lặng mà nhìn Tôn Vấn Cừ, nghe một khúc vốn rất quen thuộc, mà hiện giờ lại như có một loại cảm thụ khác.

Ngón tay Tôn Vấn Cừ rất dài, lúc tay trái nhấn trên dây đàn thu hút ánh nhìn như thể đang múa, đàn được nửa khúc, hắn thả cung đàn ra, ngón trỏ tay phải gảy xuống dây đàn, tiếng vó ngựa sinh động nhảy ra, hai mắt Phương Trì vẫn không hề bị khống chế mà bám theo ngón tay hắn.

Đây là lần đầu tiên Phương Trì nghiêm túc nghe một khúc đàn nhị như vậy, lúc thì hào hùng khí thế, lúc lại khoan khoái vui vẻ, nặng nhẹ, mạnh yếu, đều có thể cảm nhận được.

Đến lúc một tiếng ngựa hí cuối cùng kết thúc lại khúc đàn, cậu vẫn chưa phục hồi lại tinh thần, nghe thấy một tiếng khen "Hay" của ông nội, cậu mới tỉnh lại mà vỗ tay mấy cái.

"Không nhìn ra," ông nội dựng thẳng ngón tay cái với Tôn Vấn Cừ, "Thằng nhóc này đúng là không đơn giản."

"Hay lắm!" Bà nội cười nói, "Ông nó chắc sau này cũng chẳng kéo đàn nhị nữa đâu, còn không bằng cả bạn học của thằng ranh con đây."

"Anh ta không phải bạn học con." Phương Trì thở dài.

"Làm cháu căng thẳng toát mồ hôi cả người," Tôn Vấn Cừ cười, giật giật áo, "Cháu cũng đã bao năm không ngồi thẳng như thế rồi, lưng cũng sắp chuột rút đến nơi."

"Thêm bài nữa đi." Phương Trì nói.

"Sao?" Tôn Vấn Cừ quay đầu lại nhìn cậu.

"Nghe…hay lắm." Phương Trì đột nhiên cảm thấy ngại, đưa tay lên xoa mũi.

Tôn Vấn Cừ cười, cúi đầu nhìn đàn, có vẻ là đang suy nghĩ thêm khúc gì, ngay lúc Phương Trì cảm thấy hắn có phải là sắp ngủ rồi không, hắn đột nhiên buông đàn xuống.

"Tôi…" Giọng Tôn Vấn Cừ có hơi thấp, "Có hơi không dễ chịu lắm."

"Đau dạ dày à?" Phương Trì sợ hết hồn.

"Là uống rượu dâu tây à?" Ông nội cũng cuống lên.

"Không, không không, không phải," Tôn Vấn Cừ nhanh chóng xua tay, "Có lẽ là hơi cảm… Sau này có thời gian, lại kéo thêm cho ông bà nghe nữa."

"Nghỉ ngơi sớm một chút," bà nội nói, "Mấy đứa trẻ sống trên thành phố chính là yếu ớt, nhất định là do tối hôm qua bị cảm lạnh rồi!"

Tôn Vấn Cừ lại hàn huyên với ông bà nội một lúc, rồi lấy quần áo đi tắm.

Phương Trì lên tầng, vào phòng mình, lấy chăn rồi các thứ bày ra.

Theo sự hiểu biết của cậu với bạn học Tôn Thủy Cừ, người này chắc chắn không phải cảm lạnh, không dễ chịu cũng không phải, hẳn là dây thần kinh nào đấy bị mắc sai, đột nhiên lên cơn động kinh rồi.

Phương Trì cầm chăn đệm của mình, lúc chuẩn bị mang xuống phòng khách dưới tầng, Tôn Vấn Cừ đi vào phòng.

"Ông bà ngủ sớm thật, tôi thấy hình như đều về phòng rồi?" Tôn Vấn Cừ nói.

"Ừ, sáng sớm chưa tới bốn giờ đã dậy," Phương Trì cười, "Không ngủ sớm một chút thì không được."

"Bốn giờ tôi mới vừa ngủ," Tôn Vấn Cừ ngáp một cái, "Cậu đi đâu đây?"

"Xuống dưới tầng," Phương Trì nói.

"Cậu ngủ ghế sofa à?" Tôn Vấn Cừ nhìn cậu, "Cái ghế sofa nhà cậu hẹp như thế, cậu ngủ ở trên nửa đêm đảm bảo lăn xuống dưới."

"Tôi ngủ ngoan lắm, không động đậy nhúc nhích gì." Phương Trì cũng liếc nhìn hắn.

"Thế à?" Tôn Vấn Cừ cười, hơi híp hai mắt lại.

“Anh xem chăn đệm đã đủ chưa, không đủ tôi thêm cho anh.” Phương Trì không trả lời hắn, cầm đồ đi xuống tầng.

Mới vừa xuống dưới tầng, để chăn đệm xuống ghế sofa, Tôn Vấn Cừ từ trên cầu thang thò đầu ra: “Này, Phương Tiểu Trì.”

“Hả?” Phương Trì quay đầu.

“Phòng cậu, bên ngoài cửa có ban công đúng không?” Tôn Vấn Cừ hỏi cậu.

“Có, anh mở cửa ra ngoài là đến, có ghế tựa, có bàn.” Phương Trì nói.

“Theo tình huống cụ thể, cần tăng cường điều khoản trong giấy bán thân.” Tôn Vấn Cừ vẫn thò đầu ra, “Cậu đồng ý không?”

Phương Trì nhìn hắn không nói gì.

Tôn Vấn Cừ cười vui vẻ: “Thôi được rồi, theo tình huống cụ thể cần tăng cường điều khoản trong hợp đồng phục vụ, cậu đồng ý không?”

“Nói thử xem.” Phương Trì mở miệng.

“Lên đây nói chuyện với tôi một lúc.” Tôn Vấn Cừ nhỏ giọng nói, “Giờ đã bắt tôi đi ngủ, không phải muốn tôi chết à.”

“Anh không phải bị cảm à?” Phương Trì liếc mắt nhìn hắn, “Nhanh nghỉ ngơi đi chứ.”

“Tôn nghiêm của chủ nô đâu,” Tôn Vấn Cừ vỗ quần, đi qua đi lại trên tầng hai vòng, ” Ngài tìm hộ tôi xem, có phải rơi chỗ ngài rồi không?”

Phương Trì thở dài, cầm cốc giữ nhiệt của mình đi tới: “Lên đi.”

Tầng hai có một cái ban công, từ phòng Phương Trì và sân sau đều đi lên được, bình thường chủ yếu để phơi quần áo, phơi nắng chăn đệm, còn thỉnh thoảng thay đổi theo mùa thành phơi các loại đồ ăn khác nhau, đậu đũa, cải thảo, mướp đắng các loại.

Phương Trì để ngoài ban công một bộ bàn ghế sắt mỹ nghệ*, mà một năm cũng chẳng dùng được mấy lần, nghỉ hè về thì nóng bỏng mông, mà nghỉ đông về thì lạnh cóng người.

Ngày hôm nay cùng Tôn Vấn Cừ ngồi, coi như là một lần chính thức sử dụng.

“Sân sau nhà các cậu đúng là lãng phí,” Tôn Vấn Cừ nằm nhoài trên lan can nhìn xuống, “Cái sân lớn như thế lại dùng làm chỗ để đồ đạc.”

“Ông bà cụ ở quê còn có thể dùng thế nào được,” Phương Trì nhấp một hớp trà nóng, “Cứ vẫn luôn thế này.”

“Nếu là nhà tôi,” Tôn Vấn Cừ chỉ dưới tầng, “Đầu tiên là làm lại đất, trồng một vòng cỏ, chỗ đó, đặt một cái ghế xích đu, phía trên đặt cái một cái giá, trồng ít cây dây leo.”

Phương Trì không nói gì.

“Sau đấy thì đằng kia có thể trồng hoa,” Tôn Vấn Cừ tiếp tục sắp xếp, “Không cần bỏ vào chậu, chán chết, lấy mấy cái lốp xe bỏ đất vào là được rồi, cũng không cần hoa gì đặc biệt, hoa dại nhỏ là được, loại mà mọc thành bụi lớn ấy.”

“Nhà anh không phải có cái sân đó thôi,” Phương Trì nói, “Tự mình làm không được à.”

Tôn Vấn Cừ chậc một tiếng: “Cái sân nhà tôi nhỏ quá, với cả, tự mình làm mệt lắm, hôm nào đấy tôi rảnh rỗi, tìm được mảnh sân rộng thế này, thì thuê người đến làm vậy.”

“Bây giờ không phải anh rảnh rỗi lắm à?” Phương Trì nói.

Tôn Vấn Cừ dựa vào lan can nhìn cậu.

"Nếu tôi nói sai, anh cứ nhắc tôi luôn là được," chân Phương Trì đẩy một cái, cả người cả ghế tránh về phía sau, "Anh đừng tự nhiên lên cơn động kinh."

Tôn Vấn Cừ nở nụ cười, ngồi vào bên cạnh cậu: "Nói không sai gì cả, tôi đúng là rảnh rỗi lắm."

"Anh học vẽ viết chữ kéo đàn gì đó, học mấy thứ đó cũng tốn nhiều thời gian nhỉ," Phương Trì nói, suy nghĩ một lúc liền thêm một câu, "Thật sự giỏi lắm."

"Giỏi à." Tôn Vấn Cừ thở dài khe khẽ.

"Ừ, mấy thứ này, phải ai muốn học cho ra gì cũng phải tốn không ít thời gian," Phương Trì thật tâm bội phục mấy thứ này của hắn, "Tôi không nghĩ tới, anh lại có thể biết nhiều thứ như thế."

"Thì thế nào chứ?" Tôn Vấn Cừ cười, dựa về sau ghế, đầu gối lên cánh tay.

"Cái gì thế nào chứ?" Phương Trì nghiêng đầu đi nhìn hắn.

"Trẻ con," Tôn Vấn Cừ chậc một tiếng, "Cậu không hiểu."

Phương Trì không lên tiếng, đúng là cậu không hiểu Tôn Vấn Cừ đang suy nghĩ gì, có lẽ là do hoàn cảnh cuộc sống khác biệt, cậu không hiểu cái cuộc sống muốn cái gì có cái đó, lại còn cái gì cũng không phải làm của Tôn Vấn Cừ có gì để mà phiền muộn.

Có điều… e là cũng chỉ bởi vì như vậy, mới nhận thấy không có ý nghĩa, không tìm được phương hướng để nỗ lực.

"Anh thật sự chưa từng đi làm à?" Phương Trì không nhịn được mà hỏi lại.

Tôn Vấn Cừ nở nụ cười rất lâu: "Ai, xem như là không, bị cha vứt vào trong công trường ngồi mấy năm có tính là đi làm không?"

"Có lương không?" Phương Trì hỏi, "Không, anh có làm việc không?"

"Không có việc tôi làm được." Tôn Vấn Cừ nói.

"Vậy anh thật sự chưa từng đi làm," Phương Trì nói, "Chơi ba mươi năm, giỏi thật."

"Ngưỡng mộ không?" Tôn Vấn Cừ cầm cốc của cậu qua, uống một ngụm trà, "Thì hai ta đổi thử."

"Anh…khát nước à?" Phương Trì có hơi giật mình nhìn hắn, sau đó nhảy lên, "Tôi đi lấy cốc cho anh."

"Không cần," Tôn Vấn Cừ xua tay, rồi kéo quần cậu lại, "Tôi tiện tay uống một ngụm thôi."

"Ai, đừng kéo quần tôi." Phương Trì nhanh chóng kéo lại quần, hơi do dự liền ngồi xuống.

"Thanh niên to cao thế này rồi, sợ sợ sệt sệt, gan to lên tí được không." Tôn Vấn Cừ lười biếng nói, cầm cốc cậu qua lại uống thêm một ngụm nữa.

"Kìa, anh không phải bảo tiện tay uống một ngụm thôi à?" Phương Trì nhìn hắn chằm chằm.

"Làm sao, tôi tiện nói hai câu, là hai câu à? Tiểu Tử gâu gâu hai tiếng, là hai tiếng à? Tôi tiện tay uống một ngụm, là một ngụm à?" Tôn Vấn Cừ không nhanh không chậm mà vừa nói vừa uống một ngụm nữa, "Chủ nợ uống của cậu hai ngụm trà, xem cậu đã tiếc kìa, cũng chẳng phải trà gì ngon, ngày mai về nhà tôi lấy hai bình trà ngon đền cho cậu, trà xanh hồng trà trà gì cũng được, tùy cậu chọn."

"Tôi không có ý đấy." Phương Trì nói bằng giọng buồn bực.

"Vậy cậu có ý gì," Tôn Vấn Cừ liếc mắt nhìn cậu, "Sợ tôi bị bệnh truyền nhiễm lây cho cậu à? Tôi cũng chẳng có bệnh gì."

"Anh không có bệnh gì, anh là bị thần kinh." Phương Trì bất lực nói một câu.

"Thần kinh thì lại không lây," Tôn Vấn Cừ trả lời cực kỳ cây ngay không sợ chết đứng, đã vậy lại cầm cốc lên uống thêm một ngụm.

Phương Trì nhảy dựng lên lần nữa: "Tôi! Lấy cho anh cái cốc!"

“Không cần, tôi không uống.” Tôn Vấn Cừ cười không ngừng được.

“Tôi lấy cho anh cái cốc.” Phương Trì đi tới cầu thang.

Mới vừa đi được hai bước, cánh tay đã bị Tôn Vấn Cừ tóm được, cậu đang định bỏ tay Tôn Vấn Cừ ra, Tôn Vấn Cừ đột nhiên dùng lực kéo cậu về phía sau một cái.

Phương Trì lảo đảo hai bước, kinh ngạc phát hiện, Tôn Vấn Cừ ngày nào cũng lười như sắp ngủ đông, lại cũng khỏe phết.

Mà không chờ cậu kinh ngạc xong, cánh tay Tôn Vấn Cừ đã vòng qua cổ cậu kéo lại, kề sát ngay phía sau cậu.

Phương Trì tức khắc cảm thấy tóc gáy dựng ngược.

“Cậu, rốt cuộc là,” Giọng Tôn Vấn Cừ ghé vào tai cậu, vang lên, “Ghét tôi, hay là…sợ tôi?”

Giọng rất thấp, xẹt qua cổ cậu như bị cù, Phương Trì thậm chí còn cảm thấy hơi thở của Tôn Vấn Cừ lướt qua tai cậu, trong giây lát này, cậu cảm thấy trong đầu như một bức tranh bò chạy, vó bò nện lên đất rầm rầm.

“Cậu nói, tại sao lại thế cơ chứ?” Tôn Vấn Cừ nhẹ giọng nói, trong giọng nói còn mang theo tiếng cười mơ hồ, “Vị thiếu niên này đúng là kỳ lạ.”

Ngay lúc Phương Trì phản ứng lại định đẩy hắn ra, Tôn Vấn Cừ đột nhiên buông cậu ra, ngồi về ghế: “Đi lấy cốc đi, không thì lại lấy cho tôi một cốc cacao nóng?”

Phương Trì không quay đầu lại, cũng không nói gì, đứng rồi mấy giây sau đi xuống tầng.

Tôn Vấn Cừ vào nhà, cầm tấm chăn nhỏ ra, ngả lưng xuống ghế ngồi, gác chân lên một cái ghế khác, đắp chăn lên, nhắm hai mắt lạnh.

Vùng núi, gió đêm lạnh, có điều mới vừa tắm xong đắp chăn, còn cảm thấy gió thổi như vậy thật thư thái.

Núi non nơi này không giống núi ở chỗ công trường lúc trước, chỗ công trường là núi đất, bình thường đào đất cũng đào bung bét cả, còn bẩn, buổi tối ngả người xuống giường, còn nghe thấy tiếng công nhân uống rượu đánh bài tán phét, làm người bực bội.

Hiện giờ, cảm giác được thả lỏng sau hai ngày mệt mỏi, mới thật sự là hưởng thụ.

Phương Trì không lấy cốc đến, đương nhiên cũng không có cacao nóng, Tôn Vấn Cừ đoán có lẽ tối nay cậu cũng sẽ không lên đây nữa, biết đâu sáng mai mình còn phải tự đúng giờ lên xe khách…

Tôn Vấn Cừ cười vui vẻ hai tiếng, cầm cốc Phương Trì qua lại nhấp một ngụm trà, đứng lên chuẩn bị về phòng nằm.

Vừa đứng lên, liền thấy bên ngoài ban công, một làn khói mỏng manh từ phía dưới bay lên.

Hắn đi tới nhìn thử xuống, Phương Trì đang ngồi trên bậc thang ngoài sân sau hút thuốc.

Hắn không đi, chống cánh tay lên lan can, nhìn xuống Phương Trì.

Từ góc độ này nhìn xuống, Phương Trì ngậm thuốc lá có hơi khác với bình thường, bình thường, Phương Trì dù có vui vẻ hay là giận dỗi, đều lộ ra sức sống đơn giản của mấy thằng nhóc ngôk ngek.

Phương Trì hiện tại, nhìn lại hơi phiền muộn.

Tôn Vấn Cừ lặng lẽ bĩu môi trong lòng, cũng chẳng thật sự làm gì cậu ta, đã sầu khổ thành thế rồi.

Thật sự khiến người ta không nhịn được mà lại suy nghĩ nhiều.

Phương Trì hút xong một điếu thuốc, đứng lên trở vào nhà, Tôn Vấn Cừ ngáp một cái, cũng trở về phòng.

Trong phòng, dọn dẹp rất sạch sẽ, có điều trang hoàng rất đơn giản, một tủ quần áo nhỏ, một bàn học cũ, còn có một cái giường gỗ.

Căn phòng này hẳn là Phương Trì ở từ nhỏ, hắn đi tới bên cạnh bàn học, trên mặt bàn, lung tung rất nhiều bức vẽ nông sâu, bằng dao con, bằng bút, vẽ cực kỳ xấu, vừa nhìn đã biết là lúc làm bài tập vẽ linh tinh.

Hắn rút từ trong balo ra một cây bút máy, ngồi xuống trước bàn học, tìm một chỗ trống, chậm rãi vẽ con chó.

Đang nghĩ xem nên vẽ tiếp ông bà nội hay là Phương Trì, cửa phòng bị đẩy ra, Phương Trì cầm một cái nồi một tay cầm nhỏ vào.

"Gõ cửa đi chứ," Tôn Vấn Cừ nói, "Ngộ nhỡ tôi đang cởi hết thì sao."

Phương Trì không nói gì, đi tới để nồi một tay cầm lên bàn học, nhìn thử con chó hắn vẽ.

Trong nồi một tay cầm là cacao nóng thơm ngào ngạt, phía trên còn rắc một lớp lạc giã vụn.

"Ôi trời, cảm ơn, quá cảm ơn luôn, cảm động cả Trung Quốc," Tôn Vấn Cừ lại gần hít mạnh một hơi, còn gần như vùi cả mặt vào nồi, "Tôi nghĩ là cậu ngủ rồi cơ."

Phương Trì vẫn không nói gì, quay người liền đi ra ngoài, cài cửa lại.

"Ê, tôi cứ uống thế này à?" Tôn Vấn Cừ hướng về phía cửa hỏi một câu.

Tôn Vấn Cừ cầm nồi nhìn thử, thở dài, đứng dậy mở cửa chạy xuống dưới tầng.

Đang định xuống nhà bếp lấy cái thìa, lại nhìn thấy Phương Trì đi từ ngoài vào, cầm cái thìa nhỏ trong tay.

"Phương Trì," Tôn Vấn Cừ nhận lấy thìa, nhìn Phương Trì lập tức quay lưng về phía hắn, bắt đầu thu dọn chăn đệm trên ghế sofa, "Cái kia… Vừa nãy…"

Động tác trên tay Phương Trì dừng lại.

"Xin lỗi," Tôn Vấn Cừ hắng giọng một cái, "Tôi chỉ…"

"Tôi biết," Phương Trì nói bằng giọng buồn bực, "Ngủ đi, mai phải dậy sớm, nếu không là tôi không kịp tiết ba."

"Vậy ngủ ngon." Tôn Vấn Cừ nói.

"Ngủ ngon." Phương Trì đáp.

Tôn Vấn Cừ trở về trên tầng, cực kỳ hưởng thụ mà uống xong cacao nóng, lúc đi xuống tầng để ra sân rửa mặt lại đi ngang qua sofa, nhìn thấy một chân Phương Trì thả dưới đất, cánh tay che trên mắt, có lẽ là đang ngủ.

Ghế sofa quả thật có hơi nhỏ, vóc dáng như Phương Trì ngủ không vừa.

Cánh tay cẳng chân dài.

Tôn Vấn Cừ đi tới sân, Tiểu Tử đang nằm nhoài người bên đống củi ngủ, nhìn thấy hắn đi tới, vẫy vẫy cái đuôi.

Cánh tay cẳng chân dài.

Trong thôn, buổi đêm rất yên tĩnh, không có ánh đèn neon đỏ, cũng không có đèn đường, mà lại rất sáng, ánh trăng ánh sao trắng như tuyết mà rải khắp mái nhà và mặt đường.

Giường Phương Trì là giường ván gỗ, có hơi cứng, Tôn Vấn Cừ uốn éo tới lui, đến nửa đêm mới mơ mơ màng màng ngủ được.

Trong mơ cứ cảm thấy cả người đau nhức mệt mỏi, mơ mơ màng màng cũng chẳng biết là mấy chỗ bị ngã hay là vì ván giường quá cứng, hẳn không phải là cộm, ông đây cũng đâu có mềm mại đến thế, kia mà sao đầu ngón tay lại…

Đau!

Đau!

Đau quá đau luôn!

Lúc Tôn Vấn Cừ lăn lộn chạy một mạch từ trên tầng xuống, Phương Trì đang hơi mơ màng dậy định đi vệ sinh, bị tiếng động của hắn làm sợ đến mức ngồi thẳng dậy.

"Mọe nó chứ!" Tôn Vấn Cừ mặt mày khiếp sợ lao tới, nén giọng nói, "Nhà cậu có chuột!"

"À," Phương Trì vẫn chưa tỉnh hẳn, "Có."

"Còn cắn người à?" Tôn Vấn Cừ nhìn cậu chằm chằm.

"Không cắn," Phương Trì cũng nhìn hắn chằm chằm, "Không cắn tôi."

"Cậu tỉnh lại đi được không!" Tôn Vấn Cừ bóp bóp.

---

*ngựa đàn: là phần nhỏ nhỏ màu nâu, góp phần đưa rung động từ dây đàn xuống bầu, được làm từ tre cao khoảng 0,7cm và dày khoảng 0,4cm được đặt trên khoảng giữa mặt da giúp tăng tuổi thọ cho dây đàn.

*Đua ngựa: https://www.iqiyi.com/w_19rtonf4td.html

*Nhị Tuyền Ánh Nguyệt: https://sv.baidu.com/videoui/page/videoland?pd=bjh&context={%22nid%22:%2289550801323457

Mùa hè năm 1955, nhóm âm nhạc Dương Âm Lưu ghi âm bản nhạc Nhị hồ "Nhị tuyền ánh nguyệt" của Hoa Ngạn Quân (người múa A Bính). Sau đó Dương viết trong cuốn "A Bính khúc tập" rằng "Nhị tuyền ánh nguyệt" là bản miêu tả ánh trăng chiếu sáng suốt đáy suối Nhị tuyền.

(nguồn https://kilopad.com/Tieu-su-Hoi-ky-c12/doc-sach-truc-tuyen-danh-si-kim-co-the-gioi-b3547/chuong-48-46-nhi-tuyen-anh-nguyet-ti48)

*bàn ghế sắt nghệ thuật:

21. Chương 21

Hơn nửa đêm, đang ngủ say, Tôn Vấn Cừ mặt mày hoảng sợ lao xuống, giơ tay bảo ngón tay bị chuột cắn, nếu không phải có Tiểu Tử ngoài sân ẳng mấy tiếng, Phương Trì còn thật sự nghĩ mình vẫn đang trong mơ.

"Chuyện gì thế?" Cậu bật đèn, thấy trên đầu ngón trỏ tay Tôn Vấn Cừ có một giọt máu đỏ, lập tức sửng sốt, nắm lấy tay Tôn Vấn Cừ, "Chuột cắn?"

"Ui!" Tôn Vấn Cừ nén giọng, "Đúng! Chuột nhà cậu!"

Phương Trì không nói gì, cầm lấy tay hắn, kéo hắn ra sân, nắm lấy ngón tay hắn bắt đầu tàn nhẫn bóp.

Tôn Vấn Cừ cảm thấy ngón tay đau đớn, máu bắt đầu ào ào trào ra từ vết thương trên ngón tay, hắn xuýt xoa, nhíu mày: "Mẹ nó, chuột cắn tôi cũng không đau như này!"

Phương Trì không để ý đến hắn, lại bóp thêm mấy lần, sau đó kéo hắn tới trước vòi nước, vặn vòi nước chảy rồi tiếp tục bóp, cuối cùng lại lấy nước xà phòng tiếp tục rửa vết thương.

"Không đúng," Tôn Vấn Cừ nhăn nhó mặt mày, "Phải thế cơ à?"

"Không biết, trước đây xem thì thấy bảo ít nhất phải rửa sạch 15 phút," Phương Trì liếc nhìn hắn, "Sáng mai về rồi, đầu tiên phải đi tiêm vắc xin phòng bệnh."

"Tiêm vắc xin phòng bệnh gì?" Tôn Vấn Cừ hỏi.

"Hỏi bác sĩ xem, anh hỏi thử bác sĩ xem có vắc xin phòng bệnh chuột dại không." Phương Trì nói.

Tôn Vấn Cừ nở nụ cười, có điều đau đớn trên đầu ngón tay đã làm hắn nhanh chóng thu nụ cười lại: "Được không vậy, cảm giác mất máu nhiều quá rồi."

Rửa sạch, dùng cồn sát trùng, giằng co nửa tiếng, Phương Trì mới trả ngón tay lại cho Tôn Vấn Cừ.

"Ai," Tôn Vấn Cừ nâng ngón tay đã tê dại đổ người xuống ghế sofa, "Cậu còn biết dày vò người ta hơn cả con chuột."

"Ngủ đi." Phương Trì nhìn điện thoại di động, "Còn một tiếng nữa phải dậy rồi, kịp chuyến xe sớm nhất."

"À." Tôn Vấn Cừ đáp một tiếng, kéo chăn nhỏ trên ghế sofa đắp lên người, trở mình, mặt hướng vào trong, nhắm hai mắt lại.

Phương Trì đứng bên cạnh ghế sofa sững sờ một lúc mới hỏi: "Anh ngủ ở đây à?"

"Không phải à," Tôn Vấn Cừ trùm chăn nói, "Tôi lại lên trên cho chuột ăn chắc?"

"Vậy tôi lên trên ngủ." Phương Trì định lấy chăn đệm của mình, mà chăn gối đã bị Tôn Vấn Cừ giành mất, cậu không thể làm gì khác hơn là xoay người đi lên tầng.

"Này, cậu nói xem," Tôn Vấn Cừ chỉ lên đầu, "Chuột có khi nào lại chạy xuống dưới cắn tôi không?"

"Anh ăn ngon đến thế cơ à?" Phương Trì dở khóc dở cười nhìn hắn.

“Ai biết được,” Tôn Vấn Cừ nhìn tay của mình, “Tôi thấy thịt tôi non mềm lắm.”

Phương Trì trầm mặc mấy giây, rồi huýt sáo nhẹ, không đợi Tôn Vấn Cừ phản ứng lại, Tiểu Tử đã đẩy cửa phòng khách vọt vào, vẫy vẫy cái đuôi, bộ dạng cực kỳ hào hứng.

“Làm gì đấy?” Tôn Vấn Cừ sợ đến mức suýt nữa ngồi dựng đậy.

“Tiểu Tử, nằm xuống nào.” Phương Trì chỉ mặt đất, Tiểu Tử lập tức nằm nhoài trước ghế sofa, Phương Trì liếc mắt nhìn Tôn Vấn Cừ, “Ngủ đi, ngủ ngon.”

Phương Trì lên tầng, trở lại căn phòng của mình.

Căn phòng này cậu ở từ nhỏ tới lớn, mỗi lần bước vào phòng, sẽ cảm thấy chân thật, mọi thứ đều là thứ cậu thân thuộc, cậu đổ người xuống giường một cái, mỗi một vật dụng, mỗi một vết xước, thậm chí là cả mùi hương cũng….thơm?

Cậu đẩy tay lên, kéo chăn ngửi thử, liền hắt xì hơi một cái.

Đây là mùi trên người Tôn Vấn Cừ, tới gần sẽ ngửi thấy được, không phải nước hoa, mà là mùi… sữa dừa.

Phương Trì thở dài, một lão đàn ông sắp ba mươi đến nơi rồi, ngày nào cũng dùng sữa tắm sữa dừa tắm gội.

Cậu xuống giường, ngồi trước bàn học, lấy một bài thi hóa học từ trong balo vứt cạnh tường ra.

Cậu đã buồn ngủ lắm rồi, mà chỉ còn một tiếng nữa đã phải dậy, dùng công lực của cậu, chốc nữa cậu căn bản không thể nào dậy nổi, giãy dụa giữa thức hay là dậy trong đau khổ, chi bằng không ngủ.

Cậu đặt bài thi lên trên bàn, mắt chạm phải bức tranh Tôn Vấn Cừ vẽ trên bàn, Tiểu Tử và ông bà nội, đều là người đầu to thân nhỏ tròn tròn đáng yêu, cậu đưa tay sờ, nhớ lại ngón tay thon dài của Tôn Vấn Cừ đặt trên dây đàn lúc kéo đàn nhị.

“Tôi cảm thấy da thịt tôi non mềm lắm.”

Phương Trì cau mày chậc một tiếng, cúi đầu bắt đầu làm bài tập.

Hóa học là cái môn cực kỳ đáng ghét, Phương Trì lần nào mở đề thi hóa học ra cũng đều có kích động hay là đi ngủ đi.

Cắn răng nhảy cóc bài, làm nửa buổi rồi cảm giác cũng chẳng làm được là bao.

Cậu thở dài, nhoài người ra bàn, nhìn tranh trên bàn ngẩn người, miệng ngậm bút, đầu kia gõ gõ lên bài thi.

Trên ban công ngoài cửa đột nhiên vang lên một tiếng kéo ghế, Phương Trì nhả bút ra đứng dậy, đi tới cạnh cửa, nhìn từ trong khe cửa ra bên ngoài.

Tôn Vấn Cừ mới vừa quấn chặt chăn ngồi trên ghế, Tiểu Tử nằm nhoài bên chân hắn.

Phương Trì có hơi không hiểu ra sao, mở cửa: "Sao anh không ngủ?"

"Người đẹp chó nhà cậu," Tôn Vấn Cừ quay đầu lại nhìn cậu, lại chỉ Tiểu Tử nằm trên đất, "Ngủ còn nghiến răng kèn kẹt, ngáy ngủ chép miệng đủ cả, ngủ thế quái nào được."

"Có à?" Phương Trì suy nghĩ thử, "Anh ngủ không sâu đúng không?"

"Có lẽ thế," Tôn Vấn Cừ nói, "Cũng không nhất định, chín nông một sâu, chủ yếu xem tâm trạng…" *(=]]]])*

Phương Trì đóng sầm cửa lại, ngồi về trước bàn học, nghe Tôn Vấn Cừ ngồi ngoài ban công vẫn còn đang cười rất lâu.

Sững sờ nhìn bài tập trên đề thi cả buổi, cậu thở dài rồi đứng lên mở cửa: "Anh không ngủ thì vào nhà ngồi, bị cảm thì làm sao bây giờ."

"Cảm ơn." Tôn Vấn Cừ quấn chăn đứng lên, chen qua người cậu vào trong phòng, Tiểu Tử cũng vội vội vàng vàng mà chen theo, chui vào nằm sấp dưới bàn học.

Phương Trì trầm mặc đóng cửa lại, cậu đã chẳng biết còn nói được gì nữa.

"Làm bài à?" Tôn Vấn Cừ thấy bài thi của cậu, lại gần nhìn.

"Ừ." Phương Trì đáp một tiếng.

"Dung dịch ấy ấy ấy ấy đã axit hóa bởi axit sunfuric với nồng độ đã biết, chuẩn độ dung dịch ấy ấy ấy ấy, hoàn thành phương trình ion dưới đây," Tôn Vấn Cừ nhỏ giọng đọc đề, "Hoàn thành phương trình ion dưới đây… Cái này mà cậu cũng không biết làm…"

"….Ấy ấy ấy ấy là cái quái gì." Phương Trì bất lực hỏi.

“Công thức phân tử đó, lười đọc,” Tôn Vấn Cừ nói, “ấy ấy thêm ấy ấy ấy thêm gì gì đấy…”

“Anh muốn làm thì làm đi,” Phương Trì ngắt lời hắn, “Đừng đọc nữa.”

Tôn Vấn Cừ không nói nữa, cầm bút cậu qua, cúi đầu xuống bàn.

Phương Trì ngồi cạnh giường, nhìn bóng lưng hắn sững sờ.

Một lúc sau, Tôn Vấn Cừ ném bút một cái, đứng lên: “Này, sao tôi lại phải làm bài tập hộ cậu?”

“Tôi biết sao được,” Phương Trì đi qua đẩy hắn ra rồi ngồi xuống, phát hiện Tôn Vấn Cừ đã viết được vài bài rồi, cũng chẳng biết là làm đúng hay làm sai, “Anh…còn nhớ mấy thứ này cơ à?”

“Mang máng,” Tôn Vấn Cừ đổ nhào xuống giường, “Cậu làm tiếp đi.”

“Anh học khối tự nhiên à?” Phương Trì quay đầu lại hỏi.

“Nhìn tôi giống học khối xã hội à?” Tôn Vấn Cừ cười.

“Tôi nghĩ anh học khối mỹ thuật.” Phương Trì nói.

“Cậu đúng là ngây thơ.” Tôn Vấn Cừ cười nói.

“Thế anh học đại học ngành gì?” Phương Trì có hơi ngạc nhiên rồi hỏi một câu.

Đầu Tôn Vấn Cừ đang gối lên cánh tay, nghiêng sang nhìn cậu: “Tôi không đi học đại học.”

“Ơ?” Phương Trì ngẩn người, qua một lúc mới quay trở lại nhìn bàn, “À.”

Sau đó hai người đều không nói nữa, Phương Trì vùi đầu làm bài, Tôn Vấn Cừ rất yên tĩnh nằm trên giường, nghe hơi thở chậm lại, có lẽ là đang ngủ.

Tiểu Tử dưới bàn học gối lên chân Phương Trì cũng ngủ rất yên tĩnh, không nghe thấy nghiến răng ngáy ngủ hay chép miệng gì.

Làm bài đúng là mệt chết đi được, Phương Trì vừa buồn ngủ vừa mệt, làm còn thấy rõ phiền, chưa làm xong được một đề nước mắt đã nhòe nhoẹt đầy mặt, nhìn lại giờ, đã sắp năm giờ, chuẩn bị thu dọn rồi ra ngoài, chuyến xe sớm nhất là sáu giờ.

Vốn là cậu không có ý định kịp buổi học hôm nay, quá sớm, nhưng kiểu gì cũng không ngờ tới Tôn Vấn Cừ ngủ một giấc thôi còn bị chuột cắn, cậu đành phải để Tôn Vấn Cừ về thành phố sớm một chút, tiêm vắc xin phòng bệnh.

Tôn Vấn Cừ dựa vào đầu giường ngủ cũng rất say, Phương Trì do dự một lúc mới đi qua đẩy hắn một cái: "Này, dậy đi."

"…Hả?" Tôn Vấn Cừ quả thực là ngủ không sâu, đẩy nhẹ một cái đã hừ một tiếng.

"Đến giờ rồi, dậy chuẩn bị một chút rồi đi ra xe." Phương Trì nói.

"Không," Tôn Vấn Cừ mở mắt ra, nhìn cậu một lúc, "Tôi buồn ngủ."

"Vậy anh cứ ở đây chờ bệnh chuột dại phát tác đi." Phương Trì nói xong cũng xuống tầng.

Rửa mặt xong, cậu nhìn thấy Tôn Vấn Cừ cũng đã thay xong quần áo xách balo đi xuống, mặt mày rất miễn cưỡng.

"Về thành phố rồi hẵng ăn sáng." Phương Trì nói.

"Nấu ít cacao nóng được không?" Tôn Vấn Cừ hỏi, "Dậy sớm dạ dày thấy trống rỗng quá."

"Không có cacao, ăn hết rồi," Phương Trì suy nghĩ, "Còn có một hộp sữa bò, uống không?"

"Cũng được," Tôn Vấn Cừ gật đầu đi rửa mặt.

Hai người chuẩn bị xong, ra sân sau chào tạm biệt ông bà nội đã dậy từ lâu.

Bà nội xoa mạnh mặt Phương Trì mấy cái: "Aiii, bảo bối của bà, cháu trai của bà, lại phải đi rồi, chú ý sức khỏe, đừng để ông bà lo lắng."

"Vâng." Phương Trì gật đầu.

"Đặc sản núi rằng con bảo muốn mang về cho Tôn Thủy Cừ," ông nội cười,xách tới một cái bì, "Đều sắp xếp gọn gàng cho con rồi."

"Nhiều vậy!" Tôn Vấn Cừ rất giật mình.

“Đều là thứ phơi khô rồi, không hỏng,” Bà nội nói, “Cứ ăn từ từ, ăn xong rồi lại nói với thằng ranh con, bảo nó mang thêm cho con.”

“Cháu cảm ơn ông bà.” Tôn Vấn Cừ xách cái bì nặng trình trịch qua.

Hai ông bà cụ vẫn tiễn bọn họ đến tận cổng thôn mới bị Phương Trì bảo đi về, đưa tiễn lưu luyến không rời làm Tôn Vấn Cừ có xúc động khó giải thích được, có điều, Tiểu Tử vẫn theo sau bọn họ.

“Còn phải đi thêm một đoạn,” Phương Trì cầm túi trong tay hắn qua, “Sớm thế này trong thôn không có xe ra ngoài, phải đi bộ.”

“Đi một lúc không sao, không khí rất tốt.” Tôn Vấn Cừ ngửa mặt lên hít một hơi, lại quay đầu nhìn Tiểu Tử, “Không bảo nó về à?”

“Giờ bảo nó về chắc chắn nó không về đâu,” Phương Trì nói, lấy sữa bò từ đâu đó ra cho hắn, rồi bóc gói bánh quy ra, đưa cho Tiểu Tử hai cái, “Chúng ta lên xe rồi, tự nó biết quay về.”

“Cậu đi hai ngày như thế, Hoàng tổng ở nhà một mình ăn gì?” Tôn Vấn Cừ nhấp một ngụm sữa bò, sữa bò nóng, hộp còn hơi ướt, có lẽ Phương Trì đã đun qua hộp sữa bò trong nước nóng, làm hắn cảm động không thôi, Phương Trì có nhiều khi tỉ mỉ đến mức làm người khác phải bất ngờ.

“Thức ăn cho mèo, tôi có máy tự động cho ăn.” Phương Trì nói.

“Nó biết dùng à?” Tôn Vấn Cừ cười.

“…Không biết dùng.” Phương Trì thở dài, “Bình thường toàn là đập cho một cái, giật từ trên xuống ăn, nhưng mà thức ăn cho mèo lấy từ chỗ anh, nó thật sự thích ăn lắm.”

“Không thì đến cuối tháng phát lương cho cậu, đổi thành thức ăn cho mèo.” Tôn Vấn Cừ cười nói.

“Không, không được cho con mèo õng ẹo đấy quen thói,” Phương Trì tặc lưỡi, ngẫm lại liền quay đầu, “Anh phát lương thật à?”

“Ừ, phát thật chứ.” Tôn Vấn Cừ gật đầu.

“Không cần phát.” Phương Trì có hơi lúng túng, “Mượn nhiều tiền như thế, làm ít việc nhà… cũng không sao.”

“Nếu không phát lương thật thì chính là giấy bán thân đấy,” Tôn Vấn Cừ nhếch khóe miệng nhìn cậu, “Giấy bán thân giấy bán thân giấy ban thân đấy….”

“Anh không chịu yên đúng không?” Phương Trì nhìn hắn.

“Rồi.” Tôn Vấn Cừ nói.

“Không cần lương.” Phương Trì nói xong cũng cúi đầu bước nhanh về phía trước.

Tiểu Tử nhìn hai người bọn họ lên xe khách, quay đầu lại thuận theo con đường đất chạy về nhà.

Trên xe chuyến sớm, người cũng không nhiều, hai người bọn họ chiếm được chỗ ngồi cho hai người, Tôn Vấn Cừ kéo cổ áo, dựa vào cửa sổ liền nhắm mắt lại ngủ gà gật.

Có điều, người nằm trên giường còn không ngủ được, ngồi trên xe khách vừa ồn ào vừa xóc, lại càng không ngủ được, cũng chỉ có thể làm tư thế nhắm mắt, tự an ủi mình mà thôi.

Mà Phương Trì lại khác, thằng nhóc này từ sau khi ngồi xuống ngả người ra sau, đầu cúi xuống liền bắt đầu ngủ, còn chưa tới mười phút, người đã lệch đi dựa vào người Tôn Vấn Cừ.

“Ai,” Tôn Vấn Cừ không nhúc nhích, hai mắt hé mở nhìn cậu, “Cậu cũng biết chọn giường đấy.”

Phương Trì có lẽ là buồn ngủ thật, dựa vào người hắn ngủ rất say sưa, Tôn Vấn Cừ nhìn cậu chằm chằm một lúc, đưa tay nhẹ nhàng nhéo một cái trên mặt cậu, cậu cũng chẳng động đậy.

Tôn Vấn Cừ ngáp một cái, cũng không chọc cậu nữa, nhắm mắt lại tiếp tục chợp mắt.

Chợp mắt thật ra rõ là mệt, bên trái còn có Phương Trì dựa vào, bên phải dựa lên cửa sổ xe, bởi vì mình khăng khăng phải ở lại một đêm, kết quả còn bị chuột cắn, làm Phương Trì không nghỉ ngơi được tử tế, việc này làm hắn rất ngại, cho nên vẫn luôn không đẩy Phương Trì ra, cứ chịu đựng như vậy.

Chịu đựng vẫn còn tạm được, chỉ là có lúc xe xóc một cái, đầu Phương Trì cũng xóc theo, tóc sẽ đảo từ trên mặt qua cổ hắn, so sánh ra thì, chuyện này còn dằn vặt người ta hơn so với bị Phương Trì dựa vào.

Xe mãi mới vào nội thành, cũng không biết là thứ gì chọc phải Phương Trì, cậu đột nhiên giật mình tỉnh dậy, sau đó liền phắt cái ngồi ngay ngắn, mê hoặc mà nhìn chỗ dựa lưng ghế phía trước, qua cả buổi mới quay đầu qua nói một câu: “Xin lỗi.”

Tôn Vấn Cừ xoa bờ vai sắp cứng đờ: “Trong đầu cậu có máy hẹn giờ à, đến là tỉnh?”

“Không, đột nhiên tỉnh lại.” Phương Trì gãi đầu, lại lặng lẽ liếc nhìn bả vai Tôn Vấn Cừ.

“Không chảy nước miếng.” Tôn Vấn Cừ thấy được ánh mắt của cậu, “Không thì tôi đã sớm tát văng cậu ra rồi.”

Xe đến trạm cuối, hai người xuống xe, chuẩn bị gọi xe đi.

“Anh đi tiêm đi đã,” Phương Trì lấy điện thoại ra tra địa chỉ, “Chỗ tiêm phòng gần nhất ở gần trường học tôi, đến đấy tiêm đi.”

“Tôi phải về nhà cất đồ, thay quần áo, ăn gì đã,” Tôn Vấn Cừ nhíu mày, “Giờ này người ta còn chưa mở đâu.”

“Anh đừng có không đi đấy.” Phương Trì nhìn hắn nghi ngờ.

“Đi, đi, chắc chắn đi,” Tôn Vấn Cừ nói, “Tôi cũng không muốn bị bệnh chuột dại.”

“Vậy anh gọi xe về trước đi,” Phương Trì nhìn thấy ven đường có một con xe taxi, “Anh ngồi xe kia đi.”

“Phương Trì,” Tôn Vấn Cừ nở nụ cười, “Trong mắt cậu, tôi gì cũng không biết làm phải không, xe cũng không biết gọi?”

Phương Trì liếc mắt nhìn hắn: “Ừ, đúng.”

“Cút đi,” Tôn Vấn Cừ đi về hướng cái xe kia, “Thôi, cậu mau chóng đến trường học đi, buổi chiều đừng có quên đến nấu cơm, tủ trong phòng tôi còn phải dọn…”

Còn chưa nói xong, hắn quay đầu lại, nhìn thấy Phương Trì đã gần như là chạy chậm đi, hắn cười vui vẻ.

Lúc xe lái gần đến cổng khu nhà, điện thoại Tôn Vấn Cừ vang lên, hắn lấy ra nhìn, trên màn hình vậy mà lại hiện tên Tôn Gia Nguyệt.

Giờ còn chưa đến chín giờ, Tôn Gia Nguyệt có lẽ đã gần mười năm không dậy vào giờ này rồi.

“Chuyện gì?” Tôn Vấn Cừ nghe điện thoại.

“Aiii, em không ở nhà à?” Tôn Gia Nguyệt hỏi.

“…Ừ,” Tôn Vấn Cừ ngẩn người, “Sao chị biết.”

“Còn không ở nhà thật à,” Tôn Gia Nguyệt nở nụ cười cực kỳ vui mừng, “Ai, chị nói cho em biết, em sắp làm Tôn Dao tức chết rồi, đến chặn em còn chẳng gặp được người.”

“Chị cả tìm em?” Tôn Vấn Cừ rất giật mình.

“Giờ chắc vẫn còn đang ở đấy,” Tôn Gia Nguyệt còn đang cười, “Có muốn gặp bà ấy hay không tự em quyết định, đừng có nói với bà ấy là chị nói với em bà ấy đến tìm em.”

“Ừ.” Tôn Vấn Cừ đáp một tiếng rồi ngắt điện thoại.

Tâm trạng vốn đang rất tốt, chỉ vì cú điện thoại này, đột nhiên toàn bộ đều tan tành.

Tôn Vấn Cừ nhìn người đang đi làm đi học ngoài cửa xe, nhíu mày cố gắng đè nén khó chịu trong lòng.

Tôn Dao là trợ thủ đắc lực kiêm tâm phúc của cha, cho dù là giữa ba và mẹ, hay là giữa ba và hắn, Tôn Dao mãi mãi vẫn sẽ đứng ở phía ba.

Chị cả lớn hơn hắn tám tuổi này, đối với Tôn Vấn Cừ mà nói, giống như tác phẩm phục chế của cha vậy, tuy nhìn qua thì rất dịu dàng, thế nhưng trong xương tủy lại cứng rắn giống ông, lý tính giống ông, cũng…làm hắn không muốn lại gần giống vậy.

Không có nguyên nhân cực kỳ cấp thiết, Tôn Dao sẽ không đến tìm hắn, nếu như đã tới tìm hắn, lại còn dùng cách khiến hắn không thể nào tránh được này, vậy thì chắc chắn là ba muốn tìm hắn.

Nghĩ đến những điều này, Tôn Vấn Cừ liền buồn bực mất tập trung, nếu không phải còn đang mang theo cái balo, còn có một túi đặc sản núi rừng, hắn thật sự chỉ muốn bảo xe taxi dừng lại, tùy ý xuống xe chỗ nào đó.

Có điều, với cách làm việc của Tôn Dao, không gặp được hắn có lẽ sẽ không đi.

Xe taxi dừng ở ngoài cổng, Tôn Vấn Cừ nhìn thấy xe Tôn Dao và tài xế ngồi trong xe.

Hắn xách theo balo và cái túi, ầm ầm đi qua sân vào nhà.

Quả nhiên, Tôn Dao đang ngồi trên ghế sofa, đang chậm rãi uống trà, nghe thấy hắn vào nhà, quay đầu lại cười: “Về rồi à?”

“Ừ, đi leo núi với bọn Bác Văn.” Tôn Vấn Cừ bỏ balo và cái bị vào bên cạnh tường.

“Vậy thì nhanh chóng tắm gội đi đã.” Tôn Dao nói.

“Không cần,” Tôn Vấn Cừ đứng trước mặt cô, “Chuyện gì?”

“Cứ đi thu dọn đi đã,” Tôn Dao cau mày nhẹ nhàng đẩy hắn một cái, “Cả người bụi bặm đất đai, chốc nữa nói chuyện tiếp.”

“Em chốc nữa còn phải ra ngoài.” Tôn Vấn Cừ nói.

“Vừa về đã lại ra ngoài? Em cũng chơi quá…” Tôn Dao thở dài.

“Nếu như lại là chuyện quay về làm gốm thì cũng không cần nói gì nữa,” Tôn Vấn Cừ cởi áo khoác, đi vào phòng ngủ, cầm quần áo đi ra vừa thay vừa nói, “Chuyện này, những gì em nên nói đã nói hết rồi, nên ầm ĩ cũng ầm rồi, nên đi đào đất cũng đào…”

“Vấn Cừ, em có biết là vấn đề của em không phải ở chỗ em có đi làm gốm hay không, mà là thái độ của em với ba hay không hả?” Tôn Dao cầm cốc trà đi tới cạnh cửa sổ phòng khách.

“Thái độ của em với ông ấy, chính là vì thái độ của ông ấy với em,” Tôn Vấn Cừ thay quần áo xong đi ra, “Thôi, em cũng không muốn lặp đi lặp lại mấy câu nói đấy nữa, nói đã bao nhiêu năm rồi, em cũng chẳng tìm được từ mới nữa.”

“Chị không tài nào hiểu nổi, sao em lại có thể tùy hứng như thế,” Tôn Dao nhìn ra ngoài cửa sổ, “Từ nhỏ, cả nhà hiểu rõ nhất chính là em, ai cũng toàn tâm toàn ý với em, còn em thì sao? Chuyện gì cũng lấy mình làm trung tâm, mình không muốn, mình không thoải mái, mình không thích, mình nghĩ thế nào mình muốn…”

“Chị cả,” Tôn Vấn Cừ ngắt lời cô, “Nói vào chuyện chính đi.”

“Được,” Tôn Dao xoay người nhìn hắn, “Em có thời gian một tháng, nghiêm túc suy nghĩ những chuyện này, tiền đồ của em, quan hệ giữa em với ba, quan hệ giữa em với cái nhà này.”

Tôn Vấn Cừ không nói gì.

“Nếu như em còn kiên trì muốn như bây giờ, nếu như em không định cúi đầu nhận thua với ba, khăng khăng cố chấp như vậy,” Tôn Dao khoanh tay, mũi chân chạm nhẹ vào sàn nhà, “Thì, căn nhà này, cùng với kinh tế của em sau này, cũng đừng dựa vào ba mẹ nữa.”

Tôn Vấn Cừ nhìn cô, vẫn không nói gì.

“Chị nói rõ chưa? Em phải về nhà nói chuyện rõ ràng với ba, không thì…” Ánh mắt Tôn Dao giống cha vô cùng, cứng rắn, cũng ngập tràn đe dọa, “Giờ em còn bao nhiêu tiền, chị không quan tâm, mà cũng chỉ có từng đó, căn nhà này tháng sau sẽ bán đi.”

“Em biết rồi.” Tôn Vấn Cừ nói.

22. Chương 22

Phương Trì phá trời đạp đất mà chạy kịp được tiết hai, thế nhưng vẫn bị lão Lý xách ra ngoài hành lang răn dạy nửa buổi.

“Đây là lần cuối cùng!” Lão Lý nói rất nghiêm túc, “Từ giờ đến trước kỳ nghỉ, trò không được xin nghỉ nữa! Học kỳ sau cũng không!”

“Vâng.” Phương Trì gật đầu.

Lão Lý đi rồi, cậu đi vào phòng học, mới vừa ngồi xuống, Lương Tiểu Đào liền lại gần: “Thế nào, thế nào? Chơi vui không?”

“Vẫn vậy thôi.” Phương Trì nói.

Mỗi lần cậu đi làm dẫn đường tới nơi nào đó trở về, Lương Tiểu Đào đều sẽ hỏi cậu như thế, cậu lần nào cũng sẽ trả lời câu này, Lương Tiểu Đào lại vẫn kiên trì, lần nào cũng hỏi.

“Có một chuyện,” Lương Tiểu Đào nhỏ giọng hỏi, “Tiếu Nhất Minh, mày nghe không?”

Phương Trì dừng một lúc rồi mới đáp: “Sao?”

“Là,” Lương Tiểu Đào nhìn thoáng qua phía sau rất nhanh rồi quay đầu lại, “Tiếu Nhất Minh hôm qua bị bọn lớp sáu đánh, bọn Hứa Chu chạy tới đã không chặn được người lại nữa rồi.”

“Lại đánh nữa?” Phương Trì nhíu mày, quay đầu lại liếc mắt nhìn về phía sau, Tiếu Nhất Minh đang cúi đầu làm đề thi, trên tay quấn băng gạc.

“Lần trước còn chưa đánh đã! Bọn này đúng là không phải người!” Lương Tiểu Đào hạ thấp giọng chửi, “Cũng không biết là kỳ thị đồng tính thật hay là rảnh quá…”

Phương Trì nhìn cô nàng một cái, cô nàng vung tay: “Tao không nói mày.”

“Biết rồi.” Phương Trì nói.

“Tiếu Nhất Minh không đánh trả, không thì có lẽ việc này cũng không xong nổi,” Lương Tiểu Đào chậc hai tiếng, “Bà đây mà là con trai, kéo băng nhóm đến đập chết chúng nó!”

“Giờ mày là con gái, cũng có phải chưa kéo lần nào đâu.” Phương Trì cười.

Hôm nay lên lớp, Phương Trì chưa muốn ngủ, mà tối qua lại không ngủ đủ, giờ giáo viên vừa giảng bài, cậu liền theo nhịp điệu mà va mấy cái vào bàn.

Buổi trưa cậu cũng không ăn cơm, vốn định ngủ một lúc, nhưng lại lo lắng Hoàng tổng, cho nên chạy về nhà một chuyến.

Kết quả, Hoàng tổng chẳng có cảm xúc gì với việc gặp lại cậu sau hai ngày xa cách, chỉ là đúng lúc cậu vừa vào cửa, đã hất tung máy cho ăn vốn đã bị hất ngã xuống đất.

Phương Trì dọn dẹp bãi chiến trường Hoàng tổng bày ra xong, liền chạy về trường, chỉ nằm được có mười phút.

Không dễ dàng mà chịu được đến chiều, định đến giờ tự học lại mơ màng thêm một lúc, kết quả là giáo viên môn Hóa đi vào phòng, chữa đề thi cho học sinh.

Phương Trì cảm thấy, mình có lẽ là bị số mệnh định sẵn phải thiếu ngủ.

Đề thi cậu còn chưa làm xong, có điều lúc giáo viên chữa đề, cậu kinh ngạc phát hiện ra, mấy câu Tôn Vấn Cừ giúp cậu làm, đều đúng hết.

Quá đỉnh!

Một người đã học xong lớp 12 cũng ít nhất hơn mười năm rồi, vậy mà có thể dễ dàng làm được đề thi thử.

Phương Trì cảm thấy cơn buồn ngủ cũng sắp chạy mất rồi, người như vậy mà không thi lên đại học.

Là không thi đậu?

Hay là… theo phong cách của Tôn Vấn Cừ, có lẽ là vung tay một cái, ông đây không muốn thi, là xong.

Thực sự là, cuộc đời tiêu sái.

Một tiết cuối cùng, bụng Phương Trì vẫn kêu suốt, cũng không biết là đói bụng hay buồn ngủ, có vài tiếng để Lương Tiểu Đào nghe thấy được, úp mặt trên bàn rồi còn cười.

Có lẽ là vì hai hôm nay ăn hơi nhiều, ông bà nội mỗi lần gặp cậu đều cho ăn như nuôi heo, có đút ăn thế nào cũng không đủ, dạ dày chắc phải chịu đựng hơi nhiều.

Vừa tan học cậu liền chạy ra khỏi phòng học, nhanh chóng xuống mua đồ ăn.

Lúc đi ra cửa trường học lại thấy mấy đứa lớp sáu, bên cạnh là mấy đứa trường khác đứng ở bên kia đường, không biết định làm gì.

Phương Trì quay đầu lại, vừa khéo nhìn thấy, Hứa Chu và Tiếu Nhất Minh đang cùng nhau đi ra, cậu do dự một chút rồi dừng bước.

"Vẫn chưa xong à!" Hứa Chu vừa thấy đám đối diện liền tức giận, quay đầu đi về, "Mẹ nó, gọi hội đi."

"Không cần," Tiếu Nhất Minh kéo nó lại, "Không sao."

"Mày có chắc không đấy?" Hứa Chu hỏi.

"Chắc." Tiếu Nhất Minh nói, liếc mắt nhìn Phương Trì một cái rồi cúi đầu đi ra khỏi trường.

Người bên kia không có động tác gì, xem ra là đã xong.

"Hôm nay cần tao chở mày không?" Hứa Chu đụng vào cánh tay Phương Trì, "Tao đi lấy xe."

"Tao đi bộ về." Phương Trì nói xong cũng đi, từ xa xa đi phía sau Tiếu Nhất Minh.

Đi được hai con đường, đi lên trước nữa, Tiếu Nhất Minh phải rẽ trái, cậu cắn răng, tăng nhanh tốc độ đi theo, từ phía sau gọi một tiếng: "Này."

Tiếu Nhất Minh quay đầu lại, lúc thấy là cậu, có hơi run: "Phương Trì?"

Phương Trì đi tới trước mặt cậu, nửa ngày cũng không nói gì.

"Cũng không có chuyện gì lớn," Tiếu Nhất Minh biết cậu cứ có cảm xúc gì là lại không nói ra lời, "Giờ giải quyết xong rồi."

“À.” Phương Trì đáp.

Tiếu Nhất Minh đợi mấy giây, nhìn cậu không nói gì nữa, quay người tiếp tục đi về phía trước, Phương Trì nhíu mày, lại gọi: “Này.”

Tiếu Nhất Minh lần thứ hai quay người lại.

“Vì sao?” Phương Trì nhìn cậu.

“Mày….muốn nghe à?” Tiếu Nhất Minh hỏi, “Toàn là mấy chuyện mày không thích nghe thôi.”

“Nói đi.” Phương Trì lấy từ trong cặp ra một điếu thuốc, dựa vào bên tường châm lửa.

“Mày không phải cai rồi à?” Tiếu Nhất Minh đi tới, cùng cậu đứng ở góc tường tránh gió.

“Sắp cai.” Phương Trì nói.

Tiếu Nhất Minh cười, trầm mặc một lúc rồi nói một câu: “Còn nhớ cái người tao kể với mày không?”

“Là cái thằng Bát Trung ấy à,” Phương Trì nói, “Nhớ.”

Cái thằng tên Bát Trung này, là Phương Trì và Tiếu Nhất Minh quen được lúc cùng đi chơi bóng, Phương Trì không quen nó, nhưng Tiếu Nhất Minh và nó lại rất thân, nhất là sau khi Phương Trì không để ý tới cậu nữa.

Có điều, hai người bọn họ làm thế nào mà quen nhau, rồi phát triển thế nào, Phương Trì cũng không rõ, lúc đó cậu đã cố gắng lảng tránh Tiếu Nhất Minh được một thời gian dài rồi.

Về phần tại sao lại lảng tránh.

Không có lý do gì cả.

Đối với bày tỏ của Tiếu Nhất Minh, cùng với ám chỉ cậu cũng không làm sáng tỏ…

Có lẽ là cảm thấy chán ghét.

Có lẽ là cảm thấy….sợ hãi.

“Tao với nó chia tay,” Tiếu Nhất Minh nói, giọng có hơi thấp, tốc độ nói lại rất nhanh, “Tao không biết nó thật sự là vì cảm thấy ở cùng tao chán, hay là từ đầu đã chỉ muốn đùa tao, dù sao thì tao cũng cảm thấy rất buồn chán, cho dù là đùa giỡn tao hay là cuối cùng cũng không dám thừa nhận, đều làm người đau lòng.”

“Sau đó thì sao?” Phương Trì rít một hơi thuốc lá.

“Sau đó thì rùm beng lên, tao đánh nó một trận,” Tiếu Nhất Minh cười, “Cứ như thế, nó tìm người đánh tao một trận nữa, là hòa nhau.”

“Hiểu rồi.” Phương Trì tắt thuốc đi, ném vào thùng rác, quay người cúi đầu đi về phía trước.

“Tao với mày vẫn là bạn phải không?” Tiếu Nhất Minh ở phía sau hỏi một câu.

“Ừ.” Phương Trì kéo cổ áo.

Ngày hôm nay không cần mua thức ăn gì, bên trong đống đặc sản núi rừng ông nội cho có thịt và cá xông khói, lấy ít hành tây tỏi tây gì đó xào lên ăn cũng ngon.

Phương Trì cầm một bó hành đứng bên ngoài cổng bấm chuông nửa buổi, cũng không thấy Tôn Vấn Cừ ra ngoài mở cửa, cậu thở dài, đành phải phóng qua tường nhà bay vào.

Phía sau có camera, mình sớm muộn gì cũng sẽ bị bảo vệ tóm.

Mà tiến vào trong sân, cậu mới phát hiện cửa sổ phòng khách đang khóa, cậu gõ cửa sổ: “Tôn Vấn Cừ!”

Không ai trả lời cậu, cậu tiến đến bên cửa sổ, qua khe hở rèm cửa sổ chưa bao giờ kéo kín nhìn vào trong, sau đó liền đơ người.

Tôn Vấn Cừ cởi trần chỉ mặc một cái quần thể thao nằm trên ghế sofa, nghiêng đầu nhắm hai mắt, một tay thả xuống đất, có lẽ là đang ngủ.

Phương Trì gõ cả cửa sổ và cửa chính nửa buổi, Tôn Vấn Cừ vẫn chẳng động đậy gì.

“Này!” Phương Trì lại trở lại bên ngoài cửa sổ, vừa gõ vừa gọi, “Tôn Vấn Cừ, anh không sao đấy chứ?”

Giấc ngủ Tôn Vấn Cừ không sâu, Tiểu Tử thở một cái anh ta đã không ngủ được, mình vừa gõ vừa gọi, vậy mà không đánh thức anh ta dậy nổi?

Buồn ngủ đến mức đấy?

Hay là…không đi tiêm vắc xin phòng bệnh?

Bệnh chuột dại phát tác?

Cái đệt, nhanh thế?

Phương Trì lập tức cuống lên, ném đồ ăn trong tay xuống đất, bỏ balo mình xuống lục lọi, móc ra từ dưới đáy cặp đinh cắm leo núi và thiết bị treo, sau đó lại gần cửa sổ, gọi một tiếng: "Tôn Vấn Cừ! Anh tỉnh lại đi! Còn không tỉnh dậy nữa là tôi đi vào, cửa sổ nhà anh phải thay đấy!"

Tôn Vấn Cừ vẫn không động đậy.

Phương Trì không gọi nữa, cứ thế cắm thiết bị treo vào khe hở giữa cửa sổ và khung cửa sổ, sau đó xuyên đinh qua khe hở lớn hơn vặn vặn, cứ như thế thuận theo khe hở vặn chưa được mấy lần, một thanh sắt của cửa sổ đã bị cậu vặn rơi ra.

Sau đó, cậu lại dùng một tay ấn lên thủy tinh nhấc nhấc, rồi dùng đinh từ phía dưới cửa sổ nhét vào, kéo ra bên ngoài, sau ba mươi giây, nửa cánh cửa sổ cũng bị cậu miễn cưỡng tháo ra khỏi khung cửa sổ.

Cậu nhảy qua cửa sổ vào trong nhà.

"Tôn…" Cậu lao tới bên cạnh ghế sofa.

Đang định kéo cánh tay Tôn Vấn Cừ, Tôn Vấn Cừ đột nhiên mở mắt ra: "Trâu bò đó."

Phương Trì cả người cứng đờ trước ghế sofa, nửa buổi mới nhảy dựng gào lên: "Tôn Vấn Cừ, anh nên dành thời gian đi khám bệnh thần kinh của anh đi!"

"Ngày mai đi," Tôn Vấn Cừ lười biếng trở mình, vùi mặt vào chỗ tựa lưng ghế sofa, giọng có hơi khàn khàn, "Hôm nay không muốn động dậy, cửa cũng không muốn ra mở."

"Anh đứng lên cho tôi!" Phương Trì quả thật sắp bị hắn chọc tức thành thuốc nổ rồi, đi qua kéo cánh tay lôi hắn từ ghế sofa dậy.

Tôn Vấn Cừ không giãy dụa, cứ thế bị cậu kéo dậy.

Nhưng Phương Trì rất nhanh đã nhận ra có gì đó không đúng lắm, ngoài việc Tôn Vấn Cừ cả người như nhũn ra không có tí sức lực nào, cánh tay còn nóng bỏng.

“Anh làm sao thế?” Phương Trì sợ hết hồn, đưa tay sờ lên trán hắn, “Anh bị sốt à? Anh có phải là không đi tiêm vắc xin phòng bệnh không đấy!”

“Tiêm rồi tiêm rồi,” Tôn Vấn Cừ làm ổ lại trên ghế sofa, gập một chân lên, “Tôi còn chưa muốn chết nhanh như thế đâu.”

“Thế sao lại bị sốt?” Phương Trì nhìn hắn chằm chằm.

“Trải nghiệm cuộc sống muôn màu.” Tôn Vấn Cừ nói.

Phương Trì đứng ở giữa phòng khách đến mấy phút cũng không nói nên lời, cứ nhìn hắn chằm chằm như vậy.

“Tôi đẹp lắm đúng không?” Tôn Vấn Cừ giương mắt nhìn cậu.

“Làm sao bây giờ?” Phương Trì không đáp lời hắn mà hỏi một câu.

“Gì mà làm sao bây giờ?” Tôn Vấn Cừ nói.

“Cửa sổ của anh bị tôi phá rồi, anh bị sốt,” Phương Trì liếc nhìn cửa sổ, gió thổi vù vù vào trong phòng, “Anh đã bị sốt rồi mà sao còn cởi trần!”

“Lúc tôi cởi trần còn chưa bị sốt!” Tôn Vấn Cừ uể oải nói, gác chân lên trên bàn uống nước, “Áo ngủ ở trong tủ.”

Phương Trì không phản ứng lại được, đứng yên không nhúc nhích.

“Aiii, tôi có nên đi tìm hiểu xem chỗ nào có lớp huấn luyện nô lệ không đây.” Tôn Vấn Cừ chậc một tiếng, tìm điện thoại di động.

Phương Trì liếc mắt nhìn hắn một cái, quay người đi vào phòng ngủ, mở tủ quần áo Tôn Vấn Cừ ra.

Quần áo Tôn Vấn Cừ không nhiều, nhìn ra được là rất đắt, thế nhưng đều vứt lung ta lung tung trong tủ, cũng không phân loại, Phương Trì đảo mấy lần mới tìm được áo ngủ, cầm ra ném lên người Tôn Vấn Cừ.

“Anh có cần đến bệnh viện khám không.” Phương Trì hỏi.

“Không cần,” Tôn Vấn Cừ mặc áo ngủ vào, “Tôi không bị ốm.”

“Thế thì là gì?” Phương Trì nhíu mày.

“Buồn đời,” Tôn Vấn Cừ nói, “Khủng hoảng của đời sống phế vật, hôm nay ăn gì?”

Phương Trì không biết hắn đang nói gì, chỉ có thể hiểu được câu hỏi kia: “Cá với thịt khô, anh bị ốm, không, anh bị buồn…hay là ăn thêm ít cháo?”

“Được,” Tôn Vấn Cừ gật đầu, người lệch đi, từ từ trượt xuống ghế sofa, “Cái cửa sổ kia của tôi, có biện pháp gì tàm tạm lại được không?”

“Có,” Phương Trì mở cửa ra bên ngoài, nhét cánh cửa sổ lại, thế nhưng hiện giờ cánh cửa sổ sẽ đổ ra bên ngoài, cậu chỉ có thể dùng thiết bị treo cắm ở dưới kẹp lại, lắp đặt xong, cậu trở vào trong nhà, “Mở cánh cửa sổ khác, cửa sổ sẽ rơi ra.”

“Này, Phương Tiểu Trì,” Tôn Vấn Cừ cười, “Tôi phát hiện cậu cũng siêu thật.”

“Anh có muốn uống thuốc gì đấy không?” Phương Trì hỏi.

“Chữa bệnh thần kinh á?” Tôn Vấn Cừ nói.

“…Thuốc hạ sốt!” Phương Trì cảm giác mình sắp không muốn mở miệng nói nữa rồi.

“Tôi uống Ibuprofen rồi, đã tốt lắm rồi, ngủ một giấc là không sao,” Tôn Vấn Cừ nở nụ cười, “Nấu cơm đi, tôi đói rồi.”

Phương Trì đi ra ngoài, xách thức ăn vào trong nhà bếp, rửa sạch thức ăn xong, cậu liền thò đầu ra nhìn Tôn Vấn Cừ: “Anh không phải vì chuyện này mà buồn đấy chứ?”

“Hả?” Tôn Vấn Cừ ngây người.

“Là chuyện lừa anh tìm nấm.” Phương Trì nói.

Tôn Vấn Cừ nở nụ cười, nằm trên ghế sofa cười mãi một lúc mới dừng lại: “Ai ôi, đúng đấy, buồn chết tôi rồi, lừa đảo sao lại cứ xếp hàng từng người đến đây cơ chứ.”

Phương Trì thở dài không nói gì.

“Cậu nói xem, có đúng không,” Tôn Vấn Cừ híp hai mắt lại, “Trốn được người này, tránh không khỏi người khác.”

Phương Trì há hốc miệng không nói nên lời, lại nhìn hắn một lúc, trở lại nhà bếp.

Thịt và cá khô đều hơi mặn, Tôn Vấn Cừ ăn nhạt, cho nên Phương Trì đun qua cá và thịt trong nước trước, tuy sẽ không thơm được như ban đầu, thế nhưng cũng sẽ nhạt đi không ít, đến lúc xào, cậu cũng không nêm muối.

Bưng đồ ăn đi ra, cậu phát hiện Tôn Vấn Cừ đang ngủ.

Giờ là thật sự đang ngủ, hơi thở rất chậm, lông mày còn nhíu lại.

Phương Trì không biết có nên gọi hắn dậy hay không, do dự cả buổi, cuối cùng quyết định không gọi, lúc còn bé cậu bị sốt, ông bà nội đều để cho cậu ngủ, ngủ một giấc sâu dậy sẽ tốt hơn nhiều.

Cậu đi vào nhà bếp cầm hai cái bát ra, chia đồ ăn ra để lại một nửa, ngồi ở bên bàn bắt đầu lặng yên không một tiếng động ăn cơm.

Cậu thật sự đói sắp chết rồi, đi bộ cả đường tới, leo tường, phá cửa sổ, nấu cơm, làm xong ngực cũng dán đến sau lưng, uống bốn năm bát cháo mới bù lại được sức.

"Không." Tôn Vấn Cừ nằm trên ghế sofa đột nhiên nói một câu.

"Hả?" Phương Trì quay đầu, phát hiện hắn vẫn đang nhắm mắt, nói mơ à?

"Tôi không." Tôn Vấn Cừ nhíu mày nói thêm một câu, vẻ mặt rất không vui.

Ngay cả nằm mơ cũng căng thẳng với người khác.

Cơm nước xong, Phương Trì thu dọn bát đũa vào nhà bếp, đóng cửa phòng bếp lại rồi mới dùng nước nóng rửa bát.

Nhìn đồ ăn để dành cho Tôn Vấn Cừ trong nhà bếp, cậu vừa nghĩ xem nên đánh thức Tôn Vấn Cừ dậy bảo hắn ăn hay là để tờ giấy lại, vừa mở cửa.

Cửa vừa mở ra, đã thấy Tôn Vấn Cừ không biết từ lúc nào đã đứng ở cửa, cậu suýt nữa không dừng lại được quán tính, chóp mũi đối chóp mũi mà đối mặt với Tôn Vấn Cừ.

"Tôi đệt!" Phương Trì sợ hết hồn, đột nhiên nhảy về sau.

"Một thiếu niên nhìn rõ trong sáng," Tôn Vấn Cừ cười đi vào nhà bếp, "Từ ngữ bậy bạ nói ra cũng rõ là

trôi chảy."

"Làm tôi sợ suýt ngã!" Phương Trì nhìn hắn chằm chằm, "Anh không phải đang ngủ à."

"Dậy rồi," Tôn Vấn Cừ bốc một miếng thịt khô bỏ vào miệng, "Hương vị không tệ."

"Vậy anh ăn đi, vẫn nóng," Phương Trì lấy điện thoại di động ra nhìn giờ, "Tôi phải đến trường, ngày mai tôi qua sửa cửa sổ cho anh."

"Cậu còn biết sửa cửa sổ cơ à?" Tôn Vấn Cừ nói.

"Thêm một thanh sắt là được." Phương Trì vừa nói vừa đi về hướng phòng khách, "Không phải tôi lắm chuyện, nhà anh chống trộm quá kém, trộm có đi vào cũng chả mất sức."

"Dù sao cũng sắp không phải tôi ở rồi." Tôn Vấn Cừ cười.

Phương Trì còn chưa nghĩ rõ ràng xem câu này của hắn có ý gì, cánh tay Tôn Vấn Cừ đột nhiên đáp lên trên vai cậu, sau đó người liền dựa lại.

Bởi vì còn đang bị sốt, cho nên nhiệt độ trên người Tôn Vấn Cừ rất nhanh đã lẫn với mùi sữa dừa xuyên qua quần áo bay tới.

"Làm gì?" Phương Trì nhanh chóng quay đầu lại, Tôn Vấn Cừ giờ là người bệnh, cậu không dám cứ thế hất người ra.

"Không đi học được không?" Tôn Vấn Cừ nói.

"…Tại sao?" Phương Trì cẩn thận cầm lấy cổ tay hắn, gỡ cánh tay hắn từ trên vai mình ra.

"Chăm sóc chủ nô đang bị sốt." Tôn Vấn Cừ nói.

"Tôi…" Phương Trì cắn môi, "Không thì anh gọi điện thoại cho Mã Lượng đến đây đi."

"Ai!" Tôn Vấn Cừ cười, trở về nhà bếp, bưng đồ ăn ra, "Cậu đến trường học đi."

"Ừ," Phương Trì cầm cặp lên, đi về phía cửa hai bước lại dừng, "Anh gọi điện cho Mã Lượng đi."

"Nói sau đi," Tôn Vấn Cừ ngồi xuống cạnh bàn, "Lượng Tử cũng không phải người hầu của tôi, vợ con bù

đầu, à còn chưa có con, có điều cũng sắp…”

“Vậy, nếu anh thấy không thoải mái… thì gọi điện thoại cho tôi.” Phương Trì cũng như hạ quyết tâm mà nói.

Tôn Vấn Cừ phất tay với cậu.

Phương Trì không nói gì nữa, mở cửa chuẩn bị đi ra ngoài, Tôn Vấn Cừ ở phía sau cậu nói một câu: “Biết không.”

“Hả?” Phương Trì dừng lại.

“Trai thẳng thật sự và kỳ thị đồng tính thật sự, không giống như cậu đâu,” Tôn Vấn Cừ ăn một miếng thức ăn, ngẩng đầu lên cười với cậu, “Tôi thấy nhiều lắm rồi.”

Phương Trì nhìn hắn chằm chằm rất lâu, sau đó xoay tay đóng cửa lại.

Lúc ra ngoài sân, theo thói quen vẫn cứ thế leo tường, có điều Tôn Vấn Cừ lắng nghe tiếng động, cảm giác tiếng động hẳn là bị ngã.

Một mình ngắm tivi chưa bật ăn xong bữa cơm, Tôn Vấn Cừ mang đồ ăn không ăn hết cùng một ít thức ăn cho mèo ra cửa, mang nhiều hơn bình thường, trời lạnh, mèo đến đây ăn chực nhiều hơn ngày thường nhiều.

Ngày hôm nay, hắn định ngủ cho lại sức, mà vẫn luôn không ngủ, có mỗi lúc Phương Trì đang nấu ăn là hắn ngủ được, có điều thời gian quá ngắn.

Cho mèo ăn xong, hắn không giống bình thường chơi mèo thêm một lúc, mà cứ thế quay về, định uống một viên thuốc ngủ rồi ngủ.

Hắn bảo Phương Trì đừng đến trường cũng không phải là đùa Phương Trì, hắn không muốn chỉ có một mình.

Trạng thái hiện giờ, không thể ra ngoài với bạn bè, gọi Mã Lượng đến đây, vừa liếc mắt cái là có thể nhìn ra hắn có chuyện, hắn hiện giờ còn chưa muốn bàn bạc với Mã Lượng về mấy thứ đáng ghét kia, nghĩ tới nghĩ lui, người tìm được cũng chỉ có Phương Trì.

Đáng tiếc, Phương Trì sợ chạy mất rồi.

Lại sợ chạy rồi.

Vừa khéo, có thể tặng tranh.

Sợ bỏ chạy một lần, tặng một bức.

Ăn no cơm, rồi uống thuốc, sau khi tắm gội sạch sẽ, hắn cảm thấy dễ chịu hơn, trở về phòng nằm lên giường, đang định nghịch điện thoại di động rồi ngủ, điện thoại vang lên.

Mẹ.

Nói thật, giờ Tôn Vấn Cừ chẳng muốn nói chuyện với bất cứ ai trong nhà, nhưng vẫn nghe điện thoại: "Mẹ."

"Vấn Cừ à, chị cả đến gặp con rồi đúng không?" Mẹ hỏi.

"Vâng, gặp rồi." Tôn Vấn Cừ dựa vào đầu giường, cầm lấy đèn pin cầm tay chiếu lên chân mình, nhìn cái bóng do ngón chân tách ra chụm lại hắt lên tường, "Sao vậy."

"Con nghĩ thế nào?" Giọng mẹ có hơi lo lắng.

"Con nghĩ thế nào quan trọng à," Tôn Vấn Cừ nói, "Con nghĩ thế nào mới là không quan trọng nhất."

"Con đừng nói như thế," mẹ hắn thở dài, "Con cứ cố chấp như thế đến cùng để làm gì?"

"Nói với ba, con là con ông ấy, không phải tác phẩm của ông ấy." Tôn Vấn Cừ nói.

"Con đừng có cố chấp chuyện đó nữa!" Mẹ hắn gằn giọng, "Con có biết là lần này ba con không nói đùa nữa rồi không!"

"Lần nào cũng là không nói đùa đó thôi, bảo đưa con vào núi ba năm là đưa, cũng đâu có nói đùa." Tôn Vấn Cừ nhíu mày.

"Nếu như lần này ông ấy cắt mất kinh tế của con, con sẽ chẳng còn đường lui nữa đâu," mẹ hắn đã hơi nóng nảy, "Vấn Cừ, đến lúc đó, đến mẹ cũng chẳng giúp được con nữa."

"Mẹ, con đã sống quá có đường lui rồi." Tôn Vấn Cừ nhẹ giọng nói.

**Ibuprofen: Thuốc ibuprofen được sử dụng để làm giảm đau do các bệnh như nhức đầu, đau răng, đau bụng*

kinh, đau nhức cơ bắp, hay viêm khớp. Thuốc cũng được dùng để hạ sốt và giảm đau nhức nhẹ do cảm cúm hoặc cảm lạnh phổ biến.

23. Chương 23

Giờ tự học buổi tối, Phương Trì hầu như đều ngủ, nhưng lại cũng không nỡ ngủ hẳn, trong phòng yên ắng cực kỳ, ai cũng đang vùi đầu hoặc đọc sách hoặc làm bài hoặc ngủ, mà cậu vẫn cứ cách mấy phút là đột nhiên tỉnh lại.

Giấc ngủ của cậu cũng không tệ, cho dù ở đâu hay lúc nào, chỉ cần cậu muốn ngủ, nhắm mắt lại là có thể ngủ rất say, mà ngày hôm nay lại cứ tỉnh dậy hết lần này tới lần khác.

Là bởi vì câu nói kia của Tôn Vấn Cừ.

Chọc cho cậu cực kỳ tức giận, mà lại không biết nên phản bác thế nào.

Không tìm được cách phát tiết cảm xúc, khiến lòng người phiền muộn u uất.

Có điều, mãi đến khi giờ tự học tối kết thúc, Tôn Vấn Cừ vẫn không hề liên lạc với cậu, làm cho cậu có hơi lo lắng, dù sao lúc cậu rời đi, Tôn Vấn Cừ vẫn còn đang sốt.

Dùng loại tính cách không có chuyện gì cũng thích dằn vặt cái này cái nọ của Tôn Vấn Cừ, thật sự có chuyện lại chẳng dằn vặt gì, quá bất ngờ.

Có lẽ là đến lúc không dễ chịu, sẽ chẳng có sức lực dằn vặt nữa đi.

Phương Trì nhìn điện thoại di động, chắc chắn là sẽ không nhận được điện thoại của Tôn Vấn Cừ, chậm rãi chạy trở về nhà.

Hoàng tổng đã ngủ, nghe thấy tiếng động cậu mở cửa chỉ giật giật lỗ tai, cũng không ngẩng đầu lên.

Cậu đi qua, sờ sờ tai Hoàng tổng, lại xoa đầu mấy lần, Hoàng tổng đều không để ý đến cậu, cậu thở dài, quay đầu nhìn bức tranh trên tường.

Bức tranh Tôn Vấn Cừ tặng cậu được cậu dán ngay trên tường, một bức tranh thật to, lại chỉ có một khối nhỏ ở giữa là tranh, còn đã bồi rồi, mỗi lần nhìn thấy cậu đều hơi buồn cười.

Có điều, xem tính nết của Hoàng tổng, cậu cảm thấy bức tranh này hẳn là Hoàng tổng và Tôn Vấn Cừ,

hoặc là người khác, dù sao thì xưa nay Hoàng tổng cũng chưa hề nằm nhoài trên người cậu ngủ, ngược lại còn nằm trên bụng Tôn Vấn Cừ ngủ rất say sưa.

Giờ phút duy nhất kề bên người cậu, có lẽ là sau khi cậu lên giường nằm xuống, Hoàng tổng sẽ nhảy lên giường chiếm mất nửa cái gối của cậu, thỉnh thoảng còn có thể dùng móng vuốt đẩy đầu cậu sang bên cạnh.

Tỷ như hôm nay, đẩy cực kỳ bất chấp.

"Hoàng tổng?" Phương Trì trở mình, nằm nghiêng cùng Hoàng tổng mặt đối mặt, "Cái tật này của mày học ai đấy?"

Hoàng tổng duỗi chân trước ra ấn trên mũi cậu, ngừng một lúc rồi cũng đưa chân sau ấn lên cằm cậu đẩy.

"Mày sinh ra là con mèo hoang, còn là con mèo quê nhìn chẳng đẹp đẽ gì, nhìn như con chuột, mày còn đẩy cái gì mà đẩy?" Phương Trì nhỏ giọng nói, "Đã thế còn đẩy tao nữa?"

Hoàng tổng không nhúc nhích.

"Sao mày lại thích Tôn Vấn Cừ vậy hả?" Phương Trì nắm lấy nó, kéo nó vào trong chăn ôm, "Là thích mùi trên người anh ta à? Mùi sữa dừa?"

Hoàng tổng giãy dụa bò lại nằm sấp trên gối.

Phương Trì chậc một tiếng: "Mày mong ngóng tao dưới cơn nóng giận sẽ vứt mày cho Tôn Vấn Cừ lắm đúng không?"

"Mày nghĩ hay nhỉ," Phương Trì trở mình, quay lưng về phía Hoàng tổng, "Tao sẽ không, tao thích bị ngược đãi đấy, cứ thế này đấy, tức chết mày đi."

Còn có hai ngày lễ kỷ niệm thành lập trường, trường học trăm năm gì gì đó, lần này trường cực kỳ coi trọng, từ trước một tháng đã bắt đầu chuẩn bị, mấy ngày nay bắt đầu quét dọn sửa sang, còn trồng thêm hai hàng cây.

Lớp 12 không tham gia những việc này, nhưng vẫn có chỗ tốt, hiện giờ, tự nhiên được nghỉ hai buổi tự học tối.

Phương Trì không có cảm xúc gì với tự học buổi tối, thế nhưng được hủy cậu vẫn thấy rất vui vẻ.

Chỉ có điều, chưa vui được vài bước, đi ra khỏi cổng trường liền buồn bực.

Còn phải đi nấu cơm cho Tôn Thủy Cừ đại gia nữa đây.

Nhưng mà, có thể ăn măng khô lạp xưởn ông nội làm vẫn rất tốt!

Lại vui trở lại.

Nhưng bên cạnh còn có Tôn Vấn Cừ.

Lại buồn.

Chạy cả một con đường cứ như vậy, chốc vui chốc buồn.

Chạy đến nhà Tôn Vấn Cừ, cậu liền ngây người, phía bên ngoài sân không ít hàng xóm đang đứng nhìn vào trong.

Tôn Vấn Cừ xảy ra chuyện gì rồi?

Phương Trì sợ hết hồn, nhanh chóng xông tới vài bước, đẩy người ra chen vào trong sân gọi: "Tôn Vấn Cừ!"

"Cậu làm gì đây!" Có người ngăn cậu lại.

Giờ cậu mới nhìn rõ trong sân có vài người bảo vệ, trên đất còn có một kẻ cả người bê bết máu, còn có một người bảo vệ đang dùng giấy cầm máu trên mặt gã.

"Bạn tôi." Giọng Tôn Vấn Cừ từ sau lưng người bảo vệ vang lên.

Phương Trì đẩy người bảo vệ ra, nhìn thấy Tôn Vấn Cừ đang nhàn nhã mặc áo khoác tắm dựa vào cạnh cửa, trong tay còn cầm cái chén nóng nổi không biết là thứ gì uống.

"Chuyện này là sao?" Phương Trì nhanh chóng hỏi.

"Trộm," Tôn Vấn Cừ hất cằm về hướng cửa sổ phòng khách, "Chắc là muốn vào bằng cửa sổ, kết quả cửa sổ rơi xuống, cứ thế đập lên người."

Phương Trì liếc mắt nhìn, sau lưng toát mồ hôi lạnh, khung cửa sổ đã rỗng toác, kính vỡ rơi đầy đất, người kia có lẽ đã rút thiết bị treo cậu cắm trên cửa sổ ra….

Nếu kính rơi lên cổ, thế không phải là chết người rồi à!

“Vậy giờ…” Phương Trì nhìn qua tên trộm kia.

“Bọn tôi lập tức đưa tên này đến đồn công an!” Một người bảo vệ nói, lại quay đầu chỉ vào tên trộm kia, “Ghi lại hết camera giám sát! Ban ngày ban mặt! Nghĩ mọi người đều nấu ăn không ai nhìn được à!”

“Chạng vạng rồi,” Tôn Vấn Cừ sửa lời người bảo vệ, “Chạng vạng.”

Ầm ầm một trận, bảo vệ kéo tên trộm đi, hàng xóm cũng tản đi.

“Tôi lắp lại cửa sổ cho anh đã.” Phương Trì nhìn cả sân toàn mảnh kính vỡ, có hai chậu hoa cũng bị đập ngã.

“Gọi điện thoại bảo người ở văn phòng bất động sản đến sửa là được.” Tôn Vấn Cừ quay người vào phòng.

“À.” Phương Trì không đi theo vào, khom lưng nhìn vào trong đống kính vỡ.

“Tìm cái này à?” Tôn Vấn Cừ đi tới bên cạnh cửa sổ phòng khách, cầm trong tay cái gì đó quơ về phía cậu.

“Ừ.” Phương Trì nhìn rõ là thiết bị treo, nhận lấy rồi vào nhà.

“Cái này dùng thế nào?” Tôn Vấn Cừ lấy bức bình phong từ trong phòng làm việc ra chắn trước cửa sổ.

“Thiết bị treo.” Phương Trì trả lời.

Cậu có hơi giật mình, nhà Tôn Vấn Cừ còn có đồ vật, một tấm bình phong bốn bức, phía trên là bốn bức tranh, Phương Trì nhìn không hiểu, chỉ đoán có lẽ là mai lan cúc trúc.

“Hỏi cậu dùng thế nào mà.” Tôn Vấn Cừ lại cuộn người trên ghế sofa.

Phương Trì không biết nói thế nào: “Dùng đinh to cắm trên vách đá, sau đó có thể gắn thiết bị treo lên hoặc là buộc dây vào.”

“Nghe không hiểu.” Tôn Vấn Cừ nói.

“Đây là trang bị leo núi.” Phương Trì nói.

“Hiểu rồi,” Tôn Vấn Cừ gật đầu, “Hôm nay ăn gì?”

“Chưa nghĩ ra,” Phương Trì thật ra đang rất buồn bực, cậu bình thường ăn rất tùy ý, toàn là mì, mì, mì, cậu liếc nhìn bức bình phong: “Đây cũng là anh vẽ à?”

“Hả?” Tôn Vấn Cừ quay đầu liếc mắt nhìn, “Không phải, tôi không có tài nghệ này, đây là…ba Lý Bác Văn vẽ.”

“À?” Phương Trì có hơi giật mình.

“Tôi học vẽ chính là ba tôi bắt tôi đến học ông ấy,” Tôn Vấn Cừ cười, “Ba anh ta bình thường không nhận học sinh.”

Phương Trì suy nghĩ một lúc mới hỏi một câu: “Anh xem như là… người vẽ đẹp trong số những học trò của ông ấy phải không?”

“Cũng coi như vậy, so với Lý Bác Văn,” Tôn Vấn Cừ nói, “Chú Lý chỉ có hai học sinh, Lý Bác Văn với tôi.”

Phương Trì ngẩn người, nhìn hắn không nói gì.

“Sao thế.” Tôn Vấn Cừ cũng nhìn cậu.

“Quan hệ giữa hai người vẫn luôn không tốt à?” Phương Trì nói.

Tôn Vấn Cừ nở nụ cười: “Người khác đều thấy quan hệ giữa bọn tôi không tệ.”

“Anh cũng thấy thế à?” Phương Trì nhíu mày.

“Tôi à,” Tôn Vấn Cừ nằm vật xuống ghế sofa, “Tôi thỉnh thoảng lại nghĩ, cái thằng này rốt cuộc hận tôi tới mức nào?”

“Hôm đó, nếu anh ngã từ chỗ khác xuống,” Phương Trì quay người đi vào nhà bếp, “Ít nhất cũng phải gãy xương.”

Phương Trì cảm thấy Tôn Vấn Cừ có hơi khó hiểu, đã như vậy rồi mà vẫn không trở mặt với Lý Bác Văn, còn như thể không có chuyện gì, nếu là cậu, đã đánh cho một trận ngay tại chỗ.

E rằng Tôn Vấn Cừ đã lười đến mức đánh người cũng không muốn đánh.

“Anh còn sốt không?” Phương Trì vừa thái rau vừa nói to hỏi.

“Buổi sáng đã hạ sốt rồi.” Giọng Tôn Vấn Cừ vang lên ngay phía sau cậu.

“Ai!” Phương Trì sợ hết hồn, quay đầu lại thấy người này đang dựa cạnh cửa nhà bếp, cũng không biết đã đứng bao lâu rồi, “Anh sao cứ như thế.”

“Năng lực thích ứng của cậu cũng quá kém đi,” Tôn Vấn Cừ ung dung thong thả, “Tôi đã quen ăn cơm cậu nấu chán như thế, cậu còn không quen với tôi thoắt ẩn thoát hiện…”

“Ăn chán lắm à?” Phương Trì nhanh chóng ngắt lời hắn.

Tôn Vấn Cừ nở nụ cười: “Không đến mức ăn không ngon, nhưng cũng ngay sát.”

“…À.” Phương Trì quay đầu lại tiếp tục thái rau, “Tôi còn tưởng là ăn ngon lắm.”

“Có ý định nâng cao tay nghề nấu ăn không?” Tôn Vấn Cừ nói.

“Không,” Phương Trì cắt gọn rau để trong đĩa, “Muốn ăn thì cố chịu, không muốn ăn thì nhịn đói.”

“Ai ôi,” Tôn Vấn Cừ cười sặc, “Phong cách! Quá trâu bò! Bảo sao đặt bẫy cho trộm máu me đầy mặt.”

“Này, người kia sẽ không vì cửa sổ đập cho gã bị thương mà lại tìm tôi gây sự chứ?” Phương Trì đột nhiên có hơi lo lắng.

“Dám!” Tôn Vấn Cừ chậc một tiếng.

“Vậy nhỡ gã dám thì sao…” Phương Trì cầm xâu lạp xường, vừa cắt vừa suy nghĩ.

“Dám thì dám, cậu lo lắng toàn thứ khó hiểu,” Tôn Vấn Cừ quay người trở về phòng khách, “Đừng nói là gã đáng đời, kể cả là cậu cố ý, bồi thường ít tiền không phải là xong à.”

“…À.” Phương Trì đáp một tiếng.

“Không đủ tiền thì tôi cho cậu, sau đó cậu lại ký một bản…”

Phương Trì dùng chân ngoắc cửa phòng bếp đá cửa đóng lại.

Bởi vì đột nhiên biết được đồ ăn mình làm ăn chẳng ngon chút nào, cho nên Phương Trì hôm nay nấu cơm khá là chậm, định nhìn thử xem mình có làm sai bước nào dẫn đến đồ ăn không ngon không.

Có điều mất hai mươi phút, cậu vẫn chẳng tìm được nguyên nhân.

Vậy thì đừng tự trách mình, chỉ có thể cố chịu đựng.

"Thật ra cậu nấu mì cũng không tệ lắm," Tôn Vấn Cừ vừa ăn cơm vừa nói, "Tôi khen mì rồi đúng không?"

"Ừ, thế anh ngày nào cũng ăn mì nhé?" Phương Trì hỏi.

"Được đó," Tôn Vấn Cừ cười, lại nhìn đồng hồ, "Sao hôm nay cậu rảnh rỗi thế."

"Trường tôi kỷ niệm lễ thành lập trường, hai hôm nay không có tự học buổi tối." Phương Trì vùi đầu ăn cơm.

"Vậy vừa khéo, chốc nữa có thứ này tặng cậu." Tôn Vấn Cừ nói.

"Thứ gì?" Phương Trì ngẩn người, "Mấy đồ ông bà nội cho anh, anh cũng không cần đáp lễ đâu."

"Tôi biết, kể cả tôi có đáp lễ cũng không phải đưa cho cậu, lúc nào tôi rảnh rỗi thì tôi đưa tận tay cho ông bà," Tôn Vấn Cừ nở nụ cười, "Đồ tôi tặng cậu."

Không biết tại sao, cậu đột nhiên nhớ lại câu nói ngày hôm qua của Tôn Vấn Cừ, nỗi khó chịu ban ngày lại bùng lên, hiện giờ có thế nào cũng cảm thấy rất lúng túng.

Lúc ăn cơm, Tôn Vấn Cừ nói chuyện với cậu, cậu cũng lúng túng, im lặng, cậu còn lúng túng hơn.

Đã vậy cậu lại ăn cơm nhanh hơn so với Tôn Vấn Cừ rất nhiều, ăn xong rồi ngồi bên cạnh chờ Tôn Vấn Cừ như con mèo chậm rãi ăn một bát cơm nhỏ, ăn xong còn liếm liếm móng vuốt.

Không dễ gì mà đợi được Tôn Vấn Cừ buông đũa xuống, cậu vội vàng thu dọn đồ vào nhà bếp rửa.

Rửa bát dọn dẹp nhà bếp xong, quay lại phòng khách, lại không thấy Tôn Vấn Cừ đâu.

"Đây, đây." Giọng Tôn Vấn Cừ vang lên từ trong phòng làm việc.

Phương Trì hơi do dự, rồi đi vào phòng làm việc.

Đây là lần đầu tiên cậu đi vào phòng làm việc của Tôn Vấn Cừ, ở phòng khách không nhìn hết được phòng làm việc, vào rồi mới phát hiện, phòng làm việc hẳn là căn phòng rộng nhất trong căn nhà ba phòng của

Tôn Vấn Cừ.

Ngoài tủ sách chiếm một mặt tường và bàn làm việc có thể nhìn thấy từ phòng khách, mặt tường đối diện cũng là tủ sách, mà gần phía trong, bốn cái đàn nhị treo trên tường, còn có hai bức tranh chữ đã bồi.

"Vẫn là..." Chữ thảo, lại còn là phồn thể, Phương Trì cố hết sức nhận mặt chữ, "Ngoài cửa...Trần...Ký....xíu mại....ăn ngon nhất?"

"Ừ." Tôn Vấn Cừ dựa vào bàn đọc sách gật đầu, "Ngon thật, nếu không mai tôi gọi..."

"Không đúng, anh viết cái thứ linh tinh này treo trên tường?" Phương Trì rất khiếp sợ nhìn hắn, lại quay đầu nhìn một bức tranh chữ khác, bức chữ này nội dung tương đối nhiều, "Ta muốn bầu trời này, che không... Cái này tôi biết, là Ngộ Không Truyện đúng không?"

"Ừ." Tôn Vấn Cừ liền gật đầu.

"Hai cái này cũng chênh lệch quá xa..." Phương Trì đứng ở trước bức tranh chữ, nhìn từ trên xuống dưới, "Đây là viết lúc nào?"

Không thể không thừa nhận, cho dù Tôn Vấn Cừ là loại người gì, nét bút này làm cậu phục sát đất, ngay cả chính mình chỉ là người không chuyên, nếu nói với cậu đây là nhà thư pháp nào đó viết, cậu chắc chắn cũng sẽ tin.

"Xíu mại Trần Ký là viết trước khi tôi vào núi, cái kia là viết lúc đi học, hồi đó ngu ngốc, thích viết mấy thứ này." Tôn Vấn Cừ nói.

"Ồ," Phương Trì không nhịn được mà nghiêm túc nhìn ngu ngốc.

"Đồ tôi tặng cậu, cậu có thể dồn lực chú ý sang bên này được không?" Tôn Vấn Cừ khoanh tay, có hơi bất mãn nói.

"À." Phương Trì đi tới trước bàn làm việc.

Tôn Vấn Cừ dịch sang bên cạnh, chỉ một cái hộp dài trên bàn, "Đây, cám ơn cậu hôm đó đã cõng tôi lên."

"Cõng anh lên cũng không vất vả gì," Phương Trì cầm hộp, mở ra, thấy trong hộp là một quyển trục, "Tranh à?"

"Ừ." Tôn Vấn Cừ đáp một tiếng.

“Lại là tranh chibi Hoàng tổng với con sen hốt cứt?” Phương Trì nhìn hắn.

“Tôi cực kỳ nhiệt tình với đề tài này,” Tôn Vấn Cừ cười, “Không phải tranh chibi.”

Phương Trì hơi do dự, từ từ trải bức tranh ra trên bàn.

Đây là một bức tranh đã bồi xong, lúc mới mở ra một chút, Phương Trì kinh ngạc không thua kém lần đầu tiên nhìn thấy chữ của Tôn Vấn Cừ.

Lần này không phải là tranh chibi đen trắng, có sắc thái nhàn nhạt khiến người ta thả lỏng, màu mực nông sâu cũng làm người ta cực kỳ dễ chịu.

Hoàng tổng ngồi trên bàn, lười biếng liếm móng, trên bàn còn đặt một cái lọ hoa rất giống Hoàng tổng, cắm vào mấy cọng cỏ đuôi chó, trên ghế dựa bên cạnh là một người đang nằm.

Liếc mắt một cái có thể nhận ra đây chính là mình, mặc áo khoác thể thao cậu thường mặc cùng quần bình thường, đeo headphones.

Không nhận ra được thời điểm của bức tranh này, nhưng không hiểu sao lại có thể cảm nhận được cảm giác lười biếng thả lỏng sau buổi chiều.

“Trước đó nói muốn tặng cho cậu là bức này, mà hôm nói cho cậu lại chưa vẽ xong,” Tôn Vấn Cừ đứng bên cạnh nhỏ giọng nói, “Cho nên vẽ bản chibi cho đủ quân số.”

“Vẽ đẹp thật,” Phương Trì nói, quay đầu nhìn Tôn Vấn Cừ, mặt Tôn Vấn Cừ trong ánh sáng, mang theo vầng sáng vàng nhạt dịu nhẹ, không biết là vì những chữ trên tường, hay là vì bức tranh trước mắt, khiến cậu đột nhiên cảm thấy Tôn Vấn Cừ có khí chất hoàn toàn khác với ngày thường.

“Tranh tôi tự bồi,” Tôn Vấn Cừ cười, “Có điều lâu lắm rồi tôi không đụng tay vào mấy thứ này, làm cũng không tốt lắm.”

“Tôi…” Phương Trì nhanh chóng quay đầu lại nhìn tranh, nụ cười trên khóe miệng Tôn Vấn Cừ làm cậu có hơi bối rối, lúng túng lại một lần nữa lan tỏa ra không gian bé nhỏ giữa cậu đứng trước bàn làm việc và Tôn Vấn Cừ, “Không nhìn ra được chỗ nào làm không tốt.”

“”Những thứ này tôi lừa cậu vẫn đủ,” Tôn Vấn Cừ nói, “Giả dạng đại sư trước mặt cậu vẫn không thành vấn đề.”

“Ừ,” Phương Trì gật đầu, “Tôn đại thánh…không, sư.”

“Cậu không sao chứ?” Tôn Vấn Cừ cười vui vẻ.

“Không sao,” Phương Trì cuộn cẩn thận bức tranh bỏ lại vào trong hộp, “Cảm ơn.”

“Phương Trì.” Tôn Vấn Cừ đột nhiên gọi cậu.

“Sao?” Phương Trì theo phản xạ có điều kiện mà ngẩng đầu nhìn hắn.

Hai mắt Tôn Vấn Cừ có hơi cong lên, mang theo nụ cười, nhưng lại không nói gì.

Phương Trì và hắn nhìn nhau đến mấy giây, có hơi luống cuống tay chân mà đáp một tiếng: “Sao?”

Tôn Vấn Cừ đột nhiên nhảy một bước về trước mặt cậu, gần như tới sát trước mặt cậu, mà chưa chờ cậu phản ứng lại, Tôn Vấn Cừ đã sượt qua vai cậu, ra khỏi phòng làm việc, mùi sữa dừa thơm trên người cùng một tiếng cười nhẹ nhàng của hắn đảo qua mặt Phương Trì.

Trong nháy mắt, Phương Trì có kích động muốn đạp một chân lên mông hắn.

“Tôi chính thức nói với anh một lần,” Phương Trì cầm hộp ra tới phòng khách.

“Nói đi.” Tôn Vấn Cừ đã làm ổ trên ghế sofa.

Phương Trì vẫn luôn cảm thấy, cái ghế sofa này hẳn là Tôn Vấn Cừ đi đâu đó đặt làm riêng, bởi vì từ trước tới giờ, cậu chưa từng nhìn thấy nhà ai có cái kiểu ghế sofa như thể bồn cát, người vừa ngồi lên một cái là sofa tự động chuyển thành tư thế cuộn tròn bên trong.

“Tôi chính thức nói với anh,” Phương Trì cau mày, “Anh có thể đừng làm như thế được không?”

“Thế nào?” Tôn Vấn Cừ cong khóe miệng.

“Là….” Phương Trì cả buổi vẫn chưa nghĩ ra nên nói thế nào, “Là….như vừa nãy?”

“Vừa nãy tôi làm gì?” Khóe miệng Tôn Vấn Cừ vẫn nhếch lên, mang theo vệt cười không rõ ràng.

“Anh…” Phương Trì đột nhiên nói không nên lời.

Đúng đấy, Tôn Vấn Cừ vừa nãy đã làm gì?

Cả mấy lần trước nữa, làm gì?

Nếu nói hắn đã làm gì, thật sự không nói ra được, mà nếu nói hắn gì cũng không làm, lại thật sự là làm gì đó.

Phương Trì sững sờ rất lâu, cuối cùng chỉ thở dài: "Tôi về nhà đây."

"Bỏ chạy à?" Tôn Vấn Cừ lấy điện thoại di động qua, vừa chơi vừa nói.

"Về nhà ôn bài." Phương Trì nói.

"Tự mình học có hiệu quả không?" Tôn Vấn Cừ nhìn điện thoại di đọng, "Hôm qua tôi nhìn đề thi hóa học của cậu, trang phía trước đã sai bốn bài."

Phương Trì sửng sốt, ngày hôm qua, lúc chữa bài, trang đầu tiên cậu thật sự sai bốn bài, Tôn Vấn Cừ không chỉ giúp cậu làm mấy bài, còn nhìn cả phía trước?

"Tôi cũng nói chính thức," Tôn Vấn Cừ ngước mắt lên nhìn cậu, "Lúc cậu không đến trường học, có thể ôn tập ở chỗ tôi, có gì không hiểu có thể hỏi tôi."

"A?" Phương Trì nhìn hắn.

"Nếu cậu không muốn, thì đi về." Tầm mắt Tôn Vấn Cừ lại trở về điện thoại di động, "Cũng không ai ép cậu."

Phương Trì không lên tiếng, ánh mắt Tôn Vấn Cừ làm cậu nhớ tới câu nói hôm qua, cảm giác một khi mình từ chối, hình như sẽ lập tức khẳng định câu nói của hắn.

Im lặng được một phút, Phương Trì mở miệng: "Anh…thật sự làm được à?"

"Giờ lấy tập đề thi đến đây, tôi với cậu cùng nhau làm," Tôn Vấn Cừ chậc một tiếng, "Tôi có thể vứt cậu 863 con phố, lúc giáo viên chữa bài cho cậu có khi còn không đọc được cái nét chữ như gà bới của cậu, à, không thì tôi dạy cậu viết chữ…."

"Hôm nay tôi còn có một tập đề chưa làm," Phương Trì mở cặp mình ra, "Không thì chia một nửa anh làm hộ tôi…."

"Đánh rắm đấy à," Tôn Vấn Cừ liếc mắt nhìn cậu, "Thôi cậu cứ bỏ học luôn đi."

Phương Trì nhấc cặp sách lên "Tôi làm ở đâu?"

"Trong phòng làm việc," Tôn Vấn Cừ nói, "Có gì không hiểu thì hỏi."

"Ừ." Phương Trì đi vào trong phòng làm việc.

"Đóng cửa." Tôn Vấn Cừ còn nói.

"Hả?" Phương Trì quay đầu lại nhìn hắn.

"Đóng cửa vào cho an toàn." Tôn Vấn Cừ nói xong liền cười rất rất lâu.

Phương Trì thở dài, đóng cửa phòng lại, ngồi xuống trước bàn làm việc.

Bàn làm việc của Tôn Vấn Cừ là bàn viết chữ vẽ tranh, cho nên cực kỳ rộng, mặt bàn màu đen tỏa ra ánh sáng dịu nhẹ, hiện lên cảm giác cực kỳ vững chắc dày nặng.

Lấy sách vở ra bỏ lên bàn, cúi đầu xuống, cả người đột nhiên yên tĩnh lại, cảm giác mọi thứ xung quanh đều bị mặt bàn màu đen chắn bên ngoài.

Phương Trì ngẩng đầu lên, giá bút trên bàn cắm chằng chịt rất nhiều bút lông, tự hỏi lúc Tôn Vấn Cừ đứng trước bàn, vẽ tranh viết chữ, sẽ có cảm giác ra sao, lại là hình ảnh như thế nào.

24. Chương 24

Ngày hôm nay, Phương Trì làm bài rất có hiệu quả, tuy rằng làm vẫn khá trúc trắc, nhưng nếu là ở trường, cậu có thể sẽ làm được hai bài rồi dừng lại nói chuyện một lát, nếu không thì lại gục xuống một lát, nếu như ở nhà, vậy thì càng tệ hơn, chơi với mèo, nấu mì, sờ đông sờ tây hết luôn một buổi tối.

Hoàn cảnh không quen thuộc có vẻ lại làm người ta chuyên tâm hơn, đã vậy, loại người rảnh rỗi, không làm việc đàng hoàng, thích dày vò người khác như Tôn Vấn Cừ thế mà không hề vào dày vò cậu, đúng là bất ngờ.

Cậu để lại mấy bài không biết làm, đầu tiên làm hết một lượt những bài có thể làm đã, nếu như thật sự phải hỏi Tôn Vấn Cừ, cũng không cần hỏi liên tục, một lần giải quyết hết luôn.

Trong phòng làm việc không có đồng hồ, điện thoại cậu để ngoài phòng khách cũng không mang vào, úp sấp trên bàn bao lâu rồi cũng không đong đếm được, cảm giác mình còn rất tập trung.

Không biết đã bao lâu, cửa phòng làm việc bị gõ nhẹ hai cái, Tôn Vấn Cừ hé cửa ra một khe nhỏ: "Một tiếng rồi, nghỉ ngơi mười phút đi."

Mới một tiếng? Phương Trì có hơi kinh ngạc, lâu như vậy mà mới có hơn một tiếng?

Thế nhưng, Tôn Vấn Cừ còn có thể nhắc cậu nghỉ ngơi, khiến cậu thấy rất là sao đó, chỉ là còn chưa đợi cậu đứng lên, Tôn Vấn Cừ đã nói một câu: "Ngồi lâu mông to."

"...À." Phương Trì đột nhiên chẳng muốn động đậy nữa, người này quả nhiên không thể nào có trạng thái bình thường được.

"Tôi mua socola rồi," Tôn Vấn Cừ nói, "Cậu đun một ít đi?"

Phương Trì đi tới cửa phòng làm việc, vừa nghe thấy câu này liền dừng lại: "Anh không phải bảo tôi nghỉ ngơi à."

"Nghỉ ngơi, nghỉ ngơi cũng chia ra nghỉ ngơi tích cực với nghỉ ngơi tiêu cực mà," Tôn Vấn Cừ cười, đổ người xuống ghế sofa, "Nấu cacao nóng coi là nghỉ ngơi tích cực."

"Thế thì như anh là nghỉ ngơi tiêu cực đúng không, sao anh không tích cực lên một chút đi?" Phương Trì nói.

"Có thể học cái tốt của người khác được không." Tôn Vấn Cừ chậc một tiếng.

"Anh ngày nào cũng làm ổ trên ghế sofa như cái chậu cảnh," Phương Trì đi vào nhà bếp, mặc dù bữa tối đã ăn không ít, nhưng bây giờ Tôn Vấn Cừ nhắc tới socola, cậu lại hơi đói bụng thật, "Mông anh chắc cũng phải đến 20 cân rồi."

Tôn Vấn cừ vừa nghe vừa cười vui vẻ, nở nụ cười nửa ngày: "Không biết, hay là cậu nhìn thử xem?"

Phương Trì đóng cửa nhà bếp lại.

Lúc làm xong cacao, người bên bất động sản tới sửa cửa sổ, thay cửa sổ rất nhanh, nhưng Phương Trì có hơi căng thẳng, đứng cạnh cửa sổ nhìn, chỉ sợ người ta lại hỏi tại sao cái cửa sổ này trước khi trộm vào đã bị gỡ ra.

Tôn Vấn Cừ thì ngược lại, rất thành thật ngồi trong phòng uống cacao, còn chẳng nhìn về hướng này, lúc người thợ lắp cửa xong hỏi hắn tiền, hắn cũng không hỏi bao nhiêu đã đưa tiền.

"Tấm lòng anh cũng rộng thật." Phương Trì nói.

“Rộng rãi lắm,” Tôn Vấn Cừ xem tivi, “Hoan nghênh cậu đến thăm thảo nguyên.”

“Để tôi quét kính vỡ đi.” Phương Trì chuyển bức bình phong về lại phòng làm việc.

“Ngày mai có người giúp việc đến làm, tôi thấy bộ dạng cậu bình thường quét nhà, trông có vẻ cũng không xử lý được.” Tôn Vấn Cừ cười.

“Vậy tôi…” Phương Trì hơi do dự, rót cho mình một cốc cacao, “Tiếp tục làm bài.”

“Có gì không hiểu không.” Tôn Vấn Cừ liếc mắt nhìn cậu.

“Có,” Phương Trì nói, “Chốc nữa làm xong thì hỏi anh.”

“Tôi giảng bài cho cậu, không phải tôi làm giúp cậu đâu đó.” Tôn Vấn Cừ liền bổ sung thêm.

“Biết rồi.” Phương Trì cầm điện thoại đi vào trong phòng làm việc.

Đề thi cùng mấy bài tập này, nếu là bình thường, Phương Trì không làm xong được trong một buổi tối, mà ngày hôm nay lại như thể kỳ tích mà làm xong.

Nói thật, cậu rất thích cái bàn nhìn qua có vẻ chẳng hề hợp với Tôn Vấn Cừ này, bằng cách nào đó có thể khiến người ta bình tĩnh lại.

Nhìn thời gian, còn chưa tới giờ tự học buổi tối bình thường kết thúc, cậu đưa bài không làm được cùng với một đề luyện tập ra khỏi phòng làm việc.

Tôn Vấn Cừ ngồi trên ghế sofa, nhưng không xem tivi, tắt tiếng rồi chơi game đua xe, nhìn thấy cậu ra cũng chỉ liếc cậu một cái rồi lại nhìn chằm chằm tivi: “Xong rồi à?”

“Ừ.” Phương Trì nhìn màn hình, cậu đã lâu lắm không chơi game rồi, lúc về nhà, để phòng ngừa bản thân lại chơi game, đều cố gắng tránh xa máy tính, giờ nhìn Tôn Vấn Cừ chơi, trong lòng cậu lại hơi ngứa ngáy.

“Bật hộ tiếng lên hộ tôi.” Tôn Vấn Cừ nói.

Phương Trì bật tiếng lên, trong phòng lập tức vang lên tiếng nhạc, xen lẫn âm thanh lốp xe ma sát với mặt đường, nghe rất kích thích.

“Tôi chạy xong vòng này thì giảng cho cậu.” Tôn Vấn Cừ cầm lấy điều khiển nói.

"À." Phương Trì ngồi xuống ghế sofa.

Một kẻ lười biếng, làm gì cũng chẳng có sức như Tôn Vấn Cừ, chơi game còn rất siêu, lúc chơi cũng không lóng ngóng, tay thao tác rất linh hoạt.

Phương Trì nhìn một lúc, ánh mắt lại không khống chế được mà rơi vào trên tay hắn.

Tay Tôn Vấn Cừ rất gầy, da trắng, ngón tay dài…

Đang nhìn, tay phải Tôn Vấn Cừ đột nhiên buông điều khiển ra, giơ một chữ V, Phương Trì ngẩn người.

"Đẹp phải không." Tôn Vấn Cừ nói.

Phương Trì, trong giây phút này, cực kỳ muốn chôn mình vào trong ghế sofa, cậu nắm lấy bài tập bên cạnh đập lên người Tôn Vấn Cừ: "Giảng…cho tôi đi…"

"Vào phòng giảng, ở đây nói thế nào được." Tôn Vấn Cừ ngáp một cái.

Phương Trì lại cầm lấy bài thi đã ném lên người hắn, bước nhanh vào phòng làm việc.

Tôn Vấn Cừ chậm rãi đi vào phòng làm việc, dựa vào bên cạnh bàn học: "Không hiểu chỗ nào?"

"Vật lý, giảng được không?" Phương Trì mở bài tập vật lý ra.

"Ừ, tôi xem nào." Tôn Vấn Cừ cúi đầu xuống bàn, đầu tiên là nhìn bài tập cậu làm, "Vật lý của cậu giỏi hơn hóa nhiều đấy chứ."

"Tàm tạm, có thể làm bừa đúng nhiều hơn một ít." Phương Trì gãi đầu.

"Đây, đầu tiên để ba giảng cho con bài này." Tôn Vấn Cừ cầm bút qua, lại tiện tay cầm từ trong ngăn kéo tờ giấy trắng ra, vừa viết lên giấy vừa bắt đầu giảng bài cho cậu.

Phương Trì rất ít khi hỏi giáo viên, một là vì lười hỏi, hai là giảng có lúc nghe cũng không hiểu.

Thật ra thì, cậu cũng chẳng ôm hi vọng lớn lao gì rằng một kẻ cà lơ phất phơ như Tôn Vấn Cừ có thể giảng được bài cho cậu hiểu, nhưng mặt đối mặt giảng bài thế này, cậu không thể không tập trung tinh thần nhìn vào ngòi bút.

“Tôi giảng cậu nghe, chỗ nào cậu nghe mà không hiểu thì bảo tôi ngừng,” Tôn Vấn Cừ nói, “Tôi nói xong rồi mà cậu còn chưa hiểu, là tôi đánh cậu đấy.”

“…À.” Phương Trì gật đầu.

Tư thế nửa gục xuống bàn của Tôn Vấn Cừ rất lười nhác, nhưng lúc giảng bài, thái độ lại khác ngày thường, cực kỳ nghiêm túc, Phương Trì chưa từng nhìn thấy hắn như vậy bao giờ.

Lúc giảng bài sau đó lại càng quét mới ấn tượng của Phương Trì về Tôn Vấn Cừ cho tới giờ, không trêu chọc, cũng không lên cơn động kinh, mà là rõ ràng vừa viết vừa giảng.

Nét chữ đẹp đẽ, cùng với giọng nói vững vàng không giống ngày thường, khiến Phương Trì lúc nghe sẽ có một vài nháy mắt hoảng hốt.

“Nghe có hiểu không?” Tôn Vấn Cừ nói, đặt bút xuống, nghiêng đầu nhìn cậu.

“Hiểu.” Phương Trì gật đầu.

“Vậy cậu làm đi,” Tôn Vấn Cừ liền cầm đề thi vật lý bên cạnh qua, “Tôi mới vừa thấy phía trên có một bài không khác lắm, cậu làm được hai bài này đúng không.”

“Ừ.” Phương Trì cầm bút lên, nhoài người trên bàn bắt đầu làm bài.

Tôn Vấn Cừ ở bên cạnh nhìn một lúc rồi nói: “Mùi gì thế?”

“A?” Phương Trì ngây người, ngẩng đầu lên nhìn hắn.

“Thơm không?” Tôn Vấn Cừ lại hỏi.

“Cái gì?” Phương Trì không hiểu.

“Cái này này,” Ngón tay Tôn Vấn Cừ gõ gõ lên bài tập trước mặt cậu. “Nằm sấp trên bàn ngửi nửa ngày rồi, thơm không? Chốc nữa có phải còn định há mồm ra gặm nữa không?”

Phương Trì cuối cùng cũng hiểu ra, liền ngồi ngay ngắn lại: “Anh nói thẳng luôn không được à?”

“Thế thì chán lắm,” Tôn Vấn Cừ chậc một tiếng, “Cậu thế mà không bị cận?”

“Không cận.” Phương Trì nói.

“Cậu học ba năm, cũng chỉ có mấy tháng này là bỏ công bỏ sức thôi đúng không?” Tôn Vấn Cừ cười nói.

“Cũng gần vậy,” Phương Trì thở dài, ngẫm lại liền nhìn hắn, tuy rằng cảm thấy không giống, nhưng vẫn hỏi một câu, “Lúc anh đi học, là kiểu học sinh rất chăm chỉ đúng không?”

Tôn Vấn Cừ nở nụ cười, vừa vươn người vừa đi ra ngoài: “Sao có thể thế được, nhưng tôi cũng thông minh.”

Mấy bài Phương Trì không làm được, Tôn Vấn Cừ dùng gần một tiếng giảng hết cho cậu, tất cả bài tập đều làm xong trong ngày, đối với Phương Trì mà nói, là một chuyện hiếm thấy, bình thường cậu toàn là không làm được thì bỏ, mai đến lúc giáo viên giảng thì cậu nghe qua loa, nghe hiểu được thì hiểu, không hiểu được thì thôi.

“Cảm ơn,” Phương Trì thu dọn đồ đạc vào trong cặp, “Cảm giác anh làm giáo viên hợp lắm, giảng cũng dễ hiểu.”

“Quên đi,” Tôn Vấn Cừ lại trở về làm ổ trên ghế sofa, “Trước mắt toàn tiểu thịt tươi, nhìn được không…”

“Coi như tôi chưa nói gì!” Phương Trì nhanh chóng cao giọng ngắt lời hắn.

“Đi đi, đi đi, buồn ngủ chết tôi rồi!” Tôn Vấn Cừ phất tay.

Lúc Phương Trì đeo tai nghe lên chuẩn bị ra ngoài, Tôn Vấn Cừ liền gọi cậu lại: “À, đúng rồi, vết thương của tôi…”

“Hả?” Phương Trì quay đầu lại, liền nhìn thấy Tôn Vấn Cừ phạch một cái kéo ống quần mình lên, chân rất trắng, sau đó gác chân lên trên bàn uống nước.

“Có thể dính nước không? Tối hôm qua tôi phải giơ chân cao lên tắm, suýt nữa ngã xuống trẹo cả chân.” Tôn Vấn Cừ nói.

Phương Trì thở dài, đi qua nhìn thử, vết thương đã kết vảy: “Không sao, cứ tắm đi, tắm xong lau sạch nước rồi sát trùng lại là được, chuyện này mà còn phải hỏi tôi?”

“Không phải năng lực tự gánh vác của tôi là số âm à.” Tôn Vấn Cừ nói, “Ngủ ngon.”

“Ngủ ngon.” Phương Trì quay người đi ra ngoài.

Hai ngày không có giờ tự học buổi tối, Phương Trì đến tối đều học ở nhà Tôn Vấn Cừ, tuy có hơi lúng túng, không thoải mái lắm, nhưng Tôn Vấn Cừ giảng bài cho cậu không ngờ lại khiến cậu nhớ rất rõ ràng, lúc gặp phải bài tương tự, nghĩ một cái đã ra.

Cho nên, cho dù gia đình không có bất cứ yêu cầu gì với cậu đi nữa, nhưng nếu có thể được Tôn Vấn Cừ giảng bài cho, thì cũng nên nghe nhiều nghe kỹ một chút, biết đâu nửa năm nữa, cố gắng một chút còn có thể có thu hoạch gì đó.

Có điều, mỗi buổi huấn luyện ngày chủ nhật cậu vẫn sẽ đi, đây là đam mê lớn nhất cũng như cách giải quyết hiệu quả nhất mỗi khi cậu nhớ nhà, có thể coi là nghỉ ngơi tích cực như Tôn Vấn Cừ nói, dù sao thì mỗi lần huấn luyện cậu đều cảm thấy bản thân được thả lỏng, cũng rất hưởng thụ.

"Dạo này học hành thế nào?" Trần Hưởng hỏi.

"Cũng..." Phương Trì đang bò đến chỗ cao nhất trên vách tường, chuẩn bị nhảy vọt lên, lời còn chưa nói ra, tay đã trơn tuột khỏi vách đá, người treo trên dây an toàn, có hơi bất đắc dĩ mà hô một câu, "A!"

"Chưa tập trung rồi!" Trần Hưởng cười nói, "Hơi mệt rồi đúng không? Mệt thì xuống nghỉ ngơi một lúc."

"Em nghỉ..." Phương Trì đạp chân lên vách tường, đang định trượt xuống, lúc quay đầu lại, đột nhiên thấy khu hội viên phía trước vách núi có một người cực kỳ quen mắt đang ngồi, tựa vào ghế nhìn về phía cậu.

Tôn Vấn Cừ?

"Sao anh lại đến đây?" Phương Trì đi tới, hơi ngạc nhiên mà nhìn hắn.

"Tôi...đi làm việc này, đi ngang qua đây," Tôn Vấn Cừ nhìn điện thoại di động, "Hẹn 11 giờ, đợi ở đây một lúc."

"À," Phương Trì đáp một tiếng, rồi không biết nói gì nữa, cảm giác sắc mặt Tôn Vấn Cừ hôm nay có vẻ không ổn lắm, cậu dừng lại, "Anh không bị bệnh chứ?"

"Aiiii, cậu nói chuyện sao lại cứ ngứa đòn thế nhỉ?" Tôn Vấn Cừ cười vui vẻ.

"Không ngứa đòn bằng anh," Phương Trì có hơi ngại ngùng, "Ý tôi là sắc mặt anh có hơi tệ."

"Thế à?" Tôn Vấn Cừ sờ mặt, "Buồn."

"Là nhàm chán đi," Phương Trì nhìn vách đá, ngày hôm nay, người tới chơi không nhiều, cậu chỉ vách đá, "Anh muốn chơi một lúc không?"

“Cậu dạy?” Tôn Vấn Cừ cười.

“Tôi không làm huấn luyện viên,” Phương Trì nói, “Không có thời gian.”

“Ồ, căng thế cơ à,” Tôn Vấn Cừ uống một ngụm đồ uống trong tay, “Được, cậu đi tập đi, không cần để ý đến tôi, đến giờ thì tôi đi.”

Phương Trì hơi do dự, quay người trở về khu huấn luyện.

“Là người chơi cùng hội phú nhị đại của La Bằng đúng không?” Trần Hưởng hỏi một câu.

“Ừ,” Phương Trì uống một ngụm, ngồi xổm xuống sửa lại giày, “Nói là tiện đường vào xem.”

“Mới vừa hỏi cậu học hành thế nào còn chưa trả lời anh đấy.” Trần Hưởng nói.

“Tốt lắm,” Phương Trì cười, “Dù sao cũng không bị chê.”

“Huấn luyện có cần giảm đi một ít không?” Trần Hưởng hỏi.

“Không cần,” Phương Trì lắc đầu, “Cũng chỉ có niềm vui này.”

“Vậy cũng được.” Trần Hưởng cười, vỗ vai cậu.

Phương Trì chọn con đường một lần nữa, hơi căng thẳng, không nói rõ được là vì sao, theo lí thì bình thường huấn luyện, người xem rất nhiều, cậu cũng không có cảm giác gì, mà bị Tôn Vấn Cừ nhìn chằm chằm như vậy, lại có hơi không thoải mái lắm.

Chân dài thật.

Cứ nghĩ tới câu nói này.

Dài à?

Có điều, chẳng bao lâu sau, Phương Trì đã khôi phục lại trạng thái, trở về tâm trạng hưởng thụ quá trình leo.

Con đường mới chọn này có độ khó cao, trên đường cậu dừng lại vài lần, vừa quơ tay vừa suy nghĩ bước đi, mồ hôi đã thấm ướt áo, nhưng cậu rất thích cảm giác này.

Đến điểm cuối, nháy mắt buông tay khỏi vách đá, cảm giác thành công có thể làm cậu tự hào rất lâu.

Thế nhưng, vào lúc cậu vừa trượt vừa có hơi đắc ý quay đầu về phía sau, định nhìn thử Tôn Vấn Cừ, lại phát hiện Tôn Vấn Cừ không còn ngồi ở chỗ trước đó nữa.

Đi rồi à?

Phương Trì xuống dưới, đi lại nhìn xung quanh, cuối cùng còn ra sân bãi ngoài trời nhìn thử, cũng không thấy Tôn Vấn Cừ.

Đi thật rồi.

Phương Trì ngồi xuống ghế, uống hai ngụm nước, tự nhiên có hơi mất mát.

Vậy mà lại chẳng có cảm giác thành công…..

"Em đã đến chưa?" Tôn Dao gọi điện thoại đến.

"Sắp rồi." Tôn Vấn Cừ một tay bỏ vào túi, một tay cầm điện thoại, quay lưng về hướng gió chậm rãi đi lùi tới.

"Không phải bảo em 11 giờ đến à?" Tôn Dao hình như hơi không hài lòng, "Là em bảo muốn nói chuyện với ba nên chị mới giúp em hẹn giờ, thái độ của em như này là định thế nào?"

"Giờ cũng đã đến 11 giờ đâu," Tôn Vấn Cừ uể oải nói.

"Câu này của em, em đi về nhà hay đi phỏng vấn, em về nhà còn phải căn vặn xem không sớm không muộn à?" Giọng Tôn Dao tăng cao, "Vấn Cừ, nếu hôm nay em có thái độ như này, vậy thì đừng có đến."

"Thế thì em đi về." Tôn Vấn Cừ nói.

"Tôn Vấn Cừ!" Trong giọng Tôn Dao đã lẫn lửa giận.

"Biết rồi biết rồi," Tôn Vấn Cừ nhíu mày, "Đến ngay."

Tiến vào trong khu nhà, Tôn Vấn Cừ bị bảo vệ ở cổng ngăn lại, bảo hắn phải đăng ký.

"Đăng với ký cái gì?" Tôn Vấn Cừ có hơi bực mình, "Tôi về nhà mà còn phải đăng ký?"

“Về nhà? Toàn bộ các hộ gia đình khu này tôi đều biết, người thường xuyên đến tôi cũng nhận ra được, tôi chưa từng thấy anh bao giờ,” Người bảo vệ nhìn hắn từ trên xuống dưới, “Có thể báo số nhà anh được không?”

“Không nhớ rõ.” Tôn Vấn Cừ nói.

“Vậy thì anh phải đăng ký.” Bảo vệ nhìn hắn.

“Tôi không đăng ký.” Tôn Vấn Cừ nói.

“Vậy anh gọi điện cho chủ nhà…” Người bảo vệ nói.

“Không nhớ số điện thoại,” Tôn Vấn Cừ ngồi trên ghế ở cửa phòng bảo vệ, nhìn dòng xe cộ qua lại trên đường.

“Tiên sinh, anh cứ như thế này, tôi phải báo cảnh sát.” Bảo vệ cầm điện thoại lên.

“Báo thôi.” Tôn Vấn Cừ cười.

Xe Tôn Dao từ ngoài rẽ vào, ấn còi, bảo vệ nhìn thấy biển số xe thì mở cổng ra.

Tôn Vấn Cừ dựa vào ghế không nhúc nhích, lúc xe đi ngang qua phòng bảo vệ thì dừng lại, cửa xe hạ xuống.

Khuôn mặt đang nhíu mày của Tôn Dao xuất hiện trước mắt hắn: “Em ở đây làm gì?”

“Không cho vào.” Tôn Vấn Cừ nói.

“Chị quen biết vị tiên sinh này không?” Bảo vệ hỏi Tôn Dao, “Anh ta không nói được số nhà, cũng không đọc được số điện thoại của chủ nhà…”

“Là em trai tôi,” Tôn Dao cười với người bảo vệ, lại nhìn Tôn Vấn Cừ, “Lên xe đi!”

Không nhớ rõ đã bao lâu rồi không đến đây, kể cả bảo vệ không thay người, cũng sẽ không còn nhớ được một người mấy năm chưa từng tới, Tôn Vấn Cừ nhìn ra ngoài cửa sổ, nếu như tự hắn đi vào, có khi còn không tìm được nhà ở đâu.

“Chốc nữa nói chuyện với ba cho đàng hoàng,” Tôn Dao đỗ xe xuống dưới hầm, “Cất mấy cái lí luận chỉ làm người ta tức của em đi.”

“Lí luận nào?” Tôn Vấn Cừ nhìn cô.

“Cái mà em là con ông ấy không phải tác phẩm của ông ấy!” Tôn Dao nhìn hắn, “Em không phải trẻ con nữa, không thể cứ tình tình trẻ con mãi như thế được, chuyện gì cũng theo ý mình làm sao được.”

Tôn Vấn Cừ không nói gì.

“Lần này, nếu em còn cứ như cũ, ai cũng không giúp em được đâu.” Tôn Dao mở cửa xuống xe.

Tôn Vấn Cừ đi theo sau Tôn Dao vào trong cửa nhà, mẹ hắn có vẻ đã đợi lâu lắm rồi, cửa phòng khách vừa mở ra, bà đã đi ra đón: “Vấn Cừ à.”

“Mẹ.” Tôn Vấn Cừ cười.

“Ai, mẹ xem nào.” Mẹ ôm vai hắn, nhìn hắn chăm chú rất lâu, “Không thay đổi mấy, chỉ là đen đi.”

Tôn Vấn Cừ ba năm rồi chưa gặp bà, giờ gặp bà cũng không nói rõ được là cảm xúc gì, mẹ hắn vẫn như cũ, bình tĩnh, tao nhã, cũng như trong trí nhớ của hắn, cách mặt đất ba thước.

Hiện giờ, hắn thậm chí còn chẳng cảm nhận được, bà nhìn thấy hắn rồi có phải là rất vui vẻ, có phải là vui mừng thật hay không, thế nên, hắn chỉ đi qua, nhẹ nhàng ôm bà một cái.

Ba chưa thấy xuất hiện, có lẽ đang ở phòng làm việc tầng hai chờ gặp hắn.

“Ba con ở trên tầng,” Mẹ vỗ vai hắn, “Đi lên, nói chuyện đàng hoàng với ông ấy đi.”

“Con đói,” Tôn Vấn Cừ ngửi thấy mùi thơm của thức ăn, chắc là đang làm.

“Còn chưa làm xong, nói chuyện xong vừa khéo ăn cơm được luôn,” Bà nói, “Nhanh lên đi.”

Tôn Vấn Cừ không muốn gặp ba lắm, hắn thà rằng cố ép buộc mà ăn xong bữa ăn này, cũng không muốn một mình trong căn phòng chất đầy đồ gốm nói chuyện với ba.

Nhưng hiện giờ, cũng chỉ có thể kiên trì đi lên tầng, đến cũng đến rồi, tuy rằng mục đích hắn tới cũng chỉ là để chắc chắn xem, ba có phải đã thật sự hạ tối hậu thư xuống cho hắn rồi hay không.

Vừa đẩy cửa căn phòng cuối tầng hai ra, Tôn Vấn Cừ lập tức cảm thấy nghẹt thở.

Nhà đã chuyển rất nhiều lần, mà mỗi lần, bên trong căn nhà đều sẽ chừa lại một căn dùng làm phòng làm việc cá nhân của ba, bố trí của căn phòng làm việc này, mãi mãi vẫn đều giống nhau như đúc.

Cho dù Tôn Vấn Cừ vào lúc nào, đi vào căn phòng nào, cũng sẽ trong nháy mắt nhớ lại tâm trạng ngột ngạt mà phiền muộn của mình ngồi trong gian phòng này lúc còn bé.

Ba ngồi cạnh cửa sổ, nghe thấy hắn đi vào cũng không có cử động gì.

Tôn Vấn Cừ tiện tay đóng cửa lại, hắng giọng một cái: "Ba."

"Đến rồi à?" Ba quay đầu lại.

"Vâng." Tôn Vấn Cừ đáp.

"Tôi còn tưởng anh khá lên được bao nhiêu rồi kia," Ba cười lạnh một tiếng, "Vẫn sợ hết tiền đúng không, sợ không thể dẫn bạn trai nhỏ chạy khắp núi nữa?"

Tôn Vấn Cừ giật mình ngẩng đầu lên nhìn ông.

25. Chương 25

Tôn Vấn Cừ gần như đã có thể đoán được quá trình ba và hắn nói chuyện.

Phụ thân đại nhân cao cao tại thượng chỉ tiếc mài sắt không nên kim, ghét bỏ thằng con trai vô dụng, chẳng nên cơm cháo gì, cả nhà bỏ ra bao nhiêu tâm huyết nuôi nấng ra một đứa rác rưởi, không hiểu chuyện, làm ba khổ tâm, đã vậy còn cả ngày chỉ nghĩ đến chuyện lêu lổng với đàn ông....

Rất nhiều.

Tôn Vấn Cừ không phải không tự biết mình là hạng người gì, trong mấy điều cha chỉ trích, cho dù có thứ hắn không phục, hay không thể biện bạch, hoặc có biện bạch cũng bị cho là ngỗ nghịch, nhưng vẫn có vài nội dung hắn đồng tình.

Chỉ là, hắn chưa bao giờ thừa nhận, một là vì thấy chẳng có nghĩa lý gì, hai là một khi thừa nhận, sẽ chỉ càng làm ông cảm thấy, mình cần phải phục tùng.

Cái chuyện thích đàn ông, chắc chắn cũng sẽ nhắc tới, có điều theo kinh nghiệm trước đây, bình thường sẽ để chuyện này vào nội dung nói phía sau, chỉ là công cụ phụ trợ cho việc vô dụng làm người nhà lo lắng,

Tôn Vấn Cừ kiểu gì cũng không nghĩ tới, ba sẽ dùng một câu nói như thể để mở màn, dùng thông điệp cuối cùng làm nội dung chính của cuộc nói chuyện.

Mà lại nói khiến người ta có hơi khó hiểu.

Bạn trai nhỏ?

Lại còn chạy khắp núi?

"Có ý gì?" Tôn Vấn Cừ nhíu mày nhìn cha.

"Bản lĩnh giả ngu, ngược lại vẫn chẳng giảm đi chút nào," Ba tiếp tục cười lạnh.

Tôn Vấn Cừ không nói gì, khoảng thời gian này, chuyến hắn lên núi duy nhất cũng chỉ có núi Con Quạ, nếu như ba nói là chạy khắp núi, vậy bạn trai nhỏ, ý là… Phương Trì?

Đệt!

Không phải là bạn trai nhỏ, mà là con trai và nô lệ nhỏ tự đưa tới cửa!

Mà kể cả là bạn trai nhỏ đi nữa, sao ông lại biết được?

"Con cùng một nhóm bạn đi chơi, hơn hai mươi người, Lượng Tử, Bác Văn, La Bằng đều…" Tôn Vấn Cừ nói được nửa thì ngừng, rồi cười, "Là Lý Bác Văn kể cho ba đúng không?"

"Anh không cần biết ai kể cho tôi," Ba ngồi vững vàng, "Nếu như anh còn định dựa vào cái nhà này, thì dẹp hết mấy chuyện hư hỏng đấy đi, kiềm chế lại! Cả ngày phóng túng vô tích sự! Từ nhỏ đến lớn, tôi làm…"

"Lý Bác Văn kể là con dẫn bạn trai nhỏ chạy khắp núi?" Tôn Vấn Cừ ngắt lời ông, lại hỏi lần nữa.

"Lúc tôi nói chuyện!" Ba trừng mắt, đập tay lên bàn, "Đến lượt anh mở miệng à! Cái sở thích buồn nôn của anh, cả nhà đã nhẫn nhịn không nói thì thôi, anh còn có mặt mũi mà hỏi tới hỏi lui nữa à!"

Tôn Vấn Cừ không nói gì nữa.

"Tôi nói cho anh biết," Ba chỉ vào hắn, "Không có tôi, chỉ bằng cái tính nết của anh, một ngày cũng không sống được! Lần này, nếu như anh không đàng hoàng lại cho tôi, anh cứ đi ăn mày đi! Cũng đừng hi vọng vào mẹ anh với bọn bạn bè của anh nữa! Tôi đã báo trước với mọi người rồi!"

Tôn Vấn Cừ im lặng nhìn ông, Tôn Dao và mẹ đều nói, trở về, nói chuyện đàng hoàng với ba.

Hay lắm.

Nói chuyện.

Nhìn khung cảnh hiện giờ, ba cũng đâu có như ý nghĩ của hai người, ba cũng không định nói chuyện đàng hoàng với hắn, trò chuyện bình tĩnh nhẹ nhàng như hắn tưởng tượng.

Nói chuyện đàng hoàng, có lẽ chỉ là yêu cầu một phía đối với hắn mà thôi.

"Anh có hiểu không!" Ba nhìn hắn, dùng giọng nói nghiêm nghị hỏi.

"Con có thể..." Tôn Vấn Cừ mở miệng, cố nhịn lại "bạn trai nhỏ" không hiểu ở đâu ra cùng với chỉ trích hoàn toàn không một kẽ hở của ba, "Nếu như con nghiêm túc làm gì đó, không phải đồ gốm, có được không?"

"Không được! Trong nhà, đến đường cũng bày sẵn cho anh rồi!" Ba lên giọng, "Anh xem anh đi, anh còn có thể làm cái gì? Không học hành, không nghề ngỗng, ngoài lêu lổng với đàn ông, anh còn có thể làm gì? Anh có thể làm nổi cái gì?"

Tôn Vấn Cừ cảm giác mình rất bình tĩnh, mà không hiểu tại sao, tay lại run rất dữ dội.

Hắn quay người, mở cửa ra: "Vậy con cứ đi ăn mày thôi."

"Anh nói cái gì!" Ba gầm lên giận dữ.

Mẹ và Tôn Dao đều đứng ở phòng khách, ngẩng đầu nhìn lên hành lang tầng hai, tiếng rống này của ba, cả hai người đều nghe rõ ràng.

"Vấn Cừ!" Tôn Dao lập tức nhíu mày, gằn giọng, "Em lại làm gì rồi!"

"Em đi ăn mày," Giọng Tôn Vấn Cừ không cao, nhưng người trong nhà đều có thể nghe được, "Nếu có một ngày em muốn làm đồ gốm, đó là em muốn, em bằng lòng làm, chứ không phải bị ai bắt ép."

"Ngây thơ." Giọng ba lạnh đi.

"Đúng," Tôn Vấn Cừ đi xuống dưới tầng, "Đây đúng là ưu điểm duy nhất của con, tự mình cho mình."

Ngày hôm nay, Phương Trì cảm thấy rất thoải mái, huấn luyện xong, tắm rửa sạch sẽ thay quần áo ra, cả người đều nhẹ nhõm, cảm giác bước đi cũng nhịp nhàng.

Giãn giãn giãn.

Phương Trì nhảy mấy cái, đi qua cầm lấy túi của mình.

Giãn phẳng vết chân chim*.

**: là một câu quảng cáo kem dưỡng da mắt.*

"Chú Hưởng, cháu đi đây!" Cậu nói về hướng Trần Hưởng đang nói chuyện với một học viên.

"Thằng nhóc này," Trần Hưởng nở nụ cười, "Chốc nữa anh dẫn cậu đi ăn gì đó được không?"

"Không được," Phương Trì cười, "Tối em phải học bài."

"Ôi." Trần Hưởng nói.

Thật ra, thành tích của Phương Trì vẫn không tính là kém, vẫn luôn thường thường lơ lửng, sau khi lên lớp 12, bị lão Lý kèm cặp, tiến lên trên không ít, có điều, tuy trường học bọn họ là trường cổ trăm năm, nhưng nhìn chung cũng không phải trường học siêu sao gì cả, thứ hạng thế này, muốn đậu vào trường học tốt một chút cũng không phải lơi chơi là được.

Phương Trì trước đây vẫn nghĩ, hay là cố thêm một chút, nhưng vẫn luôn không thật sự hạ quyết tâm, hai hôm nay có Tôn Vấn Cừ giảng bài cho cậu, có lẽ là trước đấy cũng lười hỏi giáo viên, giờ được Tôn Vấn Cừ giảng cho, cậu liền căng thẳng, không thể không tập trung nghe, còn cảm thấy dễ hiểu hơn không ít, đến giờ mới thật sự hạ quyết tâm cố gắng nốt nửa năm này.

Trong đầu còn đang nghĩ xem buổi tối có nên nấu mì không, vừa mới ra khỏi cửa câu lạc bộ, còn chưa đi được hai bước, Phương Trì đã cảm thấy mặt bị thứ nho nhỏ gì đó bắn vào.

Cậu sợ hết hồn, nhìn xung quanh cũng không thấy gì, sờ lên mặt cũng không có cảm giác gì, vừa định đi, lại bị bắn cái nữa.

Giờ cậu đã nhìn rõ, là vật nhỏ từ bên phải bay tới, rơi xuống đất rồi, nhìn ra được là một viên giấy vo tròn nhỏ.

"Đệch!" Cậu quay phắt đầu sang phía bên phải.

Bên dưới ngọn đèn lề đường phải, một người đang dựa vào, khóe miệng mang theo vệt cười, nhìn cậu.

"Anh làm gì ở đây?" Phương Trì rất ngạc nhiên, buổi chiều, nhiệt độ xuống thấp, Tôn Vấn Cừ vẫn chỉ mặc áo khoác mỏng manh buổi sáng, bên trong là một cái áo sơ mi, cứ như vậy đứng trong gió.

"Đi," Tôn Vấn Cừ xoa tay, "Mời cậu ăn cái này."

"Ăn cái gì?" Phương Trì nhìn hắn, "Anh vừa mới lấy cái gì bắn tôi đấy?"

"Cái này," Tôn Vấn Cừ vung tay, ngón tay búng một cái, lại một viên giấy nhỏ bắn lên chóp mũi Phương Trì, "Giấy gói kẹo."

Phương Trì cau mày sờ mũi mình: "Bắn chuẩn đấy nhỉ."

"Ừ, hầu như là nhắm chỗ nào trúng chỗ đó," Tôn Vấn Cừ cười, "Bên cạnh cầm kỳ thi họa làm gốm, thần kỹ làm màu thứ sáu của tôi."

"...Đẳng cấp cái này cũng hơi xa nhỉ." Phương Trì nói, nhớ tới lần đầu cậu đến vay tiền, Tôn Vấn Cừ dùng máy bay giấy bắn lên mặt cậu.

Tôn Vấn Cừ chặn một con xe taxi lại, lên xe, đọc địa chỉ, Phương Trì nhận ra là gần khu nhà của Tôn Vấn Cừ, cậu cảm thấy khu bên này chẳng có quán cơm nào có thể được loại công tử bột như Tôn Vấn Cừ để ý đến.

"Ăn gì?" Phương Trì hỏi.

"Xíu mại, xíu mại Trần Ký." Tôn Vấn Cừ nói.

"À," Phương Trì gật đầu, "Là cái hàng ăn ngon đến nỗi anh phải viết tranh dán lên tường nhà?"

"Không sai." Tôn Vấn Cừ nở nụ cười.

Phương Trì cảm thấy, một hàng bán xíu mại, cần phải ở ven đường, cửa nhỏ, mặt bàn bóng nhẫy... Thế nhưng, sau khi xuống xe, Tôn Vấn Cừ dẫn cậu đi vào một ngõ nhỏ, rẽ bảy tám lần đi ra từ một đầu khác, lại rẽ thêm hai ngã tư.

"Anh lừa bán tôi đấy à? Muốn để tôi không tự về được đúng không," Phương Trì nói, "Đây mà gọi là "Xíu mại ngay cửa"

“Chính là lừa bán đó,” Tôn Vấn Cừ nghiêng đầu, nở nụ cười với cậu, “Cậu đẹp trai này, phá thân chưa, tôi dễ ra giá…”

“Chưa,” Phương Trì đangnghĩ xem cái hàng xíu mại này rút cuộc ở nơi nào, không để ý tới lời hắn nói, một chữ cũng chưa ra.

Tôn Vấn Cừ cười nửa buổi, cánh tay đập một cái lên bả vai cậu, chỉ phía trước: “Đến rồi, đằng kia.”

Một hàng xíu mại nhỏ cũng chỉ khoảng hai mươi mét vuông, nhìn qua cũng chẳng có gì đặc biệt, có điều, người lại rất đông, tầng một đã ngồi kín, Tôn Vấn Cừ dẫn cậu lên tầng hai.

Tầng hai là tầng gác mái nhọn, chỉ có bàn hai người, bên cạnh cửa sổ còn có bàn trống.

“Ăn xíu mại thôi mà như đi thỉnh kinh.” Phương Trì ngồi xuống, nói một câu.

“Ngon lắm,” Tôn Vấn Cừ nói, “Đảm bảo cậu thích.”

Nhân viên phục vụ lên tầng, cũng không đưa thực đơn, dựa vào bên cạnh bàn: “Nhân gì, bao nhiêu?”

“Mỗi thứ một làn,” Tôn Vấn Cừ nói, “Lấy thêm chút rượu kia của các cậu nữa, rượu bí truyền của ông chủ ấy.”

“Được rồi.” Nhân viên phục vụ gật đầu, quay người xuống tầng.

“Tôi không uống rượu,” Phương Trì nhỏ giọng nói, “Tối nay tôi còn phải học.”

“Tôi uống.” Tôn Vấn Cừ cười.

“Vậy anh còn giảng bài cho tôi không?” Phương Trì nhìn hắn, “Nếu không thì tối nay tôi về nhà tự học.”

“Giảng chứ,” Tôn Vấn Cừ dựa vào ghế, “Tôi cũng không uống mấy, với lại, chỉ cần không phải rượu pha là được.”

“À,” Phương Trì nhìn ra ngoài cửa sổ, “Hôm nay nghĩ gì mà lại mời tôi ăn xíu mại?”

“Sợ sau này không mời được nữa,” Tôn Vấn Cừ cười, “Xíu mại là vì tôi muốn ăn, mai dẫn cậu đi ăn cái khác.”

“Hả?” Phương Trì nghe nhưng không hiểu.

“Thôi đừng nghe,” Tôn Vấn Cừ chậm rãi xoay người, “Thêm buồn.”

Phương Trì không hỏi nữa, cứ cảm thấy hôm nay Tôn Vấn Cừ hơi là lạ, loại cô đơn ngày hôm đó dựa vào đầu xe cứ như ẩn như hiện mà quẩn quanh người hắn.

Lúc nhân viên phục vụ xếp xíu mại lên bàn, Phương Trì sợ hết hồn, hai chồng tổng cộng tám làn xíu mại, vừa đặt lên bàn nhỏ một cái, đã che khuất luôn người đối diện.

“Nhiều vậy?” Phương Trì nhìn Tôn Vấn Cừ qua khe hở giữa hai chồng xíu mại.

“Ừ, mấy loại vỏ, mấy loại nhân liền,” Tôn Vấn Cừ nâng cằm, cũng nhìn cậu qua khe, “Còn chưa lên hết đâu.”

“Ăn được hết nhiều thế này à” Phương Trì nói.

“Thiếu niên huấn luyện xong một ngày nhất định ăn được hết,” Tôn Vấn Cừ cười, “Buổi chiều không phải cậu còn tập à?”

“…Sao anh biết?” Phương Trì sững sờ.

“Có gì mà không biết,” Tôn Vấn Cừ xếp từng làn xíu mại ra, “Tôi chính là cha đẻ cậu.”

“Lúc chiều anh đến à?” Phương Trì hỏi.

“Ừ,” Tôn Vấn Cừ cười, “Cậu huấn luyện tập trung thật, tôi đi ra đi vào chỗ câu lạc bộ cậu mười mấy lần cậu đều không nhìn thấy tôi.”

“Anh… cả buổi chiều đều ở đó à?” Phương Trì rất ngạc nhiên.

“Ừ, từ trưa đến vừa nãy,” Tôn Vấn Cừ gắp một cái xíu mại, “Ăn nhanh đi, nguội không ngon.”

“À,” Phương Trì nhét một cái xíu mại vào miệng, nói không rõ: “Anh không phải là có việc gì à?”

“Hẹn người nói chuyện, nói xong thì đi thôi, cũng không ăn trưa,” Tôn Vấn Cừ cắn một cái xíu mại, “Ôi, đói bụng chết tôi rồi.”

“Nói chuyện mà không ăn cơm à?” Phương Trì có hơi không hiểu.

“Đừng hỏi nữa,” Tôn Vấn Cừ nhíu mày, “Đồ ăn ngon thế này, ăn nghiêm túc đi.”

Phương Trì nuốt xíu mại xuống, vẫn rất ngon, không giống như nhà mình tự làm, cậu lại nhét thêm một cái: “Ăn ngon lắm.”

Ăn mỗi loại một cái xong, cậu vẫn không nhịn được hỏi: “Nói chuyện không ăn cơm, anh nói xong rồi cũng không tự đi ăn à? Với lại, sao anh không về nhà?”

“Không muốn ăn,” Tôn Vấn Cừ liếc mắt nhìn cậu, “Không muốn về, à không muốn về thì sao lại chạy đến câu lạc bộ, bởi vì không có chỗ nào để ngồi, vậy đến rồi sao không lại bắt chuyện với cậu, bởi vì tôi thấy cậu cả người đầy mồ hôi sợ văng lên mặt tôi, còn gì muốn hỏi nữa không?”

“Hết rồi.” Phương Trì cúi đầu, bắt đầu nghiêm túc ăn xíu mại.

Thật ra Phương Trì cũng đói bụng, trước đây, huấn luyện xong cả ngày về nhà, cậu tự nấu mì ăn, ăn được nguyên một nồi, thế nhưng hôm nay, một làn xíu mại chỉ có bốn cái nho nhỏ, nhưng tính thêm cả bốn làn sau đó lại đã nhiều kinh người, cậu dừng ăn rồi mà vẫn chưa ăn hết.

Ngược lại, Tôn Vấn Cừ kêu như chết đói đến nơi, ăn được sáu cái đã thả đũa, chậm rãi uống rượu.

“Uống rượu không phải cần ăn gì đó à?” Phương Trì hỏi.

“Cao thủ như tôi, giết người không cần dao,” Tôn Vấn Cừ uống một hớp rượu, “Uống rượu không cần đồ ăn.”

Phương Trì không lên tiếng, cảm giác không tìm được điệu bộ thích hợp để đáp lại câu nói này.

Xíu mại hàng này đúng là không tệ, phần không ăn xong thì Tôn Vấn Cừ bỏ vào túi, bảo là tối về hâm nóng lại ăn khuya.

Lúc tính tiền, Phương Trì thấy hắn rút ra mấy tờ tiền to từ trong ví, liền ngây người, sau khi nhân viên phục vụ đi rồi mới hỏi một câu: “Bao nhiêu tiền thế?”

“Hai mươi lăm đồng một làn, sao thế?” Tôn Vấn Cừ nói.

“Tôiiii đệtttt,” Phương Trì ngỡ ngàng, gần giọng nói nhỏ, “Bốn cái xíu mại gộp lại không đủ một miếng của tôi mà 25 một làn?”

“Gộp lại không đủ một miếng của cậu, cậu cũng có ăn hết đâu.” Tôn Vấn Cừ lười biếng nói.

“Đây là trọng điểm à?” Phương Trì nhìn hắn, ngẫm nghĩ lại liền cau mày, “Biết trước đã chẳng ăn nhiều như thế, hơn năm đồng một cái xíu mại to bằng đầu ngón tay.”

Tôn Vấn Cừ bị câu nói của cậu chọc cho cười nửa buổi, ra khỏi cửa tiệm rồi vẫn chưa ngừng được.

“Còn bảo là tửu lượng tốt,” Phương Trì thở dài, “Gió to, đừng cười nữa.”

“Này, Phương Tiểu Trì,” Tôn Vấn Cừ gác tay lên vai cậu, hơi dựa vào người cậu, “Cậu có lúc buồn cười lắm.”

Phương Trì không lên tiếng, Tôn Vấn Cừ vừa dựa vào cái, cả người cậu đã cứng đờ, đầu lưỡi cũng cứng đến mức không uốn nổi, nếu không phải là sợ Tôn Vấn Cừ lại nói gì đó châm chọc cậu, cậu suýt nữa đã hất tay xốc hắn ra.

“Cậu trao đổi với chú Lượng Tử của cậu xem,” Tôn Vấn Cừ vừa đi vừa nói, “Tôi dẫn nó đến đây ăn rồi, nó cũng chê xíu mại nhỏ, vừa nhìn đã nói, ”Tao đệt, xíu, xíu mại nhà này trâu, trâu bò, mỗi tí xíu mại đã, bắc lên làn“.”

Tôn Vấn Cừ bắt chước Mã Lượng nói chuyện giống cực kỳ, Phương Trì cũng không nhịn được cười, cùng Tôn Vấn Cừ cười ngây ngô cả đường, còn không biết mình cười gì.

Trở về nhà Tôn Vấn Cừ, Phương Trì cầm cặp đi vào phòng làm việc, chuẩn bị bắt đầu vào làm.

“Cậu cứ làm trước đi, có gì không hiểu thì để lại,” Tôn Vấn Cừ nói, “Tôi tắm cho tỉnh rượu.”

“Anh không phải không say à?” Phương Trì liếc mắt nhìn hắn.

“Không say là không say thật,” Tôn Vấn Cừ nhếch khóe miệng, “Thế nhưng mà, rượu…”

“Rượu vào gan lớn, rồi, anh nhanh đi tắm đi.” Phương Trì nhanh chóng đi tới đóng cửa phòng làm việc lại.

Nghe tiếng bước chân Tôn Vấn Cừ đi về hướng phòng tắm rồi, cậu cúi đầu bắt đầu làm bài, còn có một xấp bài tập tiếng anh ngày mai phải nộp.

Tôn Vấn Cừ hôm nay hình như đã xông hương trong phòng làm việc, Phương Trì vừa viết vừa có thể ngửi thấy mùi hương nhàn nhạt, còn rất thơm.

Cậu nhìn xung quanh, phát hiện ra đĩa hương đặt trong phòng, đã đốt hết, chỉ còn lại mấy tàn hương, phía dưới là đĩa hương gốm trắng rất tinh xảo.

Phương Ảnh từng nói Tôn Vấn Cừ làm đồ gốm, thế nhưng cậu còn chưa thấy bao giờ, căn phòng này, ngoài cái đĩa hương này, cũng không còn đồ gốm gì khác.

Cậu cầm đĩa hương qua nhìn thử, rất đẹp, không biết có phải là Tôn Vấn Cừ làm không, ngoại hình rất đơn giản, là một hình vuông, bốn góc uốn cong vào bên trong, nhìn trông như bốn cái góc mập mạp, còn có cảm giác rất hiện đại.

Tôn Vấn Cừ tắm tỉnh rượu xong, đi lại đẩy cửa phòng làm việc ra: "Làm xong chưa?"

"…Làm gì nhanh thế?" Phương Trì vừa viết vừa nói, "Còn phải thêm một lúc, làm sao vậy?"

"Vậy cậu cứ làm đi, tôi chỉ hỏi thôi, nếu còn một lát nữa thì tôi ngủ mấy phút," Tôn Vấn Cừ nói.

"Vẫn uống say rồi đúng không?" Phương Trì nhìn hắn.

"Không liên quan đến rượu," Tôn Vấn Cừ cười, "Tôi chỉ buồn ngủ thôi, hôm nay có hơi…mệt lòng."

"À," Phương Trì không hiểu hắn có ý gì, nhưng vẫn gật đầu, "Thế anh cứ ngủ đi."

"Xong rồi thì gọi tôi dậy." Tôn Vấn Cừ nói xong liền đóng cửa phòng làm việc lại.

Phương Trì nằm nhoài trên cái bàn lớn màu đen cực kỳ khiến người ta có thể tập trung tư tưởng, phấn chấn chiến đấu gần ba tiếng, bởi vì Tôn Vấn Cừ cuộn người trên ghế sofa, còn ngủ rất sâu, cho nên cậu cũng không nghỉ ngơi giữa giờ, làm hết bài tập tích lại hai ngày nay, ngoài mấy bài không làm được, còn có bài văn tiếng anh không viết ra được.

Nhìn đồng hồ, cậu đứng lên cử động một lúc, cảm giác đầu óc cũng hơi choáng váng, cũng không biết là vì nhìn bài tập hoa mắt hay là mệt.

Tôn Vấn Cừ còn đang ngủ, Phương Trì đi tới cạnh ghế sofa, phân vân không biết có nên đánh thức hắn dậy hay không.

Mệt lòng là khái niệm gì, Phương Trì cũng không hiểu lắm, có điều Tôn Vấn Cừ ngủ cũng không sâu lắm, tay che trên mắt, qua khe hở có thể nhìn thấy lông mi đang run nhẹ.

Phương Trì nhẹ nhàng hắng cổ họng, đang định mở miệng đánh thức hắn, Tôn Vấn Cừ liền mở mắt ra, mang theo giọng mũi nói một câu: "Làm xong rồi à?"

“Ừ, hôm nay, phần không biết không nhiều.” Phương Trì nói.

Tôn Vấn Cừ ngồi dậy, chậm rãi xoay người, lại quay cổ trước sau trái phải một lần, lúc hắn quay đầu, Phương Trì nhìn thấy phía sau tai hắn có một hình vẽ nho nhỏ.

Nhỏ vô cùng, quen biết Tôn Vấn Cừ lâu đến thế, mới là lần đầu tiên cậu nhận ra, Tôn Vấn Cừ ngoài sau thắt lưng, chỗ kỳ lạ như sau tai cũng có hình xăm.

“Nhìn cái gì?” Tôn Vấn Cừ đứng lên.

“Cái này của anh là hình xăm à?” Phương Trì chỉ vào tai hắn.

“Cái này à,” Tôn Vấn Cừ sờ sờ sau tai, “Ừ, cậu không nói tôi cũng quên mất, muốn xem không?”

“Không, không xem.” Phương Trì có hơi lúng túng, da Tôn Vấn Cừ rất trắng, lúc nghiêng đầu đi, cổ tạo thành đường cong tuyệt đẹp, cậu vội vàng thu ánh mắt lại.

“Vậy thì giảng bài đi.” Tôn Vấn Cừ ngáp một cái rồi đi vào phòng làm việc.

Phương Trì đi theo vào, Tôn Vấn Cừ đã nhoài nửa người trên bàn nhìn bài tập của cậu.

“Ngày hôm nay, vấn đề lớn nhất chính là thứ quái quỷ này,” Phương Trì rút đề tiếng anh ra, “Nhìn hình làm văn, không viết ra được.”

Tôn Vấn Cừ nhìn thử đề, nở nụ cười: “Trình độ tiếng Anh của cậu chỉ dừng ở Is FangChi, 18 years old this year, đúng không?”

“Không đến mức,” Phương Trì nở nụ cười, lúc Tôn Vấn Cừ nói tiếng anh, giọng nói có cảm giác khác với bình thường, rất êm tai, “Tàm tạm nghe hiểu được Gravity.”

“Hả?” Tôn Vấn Cừ ngây người, hiểu ra rồi thì cười đến nửa ngày, “Còn nhớ kia à.”

“Không thì anh viết mẫu cho tôi đi,” Phương Trì suy nghĩ, “Viết đơn giản thôi, tôi nhìn theo rồi viết thêm là được.”

“Sao cậu không bảo tôi viết xong luôn cho cậu đi, cậu nhìn vào chép lại là được,” Tôn Vấn Cừ chậc một tiếng, cầm giấy bút qua, “Được rồi, tôi viết cho cậu một bài.”

“Ừ,” Phương Trì đáp một tiếng.

Tôn Vấn Cừ cầm bút, cúi đầu, bắt đầu viết trên giấy.

Lúc Phương Trì nhìn thấy từ đầu tiên hắn viết, đã có kích động muốn thu bài thi tiếng Anh của mình.

Tôn Vấn Cừ viết tiếng Anh cũng rất đẹp, từng chữ tròn trịa, rất đều tay, không phải kiểu nét chữ cao gầy soái khí, mà là nét chữ tròn trịa mập mạp, chênh lệch rõ ràng với thư pháp cứng cáp mạnh mẽ của hắn treo trên tường phía sau.

Phương Trì vốn chỉ định nhìn xem hắn viết nội dung gì, mà lực chú ý đều tập trung vào nét chữ, nhìn đến mê mẩn.

Trong phòng rất yên tĩnh, chỉ có tiếng sàn sạt rất nhỏ lúc ngòi bút Tôn Vấn Cừ lướt trên trang giấy.

Phương Trì đột nhiên có cảm giác không nói rõ được, cậu cách Tôn Vấn Cừ rất gần, có thể ngửa thấy mùi thơm của sữa dừa trên người hắn, thậm chí còn có thể cảm nhận được hơi thở của hắn.

"Đẹp không?" Tôn Vấn Cừ đột nhiên ngừng bút, quay mặt sang nhìn cậu.

"Hả?" Trong nháy mắt này, Phương Trì có hơi thất thần.

"Chữ." Tôn Vấn Cừ nói rất nhẹ.

"À," Phương Trì nhìn vào hai mắt hắn, giọng hơi khàn, "Đẹp……tròn trịa."

Tôn Vấn Cừ cười, không nói gì.

Phương Trì cũng không nói gì, cậu và Tôn Vấn Cừ từng không chỉ một lần mặt đối mặt ở khoảng cách gần như vậy, mà cảm giác lần này lại hoàn toàn khác.

Thời gian và suy nghĩ như thể đều dừng lại ở nụ cười trên khóe miệng Tôn Vấn Cừ.

"Aiii." Tôn Vấn Cừ nhẹ giọng nói.

"A?" Phương Trì đáp.

Tôn Vấn Cừ áp sát lại, đụng nhẹ một cái lên môi cậu.

26. Chương 26

Tôn Vấn Cừ thường hay lên cơn động kinh, nói mấy câu khiến người khác không kịp phòng bị, làm mấy chuyện khiến người ta không kịp ứng phó, thế nhưng Phương Trì không tài nào ngờ tới, trong không khí nghiêm túc đàng hoàng dạy học tiếng Anh viết bài văn mẫu, Tôn Vấn Cừ sẽ lại làm ra chuyện như vậy.

Cái đụng nhẹ mềm mại, ướt át, mang theo cuộn gió nho nhỏ, tới rất nhanh, gần như không dừng lại, đã mang theo gió mà rời đi.

Nhưng Phương Trì vẫn bị cái đụng nhẹ nhàng bất thình lình, lại mang sức mạnh to lớn này hất tung xuống sàn.

Cậu đột ngột ngả người ra phía sau, ghế cũng theo đó mà đổ ra.

Kinh ngạc.

Mê man

Sợ hãi.

Không kịp nổi cơn giận.

Cả người lẫn ghế đã ầm một cái mà ngã lăn quay trên sàn nhà.

Tôn Vấn Cừ còn đang nửa nhoài người xuống bàn, nghiêng đầu, cầm bút trong tay, chưa có cơ hội mở miệng, Phương Trì ngay trong nháy mắt ngã xuống đất đã dùng tay chống lên sàn một cái, cả người liền bật lên từ dưới sàn, đứng vững bên cạnh bàn.

Thân thủ khá lắm!

Sau đó, đấm một cú lên mặt Tôn Vấn Cừ.

Công phu tốt lắm!

Không đợi Tôn Vấn Cừ gục xuống bàn, rồi hồi phục từ trạng thái mắt nổ đom đóm trở về bình thường, đã nghe nhìn thấy Phương Trì đập bàn đá ghế va cửa, ầm ầm mà chạy một mạch ra ngoài.

Chờ hắn che khóe mắt ngẩng đầu lên, chỉ nghe thấy cửa phòng khách oành một tiếng đóng lại.

"Đệt." Hắn cau mày, nhỏ giọng chửi một câu, chống cánh tay nhìn một lúc, thở dài rồi lại nằm về trên bàn, nhắm hai mắt lại.

Phương Trì cảm tưởng, không cần dùng chân đạp, cả người cũng đã như thể bay qua tường ra ngoài, đây là tốc độ chạy về nhà nhanh nhất trong bao nhiêu năm nay, lại còn là sau một ngày huấn luyện.

Cả một đường, gió lạnh ào ào lọt qua cổ áo vào trong áo, toàn thân lạnh cứng, trong tai chẳng thể nghe thấy gì, cũng chỉ có tiếng gió vù vù, chạy mãi đến dưới tầng nhà, cậu mới thả chậm bước chân lại.

Vừa thở hổn hển đi lên tầng, vừa cảm thấy trong đầu vẫn là tiếng ong ong, mọi dòng suy nghĩ đều biến mất, đều bị biến thành cái đụng nhẹ không hề có chút dấu hiệu nào của Tôn Vấn Cừ.

Mở cửa vào phòng, cậu cảm thấy có hơi chóng mặt, đổ người nằm sấp xuống ghế sofa.

Bên cạnh cánh tay vang lên một tiếng ngoao, sau đó bị cào mạnh một cái.

"Au," Phương Trì nhanh chóng liếc nhìn, Hoàng tổng bị cậu chèn giữa cánh tay và lưng ghế sofa, dọa cậu nhảy dựng lên, "Tao không cố ý."

Hoàng tổng không để ý tới cậu, quay người, loẹt xoẹt lẻn đến nóc tủ lạnh ngồi xuống.

"Xin lỗi…Ai…" Phương Trì thở một hơi thật dài, nhắm mắt lai, hóa giải mê man đầy đầu đầy người mình.

Hiện giờ, cậu cũng không nói rõ được bản thân đang nghĩ gì, cảm giác cụ thể gì cũng không nói ra được, chỉ cảm thấy loạn.

Rối như tơ vò, như là ngã vào trong đống cỏ, trầm trầm mê mê cũng chẳng hiểu ra làm sao, mới vừa nãy ngã ở nhà Tôn Vấn Cừ cũng đâu có đập đầu vào chỗ nào….

Vừa nghĩ tới Tôn Vấn Cừ, lập tức cả người lại như bị vô số ngọn lửa thiêu sống, cả người vừa nóng vừa rát, còn có loại phấp phỏm ngứa ngáy.

Không sai, ngoài hỗn loạn và choáng váng, cảm nhận rõ ràng nhất chính là tim đập nhanh.

Tim đập rất nhanh, sợ.

Căng thẳng.

Bất an.

Đêm đó, ngủ thế nào, Phương Trì chẳng nhớ rõ, đến sáng phát hiện mình còn nằm sấp trên ghế sofa, còn chưa động đậy một lần nào.

Cậu ngồi trên ghế sofa, đầu nặng trịch, không thể không dùng tay đỡ lấy.

Bình tĩnh gần mười phút, cậu mới từ từ tỉnh lại, rửa mặt thay sang quần áo khác chuẩn bị đến trường.

Thế nhưng mà…

Không có cặp, không có sách, không có bài tập, không có gì cả.

Tất cả đều đã vứt ở nhà Tôn Vấn Cừ.

Ngày hôm qua, thứ duy nhất mang từ nhà Tôn Vấn Cừ ra cũng chỉ có điện thoại di động, còn bởi vì trước đó tiện tay bỏ vào túi.

Phương Trì ngồi trở về trên ghế sofa thở dài, chuyện tối hôm qua lại dâng lên như thủy triều, khiến cậu chẳng biết phải làm sao.

Lấy điện thoại di động ra, ngây người nhìn tên Tôn Vấn Cừ rất lâu, cuối cùng, cậu đứng lên, chuẩn bị thức ăn cho mèo cho Hoàng tổng rồi ra ngoài.

Cứ như vậy đi, cặp sách cái gì tính sau, hôm nay cứ tàm tạm mượn người khác, dùng được là được.

Phương Trì vung hai tay ra khỏi nhà.

Đến gần trường học định ăn sáng mới nhớ ra, đâu chỉ có cặp là không có, ví tiền trong cặp cũng chẳng còn, giờ trên người cậu không có đồng nào.

"Đệch." Phương Trì nhỏ giọng chửi một câu, chỉ có thể hứng gió chờ trước giao lộ của trường học.

Đứng chưa tới hai phút, Hứa Chu phóng xe điện tới, cậu vừa định gọi, đột nhiên nhìn thấy Tiếu Nhất Minh ngồi phía sau, lập tức liền do dự.

"Phương Trì" Hứa Chu nhìn thấy cậu, gọi một tiếng, đi xe tới dừng trước mặt cậu, "Đứng đây làm gì?"

"……Có tiền không?" Phương Trì nói, "Cho tao mượn ít."

“Cần bao nhiêu?” Hứa Chu lập tức mở cặp ra tìm tiền.

“Hai trăm.” Phương Trì nói, thật ra ăn sáng mười đồng thôi đã có thể ăn được sung sướng rồi, mà nghĩ tới việc mình không biết tới lúc nào mới có dũng khí đến chỗ Tôn Vấn Cừ lấy cặp…….

“Mày giết tao đi.” Hứa Chu dừng động tác lại, nhìn cậu, “Hay là để tao đi đến cổng Tam Tiểu* ngồi xổm đi, giờ học sinh tiểu học đứa nào cũng giàu lắm.”

**Tam Tiểu: chắc là trường tiểu học số 3, giống như kiểu Nhất Cao, Nhất Trung, Nhị Trung là trường cao học số 1 của thành phố X, trường trung học số 1 thành phố Y…*

“Vậy…” Phương Trì suy nghĩ, nếu không thì mượn mười đồng ăn sáng thôi.

“Tao có.” Tiếu Nhất Minh ngồi phía sau nói một câu, rồi xuống xe.

“Lấy…” Phương Trì trôi chảy nói ra một chữ thì ngừng lại, “lấy ra”, trước đây cậu đều nói như vậy, mà lần này, cậu ngừng một chút rồi nói là, “Cho tao mượn.”

Tiếu Nhất Minh không nói gì, lấy hai trăm từ đâu đó ra đưa cho cậu.

“Tao đi cất xe đã.” Hứa Chu phóng xe về hướng trường học.

Phương Trì và Tiếu Nhất Minh đứng ở ven đường, có hơi lúng túng.

“Mày ăn chưa.” Phương Trì hỏi.

“Chưa,” Tiếu Nhất Minh nói, “Định đi ăn mì vằn thắn.”

“Thế thì đi ăn đi,” Phương Trì chuẩn bị qua đường, hàng mì vằn thắn ở ngay chếch bên kia đường, mì vằn thắn thịt lợn, ăn ngon lắm, “Tao mời.”

“Ừ,” Tiếu Nhất Minh gật đầu.

Lúc đang chuẩn bị qua đường, một chiếc xe taxi lái tới, dừng trước mặt hai người bọn họ, vừa khéo chặn lại lối qua đường.

Phương Trì nhíu mày chuẩn bị tránh, cửa xe mở ra, có người xuống xe.

“Còn thật sự cứ thế này mà đến trường.” Người nọ nói một câu.

Phương Trì sững sờ, quay đầu, nhìn thấy Tôn Vấn Cừ, khóe mắt rõ ràng còn có vết máu bầm, có lẽ là do cú đấm hôm qua của mình tạo thành.

Mạnh đến thế cơ à?

Còn đánh cả sang mắt bên cạnh?

“Này.” Tôn Vấn Cừ vừa ngáp dài vừa xách cặp của cậu từ trong xe ra, ném tới.

Phương Trì nhận lấy cặp sách, Tiếu Nhất Minh còn đứng bên cạnh, cậu có hơi không biết nói gì… Thật ra thì, Tiếu Nhất Minh không ở bên cạnh, cậu cũng không biết nên nói gì.

“Cảm ơn.” Cuối cùng chỉ nói một câu như thế.

“Không có gì,” Tôn Vấn Cừ liếc mắt nhìn hai người bọn họ một cái, xoay người ngồi về trong xe, xe lái đi.

“Tao còn tưởng….mày ném cặp vào trong phòng học rồi.” Tiếu Nhất Minh nhìn theo hướng xe lái đi.

Phương Trì không nói gì, vác cặp lên lưng, nhét lại hai trăm đồng kia vào túi Tiếu Nhất Minh.

Hai người im lặng qua đường, im lặng đi vào quán, gọi hai bát mì vằn thắn xong thì ăn trong im lặng, Tiếu Nhất Minh mấy lần ngẩng đầu lên định nói chuyện, mà cuối cùng cũng đều không mở miệng.

Phương Trì không biết cậu định nói gì, thế nhưng trong mắt Tiếu Nhất Minh, bản thân hẳn là đã qua đêm ở chỗ người đàn ông kia còn quên mất lấy cặp sách, đổi thành người khác thì cũng chẳng sao, thế nhưng cố tình lại là Tiếu Nhất Minh.

Nếu như quan hệ vẫn còn như trước, chắc Tiếu Nhất Minh đã hỏi từ lâu.

Tiết một quả thực là tra tấn, không buồn ngủ, không mệt, không mơ màng cũng không đói bụng, cứ như vậy mà nhìn chằm chằm vào giáo viên, trong đầu thỉnh thoảng lại căng thẳng, tim cũng đập gấp vài lần.

Bất an không ngừng trào ra từ sâu trong nội tâm cũng khiến cậu tỉnh như sáo cả tiết tiếng Anh, ngây người nhìn giáo viên, đã vậy còn sợ sợ sệt sệt.

Lúc chữa đề thi, Lương Tiểu Đào tiện tay cầm bài thi của cậu tới xem, một động tác như vậy thôi, làm cậu sợ đến mức suýt nữa nhảy dựng từ ghế lên.

“Sao thế?” Lương Tiểu Đào cũng sợ hết hồn, “Tao chỉ xem bài mày thôi mà.”

“Nhìn đi.” Phương Trì kéo cổ áo.

Lương Tiểu Đào nhìn cậu có hơi khó hiểu, rồi cúi đầu xem bài thi của cậu, lật tới bài viết văn ở mặt sau, đột nhiên dựa lại gần: “Cái này là ai viết hộ mày đây? Chữ viết đẹp thế.”

“Hả?” Phương Trì quay đầu nhìn về hướng đề thi.

Liếc mắt một cái liền sững sờ, bài làm văn đã viết xong, một chuỗi nét chữ tròn trịa, vừa nhìn đã biết là chữ Tôn Vấn Cừ, cậu không nói gì, lấy đề thi và bài tập khác ra từ trong cặp, phát hiện ra mấy bài hôm qua Tôn Vấn Cừ chưa kịp giảng cho cậu cũng đã được làm xong.

“Còn có người làm bài tập hộ mày cơ à?” Lương Tiểu Đào chậc chậc, tiếng Anh của cô nàng rất tốt, cô nàng nhìn qua bài tập viết văn rồi cũng chậc chậc, “Còn là học bá kia.”

Phương Trì không nói gì.

Buổi trưa tan học cậu cũng không ăn cơm, nằm sấp trên bàn cố gắng để mình ngủ được một lúc, mà chẳng thành công.

Kỳ lạ là đến sau giờ tự học buổi chiều, cậu vẫn không buồn ngủ, lúc giáo viên đến giải đáp câu hỏi, cả buổi cậu đều tỉnh như sáo, chỉ có điều, giáo viên nói gì cậu cũng chẳng nghe thấy, chỉ ngây người nhìn mấy bài tập Tôn Vấn Cừ làm cho cậu.

Cậu không ghét Tôn Vấn Cừ, vừa mới đầu đương nhiên là có ghét, sau đó đã không còn ghét nữa, chỉ cảm thấy IQ Tôn Vấn Cừ rất cao, có điều EQ lại phát triển theo con đường bất lương, tuy rằng rất thích dày vò làm phiền người khác không đâu, nhưng trong lòng lại rất tốt.

Chính là kiểu, một quả trứng rắn cô đơn, còn giúp người khác làm bài tập.

Thế nhưng, cho dù ấn tượng của cậu về Tôn Vấn Cừ có tốt đến thế nào, việc này cậu cũng cực kỳ chống cự, cũng không thể nào chấp nhận được, chỉ cần vừa nghĩ tới, cả người sẽ khó chịu.

Tiết tự học cuối cùng, cậu nghiêm túc suy nghĩ cả một tiết, dự định nói chính thức với Tôn Vấn Cừ, đừng lại làm như thế nữa.

Chuông vừa vang lên, cậu liền xách cặp ra khỏi phòng học, chạy chậm một mạch ra con đường nhỏ vắng người, rồi lấy điện thoại ra.

Lúc ấn số, không hiểu sao tay cậu lại hơi run.

Trong điện thoại, chuông reo gần nửa ngày, Tôn Vấn Cừ ở đầu kia mới nghe máy: “Alo?”

Giọng Tôn Vấn Cừ có hơi trầm thấp, lúc vang lên từ ống nghe, Phương Trì cảm thấy như thể đang kề sát ngay tai mà nói, cậu hắng giọng rồi mới nói một câu: “Tôi, Phương Trì.”

“Ừ.” Tôn Vấn Cừ đáp một tiếng, không nói gì.

“Cái kia,” Phương Trì cắn môi, “Hôm nay tôi….không đến nấu cơm.”

“Ừ.” Tôn Vấn Cừ vẫn đáp.

“Tôi là…là muốn nói,” Phương Trì nói rất vất vả, “Tôi rất không thích anh như thế, như ngày hôm qua, chắc anh hiểu ý tôi.”

“Ừ.”

“Cho nên, tôi muốn nói, nếu anh cứ như thế, tôi sẽ không đến nữa…. không, tiền tôi sẽ trả lại anh.”

“Ừ.”

Tôn Vấn Cừ trước sau cũng chỉ ừ, Phương Trì cũng không biết ý hắn là gì, là đồng ý, hay là không đồng ý, hay có ý kiến gì khác?

“Mặt của anh…” Cậu do dự rồi hỏi một câu, vừa nãy nhìn thấy khóe mắt Tôn Vấn Cừ bị thương không nhẹ, tuy rằng có thể thông cảm được, nhưng cậu vẫn thấy ngại.

“Cậu có phải không?” Tôn Vấn Cừ đột nhiên mở miệng ngắt lời cậu.

“Có phải…gì?” Phương Trì đột ngột cả kinh, sợ hãi lại một lần nữa xẹt qua như chớp.

“Cần tôi phải nói ra à?” Tôn Vấn Cừ nói, “Tôi cảm thấy cậu không muốn nghe lắm đâu.”

Phương Trì không lên tiếng, cảm giác đồ vật trước mắt mình như đang cùng tim nhảy ra.

“Đồng tính luyến,” Tôn Vấn Cừ nói rất bình tĩnh, “Có phải không?”

Ba chữ này khiến Phương Trì phải dựa vào thân cây bên cạnh, trời rất lạnh, mà sau lưng lại đổ đầy mồ hôi, còn đổ mồ hôi chỉ trong nháy mắt.

Cậu nỗ lực kiềm chế tâm trạng của mình, ngừng mấy giây rồi mới lên tiếng: "Tôi…không phải."

"Vậy à," Trong giọng Tôn Vấn Cừ dường như có ý cười, "Cậu chắc chứ?"

Phương Trì lấy lại bình tĩnh: "Chắc chắn."

"Vậy à," Tôn Vấn Cừ dừng một chút, "Vậy thì cậu không cần tới nữa, cái giấy bán thân, à không, cái hợp đồng phục vụ kia, hết hiệu lực."

"Hả?" Phương Trì sửng sốt.

"Lần đầu tiên tôi nói tôi thích đàn ông," Giọng Tôn Vấn Cừ vẫn không có thay đổi gì, "Phản ứng của cậu lúc đó, tôi còn cảm thấy cậu là……nhưng mà, cậu đã nói không phải, vậy thì là không phải, cho nên không cần đến nữa."

Phương Trì không nói gì, còn chưa thể phục hồi lại tinh thần ngay lập tức.

"Nếu cậu không phải, tôi đùa cũng chẳng có gì vui, cứ như vậy đi," Tôn Vấn Cừ nói, "Lương tháng này, tôi bỏ trong túi có khóa kéo trong cặp cậu, mua cho Hoàng tổng ít thức ăn cho mèo ngon ngon đi."

"….À." Phương Trì không biết hiện giờ mình đang nghĩ gì, "Tiền tôi sẽ trả lại."

"Còn chưa tới thời hạn, không vội." Tôn Vấn Cừ cười, "Tôi dập máy đây, bai bai."

Không đợi Phương Trì nói gì, Tôn Vấn Cừ đã ngắt máy.

Phương Trì thả lại điện thoại di động vào túi, cũng không tiếp tục chạy nữa, cứ thế ngồi xuống bệ đá dưới tán cây, đá lạnh rất nhanh đã xuyên qua lớp quần, lan ra toàn thân.

Cậu lấy gói thuốc lá từ trong cặp ra, châm một điếu thuốc hút.

Rít vài hơi rồi, lại đưa tay vào trong cặp lục lọi, sờ thấy bên trong ngăn khóa kéo có một cái phong bì.

Một xấp tiền mới, còn dùng tờ giấy nhỏ nhắn gói vào, Phương Trì nhìn, trên giấy còn có chữ.

Là chữ Tôn Vấn Cừ, có lẽ là dùng bút lông tinh xảo kia viết, cũng không khác chữ dùng bút máy viết là bao, viết cực kỳ đẹp đẽ ngay ngắn: Tiền nấu cơm, tiền nấu thức ăn, tiền quét nhà, tiền trèo tường, tiền phá cửa sổ.....

Sau đó còn có tiền gì, Phương Trì không nhìn nữa, quấn tờ giấy lại bỏ vào trong túi, từng mục nội dung được liệt kê ra, khiến cậu nhiều lần nhớ lại đủ loại hình ảnh ở nhà Tôn Vấn Cừ trong khoảng thời gian này.

Cũng không dễ chịu lắm.

Hút xong một điếu thuốc, cậu đeo tai nghe lên, chậm rãi đi về nhà.

Hôm nay không cần đi nấu cơm, không cần mua thức ăn, cũng không cần đến dọn dẹp, thời gian tự nhiên như thể nhiều hơn, có thể ung dung thong thả mà đi bộ trên con đường.

Lúc đến cổng khu nhà, cậu vào cửa hàng thú cưng bên cạnh mua hai túi thức ăn cho mèo giống loại của Tôn Vấn Cừ, rồi sang siêu thị nhỏ mua ít mì, cảm giác đã rất lâu không nấu mì trong căn phòng xập xệ của mình rồi.

Về đến nhà, Hoàng tổng bất ngờ không có ngược đãi bát ăn, mà đang cuộn người ngủ bên trong dép lê mình để cạnh cửa.

"Hôm nay ngoan thế," Phương Trì bế nó lên, nâng trong tay xoa, "Sao mà mày mãi vẫn không to lên nhờ?"

Hoàng tổng giơ móng vuốt.

Cho Hoàng tổng ăn, quét dọn cát mèo xong, Phương Trì ngồi xuống trước bàn học, chuẩn bị ôn tập.

Cái bàn học này, từ lúc phòng được cho thuê đã có, cũng không khác bàn học của cậu ở nhà ông bà là bao, nhìn tuổi tác có lẽ cũng gần vậy.

Trên bàn dán rất nhiều giấy dán tường, so với cái bàn đen rộng lớn còn ánh lên ánh sáng dịu nhẹ không dính một hạt bụi của Tôn Vấn Cừ, thật sự không thể nào tập trung tư tưởng được.

Cậu nằm nhoài người trên bàn, bắt đầu làm bài, có lẽ làm được nửa tiếng, đói bụng, cậu đặt bút xuống, đi nấu cho mình bát mì.

Mì nấu rất ngon, cậu còn cho vào vài giọt dầu vừng, rất thơm, vừa xem ti vi vừa ăn, nóng hầm hập đến mức chóp mũi cũng đổ mồ hôi.

Không hiểu sao, lại nhớ tới không biết Tôn Vấn Cừ sẽ ăn gì.

Có lẽ là thức ăn ngoài, hoặc là ra ngoài ăn.

Ngẫm lại liền cảm thấy, bản thân đúng là để tâm đâu đâu, một Đại Thiếu gia cầm tiền không coi là tiền, còn phải lo lắng vấn đề ăn gì chắc, với lại, trước đó cũng đâu có ai làm cho, chẳng phải trông vẫn…rất tốt đó thôi.

Ăn mì xong, Phương Trì tiếp tục làm bài, làm không thuận lợi lắm, cứ thất thần suốt, nhưng, tốt xấu gì cũng vật lộn làm xong, bài không làm được cậu đều để đó.

Đứng đậy uống ngụm nước xong, cậu trở lại bên bàn, nhìn mấy bài tập chưa làm, sững sờ một lúc lâu, không làm được vẫn là không làm được, không có Tôn Vấn Cừ giảng cho.

Đột nhiên lại có hơi bực bội.

Phương Trì cau mày, đặt mông ngồi lại trên ghế, rất phiền muộn, rồi lại buồn bực vì phiền muộn của mình, rốt cuộc là bị làm sao không biết.

Cứ dằn vặt đến mười hai giờ, Phương Trì vật lộn làm hết bài chưa làm được, đúng sai mặc kệ, viết cho đầy mới thôi, nhìn kín chữ cũng cảm thấy dễ chịu hơn một chút.

Cậu ném bút, ngáp một cái, tắm rửa sạch sẽ thật nhanh rồi nằm lên giường, xét thấy mình cả ngày nay đều như bị thần kinh, đến giờ rồi mà tinh thần vẫn phấn chấn, cậu đeo tai nghe lên, định nghe nhạc cố làm mình buồn ngủ.

Chọn nhạc phát random, sau đó tắt đèn, nhắm mắt lại.

Nhạc bên trong máy đều rất chậm rãi, chạy bộ đi dạo có thể tĩnh tâm, nghe có thể làm người ta thả lỏng.

Phương Trì nhắm hai mắt, thở chậm lại, để cho mình và nhịp điệu nhạc từ từ lấy hơi, phấn chấn tinh thần cả ngày rồi, tối mà còn không ngủ được, ngày mai cậu cũng không cần đến lớp nữa.

Mấy ca khúc qua đi rồi, buồn ngủ cũng chẳng đúng giờ kéo tới, cậu thở dài, định bật mấy khúc cực kỳ chậm lên nghe.

Mới vừa khoát tay, bên tai đã vang lên tiếng ho khan rất nhẹ.

Cậu tức khắc ngồi bật dậy như bị dao đâm, lông tóc cả người đều dựng ngược.

“Kéo một đoạn cho cậu, theo tài nghệ của cậu, chắc cũng chưa từng nghe tới,” Giọng Tôn Vấn Cừ vang ra từ trong tai nghe, “Khúc này tên là Mục Dương nữ, tôi rất thích, hôm đó ở nhà cậu vốn là định kéo khúc

này, mà cậu lại chọn Đua ngựa."

Phương Trì ngồi ở trên giường không nhúc nhích.

Sau một hồi yên tĩnh ngắn ngủi, trong tai nghe vang lên âm thanh của đàn nhị, mang theo một chút đau thương.

Nghe ra được, thanh đàn nhị này của Tôn Vấn Cừ thật sự tốt hơn thanh của ông nội nhiều, âm thanh êm dịu, nhu hòa, dù hiệu quả ghi âm của mp3 không tốt lắm, nhưng Phương Trì cũng chẳng mấy chốc đã bị kéo vào trong giai điệu.

"Mày rút, rút cuộc có mở cửa hay không." Mã Lượng trong điện thoại nói.

"Tao buồn ngủ chết đi được rồi," Tôn Vấn Cừ quấn người trong chăn, "Phiền lắm."

"Vậy tao tự, tự mở." Mã Lượng ngắt điện thoại.

"A…" Tôn Vấn Cừ trở mình, nghe thấy Mã Lượng ở bên ngoài mở cổng, rồi mở cửa phòng khách, cuối cùng là đẩy cửa phòng ngủ đi vào.

"Dậy, dậy đi." Mã Lượng chỉ hắn.

"Làm gì." Tôn Vấn Cừ nhắm mắt, nằm không nhúc nhích.

"Mày nghĩ cái, cái gì?" Mã Lượng đi tới, hất chăn trên người hắn ra, "Chuyện, chuyện lớn như này, cũng không, không nói với tao?"

Tôn Vấn Cừ bất đắc dĩ ngồi dậy, vớ lấy áo tròng lên người, ngồi xếp bằng trên giường, "Chuyện lớn thế nào, mày nửa đêm không ôm vợ đi còn chạy đến đây hất chăn đàn ông."

"Ông cụ gọi…điện thoại cho tao," Mã Lượng ngồi xuống ghế dài bên giường nhìn hắn, ", xảy ra chuyện gì đây?"

"Nói gì với mày?" Tôn Vấn Cừ ngáp.

"Không được cho, cho mày tiền, nếu mà cho tiền thì, trừng trị tao." Mã Lượng nói.

"Mày nói thế nào?" Tôn Vấn Cừ quay đầu, động tác của ba cũng nhanh thật, giờ đã bắt đầu phong tỏa kinh tế rồi?

“Trừng, trừng trị gì,” Mã Lượng nhíu mày, “Còn có thể đánh, tao chắc.”

“Lấy khách hàng của mày cái là mày xong đời.” Tôn Vấn Cừ cười.

“Sẽ không, khách hàng của tao với khách chỗ ông cụ không, không cùng một phong cách,” Mã Lượng nhìn có vẻ rất vội, cứ thế châm điếu thuốc trong phòng ngủ, “Mày sắp thành con rắn lang thang rồi, mày biết, biết chưa.”

“Mày đến chỉ để nhắc tao cái này thôi à?” Tôn Vấn Cừ quay mặt sang nhìn gã.

“Mặt mày làm sao đây?” Mã Lượng đứng lên, đưa tay kéo mặt hắn lại, có hơi giật mình, “Còn động…tay?”

“Không,” Tôn Vấn Cừ vỗ hất tay gã ra, “Không phải ba tao.”

“Là ai!” Mã Lượng ngậm thuốc lá hô một tiếng, tàn thuốc rơi lên giường.

“Con trai tao,” Tôn Vấn Cừ phủi tàn thuốc, “Mẹ nó chứ, mày ra ngoài hút đi.”

“Con, con trai mày? Phương, Phương, Phương, ôi đệch,” Mã Lượng kinh ngạc, nhìn hắn chằm chằm, “Mày đùa giỡn lưu, lưu manh nụ hoa nhỏ rồi à?”

27. Chương 27

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Mã Lượng đứng bên cửa sổ, vừa hút thuốc vừa nhìn hắn: “Mày có phải đã làm gì, gì không chịu nổi…có phải là cưỡng, cưỡng ép…”

“Tao cưỡng ai?” Tôn Vấn Cừ xuống giường, rót cho mình một cốc sữa, “Phương Trì?”

Mã Lượng nhìn hắn chằm chằm một lúc, “Không, không thể, mày đánh, đánh không lại cậu ta.”

“Có đánh lại thì tao cũng không thể cưỡng ép người ta chứ,” Tôn Vấn Cừ cầm cốc, “Tao là người như thế à, đùa giỡn lưu manh học sinh cấp ba?”

“Tốt nghiệp rồi là, là đùa được,” Mã Lượng gật đầu, dập tắt thuốc, “Thế mày làm, làm gì?”

Tôn Vấn Cừ liếc mắt nhìn gã, hắng giọng một cái, dùng giọng không cao mà nói một câu: “Hôn một cái.”

“Cái gì?” Mã Lượng quay phắt đầu lại, cứ thế sặc một cái, ho khan nửa ngày vẫn chưa ngừng được.

Tôn Vấn Cừ đi ra khỏi phòng ngủ, đổ người ra ghế sofa, chân gác lên bàn uống nước: “Đến mức đấy cơ à.”

“Mày, một ông chú,” Mã Lượng đi theo ra ngoài, chỉ vào hắn, “Sao lại không, không biết xấu hổ như thế, thế.”

“Cút, ai ông chú.” Tôn Vấn Cừ chậc một tiếng.

“Đó chính là không….biết xấu hổ.” Mã Lượng nói.

“Tao cảm thấy cậu ta là thế, nhưng cậu ta bảo không phải…thôi đừng nhắc chuyện này nữa,” Tôn Vấn Cừ phất tay, “Mày còn dặn dò gì nữa không?”

“Ngày mai,” Mã Lượng nói, “Đến chỗ tao một, một chuyến.”

Tôn Vấn Cừ không nói gì.

“Không phải bảo mày làm, làm gốm,” Mã Lượng ngồi xuống cạnh hắn, “Thế cũng không cần, cần tao chạy, đến đây một chuyến.”

“Chuyện gì?” Tôn Vấn Cừ hỏi.

“Cũng có liên, liên quan đến đồ gốm,” Mã Lượng liếc mắt nhìn hắn, “Đến giúp khách…hàng, của tao, mày thiết kế hộ.”

“Mày đang bẫy tao đúng không?” Tôn Vấn Cừ híp mắt lại.

“Tùy mày nghĩ,” Mã Lượng đập lên chân gã, “Tao cố tình lại, lại đây, nhờ mày giúp một tay, mấy thiết kế trước người này đều, đều không hài, lòng.”

“Để tao nghĩ xem.” Tôn Vấn Cừ ngáp một cái.

Mã Lượng đi rồi, Tôn Vấn Cừ cũng lười động đậy, cũng không quay về giường nằm sấp nữa, cứ thế nằm luôn trên ghế sofa.

Lần này ba đã làm thật, còn thật hơn cả lần trước bắt hắn đi đào đất, tuy rằng hắn vẫn không hề cảm thấy gấp gáp gì, nhưng thỉnh thoảng cũng sẽ suy tính chuyện sau này.

Căn nhà này không đứng tên hắn, là của Tôn Dao, cho nên nếu thật sự bán đi rồi, hắn sẽ ngay cả chỗ trú cũng không có.

Hiện giờ, hắn phải nghĩ xem chuyện nhà nên làm sao, khoản tiền để dành của hắn cũng không ít, nếu không cũng không dùng mười vạn đi đùa Phương Trì, mà nếu mua một căn nhà, lại không trả một cục được, nộp tiền đặt cọc rồi trả góp?

Chi bằng cứ thế đi thuê một căn.

Mà cho dù có thế nào, hắn vẫn cảm thấy hết sức phiền phức.

Tìm nhà, xem nhà, thu dọn đồ đạc đi, thu dọn đồ đạc tới.

Phiền chết đi được.

“Nhà mày còn phòng trống không,” Chiều hôm sau, Tôn Vấn Cừ ngồi trong phòng làm việc Mã Lượng hỏi, “Cho tao thuê.”

“Không có,” Mã Lượng nói.

Hai người Mã Lượng cũng rất chịu khó chịu khổ, phòng làm việc của bọn họ hiện giờ làm ăn rất tốt, mà vẫn luôn lái con xe van cũ kỹ, cũng không mua nhà, trước đây vì tiết kiệm tiền nên ở luôn căn phòng trên tầng phòng làm việc, đến giờ vẫn còn ở chỗ đó.

“Có cần Lượng Tử hỏi hộ cậu không?” Vợ Mã Lượng, Hồ Viện Viện cầm bình cà phê đi vào, đặt lên bàn.

“Không cần, cảm ơn chị dâu.” Tôn Vấn Cừ rót ly cà phê, “Tự em đi hỏi là được.”

“Tự cậu hỏi?” Hồ Viện Viện nói, “Vậy nhỡ bị lừa bán đi, chị với Lượng Tử đi đâu mà đào cậu được? Không thì cậu cứ để lại ám hiệu cho bọn tôi, lớn được thành thế này cũng không dễ dàng gì.”

Mã Lượng ngồi sau bàn nở nụ cười nửa ngày, Tôn Vấn Cừ chậc một tiếng: “Chị dâu, hai người bọn em còn đang nói chuyện quan trọng đây.”

“Nói đi nói đi, tôi đã bảo sao hôm nay mặt trời lại không mọc phía đông lặn phía tây mà,” Hồ Viện Viện cười vỗ vai hắn, quay người đi ra ngoài.

Việc Mã Lượng nhờ hắn giúp, nói khó thì cũng không khó, chính là một khách hàng ra tay rất hào phóng, muốn làm một bộ ấm, vật liệu các thứ đều có yêu cầu, nhưng đều không hài lòng với mấy thiết kế trước đó của bọn họ, Mã Lượng liền nhờ Tôn Vấn Cừ thiết kế một bộ, mà nếu nói không khó, thì cũng lại khó thật, cái thứ ấm bình này, thẩm mỹ cũng không giống nhau.

“Người này có yêu cầu gì?” Tôn Vấn Cừ nhìn thiết kế trên máy tính.

“Có nội tình, có văn, văn hóa, dày nặng, còn phải có cảm, cảm giác tối giản hiện đại, thời thượng.” Mã Lượng nói.

“Yêu cầu kiểu quái gì đây,” Tôn Vấn Cừ nhíu mày, suy nghĩ hồi lâu, “Đầu tiên nói cho tao xem cái tên coi tiền như rác này là hạng người gì, mày đến nhà người ta rồi đúng không, phong cách trang trí thế nào.”

“Nhà, nhà giàu từ quê, quê lên, ” Mã Lượng nói rất đơn giản, “Đèn, đèn chùm pha lê phối với gỗ, gỗ đỏ, trời tối vẫn đeo, đeo đeo kính râm.”

Tôn Vấn Cừ liếc mắt nhìn gã: “Hiểu rồi.”

Làm một người sắp bị đuổi ra khỏi nơi cư trú, không có nguồn kinh tế, xưa nay chưa từng đi làm, ngoài một đống kỹ năng làm màu ra, không bằng cấp không có bất kỳ thủ đoạn mưu sinh gì, ngày nào cũng du thử du thực chơi bời gần ba mươi năm, không nghề ngỗng, có lẽ ngoài Tôn Vấn Cừ ra, ai cũng chẳng thể nào ung dung được.

Tôn Vấn Cừ cảm thấy bản thân cũng không phải không vội, mà là không biết vội chỗ nào, vội thế nào.

Dù sao thì bây giờ hắn vẫn còn ở trong căn nhà rộng rãi, có ăn có uống, thoải mái, tuy rằng mới vừa bị đấm cho hai mắt đen ngòm, nhưng cũng chẳng ảnh hưởng đến việc hắn vẫn lười biếng chậm chạp như cũ.

Lúc vô tình gặp Tiểu Kỷ ở phòng tập thể hình, hắn còn hẹn cậu ta hôm sau tới nhà làm tóc.

“Thử nhuộm một chút không?” Pháo trùng thiên trên đầu Tiểu Kỷ đã biến thành màu tím, vẫn rất cố chấp mà muốn nhuộm tóc cho hắn.

“Không.” Tôn Vấn Cừ trả lời ngắn gọn như cũ.

“Uổng một khuôn mặt đẹp,” Tiểu Kỷ thở dài, “Bị đánh vẫn còn đẹp trai thế này.”

“Đừng nói nữa, làm nhanh đi,” Tôn Vấn Cừ nói, “Anh ngủ một lúc.”

“Nếu không thì uốn tóc? Tóc anh cũng đủ dài.” Tiểu Kỷ vẫn còn nói thêm.

“Muốn ăn đòn à?” Tôn Vấn Cừ nhắm mắt lại.

“Aiii, chưa từng thấy ai như anh, anh cứ để mấy kiểu tóc đơn giản thế này, em cũng chẳng còn chỗ phát huy đường sống,” Tiểu Kỷ nhỏ giọng thì thầm, “Anh thế này cứ ra hàng cắt tóc bình thường mà làm, còn rẻ hơn nữa.”

“Anh không muốn đi,” Tôn Vấn Cừ nói, “Cậu không im là anh đánh thật đấy.”

“Em cũng có nói với anh đâu,” Tiểu Kỷ quay đầu nói với trợ lý bên cạnh, “Phải không Amy?”

“Phải-_____-” Amy vẫn uể oải như cũ.

Tôn Vấn Cừ chắc chắn không ngủ được, thế nhưng sau khi Tiểu Kỷ ngậm miệng rồi, hắn vẫn có thể nhắm mắt dưỡng thần một lúc.

Tiểu Kỷ tuy dài dòng, nhưng tay nghề vẫn rất được, động tác cũng nhanh nhẹn, đang cần mẫn tỉ mỉ mà dùng tốc độ nhanh nhất sửa sang lại tóc tai cho Tôn Vấn Cừ.

“Xong rồi,” Tiểu Kỷ vỗ vai Tôn Vấn Cừ, “Mở mắt ra nhìn thế giới đi.”

“Đẹp lắm, vất vả cậu rồi.” Tôn Vấn Cừ mở mắt ra nhìn vào gương.

“Anh Tôn, em thấy anh chẳng có tinh thần gì cả,” Tiểu Kỷ vừa thu dọn đồ đạc vừa nói, “Em giới thiệu cho anh cửa hàng xoa bóp này, cực kỳ đáng tin, tay nghề cũng siêu siêu tốt.”

“Ừ.” Tôn Vấn Cừ đáp một tiếng.

Tiểu Kỷ đưa cho hắn một tấm thẻ: “Nói tên em, không cần làm thẻ, lập tức thành hội viên luôn.”

“Nói anh là Chó con bạn của Gà con à?” Tôn Vấn Cừ nhìn danh thiếp, chỗ này hình như đã từng tới, đi cùng Mã Lượng.

“Dương Định Bang,” Tiểu Kỷ nói, “Em tên là Dương Định Bang.”

“A, tên không tệ,” Tôn Vấn Cừ không nhịn được mà nghiêm túc nhìn mặt Tiểu Kỷ, “Chỉ là tên này với cậu cũng không hợp lắm.”

Tiểu Kỷ nở nụ cười: “Nghe bảo là đoán mệnh đặt tên, ba mẹ em cảm thấy cái tên này có cảm giác sẽ có đất dụng võ, nên dùng.”

Nói đến chuyện tên, Tôn Vấn Cừ thật ra có hơi khó hiểu, không biết ba hắn đặt cho hắn cái tên này, ý nghĩ ban đầu rút cuộc là thế nào.

Thế nhưng có thể chắc chắn, cho dù là ý nghĩ hay mong đợi gì, mình tất nhiên đều không đạt tiêu chuẩn.

Hắn không phải chưa từng hợp tác, ba bảo hắn học gì, cho dù hắn không thích cũng chẳng có hứng thú, hắn vẫn đều học nghiêm túc, chỉ là vừa nghe theo sắp xếp của ba, vừa cảm thấy cuộc đời này cũng chỉ có như vậy.

“Con sẽ là tác phẩm thành công nhất của ba.”

Lúc hắn còn rất nhỏ, ba đã từng nói câu này, sau này cũng nói, mà sau đó lại nói rằng “anh là tác phẩm thất bại nhất đời tôi.”

Khi còn bé, hắn chẳng có cảm nhận gì, “tác phẩm” là gì, hắn cũng không có khái niệm trực quan.

Lớn lên một chút rồi, giây phút hắn nhìn thấy khối đất sét bị tùy ý nhào nặn trong tay mình, mới từ từ cảm nhận được, đồ gốm hắn làm, chữ hắn viết, tranh hắn vẽ….đều là tác phẩm của hắn.

Cả một đời làm một tác phẩm, khiến hắn sợ hãi, cũng phẫn nộ.

Đương nhiên, cho đến giờ, mâu thuẫn giữa ba và hắn đã không chỉ đơn giản là vấn đề một cái tác phẩm, nội dung càng phức tạp, mâu thuẫn lại càng khó lòng hòa giải.

Nhất là khi, dường như cũng chẳng có ai thật sự muốn hòa giải.

Tôn Vấn Cừ ngáp một cái, lấy điện thoại di động ra, gọi cho La Bằng: “Ra ngoài chơi.”

“Vấn Cừ?” Giọng La Bằng có hơi bất ngờ, “Mày không sao chứ?”

“Có thể sao được.” Tôn Vấn Cừ nói.

“Mày không phải đang bị ông cụ trị à?” La Bằng nói, “Tao còn không dám gọi điện liên hệ mày, Bác Văn bảo mọi người đừng liên lạc với mày, sợ mày đang bị ông cụ khống chế lại gây phiền phức cho mày.”

Tôn Vấn Cừ trong giây lát này cảm giác như sắp nổ tung, như thể có một vạn cái vó ngựa vó dê móng heo móng lừa đen đạp đạp lên người.

“Không đến mức như thế.” Hắn cười.

“Vậy thì tốt, vậy thì tốt.” La Bằng thở phào nhẹ nhõm, “Thế thì tuần sau phải ra ngoài chơi đó, sinh nhật Trương Lâm phải tụ họp chứ.”

“Ở đâu?” Tôn Vấn Cừ hỏi.

“Chỗ Bác Văn, cho tiện.” La Bằng nói.

“Ừ, được rồi.” Tôn Vấn Cừ cắn răng.

“Vấn Cừ,” La Bằng lại hạ nhỏ giọng, “Bên cạnh mày không có người của ba mày đấy chứ?”

“Không có, nói đi.” Tôn Vấn Cừ cảm giác tay mình đang run lên.

“Thiếu tiền thì nói với tao, Bác Văn bảo ba mày nói không được cho mày mượn tiền,” La Bằng nhỏ giọng nói, “Nhưng mà lén lút thì cũng không sao, ông già cũng chẳng phát hiện được.”

“Không thiếu, mày không cần lo.” Tôn Vấn Cừ hít vào một hơi.

“Ừ, dù sao có việc gì mày cứ nói,” La Bằng khôi phục lại giọng nói bình thường, “Tao còn đang xông hơi, mày đến không?”

“Thôi, cái thứ đấy không chịu được.” Tôn Vấn Cừ nói.

“Vậy tuần sau gặp rồi nói chuyện, chỗ tao còn có bình rượu ngon đang chờ mày đấy.” La Bằng nói.

“Được.” Tôn Vấn Cừ cười nói.

La Bằng dập điện thoại.

Tôn Vấn Cừ ngồi trên ghế sofa, nhìn chằm chằm điện thoại di động của mình.

Phẫn nộ và phiền muộn không có chỗ giải tỏa làm hắn nghẹn tới mức ho khan, mà ngay cả ho khan cũng không ho ra nổi, cứ ngây người chịu đựng nuốt giận vào như vậy.

Cuối cùng, hắn nhấc tay lên, tàn nhẫn ném điện thoại di động vào tivi.

Điện thoại di động cực kỳ chuẩn xác mà đập lên góc trái tivi, rồi lại bắn xuống đất, vỡ thành mấy mảnh.

Hắn đi qua, dùng sức đạp mấy cái lên điện thoại, nghe thấy tiếng vỡ vụn răng rắc rồi mới thỏa mãn đổ người về ghế sofa.

Hợp đồng phục vụ không còn giá trị nữa, Phương Trì không cần lại phải tới nhà Tôn Vấn Cừ hầu hạ, không cần mua thức ăn, nấu ăn, đề phòng Tôn Vấn Cừ lên cơn động kinh, ngày nào cũng nhàn nhã hơn rất nhiều.

Cuộc sống không khác gì trước đây, cậu đột nhiên lại hơi không quen.

Tiện thật….

Có điều, kể cả giờ Tôn Vấn Cừ bảo cậu đến, cậu cũng chắc chắn sẽ không đến, câu hỏi kia của Tôn Vấn Cừ đã khiến cậu không thể nào tiếp tục đối mặt với người này nữa.

Không phải.

Tôi không phải.

Đáp án này là cậu cho Tôn Vấn Cừ, trước đây cũng đã từng cho Tiếu Nhất Minh.

Chỉ là không hiểu tại sao, lần này đối mặt với câu hỏi của Tôn Vấn Cừ, câu trả lời này không dứt khoát được như lúc đối mặt với Tiếu Nhất Minh.

Duy nhất không thay đổi, chính là chống cự và lảng tránh theo bản năng.

Vốn là hôm đó nói chuyện với Tiếu Nhất Minh xong, quan hệ đã dịu đi một chút rồi, nhưng đột nhiên lại đụng phải người thần kinh như Tôn Vấn Cừ, còn bị Tiếu Nhất Minh nhìn thấy, mấy hôm nay cậu lại đột nhiên bắt đầu khó chịu.

May mà cũng sắp tới cuối kỳ ngay rồi, ôn tập ngày càng gấp rút, cậu cũng không đoái hoài nghĩ ngợi quá nhiều chuyện nhọc lòng.

Có thời gian nhớ tới Tôn Vấn Cừ, không bằng nghĩ chuyện tiền vay Tôn Vấn Cừ.

Từ sau lần cầm được tiền từ chỗ Phương Ảnh, Phương Ảnh cũng không trốn cậu nữa, điện thoại cũng nghe, cũng không dọn nhà, nhưng vẫn luôn nói còn chưa gom đủ tiền.

Tuy rằng hợp đồng phục vụ kia làm người ta rất buồn bực, thế nhưng không có cái thứ quái quỷ kia, Phương Trì nợ tiền lại càng nợ không yên tâm.

“Hôm nay sao lại đi đường này?” Tiếu Nhất Minh quay đầu lại hỏi.

“Đến chỗ chị tao.” Phương Trì nói.

Nhà Phương Ảnh gần như cùng hướng với nhà Tiếu Nhất Minh, đi tìm Phương Ảnh sẽ đi cùng đường với Tiếu Nhất Minh một đoạn dài.

“Ăn hạt dẻ không?” Tiếu Nhất Minh nhìn phía trước, hỏi một câu.

“Ăn.” Phương Trì có hơi đói bụng, từ xa cậu đã ngửi thấy mùi hương của hạt dẻ ngào đường* ở phía trước.

“Tao mời,” Tiếu Nhất Minh bước nhanh hơn, “Tao sắp chết đói rồi.”

“Ừ.” Phương Trì cũng bước nhanh theo cậu, cảm giác này rất quen thuộc, hai người bọn họ trước đây đều cùng nhau ăn vặt lúc tan học, lần nào cũng sốt ruột hoảng lên như tranh ăn với quỷ chết đói.

Mỗi người mua xong một túi hạt dẻ, quay người định đi, mấy chiếc xe máy dừng ở ven đường, trên xe bước xuống mấy người, có lẽ cũng muốn mua hạt dẻ.

Tiếu Nhất Minh dừng bước chân, Phương Trì đang cúi đầu ăn, cứ thế đập vào người cậu, vừa ngẩng đầu lên, đã thấy hai đứa lớp sáu, còn có……cái thằng bạn trai cũ của Tiếu Nhất Minh.

Phương Trì có hơi buồn bực, nhìn lướt qua mấy người kia cũng không nói gì, quay người đi khỏi, Tiếu Nhất Minh cũng không nói gì đi theo sau cậu.

Có đứa huýt sáo.

Phương Trì đeo tai nghe trên cổ lên, còn chưa kịp mở nhạc, đã nghe thấy có đứa dùng giọng nói kỳ quái mà nói một câu: “Cũng đúng là khá hơn mày thật, chẳng trách mày chỉ là đồ thay thế.”

“Cút mẹ mày đi,” Thằng bạn trai cũ nói, “Có cũng chỉ ăn đồ thừa của bố mày.”

Phương Trì quay phắt người đi lại, Tiếu Nhất Minh kéo cậu một cái: “Phương Trì, mày định làm gì.”

Phương Trì không nói gì, hai bước đã vọt tới, đấm một cú lên mũi bạn trai cũ, một đấm này rất nặng, không giống như lúc đấm Tôn Vấn Cừ, máu mũi theo đó mà phọt ra.

Bạn trai cũ không tiếng động bưng mũi, theo bản năng khom người xuống, có lẽ là đau đến mức không nói ra lời.

Tiếp đó, một đầu gối lại đạp tới ngực, Phương Trì làm một mạch, thằng nhóc kia ngửa mặt lên trời ngã ngửa ra đất, mấy người kia mới phục hồi lại tinh thần.

“Mày…” Phương Trì chỉ vào nó, chỉ hai cái lại không biết nói gì, lần nào cũng như thế, không biết có thể nói được gì.

Đang nghĩ từ ngữ, Tiếu Nhất Minh đã đi tới kéo cậu đi, đi được hai bước liền bắt đầu chạy, Phương Trì cũng chỉ đành chạy theo.

Chạy chưa được vài bước, đã nghe thấy tiếng xe máy ở đằng sau, người ta đã tỉnh táo lại rồi, giờ đuổi theo.

“Đệch.” Phương Trì đột nhiên dừng lại, ném cặp qua một bên, quay người nhào tới thằng vừa nhảy từ trên xe tới, nối tiếp là một đấm.

Đuổi theo là bốn người, hai đứa lớp sáu, hai đứa trường ngoài.

Phương Trì lại đạp một chân ra, đột nhiên có cảm giác rất sảng khoái, như thể biểu diễn tập thể dục, cực kỳ hả giận, đối với cậu mà nói, mấy đứa này giống như tự dẫn tới cửa cho cậu trút giận.

Một hai ba bốn, năm sáu bảy tám, hai hai ba bốn, năm sáu bảy tám….

Thực sự là quá hiểu lòng nhau.

Cuối cùng, lúc bị Tiếu Nhất Minh cố túm kéo đi, cậu còn chưa hết thòm thèm lắm.

Tiếu Nhất Minh kéo cậu đi cả một đoạn đường mới buông tay ra, nhíu mày: “Mày cần gì phải thế? Không dưng tìm phiền phức cho mình.”

“Chúng nó không dám.” Phương Trì quay người hướng về phía tường, châm điếu thuốc.

“Đều là không cần mặt mũi nữa, lén cho mày mấy cú mày phòng được chắc?” Tiếu Nhất Minh dựa vào tường, thở dài.

“Tao còn chưa lo, mày lo cái gì.” Phương Trì nói.

“Nói hai câu thì để bọn nó nói hai câu,” Tiếu Nhất Minh ăn một quả hạt dẻ, “Cứ làm như thế, mày càng không tránh được mấy chuyện này.”

“Chuyện gì?” Phương Trì trôi chảy hỏi, hỏi xong lại hơi hối hận.

Tiếu Nhất Minh không nói gì, tiếp tục ăn hạt dẻ.

Phương Trì nhả một ngụm khói về phía tường, cậu hiểu ý Tiếu Nhất Minh, nói không sai, vốn là không có chuyện gì liên quan đến cậu, đánh một trận, có hay không có, đều thành ra là có rồi.

Nhưng nếu bảo cậu nghe nói tận mặt như vậy mà vẫn giữ yên lặng, cậu lại không kiềm chế được.

Rất mẫu thuẫn.

Có lỗi gì? Liên quan gì đến mày?

Vậy trốn gì mà trốn?

Sợ gì mà sợ?

Phương Trì có hơi phiền muộn tắt thuốc lá: “Tao đi đây.”

Tiếu Nhất Minh đưa một túi hạt dẻ cho cậu, Phương Trì nhận lấy rồi nhét vào trong áo khoác, đột nhiên có hơi buồn cười, quá thần kỳ, đánh một trận ầm ĩ, Tiếu Nhất Minh thế mà còn nhớ được hạt dẻ, hai túi đều còn nguyên.

Lúc đi tới dưới tầng nhà Phương Ảnh, chính là lúc nhà nhà nấu cơm nấu ăn rộn ràng nhất, từng hơi thở vào đều có thể ngửi được mùi thơm của thức ăn, nếu không có hạt dẻ, Phương Trì còn có hơi định ăn bát mì ở quán mì dưới tầng rồi hẵng lên.

Lúc chuẩn bị đi vào hành lang, một con xe đạp điện phóng tới, trên xe để một đống hộp thức ăn nhanh, người trên xe xách hộp chạy lên tầng.

Lông mày Phương Trì nhíu lại.

Là ship đồ ăn, bên trong tòa nhà này, ngoài Phương Ảnh, chắc cũng không có ai gọi đồ ăn ngoài nữa.

Còn gọi nhiều như thế.

Cậu chậm rãi đi lên tầng, cảm giác lửa giận đã bắt đầu lóe lên xẹt xẹt.

Lúc đi tới tầng nhà Phương Ảnh, người ship đồ ăn tay không chạy xuống, Phương Trì đè nén lửa giận, đi tới cửa nhà Phương Ảnh.

Cửa mở hé không đóng chặt, từ khe cửa mở có thể nhìn thấy bàn mạt chược cùng với Phương Ảnh một mặt uể oải rồi lại tinh thần phấn chấn gấp trăm lần trong phòng.

Phương Trì đẩy cửa ra đi vào, lúc nhìn thấy Tiểu Quả đang ngồi trên ghế nhỏ bên cạnh cầm một hộp đồ ăn nhanh chuẩn bị ăn, lửa giận của cậu đã bùng lên.

“Tiểu Trì…” Phương Ảnh hơi kinh ngạc đứng lên.

Phương Trì đi qua, cứ thế hất bàn lên, tiền và mạt chược trên bàn cùng nhau văng ra.

“Tiểu Quả vào phòng ăn đi.” Phương Trì nói.

Tiểu Quả cầm hộp cơm, chạy vào phòng trong.

“Ai đây?” Có người phụ nữ hô lên, “Bị thần kinh à?”

“Cút!” Phương Trì quay đầu, trừng người này.

Trong phòng đã yên tĩnh, không có người mở miệng cũng không ai động đậy, toàn bộ đều nhìn cậu.

Phương Trì một lần nữa rơi vào hoàn cảnh không biết nói gì, đành phải đạp lên mặt bàn bị hất tung, mặt bàn kêu lên một tiếng rắc, nứt ra một khe.

Mấy người nọ lúc này mới nhảy dựng lên, quay người chạy ra ngoài, sau đó vừa chửi vừa đi xuống tầng.

"Em làm gì đây!" Phương Ảnh cau mày, nhặt tiền trên đất lên.

"Chị còn đánh bạc?" Phương Trì kéo cô dậy, gằn giọng, "Chị thấy phiền phức lần trước, qua rồi nghĩa là không sao nữa phải không?"

"Chị chỉ có hôm nay…" Phương Ảnh quay mặt đi chỗ khác.

"Chị bớt đánh rắm với em đi," Phương Trì chỉ vào cửa phòng trong, "Tự chị sống lung tung thế nào cũng được, chị định để Tiểu Quả sống thế này à?"

Phương Ảnh không nói gì.

"Đi." Phương Trì kéo cô ra cửa.

"Làm gì!" Phương Ảnh sợ hết hồn, giãy dụa.

"Trả tiền lại," Phương Trì nói, tiện tay cầm túi của cô trên ghế sofa lên, "Có tiền đánh bài mà không có tiền trả nợ."

Phương Ảnh bị cậu vừa kéo vừa lôi đến cây ATM bên cạnh khu nhà, cho dù có không tình nguyện, nhưng vẫn không thể làm gì khác hơn là nhập mật khẩu vào.

Trong thẻ có hơn hai vạn, có thể nhìn ra Phương Ảnh vẫn luôn nghĩ biện pháp kiếm tiền, mà kiếm được chỗ tiền này rồi, lại tiếc không trả lại.

Phương Trì mặc kệ chống đối của Phương Ảnh, chuyển hai vạn vào trong thẻ mình, để lại số lẻ cho Phương Ảnh.

"Em nhắc chị một lần nữa," Phương Trì chỉ vào mũi Phương Ảnh, "Chị tự hại chị, em không quan tâm, nhưng nếu chị dám hại em, em chắc chắn không tha cho chị."

"Chị không dám!" Phương Ảnh cau mày.

"Chị tốt nhất là đừng dám," Phương Trì nói, "Trước khi trả xong tiền mà để em thấy chị đánh bạc, đừng trách em không nể nang."

Phương Ảnh liếc mắt nhìn cậu.

"Cho chị vay tiền là Tôn Vấn Cừ," Phương Trì nhìn chằm chằm cô, "Chị đừng tưởng anh ta dễ trêu hơn mấy kẻ cho chị vay nặng lãi!"

Phương Ảnh đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn cậu chằm chằm: "Em làm sao lại lấy tiền từ chỗ anh ta cơ chứ! Giời ơi!"

"Không cần chị quan tâm." Phương Trì quay người đi.

Phương Trì về đến nhà, tra số tiền trong thẻ, lấy điện thoại di động ra.

Mấy ngày hôm nay, Tôn Vấn Cừ vẫn không liên lạc với cậu, như thể hợp đồng phục vụ đã hết hiệu lực rồi, chuyện cậu nợ tiền cũng không còn có giá trị nữa.

Tôn Vấn Cừ có thể không hỏi chuyện tiền nong, nhưng Phương Trì không nhắc lại thấy ngại, cậu định trả lại một phần trước, không thì báo cáo một chút tiến triển cũng được.

Thế nhưng, điện thoại đã nối rồi, mà bên phía Tôn Vấn Cừ, từ đầu đến cuối đều chẳng có ai nghe.

---

*hạt dẻ ngào đường: món ăn vặt nổi tiếng ở Bắc Kinh và Thiên Tân

=W= Chú Lượng Tử bảo tốt nghiệp rồi mới đùa giỡn lưu manh được, bao giờ cháu Tiểu Trì mới tốt nghiệp nhỉ?

28. Chương 28

Điện thoại Tôn Vấn Cừ đang reo, reo rất nhiều lần, hắn đều không cầm lấy điện thoại lên nhìn lần nào.

Mã Lượng ở ngoài cửa liếc mắt nhìn, không đi vào.

Tuy đây là phòng làm việc của gã, nhưng hiện giờ lại là của Tôn Vấn Cừ, Tôn Vấn Cừ đã ngồi ở đây một buổi trưa, thêm nửa buổi tối, cơm cũng chưa ăn.

Tôn Vấn Cừ là một người mà hầu hết thời gian, kể cả lúc ngủ cũng luôn được chăng hay chớ, có điều cho

dù hắn vừa chán vừa ghét mấy cái kỹ năng từ nhỏ đã gắn như hình với bóng này, thế nhưng đến lúc thực sự bắt tay vào làm, sẽ tạo cho người khác cảm giác hắn yêu những thứ này đến mức có chìm xuống đáy sông cũng không di chuyển đứng lên được.

Mã Lượng cảm thấy, dùng "say mê" hay "chìm đắm" đều không thích hợp, cũng chẳng có cách nào để hình dung.

Mãi cho đến gần mười giờ, Tôn Vấn Cừ mới thả bút xuống, ra khỏi phòng làm việc.

"Ăn gì đó đi," Hồ Viện Viện lập tức đứng lên, "Chị đi hấp cho cậu."

"Em muốn ăn mì, chị dâu nấu cho em bát mì là được." Tôn Vấn Cừ nhìn thử điện thoại di động, cái điện thoại di động này là mới đổi, dùng còn chưa quen tay, hất nửa buổi mới mở ra được, trong mấy cuộc bị nhỡ có hai cuộc là của Phương Trì, "Cái lạp xườn em mang cho hai người, bỏ vào một ít."

"Được." Hồ Viện Viện đi vào nhà bếp.

"Không, không lỡ việc chứ?" Mã Lượng hỏi, "Điện thoại kêu nửa, nửa ngày rồi."

"Tao có việc gì mà lỡ được." Tôn Vấn Cừ ném điện thoại, ngồi xuống cạnh Mã Lượng, "Chốc nữa tao lái xe đi về thôi, buồn ngủ chết đi được rồi."

"Tao đưa mày về." Mã Lượng nói.

"Không cần," Tôn Vấn Cừ ngáp một cái, "Ngày mai tao ra ngoài chơi, xe tao cầm."

"Ừ," Mã Lượng vỗ vai hắn, "Tao bảo mày dùng máy tính vẽ, vẽ tốt hơn bao nhiêu, còn phải dùng tay vẽ."

"Không biết dùng." Tôn Vấn Cừ nhắm mắt lại, Mã Lượng vừa định nói hắn liền bồi thêm một câu: "Đừng bảo học, tao không muốn học."

Mã Lượng nở nụ cười nửa buổi.

Nếu như không tính giảng bài cho Phương Trì, Tôn Vấn Cừ đã rất nhiều năm rồi không đàng hoàng làm việc gì, trước lúc ăn còn tạm được, chỉ thấy có hơi mệt, ăn xong bát mì Hồ Viện Viện nấu, uể oải trong thân thể hắn như là bị kích thích mà bùng nổ.

Có lẽ là mì lạp xườn ăn quá ngon, nếu như là bạn học Phương Trì làm sẽ ngon hơn… Không, thật ra thì tay nghề của Hồ Viện Viện tốt hơn Phương Trì nhiều.

Tôn Vấn Cừ lại ngáp một cái, đường phía trước cũng trở nên mờ mịt, hắn dụi mắt, mở nhạc trong xe lên, mở tiếng rất to.

Một tiếng động lớn đập đến mức tim cũng nhảy lên tận cổ, làm hắn tức khắc tỉnh táo lại.

"Hey you! Wake up!" Hắn hắng cổ họng, cũng gào lên, ngón tay gõ lên vô lăng.

"Hey you! Wake up! In…"

"Hey you! Rise up!…"

Tôn Vấn Cừ nghe rất sảng khoái, còn ư hừ theo.

Xe quẹo, phía trước là trường học của Phương Trì, hắn chậc một tiếng, nhớ lại vẻ mặt Phương Trì nhìn thấy hắn ngày hôm đó, còn có cậu học sinh chú ý tới mình vượt xa khỏi mức người xa lạ nên có, đứng bên cạnh Phương Trì.

Không phải.

Tôi không phải.

Tôn Vấn Cừ chậc hai tiếng.

Không phải thì không phải.

Trường học đã đến giờ tự học buổi tối, trên đường đều là học sinh đang đeo cặp, Tôn Vấn Cừ liếc nhìn, định nếu thấy Phương Trì thì chở cậu một đoạn.

Có điều chậm rãi lái về phía trước, vẫn không thấy người nào đeo tai nghe to tướng chạy trên đường.

Đoạn đường này có hơi xấu, sửa chữa hai tháng rồi cũng không sửa tử tế được, lái xe mà nhịp điệu xe xóc còn hòa với nhịp trống nhạc.

Tôn Vấn Cừ vừa gào vừa lái xe, lúc nhìn thấy phía trước có một vũng nước lớn chắc bởi vì sửa đường ống nước mà bị lộ ra, đã chẳng còn cơ hội tránh nữa.

"Break you…" Tôn Vấn Cừ cũng lười tránh, vừa hét vừa lái qua.

Cùng lúc vọt qua vũng nước thấy nước văng tung tóe, hắn cũng nhìn thấy ven đường có người.

Đệt.

Phanh xe, giảm tốc độ xe cũng không kịp nữa.

Lúc hắn nhìn qua gương chiếu hậu, lặng lẽ xin lỗi người qua đường xui xẻo trong lòng, người qua đường này đột nhiên hạ tay xuống.

Sau đó, hắn nghe thấy phía sau xe mình vang lên một tiếng động rất lớn, hình như còn kèm theo tiếng vỡ vụn.

Cụ nhà nó.

Tôn Vấn Cừ lao ra vũng nước đọng, dừng xe lại, mở cửa xe nhảy xuống.

Đầu tiên liếc mắt nhìn phía sau xe, vỏ đèn xe bên phải đã bị thứ gì đó đập nứt, hắn có hơi tức giận, quay người trừng người nọ, gào lên: "Này! Cậu……..Phương Trì?"

Thế mà lại là bạn học Phương Trì đeo tai nghe to nhưng đang không chạy.

"Ơ," Phương Trì thấy là hắn, có lẽ cũng rất kinh ngạc, sững sờ tại chỗ không nhúc nhích, chỉ là kéo tai nghe trên tai xuống cổ.

"Cậu đập xe tôi à?" Tôn Vấn Cừ nhìn cậu chằm chằm, "Hey You! Rise Up! Nông nô vươn mình hát ca!"

"Tôi ghét nhất đồ ngu thấy nước còn không đi chậm lại.. Tôi cũng không biết là anh," Phương Trì cuối cùng cũng coi như lấy lại được tinh thần, xoa mặt, rồi phủi quần áo, "Bắn nước bẩn tung tóe lên cả người tôi còn định đánh tôi à."

"Cậu lấy cái gì đập đấy?" Tôn Vấn Cừ nhìn đèn xe, nhanh chóng chuyển đề tài, "Khỏe nhờ."

"Cái này." Phương Trì đưa tay ra.

Tôn Vấn Cừ liếc một cái, Phương Trì đang cầm trong tay sợi dây, đầu kia có mang một cái vòng, nhìn có vẻ là trang bị leo núi của cậu.

"Cậu cầm theo thứ quái quỷ này đi bộ?" Tôn Vấn Cừ quả thực không hiểu ra sao.

“Phòng thân,” Phương Trì thu gọn dây thừng vào trong cặp, đi tới cạnh xe nhìn đèn xe, “Tôi….sửa hộ anh.”

“Sửa thế nào?” Tôn Vấn Cừ nhìn cậu.

“Sửa trong cửa hàng,” Phương Trì do dự, “Hoặc là anh nói cho tôi bao nhiêu tiền, tôi trả anh.”

“Thôi,” Tôn Vấn Cừ đá bánh xe, “Chẳng bao nhiêu tiền, tôi đến chỗ bạn tôi sửa là được, tôi đây cũng tính là tự làm tự chịu.”

“…À, chỗ bạn bè không lấy tiền à?” Phương Trì hỏi.

“Ừ.” Tôn Vấn Cừ đáp một tiếng.

Phương Trì không nói gì, cũng không nhúc nhích, cứ đứng như vậy.

Tôn Vấn Cừ vốn còn định hỏi xem cậu gọi cho mình là có chuyện gì, vừa nghiêng đầu thấy trên mặt cậu đều là không thoải mái với lúng túng, lời định nói tự nhiên lại chẳng nói ra được.

“Vậy tôi……” Phương Trì nói.

“Vậy cậu…” Tôn Vấn Cừ mở miệng cùng lúc với cậu, dừng lại chờ cậu nói cậu lại chẳng lên tiếng, Tôn Vấn Cừ cảm giác mình sắp bị cậu lây lúng túng cho luôn, “Cậu gọi cho tôi à?”

“À, đúng,” Phương Trì gật đầu, “Định nói với anh là Phương Ảnh trả lại ba vạn rồi, tôi có thể đưa ba vạn này cho anh trước.”

“Không vội,” Tôn Vấn Cừ phất tay, “Cậu cũng không chạy thoát được.”

“…À.” Phương Trì đáp một tiếng, lại không nói gì.

Tôn Vấn Cừ mặt đối mặt trừng cậu một lúc, thực sự không chịu nổi nữa, quay người mở cửa xe ra, “Lên xe đi, tôi đưa cậu về.”

Không đợi Phương Trì nói chuyện, hắn đã vòng qua đầu xe tới bên ghế phụ, mở cửa ra: “Không, cậu chở tôi.”

Phương Trì nhìn có vẻ rất do dự, đi một bước về hướng ghế lái lại dừng.

“Hợp đồng phục vụ hết giá trị nên cậu giỏi rồi đúng không?” Tôn Vấn Cừ lên xe, “Tôi buồn ngủ lắm rồi, lái xe nữa lại sợ đâm, cậu chở tôi về.”

Phương Trì lên xe, ném cặp mình ra ghế sau.

Cậu vừa mới khởi động xe, trong xe liền bùng nổ tiếng nhạc inh tai nhức óc, tay cậu run run, suýt nữa đã tắt máy xe đi.

“Ai ôi,” Phương Trì vặn nhỏ âm thanh, “Còn chưa đến ba mươi mà tai đã nghễnh ngãng thế này…”

“..trol of your life…” Tôn Vấn Cừ nở nụ cười, dựa vào ghế dựa, nhắm mắt lại, “life..life…life…Cậu không muốn nghe thì tắt đi.”

**bài Tôn Vấn Cừ nghe là Self Bias Resistor – Fear Factory*

“Đổi bài khác đi.” Phương Trì đưa tay chuyển sang bài sau, lái xe đi.

Nhạc lại vang lên, lần này nhẹ nhàng dễ nghe hơn nhiều, tuy hai câu sau vẫn phun trào như cũ, nhưng vẫn trong phạm vi Phương Trì chịu đựng được.

“”Invisible Wounds“,” Tôn Vấn Cừ nhắm mắt lại nói, “Tôi thích bài này, cậu không thích nghe mấy bài này đúng không?”

“Cũng được,” Phương Trì nói, “Cái này tôi nghe rồi, trong Vùng đất quỷ dữ* đúng không.”

**Resident Evil*

“…dark bodiess…” Tôn Vấn Cừ hát một câu, “no sign…”

Phương Trì không nhịn được, quay đầu liếc mắt nhìn Tôn Vấn Cừ.

Tôn Vấn Cừ phát âm tiếng Anh nghe rất hay, thế nhưng, khúc Mục Dương nữ còn lưu lại bên trong MP3 của cậu, hình ảnh Tôn Vấn Cừ lúc Tôn Vấn Cừ kéo đàn nhị còn có thể nhớ được, cùng với Tôn Vấn Cừ giờ nhắm mắt gào lên theo nhạc, thực sự có hơi khó để liên tưởng tới nhau.

“ory…ta da ta da…” Tôn Vấn Cừ lại hát một câu.

“Sao lại ta da rồi.” Phương Trì ngây người.

“Không nhớ lời.” Tôn Vấn Cừ nói.

Phương Trì không nói nữa, Tôn Vấn Cừ cũng im lặng nhắm mắt không nói không hát gì nữa, lái xe tới nhà Tôn Vấn Cừ, Phương Trì phát hiện hắn đã ngủ.

“Đến rồi.” Phương Trì đẩy hắn một cái.

Đẩy đến mấy lần, Tôn Vấn Cừ mới mở mắt ra, Phương Trì có thể nhìn thấy máu hồng bên trong mắt hắn: “Anh làm gì thế, buồn ngủ thành ra thế này?”

“Đại chiến trên giường một ngày một đêm.” Tôn Vấn Cừ ngáp một cái, đẩy cửa ra xuống xe.

Phương Trì nhíu mày, xuống xe khóa cửa, đưa chìa khóa cho hắn.

“Ngày mai…” Lúc Tôn Vấn Cừ nhận chìa khóa còn nói một câu, nói xong lại cười, “À, đúng rồi, hết giá trị rồi, vậy thôi, cám ơn nhiều.”

“Tiền tôi sẽ nhanh chóng trả.” Phương Trì nói.

“Không sao,” Tôn Vấn Cừ mở cổng đi vào, “Không nghĩ là cậu trả lại được.”

Về đến nhà, Tôn Vấn Cừ cũng không tắm, cứ thế nhào lên giường ngủ luôn.

Như vậy rất tốt, bớt đi thời gian suy nghĩ lung tung.

Có điều, Tôn Vấn Cừ đã rất lâu không chạm vào những thứ này rồi, vừa chạm vào đã dùng việc như vậy để luyện tập, thực sự là có hơi mệt.

Mấy ngày nay, hắn vẽ cho Mã Lượng một bộ ấm, thế nhưng nhà giàu Lưu Dương ban đêm còn đeo kính râm kia lại không hài lòng, dùng một câu trả lời rất mơ hồ mà cao siêu trả lại: “Rất sáng tạo, rất ấn tượng, nhưng mà hình như vẫn còn thiếu thiếu ý tứ gì đó, một chút gì đó thôi.”

“Tao đệt luôn,” Tôn Vấn Cừ nằm trên giường không muốn dậy, “Đời tao, làm nhiều đồ như thế, trước tới giờ mới có một người không chuyên dám mẹ nó nói với tao câu như thế, thiếu thiếu ý tứ gì đó.”

“Không thì sao lại gọi là người, người không chuyên đây,” Mã Lượng cười, dựa vào cửa phòng ngủ, ngậm thuốc lá, “Sao, định làm thế nào?”

“Tao vẽ tiếp bộ khác,” Tôn Vấn Cừ nhìn trần nhà, “Tao cũng cảm thấy có hơi thiếu ý tứ, chắc chắn không

cùng ý tứ với gã, thế nhưng đúng là có thiếu gì đó…”

“Vấn Cừ,” Mã Lượng rít một hơi thuốc lá, “Tao thích, thích mày, mày như thế này.”

“Không mặc áo nằm trên giường?” Tôn Vấn Cừ chậc một tiếng, “Biết ngay mày với Hồ Viện Viện chỉ là hôn nhân danh nghĩa.”

“Cút đi,” Mã Lượng cười vui vẻ, “Tao hỏi mày, nếu như bộ tiếp theo, gã kia còn bảo còn, còn thiếu, thiếu thiếu ý…tứ, thì làm sao bây giờ.”

“Thì không làm chứ sao,” Tôn Vấn Cừ nói, “Mày bảo gã đi tìm cái thiếu thiếu ý tứ đấy đi, mặt mày bao lớn, chê tao thì thôi, chê đồ gốm của tao, cút mẹ gã đi.”

Mã Lượng không lên tiếng, lại ngậm điếu thuốc nhìn hắn cười.

“Ôi, mày đúng là đáng ghét,” Tôn Vấn Cừ ngồi dậy, suy nghĩ, “Đến lúc đó căn bản không cần để ý đến lời gã, chỉ cần tao hài lòng bộ đấy, tao cứ làm luôn là được…”

Mã Lượng ngẩng đầu lên, thuốc lá suýt nữa rơi.

“À, không phải, mày làm… Hoặc là mày cho người làm luôn là được, ” Tôn Vấn Cừ xuống giường, vừa mặc áo, vừa nói, “Tao cảm thấy gã sẽ không xem bản vẽ đâu, làm ra rồi sẽ không thiếu thiếu ý tứ kia nữa.”

“Ừ.” Mã Lượng đáp.

“Đi thôi, phấn chấn lên.” Tôn Vấn Cừ đi rửa mặt, cầm bình sữa chua vừa uống vừa ra khỏi cửa.

Hôm nay là tụ họp sinh nhật Trương Lâm, phải đến.

Mã Lượng lái xe, lúc xe dừng lại bên ngoài quán bar Lý Bác Văn lại không xuống xe, nhìn hắn.

“Định nói gì à?” Tôn Vấn Cừ cũng nhìn Mã Lượng.

“Cảm giác mày tối nay sẽ….sẽ gây sự.” Mã Lượng nói.

“Thế à?” Tôn Vấn Cừ nở nụ cười.

“Tao quá, quá hiểu mày,” Mã Lượng chỉ hắn, “Mày vì, vì Lý Bác Văn mà đến.”

“Mày định thế nào,” Tôn Vấn Cừ nhếch khóe miệng, “Không cho tao vào à?”

“Cho,” Mã Lượng nói, “Thế nhưng hôm, hôm nay là sinh, sinh nhật Trương Lâm, đừng phá nó.”

“Yên tâm, tao cũng phải ăn uống chơi bời đã trước,” Tôn Vấn Cừ cười, “Rồi sao?”

“Hết rồi,” Mã Lượng mở cửa xe, “Tao còn phải giúp, giúp mày, không thì biết đâu mày lại để cho nó, nó trị.”

“Bảo sao tao yêu mày thế này.” Tôn Vấn Cừ vỗ vai Mã Lượng, xuống xe.

Thật ra thì, sinh nhật Trương Lâm cũng không có gì đặc biệt, chỉ là lý do để đám người này tụ họp, vừa mới ngồi xuống, Trương Lâm đã nói trước: “Không được chúc sinh nhật vui vẻ, không được chúc, không được chúc…”

“Sinh nhật vui vẻ.” Tôn Vấn Cừ dựa vào ghế nói.

“Tôn Vấn Cừ, mày sớm muộn gì cũng bị tao đánh cho một trận.” Trương Lâm chỉ vào hắn, “Mày không chán à.”

“Người đã ba mươi rồi còn đẹp thế này, phải tự hào chứ.”

“Má ơi,” Trương Lâm nhanh chóng bưng miệng, cười nói, “Thằng khốn này không thích phụ nữ đúng là may thật”

Một đám người ầm ĩ trong phòng khách một trận, ngồi xuống bắt đầu uống rượu hát hò đùa nghịch lung tung.

La Bằng mang theo rượu, Tôn Vấn Cừ uống thử, cảm thấy không tệ, mọi người có người nói chuyện có người hát hò, ầm ầm, hắn vẫn luôn không chạm phải mắt Lý Bác Văn.

Lý Bác Văn vẫn luôn nhìn về phía hắn, lúc hắn nói chuyện với người khác còn đáp lời mấy lần, Tôn Vấn Cừ đều mặc kệ gã, sợ bản thân không kiềm chế được cuối cùng lại đánh cho Lý Bác Văn một trận.

Thế nhưng Lý Bác Văn lại cực kỳ cố chấp, cuối cùng cũng cầm chén rượu tới, ngồi xuống bên cạnh Tôn Vấn Cừ: “Vấn Cừ, chú với ba chú…không sao chứ.”

Tôn Vấn Cừ bỗng thấy phiền muộn, hắn không hề muốn ở trước mặt…nhiều bạn bè nói chuyện này, đã vậy Lý Bác Văn nói còn không nhỏ, mấy người bên cạnh đang trò chuyện đều nghiêng đầu qua: “Vấn Cừ, mày lại mâu thuẫn với ông cụ à?”

Tôn Vấn Cừ không lên tiếng, uống một hớp rượu.

"Không làm ầm lên," Lý Bác Văn nói, "Không phải là ông cụ muốn bảo Vấn Cừ về nhà hỗ trợ à, mà nó không chịu."

"Vấn Cừ, không thì mày cũng đừng có vặn với ba mày nữa..." Có người khuyên một câu.

"Không đơn giản như thế," Tôn Vấn Cừ đè nén lửa giận trong lòng, quan hệ giữa hắn và ba, đừng nói một người ngoài, chính hắn cũng không vuốt xuôi được, bình thường hắn không muốn nói nhiều, mọi người cũng không hỏi đến.

Bây giờ bị Lý Bác Văn tổng kết như thế, ý nghĩa đều thay đổi cả.

"Nói chung, giờ ông cụ chặt đứt đường ăn của Tôn Vấn Cừ, cũng không cho chúng ta cho Tôn Vấn Cừ mượn tiền, muốn ép nó." Lý Bác Văn thở dài.

"Tôi hỏi mượn ai?" Tôn Vấn Cừ vốn không định trở mặt ngay bây giờ với Lý Bác Văn, mà thật sự hơi không nén được giận.

"Kinh tế vừa bị khóa, chú không có tiền nhất định phải đi mượn, ba chú tính rồi." Lý Bác Văn cau mày.

"Nếu lén mượn chắc cũng không phát hiện được chứ." Có người nói một câu.

"Ai biết được, tốt nhất là giờ đừng có mượn, ngộ nhỡ ông cụ biết được lại càng giận hơn." Lý Bác Văn nói.

"Đệch," Mã Lượng vẫn luôn không nói gì, nghe thấy câu này, liền lấy ví tiền ra, rút một tấm thẻ ra để lên tay Tôn Vấn Cừ, "Mật khẩu là sinh, sinh nhật mày."

Sau đó lại nhìn Lý Bác Văn: "Tao mẹ nó rõ ràng, rõ ràng cho nó, để tao xem ông cụ, ông cụ biết được thế nào."

"Lượng Tử, mày cần gì phải thế." Lý Bác Văn nói.

"Nếu ông cụ, biết được, vậy chính là mày nói." Mã Lượng chỉ vào gã, "Chỉ có, mẹ nó mày là có khả năng phá chuyện nhất."

"Ơ ơ ơ." La Bằng chạy nhanh tới hòa giải, "Làm sao đây."

"Bác Văn, anh đi ra," Tôn Vấn Cừ cảm giác không thể ở đây nổi nữa, đứng dậy đi ra ngoài phòng khách.

“Không phải chứ, Vấn Cừ, chú và Lượng Tử có ý kiến gì với anh, thì cứ nói trước mặt mọi người,” Lý Bác Văn cũng đứng lên, “Hai chúng ta cùng nhau lớn lên, anh đối xử với chú thế nào, mọi người đều nhìn thấy.”

“Đúng đúng đúng,” Lại có người kéo Tôn Vấn Cừ lại, “Làm gì thế này, quan hệ của mày với Bác Văn thế nào, bọn tao đều biết, Bác Văn có bao giờ hai lời với mày đâu, Lượng Tử mày cũng đúng là, nói gì không đâu.”

“Nói thật.” Mã Lượng ngồi không nhúc nhích.

“Vấn Cừ,” Lý Bác Văn mặt mày bực bội nói, “Giữa chúng ta không phải có hiểu lầm gì chứ, chú nói với anh cho rõ ràng, anh có làm gì không đúng thì chú…”

Lý Bác Văn còn chưa nói xong, Tôn Vấn Cừ đã đấm một cú lên mũi gã.

Người trong phòng khách đều ngây người, Lý Bác Văn bịt mũi quơ, lúc lấy tay ra, máu từ lỗ mũi đã chảy ra.

“Trời ạ Vấn Cừ, mày làm gì thế này!” Trương Lâm nói to.

Tôn Vấn Cừ không nói gì, đấm cho Lý Bác Văn một cú nữa, Lý Bác Văn lảo đảo ngã xuống phía sau ghế sofa, mặt mày kinh ngạc nhìn hắn, cố hết sức nói: “Vấn Cừ, chú làm gì đây!”

“Tự anh hiểu rõ!” Tôn Vấn Cừ chỉ vào người gã, đang định nhào tới, lại bị mấy người kéo lại.

Cả đám người sau khi lấy lại tinh thần rồi đều tới ngăn Tôn Vấn Cừ lại, tính tình Tôn Vấn Cừ không tốt, hất bàn mắng người nhăn mặt đều từng làm, nhưng vẫn chưa từng ra tay đánh ai bao giờ.

Lần này, không chỉ có động tay, mà còn đánh bạn thân Lý Bác Văn tuyệt không hai lời với hắn trong lòng mọi người.

“Chuyện này là thế nào, Vấn Cừ, sao mày lại kích động thế!” Cả đám người vừa kéo hắn ra vừa khuyên, bên kia, mấy người con gái đang nhanh chóng lấy giấy ra lau máu cho Lý Bác Văn.

“Buông tao ra!” Tôn Vấn Cừ nói to.

Tất cả đều không buông tay.

Mã Lượng vẫn luôn ngồi trên ghế sofa không nhúc nhích liền đứng lên, một tay cầm chai bia lên, đập choang cái xuống bàn uống nước, sau đó cầm cổ chai bia đã vỡ đi tới: “Buông nó ra.”

Bộ dạng này làm cho mọi người đều choáng váng, theo bản năng mà thả lỏng, buông cánh tay Tôn Vấn Cừ ra.

Lý Bác Văn đẩy Trương Lâm đang lau máu cho gã ra, đột ngột nghiêng người sang bên cạnh, muốn tránh một chân Tôn Vấn Cừ đạp lên bụng gã.

Tôn Vấn Cừ đạp hụt, nhưng rất nhanh đã tóm lấy cánh tay kéo gã lên, đấm một đấm lên bụng gã: "Anh đừng có giả vờ vô tội ở đây với tôi! Anh diễn kịch không thấy mệt à? Tôi xem mà mẹ nó còn thấy mệt rồi!"

Liên tiếp mấy đấm, Lý Bác Văn rút cuộc cũng không trốn tránh tiếp được, chủ yếu là vì Mã Lượng vẫn cứ đứng nơi đó, tức khắc cũng không có ai tới can ngăn được.

Gã vùng vẫy nhảy dựng lên đẩy Tôn Vấn Cừ ra, sau đó cũng đạp một cái: "Tôi mắt mù rồi! Bạn tốt nhất của tôi đối xử với tôi thế này!"

Tôn Vấn Cừ đánh nhau cũng không phải là lợi hại, mà dù sao cũng ngày ngày tới phòng tập thể hình giết thời gian, trước lúc vào núi cũng là ngày ngày tới phòng tập thể hình ngắm đàn ông cởi trần, loại người chẳng bao giờ rèn luyện như Lý Bác Văn, không phải đối thủ của hắn.

Còn chưa được mấy phút, Lý Bác Văn đã bị hắn tóm cổ áo ấn trên mặt đất.

"Tôi không phải bạn tốt nhất của anh," Tôn Vấn Cừ lại một đấm lên mặt gã, "Bạn tốt nhất của anh chính là anh!"

Cửa phòng riêng bị đẩy ra, mấy người bảo vệ và nhân viên phục vụ lao vào, kéo Tôn Vấn Cừ qua một bên, nhưng bởi vì đều biết Tôn Vấn Cừ là "bạn tốt nhất" của ông chủ bọn họ, cho nên lúc nhìn thấy Lý Bác Văn máu me đầy mặt, cũng không ai dám cứ thế động tay với Tôn Vấn Cừ, chỉ nhanh chóng nâng gã dậy: "Anh Lý, chuyện này…"

"Hòa nhau chưa? Chú nguôi giận chưa?" Lý Bác Văn lau máu trên mặt, nhìn Tôn Vấn Cừ.

"Hòa không được, cũng không nguôi được giận,"Tôn Vấn Cừ nhìn theo gã, "Anh đã làm gì, đã nói gì, trong lòng anh tự rõ, người khác có thể nói giữa chúng ta có hiểu lầm, chỉ có anh, với tôi, biết rõ ràng giữa hai ta chẳng có hiểu lầm gì cả."

"Vấn Cừ, Vấn Cừ," La Bằng đi tới ôm vai Tôn Vấn Cừ, "Mày ra tay nặng quá, chuyện này sao lại đến mức này."

"Tao sống đến giờ, ghét nhất nghe người khác giải thích, cũng ghét nhất phải giải thích cho người khác," Tôn Vấn Cừ nhìn người trong phòng, "Cũng không quan tâm người khác nghĩ tao thế nào nhìn tao thế nào, cho nên tùy ý mọi người."

Trong phòng khách rất yên tĩnh, ngay cả tiếng nhạc cũng không biết đã biến mất từ lúc nào, Tôn Vấn Cừ chỉ vào Lý Bác Văn: "Tôi chỉ muốn cho anh biết, tôi chơi cùng anh, tôi cười với anh, là tôi nể mặt chú Lý, tôi nhịn đủ rồi."

Mã Lượng ném cái chai vỡ một nửa trong tay xuống đất, cùng Tôn Vấn Cừ đi ra khỏi phòng riêng.

"Tay mày không sao đấy chứ?" Tôn Vấn Cừ ngồi trong xe hỏi.

"Không," Mã Lượng liếc mắt nhìn hắn, "Mày coi như là ném, ném hết đám bạn này?"

"Ném thì ném, cái kiểu ném được này cũng không tính là bạn bè." Tôn Vấn Cừ cúi đầu.

"Trả thẻ cho tao." Mã Lượng nói.

"Mẹ kiếp," Tôn Vấn Cừ cười vui vẻ, ném trả thẻ cho Mã Lượng, "Mật khẩu là sinh nhật tao thật à?"

"Mày nghĩ, nghĩ hay nhỉ," Mã Lượng chậc một tiếng, "Là sinh nhật, nhật vợ tao."

"Diễn, diễn quá sâu," Tôn Vấn Cừ cười không ngừng được, lại ấn lên thái dương, "Mày uống nhiều rượu không?"

"Nhiều, nhiều lắm," Mã Lượng đưa chìa khóa xe cho hắn, "Mày lái?"

"Tao uống cũng không ít, rượu vào gan to," Tôn Vấn Cừ dựa vào phía sau, "Gọi con trai tao qua lái xe đi."

29. Chương 29

"Con trai mày?" Mã Lượng hơi do dự, cầm điện thoại Tôn Vấn Cừ qua, "Phương, Phương, Phương… đệch, mày đã không biết xấu hổ mà hôn, hôn nụ hoa còn có thể để, để ý đến mày?"

"Nhất định phải để ý đến tao." Tôn Vấn Cừ cười.

"Nói, nói thế nào?" Mã Lượng không ấn số, nhìn hắn, "Mày vừa, vừa ý thằng nhóc kia đấy à."

"Gì mà vừa ý với không vừa ý, nhỏ tuổi quá," Tôn Vấn Cừ tựa vào lưng ghế chậc mấy tiếng, "Tao cảm thấy cậu ta cũng là, nên ngứa miệng đùa mấy câu, cậu ta bảo cậu ta không phải, vậy thì không đùa nữa."

“Rút cuộc là phải, hay không phải?” Mã Lượng hỏi.

“Cậu ta bảo không phải thì là không phải.” Tôn Vấn Cừ cười.

“Thế nhất, nhất định là,” Mã Lượng cũng cười, “Nói không chừng là có ý, ý với mày.”

“Khó nói,” Tôn Vấn Cừ suy nghĩ, “Thằng nhóc này là kiểu người rất dễ có cảm giác tội lỗi…..cũng không đúng lắm, chính là…mày hiểu ý tao không?”

“Không hiểu.” Mã Lượng nói.

“Là trước khi cậu ta trả tao hết mười vạn kia,” Tôn Vấn Cừ nói, “Tao có làm gì nói gì, chỉ cần không quá đáng, cậu ta đều sẽ nhịn, vì cậu ta đang mượn tao tiền.”

“À,” Mã Lượng lướt qua điện thoại, “Vậy gọi cậu, cậu ta đến đây?”

“Thôi,” Tôn Vấn Cừ đè tay Mã Lượng lại, “Cuối kỳ rồi, sắp thi, cũng đừng dày vò cậu ta nữa, gọi dịch vụ lái hộ đi.”

“Ừ,” Mã Lượng gọi điện thoại cho một người lái hộ rất quen tới, “Mày tìm, tìm được nhà chưa?”

“Còn chưa tìm đây,” Tôn Vấn Cừ chậm rãi xoay người, “Không vội.”

“Cũng đúng,” Mã Lượng gật đầu, “Đến lúc ngủ gầm cầu mới, mới cần vội.”

Tôn Vấn Cừ nhắm mắt lại cười vui vẻ nửa ngày.

Vội không?

Không vội thật.

Tôn Vấn Cừ căn bản cũng không thấy có chuyện gì để mà vội.

Nếu như nói không vội…. khoảng thời gian này, loại bất an mơ hồ trong lòng kia lại khiến chất lượng giấc ngủ vốn đã kém giờ rơi thẳng xuống mức thấp nhất trong lịch sử.

Là sốt ruột? Hay là phiền muộn?

Cho dù đã đánh Lý Bác Văn một trận rồi, cảm giác này vẫn không hề giảm bớt.

Làm sao thế này.

Một tác phẩm thất bại, khác người.

Từ sau ngày hôm đó trên đường về nhà bị Tôn Vấn Cừ bắn cho cả người đầy nước, Phương Trì đã không liên lạc với Tôn Vấn Cừ nữa.

Cũng không lâu sau, Phương Ảnh chủ động cầm hai vạn lại, tính ra thì đã trả được một nửa, bảo rằng chỗ còn thiếu trước kì nghỉ có thể trả lại, vừa khéo chạm vào kỳ hạn ba tháng, thế nhưng Tôn Vấn Cừ không thiếu tiền, cũng không để ý đến mười vạn kia, cậu cũng không báo cáo nữa.

Quan hệ nhìn có vẻ như rất thân giữa cậu và Tôn Vấn Cừ, cứ như vậy lúng túng mà đứt đoạn, Tôn Vấn Cừ không liên lạc với cậu, cậu dường như cũng chẳng có lý do gì khác để liên lạc Tôn Vấn Cừ.

Đây cũng là hi vọng của cậu, cậu không muốn đối mặt với Tôn Vấn Cừ nữa.

Chỉ là, bóng lưng có chút cô đơn của Tôn Vấn Cừ lúc vào nhà ngày hôm đó, luôn luôn ở trong đầu Phương Trì không lái đi được, thi thoảng lại nhớ đến.

Lúc nấu mì.

Lúc không làm được bài tập.

Lúc nhìn hai bức tranh trên tường.

Lúc Hoàng tổng luyện Thiết Sa Chưởng với bát ăn.

Lúc nghe thấy khúc Mục Dương nữ trong tai nghe.

Rất nhiều, rất nhiều lúc.

Phương Trì có khi sẽ cảm thấy chuyện này thật kỳ quái, ở cùng người này cũng chỉ có mấy tháng, mà lại có thể nhớ được nhiều đến vậy, nhưng mối quan hệ mà giữa hai bên đã xảy ra nhiều chuyện như vậy, lại vỏn vẹn chỉ có thể gắn bó dựa vào tờ giấy có tên là hợp đồng phục vụ kia.

Một khi thứ kia bị tuyên bố hết hiệu lực, tất cả liền lặng yên không một tiếng động mà tan biến.

Thật sự như thể, trước giờ chưa hề quen biết người này.

Năm nay kỳ nghỉ đông tới muộn, trường học còn thiếu điều lấy luôn đêm 30 ra học thêm luôn.

Vừa nghỉ một cái, Phương Trì liền đi tìm Phương Ảnh, Phương Ảnh cực kỳ miễn cưỡng lấy ra 4 vạn, bảo là xin ba mẹ một phần, hết sức rồi, còn thiếu 1 vạn thật sự không bỏ ra nổi, còn phải để lại tiền ăn Tết.

"Qua Tết chị trả hết nợ," Phương Ảnh gằn từng tiếng, "Ba tháng này chị đã cố kiếm tiền rồi, nhưng không kiếm nổi thật, em không biết lúc chị xin mẹ tiền, bà chỉ thiếu điều rút dao ra chém chị thôi…chỗ này đều là chị bán vòng tay bà nội cho mẹ mới kiếm được…"

"Sang năm trả hết nợ." Phương Trì lúc nghe thấy bán vòng tay liền dừng lại, nhưng vẫn cầm lấy tiền, kể cả thật sự bán vòng tay đi nữa, nếu cậu không cầm chỗ tiền này, Phương Ảnh cũng sẽ không đi mua lại vòng tay về, tiền vẫn sẽ bay đi.

Một vạn còn thiếu kia Phương Trì không dây dưa nhiều với cô nữa, lấy từ khoản để dành của mình bù vào, một là vì cậu nóng ruột về nhà gặp ông bà nội, hai là vì cậu nhất định phải trả tiền đúng hạn cho Tôn Vấn Cừ.

Rút tiền từ ngân hàng ra, Phương Trì dùng một cái túi giấy bỏ hết tiền vào, gọi xe đến nhà Tôn Vấn Cừ.

Nói ra thì đúng là lâu lắm rồi không gặp Tôn Vấn Cừ, vừa nghĩ tới bộ dạng Tôn Vấn Cừ lười biếng sống dở chết dở như trứng rắn, không hiểu sao cậu lại bắt đầu hơi căng thẳng.

Thế nhưng càng không hiểu sao hơn là, tuy có căng thẳng, mà đến lúc đi trên con đường nhỏ đến nhà Tôn Vấn Cừ, cậu lại bước nhanh hơn.

Thật sự không dám suy nghĩ xem là tại sao.

Có điều, lúc đi tới bên ngoài sân nhà Tôn Vấn Cừ, cậu thật sự không còn hơi sức đâu mà nghĩ những thứ này.

Phía bên ngoài sân dừng một chiếc xe, cậu chưa từng thấy con xe này, xe Tôn Vấn Cừ cũng chỉ có chiếc xe con bọ kia, cậu còn không biết rõ xe kia rút cuộc là của Tôn Vấn Cừ hay là của Mã Lượng.

Đang phân vân không biết có phải là nhà Tôn Vấn Cừ có khách, cậu có nên nhấn chuông không, thì cửa mở ra, một người đàn ông đi ra, cầm trong tay cặp giấy tờ, trên cổ còn đeo thẻ công tác.

Phương Trì sững sờ, đây là…người bên đại lý?

“Tình huống đại khái là như vậy,” người đàn ông này quay đầu nói với người phía sau, “Ở chưa tới mười năm, giá này đã khó tìm rồi.”

“Chưa trang trí gì cả,” một người phụ nữ đi ra, bên cạnh còn có một bà lão, “Tôi còn phải tốn thêm bao nhiêu tiền trang trí nữa.”

“Coi như trùng tu lại, không hợp ý thì chị cũng phải sửa lại, còn phiền phức hơn như này,” Người đàn ông nói, vừa ngước mắt lên liền nhìn thấy Phương Trì đứng ngoài sân, “Anh có việc gì sao?”

“Tôi tìm người,” Phương Trì cảm thấy mình vẫn chưa hoàn hồn được, “Tôi tìm Tôn Vấn Cừ.”

“Tôn Vấn Cừ?” Người đàn ông này có hơi mờ mịt suy nghĩ thử, “Không quen, chủ nhà này không phải tên là Tôn Vấn Cừ.”

“…Vậy, căn nhà này là muốn bán à?” Phương Trì hỏi.

“Đúng thế,” Người đàn ông gật đầu, lại quan sát cậu, có lẽ là đang đoán xem cậu có năng lực mua nhà không, sau đó không để ý đến cậu nữa, quay người tiếp tục nói chuyện với người phụ nữ kia.

Phương Trì đi qua vườn hoa nhỏ bên cạnh, cậu còn đang hơi kinh ngạc, nhà Tôn Vấn Cừ không phải đứng tên Tôn Vấn Cừ cũng không có vấn đề gì, thế nhưng căn nhà này cứ đột nhiên mà bán đi như vậy?

Phương Trì lấy điện thoại di động ra, gọi vào số Tôn Vấn Cừ.

“Xin lỗi, số máy ngài gọi đã tạm dừng phục vụ…” Giọng nói phát ra từ trong điện thoại làm Phương Trì ngây người, cầm điện thoại nghe ba lần mới ngắt điện thoại.

Tạm dừng phục vụ?

Có ý gì?

Nhạc chờ à?

Phương Trì lại gọi một lần nữa, trước đây Hứa Chu cũng dùng nhạc chờ kiểu vậy, cái gì mà số máy ngài gọi đã bị bắt cóc, xin mang một phần bánh rán trái cây đến chuộc…

Gọi thêm hai lần nữa, Phương Trì đã chắc chắn đây không phải nhạc chờ.

Số máy Tôn Vấn Cừ xóa rồi.

Phương Trì đứng bên trong vườn hoa nhỏ, nhìn mấy người tới xem nhà lên xe rời đi rồi, lại đến cổng nhà, hơi do dự, cậu leo qua tường nhảy vào trong sân.

Trong sân, hoa đã héo quắt, lá rụng trên đất cũng không ít, cũng không được quét dọn.

Cậu đi tới bên cửa sổ, muốn nhìn vào bên trong, rèm cửa sổ đã kéo lại, chẳng nhìn thấy gì, trên bệ cửa sổ cũng toàn là bụi.

Nhìn thế này, Tôn Vấn Cừ rời đi ít nhất cũng đã được nửa tháng trở lên.

Phương Trì đứng trong sân, có chút khó hiểu, xảy ra chuyện gì rồi?

Ngay lúc Phương Trì đang do dự xem có nên đi chọc cửa sổ vào nhìn thử không, có người từ sau lưng đi tới, cậu quay đầu lại, thấy một người bảo vệ đang đứng bên ngoài sân.

Người này cậu đã từng thấy rồi, hôm bắt trộm cũng chính là người bảo vệ này hỏi cậu là ai.

"Sao ngày nào cậu cũng nhảy thế, người đã không ở đây rồi cậu còn nhảy," bảo vệ đứng bên ngoài sân ngoắc tay với cậu, "Mau chạy ra đây, cậu thế này là tôi phải bắt cậu đấy."

Phương Trì đành phải nhảy ra ngoài: "Chuyện gì thế này, anh có biết không? Sao đột nhiên lại bán nhà đi?"

"Tôi không rõ," Bảo vệ nói, "Cậu không phải bạn anh ta à? Cậu cũng không biết?"

"Tôi với anh ta…gần hai tháng không liên lạc rồi," Phương Trì cau mày, "Anh biết anh ta lúc nào…thì đi không? Anh ta chuyển đi rồi à?"

"Chuyển rồi, đồ trong nhà đều không còn," Bảo vệ trả lời, "Đã đi được một tháng rồi, gần đây ngày nào cũng có người đến xem nhà, có lẽ là trong nhà gần tiền gấp nên bán? Tôi cũng không biết, trước lúc đi còn tặng tôi một bức chữ."

"Chữ gì?" Phương Trì lập tức hỏi.

"Cái gì mà "Ta muốn bầu trời này, che không nổi được mắt ta gì gì"," Bảo vệ cười, "Tôi thấy viết đẹp lắm, có điều loại người thô kệch như chúng tôi không hiểu mấy thứ đó, có treo cũng không biết treo ở đâu."

"Tôi có thể…." Phương Trì hơi ngượng ngùng gãi đầu, "Xem không?"

“Xem?” bảo vệ nói, “Không thì cậu cứ cầm đi, cậu muốn không?”

“Được.” Phương Trì lập tức nói.

Tôn Vấn Cừ đã chuyển đi, điện thoại lại không gọi được.

Phương Trì ngồi trên ghế, nhìn chữ lấy từ chỗ bảo vệ.

Bảo vệ không biết treo nơi nào, chính cậu cũng không biết nên treo ở đâu, căn nhà này của mình, tường là một màu xám xịt, ngoài bức tranh chibi Hoàng tổng ra, đến bức tranh Hoàng tổng chính thức Tôn Vấn Cừ tặng cậu, cậu còn ngại treo lên trên tường.

Tôn Vấn Cừ làm sao rồi?

Xảy ra chuyện gì rồi?

Hay là...chỉ là bán nhà chuyển chỗ ở bình thường thôi?

Thế nhưng vì sao lại chẳng hề nói một tiếng.

E là đã nói, chỉ là không nói với mình mà thôi.

Cũng không đúng, chẳng lẽ không định đòi tiền lại à?

Phương Trì cảm thấy loạn vô cùng, cũng không biết phải làm gì với một đống tiền trong cặp bây giờ.

Còn có hai ngày nữa sẽ phải về nhà, cậu định trong vòng hai ngày này tìm thấy Tôn Vấn Cừ, kể cả không vì trả lại tiền, vì bản hợp đồng phục vụ đã từng có kia, cậu ít nhất cũng phải biết được Tôn Vấn Cừ có sao không.

Ngày hôm sau, cậu dậy thật sớm, chuẩn bị đến câu lạc bộ, giờ không phải huấn luyện, cũng không có việc dẫn đường, nhưng cậu muốn thử tìm xem có thể liên hệ được với La Bằng không, chơi cùng nhau, có lẽ La Bằng sẽ biết được.

Lúc ra khỏi nhà, Tiếu Nhất Minh gọi điện thoại tới: “Hứa Chu mượn sân rồi, đi chơi bóng không?”

Lâu lắm rồi không chơi bóng rổ, trước đây cậu và Tiếu Nhất Minh có bận đến thế nào đi nữa, một tháng cũng phải chơi hai ba lần, hiện giờ vừa nghe thấy đã thấy ngứa ngáy trong lòng, muốn đi chơi, mà tình hình bây giờ, cậu thật sự không thể nào bình tĩnh đi chơi bóng được.

“Hai ngày hôm nay tao có việc, thật sự không có thời gian đi chơi bóng.” Phương Trì nói.

“Vậy được,” Tiếu Nhất Minh nói, “Hai ngày nữa không phải là về rồi à?”

“Ừ,” Phương Trì vừa đi vừa nói, “Chờ tao quay lại thì đánh đi.”

“Được,” Tiếu Nhất Minh cười, “Tao hôm nay để cho Hứa Chu khóc một mình đã.”

“Nó không phải bảo kỹ thuật chơi bóng tiến bộ thần tốc à, mày cứ lo đi.” Phương Trì nói.

“Mày tin à?” Tiếu Nhất Minh nói.

“Không tin.” Phương Trì nở nụ cười.

Nói với Tiếu Nhất Minh thêm mấy câu nữa, cậu dập máy, lên xe.

Người trong câu lạc bộ cũng không ít, đang nghỉ, khu trong nhà có không ít học sinh tới chơi.

Phương Trì nhìn qua, chưa thấy mấy người La Bằng tới, vì thế liền đi vào văn phòng, tìm một cô nàng quen thân hỏi thăm.

“La Bằng à?” Cô bé tìm trong danh sách hội viên trên màn hình, “Tư liệu khách hàng không tiết lộ được.”

“Em cũng lướt lướt rồi đó thôi.” Phương Trì nói.

“Ai,” cô bé tắt màn hình đi, lườm cậu một cái, “Em chỉ tiện tay lướt lướt thế.”

“Thế thì tiện tay lướt thêm mấy lần đi,” Phương Trì nói, “Không thì em đi uống cốc nước đi, anh lướt hộ em.”

“Được rồi, một số điện thoại,” Cô bé nhìn màn hình, ghi lại số điện thoại La Bằng lên giấy, “Anh đừng nói em cho là được, em cũng là thấy anh quen với bọn họ nên mới cho anh đấy.”

“Cảm ơn.” Phương Trì cầm giấy đi.

Điện thoại La Bằng, trái lại, kết nối rất dễ dàng, thế nhưng câu trả lời lại làm Phương Trì rất thất vọng.

“Anh cũng không biết, thật, anh không lừa cậu, lần này nó đổi số, chẳng kể cho ai cả,” La Bằng thở dài, “Thằng này chính là kỳ lạ như thế.”

“Vậy…,” Phương Trì nhíu mày, “Mã Lượng có biết không?”

“Lượng Tử à, có lẽ là biết, cậu tìm Vấn Cừ có việc gì à?” La Bằng hỏi.

“Tôi mượn tiền.” Phương Trì nói.

“À, vậy à,” La Bằng hơi do dự, “Vậy anh cho cậu số Mã Lượng, cậu gọi cho nó hỏi thử xem.”

“Cảm ơn.” Phương Trì nhanh chóng nói.

Mã Lượng nghe thấy giọng cậu thì rất bất ngờ: “Cháu trai lớn?”

“….Chú…Lượng Tử…” Phương Trì có hơi bất đắc dĩ, “Tôi muốn hỏi, anh có liên hệ được với Tôn Vấn Cừ không?”

“Nó là ba, ba cậu,” Mã Lượng nói, “Cậu lại không, không liên hệ được?”

“…Ừ.” Phương Trì thở dài.

“Có, có việc gì à?” Mã Lượng lại hỏi.

“Trả tiền lại.” Phương Trì nói.

“À, thế thì trả, trả cho tôi là được.” Mã Lượng nói rất kiên quyết.

“Cho anh?” Phương Trì ngây người, “Thích hợp không?”

“Không thích hợp,” Mã Lượng nói, “Không trả là, hợp lý nhất.”

Hẹn Mã Lượng bốn giờ rưỡi chiều gặp nhau trước câu lạc bộ, Phương Trì cứ ba mươi giây là lại ra hứng gió rét nhìn bốn phía, sau đó lại quay về câu lạc bộ.

Người sắp đông cứng đến nơi, mới thấy Mã Lượng lái con xe van nhỏ cũ kỹ tới, chậm hơn so với giờ hẹn đến gần bốn mươi phút.

“Lên xe đi.” Mã Lượng thò tay từ trong xe ra vẫy vẫy cậu.

Phương Trì dựng cổ áo chạy tới, kéo cửa ghế phụ đến bốn lần, vẫn không mở ra.

“Aiiiii,” Mã Lượng nghiêng người, thò chân sang, đạp lên cửa một cái, “Lại, lại đi.”

“Ồ.” Phương Trì lại kéo, giờ cửa đã mở được.

Mã Lượng lái xe về phía trước hai con đường, tìm một cửa hàng đồ uống nóng.

Sau khi ngồi xuống, Phương Trì uống hơn nửa cốc trà sữa nóng mới ấm áp lại người, sờ túi mình, hơi do dự: “À thì, Tôn Vấn Cừ có phải là xảy ra chuyện gì rồi không?”

“Không chuyện, chuyện gì lớn.” Mã Lượng cầm ống hút hút trân châu trong cốc, “Lang thang, rồi.”

“Cái gì?” Phương Trì giật mình nhìn gã.

“Lang, thang.” Mã Lượng nói, “Đừng bắt tôi cứ lặp, lặp lại, mệt.”

“Anh ta đi lang thang? Sao lại thế? Vậy anh ta cứ lang thang thôi, sao còn phải bán nhà đi?” Phương Trì cảm giác không thể nào nuốt nổi logic giữa hai chuyện này.

“Hai chuyện khác nhau, nhà…không phải của nó,” Mã Lượng nói, rồi đưa tay ra, “Tiền đâu?”

“Anh ta lang thang ở đâu?” Phương Trì ấn cặp sách lại, cậu biết Tôn Vấn Cừ và Mã Lượng là bạn rất thân, hơn nữa cũng nhìn ra được Mã Lượng là người đáng tin, nhưng cậu vẫn muốn hỏi rõ, “Anh có liên hệ được với anh ta không?”

“Có,” Mã Lượng cười, “Có điều không, không nói cho cậu được.”

“Anh ta không xảy ra chuyện gì chứ?” Phương Trì lại hỏi.

“Cậu quan, quan tâm nó thế.” Mã Lượng nói.

Phương Trì đột nhiên căng thẳng, đột nhiên có cảm giác muốn né tránh, trừng Mã Lượng không nói nên lời.

“Phụ tử,” Mã Lượng cắn ống hút, “Tình thâm.”

“Anh giúp tôi đưa tiền cho anh ta đi,” Phương Trì lấy túi giấy từ trong cặp ra, “Giấy vay nợ thì…”

“Ở đây.” Mã Lượng móc từ đâu đó ra một tờ giấy, để trước mặt cậu.

Phương Trì cầm giấy qua nhìn, chính là tờ giấy vay nợ cậu đã viết cho Tôn Vấn Cừ.

Cậu đột nhiên có cảm giác rất mất mát, Tôn Vấn Cừ đã đưa giấy vay nợ cho Mã Lượng từ lâu rồi.

Nói một cách khác thì, Tôn Vấn Cừ biết mình sẽ tìm anh ta, nhưng lại không kể chuyện đổi số điện thoại cho cậu, nếu như cậu tìm được Mã Lượng, vậy thì Mã Lượng sẽ trả giấy vay nợ lại cho cậu.

Phương Trì bỗng cảm thấy chẳng có ý nghĩa gì nữa.

Một người như Tôn Vấn Cừ, bình thường luôn cà lơ phất phơ, không có chuyện gì cũng thích đùa linh tinh, nhưng lại nghiêm túc vẽ tranh tặng cậu, cũng rất nghiêm túc giảng bài cho cậu, còn có thể lặng lẽ để một khúc Mục Dương nữ bên trong điện thoại di động cậu…

Cuối cùng, lại có thể thẳng thắn dứt khoát, thậm chí có hơi không lịch sự mà biến mất như vậy.

Phong cách trước sau chẳng hề thống nhất.

Mà suy nghĩ kỹ một chút, lại cảm thấy chẳng có gì lạ, cái tính không thể phỏng đoán trước, Tôn Vấn Cừ vẫn luôn chưa từng thay đổi.

Mã Lượng đưa Phương Trì về nhà rồi, sau đó lái con xe van cùi đi.

Phương Trì không hỏi chiếc xe con bọ kia đã đi đâu rồi, có lẽ là Tôn Vấn Cừ lái đi.

Đi đâu rồi không biết, lang thang à.

Phương Trì trở về nhà, vừa suy nghĩ chuyện thu dọn đồ đạc, còn có hành lý chưa sắp xếp, còn một túi quà muốn mang về cho ông bà và người nhà phải bỏ vào trong vali hành lí.

Ngoài ra, còn phải xách theo balo mèo, cùng hai túi thức ăn cho mèo…

Thật ra vì Hoàng tổng rất ghét balo mèo, cậu còn từng nghĩ không mang Hoàng tổng về nhà, Tôn Vấn Cừ thích mèo như thế, nhờ hắn nuôi hộ mười ngày hẳn là không sao, hiện giờ cũng chẳng còn cách nào.

Nghĩ đến mèo, Phương Trì lại thở dài.

Giữa trưa hôm sau, Phương Trì cầm theo ít thức ăn cho mèo đến khu nhà Tôn Vấn Cừ.

Cậu không biết bản thân vì sao lại đột nhiên có lòng thiện lương đến vậy, chỉ nghĩ tới đám mèo hoang bình thường Tôn Vấn Cừ vẫn luôn cho ăn, khoảng thời gian này không biết có đến tìm hắn, rồi đói bụng bỏ đi hay không.

Có điều, đến chỗ Tôn Vấn Cừ thường cho mèo ăn, cậu phát hiện mình đã lo thừa, ở đó đã đặt một bát thức ăn cho mèo và một bát nước, có lẽ đã có người khác cho ăn.

Phương Trì cười, cảm thấy bản thân đúng là lo không đâu, ôm thức ăn cho mèo rồi gọi xe trở về.

Buổi trưa trước lúc lên xe, cậu gọi điện thoại cho chú Trương, bảo ông bà nội không cần chờ cậu ăn trưa, chiều cậu mới tới nơi, ăn cơm tối luôn là được.

Trên xe đông người, lối đi giữa hai hàng ghế đầy hành lý, đều là đồ Tết.

Phương Trì ngồi bên cạnh một chị gái ôm con nhỏ, tuy vẫn luôn nói xin lỗi, nhưng lại không chịu ôm con, mà vẫn đặt ở giữa hai người, đứa trẻ còn chưa ngủ, lắc qua lắc lại, chốc đòi ăn chốc đòi uống, Phương Trì không thể không nhường ra ngoài, cuối cùng, nửa mông đều ngồi lên vali của mình.

Cũng may là đi không lâu, lúc mông cậu bắt đầu ngứa ngáy, cậu đã đến nơi rồi.

Mang theo đồ đạc, mất công nửa ngày mới chen được xuống xe, chân vừa chạm đất, cậu đã nghe thấy tiếng chó sủa.

Tiểu Tử đangchạy theo con đường đất từ cổng thôn lao đến chỗ cậu như điên.

"Tiểu Tử!" Phương Trì nở nụ cười, dang tay ra.

Tiểu Tử cứ thế lao vào người cậu, hai chân đập lên ngực cậu thành hai dấu chân đen xì.

"Rồi rồi," Phương Trì một tay nhấc vali, một tay nhấc balo mèo lên, Hoàng tổng nằm trong balo mèo phát ra tiếng ngao ngao, lông cả người đã dựng hết lên, nhìn như thể một bông hoa bồ công anh lớn, "Hoàng tổng bị mày làm sợ chết…"

Tiểu Tử tràn đầy sinh lực mà chạy phía trước, Phương Trì nhắm mắt lại, hít thở hương vị quen thuộc bốn phía.

Hôm nay tuyết rơi, không nhiều, hai bên đường chỉ có thể thấy từng nắm tuyết nhỏ lác đác, không khí tươi mới mà lạnh lẽo khiến cậu cảm thấy rất an tâm.

"Ông nội bảo mày ra đón tao với ba mẹ tao về đúng không?" Phương Trì đưa chân đá nhẹ lên mông Tiểu Tử, "Ông nấu cơm xong chưa, chắc là vẫn chưa... nhưng mà giờ tao đói thật rồi..."

Người trong thôn mấy hôm nay đều trở về, người đi trên đường trông cũng nhiều hơn bình thường, đi chưa được mấy bước, Phương Trì đã không nhịn được mà chạy, cầm theo vali và balo chạy cả một đường tít mù gió.

Tiểu Tử vừa chạy vừa kêu, từ xa đã thấy câu đối mới dán ngoài cổng nhà ông nội, không giống mấy năm trước lắm, lớn cực kỳ.

Mấy năm qua, ông nội không nỡ mua câu đối quá lớn, bảo rằng có mỗi hai mảnh giấy mà tốn nhiều tiền như thế, không có lời, năm nay vậy mà lại dán câu đối lớn đến thế.

Tiểu Tử chạy đến cổng nhà thì dừng, ông nội từ trong sân đi ra.

"Ông nội____" Phương Trì gọi to, sau đó vắt chân lên cổ chạy tới, valy kéo trên đất phát ra tiếng lọc cọc, Hoàng tổng trong balo mèo kêu gào phẫn nộ căng thẳng.

30. Chương 30

"Ông đã đoán con sắp tới nhà rồi," Ông nội đứng trước cổng cười, "Chậm thôi, lần trước kéo vali mà hỏng mất một bánh xe."

"Con chết đói rồi," Phương Trì tiến vào sân, ném vali xuống đất, bỏ balo mèo lên trên bàn giữa sân, "Có gì ăn không ông?"

"Có, có, có," Bà nội đi từ trong nhà ra, "Quỷ chết đói đầu thai đấy à, bà đi lấy cho con."

Bình thường có kỳ nghỉ, Phương Trì cũng sẽ dành ít thời gian về thăm nhà, nhưng cũng không có kích động như trở về đúng Tết, vừa vào thôn đã ngửi thấy mùi pháo đốt kèm theo cảm giác vui mừng của ngày tết, khiến người ta vui vẻ vô cùng.

Ngoài sân là màu đỏ của xác pháo, cậu đá cho vụn bay tung tóe, bị bà nội mắng cho hai câu liền cười vui vẻ mà xách vali vào nhà.

Ba mẹ vẫn đang ở trong nhà chuẩn bị đồ Tết, bên tường còn có vài chậu to đựng pháo, vừa nhìn thấy cậu

đi vào, mẹ đã cười: “Về rồi à, từ xa đã nghe thấy Tiểu Tử kêu cả đường.”

“Nó ra bến xe đón con.” Phương Trì cười nói.

“Đi bỏ đồ vào phòng đi, ở đây đang loạn lắm, còn chưa làm xong gọn gàng,” Ba vỗ vai cậu, “Phòng con bà nội đã dọn dẹp xong rồi.”

“Vâng,” Phương Trì xách vali đi lên tầng, lại nghiêng đầu qua nói to vào sân, “Cái túi trên bàn, đừng mở ra! Bên trong còn có con mèo!”

“Sao còn mang con mèo về nữa!” Mẹ cậu nhíu mày, “Trong nhà còn chưa đủ loạn hay sao?”

“Vừa nhặt được, con về không ai trông hộ nên mang về,” Phương Trì nói, “Nó không chạy lung tung đâu, con mang theo dây dắt.”

“Còn nhặt con mèo…” Mẹ cậu ở dưới tầng còn nói gì đó.

Phương Trì không nghe rõ, cậu đã chạy lên tầng, ném vali vào trong phòng mình.

Định quay đầu đi ra, cậu liền dừng lại, quay đầu nhìn một dãy chậu hoa nhỏ trên bệ cửa sổ, trước đây cũng không có, ông bà nội tuổi cao, không có thời gian chăm sóc hoa hoa cỏ cỏ.

Đột nhiên lại có sức lực vậy à?

Phương Trì cười, đi ra khỏi phòng.

Ông bà nội ở tầng một, tầng hai có ba căn phòng, ngoài căn phòng cậu ở, còn hai căn phòng khác, một căn thành phòng để đồ đạc, một căn là trước đây ba mẹ ở, sau này rời đi rồi, trở thành phòng trống, vẫn luôn không dọn dẹp, bám đầy bụi.

Lúc Phương Trì đi qua căn phòng này, cứ cảm giác có chỗ nào đấy không bình thường, đã đi đến cầu thang rồi, cậu lại lùi về xem, giờ đã nhìn ra được khác ở đâu.

Ổ khóa treo trên cửa đã được tháo ra, đổi thành ổ khóa có tay cầm, lại còn là mạ vàng, tạo thành chênh lệch rõ rệt với cánh cửa gỗ cũ.

Ông bà nội là thế nào đây?

Hay là ba mẹ làm?

Cậu đưa tay vặn tay cầm, cửa không khóa, vặn cái đã mở ra.

Vừa nhìn vào bên trong, cậu đã sợ đến ngây người.

Trong phòng đã dọn dẹp sáng sủa sạch sẽ, trên bệ cửa sổ cũng đặt chậu hoa nhỏ trồng cây cảnh, cửa sổ vốn luôn trống không giờ lại đang treo rèm màu xám có hoa văn nhỏ.

Trong căn phòng vốn chẳng có gì ngoài bụi giờ lại có thêm không ít đồ, một cái giường, một bộ bàn ghế, một cái ghế tựa nhìn là muốn đặt lưng ra ngủ, trên bàn còn đặt một cái máy tính xách tay, còn có một thứ đồ gì đó trông rất giống két sắt cỡ lớn.

Phương Trì đứng ở cửa, cả người còn chưa hoàn hồn lại, chuyện gì thế này?

Mãi cho tới khi nhìn thấy một cái bàn nhỏ bên cạnh cùng với bùn đặt bên trên bàn, cậu mới có một suy đoán khó mà tin nổi.

Đó là một cái, bàn quay làm đồ gốm.

Tôn Vấn Cừ?

Mang theo nghi vấn khó mà tin nổi này, Phương Trì lao xuống sân, nói to với ông nội: "Căn phòng trên tầng là thế nào vậy? Ai ở đó?"

"A?" Ông nội đang khom lưng cách lớp lưới mỏng chơi với Hoàng tổng, bị một tiếng gọi to này của cậu làm sợ hết hồn, quay đầu lại ngây người rồi mới nở nụ cười, "Tôn Thủy Cừ chứ ai, con không biết cậu ấy thuê gian phòng kia của nhà ta à?"

"Cái gì?" Giọng Phương Trì cũng lạc đi, còn nói không rõ.

"Nó bảo nói với con rồi mà," Ông nội bị giọng cậu làm cho cũng khó hiểu, "Thằng bé đã ở một tháng rồi, con không biết à?"

"Con…" Phương Trì cảm giác cả người mình đều là dối lừa, "Không biết."

"Hình như bảo là muốn tìm cảm hứng gì đó, không biết làm gì, vừa đến đã làm rất nhiều chậu hoa, còn trồng hoa," Ông nội cười nói, "Còn thay hết đường dây điện trong nhà, bảo là sợ không tải nổi cái máy gì đó của cậu ấy."

"Anh ta ở đâu rồi?" Phương Trì rút cuộc cũng nhớ ra câu để hỏi.

“Không biết, chắc đi loanh quanh gần núi,” Ông nội nói, “Ngày nào giờ này nó cũng…”

Không chờ ông nội nói xong, Phương Trì đã quay người chạy ra ngoài sân.

“Còn ăn nữa không thằng ranh con này!” Bà nội ở phía sau nói to.

Phương Trì chạy theo con đường phía sau thôn bên sườn núi, Tiểu Tử cũng cuốn theo gió chạy rất hăng say phía sau cậu.

Điện thoại Tôn Vấn Cừ đột nhiên không gọi được.

Nhà Tôn Vấn Cừ đột nhiên muốn bán đi.

Tôn Vấn Cừ đột nhiên không thấy đâu nữa.

Tôn Vấn Cừ đột nhiên lại ở nhà ông nội!

Chuyện gì đây!

Điên rồi à, bị thần kinh rồi à!

Đây cũng không phải bệnh uống thuốc là hết được đâu thần phật ạ!

Sườn núi không có ai, có điều, đường núi phía này thoai thoải, đường nhỏ vào núi cũng dễ đi, đoàn các bác gái đi bộ đều đi từ bên này, loại người tay chân không chuyên cần như Tôn Vấn Cừ cũng có thể đi được theo con đường này.

Phương Trì chạy theo đường vào trong núi.

Đi theo đường vào núi chưa bao xa đã gặp một con suối, mùa này nước ít, mà nước suối cũng không đóng băng, vẫn rất đẹp, Phương Trì cảm giác Tôn Vấn Cừ sẽ thích nơi đó, cho nên cứ thế chạy thẳng tới bên dòng suối.

Quả nhiên, có một người mặc cực kỳ dày, ngồi xổm bên cạnh dòng suối đã chẳng còn mấy nước nữa.

“Tôn Vấn Cừ!” Phương Trì đứng lại, gọi to.

Tiểu Tử bên cạnh cũng kêu mấy tiếng.

Tiếng động này có lẽ đã làm người nọ giật mình, hắn đầu tiên là nhào tới phía trước, chống tay vào trong nước, rồi mới nhảy lên, cau mày vừa vung tay vừa giậm chân: "Gọi bố anh làm gì."

Là Tôn Vấn Cừ.

Gầy đi, trên mặt có hơi uể oải.

Mà nụ cười nơi khoé miệng cùng lời nói ngứa đòn vẫn nguyên nước nguyên vị, không hề có chút thay đổi nào.

"Anh..." Phương Trì nhìn hắn chằm chằm, một đống câu từ tranh tiên khủng hậu, không ai nhường ai chỉ muốn lao ra từ cuống họng, kết quả lại chẳng nói ra được một câu.

"Lâu rồi không gặp," Tôn Vấn Cừ đi tới trước mặt cậu, dang tay ra, "Cửu biệt trùng phùng, ôm ấp cái nào?"

Phương Trì không nói rõ được tâm trạng mình vào giờ phút này, chỉ nhìn nụ cười của Tôn Vấn Cừ mà có hơi hốt hoảng, hai giây sau, cậu đi tới ôm lấy Tôn Vấn Cừ.

Tôn Vấn Cừ vòng cánh tay, ôm chặt lấy cậu, vỗ nhẹ lên lưng cậu mấy lần, ghé vào tai cậu nhẹ giọng hỏi: "Đến tìm tôi đúng không?"

Giọng nói này như thể tia điện chọc lên cổ Phương Trì, nửa người đã tê rần, nhưng cũng làm cậu đột ngột tỉnh lại, lùi một bước đẩy Tôn Vấn Cừ ra: "Anh bị thần kinh à! Anh bị thần kinh thật rồi! Xin anh, đi trị bệnh đi!"

Tôn Vấn Cừ nhìn cậu, cười vui vẻ, dựa vào cây bên cạnh cười không ngừng được, qua nửa buổi mới nói một câu: "Không đi."

Phương Trì nhìn hắn chằm chằm, để suy nghĩ của mình chậm rãi hồi phục lại từ trong khiếp sợ.

"Anh xảy ra chuyện gì thế?" Cậu hỏi, "Căn nhà của anh sao lại bán đi?"

"Vốn cũng chẳng phải nhà của tôi," Tôn Vấn Cừ cười, nhét tay vào túi, chậm rãi đi theo con đường nhỏ về phía trước, lá rụng héo cứng dưới chân xát vào nhau phát ra âm thanh nho nhỏ, "Nhà của chị cả tôi, người ta muốn bán thì bán chứ."

"Thế anh ở đâu?" Phương Trì đi theo.

"Cạnh phòng cậu đó thôi." Tôn Vấn Cừ nói.

“Không phải,” Phương Trì bước nhanh tới mấy bước, cùng hắn đi song song, nghiêng đầu sang nhìn hắn, “Trước lúc anh tới nhà tôi thì sao?”

“Nhà của chị cả tôi,” Tôn Vấn Cừ cười, “Tôi từ đó dọn ra rồi tới mà.”

“Anh…” Phương Trì quả thực không thể hiểu người này đang nghĩ gì, “Anh sau này thì sao?”

“Tính sau đi,” Tôn Vấn Cừ cúi đầu nhìn đường, “Tôi còn phải ở đây mấy tháng nữa, xong mấy việc này đã.”

“Anh ở đây làm gì?” Phương Trì hỏi, “Làm đồ gốm à? Tôi thấy trong phòng có đặt dụng cụ.”

“Ừ,” Tôn Vấn Cừ quay đầu, “Tôi nói cho cậu trước, đừng có nhìn lén, ông bà nội cậu còn chưa nhìn bao giờ đâu.”

Phương Trì ngây người: “À, tôi nhìn cũng có nhìn ra được gì đâu, còn có thể học lén chắc.”

“Không phải cái này,” Tôn Vấn Cừ nhíu mày, “Tôi chỉ là… không thích có người nhìn tôi làm việc, làm gì cũng không thích để ai nhìn, đi vệ sinh tắm gội ngủ thay quần áo viết chữ vẽ tranh làm gốm.”

“Mấy thứ này giống nhau à…” Phương Trì có hơi câm nín, “Yên tâm đi, tôi không nhìn.”

Cậu nhớ tới lần đầu tiên nhìn thấy Tôn Vấn Cừ viết chữ, cậu còn chưa kịp nhìn, Tôn Vấn Cừ đã cứ thế vo giấy vứt đi, có lẽ là không thích có người nhìn thấy.

Kỳ lạ kiểu gì thế này.

“Anh đổi số à?” Phương Trì nghĩ tới, lại hỏi thêm một câu.

“Ừ,” Tôn Vấn Cừ đáp một tiếng, “Dùng chán rồi.”

“À,” Phương Trì nói, “Tiền kia, tôi trả cho Mã Lượng rồi, anh ta đưa giấy vay nợ cho tôi.”

“Còn nghĩ cậu không trả nổi kia.” Tôn Vấn Cừ cười.

“Còn thiếu một vạn, tôi tự bù vào,” Phương Trì kéo cổ áo, “Sang năm Phương Ảnh trả tôi.”

“Tôi cũng có giục cậu đâu.” Tôn Vấn Cừ liếc mắt nhìn cậu.

“Không phải vấn đề giục hay không giục,” Phương Trì đá hòn đá nhỏ trên đất, “Nợ khoản tiền lớn như thế không yên tâm, trả lại sớm ngày nào yên tâm ngày đó.”

“Sợ tôi dày vò cậu à?” Tôn Vấn Cừ cong khóe miệng,

Phương Trì hơi do dự: “Cũng không phải ý đó…”

“Vậy thì tôi cứ tiếp tục dày vò?” Tôn Vấn Cừ lập tức nói, ý cười đã lan lên hai mắt.

“Đi chữa bệnh điên đi,” Phương Trì cực kỳ thành khẩn nhìn hắn.

Đi dọc con đường nhỏ một đoạn, ba gọi điện tới, bảo bà nội giục cậu về ăn, sợ cháu trai lớn đói bụng.

“Anh về không?” Phương Trì ngắt điện thoại, chuẩn bị đi về.

“Ừ, tôi cũng đói, ông nội cậu nướng cá ngon thật…” Tôn Vấn Cừ sờ bụng, “Bảo là ăn Tết còn nhiều đồ ăn ngon lắm…”

“Anh không về nhà ăn Tết à?” Phương Trì quay phắt đầu lại.

“Không về.” Tôn Vấn Cừ nói.

“Không về nhà?” Phương Trì rất giật mình mà hỏi lại một lần nữa, “Ở đây ăn Tết? Anh ăn Tết ở đây? Ở nhà tôi?”

“Đúng đó, đúng đó, đúng đó, thì làm sao?” Tôn Vấn Cừ chậc một tiếng, “Tôi muốn ở đây đến tận đầu xuân đấy, cậu mà ước ao thì cậu bỏ học đi.”

“Không phải, anh không về nhà ăn Tết với người nhà à?” Phương Trì vẫn rất kinh ngạc.

Tôn Vấn Cừ đột nhiên dừng bước chân, duỗi tay nắm chặt lấy cằm cậu, tiến đến trước mặt cậu, nói thật chậm từng chữ một: “Đúng, tôi không về nhà, tôi mấy năm rồi không về nhà ăn Tết, ăn Tết đối với tôi, chính là ăn, đừng hỏi được không?”

“Được.” Phương Trì nói, đẩy tay hắn ra.

Tay Tôn Vấn Cừ có lẽ vừa mới nhúng vào nước, đầu ngón tay lạnh.

Hai người đi bộ về nhà, mới vừa đi tới cổng, đã nghe thấy tiếng bà nội hắng giọng nói to: "Nó đã bảo đừng mở ra! Bảo không mở ra thì con đừng mở! Cứ ngứa tay mở làm gì!"

"Mở cái gì?" Tôn Vấn Cừ ngây người.

"Hoàng tổng!" Phương Trì vừa nghe thấy liền cuống lên, chạy vào sân, "Làm sao thế?"

"Con mèo vàng kia của con chạy mất rồi!" Bà nội chỉ vào balo mèo đã trống không, "Bà đã nói đừng mở thì đừng mở ra, mẹ con muốn nhìn xem có bẩn không…Nó ngày nào cũng ôm, làm sao mà bẩn được!"

"Bà cứ bênh nó, quen nó đi, trên người mèo nhiều vi khuẩn như thế," Mẹ cũng có hơi không vui, "Con cũng mới chỉ mở hé ra một cái, ai biết lại chạy được."

Phương Trì quay đầu nhìn mẹ, không biết nên nói gì, chỉ có thể hỏi một câu: "Chạy đi chỗ nào rồi?"

"Chạy lên đống củi rồi chạy dọc theo tường, " Mẹ thở dài, "Thôi, không biết có tự chạy về được không, mẹ nhìn cũng chỉ là con mèo đất bình thường thôi."

"Ừm, là con mèo đất." Phương Trì đáp một tiếng, rồi quay người ra sân.

"Hoàng tổng chạy mất rồi à?" Tôn Vấn Cừ đi theo sau cậu, đang chạy chậm.

"Ừ," Phương Trì quay đầu lại liếc mắt nhìn hắn, đây là lần đầu tiên cậu thấy Tôn Vấn Cừ chạy, cảm giác rất kỳ lạ, "Anh còn biết chạy cơ à?"

"Đùa đấy à," Tôn Vấn Cừ cũng nhìn cậu, sau đó nhảy ra một cái, "Tôi còn biết nhảy đây này, có cần quỳ xuống lạy lục cúng bái tôi không?"

"Cũng không biết chạy đi đâu." Phương Trì cũng không để tâm mà giành nhau với hắn nữa, lực chú ý rất nhanh đã trở lại chuyện Hoàng tổng chạy mất.

Cái con mèo hai mặt lúc thì õng ẹo lúc thì bá đạo tổng tài này hôm nay đã chịu không ít chuyện đáng sợ rồi, đầu tiên là bị nhét vào balo mèo, rồi chen chúc trong xe ồn ào, tiếp đó lại bị Tiểu Tử sủa, bị ông nội, bà nội, ba, mẹ, từng người một đến tham quan…

Chạy rồi, cũng không biết có tìm về được hay không.

"Có tôi đây." Tôn Vấn Cừ nói một câu.

“Hả?” Phương Trì dừng lại.

“Cậu đi cùng tôi, tôi tìm được.” Tôn Vấn Cừ nói xong liền ngẩng đầu lên, theo chân tường đi về phía trước, đi được mấy bước liền rẽ, quẹo vào một hẻm nhỏ.

“Anh biết nó chạy về hướng nào à?” Phương Trì nhìn hắn.

“Đương nhiên, chạy theo tường chứ gì nữa, nó nhỏ như thế, vừa căng thẳng lại vừa không xuống được thì chỉ có thể đi trên tường,” Tôn Vấn Cừ chậc một tiếng, bước nhanh hơn về phía trước, “IQ thế này còn thi đại học nữa đây.”

Phương Trì vừa định mở miệng nói, đột nhiên nghe thấy phía trước vang lên một tiếng mèo kêu, cậu bỗng ngẩng đầu lên: “Anh nghe thấy không! Là Hoàng tổng kêu đúng không!”

“Nghe thấy,” Tôn Vấn Cừ quay đầu lại, thở dài, “Là tôi kêu.”

Nói xong, Tôn Vấn Cừ liền meo một cái về phía cậu, “Nghe thấy không?”

Phương Trì há hốc miệng không nói nên lời, trong cuộc đời 18 năm của cậu, Tôn Vấn Cừ là người học tiếng mèo kêu giống nhất, nhìn tận mắt còn không tin.

Tôn Vấn Cừ quay người tiếp tục meo meo meo đi về phía trước, lúc gần đến đầu kia, trong tiếng meo meo meo của hắn lại vang lên một tiếng meo meo khác.

“Là Hoàng tổng à!” Phương Trì hô, nói thật, nghe xong tiếng meo meo của Tôn Vấn Cừ, rồi tiếp tục nghe tiếng meo meo này, có cảm giác con mèo này còn không giống mèo bằng Tôn Vấn Cừ.

“Ừ,” Tôn Vấn Cừ chỉ phía trước, từ mái hiên trên hành lang nhà bếp sân sau của người ta thò ra, là một cái đuôi màu vàng, “Là Hoàng tổng tổng.”

“Hoàng tổng tổng sợ rồi,” Phương Trì nói với Tôn Vấn Cừ, “Xuống thế nào được?”

“Đã bảo là có tôi đây rồi, để tôi.” Tôn Vấn Cừ đi tới, tiện tay cầm mấy cục gạch từ bên cạnh tường, đặt ở phía dưới đuôi Hoàng tổng chồng một hàng đứng lên.

Phương Trì không dám tới gần, chỉ sợ con mèo vô lương tâm Hoàng tổng nhìn thấy cậu xong lại bỏ chạy.

Tôn Vấn Cừ kiếp này là con rắn, kiếp trước có lẽ là con mèo.

Hắn lại meo meo hai tiếng, Hoàng tổng liền đáp lại hắn, hơn mấy phút sau, hai kẻ này, một người một mèo cứ tôi meo meo em meo meo như vậy, rồi Hoàng tổng chậm rãi đi từ dưới mái hiên ra.

Lúc Tôn Vấn Cừ meo meo duỗi tay tới, Hoàng tổng liền nhảy xuống tay hắn.

"Được rồi." Tôn Vấn Cừ tiện tay ôm lại, rồi bế Hoàng tổng từ trên tường rào xuống, sau đó liền cuộn lại trong áo khoác mình.

Phương Trì cũng không để ý ghen tuông một con mèo nữa, thở phào nhẹ nhõm: "Anh siêu thật đấy, kiếp trước chắc là Vua mèo."

"Sao cậu không tìm cửa hàng thú cưng nào gửi ở đó, mang về lại phiền phức, cũng không giống chó," Tôn Vấn Cừ nói, "Mẹ cậu còn không thích mèo nữa."

"Mẹ tôi động vật nhỏ gì cũng không thích, bảo là rụng lông, bẩn," Phương Trì cười, "Không sao, tôi để trong phòng tôi."

"Để trong phòng tôi," Tôn Vấn Cừ ôm mèo không buông tay, "Tôi làm ấm chăn."

"Căn phòng kia có lò sưởi chứ?" Phương Trì đột nhiên hơi lo lắng, căn phòng kia vẫn luôn chẳng có ai ở, cũng không biết lò sưởi còn dùng được không.

"Có, nhưng tôi yếu ớt." Tôn Vấn Cừ nói.

"…À." Phương Trì sa mạc lời, "Nhìn ra rồi."

Về đến nhà, ông nội đã đi bận bịu với bữa tối, bà nội còn đang quở trách mẹ.

"Tìm về được rồi," Phương Trì chỉ Tôn Vấn Cừ, "Vua mèo ra tay, meo hai tiếng đã về."

"Mèo của Thủy Cừ à?" Bà nội hỏi.

"Mèo của con!" Phương Trì hơi bực bội.

"Mèo của con lại nghe lời nó?" Bà nội lại hỏi.

"Aiiii! Đúng đó, đúng đó," Phương Trì buồn bực hô một tiếng, đi vào nhà bếp, "Mèo của con thấy con thì cào, thấy anh ta thì liếm! Chỉ số thông minh có hơi thấp!"

Tôn Vấn Cừ cười trong sân đến nửa buổi mới ôm Hoàng tổng lên tầng.

Hắn vừa lên tầng là không xuống nữa, Phương Trì hàn huyên với từng người trong nhà một lượt, đến giờ ăn cơm tối vẫn không thấy Tôn Vấn Cừ.

"Để con đi gọi anh ta." Phương Trì chuẩn bị lên tầng.

"Này, không cần," Bà nội gọi cậu lại, "Vẫn luôn ăn một mình trong phòng, bảo là tìm cảm hứng, cả tháng nay đều không xuống ăn cơm."

"À," Phương Trì có hơi không hiểu, trước đó Tôn Vấn Cừ ăn ở nhà cậu rất vui vẻ, sao giờ lại phải trốn trong phòng ăn?

"Bà đều chia cho nó một phần, chốc nữa nó tự xuống lấy lên ăn," Bà nội lại hạ thấp giọng, "Ai u, thằng bé này thực sự là đại thiếu gia nhà địa chủ à? Đưa một tháng tiền ăn còn nhiều hơn tiền ăn nhà ta nửa năm, bà bảo nó muốn ăn gì thì cứ nói, nhưng nó nói mấy món cũng đều là mấy thứ nhà ta thường ngày hay có."

"Vậy bà trả lại tiền cho anh ta." Phương Trì ngẩn người, người này đúng là tiêu sái thật.

"Bảo trả rồi, mà không chịu," Bà nội chép miệng hai cái, "Ông con bảo, khi nào nó đi thì lặng lẽ nhét vào trong túi cho nó."

"Đồ ăn đâu rồi?" Phương Trì hơi do dự, "Không thì để con mang lên cho anh ta."

"Trong nhà bếp, con vào lấy đi." Bà nội nói.

Phương Trì bê hai món ăn một món canh cùng một nồi cơm gạo tẻ nhỏ lên tầng, đá cửa phòng: "Này."

"Này cái gì mà này," Tôn Vấn Cừ ở bên trong nói, "Gọi ba ra mở cửa."

"Ba tôi ở dưới tầng." Phương Trì nói.

"À," Tôn Vấn Cừ mở cửa, "Quên mất."

"Anh muốn ăn trong phòng à?" Phương Trì mang đồ ăn vào phòng, để lên bàn.

"Ừ," Tôn Vấn Cừ đáp, "Tôi dạo này toàn ăn trong phòng."

“Sao lại thế? Mọi người ăn cùng nhau vừa ăn vừa nói chuyện thoải mái hơn chứ.” Phương Trì nhìn hắn.

“Không được, tâm trạng tôi không tốt,” Tôn Vấn Cừ cười, “Tâm trạng tôi không tốt dễ lên cơn điên, ảnh hưởng đến tâm trạng ăn của người khác.”

“”Vậy…được thôi,” Phương Trì định xuống tầng, lại nhìn của sổ, “Mấy cái cây này là anh làm à?”

“Ừ, hai bộ.” Tôn Vấn Cừ ngồi trên ghế nhìn chằm chằm bàn quay.

“Hai bộ?” Phương Trì không hiểu.

“Hai bộ tác phẩm, tác phẩm,” Tôn Vấn Cừ vẫn nhìn chằm chằm bàn quay, “Bộ của tôi tên là Soái Soái, vì tôi rất đẹp trai, bộ bên phòng cậu tên là Khỉ Con.”

“…Bộ bên tôi sao lại gọi là Khỉ Con?” Phương Trì nói.

“Bởi vì tôi còn chưa nghĩ ra được, leo núi cực kỳ giỏi ngoài khỉ ra còn có con gì nữa,” Tôn Vấn Cừ thử suy nghĩ, “Dê núi?”

“Thôi, Khỉ Con đi,” Phương Trì thở dài, “Anh cứ ăn từ từ, tôi xuống tầng.”

“Ăn xong lên gặp tôi.” Tôn Vấn Cừ nói.

“Ừ, có chuyện gì à?” Phương Trì hỏi.

“Có đồ tặng cậu.” Tôn Vấn Cừ liếc mắt nhìn cậu.

“Lại tặng nữa?” Phương Trì sững sờ.

“Ừ, cậu mà thấy ngại thì cũng tặng tôi gì đó.” Tôn Vấn Cừ chậc một tiếng.

“…Biết rồi.” Phương Trì đóng cửa lại, đi ra ngoài.

- ——————-

Bất giác nhận ra, Hoàng tổng hình như chính là tiểu tam trong câu chuyện này (=^ ^=)

31. Chương 31

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Ông bà nội làm một bàn đầy đồ ăn, ba nói rằng ăn không hết được, định chừa lại một ít đồ ăn đến mai hâm nóng lại ăn, bà nội không cho: "Ăn không hết thì không hết, ăn không hết mai ăn không phải vẫn thế à!"

"Đó lại là đồ ăn thừa, chừa lại trước thì…" Ba còn chưa nói dứt lời đã bị ngắt lời.

"Thừa thì thừa, cháu trai tôi về ăn Tết, có bao nhiêu ăn bấy nhiêu, chỉ mỗi anh là dài dòng," Bà nội nói, "Hai ngày sau còn nhiều hơn nữa đây, ăn Tết mà không thừa ít đồ ăn còn gọi là ăn Tết à."

"Thừa, thừa." Phương Trì nở nụ cười, vừa ăn vừa nói, "Thì thừa."

"Thừa thì thừa." Mẹ cười nói, "Năm nào mà chẳng như vậy, với lại cũng có phải làm cho ba nó đâu, làm cho cháu trai lớn mà."

"Đúng đấy." Bà nội nói.

Phương Trì đã lâu lắm rồi không gặp ba mẹ, có hơi lúng túng không nói rõ được, cũng không nói chuyện nhiều, nếu như chỉ là cùng ông bà nội ăn cơm, cậu có thể vừa ăn vừa nói cả bữa, hiện giờ, có thêm ba mẹ ở đây, cậu cũng chỉ nghe là chính.

"Buôn bán trong cửa hàng vẫn tốt chứ?" Ông nội hỏi.

"Tàm tạm," Mẹ nói, "Lần trước cái đơn hàng cô nó giới thiệu cho, kiếm được ít tiền, còn bảo lần này về phải cảm ơn cô nó cho đàng hoàng."

"Hai đứa cũng đừng có vất vả quá, cứ nghĩ chuyện kiếm tiền, tiền cũng không phải kiếm không xong," Bà nội nói.

"Tiền kiếm được thì vẫn cứ nên kiếm, Phương Trì lên đại học, rồi kết hôn, mua nhà, cái gì cũng phải cần tiền," Mẹ nói, "Mấy cái này cũng phải tích góp mới có được."

"Tiền học phí con có rồi." Phương Trì gặm đùi gà nói.

"Học phí đại học bao nhiêu," Bà nội chậc hai tiếng, "Bà đoán con cũng không thi được vào trường gì tốt, chi bằng đến cửa hàng giúp một tay, còn bớt lo, sau đó tìm một cô gái nào tốt, lấy luôn, bà chờ được bế chắt đây rồi."

"Cháu nó tự có suy nghĩ của nó, cứ theo ý nó đi." Mẹ cười.

"Bà thấy…" Bà nội còn đang định nói, ông nội ở bên cạnh đã đập bà một cái, bà không hài lòng nói, "Làm sao!"

"Bà không hiểu, quen bạn gái trong trường đại học mới có tiếng nói chung." Ông nội nói.

"Tốn nhiều tiền như thế tìm một người bạn gái?" Bà nội nói.

"Chung tiếng nói thì cuộc sống mới tốt được." Ông nội nói rất nghiêm túc.

"Vậy không phải là tôi còn phải chờ mấy năm nữa à." Bà nội thở dài.

"Cháu nó không lên đại học, cũng không thể lấy vợ bây giờ được." Ba gắp thức ăn cho bà nội, "Xem bà này, lòng lo bao xa."

"Vậy con lên đại học rồi, cũng tìm xem có ai thích hợp không, rồi dẫn về cho bà nội xem." Bà nội vỗ lên cánh tay Phương Trì.

Phương Trì cười không ra tiếng.

"Thằng nhóc này!" Bà nội lại đập cậu một cái, "Đang lúc mấu chốt lại không biết đang nghĩ gì."

“Cá ăn ngon.” Phương Trì nói.

“Bảo ông nội mày ngày nào cũng làm cho mày!” Bà nội lập tức nói.

Cơm nước xong xuôi, ba mẹ ngồi nói chuyện với ông bà rồi lập tức trở về căn nhà mới kia nghỉ ngơi, ông nội bật tivi xem tin tức trong phòng, bà nội ngồi bên cạnh dùng kim móc dép lê.

Mỗi mùa đông đến, bà nội sẽ làm một đống dép len chia cho mọi người, còn làm tận mấy đôi cho trẻ con, cũng không biết là chuẩn bị cho ai.

Phương Trì thu dọn bát đĩa đi rửa.

Nhắc tới chuyện này vào bữa cơm, lúc cậu lên cấp hai đã bắt đầu, từ hai năm trước, lúc anh hàng xóm hồi nhỏ luôn dẫn cậu chạy khắp núi, 20 tuổi đã kết hôn, một năm sau liền sinh con trai, bà nội lại càng nhắc đến nhiều.

Phương Trì gần như có thể hiểu được, bà nội không đi học, nghĩ rất đơn giản, ngóng trông cậu sớm ổn định, làm từng bước kết hôn, sinh con, không cầu đại phú đại quý, an ổn mà sống tốt là được.

Trước đây, nghe những câu này, cậu cũng chỉ cười.

Ngày hôm nay, nghe thấy lại không hiểu sao có nỗi lo sợ mơ hồ.

Dọn dẹp nhà bếp xong, cậu ngồi xổm trong sân châm điếu thuốc.

Tay hơi lạnh, đêm chắc sẽ có tuyết rơi, con chó đất lông ngắn Tiểu Tử dựa vào bên chân cậu, lại rất chân thật.

Rít vài hơi liền tắt thuốc đi, lạnh.

“Đi, vào nhà đi.” Phương Trì xoa đầu Tiểu Tử.

Nhìn thấy cậu vào nhà, bà nội vẫy tay: “Lại đây, bà nhìn xem chân có dài ra không.”

“Không,” Phương Trì đi tới, đặt chân lên đế giày bà đã làm xong, “Chân còn có thể dài ra mãi nữa à.”

“Chốc nữa con lên tầng hỏi xem chân Thủy Cừ là số bao nhiêu, bà tiện làm thêm cho nó một đôi.” Bà nội nói.

“Vâng.” Phương Trì đáp một tiếng rồi lên tầng.

Đi lên tầng hai, lúc định đi gõ cửa phòng Tôn Vấn Cừ lại dừng, sau khi suy nghĩ một lúc, Phương Trì về phòng mình trước.

Chậu hoa nhỏ để trên bệ cửa sổ, vừa nãy không nhìn kỹ, giờ đến gần nhìn một lúc lâu, nếu như không ai nói cho cậu biết là Tôn Vấn Cừ làm, cậu chắc chắn sẽ nghĩ đều là mua, là loại làm thành một bộ, hơn nữa, giá sẽ không rẻ, chuyên dùng cho thanh niên văn nghệ làm màu.

Khỉ?

Phương Trì cười, cúi đầu kéo ngăn kéo ra, lục lọi phía trong.

Cái ngăn kéo này, cho dù ai dọn dẹp phòng cũng sẽ không động vào, bên trong là “bảo tàng” của cậu, đủ loại đồ chơi nhỏ nhặt được từ nhỏ tới lớn, lần nào về nhà cậu cũng thích lấy ra nhìn.

Phương Trì lấy từ bên trong một cái hộp nhỏ ra một mảnh xương nhỏ dài khoảng ba, bốn cm, đây là thứ cậu thích nhất lúc còn bé.

Nhặt được trên núi, không biết là xương con gì, mà cực kỳ đẹp đẽ tinh xảo, cậu nhặt được xong liền đưa về nhờ giáo viên trong trường học giúp rửa sạch tẩy trắng chừng mấy ngày mới xong, vẫn luôn giữ như bảo vật.

Cậu cầm mảnh xương nhỏ này đi đến phòng bên cạnh, gõ cửa phòng Tôn Vấn Cừ.

Tôn Vấn Cừ đi qua mở cửa: “Tôi đang định cầm bát đũa xuống đây.”

“Chốc nữa mang đi,” Phương Trì nói, hơi do dự rồi đưa mảnh xương nhỏ trong tay tới, “Cho anh cái này.”

“Cái gì?” Tôn Vấn Cừ nhìn sang, rồi sửng sốt, “Xương à?”

“Ừ,” Phương Trì cười, “Tôi làm lúc còn bé, cho anh chơi, chỉ là không biết…”

“Cảm ơn,” Tôn Vấn Cừ lập tức nói, rồi cúi đầu nghiên cứu, “Đánh bóng rồi à? Sao trông lại chuẩn thế này?”

“Không, từ lúc nhặt được đã như vậy rồi, tôi thấy đẹp quá nên nhặt về,” Phương Trì hơi ngượng ngùng gãi đầu, quay đầu đi nhìn máy tính xách tay trên bàn.

“Tôi không bảo cậu tặng tôi đồ thật đâu, chỉ đùa cậu thôi,” Tôn Vấn Cừ nở nụ cười, “Có điều, thứ này rất thú vị, tôi thích lắm.”

“Vậy thì tốt,” Phương Trì khịt mũi, cầm bát đũa trên bàn đi, “Để tôi mang cái này xuống đi.”

“Thôi đừng,” Tôn Vấn Cừ ngăn cậu lại, “Chốc nữa tự tôi mang đi rửa, tôi thuê phòng chứ cũng không phải ở khách sạn.”

“À.” Phương Trì bỏ bát đĩa xuống.

Tôn Vấn Cừ đang nhìn mảnh xương nhỏ không nói gì, cậu đứng trong phòng cũng không biết phải nói gì, Hoàng tổng đang cuộn mình trên gối Tôn Vấn Cừ, ỏn ẻn meo một tiếng.

Phương Trì tự nhiên cũng hơi lúng túng.

Lần này gặp gỡ, Tôn Vấn Cừ và cậu đều không nhắc lại chuyện tối hôm đó, Tôn Vấn Cừ nghĩ thế nào thì cậu không biết, còn cậu là quên mất.

Là quên mất.

Khoảng thời gian gần đây bận rộn ôn tập, hai ngày nay lại sốt ruột chuyện Tôn Vấn Cừ cứ thế đột ngột biến mất như sấm sét giữa trời quang… Gặp mặt lại là ở nhà ông bà, trong nháy mắt nhìn thấy Tôn Vấn Cừ, ngoài thở phào nhẹ nhõm, cùng với vui vẻ không hiểu ra sao, cậu vậy mà hoàn toàn, không hề nhớ ra, bọn họ đã từng có một màn lúng túng đến vậy.

Hoặc là nói, cố ép mình không nghĩ tới.

Thế nhưng hiện giờ, căn phòng nhỏ đã mang mùi thơm của sữa dừa, cùng với Tôn Vấn Cừ mặt đối mặt đứng đối diện cậu, mấu chốt là Tôn Vấn Cừ còn rất bình thường, không hề lên cơn động kinh, đột nhiên lại khiến cậu nhớ lại cái đụng vào nhẹ nhàng kia.

Ngay sau đó lại là một cơn hoảng hốt cùng với ngứa ngáy như thể có gì bò qua da.

Đột nhiên có cảm giác không thể ở đây được nữa.

“Cái này có thể…” Tôn Vấn Cừ tiếp tục nghiên cứu mảnh xương nhỏ, “Đục lỗ hai bên, xuyên sợi dây qua đeo lên cổ.”

“Trông có bị ngốc không,” Phương Trì nói, “Vòng cổ mảnh xương, Tiểu Tử cũng có một sợi.”

“Cậu đeo thì mới ngốc,” Tôn Vấn Cừ cười nói, “Tôi đeo thì không, người làm sao thì khí chất làm vậy, khí chất của cậu chính là con khỉ.”

“…Tôi đi…đọc sách đã.” Phương Trì quay người, định đi ra ngoài.

“Này, tôi còn chưa tặng đồ cho cậu mà,” Tôn Vấn Cừ gọi cậu lại, “Hai ta tâm linh tương thông thật đó, cái tôi tặng cậu cũng là đeo lên cổ.”

Mấy chữ “tâm linh tương thông” làm Phương Trì cuống lên: “Cái của tôi không phải mặt treo dây đeo cổ, là một…mảnh xương.”

“Đến mức đấy à, còn phải nhấn mạnh lại nữa,” Tôn Vấn Cừ híp mặt lại, cầm một vật trên bàn đưa tới, “Đây, làm lúc tôi không có cảm hứng, nghịch linh tinh, cậu và Lượng Tử mỗi người một cái.”

Vừa nghe thấy Mã Lượng cũng có, Phương Trì mơ hồ thở phào nhẹ nhõm, đưa tay nhận lấy.

Là một mảnh gốm nho nhỏ hai mặt màu trắng dùng một sợi dây da màu đen xuyên qua, hình cỏ bốn lá, mặt phải còn có đường gân lá rất tinh xảo, mặt trái… mặt trái còn có chữ viết.

Sáu chữ rất nhỏ.

Phương Trì nhìn rõ sáu chữ này xong, không nhịn được mà bật cười: "Anh đúng là, không ngoan ngoãn được."

"Thiên linh linh, địa linh linh, không phải rất tốt à," Tôn Vấn Cừ chậc một tiếng, "Phù hộ cho học tra thi đại học thuận lợi."

Phương Trì không nói gì, nhìn mảnh gốm trong tay đến ngây người.

"Thôi, đi đọc sách đi." Tôn Vấn Cừ phất tay với cậu, cầm bát đũa trên bàn lên.

"À." Phương Trì lấy lại tinh thần, đáp một tiếng, quay người mở cửa bước nhanh ra ngoài.

"Bước thấp bước cao rồi." Tôn Vấn Cừ ở phía sau nói một câu.

"A? Có à?" Phương Trì ngây người, cúi đầu nhìn chân mình, đã căng thẳng đến vậy cơ à.

"Không," Tôn Vấn Cừ cầm bát sượt qua người cậu, "Trêu cậu thôi."

Phương Trì không để ý tới hắn nữa, ba chân bốn cẳng tháo chạy về phòng mình.

Có hơi bực mình.

Không phải vì Tôn Vấn Cừ lại đùa động kinh.

Mà là, căng thẳng và lúng túng của cậu, bị Tôn Vấn Cừ nhận ra rồi.

Mất mặt lắm đi.

Không, không phải thật sự mất mặt.

Là hoang mang, là tay chân luống cuống.

Giống như đi tiểu trộm ven đường, kết quả lại bị cái xe ngang qua chiếu đèn lên người, khiến người ta tay chân luống cuống.

Không biết là nên tiếp tục đi tiểu, hay kéo khóa quần lên.

Ông bà nội hôm nay ngủ muộn, không biết có phải là vì con cháu đều về nên vui không, tới gần mười giờ, ông nội mới đi ngủ.

Bà nội cầm ít bánh đường* vừa mới làm xong đến phòng Phương Trì.

"Ông con mới vừa làm, còn nóng hổi," Bà nội nói, "Con đói thì ăn, mang mấy cái sang cho Thủy Cừ."

"Vâng." Phương Trì đáp một tiếng, cầm một cái bánh sang liền bắt đầu gặm.

Cậu làm bài tập cả một tối cũng chẳng làm xong được một phần, cứ thất thần, mà thất thần đi đâu cũng không biết, thế nhưng thất thần sang đói bụng là thật.

"Đừng có ăn một mình đó" Bà nội đẩy cậu một cái, "Bảo con mang sang cho Thủy Cừ."

"Vâng," Phương Trì lại đáp một tiếng, vẫn gặm bánh.

"Đi đi," Bà nội cuống lên, đập một cái lên đầu cậu, "Thằng ranh con này."

"Aiii, con biết rồi." Phương Trì một tay cầm bánh, một tay bê đĩa đứng lên, chậm rãi đi ra khỏi phòng, nhẹ nhàng đá lên cửa căn phòng của Tôn Vấn Cừ hai cái.

"Không khóa." Tôn Vấn Cừ đáp một tiếng.

"Ôi, tôi không có tay mở cửa." Phương Trì vừa ăn vừa nói.

Bà nội chậc một tiếng, đưa tay mở cửa ra.

Trong phòng, Tôn Vấn Cừ đang để trần, ngửa đầu dựa vào lưng ghế dựa, chân gác lên bàn, trong miệng còn cắn bút chì, lúc cửa mở ra, hắn liếc mắt nhìn về phía này.

Sau đó như thể bị vấp chân mà nhảy dựng lên từ trên ghế, cầm áo bên cạnh tròng lên người: "Ai u, bà nội sao bà chưa ngủ?"

"Làm bánh đường, hai đứa ăn cùng nhau đi," Bà nội cười nói, "Còn ngại nữa, bà nhìn Phương Trì còn nhìn chán rồi."

"Đúng nhỉ," Tôn Vấn Cừ cười, nhìn lướt qua người Phương Trì, "Cháu còn chưa được nhìn bao giờ đây."

"Tắm cùng nhau là không phải được nhìn à." Bà nội nói.

"Vâng." Tôn Vấn Cừ dựa vào trên ghế.

"Bà nội," Phương Trì dùng cánh tay đẩy bà về hướng cầu thang, "Bà mau đi ngủ đi, xuống cầu thang đi chậm thôi."

Lúc Phương Trì vào phòng Tôn Vấn Cừ, phát hiện hắn đã cởi áo vừa mặc vào ra rồi, tiếp tục cởi trần ngồi trên ghế.

"Hoàng tổng đâu?" Phương Trì bỏ đĩa lên trên bàn con nhỏ tròn cạnh tay Tôn Vấn Cừ.

"Trong chăn," Tôn Vấn Cừ cầm lấy bánh, "Ôi, quá đã, là ông nội làm à?"

"Ừ, nhân lúc còn nóng ăn đi, bánh đường ông nội tôi làm ngon nhất thế giới," Phương Trì xốc chăn Tôn Vấn Cừ lên, thấy Hoàng tổng đang thoải mái nằm trên giường, "Cái con mèo vô lương…"

Cậu còn chưa nói xong, đã có hơi hối hận hành động xốc chăn lên này, chăn xốc lên một cái, không chỉ có mùi sữa dừa phả vào mặt, còn có lẫn mùi của Tôn Vấn Cừ.

"Tâm," Phương Trì đắp chăn lại, đứng bên giường lấy lại bình tĩnh.

"Này," Tôn Vấn Cừ duỗi chân, dùng mũi chân chọc vào mông cậu, "Lấy cho tôi ít nước, không, ít…"

"À," Phương Trì lập tức quay người đi ra ngoài, "Cacao phải không?"

"Có không?" Tôn Vấn Cừ ở phía sau hỏi.

"Có, tôi mang theo," Phương Trì chạy xuống dưới tầng.

Trong phòng khách không có ai, chỉ có một mình Tiểu Tử ngồi đó gãi ngứa, gãi cực kỳ say sưa, Phương Trì xuống tầng nó cũng chẳng nghe thấy, còn đang cong người gãi.

"Sướng không." Phương Trì đi qua, nhẹ nhàng đá nó một cái.

Tiểu Tử sợ hết hồn, lúc quay đầu lại, không thăng bằng được, cứ thế ngã nhào.

"Sững sờ đồ." Phương Trì nở nụ cười, chạy vào nhà bếp, Tiểu Tử chạy theo như làn khói, theo chân cậu.

Vật liệu trong nhà cũng không đủ, chỉ có socola và sữa bò, lạc giã nát và hạt óc chó giã đều không có, Phương Trì tìm trong phòng bếp cả buổi, cũng chỉ tìm thấy được một lọ tiêu.

Lục lọi trong đống hàng Tết của ông nội, tìm được một túi hạt điều, thôi cũng được.

Phương Trì đặt hạt điều trong đĩa, dùng thìa đập vụn, rồi rắc vào trong cacao.

Chật vật nửa ngày, coi như cũng làm xong nồi cacao này, lúc cầm nồi chuẩn bị ra khỏi nhà bếp, cậu còn thấy lạ tại sao Tiểu Tử không đi loanh quanh dưới chân.

Vừa ra khỏi nhà bếp nhìn ra sân, phát hiện ra Tiểu Tử và Tôn Vấn Cừ, một người một chó cùng ngồi trong sân ngước đầu, trên người Tôn Vấn Cừ mặc cái áo khoác quân đội, trên đầu còn đội mũ Lôi Phong.

Bộ quần áo này trông đẹp cực kỳ.

"Làm gì đây?" Phương Trì có hơi giật mình, "Chó ngốc ngắm trăng à?"

“Dải ngân hà, từ lúc quay trở lại tôi còn chưa ngắm kỹ,” Tôn Vấn Cừ chỉ bầu trời, “Dạo này ngày nào cũng ngắm, đẹp thật…”

“Tôi ngắm từ nhỏ tới lớn,” Phương Trì cầm nồi đi tới, cũng ngẩng đầu lên, “Lúc tôi còn nhỏ, còn có thể nhận ra được rất nhiều ngôi sao và chòm sao.”

“Làm xong rồi à?” Tôn Vấn Cừ nhìn nồi trong tay cậu.

“Ừ, vào nhà uống à?” Phương Trì rụt cổ lại.

“Tôi uống ở đây.” Tôn Vấn Cừ khoát tay, cầm cốc trong tay đưa tới trước mặt cậu.

Phương Trì thở dài, rót cho hắn một cốc: “Đủ anh chưa? Nếu đủ rồi thì chỗ còn lại để tôi uống?”

“Đủ rồi.” Tôn Vấn Cừ nói.

Tiểu Tử vẫn luôn ở bên cạnh vẫy vẫy cái đuôi chờ ăn, Phương Trì đi vào nhà bếp tìm xâu lạp xường cho nó ăn.

Vốn là cảm thấy quá lạnh, không muốn ngồi ngoài sân, lại còn ở một mình cùng Tôn Vấn Cừ… Nhưng cậu bê nồi vào nhà rồi, lại cũng chỉ mặc thêm cái áo khoác, đội thêm cái mũ rồi quay người ra sân.

Đi ra hút điếu thuốc đi.

Phương Trì ngồi xổm trên bậc thang, châm điếu thuốc hút.

“Lúc cậu không buồn cũng hút thuốc à?” Tôn Vấn Cừ uống một ngụm cacao, lại thò tay vào bên trong áo khoác quân đội lấy ra một cái bánh đường gặm một miếng.

Tôn Vấn Cừ trông thấy cậu sặc một làn khói, ho một lúc lâu, tàn thuốc cũng bị khụ cho hết sạch, cuối cùng tắt thuốc đi, rồi chỉ vào hắn nói: “Anh giấu bánh ở đâu đấy?”

“Ở đây,” Tôn Vấn Cừ mở áo khoác ra, liền nhìn thấy đĩa bánh đặt trên đùi hắn, “Không phải để cho nóng à.”

“… Cho tôi một cái.” Phương Trì nói.

“Tự lấy đi,” Tôn Vấn Cừ một tay cầm bánh một tay cầm cacao uống, “Tôi hết tay rồi.”

“À.” Phương Trì đứng lên.

Lúc đi tới trước mặt Tôn Vấn Cừ, cậu mới đột nhiên phát hiện ra độ khó của “tự lấy” có hơi cao.

Cậu phải mở áo Tôn Vấn Cừ ra, rồi lấy một cái bánh từ trên đùi hắn.

“Lấy đi,” Tôn Vấn Cừ liếc mắt nhìn cậu, giơ cao hai tay, “Nhanh lên.”

Phương Trì hơi do dự, cúi người xuống, đưa tay nhấc áo khoác quân đội của Tôn Vấn Cừ ra, để bày tỏ bản thân không có ý nghĩ gì khác, cũng không lúng túng, cậu không cố gắng giữ một khoảng cách nhất định, mà lựa chọn một tư thế bình thường.

Lúc cậu chuẩn bị cầm lấy bánh, người Tôn Vấn Cừ hơi dựa về phía trước, đột nhiên ghé vào tai cậu, nhẹ nhàng hát một câu: “your heart…”

Giọng nói không quá trầm thấp lại mang theo từ tính của Tôn Vấn Cừ rất êm tai, tay Phương Trì run một cái, suýt nữa hất cả cái đĩa lên, cầm lấy bánh xong liền nhanh chóng lùi về sau, dẫm lên cả chân Tiểu Tử.

Tiểu Tử kêu một tiếng, cậu liền nhanh chóng nhảy ra.

“won…” Tôn Vấn Cừ nở nụ cười, hát được nửa lại không hát nữa.

“Tôi đã nói với anh rồi, tôi không hiểu thật.” Phương Trì mặt nhăn mày nhó với hắn, ngồi xổm lại trên bậc thang ăn một miếng bánh, rất chuyên tâm mà cắn hết cả đường ra.

“Không sao,” Tôn Vấn Cừ dựa về phía sau, “Cậu có thể đoán ra được.”

Phương Trì không nói nữa, cúi đầu ăn.

Im lặng ăn bữa khuya, hai người đều không nói gì nữa, mà làm Phương Trì không ngờ tới là, lần im lặng này lại bất ngờ không hề làm cậu cảm thấy lúng túng.

"Cậu bình thường có dậy sớm tập thể dục không?" Tôn Vấn Cừ ăn bánh xong, phủi tay một cái.

"Ừ, chạy bộ," Phương Trì châm một điếu thuốc nữa, đưa miếng bánh còn lại trong tay cho Tiểu Tử.

"Ngày mai chạy bộ cùng tôi đi." Tôn Vấn Cừ nói.

Phương Trì liếc mắt nhìn hắn.

Đối với Phương Trì, câu nói này rất là gì đó, không phải hỏi "ngày mai có thể cùng đi chạy bộ không", cũng không nói "mai cùng đi chạy bộ đi", mà là nói "Chạy bộ cùng tôi".

Điều này không hiểu sao lại khiến Phương Trì muốn đồng ý, loại người vô dụng như Tôn Vấn Cừ, chạy bộ trong núi, cảm giác bất cứ lúc nào cũng có khả năng ngã đi đâu mất.

"Ừ," Phương Trì gật đầu, rồi hỏi một câu, "Giờ ngày nào anh cũng chạy à?"

"Chạy, ông nội cậu bốn giờ rưỡi đã ra sân sau cùng bà nội cậu tập Bát Đoạn Cẩm," Tôn Vấn Cừ cười, "Tôi cố chịu đến năm giờ rưỡi hai ông bà tập xong cũng không ngủ được nữa, nên đi chạy bộ."

"Tôi bảo sao anh lại gầy đi đây… Không thì để tôi nói với ông bà," Phương Trì có hơi băn khoăn, "Đổi chỗ tập hoặc là đổi thời gian."

"Không cần," Tôn Vấn Cừ chậm rãi xoay người, "Gần đây tôi đi ngủ sớm, buổi trưa có thể ngủ được một lúc, không ảnh hưởng đến tôi."

"Ồ." Phương Trì đáp.

"Tôi gầy đi à?" Tôn Vấn Cừ nhìn cậu một cái, "Tôi nhẹ đi có bốn cân mà cậu cũng nhìn ra được?"

"Cảm giác…gầy đi." Phương Trì ho khan một cái.

Tôn Vấn Cừ cười, đi vào phòng, cầm quần áo đi tắm.

Phương Trì cũng trở về phòng, nằm lỳ trên giường lại cố đọc sách thêm một lúc, đại khái được ba dòng, sau đó ôm sách ngủ.

Trở về nhà chính là thoải mái an tâm, e rằng, biết được Tôn Vấn Cừ không sao cả cũng khiến cậu yên tâm.

Vừa ngủ một cái, cảm giác ngủ rất say.

Sáng sớm lúc có người đẩy cậu, cậu còn rất không vui mà nói một câu: "Đừng chọc tôi."

"Ai, chọc cậu chết luôn," Giọng Tôn Vấn Cừ vang lên từ phía trên, "Hoàng tổng, cào cậu ta đi!"

Phương Trì đang hơi mơ màng, cũng không kịp khiếp sợ việc Tôn Vấn Cừ đi vào phòng cậu đứng bên giường cậu, mãi đến tận lúc móng vuốt Hoàng tổng đè lên trên gáy cậu mấy lần, cậu mới mở mắt ra.

Tôn Vấn Cừ mặc quần áo thể thao đứng bên cạnh giường cậu, trên bộ quần áo thể thao in hình một con gấu hoạt hình rất lớn, trên cổ tay áo cũng có một con, đầu đội mũ len, loại có quả bông ở trên.

Phương Trì mê mê man man mà trừng hắn nửa buổi: "Quần áo trẻ con còn có số lớn thế này à?"

---

*bánh đường:

32. Chương 32

"Thích không?" Tôn Vấn Cừ một tay ôm mèo lên một tay kéo áo, "Nếu cậu thích thì bảo chú Lượng Tử mua cho cậu một bộ, bộ này của tôi là nó mua cho."

"Có hình thỏ...." Phương Trì mơ màng nói được nửa thì tỉnh lại, hai mắt trợn tròn, "Anh vào bằng cách nào?"

"Cậu cũng không khóa cửa," Tôn Vấn Cừ lùi về phía sau hai bước, dựa vào bàn học, "Tôi định gõ cửa, nhưng bà nội bảo tôi vào luôn đi, nên tôi vào thôi, không phục thì tìm bà."

"Tôi..." Phương Trì rất bất đắc dĩ mà ngồi dậy, dụi dụi mắt, "Anh xuống tầng chờ tôi một lúc đi, tôi xuống ngay đây."

Tôn Vấn Cừ cười, bưng Hoàng tổng như xách lồng chim đi tới cửa, đi hai bước lại dừng lại chỉ vào vai: "Đằng sau vai cậu bị thương, sao lại thế?"

"Hả?" Phương Trì sờ phía sau vai mình, hơi bội phục ánh mắt của Tôn Vấn Cừ, "Ngã, phía sau còn có vết

thương nữa đây… Đừng nói với ông bà nội tôi đó, nói rồi bà nội tôi có thể khóc được ba ngày."

"Không nói," Tôn Vấn Cừ nở nụ cười, "Mau xuống dưới đi."

Sau khi Tôn Vấn Cừ ra ngoài, Phương Trì lại ngồi trên giường sững sờ hai phút mới từ từ lấy lại được tinh thần.

Mặc quần áo chỉnh tề đi xuống tầng, cậu nhìn thấy Tôn Vấn Cừ đang dẫn Tiểu Tử chậm rãi chạy vòng trong sân.

Gu thưởng thức của Mã Lượng khiến người ta một lời khó nói hết, có điều, Tôn Vấn Cừ mặc bộ quần áo thể thao hoạt hình to như vậy cũng không thấy khó coi, tương phản cũng chỉ bởi vì từ trước tới giờ chưa từng thấy hắn có tinh thần như vậy, cảm giác trông rất vừa mắt.

Phương Trì lấy ít nước nóng, ngồi xổm bên cạnh vòi nước trong sân đánh răng.

Tôn Vấn Cừ đang dẫn Tiểu Tử chạy, mà mỗi lần chạy qua sau lưng cậu, Tôn Vấn Cừ lại đột nhiên nhích về phía lưng cậu một chút, Tiểu Tử không có đường chạy sẽ theo quán tính mà nhảy qua lưng cậu.

Sau khi Tiểu Tử nhảy được ba lần, Phương Trì quay đầu lại: "Tôi đánh anh đấy."

"Ai, cậu đừng nói," Tôn Vấn Cừ cười nói, "Tiểu Tử thông minh lắm, hôm nào tôi chạy bộ cũng dẫn nó theo, còn biết đi trước dò đường cho tôi nữa."

"Đương nhiên," Phương Trì nhổ bọt trong miệng ra, "Chó lên núi săn bắn mà, ông nội tôi dạy nó rồi."

Rửa mặt xong, Phương Trì và Tôn Vấn Cừ cùng nhau ra khỏi sân.

Chạy bộ vẫn là chạy sau thôn dễ hơn, kể cả không vào núi, cũng có thể chạy dọc theo bờ sông, đường đã được sửa lại, có thể thông thẳng đến một làng nữa, đều là mặt đường xi măng.

"Bình thường anh chạy thế nào?" Phương Trì hỏi một câu.

"Đầu tiên chạy dọc theo sông," Tôn Vấn Cừ nói, "Phía trước không phải có lối rẽ à, rồi từ đó rẽ vào núi, đi nửa vòng rồi ra.

"Ồ," Phương Trì suy nghĩ thử, "Vậy anh mỗi ngày chắc không chạy đủ mười phút đâu nhỉ."

Tôn Vấn Cừ cười vui vẻ: "Nói năng."

“Rẽ vào lối phía trước vào núi rồi vòng ra cũng chưa đến một cây số,” Phương Trì thở dài, “Có mỗi khoảng cách ấy còn phải chạy à?”

“Thế cậu dẫn đường đi,” Tôn Vấn Cừ nói, “Tôi bình thường cứ chạy như thế, ở trong núi lâu thêm, tôi còn sợ chạy xa lại lạc đường.”

“Tôi dẫn anh chạy,” Phương Trì nói, “Có phong cảnh đẹp, đường xá cũng tốt.”

“Được,” Tôn Vấn Cừ thò tay vào trong ngực, rồi giơ tay ra, “Bay đi nào Hoàng tổng”

Lúc Phương Trì nhìn rõ trong tay hắn là Hoàng tổng thì suýt nữa ngã một cái: “Anh có bị làm sao không đấy, còn mang theo con mèo đi chạy bộ, nó cũng có phải Tiểu Tử đâu.”

“Nhưng vứt nó ở nhà thì chán lắm,” Tôn Vấn Cừ xoay tay lại nhét Hoàng tổng vào trong mũ mình, “Cô quạnh.”

Phương Trì nhìn Hoàng tổng vùi bên trong mũ chỉ lộ ra một cái đầu, trông còn rất bình tĩnh, cũng không biết còn có thể nói gì nữa, chỉ thở dài.

Tiểu Tử chạy ở phía trước rất vui vẻ, đến lúc lối rẽ Tôn Vấn Cừ thường rẽ vào thì dừng, quay đầu lại nhìn hai người bọn họ.

Phương Trì nghe tiếng hít thở Tôn Vấn Cừ, bình thường một người có thể chạy hay không, chạy mấy trăm mét, đều có thể nghe ra được, hơi thở của Tôn Vấn Cừ còn rất vững vàng, chắc là không có vấn đề gì, dù sao thì ngày nào cũng đến phòng tập thể hình ngắm đàn ông cởi trần.

“Chạy phía trước!” Cậu vung tay lên với Tiểu Tử.

Tiểu Tử lập tức quay người, chạy về phía trước.

“Phía trước dẫn đến đâu?” Tôn Vấn Cừ hỏi.

“Một làng khác,” Phương Trì nói, “Từ bên thôn bọn họ cũng vào núi được.”

“Được,” Tôn Vấn Cừ chạy vài bước lại hỏi một câu, “Cậu hôm nay không đeo tai nghe à, tôi còn nghĩ là cái tai nghe kia mọc trên cổ cậu kìa.”

“Không phải vì sợ trên đường anh muốn nói chuyện à,” Phương Trì cười, “Với lại ngộ nhỡ anh ngã đi đâu, tôi sợ không nghe thấy.”

“Tôi mang theo cái này.” Tôn Vấn Cừ móc từ đâu đó ra cái còi kia, thổi một tiếng.

“Hôm nay trang bị đầy đủ nhỉ.” Phương Trì nói.

Tôn Vấn Cừ cười: “Tôi còn chưa hỏi cậu, trước đó cậu đi hỏi ai để tìm tôi?”

“Tìm La Bằng lấy số của Mã Lượng,” Phương Trì nói, “Anh ta là hội viên ở chỗ tôi, có thể tra được số điện thoại, không thì tôi còn tìm được ai nữa.”

“Nghĩ là cậu tìm Lý Bác Văn kia,” Tôn Vấn Cừ vừa chạy vừa trở tay xoa Hoàng tổng.

“Sao thế được,” Phương Trì liếc mắt nhìn hắn, “Tôi mà là anh, tôi đã đánh anh ta từ lâu rồi.”

Tôn Vấn Cừ không lên tiếng, đột nhiên nở nụ cười, cười cực kỳ vui vẻ, vung cánh tay liền chạy về phía trước.

Phương Trì nhìn bộ dạng hắn như vậy liền ngẩn người, đuổi theo: “Anh đánh anh ta rồi à?”

“Không, sao thế được,” Tôn Vấn Cừ chậc một tiếng, “Người có tư cách như tôi…”

“Không nhìn ra được,” Phương Trì rất nhanh đã nói, “Trông anh thế này, chắc chắn là đánh rồi, đúng không?”

Tôn Vấn Cừ không nói gì, chỉ tiếp tục chạy về phía trước.

“Anh ta bị đánh cũng xứng đáng.” Phương Trì nói.

“Thiếu niên, sao cậu lại kích động thế,” Tôn Vấn Cừ vỗ vai cậu, “Chỉ vì mỗi chuyện này đã đánh người, không tốt.”

“Có mấy người cần phải đánh,” Ấn tượng của Phương Trì về Lý bác Văn không tốt lắm, cậu nhìn người bằng cảm giác, trước khi người này bẫy Tôn Vấn Cừ, đã cảm thấy gã cười rất giả tạo.

“Như tôi à?” Tôn Vấn Cừ đột nhiên chỉ vào mình, “Ôi, mắt tôi xanh tím…”

Câu này còn chưa nói xong, Phương Trì đã lập tức nghĩ tới tình cảnh hôm đó, trên mặt liền nóng bừng, may mà sáng sớm gió lạnh thổi cũng mạnh.

“Anh đuổi tới đòi bị đánh.” Cậu nói bằng giọng buồn bực.

“Cậu có tật giật mình,” Tôn Vấn Cừ nói, “À không đúng, phải là…thần hồn nát thần tính.”

Phương Trì liếc mắt nhìn hắn, cảm thấy đã không thể làm gì Tôn Vấn Cừ nữa, không thể làm gì khác hơn là cố chuyển đề tài, “Vậy anh ta như thế, phải làm gì anh mới đánh, tính khí của anh nhìn cũng đâu có tốt như thế.”

“Đương nhiên là tích góp giá trị thù hận, thù mới hận cũ gộp lại tính một thể.” Tôn Vấn Cừ cười nói.

“Động tay động chân rồi?” Phương Trì hỏi.

“Chú Lượng Tử của cậu tay đập vỡ chai bia, còn là hai chai,” Tôn Vấn Cừ nói, “Đánh cực kỳ hăng say, tiết tấu cảm giác còn mạnh cực kỳ, bùm bùm pằng pằng.”

Phương Trì nhìn hắn nửa buổi, lời nói của Tôn Vấn Cừ nửa thật nửa giả nửa thần kinh, cậu không thể nào phán đoán được, chỉ nói một câu: “Uống nhiều gió rồi, cẩn thận chốc đau bụng.”

Nói xong, không chờ Tôn Vấn Cừ đáp lại, cậu đã tăng tốc chạy về phía trước.

Tôn Vấn Cừ ngược lại, không đuổi tới, chạy không nhanh không chậm phía sau, Phương Trì cảm giác bước chạy của hắn vẫn còn rất chắc chắn, không vội không gấp, nắm giữ nhịp điệu rất tốt, có lẽ sẽ chạy được thời gian dài.

Phong cảnh con đường này rất đẹp, bởi vì định khai phá làm du lịch, cho nên đường bên cạnh thôn đều đã được sửa lại, cách chừng mười mét là bờ sông… Đương nhiên, mùa này, có ngồi bên bờ sông cũng chỉ là bị gió tặng cho mấy cái bạt tai mạnh.

Phương Trì đội mũ len mỏng, giờ có hơi ước ao mũ len có quả bông của Tôn Vấn Cừ, nhìn có vẻ rất ấm.

Tiểu Tử chạy ở phía trước đột nhiên kêu hai tiếng, rồi chạy ra bờ sông.

Bờ sông cũng có một con chó, Phương Trì biết con chó này, một con chó đốm lông dài, là con đực, ở trong thôn phía trước, mà thường sang bên thôn bọn họ chơi, là bạn của Tiểu Tử.

Con chó này không có tên, ông nội gọi nó là Tiểu Hoa.

“Muốn nghỉ một lát không?” Phương Trì dừng chạy, quay đầu lại hỏi.

“Cậu mệt rồi à?” Tôn Vấn Cừ cũng dừng, trạng thái cũng chưa tệ lắm, không thở gấp.

“Tiểu Tử muốn trò chuyện với bạn nó một lát,” Phương Trì cười, cảmthấy có lẽ đã hơi coi thường thể lực của Tôn Vấn Cừ, “Chúng ta chờ nó được không?”

“Được,” Tôn Vấn Cừ lấy Hoàng tổng từ trong mũ ra bỏ xuống đất, “Hoàng tổng tổng cũng hoạt động một lúc đi.”

Tiếng nói còn chưa rơi xuống đất, tay vừa mới thả Hoàng tổng ra, Hoàng tổng đã nhảy dựng lên trên quần Tôn Vấn Cừ, bò một mạch lên bả vai hắn.

“Đúng là quá mỏng manh,” Phương Trì tặc lưỡi, “Chân còn không chạm đất được.”

“Đúng đấy,” Tôn Vấn Cừ nói, “Mày nhìn Tiểu Tử đi, người ta một con chó vừa to vừa thô, còn chưa bao giờ phải đi lang thang đâu.”

Phương Trì cười, nhìn Tiểu Tử và Tiểu Hoa tôi ngửi bạn một cái, bạn ủn tôi một cái, chạy tới chạy lui dọc bờ sông.

Tôn Vấn Cừ ở bên cạnh cậu, cùng cậu đứng song song, cả hai đều không nói gì nữa.

Hiện giờ, gió đã nhẹ đi, nhưng mặt trời chưa lên, nhiệt độ vẫn còn thấp, Phương Trì đứng hai phút liền hơi lo lắng: “Bộ quần áo này của anh không chắn gió đúng không?”

“Ừ, gió lùa, đông chết tôi rồi,” Tôn Vấn Cừ nhíu mày, ôm tay xoa xoa, nhìn cậu, “Không thì…”

Phương Trì ngây người, trừng mắt nhìn hắn nửa ngày mới lấy lại được tinh thần: “À.”

Sau đó kéo khóa áo khoác của mình, chuẩn bị cởi ra.

“Ai, đùa cậu thôi, cậu còn vội nữa,” Tôn Vấn Cừ nở nụ cười, quay người rồi phóng về phía trước chạy nhanh, vừa chạy vừa phất tay với Tiểu Tử, “Đi thôi Tiểu Thô Thô!”

Tiểu Tử ẳng hai tiếng, tạm biệt Tiểu Hoa, rồi thuận theo con đường chạy về phía trước.

Phương Trì đứng sững sờ tại chỗ hồi lâu mới cắn răng đuổi theo.

Quả thực, có cảm giác như thể bị Tôn Vấn Cừ đặt trong lòng bàn tay, lăn qua lăn lại nhìn.

Cậu vẫn luôn chạy phía sau Tôn Vấn Cừ, ánh mắt lại quét lên người Tôn Vấn Cừ, thật ra vốn là cậu không định nhìn, mà xung quanh đều là phong cảnh đã nhìn quen rồi, chỉ có Tôn Vấn Cừ là khá mới mẻ.

Tôn Vấn Cừ bình thường mỗi lúc ra ngoài đều ăn mặc nhàn nhã, bước đi lười nhác, làm người ta cảm thấy nếu bên cạnh có cái ghế, hắn có thể ngồi xuống bất cứ lúc nào, ở nhà là mặc áo ngủ làm ổ trên ghế sofa, như thể là một phần của cái ghế sofa.

Ngày hôm nay, mặc một bộ quần áo thể thao, hoạt bát mà chạy về phía trước, còn thật sự khiến Phương Trì phải nhìn thêm mấy lần, quá kỳ quái, thì ra chân người này còn có thể hoạt động, đã vậy còn rất dài.

Nghĩ đến chân rất dài… Phương Trì liền cúi đầu nhìn xuống chân mình.

Tôn Vấn Cừ thuận theo con đường phía trước, rẽ qua cổng thôn, rẽ sang đường vào núi.

"Là bên này đúng không?" Tôn Vấn Cừ quay đầu lại hỏi to.

"Đúng," Phương Trì chạy nhanh mấy bước, "Anh chậm một chút, bên trong không phải đường xi măng đâu."

"Tôi biết, ngày nào tôi chả chạy." Tôn Vấn Cừ nói.

"Anh cũng có chạy qua bên này đâu," Phương Trì nói, "Nhìn đường đi."

"Đường trong núi không phải đều giống nhau à," Tôn Vấn Cừ không sợ chết nói, "Còn có thể khác nhau ở chỗ nào nữa."

"Thế anh cứ tìm một chỗ ngồi tuột xuống ngã một cái xem có giống nhau không." Phương Trì nói.

"A," Tôn Vấn Cừ liếc mắt nhìn cậu, "Hay là cậu đi theo nhận chú Lượng Tử của cậu làm thầy đi."

"Được." Phương Trì gật đầu.

Tôn Vấn Cừ cười, Phương Trì nhìn hắn một lúc, cũng cười theo: "Anh nghĩ là miệng anh không ngứa đòn à?"

"Có hơi hơi, nên là di truyền." Tôn Vấn Cừ chậc chậc.

"Ai!" Phương Trì thở dài, chạy tới trước mặt hắn, "Không còn lúc mà nói tiếp được nữa rồi!"

Trong núi đã không còn xanh ngắt như lần trước về, lá cây đã rụng sạch, chỉ còn một màu xám xịt, lác đác mấy đống tuyết.

Có hơi cô quạnh.

Phương Trì không hiểu sao lại nghĩ đến điều này, trước lúc quen biết Tôn Vấn Cừ, cậu nhìn núi vào đông, đều sẽ không có ý nghĩ gì, hiện giờ lại không nhịn được suy nghĩ, Tôn Vấn Cừ dắt theo Tiểu Tử loanh quanh trong núi, có tâm trạng thế nào?

Lúc nhìn thấy phong cảnh như vậy, anh ta đang suy nghĩ gì?

Anh ta chạy tới đây ở, là vì sao?

Phương Trì quay đầu nhìn Tôn Vấn Cừ.

Tôn Vấn Cừ đang vừa chơi với Tiểu Tử vừa chạy, đường không bằng phẳng, còn có mấy cục đá lẫn trong đất, Phương Trì nhíu mày: "Anh đừng có vừa đùa vừa chạy, cẩn thận ngã…"

Còn chưa nói xong, cậu đã thấy Tôn Vấn Cừ dẫm lên một hòn đá giữa đường.

Khoảng cách giữa hai người bọn họ cũng chỉ có vài mét, cho dù lúc Phương Trì nhìn thấy hắn đạp phải hòn đá cũng đã quay người lao tới, nhưng vẫn chỉ đành trơ mắt nhìn cả quá trình từ lúc hắn đạp lên cục đá, chân trượt sang bên cạnh, sau đó nghiêng cả người.

Bởi vì trọng tâm dồn hết lên chân, hơn nữa lại đang chạy, còn nghe thấy hắn đau đớn mà kêu: "Đệt!"

Lúc Phương Trì lao tới bên cạnh, chỉ kịp đỡ lấy hắn không để hắn ngã sấp xuống, khi Tôn Vấn Cừ đụng vào người cậu, còn làm Hoàng tổng đang ở trong mũ hoảng hốt chui ra, Hoàng tổng thân thủ nhanh nhẹn, dang chân duỗi móng như con dơi nằm nhoài trên lưng Tôn Vấn Cừ.

"Tôi đã bảo anh nhìn đường! Bảo anh chậm một chút!" Phương Trì gào lên, "Người bao lớn rồi! Còn không bằng con mèo!"

"Cũng sắp 30 rồi." Tôn Vấn Cừ nhíu mày, cố hết sức nói.

"….Ngồi xuống đi!" Phương Trì đỡ hắn, để cho hắn ngồi xuống đất.

Vừa mới ngồi xuống, Hoàng tổng liền nhảy từ trên lưng Tôn Vấn Cừ xuống, vắt chân lên cổ rồi chui vào trong bụi cỏ bên cạnh.

“Hoàng tổng, mày đứng lại cho tao!” Phương Trì lại quát to Hoàng tổng.

Đuôi Hoàng tổng dựng phắt lên, quay đầu nhìn cậu, đứng bất động ở chỗ cũ.

Bên cạnh, Tiểu Tử cũng hừ hừ hai tiếng, rồi quỳ xuống tại chỗ.

Tôn Vấn Cừ ngồi dưới đất nhìn cậu, lông mày còn nhíu lại.

Lúc Phương Trì quay đầu lại, vừa khéo chạm vào ánh mắt của hắn, mặt đối mặt trừng nhau một lúc lâu, cậu mới cúi đầu hỏi một câu: “Đau không? Tôi xem thử nào.”

“Không đau,” Tôn Vấn Cừ nhếch khóe miệng, “Vốn là đau lắm, mà bị cậu dọa sợ quên mất đau rồi.”

“Tôi…xem.” Phương Trì dừng lại, hình như là có hơi hung ác quá, làm Hoàng tổng sợ dựng đứng.

“Xem đi, xem thoải mái, không cần khách sáo.” Tôn Vấn Cừ để chân ra phía trước, đưa tay ra mời.

Phương Trì liếc mắt nhìn hắn, vẻ mặt Tôn Vấn Cừ vừa nhìn đã biết chân trật không nhẹ rồi, mà nói chuyện vẫn cứ không đàng hoàng như vậy.

“Cũng tại tôi, để cho anh chạy sang bên này,” Cậu cau mày, đẩy ống quần Tôn Vấn Cừ lên, không nhìn thấy vết, lúc đưa tay định tháo dây giày ra, cậu chậc một tiếng, “Sao anh lại đi giày đi bộ*.”

Tôn Vấn Cừ nhìn giày: “Giày đi bộ thì làm sao, vừa đẹp vừa nhẹ còn nhiều kiểu…”

“Không chạy bộ được,” Phương Trì ngắt lời hắn, “Đế giày không có độ bám, không để anh ngã toè chân là số may rồi.”

“Cậu cứ như bà mẹ già ấy.” Tôn Vấn Cừ nói.

“Mẹ già nhà ai đẹp trai được thế này.” Phương Trì cau mày cởi giầy hắn ra.

“Nhà tôi.” Tôn Vấn Cừ cười.

Phương Trì không để ý đến hắn, chân Tôn Vấn Cừ đã sưng đến mắt cá chân làm cậu hoảng lên: “Cái này phải chườm lạnh ngay, không là chốc nữa sưng thành hai cái bánh bao.”

“Trời đã như tủ lạnh rồi sao còn phải chườm lạnh nữa.” Tôn Vấn Cừ nói.

“Anh…” Phương Trì nhìn hắn, “Ở đây chờ tôi.”

“Làm gì?” Tôn Vấn Cừ lập tức hỏi.

“Tôi sang làng bên cạnh mua cây kem,” Phương Trì đứng lên, “Anh ở đây chờ tôi.”

“Không phải chứ, cậu dìu tôi về không được à, hoặc là cậu cõng tôi…” Tôn Vấn Cừ nói.

“Có nhanh bằng tôi chạy không,” Phương Trì cởi áo khoác ném lên người hắn, rồi quay người liền chạy theo đường về, “Tiểu Tử trông anh ta!”

Tiểu Tử nằm trên đất kêu một tiếng, rồi ngồi dậy.

Tôn Vấn Cừ nhìn bóng lưng Phương Trì rất nhanh đã biến mất trong nắng sớm, kéo áo khoác của cậu che lên người, quay đầu trở lại, đưa tay về phía Hoàng tổng còn đang.jpg. bên cạnh meo một tiếng.

Hoàng tổng nhảy tới, hắn ôm Hoàng tổng vào lòng.

“Tiểu Tử,” Tôn Vấn Cừ sờ đầu Tiểu Tử, “Anh mày cứ quan tâm người khác thế à?”

Tiểu Tử nghiêng đầu..

“Với ai cũng như thế à?” Tôn Vấn Cừ xoa bóp tai nó.

Chân nghỉ ngơi một lúc đã không còn đau như trước, nhưng Tôn Vấn Cừ vẫn nhăn nhó kêu, có thể cảm giác được, rìa ngoài mắt cá chân đã hơi sưng lên.

Thật ra, ngày nào hắn cũng dùng đôi giày này đi chạy bộ, hôm nay cũng không biết làm sao mà trẹo chân thành thế này.

Hắn thở dài, nghiêng đầu đi cùng Tiểu Tử nhìn nhau, nhìn không lâu lắm Tiểu Tử đã ngoẹo đầu đi.

“Anh mày bao lâu mới trở về?” Tôn Vấn Cừ lấy điện thoại ra nhìn giờ, “Chốc nữa mày cõng tao về được không?”

Tiểu Tử xoay người, quay mông về phía hắn rồi ngồi xuống, mặt hướng ra phía đường.

Tôn Vấn Cừ gác chân lên một hòn đá bên cạnh, cúi đầu nhìn giờ trên điện thoại di động.

Sau bốn phút, bóng dáng Phương Trì đã xuất hiện ven rừng, Tiểu Tử đứng lên vừa kêu vừa vẫy đuôi, mà vẫn trung thành với cương vị công tác, không hề chạy tới.

"Nhanh vậy." Tôn Vấn Cừ nhìn cậu chạy thẳng tới trước mặt.

"Sợ anh chạy lung tung." Phương Trì cầm trong tay một que kem, ngồi xuống, kéo tất hắn ra rồi nhét que kem vào, "May, không nghiêm trọng lắm."

"Tôi còn có thể chạy đi đâu được." Tôn Vấn Cừ nói.

"Người như anh, ai biết…" Phương Trì lại kéo tất hắn xuống, nhìn bên trong mắt cá chân hắn, "Anh có bao nhiêu hình xăm…"

"Còn nhiều nữa," Tôn Vấn Cừ vỗ chân, "Trong gốc đùi còn có nữa, muốn xem không?"

Phương Trì không nói gì, sửa sang lại cả tất cả que kem.

"Tôi thấy đỡ hơn rồi," Tôn Vấn Cừ thử cử động chân, "Nghỉ một lúc chắc là đi được."

"Vậy thì nghỉ ngơi mấy phút nữa xem thế nào, đúng là không nên bảo anh chạy sang bên này, tại tôi," Phương Trì nhíu mày, ngồi đối diện hắn, lại nhìn bốn phía, lập tức sốt sắng mà hỏi một câu, "Hoàng tổng của tôi đâu?"

"Ở đây." Tôn Vấn Cừ chỉ vào bụng mình.

"Ăn rồi à?" Phương Trì hỏi.

Tôn Vấn Cừ liếc mắt nhìn cậu, rồi nở nụ cười.

Phương Trì cũng cười nửa buổi, không biết trúng phải ngọn gió nào, như hai kẻ ngốc.

"Cậu mặc áo vào đi." Tôn Vấn Cừ nói.

"Không cần, anh khoác đi," Phương Trì lắc đầu, "Lúc chạy không thấy lạnh, ngồi một chỗ ở đây mới lạnh."

"Cậu không lạnh à?" Tôn Vấn Cừ nhìn Phương Trì, bên trong áo khoác thể thao là một bộ quần áo thể thao.

"Không lạnh, anh đừng so với tôi," Phương Trì nói, "Anh không so với tôi được, tâm trạng tôi tốt, thời tiết này còn có thể xuống sông bơi mấy phút kìa."

Tôn Vấn Cừ cười, không nói gì.

"Này," Phương Trì nhìn hắn, "Anh sao lại…chạy đến đây?"

"Chỉ là muốn tìm một nơi yên tĩnh ở một thời gian," Tôn Vấn Cừ nói, "Vừa khéo, chỗ nhà cậu không khí tốt, người lại ít, còn có người quen."

"À," Phương Trì cảm thấy câu nói này của Tôn Vấn Cừ rất hợp lí, lập tức không thể nào tìm được lý do nghi ngờ gì, "Cái thứ giống như cái két sắt to trong phòng anh, là dùng để làm gì?"

"Lò nung," Tôn Vấn Cừ kéo cái tất, "Dùng để nung đồ gốm."

"….Tôi còn nghĩ là loại xây bằng gạch kia, hiện đại vậy," Phương Trì nói, "Anh ngày nào cũng làm chậu hoa à? Làm tiếp thêm hai bộ nữa, tôi đoán bà tôi cũng phải kiến nghị anh đưa lên thị trấn bán."

Tôn Vấn Cừ nhìn cậu cười.

Phương Trì bị hắn cười đến mức hơi lúng túng, quay đầu đi.

"Phương Tiểu Trì," Tôn Vấn Cừ lùi ra cây khô phía sau, "Cậu rất thú vị."

"À," Phương Trì đáp một tiếng.

"Cậu cảm thấy tôi cũng thú vị lắm không?" Tôn Vấn Cừ nói.

"Anh thần kinh lắm," Phương Trì quay đầu trở lại nhìn hắn, Tôn Vấn Cừ không nói câu nào, cậu do dự một lúc rồi lại gật đầu một cái, "Ừ, anh đúng…là…rất thú dị."

"Đây cũng có thể coi là phát hiện trọng đại rồi," Tôn Vấn Cừ nói, "Tôi còn nghĩ cậu ghét tôi lắm cơ."

"…Không ghét." Phương Trì nhìn chân hắn, lại kéo kéo đuôi Tiểu Tử, "Anh…rất tốt… không đáng ghét, chỉ là có hơi thần kinh."

"Tôi sợ tôi không thần kinh lại dọa cậu sợ chết." Tôn Vấn Cừ nói, nhẹ nhàng gảy lên tay cậu đang kéo đuôi Tiểu Tử.

giày đi bộ: dòng giày thường để đi trên địa hình bằng phẳng, ví dụ Adidas Stan Smiths, Vans Old Skool

33. Chương 33

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Tay Phương Trì hơi run nhẹ một cái, nhưng vẫn cầm lấy đuôi Tiểu Tử không buông, cũng không né tránh.

Chỉ là nghiêng đầu đi, nhìn chằm chằm Tôn Vấn Cừ, không nói gì.

"Sao?" Tôn Vấn Cừ cũng nhìn cậu.

"…Không có gì." Phương Trì quay đầu trở lại, nhéo lông trên đuôi Tiểu Tử.

"Muốn nói gì tôi à?" Tôn Vấn Cừ hỏi.

"Không." Phương Trì nói bằng giọng buồn bực.

"Tôi hỏi cậu," Tôn Vấn Cừ cười, cũng đưa tay sờ nhẹ lên người Tiểu Tử, "Cậu cảm thấy hôm nay tôi bị sái chân, là vì cậu để tôi chạy con đường bên này, phải không?"

"Ừ, đúng là như thế." Phương Trì nói.

"Cho nên," Ngón tay Tôn Vấn Cừ vạch lên mu bàn tay, "Cậu sẽ không tức giận?"

"Cái…" Phương Trì quay đầu, bởi vì lúc Tôn Vấn Cừ sờ chó có nhích về bên này, cho nên vừa quay đầu lại, khoảng cách giữa hai người hơi gần, cậu nhanh chóng cúi đầu, "Giận cái gì?"

"Cậu nói xem." Tôn Vấn Cừ nở nụ cười.

Phương Trì im lặng, nhìn chằm chằm tay Tôn Vấn Cừ.

Lông Tiểu Tử thật là không đẹp, màu lông đậm hơn mấy con chó đất khác, mà cũng không phải màu nâu nhạt, lại thiên về xám, nhìn qua quê một cục, nhưng lại đặc biệt có thể làm nổi bật tay Tôn Vấn Cừ… rất đẹp.

Có lẽ, mấy thứ Tôn Vấn Cừ học từ nhỏ đến lớn đều liên quan đến tay, tay hắn gầy mà mạnh mẽ, đốt ngón tay không quá nổi rõ, mà cũng có đường nét rõ ràng, nhìn có vẻ rất linh hoạt.

Nói chung, chính là rất đẹp.

Nói thật, mới vừa nãy gẩy gẩy một cái, Phương Trì cũng không hề giận.

Ngược lại, còn cảm thấy ngón tay Tôn Vấn Cừ làm gì trông cũng rất đẹp, rất anh tuấn.

"Không phải," Phương Trì hít mũi, đứng lên, "Vốn là cũng không định giận."

Tôn Vấn Cừ mím miệng nhíu mày.

"Đỡ hơn không?" Phương Trì khom lưng, nhìn chân hắn.

"Không biết," Tôn Vấn Cừ thử giật chân, lấy Hoàng tổng trong ngực ra bỏ lại vào mũ, "Không cảm giác được, tôi bước hai bước thử xem."

"Ừ." Phương Trì khom lưng, đưa tay ra kéo thắt lưng hắn, nhấc hắn dậy.

Tôn Vấn Cừ thử đi hai bước: "Cũng tạm, không đau như mới vừa nãy, có hơi nhức."

“Đi được không?” Phương Trì đỡ hắn.

“Được.” Tôn Vấn Cừ gật đầu.

“Chỉ tốc độ như này?” Phương Trì nhìn hắn.

“Không phải à?” Tôn Vấn Cừ liếc mắt nhìn cậu, “Cậu còn nghĩ tôi chạy được à?”

Phương Trì thở dài, quay người ngồi xổm xuống, “Lên đi, tôi cõng anh về.”

“Thôi, cõng về để cậu ngã làm sao bây giờ,” Tôn Vấn Cừ có hơi không yên tâm, “Nếu không thì cậu cõng tôi về con đường xi măng kia, đường bằng phẳng có lẽ tôi sẽ đi nhanh được hơn một chút.”

“Anh đừng để ý mấy chuyện này nữa,” Phương Trì nói, “Lúc tôi chạy khắp núi anh còn chưa…”

“Tôi còn chưa sinh ra?” Tôn Vấn Cừ cười.

“Lên!” Phương Trì chậc một tiếng.

Tôn Vấn Cừ nằm sấp trên lưng cậu: “Aiii, may mà dạo này tôi gầy đi.”

Phương Trì cõng hắn lên, cũng không đi trở về, đã vậy còn tiếp tục đi về phía trước.

“Còn đi bên này?” Tôn Vấn Cừ hỏi.

“Ừ, bờ sông gió lớn.” Phương Trì đáp.

“Giờ cũng không có thứ gì để buộc tôi lên người cậu, dựa cả vào tay,” Hai tay Tôn Vấn Cừ nắm lấy bả vai cậu, cố để cho trọng lượng của mình không dồn hết lên tay Phương Trì.

“Anh đừng cố nữa,” Phương Trì cảm thấy hắn lại đang điều chỉnh tư thế, “Tôi cõng anh không mệt, mệt thì nghỉ một lúc.”

“Vậy được,” Tôn Vấn Cừ thả lỏng, nghĩ tới lại cười, “Cậu ước lượng xem, mông tôi có đến 20 cân không?”

“À.” Phương Trì đáp một tiếng, cúi đầu đi về phía trước, rất lâu sau cũng chẳng nói thêm gì.

Lúc Tôn Vấn Cừ đang chán đến mức định đùa thêm một câu, tay Phương Trì đột nhiên nhéo một cái trên mông hắn.

Lực tay còn không nhỏ, dù sao cũng chơi leo núi.

“Au!” Cái nhéo này làm Tôn Vấn Cừ chấn kinh không nhẹ, đột nhiên dựng thẳng người lên, cảm giác nếu không phải vì hỏa lực không đủ, hắn cũng có thể bắn lên trời rồi.

“Không đến 20 cân.” Phương Trì nói.

“Cậu cũng giỏi đấy?” Tôn Vấn Cừ bình tĩnh lại rồi, nhích lại quan sát mặt bên cậu chằm chằm, “Còn học được tranh thủ lúc ba cậu chưa chuẩn bị?”

“Hay đi bộ ven sông,” Phương Trì rất bình tĩnh nói, “Làm sao không ướt giầy được.”

“Cái này với cái gì thế.” Tôn Vấn Cừ nở nụ cười.

Phương Trì không để ý đến hắn nữa, tiếp tục đi về phía trước.

Không khí rất tốt, tuy rằng trời lạnh, nhưng giữa hơi thở có thể ngửi thấy hương vị tươi mới của bùn đất, nếu như không nghĩ tới chuyện được cõng có hơi lúng túng, Tôn Vấn Cừ cảm thấy hiện giờ cũng rất đáng hưởng thụ.

Phương Trì đi trên con đường núi lẫn bùn lẫn đá này cực kỳ vững vàng, hơn nữa cho dù có cõng thêm một người, tốc độ của cậu cũng không bị ảnh hưởng.

“Muốn nghỉ một lát không?” Đi một lúc sau, Tôn Vấn Cừ hỏi một câu.

“Không cần,” Phương Trì nói chuyện cũng không thở dốc, “Còn chưa cảm thấy gì.”

“Ừ.” Tôn Vấn Cừ cũng không nói gì.

Con đường này rất yên tĩnh, Tôn Vấn Cừ bình thường chạy con đường mười phút kia, thỉnh thoảng còn có thể đụng phải thôn dân vào núi, con đường này lại không một bóng người, dọc đường đi chỉ nghe thấy tiếng chim hót.

Còn có âm thanh xoạt xoạt lúc Tiểu Tử hào hứng chạy phát ra.

Tôn Vấn Cừ thò tay ra sau sờ Hoàng tổng bên trong mũ, ấm áp dễ chịu, có vẻ như đã cuộn tròn ngủ.

Hắn cũng hơi mệt rã rời.

Nằm sấp trên lưng Phương Trì, tư thế như vậy, quả thực là nhịp điệu ngủ tốt nhất.

Mấy phút sau, hắn cúi đầu gác cằm lên vai Phương Trì.

Phương Trì lập tức cau mày, chuyển đầu qua, có vẻ như đang đoán hắn định làm gì.

"Ai," Tôn Vấn Cừ nhắm mắt lại, thở dài khe khẽ, "Tôi đã nói với cậu rồi, Phương Tiểu Trì."

"Ừm," Phương Trì đáp một tiếng.

"Tôi," Tôn Vấn Cừ từ từ nói, "Tôi chỉ là rất thích đùa cậu."

"À." Phương Trì vẫn chỉ có một chữ.

"Chính là.. tôi quá nhàm chán," Tôn Vấn Cừ cười, "Cậu chắc không hiểu được, tôi chỉ không muốn cứ nhàm chán như thế, nhất là có người như cậu ở bên cạnh, tôi chỉ muốn làm gì đó."

"Ừ," Phương Trì nhẹ nhàng nâng hắn nhích lên trên, "Lúc tôi không ở bên cạnh anh, anh giày vò chú Lượng Tử à."

"Cũng không," Tôn Vấn Cừ suy nghĩ, "Chỉ đành nhịn, bên cạnh tôi đã lâu không có ai làm tôi muốn ngứa miệng rồi."

"Tôi có cần cảm thấy rất vinh quang không." Phương Trì nói.

"Không cần," Tôn Vấn Cừ nói, "Không cần khách sáo như thế."

"Anh cứ như con chó nuôi ở quầy hàng đầu thôn nhà tôi ấy," Phương Trì nói, "Rảnh rỗi không có việc gì là lại chọc Tiểu Tử, sau đó bị cắn chạy khắp làng, lần sau lại thế."

Tôn Vấn Cừ vừa nghe lại cười không ngừng được, nhắm mắt lại là lại cười.

"Tôi đùa cậu suốt là bởi vì cậu là, nhưng nếu cậu không phải," Tôn Vấn Cừ cười nói, "Cậu bảo không phải, thì là không phải, nhưng tôi lại biết cậu phải, tôi chính là rảnh rỗi, ngứa đòn cực kỳ."

Phương Trì không nói gì.

Tôn Vấn Cừ nhắm mắt lại tiếp tục ngủ.

Đương nhiên, không ngủ được, chỉ rất hưởng thụ.

Có điều, đi một lúc sau, Phương Trì không mệt, mà Tôn Vấn Cừ lại thấy chân đã tê rần.

"Này, tôi muốn nghỉ một lúc." Hắn đập lên vai Phương Trì.

"Lạ thật, người gánh kiệu không mệt, ngồi kiệu lại muốn cho mông nghỉ ngơi," Phương Trì thở dài, dừng lại, tìm một tảng đá ven đường thả Tôn Vấn Cừ xuống.

"Máu không thông," Tôn Vấn Cừ kéo que kem từ chỗ mắt cá chân ra ngoài, "Cái này được chưa, tôi sắp đông đau rồi."

"Đưa đây, chốc nữa lại bỏ vào." Phương Trì nhét que kem vào trong túi, ngồi xổm trước mặt hắn nhìn, "Không sưng nữa rồi, may."

"Các cậu nghỉ lễ bao lâu?" Tôn Vấn Cừ giật nhẹ ống quần.

Phương Trì không nói gì.

“Sắp phải về học rồi đúng không?” Tôn Vấn Cừ lại hỏi một câu, lấy từ trong túi ra một miếng socola từ từ bóc.

Phương Trì vẫn không nói.

“Ăn socola không?” Tôn Vấn Cừ quơ socola.

Phương Trì vẫn không lên tiếng, cứ ngồi xổm như vậy trước mặt hắn, như nhập định, giống như căn bản chẳng nghe thấy hắn nói.

“Vậy tôi cho Tiểu Tử ăn đấy?” Tôn Vấn Cừ nhìn cậu, không biết cậu bị làm sao, “À, Tiểu Tử là chó, không thể ăn…”

“Tôi bảo không phải,” Phương Trì đột ngột nói một câu, ngẩng đầu lên, “Là tôi hi vọng tôi không phải.”

“Hả?” Tôn Vấn Cừ ngây người, nửa buổi mới hiểu ra được cậu đang trả lời câu hỏi đã gần hai mươi phút trước, “Cho nên, cho dù là phải hay không phải, đều là không phải?”

“Ừ,” Phương Trì khẽ đáp, cúi đầu lấy từ trên mặt đất một hòn đá nhỏ nắm trong tay xoa, “Tôi chính là….không muốn là.”

“Con trai,” Tôn Vấn Cừ cười, đưa tay xoa lên đầu cậu, “Tính hướng không phải thứ có thể lựa chọn, không phải cậu chọn cái gì thì là cái đó, cũng không tồn tại chọn đúng hay sai.”

Phương Trì đứng lên, phất tay, dùng sức ném cục đá về phía trước, Tiểu Tử kêu hai tiếng rồi chạy đuổi theo cục đá, cậu lấy bao thuốc lá trong túi rút một điếu ra, châm lên: “Tôi biết.”

Tôn Vấn Cừ không nói gì, dựa lên tảng đá nhìn cậu.

Câu này của Phương Trì, cho dù có ý gì, đều đã coi như là thừa nhận.

Tôn Vấn Cừ cảm thấy, tạm thời không có gì để nói được.

Phương Trì bình thường không hay hút thuốc, bình thường hút thuốc có nghĩa là cậu đang căng thẳng, lúng túng, hoặc đang phiền muộn, hiện giờ, một điếu thuốc này làm Tôn Vấn Cừ cảm thấy, không cần nói gì làm tăng thêm áp lực cho Phương Trì nữa.

Tiểu Tử ngậm cục đá trở về, đặt bên chân Phương Trì, ngẩng đầu phe phẩy cái đuôi.

Phương Trì không để ý đến nó, Tiểu Tử lại dùng mũi đẩy đẩy cục đá về phía cạnh chân cậu.

Phương Trì dựa vào cây, không biết đang nghĩ gì.

“Tiểu Tử,” Tôn Vấn Cừ ngoắc ngoắc tay, Tiểu Tử đi tới trước mặt hắn, “Tao chơi với mày.”

Tiểu Tử lập tức rất mong đợi mà theo dõi bàn tay hắn.

“Lấy cục đá tới.” Tôn Vấn Cừ nhìn hai bên, không có hòn đá, mà câu nói này hình như Tiểu Tử không hiểu được, vẫn phe phẩy đuôi trong không khí mong đợi.

“Ai!” Tôn Vấn Cừ suy nghĩ, cởi giày mình ra, vung tay ném ra ngoài, “Đi nhặt đi!”

Tiểu Tử vừa sủa vừa chạy đi, rất nhanh đã nhặt giày hắn về đặt trước mặt hắn.

“Lại nữa,” Tôn Vấn Cừ giơ tay lại ném giày đi, “Đi nhặt đi!”

Tiểu Tử hào hứng kêu, lao đi nhặt giày về.

Ném mấy cái qua lại rồi, Phương Trì mới hút thuốc xong, lúc Tiểu Tử nhặt giày về, cậu đưa tay ra nhận: “Anh còn ném nữa là thôi khỏi đi, toàn là nước miếng.”

“Vứt thôi,” Tôn Vấn Cừ chẳng hề đoái hoài, “Cậu không phải bảo giày này không chạy bộ được à?”

“Vậy bình thường cũng có thể đi được, tôi bảo không chạy được, chứ có nói không đi bộ được đâu.” Phương Trì đập giày trên đất mấy lần, rũ hết bụi bặm cỏ dại dính phía trên, lại nhìn ký hiệu dưới đế giầy.

“Không cần.” Tôn Vấn Cừ nói.

“Tại sao?” Phương Trì có hơi không hiểu.

“Không tại sao cả,” Tôn Vấn Cừ chặc một tiếng, “Có cái gì mà tại sao, tự nhiên cảm thấy không cần nữa.”

“Vậy cũng đừng vứt ở đây, cứ xách về đã, biết đâu về anh lại đột nhiên thích,” Phương Trì đưa giày cho hắn, “Đi thôi,”

Tôn Vấn Cừ nở nụ cười: “Cậu đáng yêu thật.”

“Ánh mắt anh đặc biệt thật,” Phương Trì quay người, ngồi xổm trước mặt hắn, “Lên.”

Phương Trì cõng Tôn Vấn Cừ về đến nhà, vừa đúng lúc ba mẹ tới, nhìn dáng dấp hai người bọn họ như vậy đã sợ hết hồn.

“Làm sao thế này?” Mẹ tiến lên, “Sao con đưa người ra ngoài một chuyến về đã bị thương rồi?”

“Trẹo chân.” Phương Trì cõng Tôn Vấn Cừ thả xuống phòng khách.

“Nghiêm trọng không?” Ba vừa nghe liền lập tức lại, “Con sang nhà ông cụ Giang hỏi xem cụ có thuốc không, nhà ông cụ có…”

“Sao lại phải hỏi lão Giang!” Ông nội theo vào, vừa nghe thấy đã không vui, “Cũng không phải mỗi nhà lão có!”

“Chính là chỉ có nhà ông cụ có, người ta tốt xấu gì cũng là thầy thuốc,” Ba nở nụ cười, “Bảo Phương Trì đi hỏi, cũng không bảo ba đi, không ảnh hưởng chuyện hai người đánh nhau.”

“Cũng không nghiêm trọng lắm, không cần thuốc.” Tôn Vấn Cừ đứng lên cử động mắt cá chân, “Giờ đã đi được rồi.”

“Tôi đi xin một ít đi.” Phương Trì nói liền quay người đi ra ngoài.

Tôn Vấn Cừ lần này ngã cũng còn tàm tạm, không bị thương quá nghiêm trọng, Phương Trì sang nhà ông cụ Giang xin ít thuốc mỡ, thoa lên cho hắn, rồi bọc ngoài băng gạc bằng băng bảo vệ mắt cá chân của mình.

“Làm như thể tôi bị thương nghiêm trọng lắm ấy,” Tôn Vấn Cừ nhìn chân mình, “Tôi còn bảo mai tôi cùng bà nội cậu lên trên trấn đây.”

“Làm gì?” Phương Trì ngẩn người.

“Họp chợ, qua ngày mai là không còn nữa, ăn Tết rồi,” Tôn Vấn Cừ nói, “Tôi thích đi chợ, trước đây ở trong núi, mỗi tháng đi một lần, như kiểu đi dạo lưu thông không khí.”

“Ầm ầm, ồn ào, hỗn loạn, toàn là người, hàng Tết cũng mua đủ rồi mà.” Phương Trì không thể hiểu được, cậu Tết nào về cũng sẽ cùng ông bà đi lên trấn, ngoài choáng váng đầu óc, hoa mắt, cũng chẳng cảm nhận được chút vui vẻ nào, lúc còn nhỏ thì ngược lại là cũng thích, có rất nhiều đồ ăn.

“Cậu có chút tình thú nào không đấy,” Tôn Vấn Cừ thở dài.

“Đi chợ thôi có gì mà tình thú?” Phương Trì nói.

“Cũng không bảo cậu đi, tôi đi là được, cậu ở nhà,” Tôn Vấn Cừ nằm uỵch xuống giường, “Tôi đi chợ với mục đích người khác đi chợ không giống nhau, cậu không hiểu.”

Phương Trì đúng là không hiểu, một quả trứng rắn được nuông chiều từ bé có thể ngồi thì không đứng, có thể nằm thì không ngồi, lại thích cùng ông bà cụ ở quê đi họp chợ.

Có điều, xuất phát từ không yên lòng về cái chân của Tôn Vấn Cừ, ngày hôm sau lúc Tôn Vấn Cừ chuẩn bị cùng ông bà xuất phát, Phương Trì vẫn đúng giờ có mặt trong sân.

“Cậu không phải không chịu đi à?” Tôn Vấn Cừ nhìn cậu hơi bất ngờ.

“Ba người già yếu bệnh tật.” Phương Trì ngáp một cái.

“Bọn tôi có Tiểu Tử đây.” Tôn Vấn Cừ chỉ Tiểu Tử đã ngồi thẳng lưng bên cạnh.

“Anh đừng có mang Hoàng tổng đi đấy!” Phương Trì đột nhiên nhớ ra, đưa tay ra vừa đập vừa sờ trên người Tôn Vấn Cừ, “Đi chợ không mang mèo đi được, chắc chắn mất.”

“Không mang, không mang,” Tôn Vấn Cừ cười, né người đi, “Đừng có sờ, tôi buồn.”

“Cái thằng này, đừng có sờ người ta!” Bà nội lại đập cho Phương Trì một cái, “Chốc nữa buồn lại ngã, ngã lại trẹo nốt chân kia.”

“Con có sờ anh ta đâu!” Phương Trì hô một tiếng.

Chân Tôn Vấn Cừ đã hồi phục tàm tạm, có lẽ là trẹo cũng không quá nghiêm trọng, ngủ một giấc là không còn sưng mấy, bước đi chỉ cần không đi nhanh, cũng không ảnh hưởng nhiều.

Đi trên trấn đi chợ không cần lên xe khách, chỉ cần ngồi lên xe tải nông nghiệp* của chú Trương hàng xóm, chạy một đường là đến rồi.

Phương Trì thấy Tôn Vấn Cừ lúc lên xe vẫn rất nhanh nhẹn,

“Tôi còn tưởng là ngồi xe tuyến kia, ngồi máy kéo* à?” Tôn Vấn Cừ ngồi trên xe còn thấy rất mới mẻ.

“Đây không phải là máy kéo… Anh đến cái máy kéo cũng không nhận ra à?” Phương Trì nói.

“Mấy cái xe thế này tôi đều gọi là máy kéo.” Tôn Vấn Cừ cười.

Phương Trì ngồi xe chú Trương lên trên trấn đã không biết bao nhiêu lần, mà cảm giác hôm nay lại có hơi khác, không hoàn toàn giống như vui vẻ khi cùng ông bà ra ngoài, nói là hào hứng mong đợi trong ngày Tết cũng không đúng hoàn toàn.

Mà nói chung, chính là vui vẻ.

Không nói được tại sao, nhìn Đông nhìn Tây nhìn đến Tôn Vấn Cừ, cũng có cảm giác thân thiết không hiểu sao.

Cảm giác thân thiết.

Phương Trì nhắm mắt lại, bóp trán,

Ngày hôm qua, sau khi cõng Tôn Vấn Cừ về nhà, Tôn Vấn Cừ cũng vẫn ở trong phòng một mình, bữa trưa bữa tối vẫn như cũ, Tôn Vấn Cừ nhờ cậu mang lên tầng.

Ngoài hai lần đi rửa bát và đi tắm buổi tối, Phương Trì cả ban ngày cộng thêm một buổi tối, đều không nói chuyện lại với hắn.

Thật ra, hầu hết thời gian cậu cũng ở trong phòng mình, nhìn chằm chằm mấy chậu hoa nhỏ trên bệ cửa sổ.

Ôn tập rồi học, đề cũng đã làm rất nhiều, sách cũng đã chất thành đống, mà dường như, phần lớn thời gian, cậu đều đang nghĩ đến câu nói của Tôn Vấn Cừ.

Tính hướng, không phải thứ có thể lựa chọn.

Hoặc là nói, không phải đang suy nghĩ câu nói này.

Việc bản thân sẽ nói ra câu nói tuy có hơi mơ hồ nhưng lại cũng rất thẳng thắn này, với Tôn Vấn Cừ, thực sự nằm ngoài dự đoán của cậu.

Xét đến quan hệ, Tiếu Nhất Minh, Hứa Chu, Lương Tiểu Đào, bất cứ ai cũng có quan hệ tốt hơn mình với Tôn Vấn Cừ, mà nhất định phải nói…với đồng loại, Tiếu Nhất Minh chính là một người.

Thế nhưng, đối mặt với những người thích hợp để nói câu nói này hơn, lại vẫn luôn im lặng.

Cuối cùng, lại nói với một Tôn Vấn Cừ vẫn luôn không thể nói ra cảm giác cụ thể.

Cho dù Tôn Vấn Cừ nghĩ thế nào, cậu đều cảm thấy bản thân đã làm cho mình băn khoăn không thông.

Đây là thế nào?

Mà cảm giác thân thiết không hiểu được kia, đối với Phương Trì, càng tương tự với cảm giác "Trứng rắn đã biết bí mật của mình".

Thật là… kỳ lạ.

"Tiểu Tử!" Tôn Vấn Cừ đột nhiên ghé vào tai cậu gào lên.

Phương Trì sợ hết hồn: "Làm sao vậy!"

"Nó nhảy xuống rồi," Tôn Vấn Cừ chỉ Tiểu Tử đang chạy bên cạnh theo sau xe, "Lên đi!"

"Không sao," Phương Trì thở dài, "Nó thích như thế mà, chạy mệt rồi sẽ nhảy lên."

"Chạy được lắm," Bà nội ngồi đối diện cười ha hả, "Đừng thấy nó là con chó già, chạy từ nhỏ đến lớn, còn chạy giỏi hơn cả thằng ranh con."

"Thằng ranh con chủ yếu là giỏi leo núi." Tôn Vấn Cừ nói.

"Đúng, giỏi leo núi." Ông nội cũng cười.

"Đừng gọi linh tinh." Phương Trì liếc xéo Tôn Vấn Cừ.

"Ồ…biết rồi," Tôn Vấn Cừ kéo dài giọng, ý vị thâm trường nhỏ giọng nói, "Cậu cũng rất…hiếu thảo với tôi mà."

"Có tin tôi vứt anh xuống xe bây giờ không?" Phương Trì nhìn hắn chằm chằm.

"Không tin," Tôn Vấn Cừ nở nụ cười, dựa vào phía sau, đầu dựa lên khung xe bị đập mấy lần, hắn đỡ gáy, "Mẹ nó, xóc vậy."

Thật ra, đồ Tết trong nhà đã chuẩn bị đầy đủ từ lâu, theo thói quen của ông bà, từ một tháng trước đã chuẩn bị gần hết, thế nhưng chợ hàng Tết này, hai người họ vẫn sẽ đi, e là cũng chẳng mua gì, chỉ đi cùng nhiều người nhìn thôi cũng không biết mệt, thỉnh thoảng còn xách thêm ít đồ về.

Phương Trì hồi nhỏ, hai mắt nhìn chằm chằm đủ loại đồ ăn, loại làm tại chỗ, loại làm xong để bán, các loại điểm tâm, hấp, xào, chiên rán.

Lớn rồi không cảm thấy ăn là trời nữa, cũng chỉ là theo chân, giúp xách đồ.

Mới vừa tới gần chợ, bà nội đã quay lại phất tay với cậu và Tôn Vấn Cừ: "Không cần để ý ông bà, ông bà đi dạo, hai đứa thích đi đâu thì đi đi."

Không chờ hai người nói thêm gì, ông bà đã bước như bay mà chen vào trong đám đông.

"Anh muốn xem gì?" Phương Trì nhặt sợi dây thừng bên đất lên treo trên cổ Tiểu Tử, sợ chốc lại bị mất.

Mới vừa treo lên, bên cạnh đã có người đi tới: "Chó bao nhiêu tiền?"

"Không bán." Phương Trì liếc mắt nhìn người kia.

Tôn Vấn Cừ ở bên cạnh cười ngặt nghẽo: "Tiểu Tử, anh mày muốn bán mày đi kìa."

"Anh muốn đi đâu xem? Xem gì?" Phương Trì lại hỏi, "Tôi đưa anh đi."

"Bình muối dưa, bát đĩa, cốc chén gì đó," Tôn Vấn Cừ cười nói, "Tốt nhất là mấy cái bát đất cái ấm đất."

"…Anh cần những thứ này làm gì?" Phương Trì có hơi không hiểu, "Anh không nói trước, nhà tôi có, trong hầm có nhiều lắm."

"Có dẫn tôi đi không," Tôn Vấn Cừ nói, "Cậu không dẫn thì tôi bảo Tiểu Tử dẫn tôi đi."

"Đi thôi," Phương Trì cúi đầu nhìn chân hắn, "Bảo vệ mắt cá chân đưa cho anh có đeo không đấy?"

"Ừ," Tôn Vấn Cừ cười, "Thật sự gần khỏi rồi, cậu không cần áy náy như thế."

"Áy náy là bình thường, tôi cũng không thể cười trên đau khổ của người khác được," Phương Trì dẫn hắn chậm rãi đi vào trong chợ, những thứ Tôn Vấn Cừ muốn xem không phải hàng Tết, đều ở trong mấy quầy

hàng cố định bên trong, cậu đi mấy bước liền nghiêng đầu, “Xem mấy thứ đó không phải là vì anh muốn làm gốm chứ?”

“Thông minh quá, cuối cùng cũng hiểu ra.” Tôn Vấn Cừ nói.

“Anh cứ làm bừa một cái cũng đẹp hơn mấy cái kia mà, anh xem mấy cái này làm gì?” Phương Trì không hiểu được, “Anh rút cuộc định làm gì?”

“Cậu có thể nhìn lén.” Tôn Vấn Cừ ghé vào tai cậu nói nhỏ.

“Anh đừng nghĩ là tôi sẽ không nhìn lén,” Phương Trì chậc một tiếng, “Tôi mới có 14 tuổi thôi, hay tò mò lắm.”

“Được, là cậu nói đấy,” Tôn Vấn Cừ cười, tiếp tục nói nhỏ, “Lén lút nói cho cậu biết, lúc tôi làm đồ gốm không mặc áo đâu.”

---

*xe tải nông nghiệp:

* máy kéo

34. Chương 34

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Không khí Tết trong chợ còn nồng đậm hơn trong thôn nhiều, đâu đâu cũng là một màu đỏ rực.

Mặc dù cảm thấy đi dạo chợ với ông bà nội đã rất chán rồi, thế nhưng đi dạo chợ với Tôn Vấn Cừ, không, đi chợ nhìn bát đĩa ấm chén xong, Phương Trì mới nhận ra, đi dạo chợ với ông bà nội còn rất có thứ để nói.

Tôn Vấn Cừ căn bản đâu có đi dạo, đi tới sạp hàng bán ấm liền đứng lại, cứ như vậy đứng bên cạnh nhìn, đứng một chốc, cảm thấy chân hơi khó chịu liền ngồi xuống xe kéo đồ ăn dừng ven đường của người ta.

Vừa ngồi xuống một cái, là ngồi gần một tiếng.

Đừng nói là Phương Trì, ngay cả Tiểu Tử cũng không chịu nổi, hừ hừ khịt khịt bên cạnh bày tỏ kháng nghị.

“Tôi đi mua một ít đồ uống,” Phương Trì nói với Tôn Vấn Cừ, “Ngay bên cạnh thôi.”

“Ừ,” Tôn Vấn Cừ gật đầu, “Cho tôi cốc cacao nóng đi.”

“Nằm mơ à?” Phương Trì phất tay trước mặt hắn, “Đây là thị trấn, có cốc sữa đậu nành nóng đã coi như theo kịp thời đại lắm rồi.”

“Vậy thì sữa đậu nành nóng,” Tôn Vấn Cừ liếc mắt nhìn cậu, “Sữa bò nóng cũng được, có bánh trứng cuộn* là tốt nhất, thêm một phần…”

Phương Trì không để ý đến hắn nữa, dẫn Tiểu Tử xoay người bỏ đi.

Đồ ăn vặt trong chợ rất nhiều, đủ loại, nhất là phiên chợ cuối năm, đối với Phương Trì ngày nhỏ, quả thực chính là thiên đường, đến giờ thỉnh thoảng nằm mơ cũng có thể mơ thấy.

Có điều, đồ ăn… cậu ăn thì cũng không sao, cứ cảm thấy tình trạng vệ sinh thực phẩm của những thứ này, nếu rơi vào dạ dày của Tôn Vấn Cừ, ăn sẽ bị tiêu chảy.

Cậu đi vào một hàng bán bánh mì, mua một hộp sữa bò và một chai nước, còn mua thêm mấy cái bánh mì vừa nướng ra khỏi lò, hai cái cho Tiểu Tử, hai cái nữa cho Tôn Vấn Cừ.

"Tay nghề làm bánh mì trên trấn các cậu cũng khá thật đấy," Tôn Vấn Cừ một hộp sữa bò, một cái bánh mì, vừa ăn vừa nói, "Tôi thích ăn bánh mì không nhân thế này."

"Tôi mua bừa thôi, cái này rẻ nhất, một đồng rưỡi được bốn cái." Phương Trì rất thành thật nói.

"Còn hai cái nữa đâu?" Tôn Vấn Cừ nhìn cậu.

"Tiểu Tử ăn rồi." Phương Trì chỉ Tiểu Tử bên cạnh còn đang phe phẩy đuôi đòi ăn.

"Nó còn chưa cao đến đùi tôi, lại ăn bằng tôi?" Tôn Vấn Cừ chậc một tiếng.

"Bởi vì nó chờ anh quá vất vả," Phương Trì nhìn đống bát đĩa ấm chén bên cạnh, "Tôi muốn hỏi anh cái này, nhũng thứ đồ này anh còn phải xem bao lâu nữa?"

"Gần xong rồi," Tôn Vấn Cừ liếm ngón tay, "Có giấy không?"

"Không có," Phương Trì nhìn hắn, "Tôi bình thường đều lau lên quần…"

Còn chưa nói xong, Tôn Vấn Cừ đã duỗi tay nắm lấy quần cậu lau, "Cậu nhìn những thứ này không có ý nghĩ gì à?"

"Không có ý nghĩ gì," Phương Trì cúi đầu phủi quần, "Lúc tôi còn nhỏ, trong nhà đều dùng mấy cái bát men này, sau này mới đổi sang loại tốt hơn."

"Ý tôi không phải là một cái," Tôn Vấn Cừ nói, "Ý tôi là nhìn cả một đống này, một thể thống nhất, cậu có ý nghĩ gì không?"

"Nhiều thật," Phương Trì nói, "Đến lúc nào mới bán cho hết được."

"Đi thôi," Tôn Vấn Cừ đứng lên, "Đi tìm ông bà đi."

"Ý anh muốn nói là, nhìn thấy mấy thứ này có cảm xúc gì không à?" Phương Trì đi theo sau hắn hỏi.

"Ừ," Tôn Vấn Cừ không nhanh không chậm nói, "Cậu nhìn mấy thứ này mà lớn lên, lúc còn nhỏ thì dùng những thứ này ăn cơm, uống nước, ngồi xổm bên cạnh cái bình, chờ bà nội làm dưa muối cho cậu."

"Nói như thế là tôi hiểu rồi," Phương Trì nói, "So sánh ra thì, sẽ thích những cái bát cái đĩa sau này thay hơn, thế nhưng, nhìn vào những thứ đồ này sẽ nhớ tới lúc còn bé, nhớ tới chuyện trước kia… có hơi… nói thế nào nhỉ…"

"Hoài niệm." Tôn Vấn Cừ quay đầu lại, cười với cậu.

"…Đúng, là hoài niệm," Phương Trì gật đầu, "Anh nhìn cả buổi, chỉ là vì cái này?"

"Tôi không phải vì hoài niệm, tôi muốn nhìn thử xem hoài niệm là thế nào." Tôn Vấn Cừ vỗ lên vai cậu.

Nói thật, Phương Trì không hiểu lời Tôn Vấn Cừ nói có ý gì lắm, nhưng cậu cũng không có ý định tìm hiểu.

Ông bà nội đến chợ, thích nhất là hai nơi, một là hàng thịt, hai là hàng công cụ.

Hai người bọn họ vào dãy hàng thịt nhìn thử, không thấy ông bà đâu, Phương Trì đang định đi hai vòng, Tôn Vấn Cừ đột nhiên lấy dây thừng của Tiểu Tử từ tay cậu đi, kéo Tiểu Tử quay đầu bước đi.

Phương Trì khó hiểu mà đuổi theo, nghe thấy Tôn Vấn Cừ vừa đi vừa nhỏ giọng nói, "Ôi sợ chết đi được, đằng kia sắp giết dê rồi mau đi thôi, chốc nữa làm Tiểu Tử nhà ta sợ lại không lên núi săn bắn nữa…"

Phương Trì có hơi buồn cười, lại có kích động muốn đến xoa đầu Tôn Vấn Cừ.

Vừa đi đến dãy hàng công cụ nhìn thử, Phương Trì liền thấy bên kia có một hàng bán câu đối và hoa giấy dán cửa sổ, đột nhiên nghĩ tới câu đối treo ngoài cổng.

"Anh viết câu đối đúng không?" Cậu hỏi Tôn Vấn Cừ.

"Hả? À, ừ, viết," Tôn Vấn Cừ nói, "Viết nhiều lắm."

"Viết nhiều lắm?" Phương Trì ngây người, "Không phải đôi câu đối treo ngoài cổng à?"

"Đúng, nhà cậu là cái đó," Tôn Vấn Cừ ngẫm lại liền nở nụ cười, "Còn viết cho người nhà khác trong thôn các cậu, chắc cũng khoảng mười cái."

"Không phải chứ…" Phương Trì rất kinh ngạc, "Ai cũng tìm anh viết à?"

"Ông nội cậu khoe khắp nơi, bảo là câu đối tết nhà ông năm nay là làm riêng! Độc nhất! Nhà thư pháp viết! Lại còn là nhà thư pháp trẻ tuổi biết kéo đàn nhị," Tôn Vấn Cừ vừa cười vừa nói, "Kết quả là một đống người đến, à đúng rồi, tình địch của ông nội cậu, ông cụ Giang kia cũng đến."

"Ồ, đến thật à?" Phương Trì vừa nghe thấy đã hào hứng lên, "Có đánh nhau không? Tôi đã nói với anh rồi, hai ông cụ đánh nhau buồn cười lắm! Đã đánh nhau rồi, anh không thể nào khuyên không thể nào kéo được, hai người bọn họ tự có thiết lập, đánh một tiếng cũng không cầm súng, có người khuyên can, phá kết giới còn dễ ngộ thương nữa."

Tôn Vấn Cừ vừa nghe thấy liền cười ngặt nghẽo: "Không đánh, còn hòa thuận lắm, có điều ông nội cậu lấy của ông ấy mười đồng, những người khác đều là tặng không."

"Ai, ông cụ cũng thật là," Phương Trì chậc một tiếng.

"Tiền đưa cho tôi," Tôn Vấn Cừ nói, "Chốc nữa mời cậu cái gì đấy xịn hơn bốn cái bánh mì một đồng rưỡi một chút, cá nướng?"

"Cá nướng," Phương Trì cười, "Từ đồ ăn Thổ Thổ Thổ Thổ Nhĩ Kỳ với xíu mại đã thành cá nướng rồi, lại còn là cá nướng trên trấn chỗ tôi, biết không, con cá kia chỉ có nửa bên…"

"Tôi còn đang lang thang này," Tôn Vấn Cừ ngắt lời cậu, "Có thể thông cảm một chút cho tôi được không."

"Anh…rút cuộc là tại sao lại," Phương Trì vẫn luôn không hiểu lần này hắn trúng phải ngọn gió nào, "lang thang."

"Không tại sao cả," Tôn Vấn Cừ chậm rãi xoay người, "Tôi là người như thế, muốn làm gì thì làm đó, hôm nay tôi muốn đến thì đến, ngày mai muốn đi thì đi."

"Anh…" Phương Trì mở miệng, lại chẳng biết nói gì, vì thế liền ngậm miệng lại.

Cảm giác Tôn Vấn Cừ không muốn nói tới những việc này lắm, một người như hắn, đột nhiên không có chỗ ở cố định mà chạy đến nông thôn ở phòng thuê của hai ông bà cụ mới gặp có một lần, nếu không phải chưa kịp uống thuốc, thì chính là có nguyên nhân không thể nào nói ra.

Ông bà nội từ hàng bán công cụ đi ra, trong tay đã xách không ít đồ, Phương Trì đi qua nhận lấy, nhấc nhấc trong tay liền nhíu mày: "Lại mua nhiều thế này à, từng này phải ăn đến bao giờ."

"Có thì mua," Bà nội nói, "Cũng không để cho con nấu cơm nấu ăn, con còn để ý làm gì."

"Vậy con không phải là đang giúp xách à," Phương Trì cười, "Ông nội con nhìn gì kìa?"

"Trời mới biết, nhìn nửa ngày rồi, phiền chết đi được!" Bà nội rất không vừa lòng nói.

Hứng thú và sở thích của ông nội chính là sưu tầm các loại công cụ, càng kỳ quái càng tốt, cờ lê tua vít bình thường đều không lọt mắt, cho nên mỗi lần đến chợ đều loanh quanh rất lâu.

Có điều, lần này không thu hoạch được gì, ông nội không tìm được thứ gì hợp ý.

Ngược lại, Tôn Vấn Cừ mua mấy thứ, một cái túi bỏ dao đốn củi của người lên núi đốn củi, còn có một túi rượu bằng da trâu làm thủ công.

“Anh mua mấy thứ này làm gì?” Lúc lên xe chú Trương trở về, Phương Trì không nhịn được mà hỏi một câu, những thứ đồ này không thể coi là hàng mỹ nghệ, đều là đồ vật nhà nông dùng hàng ngày, cho dù là kiểu dáng hay là kỹ thuật, đều rất thô sơ.

“Chưa nghĩ ra,” Tôn Vấn Cừ nhìn đồ trong tay, “Chỉ thấy hay hay.”

“Lúc lang thang đụng phải nguy hiểm lấy cái vỏ dao ra dọa người cũng không tệ,” Phương Trì nói, “Chỉ là đừng để người ta thấy trong vỏ dao của anh không có gì là được.”

Tôn Vấn Cừ cười không nói gì.

Vỏ dao không có gì rất nhanh đã có gì đó, vừa về đến nhà, ông nội đã đưa dao bổ củi mới cho Tôn Vấn Cừ: “Đây là con dao tốt, tốt hơn dao bán trên chợ nhiều, chặt xương cũng chỉ một nhát là gãy.”

“Cảm ơn ông,” Tôn Vấn Cừ nhận lấy dao, bỏ vào trong túi đựng dao, “Còn hợp lắm.”

“Ông cho anh ta cái này?” Phương Trì hơi lo lắng, loại người đi đến đâu dựa vào đó như Tôn Vấn Cừ, cứ cảm giác con dao này sẽ rơi lên chân hắn một ngày nào đó.

“Con muốn không? Ông còn có một cây.” Ông nội nói.

“Con không cần.” Phương Trì lắc đầu, mấy thứ cậu nhìn thấy từ nhỏ tới lớn, có lẽ cũng chỉ Tôn Vấn Cừ thấy hay hay.

Tôn Vấn Cừ vẫn như cũ, cầm đồ lên tầng, vào phòng rồi liền không ra nữa.

Phương Trì ngồi trong phòng khách trò chuyện với ba mẹ, hầu như cũng là hai người hỏi, Phương Trì trả lời, hỏi cũng rất đơn giản bình thường, ôn tập thế nào, ở trường thế nào, sinh hoạt thường ngày thế nào.

“Rất tốt.” Phương Trì có thể dùng một câu trả lời này từ đầu đến cuối.

Thật ra, tuy ba mẹ không cảm thấy lên đại học cũng chẳng để làm gì như bà nội, nhưng cũng không ôm hy vọng lớn lao gì với cậu, yên ổn sống tốt không có chuyện gì là được.

Phương Trì đi chợ, đi dạo, không ôn tập, không học bài, hai người bọn họ đều không nói gì.

Buổi trưa, mẹ cậu làm mì trộn sốt*, bà nội múc một bát cho Tôn Vấn Cừ, từ dưới tầng gọi một tiếng: “Thủy Cừ ——”

“Vâng ——đến rồi đây ạ ——,” Tôn Vấn Cừ từ trên tầng đáp một câu rồi chạy xuống.

Phương Trì vốn còn định mang lên tầng cho hắn, cũng không phải vì phục vụ chu đáo, chỉ là muốn nhìn xem Tôn Vấn Cừ ở trong phòng lăn qua lăn lại làm gì.

Nếu nói là làm gốm, ngoài Soái Soái và Khỉ Con ra, cũng không thấy hắn làm thứ khác, nếu nói không làm gì, thì lại cứ ru rú cả ngày trong phòng không ra.

Tôn Vấn Cừ bưng mì chuẩn bị lên tầng, Phương Trì cũng bưng bát mì, đi theo hắn hai bước thì dừng lại.

“Vào nói chuyện một lúc không?” Tôn Vấn Cừ quay đầu lại nhìn cậu.

“À.” Phương Trì do dự, rồi cùng hắn lên tầng, vào phòng.

“Tay nghề nấu mì của cậu là di truyền từ mẹ à,” Tôn Vấn Cừ ngồi ở mép giường, vừa gắp mì vừa nói, “Thơm lắm.”

“Mì trộn sốt ông nội tôi làm ngon lắm,” Phương Trì nhìn qua bốn phía, rồi ngồi xuống ghế.

“Cậu lớn lên cùng ông bà đúng không.” Tôn Vấn Cừ ăn một miếng mì rồi hỏi.

“Ừ, cũng coi như thế, lên cấp hai tôi mới lên thị trấn,” Phương Trì thấy trên bàn bên cạnh có để một bức tranh phác họa, phía trên là tranh vẽ bằng bút chì, vẽ rất nhiều bình nhiều lọ, có hơi xa nên không nhìn rõ, nhưng cậu cũng ngại lại gần nhìn, “Ba mẹ tôi đều ở trên thị trấn.”

“Mở cửa hàng à?” Tôn Vấn Cừ lại hỏi.

“Mở hàng máy móc nông nghiệp,” Phương Trì nói, “Anh đang điều tra hộ khẩu đấy à?”

“Rảnh rỗi thì hỏi thôi, xem cậu có nói không,” Tôn Vấn Cừ cười, “Cậu trước đây không phải không thích nói à, câu lạc bộ leo núi nào còn không chịu nói.”

“Tôi không nói, anh cũng sẽ hỏi ông bà nội,” Phương Trì chặc một tiếng, “Biết đâu đã hỏi rồi.”

“Tôi không hỏi,” Tôn Vấn Cừ cười rất vui vẻ, “Ông nội tự kể, lúc cậu còn bé bơi dưới sông quần trôi mất phải cởi truồng chạy về cũng là ông nội kể cho tôi.”

Phương Trì ngẩng phắt đầu lên, mì còn chưa kịp ăn vào miệng đã suýt nữa văng ra ngoài, cậu nói không rõ một câu: “Ông lão này, cái gì cũng kể!”

“Kể thì kể chứ,” Tôn Vấn Cừ ung dung thong thả ăn mì, “Bình thường trong nhà có mỗi hai ông bà, nhiều thêm một người, mới mẻ, trò chuyện hăng say lắm.”

Phương Trì không nói gì, cúi đầu ăn mấy miếng mì, câu nói này của Tôn Vấn Cừ làm Phương Trì rất đau lòng, ba mẹ cô chú đều không ở trong thôn, bình thường trong nhà chỉ có hai ông bà cụ…

Có lẽ cũng chính là như vậy, Tôn Vấn Cừ mới có thể dễ dàng thuê được phòng ở lại, ông bà nội còn rất quan tâm hắn.

Ăn mì xong, Phương Trì cầm bát đi rửa, Tôn Vấn Cừ cũng không từ chối, đưa bát cho cậu xong liền ngồi xuống trước bàn, cầm lấy bản tranh phác họa kia.

Là đang vẽ bản thiết kế à?

Phương Trì đứng cạnh cửa, nhìn bóng lưng hắn.

Làm gốm còn phải vẽ cơ à?

Chắc là phải vẽ, trước đây lúc mắt bà nội còn tốt, làm gì cũng vẽ ra trước.

Tại sao người này lại đột nhiên phải chạy đến nông thôn vẽ?

Đang suy nghĩ, Tôn Vấn Cừ đột nhiên quay đầu lại, nhìn cậu, cũng không nói gì, khóe miệng mang theo nụ cười.

“À, là,” Phương Trì tự nhiên hơi lúng túng, gãi đầu, “Anh….chuột còn cắn anh không?”

“Trước mắt vẫn không có.” Tôn Vấn Cừ nói.

“À, vậy anh cứ tiếp tục đi.” Phương Trì đóng cửa lại, cầm bát chạy xuống tầng.

Buổi trưa, ánh nắng chan hòa, bà nội bắt Tiểu Tử ngồi trong sân kiểm tra trên người có bọ chét không, Phương Trì cầm ghế dài ngồi bên cạnh cùng tắm nắng.

Chẳng mấy chốc đã phơi nắng thiêm thiếp đi.

Sau khi cả lưng cũng bị phơi nắng nóng bừng, cậu đứng dậy trở vào nhà, lên tầng định đi ngủ trưa.

Lúc đi ngang qua phòng Tôn Vấn Cừ, cậu hơi dừng bước, cánh cửa này, tuy đã đổi khóa rồi, nhưng ván cửa vẫn là ván cũ, đứng hơi sát vào là có thể qua khe phía trên nhìn thấy tình hình bên trong phòng.

Phương Trì nhỏ giọng chép miệng.

Không nhìn.

Trở về phòng, vốn là định ngủ, mà vừa nhìn thấy sách vở chất trên bàn, cuối cùng cậu vẫn ngồi xuống bàn lấy sách ra đọc.

Ngày mai sẽ là ba mươi, tiếp theo chính là mùng một mùng hai mùng ba, trong thôn hiện giờ cũng đã lao xao tiếng pháo, sau đó sẽ càng tưng bừng hơn, thêm vào ra ngoài thăm họ hàng, hàng xóm đến xông nhà xông cửa gì đó, nếu muốn ôn tập cũng càng khó hơn.

Là một người duy nhất trong nhà còn có kì vọng vào mình, Phương Trì quyết định vẫn sẽ đọc sách.

Hơn nữa, Tôn Vấn Cừ ở ngay bên cạnh, nếu có đề không làm được, có thể vừa khéo đi nhờ hắn giảng cho.

Đề thi ra lần này thật là khó.

Phương Trì làm không được mấy bài đã nằm úp sấp trên bàn, tay cầm bút gõ gõ lên chóp mũi, trong đầu toàn là câu nói này, khó thật.

Sau đó liền ngủ.

Lúc tỉnh lại là vì nghe thấy có người gõ thành nhịp điệu trên cửa sổ.

Cậu ngẩng đầu lên, thấy Tôn Vấn Cừ đứng bên ngoài ban công, trong tay còn ôm Hoàng tổng.

"Ai." Phương Trì hơi ngượng ngùng, dụi hai mắt, đứng dậy mở cửa ban công ra, đã bày ra chiến trường ôn luyện cực căng, kết quả chưa được nửa tiếng đã ngủ.

"Ngủ ngon không?" Tôn Vấn Cừ vào phòng, thả Hoàng tổng lên giường cậu.

Phương Trì lấy điện thoại di động qua nhìn giờ, đã hơn ba giờ chiều, cậu có hơi kinh sợ mà hỏi: "Đuệch, ngủ lâu thế à."

"Giờ tôi đang nghỉ ngơi," Tôn Vấn Cừ ngả ra giường, dang tay ra, "Cậu có bài nào không làm được không, tôi giảng cho cậu?"

Tôn Vấn Cừ mặc trên người là áo phông dài tay, vừa giơ tay lên một cái, thắt lưng liền lộ ra.

Phương Trì nhìn qua mấy lần, dời mặt qua chỗ khác rồi cầm đề thi qua nhìn: "Tôi một đề cũng không làm được."

"Lấy qua đây." Tôn Vấn Cừ vẫn đang nằm, quơ tay, "Cho ba cậu nhìn nào."

Phương Trì cầm đề thi tới đưa cho hắn, Tôn Vấn Cừ nhìn đề thi một lúc, liền nghiêng người nằm sấp trên giường, tiện tay xách Hoàng tổng sang bên cạnh, vừa vuốt vừa tiếp tục xem.

"Mấy bài phía trước cậu cũng làm sai rồi." Tôn Vấn Cừ tặc lưỡi.

"Không thể nào." Phương Trì có hơi giật mình, cảm giác mấy bài trước đúng là khó, nhưng mình làm cũng thuận lợi lắm mà.

"Tôi xem qua, chốc nữa giảng cho cậu." Tôn Vấn Cừ nói.

Phương Trì không nói gì, đứng ở một bên.

Tôn Vấn Cừ mặc quần pijama luôn mặc rất lười nhác, như thể kéo cao quần lên trên sẽ mệt chết, hiện giờ, toàn bộ sau thắt lưng đều lộ ra.

Hình xăm kia cũng xuất hiện trọn vẹn trước mắt Phương Trì.

Trên người Tôn Vấn Cừ có ba hình xăm, phía sau tai, bên trong mắt cá chân, sau thắt lưng…. Chỗ gốc đùi cũng không biết là thật hay giả, dù sao thì ba hình này cậu cũng chưa từng nhìn rõ là gì.

"Cái hình xăm này của anh…" Phương Trì nói, quỳ một chân xuống bên giường, nhích lại gần người Tôn Vấn Cừ, "Là cái gì đây… Là con lợn à?"

"Mắt cậu kiểu gì đấy?" Tôn Vấn Cừ chậc một tiếng, thò tay ra sau kéo cạp quần xuống, "Lợn nhà cậu trông như thế này à?"

Phương Trì cúi đầu nhìn kỹ, lại là một…bóng lưng một con mèo nghiêng đầu dùng chân gãi ngứa.

Hơn nữa, sau khi lại gần nhìn mới có thể nhận ra, hình xăm này cực kỳ tinh xảo, có cảm giác rất sinh động.

"Là con mèo à, giống thật thật đấy," Phương Trì nói, "Anh thích mèo vậy cơ à?"

"Ừ, xăm tốn nhiều tiền, còn là hình nổi nữa, nhô ra," Tôn Vấn Cừ quay đầu lại nhìn cậu, "Bên trong còn đệm silicone nữa."

"Chém à…." Phương Trì vừa liếc nhìn, quả thật là rất giống, cậu đột nhiên lại không chắc lắm.

"Không tin cậu chọc hai cái thử xem." Tôn Vấn Cừ nói.

Phương Trì còn chưa nhìn thấy hình xăm nổi đệm silicone bao giờ, lòng tò mò khiến cậu đưa tay ra, nhẹ nhàng sờ lên lưng Tôn Vấn Cừ.

Da Tôn Vấn Cừ.

Rất… nhẵn mịn.

Lúc nghe thấy tiếng cười của Tôn Vấn Cừ, Phương Trì rút phắt tay về.

"Sao mà tin được cơ chứ?" Tôn Vấn Cừ nằm sấp trên giường, cười lăn lộn, "Cậu mười tám tuổi thật đấy à?"

Xúc cảm chạm lên làn da nhẵn nhụi mịn màng còn sót lại trên đầu ngón tay, Phương Trì thậm chí còn cảm giác được nhiệt độ lúc chạm vào làn da hắn, giờ nhìn thấy hắn cười đến mức này, lập tức không thoải mái.

Không chút suy nghĩ, liền vỗ một cái lên lưng hắn: "Anh 30 tuổi thật đấy à!"

"Không thật," Tôn Vấn Cừ kéo quần ngồi dậy, "Ai bảo tôi 30, còn chưa đến đâu."

"…Anh 13 cũng chưa đến, biết chưa?" Phương Trì nhìn hắn chằm chằm, quay người trở về ngồi trước bàn học.

Tôn Vấn Cừ cười, xuống giường, cầm đề thi để xuống trước mặt cậu: "Được rồi, giảng bài đã."

Bàn học Phương Trì nhỏ, Tôn Vấn Cừ không thể gục xuống bàn giảng bài cho cậu như trước, chỉ có thể kéo ghế tới, ngồi bên cạnh, tay chống cằm.

"Vẫn quy củ cũ, tôi giảng cậu nghe, không hiểu thì bảo tôi dừng." Tôn Vấn Cừ cầm một tờ giấy qua, viết ngày tháng lên góc trái.

"Còn phải viết cái này?" Phương Trì hỏi.

"À," Tôn Vấn Cừ cười, "Thói quen."

Phương Trì không hỏi nhiều nữa, thói quen hẳn là vì Tôn Vấn Cừ ngày nào cũng vẽ mấy bức tranh kia, làm đồ gốm phải vẽ bản vẽ trước, bản vẽ mỗi ngày còn phải đọc được ngày viết.

Loại nghiêm túc này làm cho cậu cực kỳ tò mò.

Nhìn Tôn Vấn Cừ bắt đầu giảng bài cho cậu, Phương Trì đột nhiên có kích động cực kỳ lớn, muốn nhìn thử xem lúc Tôn Vấn Cừ nghiêm túc làm đồ gốm, trông sẽ như thế nào.

---

*mì trộn:

*bánh trứng cuộn:

35. Chương 35

Tôn Vấn Cừ giảng bài cho Phương Trì vẫn là như cũ, nói rất nghiêm túc, trật tự cũng rõ ràng, Phương Trì nghe cũng rất cẩn thận, cậu không muốn chốc nữa làm không được lại bị Tôn Vấn Cừ cười.

Giảng những bài chưa làm được xong, Tôn Vấn Cừ rất kiên nhẫn nhìn cậu làm tiếp bài ở trang sau, đụng tới bài không làm được sẽ giảng.

Nói thật, Phương Trì nhìn Tôn Vấn Cừ đang nghiêng đầu giảng bài cho cậu, nếu như thầy giáo cứ lên lớp như vậy, có lẽ cậu đã chẳng ngủ gà ngủ gật….

Chật vật xong được một đề, Phương Trì cảm thấy tinh thần thật sảng khoái.

“Rồi, cậu chơi một lúc đi,” Tôn Vấn Cừ đứng lên, chậm rãi xoay người, “Thắt lưng tôi cũng mỏi rồi, tôi phải nằm một lúc.”

“Cảm ơn anh.” Phương Trì nói.

“Không có gì.” Tôn Vấn Cừ nhìn cậu.

Phương Trì không nói gì, cũng nhìn hắn, qua mấy giây liền cùng Tôn Vấn Cừ cười, tuy không nói rõ được là làm sao, nhưng cảm thấy giữa cậu và Tôn Vấn Cừ nói câu “cảm ơn”, “không có gì” là chuyện rất buồn cười.

Tôn Vấn Cừ trở về phòng, đóng cửa lại, không biết là ngủ hay đang vẽ tiếp.

Lúc Phương Trì đi qua cửa phòng, cố nhịn lại ý nghĩ liếc mắt qua khe cửa, bước nhanh chạy xuống tầng.

Ba mẹ và ông bà đều đang bận bịu trong sân trong nhà bếp, thật ra, có vài món ăn đã chuẩn bị từ mấy ngày trước, mà Tết nhất chính là như vậy, như thể mãi mãi đều đang chuẩn bị đồ ăn, bận bịu trên trận địa nhà bếp từ hừng đông đến tối trời.

Những lúc thế này, Tiểu Tử sẽ vui vẻ nhất, ngồi xổm bên ngoài nhà bếp, chờ ăn đồ thừa sau khi nấu ăn xong.

“Đi bộ đi.” Phương Trì đi qua, đá lên mông nó một cái.

Tiểu Tử đứng dậy, đi theo sau cậu ra khỏi sân.

Ra sân, đi về hướng cửa thôn mấy bước, Phương Trì liền dừng lại, lùi trở lại cổng, nhìn đôi câu đối.

”Xuân đáo tiền đường hoa tự cẩm

Nhật lâm đình thượng nhân như rồng.”

Vừa nhìn đã biết là chữ Tôn Vấn Cừ, nét chữ mạnh mẽ, thế nhưng xem nội dung lại không hiểu, chỉ có thể đoán được, chọn hai câu này hẳn là phong cách của Tôn Vấn Cừ.

“Thế nào?” Bà nội cầm trong tay con gà, vừa tóm vào đám lông tung tóe, vừa cùng cậu nhìn, “Vốn là không có ý định viết câu này, là Thủy Cừ bảo câu này tương đối có ý thơ, bà với ông con nghĩ, mấy chục năm rồi, hai ta ý thơ một lần cũng được.”

“Vốn là định viết cái gì?” Phương Trì cười.

“Ông nội con nghĩ cái gì mà ”Đại phú đại quý đại cát đại lợi“, câu sau thì không nghĩ ra được,” Bà nội nở nụ cười, “Thủy Cừ trôi chảy nghĩ thêm cho câu ”Thêm phúc thêm thuận thêm tài thêm đinh“.”

Phương Trì ngây người, trong lòng không hiểu sao lại nhói lên.

**"Đinh" trong câu này nghĩa là con trai, ý là mong có thêm con cái thừa tự.*

"Sau đó ông con bảo không hay, thơ mới hay, liền dùng thơ." Bà nội nói tiếp.

"À…" Phương Trì sờ mũi, "Thơ hay."

Bà nội quay lại nhà bếp bận bịu, Phương Trì ngẩng đầu nhìn lên cửa sổ trên tầng, dẫn Tiểu Tử chậm rãi tản bộ trên đường.

Lúc đi về hướng cổng thôn, đi qua cổng mấy nhà hàng xóm, đều thấy hẳn là câu đối Tết Tôn Vấn Cừ viết, đều là lời may mắn thông thường.

Phương Trì liền hơi buồn cười, không biết lúc Tôn Vấn Cừ viết những thứ này, có phải là cũng không để người khác nhìn không, lại cũng cảm thấy, một người có tài như Tôn Vấn Cừ, chữ viết cũng không bình thường, mà lại thần kỳ xuất hiện bên ngoài tường ngoài cổng mấy ngôi nhà ở nông thôn…

Rất thú vị, chắc cũng chỉ có thể xảy ra trên loại người kiên trì không chịu uống thuốc chữa bệnh thần kinh như Tôn Vấn Cừ.

Tôn Vấn Cừ dựa vào trong ghế tựa, chân gác lên mép giường, trên đùi lần lượt là Hoàng tổng, notebook, và bản tranh phác họa.

Điện thoại di động bên cạnh vang lên, hắn kiên trì vẽ nốt nét bút cuối cùng rồi mới đưa tay qua nhận điện thoại: "Lượng Tử."

"Sao, thế nào?" Mã Lượng hỏi trong điện thoại.

"Cái gì thế nào." Tôn Vấn Cừ nhìn cái ấm vẽ ra trên giấy.

"Tất cả." Mã Lượng nói.

"Đều tốt cả." Tôn Vấn Cừ cười, "Chuẩn bị cùng vợ mày về nhà à?"

"Ừ, thêm, thêm hai ngày nữa tao, đến chỗ, chỗ mày," Mã Lượng nói, "Mùng ba, ba, bốn đi."

"Để làm gì?" Tôn Vấn Cừ ngây người, "Đất vẫn còn, không cần đưa."

"Ai, ai đưa đất cho mày." Mã Lượng chậc một tiếng, "Đi hít thở không khí tươi, tươi mới, nhân tiện mang cho mày ít, ít hàng tết, cảm, cảm ơn ông bà nhận, nhận mày vào ở."

"Tao thuê phòng, chứ có phải ăn nhờ ở đậu đâu." Tôn Vấn Cừ lắc lắc cây bút, "Đến cũng được, nhưng mà hàng Tết chuẩn bị có ý tứ chút, hàng bình thường đừng mang đến, tao thấy nhà họ cũng chẳng thiếu đâu, chất đầy cả phòng rồi, mày mang nhiều nữa cũng chẳng có chỗ mà để."

"Nếu không thì tao mang, mang ít thôi," Mã Lượng cười nói, dừng một lúc rồi nói tiếp, "À gì nhờ, giúp mày nghe, nghe ngóng rồi, anh, anh rể mày, không sao."

"Vốn là cũng có việc gì đâu, mới thế mà đã có việc gì được thì anh ta đúng là bông hoa nhỏ yếu ớt," Tôn Vấn Cừ nhíu mày, nhắc đến việc này, tâm trạng hắn lại không vui, "Tao tổng cộng đẩy anh ta có bốn cái, trong bốn cái này còn có hai cái không đẩy được đây."

"Đúng, một cái là, đủ đủ rồi, cứ thế đẩy chậu hoa, xuống." Mã Lượng thở dài, "Mặt sứt mày sẹo, nhìn một cái, đã biết là bị đánh."

"Anh ta không đến trêu chọc tao, tao còn không nhớ ra có một người như thế," Tôn Vấn Cừ nhíu mày, "Ba tao ép tao, Tôn Dao ngày nào cũng chê trách tao, tao có thể nhịn, nghe hai câu nhịn mấy lần tao cũng chẳng nghĩ nhiều nữa, dù sao thì cũng là ba tao chị tao, anh ta là cái gì mà còn nhân cơ hội đổ thêm dầu vào, đệch."

"Thô, thô tục," Mã Lượng nói, "Chờ tao lấy, bịt, tai."

"Còn nói cái gì mà không về nhà nhận lỗi thì cút đi," Tôn Vấn Cừ nhanh chóng vẽ một hình người nhỏ bị bạt tai ở góc giấy, "Anh ta tưởng mình là ai."

"Anh rể mày chứ ai." Mã Lượng trả lời.

"Cút." Tôn Vấn Cừ nói rất khinh thường, hắn vẫn luôn nghĩ không ra, giữa Tôn Dao và ông chồng bà chị có tình cảm gì không, có điều, cả hai người đều là phụ tá đắc lực của cha, trên phương diện giữ vững quyền uy của ông luôn đồng lòng nhất trí kinh người, dù sao cũng xứng đôi.

"Còn, còn có," Mã Lượng suy nghĩ một chút rồi nói, "Tôn Gia Nguyệt tìm, tìm tao muốn số điện, điện thoại của mày."

"Cho không?" Tôn Vấn Cừ nói.

"Không, mắng tao năm, năm phút liền." Mã Lượng nói.

Tôn Vấn Cừ cười vui vẻ: "Để tao gọi cho bà ấy."

Xàm với Mã Lượng thêm mấy câu rồi dập điện thoai, Tôn Vấn Cừ suy nghĩ, rồi gọi điện thoại cho Tôn Gia Nguyệt.

"Em muốn ăn đòn à!" Tôn Gia Nguyệt vừa nghe thấy giọng hắn liền nói to, "Em nói đi, em ngứa đòn lắm đúng không!"

"Không phải đang gọi cho chị rồi đây à." Tôn Vấn Cừ cười nói.

"Trốn đi đâu rồi! Làm sao mà còn đánh cả Lưu Đỉnh nữa?" Tôn Gia Nguyệt hỏi không ngừng, "Chị gọi cho em không được, đến nơi tìm em, kết quả còn là nhà này đã bán đi…"

"Ừ, em chuyển đi rồi." Tôn Vấn Cừ nói.

Tôn Gia Nguyệt dừng một lúc rồi đột nhiên nở nụ cười, vừa cười vừa hỏi: "Này, em đánh Lưu Đỉnh rồi bị đuổi ra ngoài đúng không?"

"Không khác lắm, vốn còn có thể ở thêm một tháng." Tôn Vấn Cừ cười theo.

"Cũng được đấy," Tôn Gia Nguyệt cười không ngừng được, "Ây, đánh đã không?"

"Không thì chị tìm lúc nào đấy thử xem." Tôn Vấn Cừ ngửa đầu ra sau.

"Thôi đi, chị không thèm quan tâm mấy cái chuyện vớ vẩn trong nhà," Tôn Gia Nguyệt không cười nữa, thở dài, "Mai không về nhà đúng không?"

"Ừ, chị về không?" Tôn Vấn Cừ hỏi.

"Em không về thì chị về, năm ngoái chị sang nhà mẹ chồng ăn Tết rồi, năm nay vốn cũng định về nhà ăn Tết," Tôn Gia Nguyệt suy nghĩ, "Em rút cuộc đang ở đâu?"

"Trong núi." Tôn Vấn Cừ trả lời.

"Thôi đi, ma mới tin, chẳng dễ gì trốn được từ trong núi ra, giờ lại chạy vào núi nữa?" Tôn Gia Nguyệt nói.

"Ở đây không giống công trường đào đất." Tôn Vấn Cừ nhìn ra ngoài cửa sổ, bên trong phong cảnh an bình bay lên làn khói pháo không biết là nhà ai vừa đốt.

"Không nói không nói nữa, còn tiền không?" Tôn Gia Nguyệt nói, "Không đủ thì chị bảo anh rể chuyển qua cho em."

“Có, còn nhiều.” Tôn Vấn Cừ nói.

Tôn Gia Nguyệt có lẽ cũng đã bị cha cảnh cáo không được cho hắn tiền, nếu không cũng sẽ không nói là bảo anh rể chuyển tiền cho hắn.

Trong tay hắn còn tiền, kể cả không còn, hắn cũng sẽ không kéo hai vợ chồng nhà Tôn Gia Nguyệt vào trong mấy chuyện vớ vẩn này, Tôn Gia Nguyệt vẫn luôn không thích quan tâm chuyện trong nhà, chồng mở một công ty trang trí rất lớn, hai người không có con, cũng không bị áp lực, sống rất thoải mái, Tôn Vấn Cừ không muốn làm phiền cuộc sống phu nhân ngày nào cũng sống vô bổ không quan tâm chỉ để ý tiêu tiền của cô.

“Em cũng đừng có liều sống cố chết…. Thôi, đây là đời thừa, em nếu không thích liều chết cũng đã không tới mức này.” Tôn Gia Nguyệt thở dài, “Dù sao nếu em không chịu được thì cứ nói, còn chị hai chăm em.”

“Chị mới không được, Tết nhất có biết nói chuyện không đấy.” Tôn Vấn Cừ nở nụ cười.

“Vốn đã luôn không biết nói rồi,” Tôn Gia Nguyệt nở nụ cười, “Thôi, chị hẹn Tiểu Kỷ làm đầu, không thèm nghe em nói nữa.”

“Đừng để cậu ta nhuộm tóc đấy.” Tôn Vấn Cừ nói.

“Biết rồi!” Tôn Gia Nguyệt cười to, dập điện thoại.

Tôn Vấn Cừ để điện thoại qua một bên, nhìn Hoàng tổng còn đang nằm nhoài trên người hắn.

Hoàng tổng vẫn luôn vểnh lỗ tai nghe hắn nói chuyện, giờ lại tròn mắt nhìn chằm chằm hắn.

Nhìn nhau một lúc, Hoàng tổng meo một tiếng, mặt cọ chân của hắn nằm xuống, còn nhấc móng lên che trên mặt.

Tôn Vấn Cừ lấy ngón tay nhẹ nhàng sờ lên móng vuốt nó, thở dài khe khẽ.

Ngoài cửa sổ vang lên một đợt tiếng pháo, nghe tiếng thì hẳn là hàng xóm nhà bên cạnh, có lẽ là gần chuẩn bị cơm tối.

Một tuần gần đây, cứ vừa đến giờ ăn trưa và ăn tối là lại nghe thấy tiếng pháo, càng sát ba mươi, tiếng pháo càng dồn dập.

Người nghe thấy, có hơi run sợ trong lòng.

Nhưng cũng thỉnh thoảng, sẽ cảm thấy an tâm.

Nhà Phương Trì không bắt đầu đốt pháo sớm, ông nội bà nội lúc ở nhà có lẽ không có sức chơi mấy thứ này, ngày hôm nay lại có vẻ là chuẩn bị định đốt.

Tôn Vấn Cừ đang cầm bút suy nghĩ dòng thời gian ngày hôm nay, trong sân vang lên một đợt tiếng người cùng tiếng cười náo nhiệt, có gọi ba mẹ, có gọi ông bà.

Hắn nhíu mày, để đồ trên đùi qua một bên, xách Hoàng tổng đứng cạnh cửa sổ, nhìn xuống xem.

Trong sân đứng không ít người, nhìn dáng vẻ hẳn là chú bác Phương Trì, đều đang vây quanh ông bà nội nói chuyện.

Ngoài hai vợ chồng lớn tuổi, còn có một đôi vợ chồng khá trẻ tuổi cùng với một cậu con trai đeo kính, tuổi tác không khác Phương Trì lắm.

Đây là họ hàng vội vàng về quê ăn Tết, ngày mai ba mươi, có lẽ sẽ còn có nhiều người trở về.

Tôn Vấn Cừ đột nhiên cảm thấy có gì đó không nói rõ được, không biết là hoảng hốt, hay là ngưỡng mộ.

Hắn do dự, ra ngoài sang phòng Phương Trì bên cạnh nhìn, không thấy ai, vì thế liền lấy điện thoại tới gọi vào số Phương Trì.

"Ai đấy?" Bên kia, Phương Trì nghe điện thoại.

"Ba anh," Tôn Vấn Cừ nói, "Cậu đi đâu thế?"

"Dẫn Tiểu Tử đi dạo, từ cổng thôn vừa đi đến bờ sông," Phương Trì nói, "Đây là số anh dùng bây giờ à?"

"Ừ, mau trở về cứu mạng, nhà cậu có họ hàng à, năm người, chen đầy sân."

"Năm người mà chen đầy được sân à, anh cũng làm quá lên," Phương Trì nói, "Chắc là chú hai tôi, sớm vậy, tôi còn nghĩ là sáng mai mới đến."

"Còn thêm cả ba mẹ cậu, ông bà cậu nữa." Tôn Vấn Cừ nhíu mày, "Không được, nếu cậu không về thì phải đưa tôi đi dạo."

"Vậy anh đi ra đi, chốc nữa tôi mới về," Phương Trì nói, "Tôi với Phương Huy không hợp nhau, vừa thấy mặt đã muốn đánh nhau rồi, muộn chút nữa tôi mới về."

"Tôi vừa xuất hiện lại thấy người thì làm sao, giờ tâm trạng tôi không tốt, không muốn chào hỏi người khác," Tôn Vấn Cừ nói có hơi bực bội, "Cái cổng hàng rào rách ngoài sân sau nhà cậu còn đang khóa lại, tôi không ra được."

"…Anh vào phòng tôi chờ tôi đi." Phương Trì nói.

Tôn Vấn Cừ ôm mèo đi sang phòng Phương Trì, đợi chưa đến hai phút đã nghe thấy tiếng cổng sân mở, hắn tới bên cửa sổ, nhìn thấy Phương Trì chạy vào, Tiểu Tử đang ngồi ngoài cổng sân sau.

Hắn mở cửa đi ra ngoài ban công, Phương Trì chạy tới, nhìn thấy hắn liền vẫy tay, gằn giọng: "Đi nhanh lên, chốc nữa Tiểu Tử không nhịn được lại kêu bây giờ."

Tôn Vấn Cừ cùng cậu đi chầm chậm ra khỏi sân sau.

"Tiểu Tử im lặng, không được kêu." Tôn Vấn Cừ đóng lại cổng sân sau, chỉ vào Tiểu Tử.

Tiểu Tử phe phẩy cái đuôi.

Phương Trì đi bộ dọc bờ sông đến cổng thôn, hiện giờ không có ai, hai người đi vào trong đình nghỉ chân bên cạnh ngồi xuống.

Đình nghỉ chân này vốn là cái bến xe, còn có tường chắn gió, có điều sau khi sửa xong, xe khách theo kế hoạch chạy qua đây vẫn không được nối, cho nên thành thánh địa cho người trong làng tán gẫu nói chuyện.

"Thật ra anh ở trong phòng cũng sẽ không ai vào tìm anh," Phương Trì nói, "Thấy ồn ào à."

"Không phải," Tôn Vấn Cừ gác tay lên chỗ tựa lưng ghế, ngón tay chọc lên thái dương, một tay khác thò vào trong túi lấy Hoàng tổng ra, "Chỉ là cảm thấy quá náo nhiệt, lại cô quạnh."

"Anh đúng là dễ cô quạnh," Phương Trì nở nụ cười, "Lúc không có ai cũng cô quạnh, mà có người cũng cô quạnh."

"Cậu không hiểu, liên quan tới có người hay không gọi là cô độc," Tôn Vấn Cừ nhìn cậu, "Cô quạnh khác cô độc, cô quạnh là ở trong lòng."

"Cao thâm quá, nghe không hiểu." Phương Trì gật đầu.

Tôn Vấn Cừ nhìn cậu, nở nụ cười, một lúc lâu sau mới nói: "Tôi nói chuyện với cậu rồi sẽ không thấy cô quạnh nữa."

Phương Trì liếc mắt nhìn hắn, rồi cúi đầu nhéo lỗ tai Tiểu Tử: "À."

"Đúng rồi, các cậu chơi leo núi, có phải là thành thạo đánh kết lắm không?" Tôn Vấn Cừ đưa tay vào trong túi.

"Đánh cướp ai?" Phương Trì ngây người.

**Tôn Vấn Cừ nói là tức là thắt nút, còn Phương Trì nghe ra là tức là đánh cướp.*

"Ôi, giác ngộ của ngài, quá cao," Tôn Vấn Cừ chậc một tiếng, "Đánh kết, thắt nút dây."

"…À." Phương Trì nở nụ cười, "Biết, một tay cũng thắt được."

"Vậy thì tốt quá." Tôn Vấn Cừ nói.

"Anh muốn làm gì?" Phương Trì hỏi.

"Giúp tôi thắt nút này," Tôn Vấn Cừ lấy từ đâu đó ra mảnh xương nhỏ cậu tặng cùng với một đoạn dây da màu đen, "Tôi treo lên cổ."

Phương Trì nhận lấy mảnh xương nhìn, rồi ngẩng đầu nhìn Tôn Vấn Cừ: "Anh treo lên cổ thật à."

"Treo chứ," Tôn Vấn Cừ híp hai mắt lại nhìn qua chỗ cổ cậu, "Cậu không phải cũng treo rồi đó thôi."

"Tôi…" Phương Trì sờ lên hình cỏ bốn lá trên ngực, "Đây không phải là thiên linh linh địa linh linh à, đeo lên biết đâu lại có thể làm bài đúng hết."

"Cổ tôi lạnh, cho nên cũng phải đeo gì đấy." Tôn Vấn Cừ nghiêm túc nói.

Phương Trì thở dài, cầm lấy mảnh xương nhỏ nghiên cứu, "Anh cứ chọc hai lỗ xuyên…"

"Tôi không muốn làm hỏng nó, cái mảnh xương này cũng bao năm rồi, ngộ nhỡ lúc chọc lỗ qua không cẩn thận rắc một cái vỡ mất thì làm sao bây giờ." Tôn Vấn Cừ nói.

"Được rồi, để tôi xem phải làm thế nào." Phương Trì cúi đầu suy nghĩ, cầm sợi dây qua ước lượng độ dài, vòng qua một bên mảnh xương nhỏ, bắt đầu chậm rãi thắt.

Cậu biết rất nhiều nút thắt, ngoài những nút cần cho leo núi, còn có rất nhiều nút thắt khác, đều là ông

nội dạy, thắt nút thòng lọng treo cổ cậu cũng biết, chẳng mất bao công sức cậu đã thắt được xong.

"Dài rồi, ngắn đi chút được không?" Tôn Vấn Cừ nói.

"Ngắn đi nữa anh làm sao đeo qua đầu được, đầu to hơn cổ anh có biết không đấy…" Phương Trì nói.

"Vậy thì cắt dây đi, làm thêm nút thắt co dãn là được chứ sao," Tôn Vấn Cừ nói xong liền sờ vào túi, "Tôi có cái kéo…"

Còn chưa nói xong, Phương Trì đã rất tùy ý mà để dây da trong miệng, dùng răng cắn đứt.

"Ôi, răng với miệng." Tôn Vấn Cừ nở nụ cười.

Phương Trì một lần nữa thắt một cái nút điều chỉnh độ dài được, thử kéo mấy cái rồi đưa cho Tôn Vấn Cừ.

"Được lắm," Tôn Vấn Cừ đeo lên, kéo ngắn dây, mảnh xương nhỏ vừa khéo dừng lại ở vị trí hơi dưới xương quai xanh một đoạn, "Thế nào, ngầu hông."

"Ừ," Phương Trì gật đầu, vỗ một cái lên đầu Tiểu Tử, "Tiểu Tử, gặm xương đi!"

Tiểu Tử ngồi bên chân cậu nhảy xổ lên, chân trước gác lên đùi Tôn Vấn Cừ, vẻnh đầu goặc goặc goặc một trận với hắn.

"Ôi ôi ôi," Tôn Vấn Cừ sợ hết hồn, nhanh chóng lùi về phía sau, "Định cắn tao à!"

"Sao thế được," Phương Trì cười rất vui vẻ, "Tôi còn nghĩ anh không sợ chó nữa rồi cơ đó."

"Nó không động vào tôi thì tôi không sợ." Tôn Vấn Cừ nói.

Mới vừa nói xong, Hoàng tổng đột nhiên thò nửa người ra từ trong áo khoác hắn, đập mấy cái lên mũi Tiểu Tử, rồi lại nhanh chóng lỉnh vào trong áo.

Liên hoàn chưởng này khiến hai người một chó đều cùng nhau sợ ngây người.

Tiểu Tử sợ đến mức hai tai sắp dán ra sau đầu.

Qua một lúc lâu, Phương Trì và Tôn Vấn Cừ mới đồng thời cười phá lên, Tiểu Tử cũng mới lấy lại được tinh thần mà chậm chạp xoay người chạy ra khỏi đình nghỉ chân.

"Chúng ta về thôi, bà nội chốc nữa lại giục tôi về," Phương Trì đứng lên, vẫn chưa ngừng cười được, "Tiểu Tử, quay lại! Chạy cái gì!"

Tiểu Tử quay đầu lại liếc cậu một cái, không tới đây, nhưng cũng không đi tiếp về phía trước.

Cứ như vậy, giữ một khoảng cách mà đi ở phía trước.

Lúc gần về tới nhà, Tôn Vấn Cừ dừng ở chỗ rẽ vào sân sau, "Tôi đi từ sân sau lên."

"Không sao chứ," Phương Trì nói, "Tôi..."

"Khách trọ thôi, không cần phí sức như thế," Tôn Vấn Cừ vỗ vai cậu, "Dạo gần đây, tôi thật sự không muốn giao tiếp với ai."

"Được rồi," Phương Trì gật đầu, đưa chìa khóa sân sau cho hắn, "Tối ăn cơm, tôi mang lên cho anh?"

"Ừ," Tôn Vấn Cừ đi hai bước lại dừng, "Cho tôi thêm món ăn đi."

"Cacao à?" Phương Trì cười, "Tôi mang bao nhiêu cũng để anh ăn sạch."

"Ăn hết sạch đã rồi tính." Tôn Vấn Cừ ôm Hoàng tổng đi.

Phương Trì từ sân trước đi vào nhà, mới vừa vào đã nghe thấy tiếng Tiểu Tử kêu ư ử, rồi chạy ra khỏi phòng khách, sau đó liền nghe thấy giọng Phương Huy: "Sao cứ cho con chó này vào nhà thế!"

"Ôi, lại đá nó!" Bà nội nói có hơi không vui.

"Ông nội con từ lúc nuôi đã cho nó vào nhà rồi, con cứ thấy nó là đá, vẫn chưa chán à," Mẹ đang nói chuyện, cũng đi ra từ phòng khách, nhìn thấy Phương Trì liền lập tức chỉ cậu lại, hạ nhỏ giọng nói, "Con nhớ bình tĩnh, đừng có ầm ĩ với nó."

"Tiểu Tử lại đây," Phương Trì ngồi xổm xuống, Tiểu Tử chạy đến bên cạnh cậu, cậu xoa đầu Tiểu Tử, "Đi vào nhà bếp với ông đi."

Tiểu Tử quay người chạy vào bếp.

Phương Trì đi vào phòng khách, chú hai, thím hai, vợ chồng chị họ Phương Vân cùng với Phương Huy đều ở đó, thêm vào ba với bà nội, ghế sofa và ghế tựa đều đã được ngồi kín.

“Chú hai thím hai ăn Tết vui vẻ,” Phương Trì chào hỏi mọi người, “Chị, anh rể ăn tết vui vẻ.”

“Thôi, được rồi,” Chú hai cười đi tới trước mặt cậu, đập lên cánh tay cậu, “Thằng bé này, hình như lại cao lên rồi, rắn rỏi!”

“Tứ chi phát triển,” Phương Huy nửa nằm trên ghế sofa, vừa chơi điện thoại vừa nói, “Mấy đứa chơi thể thao không phải đều như thế à, to đầu.”

Phương Trì liếc mắt nhìn nó, không nói gì.

“Con cứ giống như cây giá đỗ là được rồi,” Bà nội bên cạnh nói, “Làm gì cũng phải hoạt động một chút, cả ngày nằm đó nghịch điện thoại.”

“Con chính là phát triển đầu óc!” Phương Huy đẩy kính mắt, khó chịu nói.

“Nhìn ra rồi,” Phương Trì không muốn ở trong phòng khách nữa, quay người đi lên tầng, “Phấn đấu mười năm rồi, chắc cũng được bốn lạng rồi nhỉ.”

“Mày…” Phương Huy ném điện thoại đứng lên.

“Thôi” Thím hai đập tay một cái, “Cả hai đứa im hết, hai anh em mà suốt ngày ầm ĩ, không chán à!”

Phương Trì không nói nữa, vài bước đã lên tầng.

“Chán!” Phương Huy đặt mông xuống ghế sofa, “Sao lại không chán! Nếu không phải vì muốn gặp ông bà, ai muốn chạy đến đây.”

Phương Trì vốn là sắp lên đến trên tầng rồi, nghe câu này, liền dừng chân lại.

Vốn là tâm trạng mấy hôm nay đang rất tốt, giờ lại bị một câu nói của Phương Huy làm cho rất bực bội.

“Thế em nhìn ông bà đi, cứ nhìn chằm chằm Phương Trì làm gì,” Phương Vân bên cạnh nói, “Bao nhiêu năm rồi, chỉ có nhìn hai đứa bọn mày học hặc nhau ở đây.”

“Chị bớt nói linh tinh đi, đến lượt chị nói em à!” Phương Huy gào lên một câu.

Phương Trì giật mình, bình thường cho dù Phương Huy đáng ghét vô cùng, nhưng vẫn không nói chuyện như thế với chị nó, Phương Trì cảm thấy không biết nó có ăn nhầm phải thuốc chuột không, quay đầu đi xuống dưới tầng.

Cậu xuống đánh cho thằng ngu này một trận.

Chưa chờ cậu xuống xong cầu thang, chú hai đã đá lên mông Phương Huy một cái, “Mày vẫn chưa xong đúng không! Hư hỏng làm mất vui! Xin lỗi chị mày đi!”

“Con không!” Phương Huy vẫn còn mạnh miệng nói to.

“Aiii, hai ba con mày ra ngoài sân,”” Bà nội bên cạnh phất tay, “Ngoài sân có gậy đấy, đánh nhau cũng tiện.”

Phương Huy bị ba nó đẩy ra khỏi phòng khách, ở nhà bọn họ, chuyện đánh trẻ con bình thường chẳng ai ngăn, nên mắng thì mắng, nên đánh thì đánh, lúc nhỏ Phương Trì bị ông nội đè lên trên đống củi đánh, bà nội còn ở một bên khen hay.

Phương Trì định ra sân xem trò vui.

“Này này,” Phía sau vang lên tiếng Tôn Vấn Cừ, “Làm gì đấy.”

Phương Trì quay đầu, nhìn thấy Tôn Vấn Cừ đứng ở lối rẽ cầu thang, cậu hạ nhỏ giọng: “Xem chú hai tôi đánh người.”

“Tôi cũng muốn xem, cậu đến xem cùng tôi,” Tôn Vấn Cừ cười, cũng nhỏ giọng nói, “Tiện thể giảng giải cho tôi luôn.”

“Tôi….được rồi,” Phương Trì cười, chạy lên cầu thang, “Anh vẫn thích hóng hớt trò vui kiểu này nhỉ, anh không phải cô quạnh lắm à.”

“Chủ yếu là chưa thấy bao giờ, nhà tôi không có chuyện như thế,” Tôn Vấn Cừ vào phòng, đứng bên cửa sổ, “Rất thú vị.”

“Ba anh không đánh anh bao giờ à?” Phương Trì rất bất ngờ.

“Chưa đánh bao giờ,” Nụ cười trên mặt Tôn Vấn Cừ bỗng biến mất, “Từ trước tới giờ chưa đánh tôi bao giờ.”

Thay đổi trên vẻ mặt Tôn Vấn Cừ quá rõ ràng, hắn dường như cũng chẳng định che giấu, Phương Trì có thể cảm nhận rõ hắn đang không vui.

“…À.” Phương Trì đáp một tiếng, không nhịn được giơ tay lên, nhẹ nhàng nắm lấy vai hắn.

36. Chương 36

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Thật ra, đối với Phương Trì động tác này cũng chẳng có gì, xem như là an ủi, cậu đã nắm vai như vậy với nhiều người rồi.

Có điều, sau khi nắm xong, cả cậu và Tôn Vấn Cừ đều ngây người.

Tôn Vấn Cừ quay đầu lại, đầu tiên là nhìn tay Phương Trì còn đang đặt trên vai hắn, nhìn lại Phương Trì cười: "Tự nhiên cảm thấy cậu bây giờ cứ như Lượng Tử."

Phương Trì cũng cười, hơi ngượng ngùng xoa mũi, quay mặt nhìn xuống sân: "Chú béo béo kia là chú hai tôi, lực tay mạnh lắm, lúc tôi còn bé chú có thể dùng một tay nhấc tôi đặt lên vai, còn thiếu niên đeo kính mắt ngu ngốc kia là con trai chú…"

Tôn Vấn Cừ khóe miệng đang cười, cùng cậu nhìn xuống dưới tầng.

"Lúc còn nhỏ, thiếu niên đeo kính còn chưa ngu ngốc, sau này đi học rồi đột nhiên lại ngu đi, tôi vẫn luôn cảm thấy, từ lúc tiểu học tới giờ, nó có lẽ đều đang học chuyên ngành ngu ngốc…", ngón tay Phương Trì gõ lên kính, kể rất nhập tâm, "Hổ đen móc tim*! Không tránh được! Tôi biết ngay là không thoát được mà… Vâng, khán giả và các anh em xin mời chú ý… Võ bọ ngựa! Lại không tránh được, thiếu niên đeo kính có giá trị vũ lực quá thấp, kinh nghiệm bao năm nay có lẽ vẫn là số âm… Tay đao chém! Phạch! Ngay bây giờ, thiếu niên đeo kính định chạy! Định chạy! Chiêu này có tên là "Tông cửa", chỉ tiếc, cửa lại cách anh ta có hơi xa…ra rồi! Được rồi, chạy rồi, xem ra chú hai không có ý định đuổi theo ra ngoài, over, phát sóng trực tiếp kết thúc."

Tôn Vấn Cừ dựa vào cạnh cửa sổ cười ngặt nghẽo, cho cậu một tràng vỗ tay: "Mồm miệng sắc bén đấy, bình thường không thấy cậu nói giỏi thế."

"Anh không phải muốn nghe tường thuật à, tôi nói khát khô cổ rồi," Phương Trì cười, "Tiếc là Phương Huy không chịu đánh được, mới hai chiêu đã bỏ chạy, nếu là tôi…lúc ông nội với ba đánh tôi, tôi có thể chạy ít nhất mười vòng tám vòng trong sân rồi mới bị ấn xuống."

"Khỉ," Tôn Vấn Cừ gật đầu, cầm cốc trên bàn qua đưa cho cậu, "Khỉ con lớn lên giống chó hoang."

"Khỉ hay là chó," Phương Trì nhận lấy cốc uống một ngụm, không phải nước nóng, là trà, còn rất thơm… Đây là cốc của Tôn Vấn Cừ.

Phương Trì sặc ngụm trà, để cốc xuống, ho sù sụ một lúc lâu.

"Trời ạ," Tôn Vấn Cừ cầm cốc qua nhìn vào trong, "Nước miếng rơi vào trong chưa."

"Rơi rồi, biết đâu có cả nước mũi." Phương Trì hít hít mũi.

Tôn Vấn Cừ chậc một tiếng, đổ nước trà vào trong chậu hoa.

Chậu hoa này cũng giống chậu bên chỗ Phương Trì, đều là trồng lá xanh không có hoa, cũng không biết là loại cây gì, đương nhiên, mùa này cũng chẳng có mấy cây ra hoa.

"Mấy cây lá xanh này của anh lấy từ đâu ra vậy." Phương Trì ngồi xuống ghế.

Còn chưa kịp ngồi vững, cả người liền loạng choạng ngã ra sau, muốn ngồi thẳng cũng không ngồi được.

Ghế tựa nhìn có vẻ rất bình thường, ngồi vào mới biết như thể cái bát, trừ phi đứng lên, còn đâu cũng chỉ có thể nửa nằm nửa ngồi như vậy, cậu có hơi cạn lời: "Cái ghế tựa này của anh là kiểu gì đây!"

"Kiểu ghế tựa của người lười." Tôn Vấn Cừ nhấc chân đạp một cái lên ghế tựa, ghế tựa cũng lắc lư hai cái.

“Ôi… chóng mặt.” Phương Trì giãy dụa đứng lên từ trên ghế, phát hiện ra chân ghế chỉ có một cái, còn có cả lò xo, trước đó không để ý, mà giờ vừa nhìn một cái, đây chính là cái bát to.

“Thế này mà cũng chóng mặt? Không phải giống cái ghế nằm sân sau nhà cậu à.” Tôn Vấn Cừ đổ ra ghế, rất thoải mái mà gác chân lên giường.

“Cái kia chỉ có hai hướng trước sau, cái ghế này của anh lại trước sau phải trái, còn không chắc chắn, không chịu được,” Phương Trì thở dài, “Lúc anh vẽ ngồi trên cái này không chóng mặt à?”

“Aii, lò xo to như thế, cậu không thấy nãy tôi đạp mạnh thế nào mới đạp cho nó lắc được à,” Tôn Vấn Cừ chậc một tiếng, “IQ này, may mà còn có cái thiên linh linh địa linh linh kia.”

“Nếu không thi tốt anh có chịu đền không?” Phương Trì cười ha ha hai tiếng.

“Đừng nói linh tinh,” Tôn Vấn Cừ quơ chân, “Còn chưa thi đã nghĩ là thi không tốt.”

“Nói thật, tôi cũng không nghĩ là có thể thi được thật tốt.” Phương Trì tựa vào bàn, nhìn thấy mấy bức tranh Tôn Vấn Cừ vẽ, giờ đã thấy rất rõ, là các loại ấm, hình dạng không khác lắm, nhưng các chi tiết lại rất khác nhau.

“Cậu có mục tiêu gì không? Trường nào, ngành gì?” Tôn Vấn Cừ meo meo với Hoàng tổng trên giường, Hoàng tổng thuận theo chân hắn, bò lên nằm trên bụng hắn.

“…Không có.” Phương Trì đột nhiên cảm thấy có hơi ngượng ngùng, đối diện với một học bá tuy rằng chưa từng học đại học mà vẫn là học bá, câu trả lời này của cậu có hơi trớt quớt.

“Có thời gian thì nghĩ chứ.” Tôn Vấn Cừ nói.

“À.” Phương Trì đáp.

Hai người đều không nói gì nữa.

Phương Trì xoay tay lại, kéo nửa rèm cửa sổ ra hết, ánh nắng chiếu vào trên bàn.

Trong sân đã yên tĩnh trở lại, Phương Huy chạy rồi chưa về, ngoài ông bà nội và thím hai đang bận bịu trong nhà bếp, những người khác đều trở về phòng khách.

Phương Trì sờ cây xanh nhỏ trên bệ cửa sổ: “Đây là cây gì?”

“Có nói cậu cũng không biết.” Tôn Vấn Cừ nhắm mắt lại, ngón tay vùi trong lông Hoàng tổng.

“Anh cứ nói thử xem nào, biết đâu tôi lại biết thì sao.” Phương Trì nhìn tay Tôn Vấn Cừ, Hoàng tổng là con mèo quê lông ngắn, ngón tay Tôn Vấn Cừ trong lớp lông vàng ngắn ngủn rất dễ thấy.

“Thật ra tôi cũng không biết,” Tôn Vấn Cừ nở nụ cười, “Tôi chỉ nói với người bán cây lấy cho tôi mấy cây đến mùa đông không rụng lá cây, người ta liền bán cho tôi cây này.”

“…À”, Phương Trì cũng cười theo, “Còn rất đẹp, không biết đến đầu xuân có hoa không.”

“Đến lúc đó tôi xem hộ cậu, nở hoa rồi thì chụp ảnh gửi cho cậu.” Tôn Vấn Cừ nói.

“Được.” Phương Trì gật đầu.

Đột nhiên nhớ ra, lúc xuân về hoa nở, cậu cũng đã vào học được một thời gian rồi, lại thêm một khoảng thời gian dài không gặp Tôn Vấn Cừ, đến lúc gặp lại, có lẽ cũng phải là thi xong đại học rồi.

Cũng không biết mình có thể thi được thế nào.

Trường?

Ngành?

“Anh…” Phương Trì nghiêng đầu đi nhìn hắn, “Tại sao, không, là, không thi lên đại học, tại sao? Là không đi thi, hay là không thi vào?”

Tôn Vấn Cừ nhắm hai mắt nở nụ cười: “Cậu tò mò thật đấy, hỏi mãi.”

“Tôi 14 tuổi, tò mò cũng là chuyện bình thường.” Phương Trì nói.

“Không thi,” Tôn Vấn Cừ nói rất bình thản, “Tôi chỉ đi đến, trải nghiệm không khí phòng thi.”

Phương Trì nhíu mày: “Vì…”

“Vì sao à,” Tôn Vấn Cừ mở mắt ra, “Bởi vì tôi thi vào đâu, học gì, cuối cùng đều không phải tôi quyết định, cho nên dứt khoát không thi luôn.”

“À.” Phương Trì đáp, không hỏi nữa, từ thái độ lúc mới gặp Tôn Vấn Cừ cho tới nay, cùng với chuyện xảy ra trong thời gian này, cậu đã cảm giác được, quan hệ của Tôn Vấn Cừ với người nhà có vẻ rất tệ.

“Ngày mai nhà cậu có nhiều người đến lắm đúng không?” Im lặng một lúc lâu, Tôn Vấn Cừ nhấc tay lên, từ từ xoay người.

“Ừ, cô tôi năm nay cũng về,” Phương Trì gật đầu, “Nhà cô có ba người, năm nay chắc cũng từng này người.”

“Nhiều người thật.” Tôn Vấn Cừ nói.

“Nhà anh ăn Tết ít người à?” Phương Trì hỏi, nếu nói đến nhân khẩu, nhà cậu so với trong thôn cũng coi như là ít, ba cũng chỉ có ba anh em, nhà khác đều là năm, sáu, nếu như nhà cả hai bên đều ở trong thôn, vậy thì lại càng đông người.

“Ba tôi, mẹ tôi, hai chị gái anh rể tôi, cũng nhiều từng đó người.” Tôn Vấn Cừ bóp ngón tay nói.

“Không có người già hay chú bác gì à?” Phương Trì cầm Hoàng tổng từ người hắn sang, hôm nay Hoàng tổng nhìn rất biết điều, chắc sẽ không cào.

“Không có người già, cha tôi ba đời con một, ” Tôn Vấn Cừ ngáp một cái rồi đứng lên, “Cậu điều tra hộ khẩu đấy à?”

“Điều tra lẫn nhau, ai cũng không thiệt,” Phương Trì cười, nụ cười còn chưa căng ra đã bị Hoàng tổng tát cho cái vào miệng, cậu thả Hoàng tổng lên giường, “Ra ngoài ăn mày đi con õng ẹo!”

Tôn Vấn Cừ đứng bên cạnh cười có hơi hả hê: “Mèo tặng cho tôi cũng được.”

“Anh nghĩ hay nhỉ.” Phương Trì không hề suy nghĩ liền nói.

Lúc sắp ăn cơm, Phương Trì đi xuống tầng giúp dọn bàn, nhìn thấy Tiểu Tử chạy thật nhanh từ sân vào nhà bếp, lại ngước mắt lên, quả nhiên là Phương Huy đã về.

Vừa khéo giờ ăn cơm, bị đánh bỏ chạy cũng không thể nào làm lỡ giờ cơm.

“Bạn con không xuống ăn à?” Mẹ phủi bụi tường bám trên tay Phương Trì.

“Vâng, con lấy lên cho anh ta,” Phương Trì nói, “Không cần để ý đến anh ta đâu.”

“Không hay lắm, cả nhà ta ăn cơm, lại không gọi người ta xuống?” Mẹ nhìn lên tầng.

“Anh ta…” Phương Trì không biết nên nói thế nào, “Anh ta là nghệ thuật gia, có cá tính, cứ như vậy thôi.”

“À, làm nghệ thuật à?” Mẹ cậu nhìn liền hiểu ra, “Không để tóc dài bóng mượt cũng không nhìn ra được.”

“Chính là,” Phương Trì nở nụ cười, “Dù sao khoảng thời gian này cũng là anh ta thuê phòng nhà ta, là khách trọ nhà ta, không cần chào hỏi, cứ kệ anh ta đi.”

“Ừ, được.” Mẹ cậu gật đầu.

Phương Trì không biết nếu Tôn Vấn Cừ nghe thấy lời này của cậu liệu sẽ có phản ứng gì, có điều, cậu hiểu Tôn Vấn Cừ thích ở trong phòng một mình, ngoài có việc để làm ra, còn có nguyên nhân ở tâm trạng, mà người khác chưa chắc đã hiểu được.

Năm hết Tết đến, một mình chạy đến nông thôn thuê phòng ở, ít giao du với bên ngoài, nhiều nhất là sáng sớm chạy bộ, à đâu gần đây còn không chạy, chân còn chưa khỏe hẳn… Người như vậy, nếu như không dùng “nghệ thuật gia” để giải thích, cũng không thể nào giải thích rõ cho người bình thường được.

Hôm nay ông nội làm rất nhiều thức ăn, đều là món tủ, Tiểu Tử ngồi canh trong góc nhà bếp, nước miếng chảy dài gần năm centimet.

"Cái này mang cho Thủy Cừ đi," Bà nội đưa khay cho Phương Trì, phía trên có bốn năm cái bát, đều là đồ ăn.

"Nhiều vậy?" Phương Trì ngây người, dạ dày nhỏ như Tôn Vấn Cừ, có thể ăn được một bát là tốt lắm rồi.

"Ăn không hết tính sau, ăn Tết là phải có đồ thừa," Bà nội lại rất quen với việc Tôn Vấn Cừ không xuống dưới ăn, "Còn nói, cũng phải xứng đáng với tiền ăn người ta đưa chứ."

Phương Trì cầm khay định ra phòng khách lên tầng, hơi do dự liền vẫn ra ngoài vòng qua sân sau, ngộ nhỡ Phương Huy lại ngứa miệng nói gì đấy, chỉ sợ là mình có thể ụp cả mâm đồ ăn này lên mặt nó.

"Cacao của tôi đâu?" Tôn Vấn Cừ nhận lấy khay liền hỏi.

"Ăn cơm trước," Phương Trì thở dài, "Anh có tật gì không đấy, nghiện thế cơ à?"

"Cũng không phải là nghiện..." Tôn Vấn Cừ suy nghĩ, "Thôi, hôm nay không uống cacao nữa, còn uống nữa là béo."

"Anh cũng biết cơ à," Phương Trì cười, "Tôi cũng chỉ thỉnh thoảng uống một lần, anh lại uống như cơm."

"Hôm nay đồ ăn nhiều hơn mọi khi quá," Tôn Vấn Cừ bỏ khay lên trên bàn, khom lưng ngửi thử, "Nhưng mà thơm thật đấy."

"Bà nội tôi bảo, Tết nhất ăn cơm phải có thức ăn thừa," Phương Trì nói, "Anh không ăn hết thì bỏ lại, Tiểu Tử còn đang mong không ăn hết cả để cho nó đây."

"Đúng, hôm nay nó còn bị tổn thương lòng tự trọng nữa, để chốc tôi đưa cho nó ăn." Tôn Vấn Cừ nói.

Phương Trì đóng cửa lại đi xuống tầng, dưới tầng, đồ ăn đã dọn hết lên phòng khách, ba và chú hai đang ở ngoài sân, chuẩn bị đốt pháo.

"Để con đốt đi!" Cậu lấy từ đâu đó ra cái bật lửa, từ nhỏ cậu đã thích làm việc này, "Để con."

"Đây đây con làm đi." Chú hai cười nói.

"Ông nội lại khuyến khích con hút thuốc rồi," Ba nhìn bật lửa trong tay cậu thì thở dài, "Con không phải bảo đã cai rồi à."

"Cơ bản là... cai rồi," Phương Trì hơi ngại ngùng, "Đây là đồ kỷ niệm."

"Có một đồng, nhặt dưới đất một cái còn có, còn đồ kỷ niệm nữa." Ba nói.

"Ai," Phương Trì ngồi xổm xuống trước bánh pháo, "Con đốt đấy, lùi ra sau đi."

Dưới tầng vang lên tiếng pháo làm Tôn Vấn Cừ sợ nhảy dựng lên, Hoàng tổng ngao một tiếng, liền từ trên bàn lẻn vào trong lồng ngực hắn, hắn đặt đũa xuống, lấy ngón tay che tai Hoàng tổng đi tới bên cửa sổ, vừa khéo thấy Phương Trì từ một bên sân nhảy vào.

Lúc Phương Trì không cười, cực kỳ đẹp trai suất khí, lúc cười rộ lên nhìn có hơi ngốc, nhưng vẫn coi là đẹp trai, còn có thêm cái lúm đồng tiền cho thêm không ít điểm, thế nên Tôn Vấn Cừ rất thích nhìn cậu cười.

Dây pháo rất dài, nổ bùm bụp, theo ánh lửa lóe lên, khói rất nhanh đã bay vào trong sân, Phương Trì ở trong làn khói mù mịt, đột nhiên ngẩng đầu lên liếc mắt cười với hắn đứng ở cửa sổ.

Tôn Vấn Cừ đưa ngón tay lên mặt kính, làm chữ V.

Đốt pháo xong, cả đại gia đình trở về phòng khách chuẩn bị ăn cơm.

Tôn Vấn Cừ cũng ngồi xuống, ôm Hoàng tổng, vừa ăn vừa nhìn mấy bức tranh mình vẽ.

Ba Phương Trì và chú hai đều nói rất to, từ trên tầng còn có thể nghe thấy giọng nói vui vẻ hào hứng của hai người, còn có từng đợt tiếng cười.

Không khí tưng bừng người nhà đoàn tụ rất xa lạ đối với Tôn Vấn Cừ, hắn cảm thấy rất thú vị, mà vốn nghĩ rằng, cảnh tượng như vậy sẽ khiến mình nhớ đến người nhà, lại không hề xuất hiện.

Hắn cảm thấy bản thân đang cảm nhận, cảm nhận cuộc sống của Phương Trì, một đứa bé rất thú vị, cùng với gia đình náo nhiệt của cậu.

Phương Trì ăn cơm rất nhanh, nhất là khi không nói chuyện.

Tình huống đại gia đình dồn dập trò chuyện kiểu này, cậu bình thường đều không chen lời vào, có người hỏi cậu gì, cậu mới đáp một câu, những lúc khác chính là vùi đầu ăn, ăn xong rồi liền sang một bên chơi với Tiểu Tử.

Phương Huy nhưng lại nói rất nhiều, thành tích của nó không tệ, giỏi hơn Phương Trì nhiều, cho nên bình thường lúc ăn cơm nó đều sẽ ngồi chỉ điểm giang sơn, bình luận tình hình chính trị đương thời.

Phương Trì mỗi lần nghe thấy nó diễn thuyết đều thấy cảm động, một vị thiếu niên, vì xây dựng đất nước giúp dân giàu nước mạnh mà hết lòng hết sức, nhiệt huyết nôn nóng…. Ấy vậy mà đất nước và nhân dân lại chẳng biết.

Chơi với Tiểu Tử một lúc, Phương Trì đứng dậy chuẩn bị lên tầng.

"Khong ăn thêm chút nữa à?" Bà nội gọi cậu lại.

"Ăn no căng rồi." Phương Trì sờ bụng, "Con lên đọc sách một lúc."

"À đúng, Tiểu Trì sang năm phải thi tốt nghiệp cấp ba rồi nhỉ," Thím hai nói, "Vậy là phải tập trung đọc sách, đi lên tầng đi, đóng cửa lại cho đỡ ồn."

"Không sao." Phương Trì cười.

"Mày tự đọc sách thế có hiệu quả không, hay là tự an ủi mình thôi?" Buổi diễn thuyết của Phương Huy bị cắt đứt, nhưng cảm xúc mãnh liệt lại vẫn còn, "Mày học không có hiệu quả như thế, thà chờ vào học rồi học bù còn hơn."

Phương Trì đi lên tầng hai bước thì xoay người, câu nói này của Phương Huy, cũng không có gì nặng, nhưng lại làm cậu khó chịu cả người.

"Tao có gia sư riêng," Cậu liếc mắt nhìn Phương Huy, xoay người lên tầng.

Vào phòng xong, cậu liền đóng cửa lại, nén giận mà ngồi xuống trước bàn đọc sách.

Không hiệu quả? Sao lại không hiệu quả được.

Hiệu quả đến mức nào cơ chứ, lấy sách ra là cắm đầu vào, lấy đề thi ra là làm.

Cậu lấy đề thi thử môn toán ra, cúi đầu xuống liền bắt đầu cắm mặt làm.

Viết vài nét bút xong, lại lấy tai nghe ra đeo lên tai, tìm playlist chuyên dụng cho lúc học bài, ấn phát.

Bên trong đều là âm nhạc khá chậm, nhẹ nhàng, Phương Trì mỗi lần cảm thấy xung quanh có hơi ầm ĩ không thể nào tập trung được chú ý đều sẽ nghe những bài này.

Làm được nửa trang đề, cậu liền bị nghẹn lại, mất nửa tờ giấy nháp cũng chưa tính rõ ràng được là chuyện gì xảy ra.

Cậu nhíu mày, cái quái gì đây.

Lúc đang định đi suy nghĩ, bên cạnh đầu, một cái tay thò qua, ngón tay gõ gõ lên bản nháp của cậu.

"A!" Phương Trì giật mình hô to, cho dù cùng lúc giật mình nhảy dựng lên cậu đã nhận ra đây là tay Tôn Vấn Cừ, nhưng vẫn cứ hét lên.

"Ai ôi, mẹ tôi ơi," Tôn Vấn Cừ bị cậu làm sợ đến mức tránh ra bên cạnh, "Lực bộc phát này, cậu thi nhạc viện được đấy."

“Anh vào kiểu gì,” Phương Trì kéo tai nghe xuống, nhìn hắn chằm chằm, “Ruột tôi cũng bị anh dọa sợ cuốn thành vòng rồi.”

“Cậu không khóa cửa,” Tôn Vấn Cừ chống tay lên bàn cười ngặt nghẽo, “Ruột cuốn thành vòng à? Có cần ba cậu xoa xoa ruột không?”

“Không đúng,” Phương Trì cũng cười, ngồi trở lại trên ghế, “Anh ăn xong rồi à? Sao lại chạy đến đây.”

“Ăn xong từ lâu rồi, bát tôi đã cầm đi rửa rồi,” Tôn Vấn Cừ cầm ghế qua, ngồi xuống bên cạnh cậu.

“Làm gì thế?” Phương Trì nhìn hắn.

“Giảng bài chứ gì, tôi không phải gia sư riêng của cậu à,” Tôn Vấn Cừ chỉ bản nháp của cậu, “Bài này từ đầu đã sai rồi cậu còn cố làm, sững sờ sai tiếp mười phút, cảm động đến mức tôi sắp chảy nước mắt.”

Phương Trì ngượng ngùng nở nụ cười, xoa mũi: “Anh nghe thấy à?”

“Nghe thấy gì, gia sư riêng à?” Tôn Vấn Cừ nói, “Nghe thấy, đứng trên cầu thang nói to như thế, tôi còn không nghe thấy được chắc.”

“…Thế anh giảng bài cho tôi một lúc đi,” Phương Trì cầm bút đưa cho hắn, “Vừa khéo trước đó tôi có hai bài chưa chắc lắm.”

Bình thường lúc giảng bài, Phương Trì đều có cảm giác thời gian giảng bài rất dài, ngày hôm nay cảm tưởng chưa giảng được mấy bài, đã bị gián đoạn.

Mẹ đi vào phòng cậu.

“Làm sao vậy?” Phương Trì quay đầu lại nhìn mẹ.

“Ôn tập à?” Mẹ hơi ngạc nhiên, “Thủy Cừ giảng bài cho con à?”

“Vâng,” Phương Trì gật đầu, “Sao mẹ cũng gọi người ta là Thủy Cừ.”

“Không phải tên là Thủy Cừ à?” Mẹ nói, “Bà con bảo tên là Thủy Cừ mà.”

“Vấn Cừ, Tôn Vấn Cừ,” Phương Trì viết nhanh trên giấy, sau đó đưa giấy cho mẹ, “Vấn cừ na đắc thanh như hứa, vị hữu nguyên đầu hoạt thuỷ lai.*”

“Vấn Cừ à,” Mẹ cậu nở nụ cười, “Bà con cũng thật là, gọi đâu đâu.”

“Không sao,” Tôn Vấn Cừ cười đứng lên, “Dì có việc, cháu đi trước.”

“Không sao,” Mẹ nói, “Là…”

“Biết rồi, Phương Huy buồn ngủ rồi đúng không.” Phương Trì rất không vui vẻ mà nói một câu.

“Cả nhà họ hôm nay ngồi xe một ngày cũng mệt rồi, để cho nó ngủ đi, nó ngủ cũng không ảnh hưởng đến con học đúng không?” Mẹ nói.

“Không ảnh hưởng con học, mà ảnh hưởng đến tâm trạng của con,” Phương Trì đứng lên, thu dọn sách vở trên bàn vào trong cặp, “Ba mẹ đã về chưa?”

“Chắc phải thêm nửa tiếng nữa, hai vợ chồng Phương Vân qua nhà bọn họ nghỉ, ba con với chú thím còn đang trò chuyện đây.” Mẹ nói.

“Vậy con…” Phương Trì liếc mắt nhìn Tôn Vấn Cừ.

Tôn Vấn Cừ cười: “Đến phòng tôi đi.”

Bài đã giảng gần xong, đến phòng Tôn Vấn Cừ giảng tiếp thêm nửa tiếng, Phương Trì nghe thấy tiếng chú thím nói với ông bà là phải về nghỉ ngơi.

“Chốc nữa tôi về nhà tôi.” Phương Trì nói.

“Ừ, còn có gì không hiểu mai giảng cho cậu.” Tôn Vấn Cừ ngáp một cái.

“Làm lỡ việc của anh rồi à.” Phương Trì ngồi yên không nhúc nhích.

“Dù sao tôi cũng chẳng có việc gì,” Tôn Vấn Cừ cười, “Gia sư riêng mà, tốt xấu gì cũng đã uống bao nhiêu cacao rồi còn gì.”

Phương Trì bắt đầu chậm rãi thu dọn đồ đạc: “Nói thật, tôi không quen ở cùng ba mẹ tôi, cứ cảm thấy lúng túng.”

“Vì không ở với nhau thường xuyên à?” Tôn Vấn Cừ nói.

“Ừ, nói chung cũng chẳng ở cùng nhau mấy,” Phương Trì thở dài, “Thằng ngu Phương Huy đúng là phiền chết đi được.”

“Ngày mai cậu lại đây sớm một chút.” Tôn Vấn Cừ nói, “Chạy bộ đi.”

“Anh? Chạy bộ?” Phương Trì khom lưng sờ lên mắt cá chân hắn, không còn sưng nữa, sờ thấy bình thường, “Giờ không chạy được.”

“Vậy thì đi bộ, dù sao cũng không ngủ được.” Tôn Vấn Cừ xách Hoàng tổng qua, xoa xoa trên mặt.

“Được rồi,” Phương Trì đứng lên, khoác cặp lên vai, “Tôi qua gọi anh?”

“Ừ.” Tôn Vấn Cừ cũng đứng lên cử động cánh tay, dùng Hoàng tổng ở trên tay như tạ tay.

“Tôi đi đây.” Phương Trì đi tới cửa, đi được hai bước thì dừng.

“Sao thế?” Tôn Vấn Cừ nhìn cậu.

“Tối không nấu cacao.” Phương Trì nói.

“Ừ, kiểm soát cân nặng.” Tôn Vấn Cừ tiếp tục nâng Hoàng tổng.

“Vậy…” Phương Trì chậm rãi đi qua cửa.

“Này, không phải cậu muốn ngủ ở đây đấy chứ.” Tôn Vấn Cừ nở nụ cười.

“Ngủ ngon.” Phương Trì chậc một tiếng rồi đi ra ngoài, tiện tay cài cửa lại.

---

*hai câu sau trong bài thơ Quan Thư Hữu Cảm Kỳ 1

Quan thư hữu cảm kỳ 1

Bán mẫu phương đường nhất giám khai,

Thiên quang vân ảnh cộng bồi hồi.

Vấn cừ na đắc thanh như hứa?

Vị hữu nguyên đầu hoạt thuỷ lai.

Dịch nghĩa

Nửa mẫu ruộng vuông như cái gương mở ra,

Ánh sáng và bóng mây chung lại làm thấy bồi hồi xao xuyến.

Hỏi làm sao con ngòi được trong như thế,

Phải chăng nước từ đầu nguồn chảy mãi không ngừng..

(Nguồn: thivien.net)https://www.thivien.net/Chu-Hy/Quan-th%C6%B0-h%E1%BB%AFu-c%E1%BA%A3m-k%E1%BB%B3-1/poem-Txqa9D0qNwG0dJc5iN9m-A

*hổ đen móc tim:

37. Chương 37

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Căn nhà mới sửa lại này bình thường cũng chẳng mấy khi ở, không có đồ đạc gì, trong phòng khách ngay

cả tivi cũng chẳng mua một cái, trong phòng ngủ cũng chỉ có giường với tủ.

Mẹ cầm chăn đệm từ chỗ ông bà nội tới, Phương Trì tự mình bày ra, cũng không rửa mặt nữa, cứ thế cởi áo đổ nhào lên giường.

Ba mẹ đều quay về nhà ngủ, ngày mai là ba mươi rồi, phải bận rộn nhiều việc, cả nhà cô còn về nữa, phải dậy sớm.

Thế nhưng Phương Trì lại không ngủ được, biết rõ phải dậy sớm, mà nằm xuống nửa tiếng rồi cậu còn gối lên cánh tay mắt mở trừng trừng nhìn cửa sổ không có rèm cửa.

Trời hôm nay không sao, trăng cũng chỉ mờ mờ mịt mịt trong mây, chẳng thấy rõ hình dạng.

Cũng như chính mình.

Quay người, nằm sấp, lật qua lật lại, Phương Trì cứ hành hạ chật vật trong chăn như vậy, cảm giác nếu mình là cái bánh đường, giờ cũng đã rán đến mức hai mặt vàng óng, gần như có thể vớt ra khỏi chảo.

Cậu thở dài, ngồi xuống bật đèn, lấy bài tiếng anh từ trong cặp ra, rồi lại cuộn mình vào chăn.

Đọc sách một lúc đi.

Dù sao thì vừa học thuộc lòng cái cậu đã ngủ, vừa khéo.

Mở sách ra một lúc, điện thoại trên gối bên cạnh vẫn cứ kêu tít tít, cậu lấy qua xem, là trong nhóm chat của lớp, không ít đứa đang nói chuyện.

Hầu như đều đang bàn bạc chuyện hai ngày nay ra ngoài chơi, kỳ nghỉ cũng chỉ được có vài ngày như thế, tiếp theo mãi đến tận lúc thi, bọn họ trừ nghỉ ốm, còn đâu vẫn sẽ cứ ở trong trường học.

Ngẫm lại cuộc sống mấy ngày sắp tới, Phương Trì liền cảm thấy tuyệt vọng, thật là đáng sợ, như thể đi ngồi tù.

Sáng sớm, cậu bị báo thức điện thoại đánh thức, lúc mở mắt ra còn cảm thấy cả má phải như bị mất đi tri giác, giãy dụa nửa buổi mới hiểu ra, bản thân vẫn giữ nguyên tư thế như tối qua.

Phía dưới má phải là sách tiếng anh, điện thoại di động còn để một bên tay trái.

Ngủ một giấc này, như heo.

Phương Trì ngáp một cái, chậm rãi ngồi dậy, mặc quần áo vào.

Ba mẹ còn chưa dậy, cửa phòng còn đang đóng chặt.

Phương Trì chuẩn bị cặp đi ra khỏi nhà, bốn phía còn đang yên tĩnh, đèn trong thôn vẫn sáng, có thể nhìn thấy lá cây cuốn xoay một vòng cùng với gió.

Xa xa thỉnh thoảng lại vang lên một hai tiếng chó sủa, khiến người ta không hiểu sao lại cảm thấy quạnh quẽ trong lòng.

Phương Trì kéo mũ, đeo tai nghe lên, chạy theo đường về nhà ông bà.

Chạy sẽ thấy dễ chịu hơn.

Bao nhiêu năm như vậy, đều là thế này, lúc chạy sẽ cảm thấy trong lòng rất thông suốt.

Trong sân, đèn sáng, nhưng không có ai, chỉ có Tiểu Tử đang ở trong nhà bếp đào đất tìm đồ ăn, nhìn thấy cậu liền chạy ra, phe phẩy cái đuôi kêu mấy tiếng.

"Rồi, thôi." Phương Trì đi vào nhà bếp, trên bếp có đặt nồi, mở vung ra nhìn thử, thịt hầm, cậu lấy một miếng ra ném ra ngoài sân, Tiểu Tử nhảy tót lên cao bắt lấy.

Ông bà nội đã rời giường, đang tập thể dục ngoài sân sau.

"Sớm vậy?" Bà nội nhìn thấy cậu liền đến xoa mặt cậu, "Sao không ngủ thêm một lúc, giường bên nhà con nằm không thoải mái đúng không?"

“Không, đã nói với Thủy Cừ đi chạy bộ rồi.” Phương Trì cười.

“Còn chạy bộ à?” Bà nội đập lên người cậu một cái, “Không phải nó vừa mới trẹo chân à?”

“Nói vậy thôi, cũng không chạy thật, chỉ đi ra ngoài một lúc, hóng gió.” Phương Trì nói.

“Bà thấy cũng đừng có hóng gió,” Bà nội nhìn lên cao lầm bầm, “Cả đêm đèn cũng không tắt, không biết có phải lại thức không nữa?”

“Sao ạ?” Phương Trì ngây người, ngẩng đầu lên nhìn về phía cửa sổ trên tầng, quả nhiên bên trong khe rèm cửa có ánh đèn, “Quên tắt đèn à?”

“Sao lại thế được, bình thường đều tắt đèn,” Bà nội nói, “Không thì con lên nhìn thử xem, nếu nó không ngủ, con cũng đừng để nó đi hóng gió, ngủ một lúc đi, mấy đứa còn trẻ đúng là không biết giữ gìn sức khỏe.”

“Vâng.” Phương Trì gật đầu, quay người từ cầu thang sân sau lên trên ban công.

Lúc vừa định mở cửa phòng mình ra, liền quay người chạy đi, Phương Huy còn đang ngủ trong phòng cậu, giờ có khi còn đang diễn thuyết cho toàn nhân loại trong mơ.

Phương Trì vòng ra phòng khách lên tầng, lúc đứng trước cửa phòng Tôn Vấn Cừ giơ tay lên định gõ cửa lại dừng lai, kề sát lên cửa lắng nghe tiếng động bên trong.

Trong phòng rất yên ắng, không có một âm thanh nào.

Đang do dự nên gõ cửa hay cứ như Tôn Vấn Cừ lần trước đi vào dọa cậu ngã, trong phòng vang lên tiếng kéo ghế.

Dậy sớm vậy cơ à?

Hay là thật sự không ngủ?

Phương Trì cầm lấy chốt cửa, vặn một cái, cửa không khóa trái, cứ thế được mở ra.

Có điều, lúc cậu chuẩn bị đi vào, nhìn lướt qua trong phòng liền dừng lại, cầm chốt cửa đứng ngoài cửa.

Đèn trong phòng đang sáng, hơn nữa, không chỉ là một cái.

Ngoài đèn trên trần nhà, đèn bàn cũng sáng, bên cạnh bàn quay làm đồ gốm cũng có cái đèn kẹp bàn.

Làm Phương Trì dừng bước chính là cái ấm bên trên bàn quay đã có thể nhìn ra được hình dạng, đường nét đơn giản, nhưng lại cực kỳ thu hút ánh nhìn.

Mà Tôn Vấn Cừ đang cởi trần quay lưng về phía cửa ngồi trước bàn quay trông đúng là một đêm không ngủ, quần vẫn còn là cái mặc hôm qua.

Trên bàn bên cạnh còn để rất nhiều công cụ dính đất, chiều dài độ lớn không đều nhau, Phương Trì không nhận ra được cái nào, cậu cũng không có ý định nhìn nhiều những thứ này.

Tôn Vấn Cừ đang hết sức chăm chú nhìn vào cái ấm bên trên bàn quay đã chiếm hết toàn bộ tầm nhìn và lực chú ý của cậu.

Trong tai Tôn Vấn Cừ đeo tai nghe, có vẻ như không nghe thấy tiếng cửa phòng mở ra, chuyên chú nhìn chăm chăm vào bàn quay, cầm trong tay một que dài nhỏ, không biết là thứ quái quỷ gì.

Tôn Vấn Cừ đang làm gốm.

Từ trước tới giờ, cậu chưa từng thấy Tôn Vấn Cừ như vậy.

Ngón tay thon dài dính bùn, thân thể hơi khom về phía trước, phảng phất như trong cả thế giới này, chỉ có chính hắn cùng với ánh mắt chăm chú nhìn vào cái ấm làm dở trước mắt.

Phương Trì cảm giác, tới hôm nay, tới giây phút này, mình mới thật sự cảm nhận được, Tôn Vấn Cừ “nghiêm túc” sẽ như thế nào.

Trước đây, lúc giảng bài cho cậu, lúc kéo đàn nhị, tuy rằng cũng đã khác rất nhiều bộ dạng cà lơ phất phơ bình thường của hắn rồi, mà đến giờ mới biết, Tôn Vấn Cừ lúc đứng trước cái ấm trên bàn quay trước mặt này, mới có thể coi là thật sự nghiêm túc.

Sự nghiêm túc làm cả căn phòng như thể đều rơi vào bên trong thế giới của hắn.

Nghiêm túc làm Hoàng tổng yên lặng bên chân hắn.

Trong giây lát này, Phương Trì đột nhiên cảm thấy một loại khoảng cách nào đó.

Cũng có thể là một loại chênh lệch nào đó.

Mà suy nghĩ kỹ thêm, lại chẳng thể nói rõ ra là gì.

Tôi sợ tôi không thần kinh lại dọa cậu sợ chết.

Dưới tầng vang lên tiếng của bà nội, Phương Trì lấy lại tinh thần, ra khỏi căn phòng, nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Làm đồ gốm cũng đâu có để trần.

Còn mặc quần đó thôi.

…..Bảo là không mặc áo, cũng không nói là không mặc quần.

Đi mấy bước về hướng phòng mình mới lại nghĩ ra Phương Huy còn đang nằm ngủ trong phòng, vì thế cậu hơi do dự, quay người đi xuống tầng.

"Thủy Cừ có ngủ không vậy?" Bà nội hỏi.

"…Không ngủ, anh ta còn đang làm việc," Phương Trì nói, "Có gì ăn không bà? Con đói."

"Tự vào nhà bếp tìm đi, không thích ăn thì tự mình làm," Bà nội nói, "Bà còn một đống việc đây, kệ mày."

"À." Phương Trì đi vào nhà bếp.

Trong phòng bếp, có không ít đồ ăn, chín cái đĩa cái bát xếp đầy đồ ăn thành đống, mà cũng không phải thứ ăn được buổi sáng, cậu đi vòng quanh, nấu cho mình bát mì, ngồi xổm trong sân chia nhau ăn với Tiểu Tử.

Nhìn bộ dạng chìm đắm quên mình của Tôn Vấn Cừ, đừng nói là đi dạo, có khi trưa còn không ăn cơm.

Không nghĩ tới người này làm đồ gốm lại là như vậy.

Thực sự là khó mà hình dung được.

Cậu một lần nữa nhớ lại câu nói kia của Tôn Vấn Cừ, "tôi sợ tôi không thần kinh lại dọa cậu sợ".

Đúng thật là có hơi sợ.

Một quả trứng rắn còn có thể có trạng thái như vậy.

Sợ chết người.

"Này!" Trên đỉnh đầu đột nhiên vang lên tiếng nói.

Phương Trì ngây người, lúc ngẩng đầu lên nhìn sang, phát hiện ra Tôn Vấn Cừ vậy mà đang nằm nhoài trên cửa sổ, thò đầu xuống nhìn cậu.

"Còn cởi trần nữa, đông chết anh đi." Phương Trì nói.

"Nấu cho tôi bát mì đi," Tôn Vấn Cừ nói, "Mới vừa nãy bà nội nói sáng cho tôi ăn chân giò, quá sợ…"

Phương Trì nở nụ cười: "Chờ đi, tôi ăn xong thì nấu cho anh."

"Ừ." Tôn Vấn Cừ chui vào trong phòng,đóng cửa sổ lại.

Phương Trì hai ba miếng ăn hết bát mì, đổ nước mì và đồ ăn còn lại vào bát Tiểu Tử, rồi chạy vào trong phòng bếp nấu một bát mì cho Tôn Vấn Cừ.

Trận chiến trong phòng Tôn Vấn Cừ đã dẹp rồi, cái ấm chưa làm xong vẫn còn ở đó, công cụ cũng đều đặt ở chỗ cũ, nhưng không có hắn ngồi trước bàn quay, không khí khiến người ta chìm đắm trước đó cũng biến mất chẳng còn.

"Đến rồi cũng không gọi tôi," Tôn Vấn Cừ nhận lấy bát, ngồi ở mép giường bắt đầu ăn, "Tôi vẫn luôn bị đói."

"Tôi thấy anh đang…" Phương Trì nói được nửa liền nhớ ra Tôn Vấn Cừ từng nói đừng nhìn hắn làm việc, nhanh chóng sửa lời, "Phòng đèn anh đang sáng, tôi nghĩ… bà nội tôi nói."

"Đừng có nói dối, nói lắp sắp bằng Lượng Tử rồi, ngày trước cậu cùng Phương Ảnh đến lừa tôi, cậu không mở miệng ra là đúng đấy," Tôn Vấn Cừ chậc một tiếng, "Lúc cậu nói chuyện với bà ở dưới tầng tôi còn nghe thấy được."

"Cái gì?" Phương Trì sững sờ, vô cùng kinh ngạc, "Anh nghe thấy à? Anh làm sao mà nghe thấy được, anh đeo tai nghe mà."

"Vừa khéo chuyển bài, lúc đó không có tiếng." Tôn Vấn Cừ vừa ăn vừa nói.

"Tôi… Vậy anh thấy rồi sao không nói?" Phương Trì nhìn hắn.

"Tôi không muốn động đậy, nếu tôi cứ chơi sảng khoái vậy, một ngày bất động cũng không sao cả," Tôn Vấn Cừ húp một ngụm nước mì, "Lại nói, bình thường cậu sợ sệt như thế, tôi sợ tôi vừa quay đầu lại nhìn cậu, cậu lại sợ tè ra quần, nên không quay."

Phương Trì há hốc miệng không nói nên lời.

"Tôi ăn xong rồi đi bộ một lúc đi." Tôn Vấn Cừ nói.

"…À." Phương Trì đáp, qua một lúc lâu cậu mới nhớ ra hỏi một câu, "Anh không ngủ à?"

"Không," Tôn Vấn Cừ nói, "Nghe thấy cậu với ông bà nói chuyện dưới tầng tôi mới phát hiện ra không ngủ."

"Anh cũng quá…. Bà nội cũng bảo thức đêm không tốt, anh sau này đừng có như vậy," Phương Trì đi tới bên cạnh bàn quay, khom lưng từ khoảng cách gần nhìn thử cái ấm chưa làm xong kia, "Anh không phải là yếu ớt lắm à, cẩn thận lại ốm ra."

"Lâu rồi không ốm, không khí chỗ nhà cậu rất tốt." Tôn Vấn Cừ liếc mắt nhìn cậu, "Làm xong rồi hẵng nhìn đi."

"Ồ," Phương Trì nhanh chóng đứng thẳng quay người đi ra, đứng bên cạnh.

"Làm cho một khách hàng của Lượng Tử, yêu cầu quá kỳ lạ quá khó thực hiện." Tôn Vấn Cừ có lẽ là sợ cậu lúng túng, liền giải thích.

"Ừ." Phương Trì không hiểu lắm, nhưng vẫn gật đầu một cái.

Dưới tầng, ông bà đang bận bịu, Phương Trì không xen tay vào được, phòng mình lại đang bị Phương Huy chiếm đóng, cậu tạm thời chẳng có chỗ nào để đi, không thể làm gì khác ngoài nhìn Tôn Vấn Cừ ăn mì.

Tôn Vấn Cừ ăn cũng không tệ, có điều, nhìn ra được cả đêm thức trắng, hắn vừa mệt vừa đói, ăn rất nhiệt tình.

Phương Trì nhìn một lúc, rồi dời ánh mắt đi, ăn không tệ cũng không thể cứ nhìn chằm chằm liên tục được.

Trên bàn đặt MP3 của Tôn Vấn Cừ, cậu đưa tay cầm lên xem, sững sờ nửa giây mới giật mình nhỏ giọng hô một tiếng: "Mịa!"

"Sao?" Tôn Vấn Cừ cắn một miếng mì, ngẩng đầu lên.

"AK380* à?" Phương Trì quơ MP3 trong tay.

"Đúng," Tôn Vấn Cừ tiếp tục ăn mì.

"Hơn hai vạn," Phương Trì nhìn MP3 chậc chậc chậc đến mười mấy lần, "Anh cũng quá là phung phí, sống thế này, nếu Phương Huy mà biết được, có khi diễn thuyết được mười phút."

“Mua làm màu thôi,” Tôn Vấn Cừ nói, “Tôi thấy nghe cũng chẳng khác cái của cậu là mấy.”

“Chém gió, cái kia của tôi có mấy trăm đồng làm sao giống được,” Phương Trì liền cúi đầu nhìn thử, “Tôi nghe thử.”

“Dùng tai nghe của cậu đi,” Tôn Vấn Cừ nói, “Đừng dùng tai nghe của tôi.”

“Sao thế, anh mắc bệnh sạch sẽ à?” Phương Trì lấy tai nghe của cậu từ máy nghe nhạc ra, “Cũng không đúng, anh mắc bệnh sạch sẽ sao còn uống cốc của tôi?”

“Ôi, thù dai thật đấy, uống của cậu mấy ngụm nước thôi mà nhớ đến bây giờ,” Tôn Vấn Cừ ăn sạch mì trong bát, bắt đầu húp nước mì, “Cái tai nghe kia của tôi mua có hai mươi đồng.”

“Bao nhiêu?” Phương Trì sửng sốt.

“Hai mươi đồng, loại cầm trên tay bán, vừa đi vừa hét to trên phố đi bộ ấy.” Tôn Vấn Cừ nói.

“Anh lấy tai nghe hai mươi đồng dùng với MP3 hai vạn,” Phương Trì quả thực không tài nào hiểu nổi, “Anh nghĩ kiểu gì thế? Anh không phải là muốn làm màu à, làm màu thì nên mua cái tai nghe một vạn chứ, cũng chẳng cần mua máy luôn, dù gì thì anh cũng đâu có nghe ra được khác nhau gì, đầu kia của tai nghe cứ nhét vào trong túi quần là được rồi.”

“Sao cậu am hiểu thế?” Tôn Vấn Cừ vừa nghe thấy liền cười ngặt nghẽo, “Cậu từng cắm như thế rồi đúng không?”

“Đúng,” Phương Trì gật đầu, “Lúc máy nghe nhạc chưa tới mà tai nghe đã tới trước, tôi liền đeo tai nghe ra ngoài, đầu kia thì nhét vào trong túi.”

“Cậu đáng yêu thật đấy,” Tôn Vấn Cừ cầm bát ra khỏi phòng, lúc xuống tầng vẫn còn cười, “Tôi khiêm tốn, cậu không hiểu.”

Phương Trì mặc kệ hắn, rút cái tai nghe tệ hại 20 tệ của hắn ra, cắm tai nghe của mình vào, chọn bừa một bài nghe thử.

Mới vừa nghe ba câu đã lấy tai nghe ra.

Đúng là rất tốt, khác biệt so với cái máy nghe nhạc mấy trăm của mình nghe một cái là ra.

Chỉ là cậu không nghe nổi, cực kỳ bội phục Tôn Vấn Cừ có thể nghe được loại nhạc gào thét như thể phải chịu thập đại khốc hình mà làm đồ gốm.

Người này thật sự không thể nào hình dung nổi.

Là kiểu người gì.

Nhiều lắm, từng cái từng cái đều không giống như thuộc về một người.

Nghĩ như vậy thì lại thật sự giống bị bệnh thần kinh.

Tôn Vấn Cừ vẫn như cũ mặc bộ quần áo thể thao hoạt hình hôm nọ, bên ngoài khoác thêm cái áo phao gile lông vũ, mà trên đầu lại đội mũ Lôi Phong.

“…. Anh ăn mặc sao lại không phân biệt gì thế?” Phương Trì thở dài, “Không thể thống nhất một chút à, cái mũ có quả bông to kia của anh hợp bộ này mà.”

“Không được,” Tôn Vấn Cừ đẩy cậu vào trong sân, “Nhìn đi, có tuyết rồi kìa! Trời lạnh, mũ len khong chịu được.”

“Aii, cũng thật là, lúc tôi tới còn chưa rơi,” Phương Trì ngửa mặt lên nhìn trời, rồi đột nhiên xoay người chỉ vào Tôn Vấn Cừ, “Anh đừng có mang Hoàng tổng đi đấy! Lạnh chết nó!”

“Không mang theo, nhét trong chăn.” Tôn Vấn Cừ vỗ một cái lên lưng cậu, “Đi!”

Tuyết rơi không lớn lắm, bông tuyết lác đác bay bay.

Hai người, một buổi sáng, dậy còn sớm hơn Chu Bái Bì, đội hoa tuyết đến sau núi đi bộ.

Bệnh thần kinh cũng lây được, Phương Trì cảm thấy như vậy, mấu chốt là đã bị lây bệnh rồi còn đi bộ rất vui vẻ.

"Anh buồn ngủ không?" Cậu hỏi Tôn Vấn Cừ.

"Không buồn ngủ," Tôn Vấn Cừ ngáp một cái, "Chỉ là không tỉnh táo lắm."

"Vậy chốc nữa đi dạo về, anh ngủ một lúc đi, hôm nay ăn cơm chắc chắn bà sẽ gọi anh ăn cùng, cả một trận từ trưa đến tối chắc anh không chịu được đâu," Phương Trì có hơi lo lắng.

"Không sao," Tôn Vấn Cừ cười, "Cậu cũng quá coi thường tôi rồi, tôi trước đây ngồi ở quán rượu Lý Bác Văn còn toàn ngồi hẳn một đêm."

"Đó là trước đây, lúc anh còn trẻ…" Phương Trì nói trôi chảy một câu.

"Chờ đã," Tôn Vấn Cừ nhìn cậu, "Lúc tôi cái gì?"

"Lúc anh… còn bé," Phương Trì ho mấy cái, "Giờ anh là còn trẻ, trước đó là lúc còn bé."

"Phản ứng nhanh đấy," Tôn Vấn Cừ nở nụ cười, thò tay vào túi, lấy ra một cái kẹo, "Đây, tuyên dương."

Phương Trì nhận lấy kẹo, là một viên kẹo sữa, còn mang theo nhiệt độ trên người Tôn Vấn Cừ, cậu nắm trong tay một lúc rồi bỏ vào túi.

"Nhà cậu ngày hôm nay bình thường có lịch trình thế nào?" Tôn Vấn Cừ rút khẩu trang ra khỏi túi, quay đầu lại hỏi cậu.

"Ôi!" Phương Trì liếc mắt nhìn hắn, trên khẩu trang là một cái miệng lớn như chậu máu, "Anh đúng là…. Sáng nay cô tôi sẽ về, buổi trưa người đông đủ, làm sủi cảo, ăn cơm, đốt pháo, tôi với Phương Huy cãi nhau hoặc là đánh nhau, sau đó cả chiều đều bận làm cơm tối, ai nhàn rỗi không có việc gì như là tôi và anh thì đánh mạt chược, buổi tối tiếp tục ăn cơm đốt pháo, chơi đến nửa đêm, gần như đều như thế."

"Nghe hay lắm," Tôn Vấn Cừ gật đầu, "Tôi muốn chơi mạt chược."

"Đánh đi," Phương Trì cười, ngẫm lại liền nói, "Buổi tối phải uống rượu, ông nội tôi thích uống rượu quê, ba tôi với chú hai chắc chắn sẽ mua thêm rượu khác, lúc anh uống nhớ chọn trước, đừng uống lẫn, giờ cũng không mua thuốc dạ dày cho anh được đâu."

"Tôi uống rượu quê," Tôn Vấn Cừ cười, "Chỉ có cái này bình thường không uống được, cái khác tôi đều uống chán rồi."

"Ba tôi chú tôi đều thích mời rượu, đã vậy còn dã man lắm, không chịu uống là sẽ như thể ai nợ ba tôi ba triệu ấy, nếu anh không uống được thì nói với tôi, tôi có thể uống thay anh," Phương Trì xoa mũi.

"Cậu dài dòng thật đấy," Tôn Vấn Cừ nhìn cậu, cảm thán một câu, "Cậu với ai cũng dài dòng thế à?"

"Cũng không, bình thường tôi còn lười nói," Phương Trì bình tĩnh liếc mắt nhìn hắn, "Tôi cứ thấy ai yếu ớt là lại dài dòng."

Tôn Vấn Cừ nở nụ cười rất to, quay người đi về phía trước, đi chưa được hai bước, lúc Phương Trì cùng đi lên, hắn đột nhiên quay người lại, đưa tay tới mặt Phương Trì.

Mà không đợi ngón tay bấn lên trên mặt, Phương Trì đã một cái bắt được cổ tay hắn.

"Ồ," Tôn Vấn Cừ ngây người, "Phản ứng nhanh thật."

"Phản ứng nhanh bình thường," Phương Trì chậc một tiếng, "Chủ yếu là quen với quy luật lên cơn động kinh của anh rồi."

"Thế à?" Tôn Vấn Cừ nở nụ cười, đột nhiên giơ một tay khác lên.

Phương Trì lại một phát tóm được cái tay này của hắn: "Anh có bị ngốc không thế?"

"Gấu nhỏ khiêu vũ với búp bê," Tôn Vấn Cừ hát một câu, rồi lắc lư hai cánh tay bị Phương Trì cầm lấy, "Nhảy nào nhảy nào, một hai một…"

“Tôi cảm thấy tôi sắp điên rồi.” Phương Trì buông lỏng tay hắn ra, ngừng một lúc liền không nhịn được cười.

Hai người nhìn nhau cười một lúc, Phương Trì xoa mặt mình: “Aiii, tôi thấy anh đúng là khó mà tin được.”

“Làm sao?” Tôn Vấn Cừ nhét tay vào trong túi, chậm rãi đi về phía trước.

“Lúc vừa nãy tôi đi vào phòng anh…” Phương Trì khịt mũi, “Có hơi sợ, lúc anh không thần kinh đúng là làm tôi sợ.”

“Thế à.” Tôn Vấn Cừ cười.

“Ừ, có khí chất.” Phương Trì gật đầu, “Giả vờ trâu bò với trâu bò thật vẫn không giống nhau.”

“Khen ngợi nhiệt tình quá đi.” Tôn Vấn Cừ sờ túi, “Hết kẹo rồi.”

Phương Trì lấy viên kẹo trong túi bỏ vào miệng.

“Này, bàn với cậu chuyện này.” Cánh tay Tôn Vấn Cừ đụng vào người cậu.

“Ừ, nói đi.” Phương Trì nhìn hắn.

“Buổi tối ồn ào xong, nếu cậu không buồn ngủ, ” Tôn Vấn Cừ nói, “Cũng đừng về nhà cậu ngủ.”

Phương Trì ngây người không nói gì.

“Tôi mà uống rượu,” Tôn Vấn Cừ nói, “Có lẽ sẽ muốn nói chuyện, cậu ở lại trò chuyện với tôi một lúc.”

Phương Trì hơi do dự, rồi gật đầu: “Được.”

*Astell&Kern AK380:

38. Chương 38

Tuyết rơi mạnh hơn, hai người bọn họ không đi xa, càng gần sườn núi trời càng lạnh, Phương Trì kéo Tôn Vấn Cừ về trong làng.

Từ xa đã có thể nghe thấy tiếng pháo trong thôn, còn có khói bay lẫn bên trong bông tuyết.

"Mới sáng sớm đã ồn ào rồi." Tôn Vấn Cừ giật nhẹ mũ.

"Cô tôi chắc một lúc nữa là đến rồi," Phương Trì xoa tay nhảy nhảy lên, "Cũng không biết Phương Huy dậy chưa, quần áo của tôi đều ở trong phòng.

"Không dậy thì không dậy chứ sao, đi vào lấy bộ quần áo còn không được à." Tôn Vấn Cừ nói.

"Không được," Phương Trì chậc chậc hai cái, "Tôi vừa nghĩ đến nó nằm trên giường tôi quấn chăn của tôi là thấy khó chịu, nhìn thấy tận mắt tôi sợ sẽ lao đến cho nó một trận mất."

"Tính tình tệ hại," Tôn Vấn Cừ chậm rãi xoay người, cánh tay vừa giơ lên liền thu lại, "Em trai cậu chỉ là hơi chechow thôi, độ tuổi tìm kiếm cảm giác tồn tại."

"Tôi sao lại không có tuổi đấy." Phương Trì liếc mắt nhìn hắn.

"Cậu trưởng thành sớm chứ sao," Tôn Vấn Cừ khoác tay lên vai cậu, "Thật ra thì người lớn nhà cậu cũng vô tư thật, một đứa bé mà cứ vứt bên ngoài không để ý như thế."

"Cũng không phải không để ý, cũng hay gọi điện thoại." Phương Trì xoa mũi, nghiêng đầu nhìn tay Tôn Vấn Cừ, ngẫm lại thì ngón tay này lúc dính bùn cũng vẫn rất đẹp, "Tôi cũng không quen bọn họ cứ quan tâm tôi suốt."

Tôn Vấn Cừ cười.

Về đến nhà, ba mẹ đã sang, chú hai cũng bảo là tới ngay, trong phòng bếp đã nổi lửa. Tôn Vấn Cừ lên tầng, vừa đóng cửa lại là không xuống nữa.

Phương Trì nhìn cửa phòng mình, còn đang đóng, Phương Huy có lẽ còn chưa dậy.

Mẹ nó, quá đáng ghét.

Cậu đi vào nhà bếp định giúp một tay, kết quả lại bị mẹ đẩy ra: "Con đừng có thêm phiền nữa."

Nếu là những năm vừa rồi, lúc này cậu bình thường đều sẽ ở trong phòng, nếu như không phải thì là xem tivi trong phòng khách, mà năm nay cậu lại không có việc gì để làm.

Xem tivi trong phòng khách một lúc vẫn chưa có ý tưởng gì, định lên tầng lại không có phòng.

Lên phòng Tôn Vấn Cừ… Anh ta bảo không được nhìn anh ta làm việc.

"Haiizzz_____" Phương Trì thở dài.

Ngây người nhìn tivi một lúc lâu, mẹ đi vào trong phòng khách: "Tiểu Trì, con đi ra đường đón cô con đi, nhà cô sắp đến rồi, mang theo một đống đồ…"

"Vâng," Phương Trì đang cảm thấy phát chán lên, vừa nghe thấy câu này liền lập tức nhảy lên, ngẫm lại liền chỉ lên tầng, "Bảo Phương Huy dậy đi, sắp trưa đến nơi rồi."

"Còn chưa dậy à?" Trong sân vang lên giọng Phương Vân, cả nhà chú hai đều tới, Phương Vân cau mày vào phòng, "Chị lên gọi nó."

Phương Trì dẫn Tiểu Tử chạy ra khỏi cổng.

Bên trong không khí trong lành lạnh lẽo tràn ngập mùi khói pháo, Phương Trì chạy rất thoải mái, vừa chạy còn vừa nhặt hòn đá nhỏ ném sang bên cạnh, nhìn Tiểu Tử chạy rồi kêu oăng oẳng lao đi nhặt.

Chạy theo hướng ra cổng thôn gần mười phút, Phương Trì nhìn thấy phía trước có ba người đang phất tay với cậu, cậu cười rồi cũng phất tay lại.

Cả nhà cô đúng là vác tới không ít đồ, trong một cái túi bện chặt đầy đồ ăn, Phương Trì vác túi lên lưng, lúc túi va xuống lưng cậu còn làm cậu ho khan một lúc.

"Tiểu Tử, tao có socola này! Chờ tao lấy cho mày." Em họ Hồ Dĩnh sờ đầu Tiểu Tử, vội vàng cho tay vào trong cặp lấy.

"Chó không ăn được socola," Phương Trì nói, "Em tự ăn đi."

"Sao lại không ăn được," Hồ Dĩnh thở dài, "Ngược đãi à, Tiểu Tử bị ngược đãi à."

"Có kẹo khác thì cho nó một viên là được," Phương Trì nhìn cô bé, cô gái nhỏ năm ngoái nhìn còn rất thấp, lên lớp 9 đột nhiên cao lên gần mười centimet, "Đừng có giả ngu, lần nào cũng hỏi."

“Vậy anh cũng giả ngu giải thích lại còn gì,” Hồ Dĩnh cười nói, lấy kẹo sữa ra cho Tiểu Tử, “Ơ, sao lại không thấy anh Tiểu Huy đâu.”

“Ngủ, chắc là vừa mới dậy.” Phương Trì nói.

“Hai người đánh xong chưa?” Hồ Dĩnh lại nhét một viên kẹo sữa vào trong miệng cậu.

“Không đánh, hôm qua ba nó đánh nó xong rồi.” Phương Trì cười.

“Moẹ, tiếc quá, em không được nhìn.” Hồ Dĩnh che miệng cười rất to.

“Con bé dở hơi này.” Cô liền đập con bé một cái.

Dưới tầng rất náo nhiệt, Tôn Vấn Cừ ngồi bên cạnh bàn quay, nhìn chằm chú vào cái ấm, sửa sửa từng chút một, có lẽ là gia đình cô Phương Trì tới.

Phương Huy ở phòng bên cũng dậy rồi, bị chị cậu ta vội vàng xách xuống tầng.

Tôn Vấn Cừ thở phào nhẹ nhõm, tối hôm qua hắn đeo tai nghe, lại cũng quá tập trung nên không để ý, vừa nãy mới phát hiện Phương Huy khò khò đến mức suýt làm vỡ cái ấm của hắn.

Tôn Vấn Cừ cầm tai nghe qua nhét vào tai, mà không mở nhạc lên, chỉ là ngăn cách một phần âm thanh bốn phía, quá náo loạn, không tĩnh tâm được, nhưng nếu quá yên tĩnh chẳng có tí âm thanh nào, hắn lại cũng không chịu nổi.

Sửa tạo hình cái ấm xong, hắn dựa vào ghế tựa, nhìn chằm chằm cái ấm này xuất thần.

Giờ lẽ ra có thể bù đắp được “Thiếu một chút chút gì đó”, bình tạm thời có thể cứ như vậy đã, chờ làm xong hết rồi tính.

Cửa bị gõ hai tiếng rất nhẹ.

“Ai.” Tôn Vấn Cừ hỏi một câu.

“Tôi, Phương Trì,” Giọng Phương Trì vang lên ngoài cửa.

Tôn Vấn Cừ đứng dậy mở cửa, Phương Trì dựa vào bên tường: “Trưa nay anh xuống ăn cơm không?”

"Ừ," Tôn Vấn Cừ gật đầu, "Họ hàng nhà cậu đến đông đủ rồi à?"

"Đến rồi," Phương Trì cười, "Buổi trưa uống ít, anh có muốn một ít không?"

"Được đó," Tôn Vấn Cừ quay người trở lại ngồi xuống ghế, "Cậu uống được lắm đúng không?"

"Cũng uống bình thường thôi, tôi…" Phương Trì đang muốn cùng vào nhà, trên thang vang lên tiếng bước chân.

Hồ Dĩnh cầm trong tay cái túi chạy lên tầng: "Quên đưa cái này cho anh, em đan găng tay."

"Cảm ơn." Phương Trì nhận lấy, "Còn đan được cả khăn tay kia à?"

"Ừ," Hồ Dĩnh cười, nghiêng đầu ngó vào phòng, sau đó ngượng ngùng cười, "Đây là người bạn của anh mà bà nói đúng không?"

Phương Trì gật đầu, muốn giới thiệu qua cho Hồ Dĩnh, "Ừ, đây là…"

"Chào chú Thủy Cừ." Hồ Dĩnh nói.

Tôn Vấn Cừ cong khóe miệng cười, nói: "Chào cháu."

"Em gọi anh ta là gì?" Phương Trì đột nhiên quay đầu.

"Chú Thủy Cừ," Hồ Dĩnh lặp lại lần nữa, "Bà giới thiệu thế mà, Thủy Cừ bạn anh con ở bên trong căn phòng trống trên tầng hai, nhưng nhìn cũng không giống chú lắm."

Tôn Vấn Cừ không nhịn được mà cười ra tiếng: "Gọi chú cũng được, gọi chú cũng tốt, không kém mấy."

"Vậy chốc nữa nhớ xuống ăn cơm nha chú Thủy Cừ." Hồ Dĩnh rất lễ phép cười nói, "Nhà cháu cứ ăn Tết là đồ ăn ngon nhiều vô cùng, từ ba mươi đến mười lăm không trùng nhau."

"Được." Tôn Vấn Cừ tiếp tục cười.

Nhìn Hồ Dĩnh chạy xuống tầng như một làn khói, Phương Trì mới nghẹn ra một câu: "Vậy cũng đừng bảo nó gọi Thủy Cừ chứ."

"Tôi," Tôn Vấn Cừ dựa vào ghế, cười đến mức mắt sắp không thấy đâu, "Cậu phải biết chấp nhận hiện

thực đi."

"Tôi phải nói với bà nội tôi mới được," Phương Trì quay người đóng cửa lại đi xuống tầng.

Lúc Tôn Vấn Cừ xuống tầng ăn cơm, Hồ Dĩnh đã gọi khác, đổi thành anh Tôn, không hiểu là bà nội hay là Phương Trì sửa.

Tôn Vấn Cừ chào hỏi mọi người, ngồi ở góc trong của ghế dài.

Trong phòng khách đặt một cái bếp cháy hừng hực, chốc nữa có lẽ còn định đặt nồi lên, đồ ăn đã làm xong hết, đang bưng vào phòng, đã xếp gần kín cả bàn.

Bàn là bàn thấp, cả nhà đều ngồi ghế nhỏ ăn, nhìn như thể tranh nhau ăn, cực kỳ khiến người ta có cảm giác thèm ăn.

Nhìn người nhà Phương Trì hào hứng nhiệt tình, cảm tưởng bữa cơm này có thể cứ thế ăn luôn tới tối.

"Thịt dê này tươi lắm đấy, hôm qua mới mua về, hôm nay đã ăn luôn," Bà nội chỉ vào nồi nước đun chính giữa, "Nhanh nào, bắt đầu ăn."

"Trước tiên nâng cốc đã nâng cốc đã," Chú cầm lấy cốc, "Chúc cả nhà năm mới tình hình mới."

Cả phòng đầy người đều nâng cốc lên, ai cũng đang nói, cũng không nghe rõ ra là đang nói gì.

Tôn Vấn Cừ muốn một chén rượu quê của ông nội, cũng nâng chén lên, muốn nghe thử xem Phương Trì ngồi bên phải hắn đang nói gì, kết quả Phương Trì lại cứ a a ờ ờ vài câu không rõ, đã uống rượu luôn.

Hắn có hơi buồn cười, lại nghe thấy Hồ Dĩnh ngồi bên trái cũng đang nói cái gì à à được vâng à à, hắn cười quay đầu lại nhỏ giọng hỏi Phương Trì: "Trẻ con nhà cậu đều chúc như thế à?"

"Cũng chẳng có từ gì mới để nói," Phương Trì nở nụ cười, "Dù sao thì cũng thành tiếng động lớn rồi, náo nhiệt."

Phương Trì trước đó nhắc cũng không sai, ba và chú cậu đều là kiểu không vừa lòng một mình mình uống, mà nhất định phải cả bàn đều cùng nhau uống.

Vừa bắt đầu còn chưa quá mức, chỉ là kéo ông nội với anh rể cùng uống, ăn được nửa liền cao hứng lên, thêm vào anh rể và con rể cũng đã uống ngà ngà, bắt đầu rót rượu cho Tôn Vấn Cừ.

“Anh ta không uống được bao nhiêu đâu,” Phương Trì cản lại ba đang chuẩn bị rót chén rượu thứ ba cho Tôn Vấn Cừ, “Mọi người cứ uống đi là được.”

“Không phải bảo chỉ uống rượu quê à?” Trong phòng ồn ào, ba hỏi một đằng trả lời một nẻo, “Vẫn là rượu quê mà?”

Tôn Vấn Cừ vỗ sau lưng Phương Trì, cầm lấy chén, để ba cậu rót cho mình một chén, sau đó cười với Phương Trì: “Giờ mới có chút này vẫn không sao.”

“Anh uống chậm thôi,” Phương Trì nhỏ giọng nói, “Anh uống nhanh như thế, không uống lại bị nhắc uống, anh cứ cạn chén cái đảm bảo là lập tức rót cho anh chén nữa.”

“Biết rồi.” Tôn Vấn Cừ gật đầu.

Bữa trưa ăn rất tưng bừng, Tôn Vấn Cừ cảm thấy trên người hơi ướt, phía sau lưng cũng chảy mồ hôi.

Bà nội chỉ đạo mọi người thu đĩa không trên bàn lại, bỏ đồ ăn thừa lên trên bàn nhỏ, rồi bảo mấy người còn đang uống rượu sang bên cạnh uống: “Để chỗ ở đây còn nặn sủi cảo.”

“Bọn con còn đang đánh bài nữa, thu dọn cả hai bàn à?” Phương Vân nói.

“Trước tiên đánh một bàn đã,” Bà nội nói, “Bọn họ ăn xong rồi mở thêm bàn nữa.”

“Được rồi, vậy con với mẹ đánh trước đi, cả thím con nữa là, Thủy… Vấn Cừ đánh không?” Phương Vân tính người.

“Anh ta có đánh.” Phương Trì còn nhớ Tôn Vấn Cừ nói muốn chơi mạt chược.

“Tiểu Huy đánh không?” Phương Vân lại hỏi em trai cô.

Phương Huy hôm nay uống không ít, lúc quay mặt lại, mặt đỏ bừng, nó liếc Phương Trì một cái: “Nó đánh thì em không đánh.”

“Tao đánh.” Phương Trì nói.

“Tao không đánh.” Phương Huy lập tức nói.

“Vậy vừa khéo,” Phương Trì vui vẻ, ngồi vào bên bàn, “Cám ơn, vốn là đang không có chỗ cho tao.”

“Mày!” Phương Huy trợn mắt.

“Ôi, hai đứa đánh đi, ai cũng đi đánh bài hết, lấy ai đi làm sủi cảo! Mẹ với cô đi làm sủi cảo,” Mẹ cười nói, “Tiểu Huy đánh đi.”

“Cháu không đánh!” Phương Huy vẫn còn đang trừng Phương Trì.

“Vậy mày đi làm sủi cảo đi,” Phương Trì vẫy tay, “Hồ Dĩnh lại đây đánh không?”

“Được!” Hồ Dĩnh lập tức nhảy tới bên bàn.

Thím hai nhường vị trí lại cho Phương Trì, cùng đi làm sủi cảo, cuối cùng, ngồi xuống chơi mạt chược chính là Phương Trì, Tôn Vấn Cừ, Hồ Dĩnh và Phương Vân.

“Một bàn toàn con cháu,” Hồ Dĩnh đẩy một cái bàn vừa nói, “Hết ăn lại nằm.”

“Ăn ngon ở bên kia.” Phương Trì chỉ cha chú đang uống rượu bên cạnh, “Chúng ta coi là con cháu làm biếng thôi.”

“Tôi không phải chú à.” Tôn Vấn Cừ nói một câu.

“Ôi, thôi đừng nói nữa, đều tại bà.” Hồ Dĩnh nằm bò ra bàn mà cười.

“Bà nội toàn là nói linh tinh thôi à, chốc thì Thủy Cừ chốc thì chú.” Phương Vân thở dài.

Phương Trì vẫn luôn chẳng nói lời nào, cậu uống rượu vào là lại tây tây, không muốn nói to, vẫn luôn ngắm tay Tôn Vấn Cừ.

Tôn Vấn Cừ ngồi nhà trên cậu, không biết từ lúc nào đã tự đi pha cho mình cốc trà, thỉnh thoảng lại uống một hớp.

Người có tay đẹp, làm gì cũng dễ nhìn, cầm cốc thả cốc, rút bài sờ bài, đều thấy vui mắt vui lòng.

Tôn Vấn Cừ đánh bài thế nào Phương Trì không đoán ra được, đánh hai vòng liền biết lúc hắn sờ bài không thích để xuống trước mặt luôn, mà thích cầm trong tay dùng ngón tay lật qua lật lại chơi trên bàn.

“Ra bài đi anh Tiểu Trì.” Hồ Dĩnh đẩy Phương Trì một cái.

“À.” Phương Trì đáp một tiếng, từ chỗ bài ném một viên ra.

“Ù rồi,” Phương Vân xếp bài, “Còn đang chờ con này.”

“Ơ?” Phương Trì ngây người, rồi chép miệng một cái.

“Em đang nghĩ gì đấy.” Phương Vân cười nói.

“Không có gì.” Phương Trì gãi đầu.

Bình thường cậu cũng không hay chơi cái này, chỉ có Tết nhất đánh mấy ván, bình thường chỉ để ý tới bài trước mặt mình, cơ bản không đánh ra quân cho người ta ù coi như là yêu cầu cao nhất rồi.

Tôn Vấn Cừ chơi mạt chược còn rất siêu, tính bài cũng coi là hiểu, trên bàn đều là người ngang hàng, có lẽ hắn cũng không nhường, sau vài vòng, ngoài Phương Vân ù hai lần, còn lại tất cả đều là hắn.

“Đừng đánh nữa,” Tôn Vấn Cừ đẩy bài một cái, “Mệt rồi.”

“Cao thủ,” Hồ Dĩnh cười nói, “Đây là mệt mỏi không chịu chơi với newbie bọn mình đây mà.”

“Chắc là đánh với bọn mình cũng không hay,” Phương Vân thở dài, “Chị còn ù được hai lần, hai đứa mày chính xác là tán tài đồng tử.”

“Dù sao thì năm nào em cũng tán,” Phương Trì cười ha ha, “Em cũng không đánh nữa, để mẹ em đến chơi.”

“Phương Huy, mày chơi không?” Phương Vân quay lại đập Phương Huy đang ngẩn người nhìn tivi, “Tiểu Trì không chơi nữa, mày lên bàn được rồi.”

Tôn Vấn Cừ hạ bài rồiđi lên tầng, Phương Trì hơi do dự nhìn thấy hắn còn để cốc trên bàn, vì thế liền đi qua cầm lấy, lên tầng theo.

Mới vừa lên tầng, đã thấy Tôn Vấn Cừ đi ra từ trong phòng.

“Lấy cốc đúng không?” Phương Trì hỏi.

“Ừ,” Tôn Vấn Cừ cười, nhận lấy cốc, “Lại đây ngồi một lúc?”

“Anh buồn ngủ à?” Phương Trì thấy trên mặt hắn có hơi uể oải.

“Không ngủ được,” Tôn Vấn Cừ vào phòng, đổ nhào lên giường, “Tôi định nằm một lát.”

“Vậy anh cứ…. nằm đi,” Phương Trì bỏ cốc lên bàn, quay người đi ra ngoài, “Tôi về phòng đọc sách một lúc.”

Dưới tầng còn đang rất rộn ràng, Phương Trì nhìn thử, tiếp tục uống rượu nói chuyện, chơi mạt chược nói chuyện, làm sủi cảo nói chuyện, cả phòng toàn là người.

Ăn Tết đúng là có thể khiến người ta vui vẻ.

Cậu đẩy cửa phòng mình ra, nhưng căn phòng bị Phương Huy ngủ thật sự khiến người ta không vui chút nào.

Chăn còn chưa gấp, quấn lung tung trên giường, một cái góc chăn còn rớt xuống đất, hai cái gối cũng chẳng còn ở vị trí ban đầu, một cái ném vào góc giường, một cái quấn trong chăn.

Phương Trì cố nén giận, lúc quay đầu lại nhìn thấy cái tất vứt trên bàn, cậu có kích động ngay bây giờ sẽ xuống xách Phương Huy lên nhét tất vào trong mồm nó.

Căn phòng này không thể nào ở lâu thêm, Phương Trì khó chịu đóng sầm cửa ra ngoài.

Xuống tầng, đi loanh quanh một vòng cũng không biết nên làm gì, ngoài cậu, dường như ai cũng chẳng nhàn rỗi, ngay cả Tiểu Tử cũng đã ăn một bát đồ ăn thừa đắc ý nằm sấp trong sân phơi nắng ngủ.

Cậu đành phải đi lên tầng, lúc đi qua căn phòng của Tôn Vấn Cừ, cậu giơ tay lên gõ cửa.

“Vào đi.” Tôn Vấn Cừ ở trong phòng nói.

Phương Trì đẩy cửa ra, thò đầu vào, Tôn Vấn Cừ vẫn nằm trên giường giữ nguyên tư thế đổ người xuống không đổi.

“Anh không ngại,” Phương Trì nói, “Tôi ở phòng anh đọc sách chứ?”

“Là cậu có ngại không.” Tôn Vấn Cừ cười.

“…À.” Phương Trì ôm cặp đi vào phòng, “Tôi không ngại.”

Bàn học trong phòng Tôn Vấn Cừ cũng mới mua, vốn là trong phòng không có, có điều không phải bàn rộng màu đen không có giới hạn, mà là một cái bàn nhìn rất cao cấp, có thể để rất nhiều đồ, thế nhưng

phía trên chỉ để một quyển sổ ghi chép cùng một đống bút máy, notebook.

"Tôi bỏ mấy tờ giấy của anh sang bên cạnh nhé, có đánh số gì không, tôi sợ làm loạn hết." Phương Trì nói.

"Không sao, tôi có viết ngày." Tôn Vấn Cừ nhắm mắt lại nói.

"Ừ," Phương Trì bỏ giấy và notebook qua một bên, "Anh có phải là cả ngày đều đánh mạt chược không đấy, cảm giác trình độ rất cao."

"Ồ, trình độ đút bài cho mà cũng không cần như cậu còn có thể nhìn ra trình độ người khác cao kia à?" Tôn Vấn Cừ nói.

"Hả?" Phương Trì ngây người, tách câu nói này ra mấy lần mới hiểu rõ được, "Anh cho tôi bài à?"

"Ừ, thấy cậu cho bài chị cậu ù, thương quá nên cho cậu vài quân, thành thật ăn đã ù được mấy lần rồi, đã vậy lại ngây người ra không cần." Tôn Vấn Cừ thở dài.

Phương Trì cười không nói gì, ngồi xuống lấy sách của mình ra.

Tôn Vấn Cừ cũng không nói thêm, che cánh tay lên mặt rồi là không cử động nữa.

Phương Trì nhìn hắn mấy lần, không biết là hắn đang ngủ hay chỉ nhắm mắt dưỡng thần.

Cửa đóng lại rồi, âm thanh nhỏ từ dưới tầng vẫn rất nhiều, thỉnh thoảng có thể nghe thấy tiếng pháo vang lên trong thôn, cảm giác này cũng thật dễ chịu.

Phương Trì nâng cằm lật tư liệu tiếng anh, định tìm hai trang giáo viên nhấn mạnh phải cố làm, đọc qua đại khái.

Cậu rất nhỏ giọng mà đọc một câu, lại quay đầu nhìn Tôn Vấn Cừ, chắc là có ồn, vì thế lại hạ nhỏ giọng tiếp tục đọc một câu khác.

Phát âm, cậu liếc nhìn Tôn Vấn Cừ, chính mình nghe còn thấy ngại, vì thế cậu lại hạ thấp âm lượng, đổi thành thì thầm.

Lại liếc nhìn Tôn Vấn Cừ.... Rồi sau đó, cậu dứt khoát cầm bút viết lên vở, vừa viết vừa đọc.

"Ôi," Tôn Vấn Cừ nở nụ cười, "Cứ nói đi, tôi cũng không cười cậu, sao lại thành viết rồi."

Phương Trì ngượng chín mặt, thả bút xuống nghiêng đầu: “Anh ngủ hay là không ngủ đấy?”

“Tôi bảo tôi không ngủ được mà, tôi chỉ nằm một lúc.” Tôn Vấn Cừ để tay xuống, hai mắt hé ra nhìn cậu.

“Vậy anh cứ nằm của anh đi, cứ nhìn lén người khác ôn tập là có ý gì.” Phương Trì chậc một tiếng.

“Nếu tôi không mở mắt ra nhìn, làm sao thấy cậu học rồi còn nhìn tôi? Đọc một câu lại liếc mắt nhìn tôi một cái, tôi buồn cười từ lâu rồi mà sợ làm cậu giật mình.” Tôn Vấn Cừ nhắm mắt lại cười.

Phương Trì nhìn chằm chằm hắn nửa buổi, rồi nằm nhoài trên bàn học: “….Đừng nói gì, tôi phải học thuộc lòng sách.”

“Cha yấu.” Tôn Vấn Cừ nói.

Phương Trì không nói gì nữa, vẫn cứ vừa đọc thầm trong lòng vừa viết lên giấy như trước.

Còn chưa học thuộc được một trang, Phương Trì đã cảm thấy buồn ngủ, ngủ quá muộn, dậy quá sớm, uống rượu xong còn tận dụng thời gian ngủ trưa đi học tiếng Anh, vừa gục xuống là có thể ngủ một giấc dài nhất thiên hạ.

Phương Trì kiên cường chịu đựng được nửa tiếng, cảm giác mình chỉ cần một giây sau là có thể ngủ luôn, cậu đứng lên, muốn nói chuyện với Tôn Vấn Cừ vài câu cho tỉnh táo.

Mà lúc đi tới bên giường, cậu phát hiện ra Tôn Vấn Cừ đang nghiêng mặt ngủ.

“Này, anh không phải bảo chỉ nằm một lúc thôi à?” Phương Trì có hơi buồn bực khom lưng nhìn hắn, nhỏ giọng nói, “Anh không phải bảo là không ngủ được à?”

Hơi thở Tôn Vấn Cừ rất chậm, lông mi cũng không rung động, là đã ngủ được một lúc rồi,

“Anh chẳng có ý tứ gì…” Phương Trì thở dài khe khẽ, lùi một bước ngồi về trên ghế.

Một tay gác lên bàn, tay chống đầu nhìn Tôn Vấn Cừ.

Người này lúc ngủ nhìn còn rất nghiêm túc, không giống trạng thái lười biếng như bình thường, cũng không có cảm giác mạnh mẽ như lúc làm đồ gốm.

Nhìn qua cũng chỉ là một chú trung…à không, thanh niên bình thường trung bình…. có đẹp trai hơn so với trung bình một chút.

Phương Trì nhìn mặt Tôn Vấn Cừ, cũng không biết tại sao mình lại không đọc sách tiếp nữa, có lẽ là buồn ngủ, đúng, là buồn ngủ.

Cậu ngáp một cái rồi đứng dậy, đổi sang cái ghế dựa giống như ly rượu bên cạnh, học theo Tôn Vấn Cừ kéo cái ghế tới bên cạnh giường, sau đó nằm lên, gác chân lên giường, nhắm hai mắt lại.

39. Chương 39

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Ngủ một giấc ngủ trưa mà còn nằm mơ, rất kỳ lạ.

Có lẽ là vì buồn ngủ quá.

Ngủ trưa nằm mơ thấy Tôn Vấn Cừ, còn kỳ lạ hơn.

Có lẽ là vì ngày nào cũng dính với hắn.

Tôn Vấn Cừ trông rất đẹp, nhất là lúc hắn làm đồ gốm, gò má chăm chú, lông mi khẽ rung động, tay cũng rất đẹp, ngón tay dính bùn mà vẫn thon dài mạnh mẽ như vậy.

Ngón tay nhẹ lướt qua bùn, ngón tay ấn lại bàn quay, ngón tay cầm bút, ngón tay gõ lên bài tập của cậu, ngón tay nhẹ nhàng gẩy lên mu bàn tay cậu.

Ngón tay mơn trớn hình xăm trên lưng…

Eo….

Mắt cá chân…

Sau tai….

Da dẻ nhẵn nhụi trơn bóng….

Hơi thở Tôn Vấn Cừ đảo qua tai, mang theo ấm áp lười biếng….

Phương Trì đột nhiên mở mắt ra.

Mở mắt trừng trừng nhìn đèn chưa bật trên trần nhà rất lâu, mới khiến hơi thở và nhịp tim như đã nhảy ra khỏi cuống họng của mình bình tĩnh lại được.

Cậu còn nằm ở trên ghế ly rượu, bởi vì vẫn luôn ngửa đầu, nên cả cổ lẫn sau lưng đều hơi ê ẩm, chân cũng tê tê.

Cậu cử động cổ mấy cái, rồi chậm rãi ngồi dậy.

Định nhìn thử xem Tôn Vấn Cừ có còn đang ngủ không, đột nhiên phát hiện ra Tôn Vấn Cừ đang ngồi trên giường, dựa vào tường nhìn cậu.

Hoàng tổng vẫn luôn chui trong chăn cũng đã rời giường, đoan chính ngồi bên cạnh Tôn Vấn Cừ, cũng đang nhìn cậu chằm chằm.

“Tôi!” Phương Trì sợ hết hồn, giãy dụa nửa buổi mới đứng lên được từ trong ghế ly rượu, mới vừa đứng lên lại cảm thấy không đúng lắm, liền nhanh chóng quay người sang, “Anh dậy từ lúc nào đấy!”

“Mới vừa dậy,” Giọng Tôn Vấn Cừ rất bình tĩnh, nhưng vẫn nghe được là hắn đang cười.

“Không phải chứ,” Phương Trì quay đầu lại, “Anh đã dậy rồi thì gọi tôi, cứ nhìn thế à?”

“Bảo là mới vừa tỉnh,” Tôn Vấn Cừ cười nói, “Mới có một phút.”

“Một phút cũng là rất lâu rồi được chứ,” Phương Trì lấy điện thoại di động qua, “Anh lấy cái đồng hồ đếm ngược xem thử một phút dài bao lâu!”

Tôn Vấn Cừ chậm rãi xoay người: “Cậu mơ thấy gì thế?”

“Không mơ thấy gì cả.” Phương Trì ngại ngùng đi tới cửa.

“Cứ như thế đi ra ngoài à?” Tôn Vấn Cừ nở nụ cười.

Phương Trì nghe thấy ngoài cửa có người đi qua, nghe giọng nói thì là Hồ Dĩnh và Phương Huy, tay cậu đưa về phía cửa liền rút lại, cuối cùng cắn răng quay người về ngồi lại trên ghế dựa.

“Muốn cười tôi đúng không.” Cậu nhìn Tôn Vấn Cừ.

“Không cười cậu,” Tôn Vấn Cừ ngáp một cái, “Chỉ thấy cậu ngủ gật một giấc thôi còn có thể cứng được, quá trâu bò.”

“…Tuổi trẻ mà.” Phương Trì nói, từ sau khi biết Tôn Vấn Cừ, cậu cảm giác da mặt mình đã dùng tốc độ không thể khống chế mà dày lên từng chút một.

Tôn Vấn Cừ nở nụ cười: “Thế nên mới hỏi cậu mơ thấy gì mà.”

Câu hỏi này làm mặt Phương Trì nóng bừng, nóng tới mức đầu óc cũng không quay bình thường được, thuận miệng mà nói một câu: “Mơ thấy dẫn Tiểu Tử đi săn thú.”

“….Ầu.” Tôn Vấn Cừ ngây người, sau đó liền đổ ra gối, cười không ngừng được, “Tuổi trẻ đúng là tốt thật, khẩu vị tốt.”

“Đệt.” Phương Trì lấy lại bình tĩnh, lại có hơi kích động muốn nhảy ra ngoài cửa sổ.

“Thôi, không trêu cậu nữa,” Tôn Vấn Cừ xuống giường, đi tới bên cửa sổ nhìn xuống, “Có phải là sắp ăn cơm rồi không? Xuống đi.”

“Mấy giờ rồi?” Phương Trì lấy điện thoại qua, nhìn thấy giờ phía trên đã bốn giờ rồi liền sợ hết hồn, “Ngủ lâu thế kia à?”

“Ngủ một lúc cũng tốt, buổi tối có lẽ cũng ngủ muộn.” Tôn Vấn Cừ xoa mắt.

“Anh có ngủ không?” Phương Trì đứng lên kéo kéo quần, cuối cùng cũng xuống được.

“Ừ,” Tôn Vấn Cừ cười, “Tôi nghe thấy cậu viết loạt xoạt trên giấy, như thôi miên.”

“Anh nếu ngại ồn thì cứ ở trong phòng một lúc nữa,” Phương Trì sửa sang lại quần áo, rồi lau miệng, “Tôi đi xuống xem thử, lúc nào ăn tôi gọi anh.”

“Được.” Tôn Vấn Cừ dựa vào bên cửa sổ.

Phương Trì đi xuống tầng, Tiểu Tử vừa nhai tóp tép vừa phe phẩy đuôi chạy tới.

“Ăn gì thế?” Phương Trì gãi đầu nó.

“Cho nó ăn sủi cảo,” Hồ Dĩnh ở bên cạnh nói nhỏ, “Nhưng mà đang sống, không sao chứ? Em thấy nó thèm quá.”

“Không sao.” Phương Trì nở nụ cười, “Sắp ăn cơm rồi nhỉ?”

“Ừ, ông ngoại mới bảo là 15 phút nữa,” Hồ Dĩnh chắc là đói rồi, vừa xoa bụng vừa nói, mặt mày mong chờ, “Em vừa mới định lên gọi anh với anh Tôn xuống, nghe thấy phòng không có tiếng gì, đoán hai người đang ngủ nên xuống.”

“…À.” Phương Trì vừa nghe thấy bốn chữ “hai người đang ngủ” liền cảm thấy có cảm giác gì đó không nói rõ được, trên người ngứa ngáy, nhanh chóng nhảy nhảy ra, “Ngủ một lúc.”

Tiếng pháo trong thôn ngày càng dày, dần dần vang lên liên miên không dứt, trong không khí có thể ngửi được mùi khói pháo, nhưng mùi thơm của thức ăn trong bếp lại rất nồng đậm, che cũng không che được, bay đến cả sân đều ngập mùi, trong phòng khách cũng tràn ngập hương vị, lại còn là hương thơm của thịt.

Phương Trì loanh quanh trong phòng bếp một vòng, lấy điện thoại ra gửi tin nhắn cho Tôn Vấn Cừ.

Sắp ăn rồi, nhiều thức ăn ngon lắm, muốn xuống dưới ăn vụng gì trước không?

Chưa tới hai phút, Tôn Vấn Cừ liền chạy xuống dưới, áo khoác phồng lên một cục, vừa nhìn đã biết là nhét Hoàng tổng vào.

"Đi đâu cũng mang theo," Phương Trì thở dài, "Ăn cơm cũng mang theo nó à? Đủ mười tháng có đẻ ra được một lứa không?"

"Miệng thỉnh thoảng lưu loát được một lần đúng là bất ngờ…. Ôm một lúc đã, nó chưa nghe thấy tiếng pháo đốt bao giờ, để trong phòng cả buổi tối chắc là sợ điên lên mất," Tôn Vấn Cừ nhìn phía ngoài phòng bếp, "Ăn vụng đồ ăn không hay đâu nhỉ?"

Phương Trì nhón miếng thịt vịt kho tàu* từ trong nồi ra: "Thế anh có ăn không?"

"Ăn." Tôn Vấn Cừ đang định đưa tay ra lấy, Hoàng tổng lại chui ra từ cổ áo hắn, giãy dụa định bò lên vai hắn, hắn đuổi theo tóm lấy Hoàng tổng, vừa nhét lại vào trong áo, vừa lại gần cắn miếng thịt vịt trên tay Phương Trì.

Tôn Vấn Cừ quay người ra khỏi nhà bếp rồi, Phương Trì vẫn còn đang sững sờ một lúc lâu mới thả tay xuống quẹt quẹt lên quần.

Lúc ra khỏi nhà bếp, ông nội đi vào, vừa nhìn thấy cậu liền nở nụ cười: "Ăn vụng đấy à?"

"Thịt vịt kho ăn ngon lắm." Phương Trì cười haha.

"Có khoai nướng nữa, ăn không?" Ông nói, "Nhưng mà sắp ăn cơm rồi…."

"Ăn ăn ăn ăn," Phương Trì nói lia lịa, cậu thích ăn nhất là khoai ông nội nướng, "Cho con một củ, nhỏ thôi là được."

"Không có củ nhỏ, đều to như đầu con cả." Ông nội cười nói.

"Vậy lấy củ to bằng đầu con đi." Phương Trì nói.

Tôn Vấn Cừ đứng trong sân, nhìn mấy người ba và chú hai đang gỡ bánh pháo, tay đút vào trong túi, có lẽ còn đang ôm Hoàng tổng trong áo.

"Ăn không?" Phương Trì đi qua quơ củ khoai nướng đã cắn mất hai miếng trong tay.

"Thơm không? Tôi ngửi thử nào," Tôn Vấn Cừ quay đầu, "Cả mũi toàn là mùi pháo đốt, không ngửi thấy mùi thơm thức ăn."

"Nếu anh muốn ăn…" Phương Trì đưa khoai lang tới trước mặt Tôn Vấn Cừ, vốn định bảo nếu ăn thì cậu đi lấy thêm một củ lại.

Mà không đợi cậu nói xong, Tôn Vấn Cừ đã cứ thế cắn một miếng lên củ khoai lang trong tay cậu, sau đó vừa thổi vừa nói không rõ: "Ôi bỏng chết tôi rồi…. Ngon… ngon hơn loại nướng bán trên đường."

"Đây là…" Phương Trì nhìn hắn, "Tôi cắn rồi."

"Cắn rồi thì cắn rồi," Tôn Vấn Cừ liếc mắt nhìn cậu, "Cậu cả ngày lau tay lên quần còn để ý mấy cái này, uống của cậu một ngụm nước thôi cũng nói nửa ngày, ăn một miếng khoai lang của cậu cũng nhắc."

"Tôi không có ý đấy," Phương Trì bị hắn nói đến mức không biết nên giải thích thế nào, cúi đầu cũng cắn mạnh một miếng, "Thôi."

Trong phòng, đồ ăn đã xếp đầy một bàn lớn, tất cả mọi người đều cùng nhau ùa ra sân, chờ đốt bánh pháo.

Trong thôn, tiếng pháo đã vang lên thành một tràng, xa xa gần gần đều là tiếng pháo bùm bụp.

Tôn Vấn Cừ dùng tay che tai Hoàng tổng rồi nói: "Mày nhìn Tiểu Tử nhà người ta rồi học theo đi."

Tiểu Tử thân là một con chó đã có kinh nghiệm ăn Tết rất nhiều năm rồi, hoàn toàn không sợ đốt pháo, chỉ hào hứng, thậm chí còn hưng phấn đến mức leo lên chồng củi, vui vẻ mà phe phẩy cái đuôi với bánh pháo trên đất.

Phương Huy đi đốt dây, Phương Trì vốn cũng muốn đốt, mà nghĩ lại liền không đi, nhỡ đánh nhau lại ảnh hưởng tới bầu không khí.

Bánh pháo đốt lên rồi, trong sân vang lên một tràng tiếng nổ vang.

"A_____" Hồ Dĩnh che tai, vừa hô vừa nhảy trong đám người

"Em bị ngu à!" Phương Trì gào lên với con bé.

"A_____" Hồ Dĩnh cũng không nghe thấy cậu nói gì, vẫn cố sức mà hét.

Phương Trì lại nhìn Tôn Vấn Cừ, Tôn Vấn Cừ một tay ôm mèo, một tay nắm tai mèo, mặt đang cười, mà có lẽ là bánh pháo nổ quá vang dội, hắn chậm rãi lùi lại mấy bước, nghiêng đầu định đè tai lên vai mà không thành công.

"Vang nhỉ?" Phương Trì đi qua, gào bên tai hắn hỏi một câu.

"Sắp điếc rồi!" Tôn Vấn Cừ cũng tiến đến bên tai cậu mà hô.

Phương Trì cười, đứng sau Tôn Vấn Cừ, đưa tay che kín hai tai hắn.

Dây pháo rất dài, là ba chọn, vừa dài vừa vang, Phương Trì rất thích bầu không khí thế này, không để ý tới chút tiếng vang ấy nữa, nếu là lúc còn bé, giờ cậu chắc chắn phải nhảy ra giữa chỗ pháo đốt rồi.

Hiện giờ tuy không nhảy lung tung nữa, nhưng tiếng pháo đốt cậu vẫn có thể chấp nhận được, lúc che hai tai cho Tôn Vấn Cừ, cậu còn tranh thủ nhìn thử hình xăm nho nhỏ sau tai.

Là một hình mỏ neo màu đen rất nhỏ, cũng chỉ khoảng tầm móng tay út.

Một hình xăm thông thường, cũng rất phổ thông, nhưng bởi vì vị trí xăm mà khiến người ta cảm thấy có phần khéo léo.

Phương Trì nhìn làn da trắng nõn của Tôn Vấn Cừ xung quanh hình xăm này, không hiểu sao lại nghĩ tới hơi thở Tôn Vấn Cừ ghé vào đảo qua tai cậu bên trong giấc mơ trưa nay.

Cậu nhanh chóng dời tầm mắt nhìn sang chỗ khác, chuyển sang nhìn chằm chằm đuôi Tiểu Tử.

Đốt pháo xong, cả nhà cười vang, vào nhà bắt đầu ăn bữa ăn đêm giao thừa.

Chú hai giơ tay lên một cái liền mở hết mấy bình rượu trên bàn, rồi rót rượu lần lượt cho từng người, Tôn Vấn Cừ nhanh chóng cầm cốc mình qua: "Cháu uống rượu quê thôi."

"Cậu đúng là kỳ lạ, có rượu ngon không uống, lại uống cái rượu đất quê kia." Chú hai cười nói, "Vậy Phương Trì rót cho cậu ấy đi, rượu quê."

"Rượu quê uống ngon mà," Ông nội cười vui vẻ, "Ông uống quen rồi còn không bỏ được."

"Đúng là uống rất ngon." Tôn Vấn Cừ gật đầu.

"Chốc nữa ông lấy cho con một bình, con mang lên đặt trong phòng." Ông nội vỗ vai Tôn Vấn Cừ, "Trước lúc ngủ uống một chén nhỏ, đảm bảo ngủ ngon!"

"Ông đừng có kéo người ta làm sâu rượu nữa," Phương Trì chậc một tiếng, "Anh ta thế này rồi còn mỗi ngày một chén nhỏ nữa…"

"Ai, Tiểu Trì, con lại không nhìn ra rồi," Chú hai cũng rót rượu cho Phương Trì, "Bạn con không phải chỉ được một chén nhỏ đâu, chú đoán uống thật rồi con còn không phải đối thủ của cậu ta đâu."

"Không thể nào." Phương Trì rất không tán đồng với phán đoán của chú hai, trong ấn tượng của cậu, Tôn Vấn Cừ uống rượu xong không phải đau đầu thì chính là đau dạ dày, không phải buồn nôn thì là buồn ngủ.

“Cho nên mới nói là con không hiểu,” Chú hai lắc đầu một cái, rồi nhìn Tôn Vấn Cừ, “Anh em, cậu nói xem lời chú nói có đúng không.”

“Cháu thật sự không được.” Tôn Vấn Cừ cười nói.

“Khiêm tốn, ai như vậy cũng đều uống được,” Chú hai nói, “Chó khôn không sủa…”

“Ông không uống đi còn gì nữa, đói lả rồi!” Thím hai đập một cái lên lưng chú, cả phòng toàn người đều cười.

Chú hai hay uống rượu, bạn rượu cũng nhiều, theo lý thuyết, chú hẳn là phải có kinh nghiệm nhìn người uống rượu, nhưng Phương Trì cảm thấy lần này có lẽ chú nhìn lầm Tôn Vấn Cừ rồi.

Hay là phán đoán của mình không chuẩn?

Ai mới lầm đây?

Phương Trì vừa ăn vừa suy nghĩ, dù sao thì bình thường cậu ăn cơm cũng không nói chuyện, chỉ nghe, giờ một đũa đồ ăn một tiếng cười haha lại liếc mắt nhìn Tôn Vấn Cừ.

Tôn Vấn Cừ uống rượu rất chậm, không biết là vì trưa uống nhiều rồi hay là thế nào, ung dung thong thả như lúc hắn chạy bộ, có điều, bình thường hắn ăn cơm cũng chậm, còn ăn ít, có lẽ lượng ăn một bữa cũng không khác Hoàng tổng lắm.

“Hoàng tổng đâu?” Phương Trì đột nhiên nhớ tới Hoàng tổng, có hơi lo lắng sờ lên bụng Tôn Vấn Cừ, “Đừng cho nó nhịn đói chết.”

“Để lại trong phòng rồi,” Tôn Vấn Cừ nhéo nhéo trên tay cậu, “Giờ tiếng pháo không ầm như thế nữa, đến mười hai giờ lại ôm nữa.”

“Ừ.” Phương Trì đáp một tiếng, rút tay về, vùi đầu vào ăn.

Động tác rất tùy ý này của Tôn Vấn Cừ làm cậu suýt nữa bị hóc xương vào họng, nhanh chóng cầm cốc ực một hớp rượu.

“Ôi, dũng cảm thật,” Tôn Vấn Cừ vẫn chậm rãi uống rượu, “Cậu lấy luôn cả chai mà uống.”

“Ăn của anh đi.” Phương Trì liếc mắt nhìn hắn.

Đây có lẽ là bữa ăn tất niên Phương Trì ăn mất tập trung nhất từ trước tới giờ.

Hoặc là nói, bắt đầu từ giấc mơ rõ ràng là nhân vật nam chính còn rất xấu hổ giữa trưa nay, cậu vẫn luôn có cảm giác khó nói rõ, mỗi lần nhìn thấy Tôn Vấn Cừ, đều sẽ nghĩ tới những âm thanh, hình ảnh và cảm giác trong đó.

Tuy là nội dung cũng không có gì ghê gớm, nhưng dù sao cũng làm cậu ngây người.

Trên bàn cơm, mọi người đang hàn huyên gì, cậu hầu như đều chẳng nghe rõ, ngược lại cứ một ngụm rượu một miếng rau dại, biết rằng mọi người rất tưng bừng, còn biết Phương Huy định diễn thuyết nhưng lại bị Hồ Dĩnh uống say rồi suýt nữa ầm ĩ một trận.

Thỉnh thoảng định thần được một lần, lại phát hiện ánh mắt mình dừng lại trên tay Tôn Vấn Cừ.

Bữa ăn đêm giao thừa trong nhà kéo chiến tuyến tới rất dài, ăn thức ăn, uống rượu, nói chuyện phiếm, chê Xuân Vãn, không hề có cảm giác gì là đã qua mười một giờ.

“Phương Trì đi thả sủi cảo đi.” Mẹ nhìn sang bên cậu, nói một câu.

“À.” Phương Trì đáp một tiếng, đứng lên đi về hướng nhà bếp, đi chưa được hai bước đã suýt nữa đá phải chai rượu để bên cạnh.

“Say rồi đấy à.” Phương Vân cười hô một câu.

“Chắc là chưa?” Phương Trì có hơi nghi ngờ, cảm thấy mình cũng không uống là bao.

“Say rồi say rồi, chú với Tiểu Trì gần làm được một bình này,” Chú hai cầm cái chai không gõ, “Đừng có thả sủi cảo vào trong bếp đấy, nhớ thả vào nồi.”

“Hay là để bà đi.” Bà nội có hơi không yên tâm, định đứng lên.

“Cháu đi giúp,” Tôn Vấn Cừ đứng lên, cười nói, “Tiện đi hóng gió luôn, cháu cũng uống ngà ngà rồi.”

“Cậu còn lâu!” Chú hai chỉ hắn, “Hai mắt còn đang sáng kìa!”

Tôn Vấn Cừ cùng Phương Trì đi vào trong nhà bếp, trên bếp đang đun một nồi nước to, Phương Trì đang khom người nhìn lửa bên trong bếp.

“Cần tôi giúp không?” Tôn Vấn Cừ hỏi một câu, không nhịn được đập một cái lên mông cậu.

“Không cần, anh cũng không biết làm bếp củi,” Phương Trì xoay tay lại sờ lên mông mình, sau mười giây mới đột nhiên đứng thẳng dậy quay mặt qua, “Sao anh cứ ngứa tay thế nhỉ?”

“Vểnh lên như thế, không vỗ một cái tôi ám ảnh cưỡng chế không chịu được.” Tôn Vấn Cừ cười nói.

“Anh nghĩ là,” Phương Trì nhích lại trước mặt hắn, “Tôi không dám đụng vào anh đúng không?”

“Nói thật,” Tôn Vấn Cừ nhếch khoé miệng, “Tôi còn thật sự nghĩ như thế.”

“Anh nghĩ nhầm rồi,” Phương Trì cười, đột nhiên vòng tay ra phía sau người hắn, vỗ đùng một cái lên mông hắn, còn vỗ không nhẹ, “Cũng co dãn đấy.”

“Này, cậu cũng giỏi đấy nhỉ?” Tôn Vấn Cừ sợ hết hồn.

“Rượu vào gan to,” Phương Trì đứng trở lại trước bếp, nhấc vung nồi lên, thở dài, “Tôi thấy tôi đã uống bao nhiêu đâu, chóng mặt lắm rồi…”

“Cậu uống không ít, rượu ngon thêm cả cà phê, chén này tới chén khác.” Tôn Vấn Cừ dựa vào tường.

“Thế à?” Phương Trì quay đầu lại nhìn hắn, có hơi mê man mà cầm sủi cảo lên.

“Ừ,” Tôn Vấn Cừ đứng bên cạnh cậu, giúp cậu thả sủi cảo vào trong nồi, “Cả tối cậu nghĩ gì thế?”

“Trông tôi giống đang nghĩ ngợi gì à?” Phương Trì hỏi.

“Không giống, trước giờ cậu chưa từng có trạng thái nghĩ ngợi như thế này,” Tôn Vấn Cừ nói, “Tôi cảm giác đầu óc cậu đang du lịch tận chân trời rồi.”

“…À,” Phương Trì suy nghĩ, “Có lẽ là đi Ấn Độ một chuyến.”

Tôn Vấn Cừ cười, dựa vào tường cười gần nửa ngày: “Này, cậu uống nhiều chút đi, cậu uống nhiều rồi đùa vui lắm.”

“Anh cũng uống không ít rồi đúng không, anh không sao chứ?” Phương Trì chống tay lên bệ bếp, quay đầu lại nhìn hắn.

“Tôi đã nói rồi, chỉ cần không uống rượu pha là không sao,” Tôn Vấn Cừ nói, “Có điều, giờ cũng hơi chóng mặt, đi ra ngoài tỉnh táo một lúc.”

“Đừng có xoắn chân vào nhau.” Phương Trì nói xong liền huýt sáo.

Tiểu Tử luôn ở trong nhà chờ mọi người thay phiên nhau đút đồ ăn cho chạy ra, trốn vào trong bếp, Phương Trì chỉ Tôn Vấn Cừ: “Tiểu Tử đi theo anh ta đi, anh ta mà lảo đảo chân mày gọi tao.”

Tôn Vấn Cừ cũng không đi đâu xa, quay về phòng lấy áo khoác mặc vào rồi quay trở ra sân.

Tiểu Tử vẫn vẫy cái đuôi đi theo cạnh hắn.

Loanh quanh vài vòng xong, Phương Trì thò đầu từ trong nhà bếp ra gọi về hướng phòng khách: “Ra bê sủi cảo_____”

Hai chữ “Sủi cảo” còn bị mất tiếng, Tôn Vấn Cừ nghe thấy liền buồn cười.

Thằng bé này uống rượu vào rồi đúng là không giống bình thường, ngơ ngơ ngẩn ngẩn.

Câu này Phương Trì vừa mới gào lên xong, pháo nhà hàng xóm liền vang lên, Hồ Dĩnh vừa nhảy vừa che tai mà chạy vào bếp bưng sủi cảo.

Pháo nhà hàng xóm đều treo trên tường, Tôn Vấn Cừ bịt tai nhìn chằm chằm từng đóa hoa vàng chói nổ ra trong đêm tối đến say sưa, tay đột nhiên bị người kéo.

"Hoàng tổng tổng sợ tè ra quần rồi" Phương Trì ghé vào tai hắn nói.

"À, quên mất." Tôn Vấn Cừ nhanh chóng quay người chạy vào phòng.

Một bữa cơm ăn cả buổi tối, thật ra bụng cũng chẳng còn chỗ nữa, mọi người ăn một ít coi như để hợp với khung cảnh, rồi bắt đầu chuẩn bị đốt pháo.

Phương Trì vẫn chóng mặt, dưới chân không đứng vững, lại dựa vào cửa nhìn người khác bận rộn, Tôn Vấn Cừ lười biếng như trứng rắn vẫn một tay ôm Hoàng tổng, một tay nắm tai nó, đứng bên cạnh tường, mặt đang cười.

Tiếng pháo bốn phía ngày càng dày lên, trái một trận phải một trận trước một trận sau một trận, hợp lại thành một đoàn hoàn chỉnh, người đứng đằng xa cũng có thể chấn động từ trong ra ngoài.

Phương Trì đi qua che hai tai Tôn Vấn Cừ lại.

Hai tai Tôn Vấn Cừ lạnh buốt, cậu suy nghĩ rồi lại dùng lòng bàn tay che lại hai tai hắn.

Trong nhà đã chuẩn bị không ít bánh pháo và pháo hoa, nhưng vì không có trẻ nhỏ, cho nên mọi người đốt xong cũng đều trở về phòng, tiếp tục ăn uống trò chuyện.

Chú hai uống chưa đã, kéo Phương Trì qua cụng hai chén: "Mày còn cứng hơn cả anh rể mày nữa."

Chồng Phương Vân đã uống dựa vào tường hai mắt lim dim, Phương Trì đặt chén xuống, cầm lấy tay chú hai, cực kỳ thành khẩn nói: "Chú hai, con không thể uống thành anh ấy được, mai con còn phải ôn tập."

"Tha cho mày!" Chú hai đập một cái lên vai cậu, "Học tập cho giỏi, ngày ngày tiến về phía trước!"

"Con buồn ngủ rồi," Hồ Dĩnh vùi trong ghế sofa, "Con muốn đi ngủ."

"Tiểu Dĩnh qua nhà thím ngủ, ngủ phòng Phương Trì," Mẹ sắp xếp, "Mấy ông đàn ông chú hai chắc không ngủ đâu nhỉ?"

"Không ngủ, có ngủ cũng chỉ cần tàm tạm trên sofa chỗ nào đó là được rồi," Chú hai nói, lại phất tay lên với cô, "Cô sang nhà anh ngủ, ngủ cùng chị dâu."

"Vậy là được rồi, cứ như vậy đi." Mẹ đập tay một cái.

"Cậu ngủ ở đâu?" Tôn Vấn Cừ hỏi Phương Trì.

"Ngủ gì mà ngủ," Phương Trì nói, "Anh chẳng bảo là, đêm ba mươi tôi với anh nói chuyện còn gì."

"Cậu như thế này?" Tôn Vấn Cừ nở nụ cười.

"Coi thường tôi à," Phương Trì quay người đi vào trong sân, "Anh chờ một lúc."

Tôn Vấn Cừ nhìn cậu đầu tiên là đá phải ghế dài, sau đó va vào khung cửa rồi mới đi ra ngoài, cười ngặt nghẽo nửa buổi.

Phương Trì định đi rửa mặt, có lẽ là vẫn dùng nước lạnh rửa, lúc vào nhà trên người còn mang theo hơi lạnh.

"Thế nào?" Tôn Vấn Cừ nhìn cậu, giơ tay chạm lên mặt cậu, quả nhiên là lạnh buốt.

"...Không có tác dụng gì, lạnh đến mức tôi run nhấc cái chén lên cũng run cầm cập," Phương Trì xoa mũi, "Thôi kệ đi, đi, lên tầng."

Tôn Vấn Cừ cười, cùng cậu lên tầng, vừa vào phòng Hoàng tổng liền nhảy xuống từ cánh tay Tôn Vấn Cừ, bỏ chạy lên giường rồi cứ thế chui vào trong chăn.

“Này,” Phương Trì đứng bên giường, lấy tay đập mấy cái lên chăn, “Để chỗ cho tao với, tao nằm sấp một lúc…”

“Ông nội cậu lúc nào thì phát tiền mừng tuổi?” Tôn Vấn Cừ cởi áo khoác, lấy Hoàng tổng từ trong chăn ra để lên gối, rồi giật chăn len nhỏ đắp lên người nó.

“Ngày mai, sáng sớm dậy dập đầu với ông bà nội đi chúc tết sau đó đếm tiền.” Phương Trì quay người, ngồi ở bên giường.

“À, vậy giờ cậu chúc Tết tôi đi.” Tôn Vấn Cừ đứng trước mặt cậu.

“Năm mới vui vẻ.” Phương Trì ngửa mặt lên nhìn hắn, “Ăn Tết vui vẻ.”

“Không đúng, lại một lần nữa.” Tôn Vấn Cừ híp mắt lại cười nói.

“Mẹ kiếp,” Phương Trì cũng cười theo, “Ba, ăn Tết vui vẻ?”

“Ngoan, ăn Tết vui vẻ,” Tôn Vấn Cừ kéo ngăn kéo ra, lấy ra một phong bao lì xì, đưa tới trước mặt cậu, “Đại cát đại lợi.”

Phương Trì ngây người, nhận lấy lì xì mở ra, bên trong là một xấp tiền, còn có một tờ giấy gấp gọn.

Mở ra, là một bức tranh rất nhỏ, cũng chỉ to bằng nửa lòng bàn tay, tranh cũng không phải chibi, mà là một bức phác họa gò má cậu.

“Người như tôi, mỗi lần muốn tặng người ta quà gì đó để tâm chút, lại chẳng sáng tạo được gì,” Tôn Vấn Cừ dựa vào bàn, dùng giọng không cao mà nói, “Bình thường cũng chỉ là viết mấy chữ, vẽ bức tranh…”

“Anh tặng tôi cái này không đúng rồi,” Phương Trì nói, “Anh nên vẽ anh tặng cho tôi chứ.”

“Thế à,” Tôn Vấn Cừ nhìn cậu, cong khóe miệng, “Được rồi, muốn thế nào?”

“Thế nào cũng được,” Phương Trì ngã xuống giường phía sau, giơ bức tranh nhỏ kia lên nhìn, “Anh thật sự rất…tốt.”

*thịt vịt kho tàu:

40. Chương 40

Hiện giờ tiếng pháo bốn phía vẫn còn đang ở giai đoạn sục sôi, cũng may là mấy nhà hàng xóm đã đốt xong, đóng cửa phòng cửa sổ lại, âm thanh nhỏ đi nhiều.

Tai bị chấn động nửa ngày đột nhiên lại lắng xuống, cảm giác có hơi trống rỗng.

Thế nhưng, vẫn có thể ngửi thấy mùi khói pháo len lỏi qua khe cửa, mang theo hương vị đặc trưng của ngày Tết.

Tiếng pháo không quá điếc tai, cùng với hương vị như vậy đan xen vào nhau, hiện lên yên tĩnh trong không gian không lớn này.

Phương Trì có lẽ đã uống nhiều rồi, nằm trên giường vẫn đang giơ bức tranh nhỏ kia, cũng không biết tay có mỏi không.

Chắc là chưa mỏi, dù sao cũng luyện leo núi, cánh tay và lực tay đều mạnh.

Tôn Vấn Cừ ngồi vào trước bàn, tiện tay cầm lấy tờ giấy, bật đèn bàn lên bắt đầu vẽ.

Vẽ Phương Trì hắn còn nghĩ nửa buổi, Phương Trì bảo hắn tự vẽ mình, hắn lại có hơi không biết phải làm thế nào, lấy cái gương nhỏ từ trong ngăn kéo ra đặt lên bàn nhìn.

Quá đẹp trai.

Sao lại có thể đẹp trai như này.

Phương Trì không hiểu mấy thứ này, Tôn Vấn Cừ chẳng cần bao lâu đã có thể vẽ ra được mình, tàm tạm nhìn được, lừa người không chuyên như Phương Trì không thành vấn đề.

Hắn viết tên mình và ngày tháng vào góc phải phía dưới bức tranh, sau đó đứng dậy đi tới bên giường đưa cho Phương Trì: "Đây."

"…Nhanh vậy?" Phương Trì còn đang giơ bức tranh kia nhìn, nhận lấy tấm này liền giơ cả hai tấm nhìn, nói có hơi lắp bắp, "Anh vẽ chính mình còn…vẽ đẹp trai hơn cả vẽ tôi."

"Cái này có liên quan gì đến vẽ ai," Tôn Vấn Cừ nằm uỵch xuống giường, song song với cậu, đưa tay chỉ tranh, "Tôi trông đẹp trai hơn cậu."

"Ồ," Phương Trì đáp một tiếng, bỏ cả hai bức tranh vào trong bao lì xì, sau đó nghiêng đầu đi nhìn hắn, hai mắt hơi vô định, "Anh cho tôi lì xì bao nhiêu thế?"

"Tự cậu đếm đi chứ." Tôn Vấn Cừ nói.

"Vậy để mai đếm đi, giờ đếm cũng không rõ," Phương Trì híp mắt, "Anh nhìn thử tôi xem, tôi có phải là mắt lác rồi không? Tôi nhìn thấy có hơi…nhập nhòe."

"Như này rồi còn không thừa nhận là uống nhiều?" Tôn Vấn Cừ nhìn chằm chằm hai mắt của cậu, "Chưa lác."

"Tôi không phải không thừa nhận," Phương Trì cười ha ha, "Giờ đang chóng mặt lắm, nhắm mắt lại là ngủ được luôn."

Tình huống trước mặt rất hiếm thấy, Tôn Vấn Cừ vẫn đang nhìn Phương Trì, Phương Trì cũng không lảng tránh ánh mắt của hắn, tuy rằng hơi mơ màng, nhưng lại thản nhiên cùng hắn nhìn nhau, có lẽ cũng chỉ có thể xuất hiện vào lúc uống nhiều rồi.

"Tôi nói với cậu," Tôn Vấn Cừ gối lên cánh tay, "Lần đầu tiên tôi nhìn thấy cậu, liền thấy thằng nhóc con này, ánh mắt trông không tệ, rất sâu, đáng tiếc lại là tên lừa đảo."

"Vậy à," Phương Trì nở nụ cười, "Ông nội tôi bảo cả nhà tôi…. cũng chỉ có mắt tôi như thế, giống ông cố tôi."

"Vậy cậu cũng biết chọn đấy chứ, mũi nhìn ra được là giống mẹ cậu." Tôn Vấn Cừ nói.

"Con trai giống mẹ chứ," Phương Trì trở mình, nằm nghiêng nhìn hắn, "Anh cũng giống mẹ anh đúng không, mẹ anh chắc là đẹp lắm."

"Mẹ tôi à," Tôn Vấn Cừ giật nhẹ khóe miệng, "Ừ, đẹp lắm."

"Sao lại giận rồi," Phương Trì đưa tay sờ lên mảnh xương nhỏ lộ ra ngoài cổ áo hắn, "Này, tôi uống nhiều rồi mới dám hỏi, anh có phải là… quan hệ của anh với người nhà không tốt đúng không?"

"Ừ," Tôn Vấn Cừ cười, "Là không tốt lắm….là không tốt thật."

"Tại sao?" Trong giọng Phương Trì có lẫn giọng mũi, nghe như sắp ngủ.

"Ba tôi thấy tôi không ra tích sự gì," Tôn Vấn Cừ nói.

“Không thể nào? Phải thế nào mới gọi là có tích sự được?” Phương Trì hơi mơ màng nháy mắt một cái, “Anh viết chữ đẹp, vẽ tranh cũng đẹp, còn biết kéo đàn nhị, còn có thể làm đồ gốm….Cầm kỳ thi họa… Anh biết đánh cờ đúng không?”

“Biết đánh cờ vây.” Tôn Vấn Cừ nhìn cậu.

“Vậy cầm kỳ thi họa gốm, thứ nào anh cũng giỏi, còn không nên tích sự gì?” Phương Trì chậc một tiếng, “Tôi nếu có con trai như thế đã cười đến tận trời.”

“Cậu nghĩ hay nhỉ.” Tôn Vấn Cừ nở nụ cười.

“…Cũng phải.” Phương Trì tuy đã buồn ngủ đến mức mí mắt đánh nhau liên tục, nhưng giờ cũng có thể nhìn thấy ánh mắt cậu đột nhiên ảm đạm đi, “Cũng đúng.”

Tôn Vấn Cừ nhíu mày, ngón tay gẩy lên cằm cậu: “Aiii, ý tôi là cậu nghĩ cậu có được con trai như tôi à, nghĩ hay nhỉ.”

“Con trai thế nào, tôi vẫn là nghĩ quá tốt.” Phương Trì thở dài khe khẽ.

Tôn Vấn Cừ không nói gì, ngón tay còn đang nhẹ nhàng gẩy gẩy cằm cậu.

Phương Trì nhắm nửa mắt như là đã ngủ, mà sau một lúc lại mở ra: “Tại sao anh sau đó không viết ”thêm phúc thêm đinh“? Cái câu đối kia ấy?”

“Nói vô tình một câu thôi cậu đã như thế rồi,” Tôn Vấn Cừ chậc một tiếng, “Nếu viết thật, không phải là để cậu nhìn thấy không chịu được lại khóc à.”

“Nói gì thế,” Phương Trì nhắm mắt lại, nở nụ cười, “Tôi lên tiểu học là đã không khóc nữa rồi.”

Tôn Vấn Cừ nhìn cậu không nói gì.

Phương Trì cũng không nhúc nhích, ngay lúc Tôn Vấn Cừ nghĩ là cậu đã ngủ rồi, mắt lại hé ra: “Này.”

“Sao?” Tôn Vấn Cừ đáp một tiếng, “Buồn ngủ rồi thì cậu ngủ đi.”

“Nhà anh biết chuyện của anh à?” Phương Trì hỏi.

“Chuyện gì?” Tôn Vấn Cừ đưa tay ra đằng sau nhẹ nhàng gãi gãi trong lông Hoàng tổng.

“Là chuyện… anh… thích đàn ông.” Phương Trì nói có hơi vất vả.

“Biết.” Tôn Vấn Cừ nói.

“Bọn họ phản ứng thế nào?” Phương Trì nhắm hai mắt lại, “Ôi tôi ngất rồi.”

Tôn Vấn Cừ dừng một lúc rồi mới nói một câu: “Không phản ứng gì.”

Phương Trì cười, trở mình nằm ngửa.

Tôn Vấn Cừ không nhúc nhích, vẫn nhìn gò má Phương Trì.

Đường nét gò má Phương Trì rất đẹp, rõ ràng mà không gấp khúc, hai mắt, sống mũi, miệng, cằm, tạo thành đường viền hoàn mỹ.

Im lặng một phút chốc, Tôn Vấn Cừ đoán là cậu đã ngủ, định ngồi dậy đắp chăn cho cậu, mới vừa ngồi lên, Phương Trì đã lầm bầm một câu.

“Sao?” Tôn Vấn Cừ quay mặt sang nhìn cậu.

Phương Trì mở mắt ra, cùng hắn nhìn nhau, nhưng không lên tiếng.

“Cậu nói gì?” Tôn Vấn Cừ nhích lại gần trước mặt cậu.

“Tôi nói lúc anh làm đồ gốm, đặc biệt dễ nhìn.” Phương Trì nói.

“Ồ.” Tôn Vấn Cừ đáp một tiếng.

Im lặng mắt nhìn nhau sau đó, mơ hồ có hơi quen biết.

Tôn Vấn Cừ vẫn nhớ.

Lần trước sau khi im lặng như vậy, hắn đã trúng một cú đấm, khóe mắt bầm máu đến mấy ngày mới hồi phục được.

Mà lần này có hơi khác, là ánh mắt của Phương Trì, có lẽ là rượu đã tăng lên lòng can đảm, cậu vậy mà không theo thói quen lảng tránh đi.

"Cậu…" Tôn Vấn Cừ hắng giọng một cái, tuy là hiện giờ hắn có vài ý nghĩ, nhưng đối mặt Phương Trì vẫn còn đang rối rắm hoặc là đã uống say rồi, những ý nghĩ này của hắn đều không thích hợp lắm.

Định chuẩn bị để cho Phương Trì ngủ yên ổn, Phương Trì đột nhiên nhấc cánh tay lên, kéo vai hắn xuống một cái.

Động tác này xuất hiện có hơi đột ngột, nhất là Phương Trì dùng sức rất mạnh, ôm lấy vai hắn kéo về phía mình, Tôn Vấn Cừ vốn đang nghiêng người ngồi không có chỗ chống đỡ cứ thế bị cậu kéo đổ xuống giường.

Hoàng tổng nhảy ra từ bên trong chăn, lẻn đến trên bàn.

Tôn Vấn Cừ hơi giật mình, trong thời gian ngắn vẫn chưa tìm được lời để nói, cũng không tìm được phản ứng thích hợp.

Phương Trì cũng chẳng cho hắn thời gian lẫn cơ hội, ngay lúc hắn ngã xuống giường, đã vươn mình qua người hắn, đè lên.

Sau đó, cúi đầu hôn lên miệng hắn.

Nụ hôn này của Phương Trì, đơn giản rõ ràng, không thừa thãi bao nhiêu bước đi, môi vừa áp lên, đầu lưỡi đã len qua giữa răng đi vào…

Đủ thô bạo.

Đây là phản ứng đầu tiên của Tôn Vấn Cừ.

Nói thật, cho dù Phương Trì làm ra hành động này xuất phát từ nguyên nhân gì đi nữa, dưới tình huống này, Tôn Vấn Cừ đều không định từ chối.

Lý Bác Văn nói đúng lắm, ba năm rồi.

Hắn đón nhận đầu lưỡi của Phương Trì, thăm dò dây dưa.

Chỉ là Phương Trì đáp lại kịch liệt hơn so với hắn tưởng tượng nhiều lắm, khiến hắn có hơi không phản ứng kịp.

Ngay lúc răng môi triền đấu còn chưa bình ổn lại, tay Phương Trì đột nhiên âm thầm len vào trong áo hắn.

Lòng bàn tay Phương Trì hơi thô ráp, lúc mơn trớn trên làn da hắn như thể mang theo dòng điện, khiến

hơi thở của Tôn Vấn Cừ bỗng chốc trở nên gấp gáp, giơ tay vòng qua sau Phương Trì vén áo cậu lên, hung ác mà xoa mấy cái trên tấm lưng rắn chắc của cậu.

Phương Trì dường như có hơi dừng lại một chút, sau khi xoa mạnh mấy cái trên eo hắn rồi, môi thuận một đường hôn từ khóe miệng đến bên cổ, cuối cùng, vùi mặt vào bên trong hõm vai hắn.

Tôn Vấn Cừ đột nhiên hơi choáng váng, như thể rượu mời vừa nãy chưa hoàn toàn phát tác giờ mới bùng nổ, thiêu cháy trong thân thể đến mức hắn đã muốn hung ác mà giải tỏa cùng Phương Trì một lần.

Nhưng động tác của Phương Trì đã từ từ dừng lại.

Tôn Vấn Cừ xoa cậu hai cái, còn đang nghĩ xem cậu là thế nào, Phương Trì liền ghé vào tai hắn, nhỏ giọng lầm bầm câu gì đó không rõ.

"Cái gì?" Tôn Vấn Cừ hỏi.

Phương Trì không còn tiếng động.

"Này?" Tôn Vấn Cừ cảm thấy mình mới vừa đốt được lửa lên tí tách đã chẳng có củi, nghiêng đầu đi nhìn Phương Trì, lại nghe thấy tiếng ngáy trầm thấp của cậu.

"Không phải chứ?" Lửa trong người Tôn Vấn Cừ bị dập tắt trong nháy mắt, đẩy Phương Trì một cái, "Cậu giỏi lắm Phương Tiểu Trì!"

Phương Trì hừ một tiếng, cũng không tỉnh lại nữa.

"Tôi đệt chứ?" Cánh tay Tôn Vấn Cừ dang ra trên giường, có hơi dở khóc dở cười, "Má nó, cậu…"

Phương Trì thực sự là uống say rồi.

Nằm úp sấp trên người hắn, đã vậy còn nằm sấp rất vững vàng, Tôn Vấn Cừ đẩy hai lần cũng chẳng thể xốc cậu ra được.

"Cậu nặng thật đấy," Tôn Vấn Cừ thở dài, "Cứ thế đè chết tươi cha cậu."

Tôn Vấn Cừ uống cũng không ít, lửa bị nhen lên lại bị ép dập đi, giờ đã không còn tâm trạng gì nữa, chỉ cảm thấy cả người mềm oặt, rất buồn ngủ.

Nằm tích góp sức lực tầm hai phút, lần thứ hai vặn lấy cánh tay Phương Trì đẩy hai cái, Phương Trì mới

hơi miễn cưỡng cau mày trở mình, lăn xuống từ trên người hắn.

Tôn Vấn Cừ ngồi dậy, kéo chăn qua ném lên người cậu, không biết sau đó mình nên làm gì

Nhìn chằm chằm Phương Trì một lúc, lại đưa tay vào trong chăn sờ soạng cậu mấy cái, cuối cùng thở dài, cầm gối qua, giật một nửa chăn đắp lên người mình, rồi nhắm hai mắt lại.

Mẹ nó chứ, chuyện gì thế này…

Rượu vào dễ thấy lạnh, Phương Trì cảm tưởng mình đang chạy như bay trong tuyết, gió thổi vù vù, cậu bất chấp gió tuyết mà lao về phía trước.

Giãy dụa một tuồng kịch lâu như vậy, cuối cùng cũng coi như tìm được cái lò sưởi, rất ấm áp, còn mềm mại nữa, cậu nhanh chóng lao đến, ôm chặt lấy.

Dễ chịu.

Cuối cùng, dễ chịu ấm áp mà ngủ đi.

Đêm hôm đó, ngủ không sâu lắm, tiếng pháo người thức đêm đón giao thừa thi thoảng lại vang lên, Phương Trì cảm giác mình cả đêm đều như đang tỉnh, mà dường như lại cũng chẳng tỉnh được lần nào.

Ý nghĩ duy nhất của cậu là buồn ngủ quá, lạnh quá, ôm chặt lò sưởi.

Cuối cùng, lúc bị tiếng pháo nhà hàng xóm làm tỉnh dậy, trời đã sáng choang, ánh mặt trời chói lòa cũng đã lọt qua khe rèm cửa sổ vào phòng.

Cậu rất không tình nguyện mà ngáp một cái, sau đó nhìn chằm chằm cái cổ trước mắt mình, nhìn một lúc rất lâu.

Cuối cùng, nhìn thấy cái hình mỏ neo màu đen nhỏ kia, mới đột nhiên hoàn toàn tỉnh táo lại.

Cậu ôm chặt Tôn Vấn Cừ ngủ một buổi tối.

Mơ mơ màng màng, cậu dường như còn cảm thấy, trước đó hẳn là phải có chuyện gì khác nữa.

Là gì nhỉ…

Là…

Phương Trì rón rén rời giường, nhẹ tay nhẹ chân mà đắp chăn lên người hắn, sau đó lại rón rén mặc áo khoác vào, rón rén mở cửa ra ngoài rồi đóng cửa lại, Tôn Vấn Cừ mới xoay người, cử động cánh tay đã bị siết chặt cả buổi tối.

Hắn vẫn luôn không biết Phương Trì ngủ rồi sẽ thế nào, đêm nay coi như là được trải nghiệm sâu sắc, dã man bá đạo, ôm dính vào rồi là không buông tay, như bắt kẻ trộm, cảnh sát chưa đến là chưa thả ra.

Đáng tiếc, cả một đêm, cảnh sát đều chẳng thấy đâu.

Tôn Vấn Cừ chậc một tiếng, cởi quần áo còn đang mặc trên người ra ném xuống đất, quấn chăn vùi mặt vào trong gối, nhắm mắt lại.

"Anh có bao nhiêu tiền mừng tuổi thế?" Hồ Dĩnh trong sân ngăn Phương Trì lại, cười híp mắt hỏi.

"Em được bao nhiêu anh được từng ấy chứ sao," Phương Trì cười, lấy tiền lì xì ra từ đâu đó, rút tờ một trăm ra, "Chúc anh đi rồi anh cũng cho."

"Anh Tiểu Trì ăn Tết tốt lành," Hồ Dĩnh lập tức cười nói một câu.

"Ngoan." Phương Trì bỏ tiền vào tay con bé.

"Cũng chỉ có anh tốt, anh Tiểu Huy keo kiệt, cứ không cần không cần," Hồ Dĩnh vừa nói vừa liếc mắt nhìn vào tiền lì xì trong tay cậu, hai mắt trợn tròn: "Anh đây là định cho lì xì người khác hay người khác cho anh đây? Nhiều thế?"

"Hả?" Phương Trì cúi đầu liếc mắt nhìn, lúc nhìn thấy một xấp tiền bên trong bao lì xì mới nhớ ra, đây là tiền lì xì hôm qua Tôn Vấn Cừ cho.

Độ dày cũng ít nhất phải hơn hai ngàn, nhà cậu không cho tiền lì xì to đến thế, cậu vội vàng nhét tiền lì xì lại trong túi: "Đây là…. Toàn bộ tiền lì xì của anh đặt cùng nhau."

"Sướng thật," Hồ Dĩnh nở nụ cười, lại nhìn lên trên tầng, "Anh Tôn còn chưa dậy à?"

"Không biết…chắc là chưa," Phương Trì cũng liếc mắt nhìn lên tầng, rèm cửa sổ vẫn còn đang kéo lại, "Hôm qua anh ấy cũng uống không ít, chắc vẫn còn đang ngủ."

"Ồ…" Hồ Dĩnh ôm lấy tay cậu, "Anh Tôn bao nhiêu tuổi rồi."

“Chắc là…gần 30,” Phương Trì nói, “Làm sao?”

“À? Vậy là chú rồi,” Hồ Dĩnh vừa nghĩ lại vừa cười, “Em thấy anh ấy nhìn đẹp trai lắm.”

Phương Trì chậc một tiếng: “Em cả ngày toàn nghĩ chuyện gì thế?”

“Nghĩ trai đẹp,” Hồ Dĩnh buông cánh tay cậu ra, chạy vào trong nhà bếp, “Ông ngoại, con muốn ăn!”

Đúng là đẹp trai thật.

Phương Trì xoa mũi, huýt sáo, Tiểu Tử chạy từ sân sau xuyên qua phòng khách tới, cậu hô to vào bếp: “Ông nội, con đi loanh quanh một lúc.”

“Đi đi đi đi, buổi trưa về ăn cơm,” Ông nội trong nhà bếp nói, “Sủi cảo thịt lợn con thích nhất, toàn là thịt.”

“Vâng.” Phương Trì đáp một tiếng, rồi dẫn Tiểu Tử chạy ra ngoài.

Đường trong thôn ngập một màu đỏ của xác pháo, nổi bật trên mặt tuyết lên vẻ vui vẻ tươi đẹp, một đám trẻ con vừa cười vừa reo hò mà chạy trên đường, thỉnh thoảng dừng lại đốt mấy bánh pháo.

Phương Trì kéo mũ xuống, đeo tai nghe lên, vặn to nhạc, thuận đường chạy ra ngoài làng.

Sau núi rất yên tĩnh, gần đây trong thôn không có ai lên núi, cũng không có đoàn bác gái đi bộ, cả ngọn núi và đường nhỏ bên dưới núi, chỉ có một mình Phương Trì.

Còn có một con chó tràn đầy sinh lực.

Phương Trì rất thích cảm giác này, một mình, cảnh sắc quen thuộc, không khí quen thuộc, không bị làm phiền, không nghĩ tới quá nhiều chuyện linh tinh.

Chỉ có chạy, cất bước, nhanh chân bước đi, chạy về phía trước.

Trong tai là tiếng nhạc, lẫn với hơi thở của mình.

Chạy về phía trước, mặt và cổ đều đã cảm nhận được gió lạnh lẽo, khiến người ta tỉnh táo, cũng khiến người ta bình tĩnh.

Chẳng bao lâu, Phương Trì đã thuận theo con đường mà chạy vào trong núi, đường núi nhấp nhô, nhưng

bùn đất lại đàn hồi, chạy rất dễ chịu.

Cậu rất quen thuộc ngọn núi này, lúc còn nhỏ ông nội sẽ dẫn cậu từ nơi này lên núi, đốn củi, hái nấm, mùa hè cậu sẽ tới hồ nước ở nơi xa nhất ít người tới nhất kia ngâm mình, nhảy từ tảng đá cao cao xuống lặn.

Nguyên nhân cậu tập leo núi, gần như cũng là từ lúc đó mà thành.

Vẫn luôn chạy vào trong núi, không có đường thì lại trèo lên trên.

Cậu thích nghe thấy hơi thở của mình, thích cảm giác mồ hôi rơi xuống trên mặt, trượt xuống lưng.

Cũng thật là hoang dại mà.

Sau này lên thị trấn vẫn luôn không quen, luôn muốn chạy về nhà, không dễ dàng mà làm quen được một thời gian, lại phải lên thành phố học cấp ba.

Cảm giác, càng ngày càng xa nhà.

Nếu như sau đó thật sự lại đến nơi khác học đại học, vậy lại càng xa nhà hơn, về nhà một chuyến, có khi phải qua nghìn núi vạn sông.

Gặp Tôn Vấn Cừ một lần chắc cũng rất khó?

…Lại nghĩ đến tận đâu rồi.

Phương Trì mỗi lần vào núi chạy bộ, không đến mấy tiếng sẽ chưa ra, có điều hôm nay là mùng một đầu năm, cậu không thể đi lâu quá, buổi trưa còn phải về ăn sủi cảo nhân thịt lợn nữa.

Chưa tới hai tiếng, cậu đã chạy ra.

Cũng thật dễ chịu, vừa chạy vừa leo, toát mồ hôi toàn thân, cả người đều cảm giác được thả lỏng.

Dẫn theo Tiểu Tử chạy tới lối rẽ xuống núi, Tiểu Tử đột nhiên kêu mấy tiếng về phía trước, rồi vắt chân lên cổ chạy qua.

Phương Trì cũng nhìn về phía trước, phía trước đứng một người.

Là Tôn Vấn Cừ.

“Sao anh lại chạy tới đây?” Bước chân Phương Trì hơi dừng, gió quét tới, cậu liền chạy nhanh vài bước đến trước mặt Tôn Vấn Cừ, kéo tai nghe xuống.

“Chờ cậu chứ sao.” Tôn Vấn Cừ quấn rất dày, mũ, khăn quàng cổ, găng tay khẩu trang tất cả đều quấn lên người, nhưng đứng trong gió vẫn rụt cổ lại.

“Chờ tôi làm gì,” Phương Trì nhìn hắn chằm chằm, cả tai lẫn mắt Tôn Vấn Cừ đều đỏ ửng lên rồi, cậu nhíu mày, “Anh ở đây lâu chưa?”

“Nửa tiếng, chắc vậy.” Tôn Vấn Cừ khịt khịt mũi.

“Tìm tôi có việc gì à?” Phương Trì rất giật mình, “Vậy anh gọi cho tôi chứ.”

“Điện thoại của ngài ở đâu rồi?” Tôn Vấn Cừ nói.

“Trong túi…” Phương Trì tiện tay thò vào trong túi sờ, không sờ thấy, “Tôi không mang à? Để đâu rồi?”

“Hỏi tôi à?” Tôn Vấn Cừ chậc một tiếng, “Tôi làm sao biết được, không thì tôi ngửi thử tìm cho cậu xem.”

“Chắc là vứt trong phòng khách rồi.” Phương Trì gãi đầu, đứng ở hướng đón gió, muốn chắn cho Tôn Vấn Cừ, “Tìm tôi có việc gì?”

“Không có việc gì,” Tôn Vấn Cừ hiểu được ý cậu, cũng hơi di chuyển về trước người cậu, để cho bản thân cũng tương đối vừa khéo với người cậu, “Tôi chỉ tới nhìn thôi.”

“Nhìn gì?” Phương Trì hỏi.

“Nhìn xem cậu có xảy ra chuyện gì rồi không.” Lúc Tôn Vấn Cừ nói câu này, giọng hạ xuống rất thấp, như thể không muốn để cậu nghe thấy.

“Tôi có thể…xảy ra chuyện gì được.” Phương Trì lập tức hơi lúng túng.

“Ai biết được, trặc chân, ngã sấp mặt, trượt bẹp mông, bị sói tha đi,” Tôn Vấn Cừ nói, “Ai mà biết được.”

Phương Trì bị một tràng của hắn làm cho buồn cười, nở nụ cười một lúc rồi lại trở về lúng túng, hắng giọng một cái: “Tôi không sao.”

“Về không?” Tôn Vấn Cừ kéo khăn quàng cổ, “Tôi muốn ăn sủi cảo.”

“Ừ, về đi.” Phương Trì liếc mắt nhìn hắn, quay người trở về.

Trang phục hôm nay của Tôn Vấn Cừ không thập cẩm tạp pí lù chút nào, áo khoác lông vũ màu đen, quần suông ống phối với đôi boots, đều là màu xám có hoa văn tối màu, khẩu trang cũng không đeo cái có hình cái miệng to như chậu máu hôm trước nữa, mà là một cái khẩu trang màu đen rất phổ thông, cả bộ khiến người ta cảm thấy rất thoải mái.

Rất khiến người ta nguôi giận.

Tôn Vấn Cừ rất nhiều lúc đều sẽ cho người khác cảm giác vậy.

Phương Trì nghĩ, liền quay đầu lại liếc mắt nhìn, Tôn Vấn Cừ đang cúi đầu rất nghiêm chỉnh mà đi theo sau cậu.

“Chắn được gió không?” Phương Trì hỏi.

“Không được,” Tôn Vấn Cừ nói bên trong khẩu trang, “Cậu phải có hình thể như chú hai nhà cậu chắc mới chắn được một ít.”

“Vậy mà anh vẫn đi như thế?” Phương Trì nói.

“Chắn được tàm tạm, hai tai tôi đau.” Tôn Vấn Cừ thở dài.

“Vậy…” Phương Trì hơi do dự, lấy tai nghe trên cổ xuống, xoay người đeo lên tai hắn, “Như vậy được chưa?”

“Ừ,” Tôn Vấn Cừ cười, “Sao không có nhạc?”

“Tắt chứ, anh muốn nghe không?” Phương Trì lấy máy ra.

“Không nghe, mấy cái bài chán chết của cậu tôi không nghe.” Tôn Vấn Cừ nói.

“Cũng không phải hoàn toàn là bài hát chán mà,” Phương Trì cười, “Còn có khúc đàn chán anh kéo nữa.”

“Nghe hay không?” Tôn Vấn Cừ kéo khẩu trang xuống, cong khóe miệng.

“Hay.” Phương Trì nhìn hắn, tim đập mạnh trong chốc lát.

“Buổi tối kéo thêm cho cậu nghe một đoạn đi.” Tôn Vấn Cừ nói.

“Anh mang đàn nhị theo à?” Phương Trì hơi ngạc nhiên.

“Ừ,” Tôn Vấn Cừ gật đầu.

“Vậy…. buổi tối nếu như ăn cơm muộn…” Phương Trì lắp bắp, “Vậy, nếu như muộn…là, anh có phải là… sẽ làm lỡ anh nghỉ ngơi…”

“Cậu có nghe không?” Tôn Vấn Cừ híp hai mắt lại.

“Nghe.” Phương Trì nói.

41. Chương 41

Về đến nhà, ông nội đã đang luộc sủi cảo rồi, cả nhà đều ở trong phòng khách trò chuyện, Hồ Dĩnh và Phương Huy đang ở ngoài sân cãi nhau.

Phương Trì cũng không nghiêm túc lắng nghe nội dung cụ thể, dù sao thì Phương Huy luôn như thế, cảm thấy bản thân rất có trình độ, cứ ai bất đồng ý kiến với nó, đều sẽ phải lí luận một hồi, không là không thể hiện được trình độ của nó ra, Hồ Dĩnh bình thường sẽ không đối chiến trực tiếp với nó, mày nói một tao nói hai, mày nói đông tao nói tây, mày nói chuyện quốc gia đại sự tao nói mai mua quần gì.

Hai đứa này, ai cũng đang nói rất máu lửa, thế nhưng Phương Trì vừa vào sân cái, Hồ Dĩnh liền không lên tiếng nữa, gọi một tiếng anh Tiểu Trì rồi nhìn ra phía sau cậu.

“Anh Tôn,” Con bé cười nhảy tới bên người Tôn Vấn Cừ, “Vừa khéo, sắp ăn sủi cảo rồi.”

“Ừ, anh đói rồi.” Tôn Vấn Cừ cười.

“Còn chưa nói hết, ” Phương Huy ở một bên nói, “Cứ là con gái thì không thể biết phân biệt đúng sai à? Giải phóng phụ nữ thì cũng không…”

“Không muốn nói với anh nữa.” Hồ Dĩnh quay đầu đi nơi khác.

“Giải phóng phụ nữ cũng không phải một dao là cắt được, em nói…” Phương Huy không từ bỏ mà vẫn nói tiếp.

“Hai đứa đã thảo luận đến cái cao siêu thế rồi?” Phương Trì vừa nghe liền cười vui vẻ.

“Ai ôi, phiền chết đi được,” Hồ Dĩnh cau mày nhỏ giọng nói, “Em cũng không biết thế nào mà kéo ra tận đấy, quá tinh tướng.”

“Mày nói…” Phương Huy còn định nói, bị Tôn Vấn Cừ ngắt lời.

“Tết nhất còn nói cái gì biết đúng sai có mệt không hả cắn người không tha có phải là thể hiện cậu cực kỳ có tư tưởng bác học không thiếu niên withyou thế nhưng dùng trình độ trước mắt của cậu có lẽ đừng nên đùa ôi sao sủi cảo hôm nay lại to như thế cơ chứ.” Tôn Vấn Cừ dùng tốc độ rất nhanh nói xong một lèo rồi cùng Phương Trì đi vào nhà bếp.

Phương Huy nhếch miệng không nói gì nữa, có khi còn không nghe rõ, Tôn Vấn Cừ nói một mạch quá nhanh, lẫn lộn tiếng Trung tiếng Anh, nói liên miên không một giây ngừng lại.

Phương Trì ở trong bếp cười nửa buổi: “Anh nói gì đấy.”

“Đọc kinh.” Tôn Vấn Cừ cười.

“Đoạn anh nói phía trước đó là tiếng phổ thông à,” Phương Trì cảm giác có hơi không phản ứng được.

“….Trời ạ, may mà thi văn đại học không thi nghe,” Tôn Vấn Cừ chặc một tiếng, cầm lấy một đĩa sủi cảo, “Cái này phải mang vào phòng đúng không?”

“Ừ.” Phương Trì gật đầu.

Ăn cơm trưa, Phương Huy không nói chuyện nhiều lắm, mặt mày đau đớn âm trầm vì mấy người trước mắt không thuốc nào cứu chữa được, Phương Trì cảm thấy vui vẻ cực kỳ, ăn tận mười cái sủi cảo.

Ngày hôm nay, nhân bánh là bà nội băm, hầu như đều là thịt, là loại cậu thích nhất.

“Bà nội bất công,” Phương Vân vừa ăn vừa cười nói, “Trong bọn con cũng chỉ có Phương Trì là thích ăn sủi cảo như kiểu thịt viên to thế này.”

“Ai bảo, bà cũng thích ăn,” bà nội ăn một cái sủi cảo, “Buổi tối bao cho con một cân toàn chay, con không phải cả ngày đều kêu muốn giảm béo à.”

“Đáng ghét,” Phương Vân nhích lại gần bà, “Bà nhìn con xem, có phải là gầy đi rồi không?”

“Gầy, cho nên phải bồi bổ thịt,” Bà nội gắp miếng sủi cảo nhét vào trong miệng cô, “Mau ăn.”

Cơm nước xong, lại ầm ầm mà thu dọn xong, từ giờ đến giờ cơm tối cũng chẳng có việc gì, thím hai bắt đầu mở hai bàn mạt chược, Phương Trì đang định hỏi xem Tôn Vấn Cừ có muốn đánh không, nhìn bốn phía một lúc lại chẳng thấy người.

"Tiểu Trì vào bàn không?" Chú hai nói.

"Con…hôm nay không xuất tiền." Phương Trì cười nói.

Tôn Vấn Cừ có lẽ đã lên tầng, cậu cũng di chuyển lên trên tầng.

Cửa phòng Tôn Vấn Cừ đang mở, ngay lúc cậu đang định do dự xem có nên nói hai câu gì đó hay cứ thế đi về phòng mình mà lại cảm thấy nhìn phải căn phòng bị Phương Huy làm cho tung tóe càng mất hứng hơn, lại nhìn thấy Tôn Vấn Cừ đang cầm điện thoại di động gọi điện.

Thế thì hay là về phòng mình đi.

Vừa định đi ra, Tôn Vấn Cừ ở trong phòng phất tay với cậu: "Vào đi."

"Anh đang gọi điện thoại mà." Phương Trì gãi đầu đi vào phòng.

"Lượng Tử," Tôn Vấn Cừ nói, "Không sao."

"Ồ." Phương Trì đáp một tiếng, ngồi xuống trước bàn, tiện tay cầm quyển "Kim cương toán học 12 dành cho kì nghỉ Tết" lên, định tận dụng mọi thứ an ủi mình làm, xem có thể làm ra được một viên kim cương không.

Tôn Vấn Cừ dựa vào bên cạnh cửa sổ, nghe nội dung nói, hẳn là đang nói với Lượng Tử chuyện bộ ấm kia.

Phương Trì cũng ngại nghe kỹ, đeo tai nghe lên, đã "nhìn lén" Tôn Vấn Cừ làm gốm rồi, chuyện quan trọng hắn nói với Mã Lượng cũng không cần nghe lén nữa.

Có điều, lúc trên mặt Tôn Vấn Cừ không mang theo vẻ mặt như cười như không mà nói nội dung đàng hoàng, còn rất khiến người ta cảm thấy ngột ngạt, chính là cảm giác ngột ngạt khiến người ta cảm thấy được chênh lệch.

"Không có chỗ nào ngồi à?" Tôn Vấn Cừ cúp điện thoại rồi thì gỡ tai nghe cậu ra hỏi một câu.

"Ừ," Phương Trì cúi đầu đọc sách, "Mọi người đến mùng ba về rồi thì sẽ có chỗ ngồi."

“Vậy tối hai hôm nay cậu ngủ ở đâu?” Tôn Vấn Cừ lại hỏi một câu.

“Tôi…” Đầu Phương Trì lại chúi xuống dưới, “Chen với ông nội tôi.”

“À,” Tôn Vấn Cừ lại đưa tay tới trước mắt cậu, dùng ngón tay trỏ ủn đầu cậu hướng lên trên, “Không sợ cận thật à, liếm nhiệt tình thế.”

“Liếm liếm cho khỏe.” Phương Trì ngồi thẳng lại.

“Cậu làm đi.” Tôn Vấn Cừ quay người, cứ thế giơ tay lên cởi áo trên người ra.

Phương Trì ngây người, sặc một cái, chưa chờ cậu lấy lại tinh thần, Tôn Vấn Cừ cũng đã đạp quần ra, nhào lên giường, Phương Trì nhìn đề thi kim cương khụ khụ một tràng.

“Làm sao thế?” Tôn Vấn Cừ chui vào chăn nhìn cậu.

“Không,” Phương Trì liếc mắt nhìn hắn, “Anh….cởi quần áo ngủ à?”

“Phí lời,” Tôn Vấn Cừ nói, “Cả tối hôm qua ngủ mặc quần áo một đêm, hôm nay còn mặc tiếp à?”

“….À,” Phương Trì nhanh chóng nằm nhoài lại lên bài tập, “Anh ngủ đi.”

Tối hôm qua.

Tối hôm qua.

Tối hôm qua rút cuộc đã xảy ra chuyện gì, nói thật thì, Phương Trì thật sự không nhớ rõ lắm.

Hoặc là nói, cậu nhớ rõ, thế nhưng trong trí nhớ của cậu, cả hành trình đều như đang nhìn ống kính di chuyển, khiến cậu có hơi không rõ là mơ hay là thực.

Không.

Có lẽ cậu biết đó là thực, nhưng lại không thể nào tin nổi.

Phương Trì nhìn chằm chằm bài tập, bút soạt soạt trên tờ nháp tính toán.

Tôn Vấn Cừ không hề nói gì, một chữ cũng không nhắc tới, lúc nói đến tối hôm qua, còn thật sự như thể chưa từng xảy ra chuyện gì.

Phương Trì lặng lẽ dùng khóe mắt liếc nhìn Tôn Vấn Cừ, Tôn Vấn Cừ đang nghiêng người mặt quay về phía tường mà chơi với Hoàng tổng, tiến hành hoạt động vỗ về trước lúc ngủ, Tôn Vấn Cừ trong trạng thái này kiểu gì cũng khiến Phương Trì cảm thấy chỉ là một đứa trẻ.

Trước đây, rất nhiều lúc cậu đều thấy Tôn Vấn Cừ rất ngây thơ, không hề người lớn chút nào, có lúc còn như bị bệnh thần kinh.

Từ từ tiếp xúc sâu hơn mới từng chút một phát hiện ra, một mặt khác của Tôn Vấn Cừ lại sâu không lường được.

Những lúc thi thoảng cảm giác được, loại cảm giác bằng vai phải lứa với Tôn Vấn Cừ mới có thể biến mất, nhận ra được đây là một người đàn ông lớn hơn cậu mười tuổi, tài hoa, có phong cách, đã vậy còn có thể có cố sự.

"Cậu muốn làm bài tập, thì nghiêm túc làm đi, còn không muốn làm, thì đừng lãng phí thời gian ngẩn ngơ nữa, không bằng nghỉ ngơi một lúc hoặc đi đánh hai ván mạt chược." Tôn Vấn Cừ đột nhiên nói với bức tường một câu.

"À?" Phương Trì sợ hết hồn, quay đầu lại nhìn hắn, "Tôi…đang làm đây."

"Cậu đang làm cái rắm mà đây," Tôn Vấn Cừ trở mình quay mặt về phía cậu, "Cậu làm bài tập toán đấy, bút còn không cử động, cậu là thần đồng à, tính nhẩm hết?"

"À, à, à, à." Phương Trì gãi đầu, "Tôi làm làm làm rồi, bắt đầu làm rồi."

"Nghiêm túc đi, tôi thấy nhà cậu không ai có mong đợi cậu thi được đại học đâu, cậu cũng chỉ đành tự mình gánh mình thôi," Tôn Vấn Cừ nói, "Tự cậu không vội cũng sẽ chẳng ai vội hộ cậu, cùng lắm thì về cửa hàng giúp ba mẹ, cậu muốn thi cho tốt thì phải quyết tâm, không muốn thi thì cũng đừng tự bắt ép mình."

Phương Trì nhìn hắn, không nói gì.

"Nghe hiểu không, hiểu thì ừ không hiểu thì lại đây để tôi đánh cho một trận." Tôn Vấn Cừ nhìn cậu.

"…Hiểu." Phương Trì nói.

"Có hay không, không cần đoán mò, thi xong rồi có nhiều thời gian suy nghĩ," Tôn Vấn Cừ nói xong liền quay người về phía tường.

Phương Trì im lặng nửa buổi, đeo tai nghe lên, bắt đầu vùi đầu làm bài.

Vẫn luôn làm bài đến trước giờ cơm tối, làm liên tục ba tiếng không ngừng nghỉ, làm xong được hai đề, đương nhiên vẫn sẽ có bài không làm được, đều để trống đấy.

Tôn Vấn Cừ với Hoàng tổng luôn ngủ, ngủ ba tiếng chẳng hề nhúc nhích, như thể không tồn tại.

Lúc Phương Trì gỡ tai nghe ra mới nghe thấy hơi thở rất nhẹ rất chậm của Tôn Vấn Cừ, ngược lại thì Hoàng tổng vẫn luôn khò khè nhỏ, nghe như bị thứ gì bịt vào mũi.

Phương Trì đứng lên cử động một lúc, cả người ê ẩm nhức nhói, nghe tiếng Hoàng tổng khò khè lại không yên tâm lắm, bình thường Hoàng tổng ngủ đâu có ngáy…

Cậu đi tới bên giường định nhìn thử xem tại sao lại khò khè, thế nhưng Hoàng tổng đang cuộn mình bên cạnh mặt Tôn Vấn Cừ, cũng không nhìn rõ được là tư thế gì.

"Hoàng tổng?" Phương Trì nhỏ giọng gọi nó, "Hoàng tổng tổng?"

Hoàng tổng không phản ứng, tiếp tục khò khè, cậu khom người, lại gần bên trong giường, "Con õng ẹo này? Mày sắp nghẹt thở chết rồi đấy à?"

Từ góc độ này chỉ có thể nhìn thấy một lỗ tai một chóp đuôi của Hoàng tổng cùng với một phần ba gò má của Tôn Vấn Cừ, cậu đành phải quỳ một chân lên giường, chống tay lên giường, rướn người vào trong nhìn lên Tôn Vấn Cừ.

Lần này, cuối cùng đã nhìn thấy rõ, chóp mũi Hoàng tổng đang dán vào cánh tay Tôn Vấn Cừ.

"Nghẹt chết mày đi," Phương Trì nhỏ giọng nói một câu, duỗi tay tới, rất cẩn thận mà di chuyển Hoàng tổng sang bên cạnh.

Hoàng tổng có hơi miễn cưỡng mà phe phẩy đuôi.

Lúc chóp đuôi đảo qua cằm Tôn Vấn Cừ, Phương Trì cũng cảm thấy đại sự không ổn rồi.

Ngay khi cậu thả Hoàng tổng định nhanh chóng xuống giường, Tôn Vấn Cừ cau mày mở mắt ra.

Phương Trì chỉ đành phải tiếp tục giữ cái tư thế này, giờ mà nhảy ra thì có vẻ quá chột dạ.

Tôn Vấn Cừ có lẽ là đang ngủ rất sâu, mở mắt ra mê man mà trừng cậu gần hai mươi giây mới nói: "Sao?"

“Tôi…. Hoàng tổng ngáy ngủ.” Phương Trì chỉ vào Hoàng tổng.

“Sao?” Tôn Vấn Cừ vẫn phản ứng như vậy.

“Bình thường nó không khò khè, tôi chỉ sợ nó nghẹt thở, anh biết không, giấc ngủ khò khè tạm dừng gì gì đó…” Phương Trì giải thích.

“….Là ngưng thở tạm thời lúc ngủ.” Tôn Vấn Cừ nói.

“Ồ.” Phương Trì gật đầu.

“Nó cũng có tạm ngừng đâu.” Tôn Vấn Cừ nhìn Hoàng tổng.

“Aii,” Phương Trì nhảy xuống giường, “Chỉ là nó khò khè, tôi hơi lo lắng đi nhìn thử, kết quả thấy mũi nó chạm vào cánh tay anh, liền lấy ra.”

“Năng lực ngôn ngữ của cậu đúng là phó mặc cho trời đất,” Tôn Vấn Cừ ngáp một cái, vừa duỗi người vừa nói, “Chỉ một câu thế thôi mà nói nửa buổi mới nói rõ được, mấy giờ rồi?”

“Hơn năm giờ,” Phương Trì nhìn điện thoại di động, “Sắp ăn cơm rồi.”

“Ngủ lâu vậy cơ à,” Tôn Vấn Cừ quấn chăn nằm sấp trên gối rồi nhắm hai mắt lại, “Cậu làm xong bài tập rồi à?”

“Làm xong hai đề,” Phương Trì cảm thấy hiệu suất của mình hôm nay cao chưa từng có, “Tối anh xem hộ tôi đi?”

“Ừ,” Tôn Vấn Cừ đáp một tiếng, “Cậu đi ăn cơm đi.”

Phương Trì đứng lên liền dừng lại: “Anh thì sao?”

“Tôi ăn trong phòng,” Tôn Vấn Cừ nói, “Chốc nữa cậu lấy hộ tôi mấy cái sủi cảo lên đây đi.”

“Không xuống ăn cùng à?” Phương Trì ngạc nhiên.

“Không nổi nữa,” Tôn Vấn Cừ nhắm mắt lại cười, “Tôi cũng không phải người nhà cậu, Tết nhất cả ngày lẽo đẽo ăn cùng cũng không hợp, ba mươi cùng ăn thì cũng không sao, còn có thể bữa nào cũng xuống à.”

“Vậy thì có làm sao.” Phương Trì nhíu mày.

“Mười lăm cái đi,” Tôn Vấn Cừ nói, “Sủi cảo hôm nay to, mười lăm cái chắc đủ rồi.”

Phương Trì đoán hắn sẽ không đi xuống, liền thở dài: “Được rồi, tôi lấy thêm cho anh mấy món ăn nữa.”

“Có thức ăn thì mười cái sủi cảo là đủ rồi.” Tôn Vấn Cừ cười.

Bà nội cũng không ngạc nhiên chuyện Tôn Vấn Cừ không xuống tầng ăn, rất nhanh nhẹn nấu xong sủi cảo, dùng đĩa nhỏ để vài món ăn vào: “Đứa bé Thủy Cừ kia là tính cách như vậy đó, bà biết mà.”

“Vâng.” Phương Trì gật đầu.

“Không riêng gì tính cách,” Ông nội bên cạnh nói, “Người ta cũng sợ ảnh hưởng đến cả nhà ta, có người ngoài lại sợ chúng ta không thoải mái.”

“Hiểu chuyện,” Bà nội nói, rõi vỗ lên cánh tay Phương Trì, “Thằng ranh con học theo người ta chút đi.”

“Cháu nó hiểu chuyện thật.” Ông nội nói.

“Ai ôi, còn bảo tôi chiều, ông đây mới gọi là chiều!” Bà nội nói.

Phương Trì mang đồ ăn đến phòng Tôn Vấn Cừ, Tôn Vấn Cừ đang nghe điện thoại, hẳn là Mã Lượng, số điện thoại này hình như cũng chỉ có Mã Lượng gọi tới.

Tôn Vấn Cừ đang bám trên giường gọi điện thoại: “Cái gã kia thấy bản thân sáng tạo lắm đúng không….cái màu rắm rít kia, nung ra làm sao mà đẹp được…. Ừ, mày cứ nói là cái màu kia là được, gã ba ngày nói tám màu, tao đoán đến lúc đó có khi chính gã cũng chả nhớ rõ mình muốn màu gì nữa, được rồi không thèm nghe mày nói nữa con trai tao mang đồ ăn đến cho tao rồi.”

Mã Lượng ở đầu kia không biết là nói gì, Tôn Vấn Cừ cười dập điện thoại.

“Mới vừa nấu xong, tôi lấy cho anh ít dấm chua.” Phương Trì nói.

“Thơm,” Tôn Vấn Cừ hất chăn lên, xuống giường, chỉ mặc một cái quần trong lại gần bàn ngửi thử, “Nói thật, tay nghề nấu ăn của ông nội cậu, mở nông gia nhạc* cũng không có vấn đề gì.”

**nông gia nhạc: là mấy nhà ở nông thôn cho khách đến thăm quan nghỉ lại ăn uống, giống lúc Tôn Vấn Cừ đến thôn Phương Trì lần đầu là ăn trưa ở nông gia nhạc.*

“Mặc thêm vào đi.” Phương Trì nói.

Tôn Vấn Cừ rất cao, nhìn chung thì có hơi gầy, có điều vóc người rất cân đối…. Phương Trì lần đầu tiên nhìn hắn rõ ràng đến thế, cảm thấy ánh mắt mình không biết nên rơi xuống nơi nào.

Thế nhưng…

“Gốc đùi anh cũng có hình xăm đâu.” Cậu bật ra một câu.

“Hả?” Tôn Vấn Cừ đang cầm quần mặc được một nửa, cúi đầu xuống nhìn chân mình, không nhịn được cười, vừa xách quần vừa nói, “Cậu nói xem, cậu ở một mình cũng nhiều năm thế rồi, đáng ra phải cực kỳ gì kia, sao mà tôi nói gì cậu cũng tin thế?”

“Bởi vì lần đầu tiên tôi gặp phải người không chắc chắn như thế.” Phương Trì nói.

“Tôi tổng cộng có ba hình xăm.” Tôn Vấn Cừ kéo ghế tựa qua, ngồi xuống bắt đầu ăn.

“Cái hình trên chân anh là gì?” Phương Trì hỏi.

“Y.” Tôn Vấn Cừ vừa ăn vừa nói.

“Cái gì?” Phương Trì ngây người.

“Hello Kitty.” Tôn Vấn Cừ thay đổi cách nói, lặp lại lần nữa.

“Không phải, tôi không phải không hiểu….” Phương Trì có hơi dở khóc dở cười, “Trên cổ chân anh xăm hình mèo Kitty?”

“Đúng, nhưng là màu đen, không dùng màu hồng,” Tôn Vấn Cừ gắp miếng sủi cảo đưa tới bên miệng cậu, “Ăn không?”

Phương Trì còn đang đắm chìm bên trong câu chuyện thần kỳ một gã đàn ông xăm hình Hello Kitty lên cổ chân lại còn dưỡng như rất tiếc nuối vì đã không xăm màu hồng mà không thể nào thoát ra nổi, nhìn thấy sủi cảo thịt lợn liền không hề nghĩ ngợi gì mà cắn một cái vào miệng.

“Ngoan, xuống ăn cơm đi.” Tôn Vấn Cừ nói.

“À,” Phương Trì nuốt sủi cảo xuống, quay người va một cái vào khung cửa đi ra ngoài.

Đồ ăn hôm nay vẫn phong phú như trước, nhưng Phương Trì cũng không ăn nhiều, cảm giác khẩu vị không tốt lắm, không biết có phải vì một buổi chiều làm bài tập quá tập trung hay không, luôn có cảm giác như chưa lấy lại được tinh thần.

Bữa cơm này vẫn giống như mọi bữa cơm trong Tết khác, ăn rất lâu, Phương Trì ăn xong rồi cũng không dọn bàn, mà ngồi trò chuyện với ông nội.

Mấy ngày nay về rồi vẫn bận tối mặt, không có thời gian trò chuyện được với ông nội cho đàng hoàng.

Ông nội và cậu nói chuyện không giống như ba mẹ chỉ hỏi mấy câu kiểu như sống có tốt không, hỏi một câu đáp một câu là xong, ông nội thích nghe cậu kể mấy chuyện hay hay thường gặp.

"Cái đứa bé lần trước con kể là vừa leo lên tường liền khóc, còn đi huấn luyện không?" Ông nội hỏi.

"Còn đi, giờ không khóc nữa." Phương Trì cười nói, "Còn luyện được tốt lắm."

"Con hồi bé leo núi, treo trên tảng đá không xuống được cũng khóc," Ông nhấp một hớp nhỏ rượu, "Ôi, khóc nức nở thương tâm."

Phương Trì cười: "Ông cũng chả mang con xuống."

"Rõ ràng là mang xuống rồi, đưa xuống rồi, con không biết phải xuống thế nào, lần tới lại bị treo," Ông nội rất sảng khoái nhắm mắt lại, "Giờ con lớn rồi, cũng không khóc nữa."

"Lúc con hồi nhỏ cũng không thích khóc." Phương Trì gắp đồ ăn cho ông.

"Ừ, Phương Huy thích khóc, con còn nhớ không," Ông nội nhỏ giọng nói, "Nó vừa khóc cái là không ngừng được, oa oa phiền đến mức ông cũng muốn ném nó đi."

Phương Trì dựa vào ghế, cười suýt nữa sặc.

Cả buổi tối trò chuyện với ông rất vui vẻ, cho dù là có áp lực, hay mệt mỏi, hoặc là lúc trong lòng có chuyện gì đó, chỉ cần trò chuyện với ông một lúc thôi, Phương Trì sẽ lại trở nên rất dễ chịu.

Ông nội cũng không nói đạo lý gì lớn, chỉ như chuyện trò bình thường, mà sẽ làm cậu nhớ tới những ngày còn bé nằm nhoài trên lưng ông, đung đưa theo nhịp bước chân, nghe ông kể chuyện cho mình.

Chắc đây chính là hoài niệm, như Tôn Vấn Cừ nói.

Nhớ về những ký ức xa xôi.

"Vậy Tiểu Trì ngủ ở đâu? Không thì để cô với tiểu Dĩnh chen nhau cũng được." Cô ở bên cạnh nói một câu.

Chú ý của Phương Trì quay về người thân mình, ngày hôm nay cả nhà đều đoàn tụ, ai cũng mệt mỏi, tối hôm nay không có ai thức trắng đêm, đang bàn bạc xem ngủ thế nào.

"Tiểu Dĩnh là con gái lớn rồi, để nó ngủ một mình một phòng đi, Tiểu Trì ngủ với ông nó là được," Mẹ nói, "Như vậy là sắp xếp xong."

"Con ngủ với ông à?" Ông nội hỏi Phương Trì.

"Vâng." Phương Trì gật đầu.

Ngày mai phải đi thăm họ hàng, tuy rằng cũng ở cùng thôn, nhưng vẫn phải dậy sớm, mọi người trò chuyện xong liền chia nhau đi ngủ.

Ông nội vào phòng trước, Phương Trì đánh răng rửa mặt trở về, ông nội đã ngủ rồi, kéo gỗ khò khò.

Ông nội vẫn luôn như vậy, uống chút rượu vào liền kéo gỗ.

"Khò khè của ông càng ngày càng vang dội." Phương Trì đi qua nhẹ nhàng chạm lên mặt ông, đẩy ông nằm nghiêng sang.

Phương Trì nằm xuống giường, buồn ngủ lắm rồi, thế nhưng lại không ngủ được.

Tiếng kéo gỗ của ông rất có tiết tấu, thoắt cao thoắt thấp, bỗng có bỗng không, càng nghe càng không ngủ được.

Nửa tiếng sau, Phương Trì xuống giường, rón rén đi ra khỏi phòng ông.

Tiểu Tử ngủ trên "giường" bên ngoài cửa phòng ông, ông nội dùng mấy cái bao tải cũ làm nệm cho nó, nhìn thấy Phương Trì đi ra, nó liền đứng lên phe phẩy đuôi.

"Ngủ của mày đi." Phương Trì sờ đầu nó.

Người trong nhà đều đã ngủ, Phương Trì đi loanh quanh trong phòng khách hai vòng cũng không biết nên làm gì.

Chi bằng đi đọc sách?

Không có sách, sách vở các thứ đều đang ở trong phòng Tôn Vấn Cừ.

Phương Trì bước rất nhẹ lên tầng, lúc nhìn thấy ánh đèn lọt qua khỏi khe cửa phòng Tôn Vấn Cừ liền ngây người, còn chưa ngủ à?

Cậu lấy điện thoại ra nhìn giờ, đã 12 giờ rồi, đây là ngủ cả buổi chiều nên tối không ngủ được à?

Phương Trì đi tới bên ngoài cửa, lắng nghe, bên trong không có tiếng động gì, lúc định gõ cửa lại ngừng, hơi do dự ghé mắt tới trước cửa, từ khe nứt trên cửa nhìn vào bên trong.

Tôn Vấn Cừ mặc quần thể thao, cởi trần đứng trước bàn quay làm đồ gốm, tai nhét tai nghe, miệng cắn que tre dài mỏng không biết là dùng thế nào, có lẽ là công cụ gì đó, đang xuất thần nhìn cái ấm trên bàn quay.

Tay Phương Trì đang giơ lên liền hạ xuống.

Trạng thái Tôn Vấn Cừ như vậy lần nào cũng sẽ cho cậu cảm giác không thể quấy rầy, hoặc là nói, Tôn Vấn Cừ ở trạng thái này như thể bị thứ gì ngăn cách với xung quanh, khiến người ta không tìm được thời cơ quấy rầy.

Chậc. Còn bảo kéo đàn nhị cơ.

Cậu quay người đi xuống tầng, sờ soạng gói thuốc lá trên bàn phòng khách, đi ra ngoài sân hút.

Trở về phòng khách, nằm trên ghế sofa, kéo cái chăn bình thường bà nội hay đắp lúc xem tivi, đắp lên người.

Đêm dài đằng đẵng.

Cậu gối lên cánh tay, nhìn ra trời tối om bên ngoài cửa sổ.

42. Chương 42

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Sáng sớm lúc ông bà nội dậy luyện Bát Đoạn Cẩm, Phương Trì cũng đã tỉnh rồi, thế nhưng cậu không động

đậy, trong chăn ấm lắm, ấm áp hầm hập cậu không muốn dậy.

Trở mình, kéo chăn trùm lên đầu định mơ màng thêm một lúc nữa.

Nhưng lúc trùm chăn lên lại ngửi thấy mùi sữa dừa thơm nhàn nhạt.

Tôn Vấn Cừ?

Phương Trì mở mắt ra, mặt mê man nhìn chằm chằm chăn đắp trên người.

Màu xám cùng đường kẻ màu xanh nước biển.

Không sai, đây là chăn của Tôn Vấn Cừ.

Phương Trì ngồi dậy, ghế sofa quá nhỏ, tay chống một cái sang bên cạnh lại chống lên khoảng không, cứ thế lật ngã lộn xuống sàn.

Cậu nhanh chóng nhảy lên, cầm lấy chăn run cầm cập.

Lần này quá may, cơn buồn ngủ tỉnh hết luôn.

Chăn Tôn Vấn Cừ sao lại chạy lên người mình rồi?

Phương Trì nhìn lên tầng, đầu tiên là chạy ra sân sau, đứng ở sau ông bà nội cùng nhau hoạt động cánh tay cẳng chân.

"Ông nội," cậu nhỏ giọng nói, "Chăn con đắp từ đâu ra thế?"

"Không biết," Ông nội quay đầu nhìn cậu, "Sao con lại ngủ trên ghế sofa?"

"Còn không phải vì ông kéo gỗ khò khò hay quá à." Bà nội nói.

"Uống rượu mà." Ông nội cười ha hả.

Phương Trì cùng ông bà nội hàn huyên mấy câu, rồi chạy về phòng khách, gấp chăn Tôn Vấn Cừ lại, rồi ôm lên tầng.

Tôn Vấn Cừ hẳn là chỉ có một cái chăn này, đưa cho cậu rồi, vậy thì Tôn Vấn Cừ chắc chắn không có gì để đắp, cũng không biết mang xuống lúc nào, đêm qua có ngủ hay không.

Giờ cậu cũng không để ý xem Tôn Vấn Cừ có phải đang làm đồ gốm không, có quấy rầy gì không, cứ thế gõ cửa mấy lần, tiếng gõ còn rất to.

"Đây." Trong phòng vang lên giọng Tôn Vấn Cừ.

"Nhanh lên," Phương Trì lại gõ cái nữa, hạ thấp giọng, "Anh xảy ra chuyện gì thế?"

Cửa mở ra rồi, Tôn Vấn Cừ mặc áo ngủ: "Cái gì xảy ra chuyện gì?"

"Anh lại không ngủ à?" Phương Trì vào phòng, ném chăn lên giường, cái ấm kia đã thành hình, trên ấm đã hiện lên đường nét màu sắc rất nhạt, không nhìn ra được cụ thể là hình gì, nhưng đẹp lắm, cậu nhíu mày: "Cả đêm không ngủ à?"

"Chiều hôm qua ngủ lâu quá, tối không ngủ được," Tôn Vấn Cừ cười, "Giờ tôi vẫn không buồn ngủ."

Phương Trì nhìn Tôn Vấn Cừ, sắc mặt còn tàm tạm, hai mắt cũng không thấy tơ máu hồng, cậu cũng không nói gì nữa, chỉ nặn lỗ tai Hoàng tổng đang ngồi xổm trên bàn.

Hoàng tổng rất không nể mặt nhau, đập hất tay cậu ra, nhảy trở về bên giường.

"Sao anh biết tôi ngủ ở phòng khách?" Phương Trì nhìn Tôn Vấn Cừ.

"Tôi đi vệ sinh." Tôn Vấn Cừ nói, "Đi ngang qua phòng khách, làm tôi sợ giật mình, ngủ còn giương nanh múa vuốt."

"…Có à?" Phương Trì gãi đầu, "Tôi thấy tôi ngủ ngoan lắm mà."

“Đấy là cậu thấy,” Tôn Vấn Cừ cười, “Tôi liền lấy chăn xuống, thấy nhiệt độ phòng khách thấp hơn không ít.”

“Cảm ơn anh.” Phương Trì nói.

“Không cần cám ơn,” Tôn Vấn Cừ ngáp một cái, “Nấu cho tôi bát mì đi.”

“Ừ,” Phương Trì gật đầu, ngẫm lại còn nói, “Hôm nay phải đi thăm họ hàng chúc tết, buổi trưa không có ai ở nhà… Anh muốn ăn gì, tôi chuẩn bị sẵn cho anh đầy đủ trước, chiều tôi về.”

“Không cần chuẩn bị,” Tôn Vấn Cừ nói, “Hôm nay tôi lên thị trấn, ông nội bảo hôm nay có xe khách rồi.”

“Thị trấn?” Phương Trì ngây người, hơi giật mình, “Hôm nay chỉ có hai chuyến xe tuyến, sáng một chuyến đi, chiều một chuyến về, chiều anh mới về à?”

“Không về, mai tôi mới về,” Tôn Vấn Cừ vỗ vai cậu, “Chú Lượng Tử của cậu tới đây, ở trên thị trấn, hôm nay tôi chơi với nó, ngày mai cùng nhau về.”

“Cái gì?” Phương Trì hoàn toàn sững sờ.

“Tối hôm nay cậu ngủ ở phòng tôi đi, không cần ngủ ghế sofa.” Tôn Vấn Cừ nói.

“Tối anh không về à?” Phương Trì vẫn chưa lấy lại được tinh thần.

“Ừ,” Tôn Vấn Cừ gật đầu, quay người sang nhìn cậu, “Sao thế?”

“Tôi…” Phương Trì không nói rõ ra được là cảm giác gì, tự nhiên có hơi mất mát, ngồi vào ghế cạnh bàn, tiện tay cầm cây bút xoay xoay trên tay, “Không có gì.”

“Là thấy đi chúc Tết không có gì vui à?” Tôn Vấn Cừ cười, đưa tay lên xoa tóc trên đầu cậu.

“Ừ, chán lắm, tôi cũng không quen thân họ hàng, không có gì để nói, ” Phương Trì thở dài khe khẽ.

“Có tiền lì xì còn gì.” Tôn Vấn Cừ lại xoa tóc cậu.

“Tiền lì xì kiểu này có được bao nhiêu đâu, không có sức mê hoặc,” Phương Trì cười, “Cộng hết lại cũng không bằng của anh…. Cái lì xì kia của anh là bao nhiêu?”

“Cậu không phải là chưa đếm đấy chứ?” Tôn Vấn Cừ dựa vào bên bàn.

“Không đếm, ngại đếm, cảm giác cũng nhiều lắm,” Phương Trì sờ sờ bên ngoài bao lì xì trong túi.

“Còn để trên người à?” Tôn Vấn Cừ nở nụ cười.

“Vẫn luôn đặt trong túi,” Phương Trì nói, “Cũng không thay quần áo.”

“Cũng chẳng bao nhiêu, có 2666,” Tôn Vấn Cừ nói, “Trước đó tôi lên ngân hàng trên thị trấn đổi tiền, đổi mất nửa buổi, thái độ phục vụ không tốt một tí nào.”

“….Thế cũng nhiều lắm rồi, công tử nhà giàu như các anh đều chơi thế này à?” Phương Trì nói.

“Ai bảo, công tử nhà giàu như tôi không qua 5000 là không rút ra tay,” Tôn Vấn Cừ gõ lên bàn, Hoàng tổng trên giường liền nhảy trở về trên bàn, Tôn Vấn Cừ bế nó qua ôm, “Chính là cho may mắn thôi.”

“Ồ.” Phương Trì gật đầu.

Tiếp sau đó, hai người đều không nói gì, tâm trạng Phương Trì có hơi không được tươi vui lắm, vốn là đi chúc Tết đã chán lắm rồi, kết quả là Tôn Vấn Cừ còn định đi thị trấn chơi, mai mới về.

Buồn.

“Này,” Tôn Vấn Cừ đá đá chân ghế, “Tôi đói rồi.”

“Hả?” Phương Trì ngẩng đầu lên, “À.”

Cậu đứng lên quay người ra khỏi phòng, đi nhà bếp nấu mì.

Bắt đầu đun nước cậu mới nhận ra, Mã Lượng sắp qua đây à?

"Ừ, lần trước nó tới chơi một lần rồi rất thích ở đây." Tôn Vấn Cừ vừa ăn mì vừa nói.

"Trời đông giá rét có gì mà chơi." Phương Trì không thể nào hiểu được.

"Cậu không hiểu, trên thị trấn mà, hương vị ăn Tết nhiều hơn trong thành phố, còn cho đốt pháo, chơi vui," Tôn Vấn Cừ nói, "Hai người nhà họ năm nay không về nhà ba mẹ, có mỗi hai người với nhau cũng không có việc gì làm."

"….Anh ta tới mấy ngày?" Phương Trì hỏi.

"Không biết, chắc cũng một hai ngày thôi, tôi còn có chuyện muốn bàn bạc với nó, dù sao thì nó cũng lái xe, ở thị trấn cũng chạy lại được đây," Tôn Vấn Cừ liếc mắt nhìn cậu, "Cậu không ăn à?"

"Ăn." Phương Trì cúi đầu, gắp ít mì trong bát trước mặt, ăn một miếng.

"Bao giờ cậu về lại trường? Không thì ngồi xe nó về cùng, không cần chen chúc." Tôn Vấn Cừ còn nói.

"…Không cần." Phương Trì nói, "Mùng sáu tôi về."

"Ừ." Tôn Vấn Cừ đáp một tiếng.

Ăn xong xuôi, giúp ông bà sửa sang lại hàng Tết muốn mang đi, gần làm xong, người nhà đều đã tới.

Thăm họ hàng chủ yếu là ông bà trẻ anh em ông nội, bình thường người già đáng lẽ ra cũng không cần ra ngoài, con cháu chạy qua chạy lại là được, mà ông bà nội coi việc này như đi du lịch, cũng cảm thấy lớn tuổi rồi, gặp một lần lại ít một lần, cho nên đều sẵn sàng chạy một chuyến, cùng nhau hàn huyên chuyện ngày còn bé, dự định sau này đi đứng không vững nữa thì ở nhà ngồi chờ mọi người hiếu kính.

Cũng may, dù sao cũng không đi xa, Phương Trì sang nhà chú Trương mượn xe, lái xe xóc một đoạn là tới nơi.

"Tết nhất xe khách ít, cho nên đông người, con nhớ chú ý," Bà nội ở ngoài sân sau nhắc nhở Tôn Vấn Cừ, "Còn có nữa, chỗ chờ xe không ở chỗ mọi khi, đi thêm một đoạn nữa, không dễ đi, nói cho con thế nào đây, là ở…"

"Con dẫn anh ấy đi." Phương Trì đi tới nói một câu.

"Chốc nữa nó mới đi mà," Bà nội nói, "Giờ con đưa nó ra đấy hóng gió à."

"Mọi người đi trước đi, để ba con với chú hai lái xe, con đưa Thủy Cừ xong thì tự đi một mình, mượn cái xe máy là được." Phương Trì nói rất kiên quyết.

"Vậy được, tùy con," Bà nội đập cậu một cái, đi vào trong nhà, "Trước đây bảo đưa Phương Huy ra, đánh chết cũng không thèm dịch khỏi ổ, lần này còn tích cực thế."

"Phương Huy là cái rắm." Phương Trì chặc một tiếng.

"Ôi, cái thằng này," Bà nội lui về sau đập lên lưng cậu một cái, "Chốc nữa nó dậy mà nghe lại đánh nhau."

"Cũng không đánh lại được con," Phương Trì nói, "Tiện tay quăng một cái thôi cũng lăn quay bốn vòng rưỡi."

"Mày có chán không!" Bà nội lại đập cho cậu một cái.

Người trong nhà nhiều, ra khỏi nhà một lần là cực kỳ hỗn loạn, anh gọi một câu tôi đáp một câu cũng không có trọng điểm gì, ba và chú hai phá tan vòng vây để đồ đạc lên xe trước, sau đó đưa ông bà lên xe.

"Được rồi, được rồi, lên xe lên xe." Ba hô.

Chú hai mang xe tới, thêm vào xe mượn chú Trương, tổng cộng hai con, chỉ mỗi chuyện lên xe nào, cả đám người đã ầm ĩ nửa buổi, cuối cùng Hồ Dĩnh lên cùng một xe với Phương Huy, khó chịu nói to: "Con muốn đổi xe khác, con muốn lên xe ông ngoại!"

"Đi đi đi đi, lái xe đi!" Phương Vân kéo con bé, "Còn đổi đi đổi lại nữa là không cần đi luôn!"

Xe lái đi, Phương Trì đứng trong sân cảm thấy cuối cùng cũng yên tĩnh được, giằng co một tiếng, ngay cả Tiểu Tử cũng không biết đi đâu mất rồi.

"Tôn Vấn Cừ!" Phương Trì đứng trong sân gọi, không biết Tôn Vấn Cừ là đang ở trên tầng hay vẫn đang ở ngoài sân vặn lưng.

"Ở đây!" Giọng Tôn Vấn Cừ vang lên từ sân sau, còn kèm theo tiếng Tiểu Tử kêu.

Phương Trì xoay người đi ra sân sau, Tôn Vấn Cừ đang chơi với Tiểu Tử.

"Vốn là nghĩ còn thêm một lúc," Phương Trì lấy điện thoại di động ra nhìn, "Ầm một trận, cũng không cần đợi nữa, anh đi chuẩn bị đi, sắp đi được rồi."

"Chuẩn bị gì?" Tôn Vấn Cừ nhìn cậu.

"Đồ đạc, anh không phải bảo muốn đi lên thị trấn à? Không lấy túi đựng gì đấy à?" Phương Trì nói.

"Lấy cái túi bỏ quần lót vào là được rồi," Tôn Vấn Cừ nói, "Còn mang gì nữa đâu, tôi cũng chẳng đi lâu."

"À." Phương Trì đáp một tiếng.

Không hiểu tại sao, câu nói này của Tôn Vấn Cừ bỗng nhiên đã khiến tâm trạng cậu tốt hơn rất nhiều.

"Không thì cậu lên thị trấn chơi với tôi?", Tôn Vấn Cừ đột nhiên cười nói, "Sao tôi cứ có cảm giác cậu sáng nay như thể tôi lén ra ngoài chơi không mang theo cậu nên cậu mất hứng thế?"

"Có à?" Phương Trì hỏi.

"Có," Tôn Vấn Cừ tiến đến trước mặt cậu, nhìn vào mắt cậu, "Viết ngay đây này, hôm nay lên thị trấn, hôm qua cũng không báo trước một tiếng."

Phương Trì nở nụ cười: "Vốn là như thế, sao hôm qua lại không nói."

"Thực sự là quên mất, tôi cứ như thế, làm việc một cái là những chuyện khác không nhớ được," Tôn Vấn Cừ cười.

"Anh không mang theo Hoàng tổng đi à?" Phương Trì hỏi.

"Không mang, tối nay cậu bồi dưỡng tình cảm với nó đi, không lúc cậu quay lại tôi sợ nó không đi theo cậu đâu," Tôn Vấn Cừ nói.

"Mặc kệ nó có đi hay không, nhét vào trong balo mèo rồi là phải ngoan ngoãn đi theo tôi," Phương Trì chẳng hề để ý, "Tôi bỏ cuộc chuyện bồi dưỡng tình cảm với nó rồi."

"Mùng sáu cậu quay lại trường học à?" Tôn Vấn Cừ khom lưng, lấy ngón tay gẩy lên đầu Tiểu Tử, "Tôi còn nghĩ là qua mười lăm kia."

"Phải học bù, không bắt bọn tôi ba mươi nghỉ mùng một về trường là tốt lắm rồi." Phương Trì thở dài.

"Về rồi cậu nhớ cố gắng một chút, dù sao cũng chỉ có một nhát chém, rửa sạch cổ nghiêm túc vào, chém xong là thoải mái." Tôn Vấn Cừ nói.

"Nói kiểu gì thế." Phương Trì nở nụ cười.

Tôn Vấn Cừ không có gì để chuẩn bị, còn thật sự là cầm cái túi bỏ quần lót vào, nhét vào túi liền ra ngoài.

Phương Trì và hắn, hai người dẫn theo Tiểu Tử chậm rãi đi bộ về hướng cổng thôn.

Hôm nay không có tuyết rơi, mặt trời cũng hé ra, chỉ là gió còn hơi mạnh.

Trong thôn rất rộn ràng, cổng thôn còn có trẻ con đang bắn pháo, nổ một cái liền reo hò hào hứng.

"Cậu lúc còn bé cũng như vậy à?" Tôn Vấn Cừ nhìn mấy đứa trẻ con kia.

"Không khác lắm," Phương Trì hít mũi, "Có điều tôi thích lên núi hơn, ông tôi trời tuyết rơi cũng đưa tôi lên núi, ngắm cảnh tuyết."

"Đẹp không?" Tôn Vấn Cừ quay đầu nhìn núi đằng xa.

“Không đẹp, ngã bán sống bán chết.” Phương Trì nói.

Hôm nay, xe khách không phải chuyến ngày thường, mà là theo con đường nhỏ ngoài cổng thôn đi lên lối rẽ thêm một đoạn, ngồi xe thôn khác qua đây.

Phương Trì cảm thấy đường rất xa, thế nhưng nói chuyện chưa được mấy câu, lại đã tới nơi rồi.

“Xong rồi.” Tôn Vấn Cừ đột nhiên giơ tay lên đỡ cổ mình.

“Sao thế?” Phương Trì ngây người.

“Không mang khăn quàng theo, tôi bảo sao cứ như để trần đây,” Tôn Vấn Cừ nói, “Về lấy kịp không?”

“Không kịp,” Phương Trì thở dài, kéo khăn quàng cổ của mình xuống, vòng qua cổ hắn, “Dùng của tôi đi, đây là bà nội tôi tự tay móc đấy, ấm lắm.”

“Ừ,” Tôn Vấn Cừ sửa sang lại khăn.

Đứng ven đường chưa được mấy phút, xe khách đã từ bên kia đường lái tới.

Phương Trì giơ tay lên bảo xe dừng lại, quay sang nhìn Tôn Vấn Cừ định nói gì đó, mà lại không biết có gì để nói, thế nên chỉ nói có một câu: “Lên xe đi, đến thị trấn là mười đồng, trong Tết lên giá.”

“Ừ,” Tôn Vấn Cừ cười, lúc chuẩn bị lên xe lại trở tay lại gẩy một cái trên mặt Phương Trì, “Nhanh đi về đi, trời lạnh.”

“Còn phải đi chúc tết.” Phương Trì cũng rất nhanh đưa tay ra, gảy một cái lên mu bàn tay hắn.

“Ôi,” Tôn Vấn Cừ rụt tay về, xoa xoa mu bàn tay, “Có biết kiềm chế không thế.”

“Không,” Phương Trì lui hai bước, “Mau lên xe đi.”

Lúc xe xóc đến thị trấn, hai người Mã Lượng đang đứng ở bên ngoài trạm xe thị trấn, Tôn Vấn Cừ vừa xuống xe liền thấy.

“Anh đẹp trai, muốn đi, đi, cái kia… cái, cái gì, ôi thôi, anh đẹp trai cần, cần xe…” Mã Lượng đi tới liền nói, nói nửa buổi chưa trôi chảy được đã bị Hồ Viện Viện ngắt lời.

“Anh giai này muốn đi đâu? Cần xe van không, xem mà tiện đường chở anh một đoạn, rẻ hơn cả mấy xe kiếm khách kia đây.” Hồ Viện Viện nói một mạch.

Mã Lượng dựng thẳng ngón tay cái với cô.

“Hai người chở được một chuyến khách rồi đúng không.” Tôn Vấn Cừ cười vui vẻ.

“Đã định chở rồi, không phải là phải đợi cậu à,” Hồ Viện Viện vỗ lên xe van, “Xe vừa dừng ở đây một cái, nửa tiếng đã có mười mấy người đến hỏi, cậu đúng là, ảnh hưởng đến buôn bán nhà anh chị.”

Thị trấn náo nhiệt hơn so với trên chợ nhiều, dù đã qua bữa trưa rồi, nhưng vẫn dễ dàng tìm được một quán cơm nhìn có vẻ không tệ.

“Còn tưởng cậu ăn tết ở đây rồi là béo ra được,” Hồ Viện Viện vừa gõ thoăn thoắt trên điện thoại di động vừa nhìn Tôn Vấn Cừ, “Kết quả là vẫn vậy, khuôn mặt gầy gò bên trong còn mang theo uể oải đứng hóng gió đẹp trai tỏa ra tám dặm đường rồi, tối hôm qua lại không ngủ đúng không.”

“Ừ.” Tôn Vấn Cừ cười nửa buổi.

“Việc kia đừng vội, đừng liều mạng, béo lên chút đi, ăn Tết đồ ăn ngon như thế mà cũng không béo.” Hồ Viện Viện thở dài.

“Qua một thời gian có, có lẽ mới có thể nhìn được hiệu, quả vỗ, béo có chu, chu kỳ.” Mã Lượng nói.

“Mày có vẻ đến chu kỳ rồi đấy.” Tôn Vấn Cừ sờ bụng Mã Lượng.

“Đúng, đến rồi, chín tháng rồi,” Hồ Viện Viện gật đầu, “Giờ dì trông em bé cũng chẳng dễ thuê, chị còn đang nẫu ruột đây.”

Hồ Viện Viện gọi vài món ăn, lại thêm bình rượu, vẫn cắm mặt vào điện thoại di động: "Hai người nói chuyện đi, cứ yên tâm uống rượu chốc nữa chị lái xe, chị gặp phải khách hàng năng lực phân tích có vấn đề, hai người nói hai mươi phút còn chưa cùng tần số."

Tôn Vấn Cừ liền múc ít canh vịt vào trong bát cô...

"Tao còn tưởng mày mang, mang cả con, con trai mày đến, đến cùng kia." Mã Lượng cầm bình rượu rót cho hắn.

"Cậu ấy đi thăm họ hàng với người trong nhà," Tôn Vấn Cừ cười, "Mày cũng còn lo xa."

"Tiện, tiện nghĩ, " Mã Lượng nói, "Chủ yếu là mày không, không bớt lo."

"Dạo gần đây có chuyện gì không?" Tôn Vấn Cừ hỏi.

"Không," Mã Lượng cầm chén lên cụng vào chén hắn, "Tôn Dao tìm, tìm tao một lần, hỏi mày đang, đang ở đâu, tao bảo ngủ, ngủ dưới, cống."

Tôn Vấn Cừ cười, uống một hớp rượu: "Đúng là bạn chí cốt, bà ấy không mắng mày à."

"Không, bà ấy có bao nhiêu phong, phong độ, chưa bao giờ mắng, mắng ai, chỉ dạy bảo, phát biểu." Mã Lượng nói, "Dạy bảo cho tao, tao ngủ rồi, liền đi thôi."

"Giờ gan mày cũng to đấy." Tôn Vấn Cừ nở nụ cười nửa buổi: "Mày không nể mặt bà ấy như thế, cứ đợi đến ngày bà ấy lên nắm quyền thay ba tao đi, đảm bảo đầu tiên sẽ khai đao lên cái phòng làm việc rách của mày, chèn ép chết mày đi."

"Không sợ," Mã Lượng chỉ tay vào hắn, "Có, có mày rồi."

Tôn Vấn Cừ không nói gì, chỉ nhìn gã.

"Mày nếu chịu, chịu theo, theo tao," Mã Lượng ăn một miếng thức ăn, "Đừng nói Tôn, Tôn Dao, ông cụ tao cũng không, không sợ."

"Tao chỉ đồng ý giúp mày bộ ấm này thôi." Tôn Vấn Cừ nhắc nhở gã.

"Vậy mày cứ ngủ, ngủ dưới cống đi thôi." Mã Lượng nói.

Tôn Vấn Cừ nở nụ cười, nắm cổ họng nói một câu: "Đáng ghét!"

"Đừng, đừng thế mà," Mã Lượng sờ tay hắn, "Vợ, vợ anh còn đang ở đây này."

Tôn Vấn Cừ sặc một cái, quay đầu sang vừa cười vừa ho khan nửa buổi.

"Anh đừng có dịu dàng với cậu ấy như thế," Hồ Viện Viện nói với Mã Lượng, "Loại người ăn mềm không được cứng không xong này, anh cứ bỏ cậu ấy đấy, chờ cậu ấy sống bừa bãi không được nữa, hoặc là hai ta sống bừa bãi không được nữa, thì cậu ấy sẽ tới."

"Em ăn mềm không được mà cứng cũng không xong?" Tôn Vấn Cừ nở nụ cười.

"Cậu cứ ăn gì cậu thích ăn chứ," Hồ Viện Viện gắp cho hắn miếng sườn, "Ăn cơm đi, Tết nhất đừng để Lượng Tử nói với cậu mấy chuyện chán chết đấy nữa."

Lúc ở cùng với hai người Mã Lượng, Tôn Vấn Cừ vẫn luôn thả lỏng, dù cho tiền đồ vẫn là một đống hỗn loạn.

Dù sao vẫn chưa từng nhìn thấy rõ.

Lúc ở cạnh Phương Trì cũng rất thả lỏng, nhưng không giống cảm giác thoải mái này lắm.

Mã Lượng biết tất cả về hắn, cũng hiểu rõ ý nghĩ của hắn, làm cho hắn thấy tự tại, không mệt mỏi, nhưng Phương Trì cũng không biết hắn, hoặc là nói những lúc Phương Trì chưa hiểu rõ hắn ở bên cạnh hắn, hắn sẽ cảm thấy rất an tâm, ngủ cũng có thể ngủ sâu hơn so với bình thường.

Cảm giác này, nghĩ lại cũng thấy rất tốt.

Chỉ là, trên người Phương Trì bắt đầu hơi thay đổi, hắn không biết thay đổi như vậy là tốt hay xấu.

Bữa trưa này vốn đã ăn muộn, lại còn vừa ăn vừa nói chuyện, cảm giác còn chưa làm gì, trời đã sắp tối, Mã Lượng liếc nhìn điện thoại di động: "Tao đệt, có thể ăn, ăn cơm tối luôn rồi."

"Vậy gọi thêm một bàn ăn tối luôn nhỉ." Hồ Viện Viện nói.

"Đừng, đổi chỗ ngồi đi." Tôn Vấn Cừ cười, "Thay đổi khẩu vị."

"Được." Mã Lượng thanh toán tiền, đứng lên.

Hồ Viện Viện muốn ăn thịt nướng, ba người lái xe vòng vèo không có mục tiêu trên đường, cảm giác đi nửa thị trấn cũng không tìm được hàng thịt nướng.

"Này, sao mày không lái cái xe kia," Tôn Vấn Cừ núp ở ghế sau, "Cái xe cùi này không có điều hòa, chết rét."

"Cho, cho nó một cái." Mã Lượng ngồi ở ghế phó lái, lấy một cái túi chườm nóng trên đùi Hồ Viện Viện thò tay ra sau đưa cho hắn.

"Nhỏ thế." Tôn Vấn Cừ cầm lấy, dán lên trên mặt trên tai một lúc.

Nhiệt độ của túi chườm nóng cũng tàm tạm, lúc kề sát trên tai, có cảm giác như lòng bàn tay Phương Trì.

"Không thì cậu gọi điện hỏi cháu trai lớn đi," Hồ Viện Viện nghiêng đầu, "Người địa phương, chắc cháu trai phải biết chứ."

"Ừ." Tôn Vấn Cừ lấy điện thoại di động ra.

"Nó chỉ chờ, chờ câu này thôi đấy." Mã Lượng nói.

"Vậy thôi đi tiếp đi." Tôn Vấn Cừ bỏ lại điện thoại vào túi.

Mã Lượng cười, còn đang cười, điện thoại di động trong túi Tôn Vấn Cừ đã vang lên.

Tôn Vấn Cừ lấy điện thoại di động ra nhìn, màn hình hiển thị cuộc gọi: Con trai ruột.

"Alo?" Hắn nghe điện thoại.

"Đã ăn cơm chưa?" Phương Trì nói chuyện có hơi không rõ, hình như đang ăn gì trong miệng.

"Chưa đâu, chưa tìm được chỗ," Tôn Vấn Cừ nhìn ra ngoài cửa sổ, "Cậu về rồi à?"

"Ừ, mới vừa về." Phương Trì nói.

"Ăn cơm chưa?" Tôn Vấn Cừ lại hỏi.

"Không," Phương Trì nhai nhai trong miệng, "Chè đậu phộng socola." (??????)

"….Cậu có ý gì đấy?" Tôn Vấn Cừ nói.

"Cho anh thèm." Phương Trì nở nụ cười.

"Cậu giỏi nhỉ?" Tôn Vấn Cừ chậc một tiếng.

"Ông nội rang vừng, mai nấu cho anh ít chè vừng đi, socola ăn béo."

"Vậy mà cậu còn ăn?" Tôn Vấn Cừ nói.

"Chó hoang như tôi, lượng vận động không phải con rắn như anh so sánh được," Phương Trì nói, "Tôi còn tưởng anh đến mùa đông sẽ ngủ đông kia."

Tôn Vấn Cừ cười: "Chó hoang, tôi hỏi cậu cái này."

"Nói đi," Phương Trì nghe giọng như đang uống một ngụm socola, rột rột phát ra tiếng rất to.

"Thị trấn các cậu chỗ nào có thịt nướng thế?" Tôn Vấn Cừ nhìn ra ngoài cửa kính, "Tôi ngay cả gà sốt cay* cũng thấy rồi, mà không thấy thịt nướng."

"Chỗ bến xe khách có," Phương Trì nói, "Thịt nướng kim gì gì hay là hàn gì gì ấy."

“Bến xe khách, chỗ hai người chờ em là bến xe khách đúng không?” Tôn Vấn Cừ nói với Hồ Viện Viện.

“Ừ,” Mã Lượng vỗ đùi một cái, “Vòng vèo một đoạn.”

“Biết đường không?” Phương Trì hỏi.

“Ừ, chú Lượng Tử của cậu là bản đồ sống.” Tôn Vấn Cừ cười.

“Vậy…” Phương Trì hơi dừng lại, “Anh đi ăn cơm đi.”

“Còn chưa đến nơi mà.” Tôn Vấn Cừ ôm túi chườm nóng.

“À,” Phương Trì đáp một tiếng, bên kia vang lên tiếng bà nội, “Tôi ăn cơm đây.”

“Đi ăn đi.” Tôn Vấn Cừ nói.

“Anh…với Mã…Chú Lượng Tử, ngày mai mấy giờ về?” Phương Trì hỏi, “Bà nội mới vừa hỏi trưa mai các anh có về dùng cơm không?”

“Ừ, chú Mã Lượng Tử của cậu muốn ăn đồ ăn ông nội cậu làm lắm, tôi quảng cáo với nó mấy lần rồi.” Tôn Vấn Cừ cười nói.

“Vậy…” Phương Trì hơi dừng lại, “Vậy…”

“Hả?” Tôn Vấn Cừ ngước mắt sang nhìn thấy Mã Lượng đang nghiêng đầu nhìn hắn.

“Biết đường không? Có cần tôi đi đón không?” Phương Trì nói.

“Biết.” Tôn Vấn Cừ vừa nghe thấy liền cười, “Có vài bước còn không nhớ được à?”

“À.” Phương Trì không nói nữa.

“Thế thì cậu cứ đón bọn tôi đi, sắp đến nơi tôi gọi cho cậu.” Tôn Vấn Cừ nói.

“Được,” Phương Trì cười, “Vậy tôi đi ăn cơm đây.”

“Ừ,” Tôn Vấn Cừ cúp điện thoại, nhìn Mã Lượng, “Muốn nói gì?”

“Người, người ta sắp, sắp thi đại học đấy.” Mã Lượng nói.

“Tao biết,” Tôn Vấn Cừ thả lại điện thoại vào túi, “Mùng sáu cậu ấy quay lại trường.”

---

*Bát Đoạn Cẩm:

Bát Đoạn Cẩm là bài tập ngoại đan khí công (external elixir) đã có khoảng 1000 năm. Toàn bộ bài tập khởi đầu gồm 12 thế nhưng sau được thu gọn thành 8 thế.

Bát Đoạn Cẩm giúp đả thông kinh mạch, luyện gân cốt, khai thông khí huyết khắp mọi nơi trong cơ thể giúp cho người tập có được một thân thể cường tráng, tiêu trừ bệnh tật, và một tinh thần minh mẫn sáng suốt. Cũng chính vì giá trị nầy mà 8 thế tập được mệnh danh là Bát Đoạn Cẩm có nghĩa là 8 đoạn gấm.

(Nguồn: http://www.duongsinhthucphap.org/bat-dhoan-cam)

*gà sốt cay:

43. Chương 43

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Hàng thịt nướng trên thị trấn ăn cũng bình thường, nhưng được cái là rẻ tiền, thực tế, một bữa bằng hai bữa.

Ăn xong, Hồ Viện Viện trở về khách sạn, Mã Lượng và Tôn Vấn Cừ tìm một quán cà phê ngồi tới chín giờ, lúc quán cà phê đóng cửa, hai người bọn họ mới từ từ lắc lư về khách sạn.

Tôn Vấn Cừ tắm rửa sạch sẽ, nằm dài trên giường ngây người.

Lần này Mã Lượng tới gặp hắn, không phải chỉ vì đến nông thôn chơi, cũng không phải chỉ nói chuyện bộ ấm trà kia, cho dù giọng điệu như đang nói đùa, nhưng Tôn Vấn Cừ biết, Mã Lượng đang muốn hắn tới hỗ trợ, hoặc là nói chuyện xong còn muốn chung vốn làm ăn.

Việc làm đồ gốm này, nghiêm khắc mà nói thì, phong cách của Mã Lượng càng có phong cách thân truyền của ba hơn, hợp quy củ, theo truyền thống, có nguồn gốc.

Mà chuyện Tôn Vấn Cừ làm ông không hài lòng, ngoài chuyện trong mắt ông, hắn không hiểu sao lại cố chấp và phản nghịch ra, thì chính là có thiên phú, nhưng lại không theo phong cách của ông.

Mấy thứ cầm kỳ thi họa ba ép hắn học, cũng không được hoàn mỹ thể hiện trên đồ gốm.

Quá nhiều ý tưởng, quên mất gốc rễ.

Đây là lời ông thường nói.

Tôn Vấn Cừ không cãi lại, nhưng lại cũng không nghe theo.

Gốc rễ là gì, hắn và ba lí giải hoàn toàn khác nhau.

Với hắn, thứ gốc rễ này, nói hơi khác người một chút, chính là tùy tâm, ta thích thế nào, ta làm thế đó, ta cảm thấy nó như vậy là đẹp, thì nó sẽ như vậy.

Chuyện này không liên quan đến đúng sai, nhưng với ba, lại là chuyện nói thế nào cũng không thông được.

Ba cũng không quá quan tâm đến ý nghĩ của hắn, kể cả hắn có muốn nói, cũng chẳng có cơ hội để nói.

Mã Lượng hiểu hắn, cũng thưởng thức những thứ hắn làm, sau khi bị trục xuất khỏi sư môn, tự làm một mình, Mã Lượng đã từng nói, hai chúng ta cùng nhau làm, mày nghĩ thế nào, thì làm thế đó, chúng ta có thể đối mặt người hoàn toàn khác nhau.

Nhưng thời điểm đó, Tôn Vấn Cừ không có phương hướng gì, làm đồ gốm đối với hắn chính là ác mộng, chạm vào thôi cũng không muốn chạm.

Vì vậy rất nhiều năm Mã Lượng đều không nhắc tới nữa, gần đây có lẽ là vì bộ ấm này, khiến Mã Lượng một lần nữa có ý nghĩ như vậy.

Tôn Vấn Cừ không từ chối rõ ràng thẳng thừng như trước đây.

Chỉ là, cũng không dễ nhận lời, tuy rằng ý nghĩ của hắn về đồ gốm vẫn không đổi, nhưng nếu thật sự định làm tiếp như vậy, một thứ hắn đã từng say mê, rồi tránh không kịp, một khi đã trở thành phương hướng của hắn rồi, sẽ không đơn giản là một ý nghĩ như vậy nữa.

Đêm hôm đó, Tôn Vấn Cừ ngủ không yên lắm, không yên lòng bằng ở căn phòng trong nhà Phương Trì; trong thôn, lúc yên tĩnh còn có thể nghe được âm thanh bông tuyết rơi xuống đất, an thần tĩnh tâm.

Thị trấn lại không có cảm giác đó, càng ầm ĩ hỗn loạn hơn trong thành phố, sáng sớm, xe chở hàng trên đường lái qua như thể đi đánh trận, chấn động đến mức giường cũng rung bần bật.

Tôn Vấn Cừ sững sờ chấn động phải năm phút liền mới tỉnh táo, như thể chưa hề được ngủ.

Lúc lấy điện thoại qua xem giờ, phát hiện khoảng hai giờ hơn nửa đêm hôm qua, Phương Trì gửi cho hắn hai tin nhắn thoại.

Hơn nửa đêm mà không ngủ à?

Tôn Vấn Cừ nhíu mày, bật lên nghe.

Tin đầu tiên không có tiếng người nói, nghe cẩn thận có thể nghe thấy âm thanh khò khò rất nhỏ.

"Cái gì đây?" Tôn Vấn Cừ lại nghe tin thứ hai.

Lần này đã có người nói, là tiếng của Phương Trì mang theo giọng mũi mơ mơ màng màng: "Nghe thấy không, Hoàng tổng tổng khò khò, nó ngáy ngủ."

Tôn Vấn Cừ nghe liền cười, đặt điện thoại xuống, xuống giường.

Thằng bé này, suy nghĩ cũng thật là nặng.

Hai người Mã Lượng ngủ rất giỏi, Tôn Vấn Cừ rửa mặt xong đi dạo một vòng trên đường trở về, hai người bọn họ mới rời giường.

"Đi dạo, dạo phố à?" Mã Lượng đi vào phòng hắn.

"Ừ." Tôn Vấn Cừ gật đầu.

"Có ai trên, trên đường không." Mã Lượng kéo rèm cửa sổ nhìn ra ngoài.

"Không có ai, định hít thở không khí trong lành sáng sớm," Tôn Vấn Cừ cười, "Cũng không có luôn, vẫn là không khí trong thôn tốt hơn."

"Ăn sáng xong rồi đi hít, hít thở." Mã Lượng vỗ vai hắn.

Mấy hàng bán đồ ăn sáng trên thị trấn cũng không tệ lắm, nhiều chủng loại, ba người ăn không ít, Hồ viện Viện còn mang cả cốc sữa đậu nành nóng lên xe.

“Xe này như cái tủ lạnh,” Tôn Vấn Cừ nói, “Mang theo mười phút đã lạnh ngắt rồi.”

“Cậu đừng có chê bai xe nhà chị suốt thế,” Hồ Viện Viện nói, “Đây chính là chứng nhân lịch sử.”

“Mau cho chứng nhân lịch sử nhà hai người….” Tôn Vấn Cừ nói được nửa, xe xóc một cái suýt nữa cắn phải lưỡi, “Nghỉ ngơi đi.”

“Còn kiên cường lắm!” Hồ Viện Viện cười, hai cái túi chườm nóng đã sạc đầy điện, đưa một cái cho hắn.

Mã Lượng rất giỏi nhớ đường, gã mới quay về làng có một lần, lần này lái xe đi cũng không nhầm, cả đường xóc còn đi nhanh hơn xe khách.

“Con, con trai mày…ra đón xe à?” Mã Lượng hỏi.

“Ừ, chắc sợ chúng ta lạc vào trong núi.” Tôn Vấn Cừ nói.

“Thế à? Hay là muốn sớm, sớm một chút….” Xe lắc lư một cái, Mã Lượng còn chưa nói xong, liền chửi một câu, “Tao đệt.”

Tôn Vấn Cừ cười không nói gì.

“Gọi cậu ta ra, ra nhanh, nhanh lên, sắp đến rồi.” Mã Lượng nói.

Phương Trì đứng trên ban công, châm điếu thuốc hút.

Chú hai và cô sáng ngày kia đều phải trở về, giờ đang sắp xếp đồ đạc, ông bà nội chuẩn bị một đống đặc sản thổ địa bảo mang đi theo.

Phương Huy đang ở trong phòng cậu, nằm trên giường gọi điện thoại cho bạn học, kêu ca trong thôn chẳng có gì chơi vui, tiện thể phát biểu một vài cách nhìn mịt mờ liên quan tới kiến thiết nông thôn.

Thật ra thì, Phương Trì đang bực mình lắm luôn, Phương Huy mặc áo khoác hôm qua phơi sương phơi gió cả ngày ngoài trời cứ thế lăn trên giường cậu, phải mọi khi cậu đã đi vào đánh cho Phương Huy một trận.

Nhưng ngày hôm nay, chẳng có tâm trạng.

Năm nào cũng vậy, Tết nhất vừa mới bắt đầu là náo nhiệt, mà náo nhiệt qua đi, chính là trống rỗng đến đột ngột.

Tất cả mọi người đi rồi, ông bà nội lại trở về cuộc sống hai người cùng Tiểu Tử trông coi căn nhà này, tuy không nhìn ra được hai người bọn họ có gì không vui, nhưng Phương Trì vẫn rất đau lòng.

Điện thoại di động vang lên, Phương Trì vừa lấy điện thoại di động ra vừa chạy xuống cầu thang, lúc nhận được điện thoại, cậu đã ra khỏi sân sau.

“Bọn tôi đến đầu đường rồi, cái ngã rẽ có sân to nuôi gà ấy,” Tôn Vấn Cừ nói trong điện thoại, “Chắc hai mươi phút nữa là tới con đường thôn các cậu.”

“Ừ, giờ tôi ra ngoài.” Phương Trì dập máy, huýt sáo, huýt rất to.

Mấy giây sau, Tiểu Tử từ trong sân sau vọt ra, ẳng ẳng đi theo cậu.

Phương Trì dẫn Tiểu Tử đi ra ngoài, đến ngã tư nhìn thử, xe còn chưa tới, cậu liền nhặt một hòn đá từ ven đường ném ra xa.

Tiểu Tử sủa, chạy tới nhặt lấy cục đá trở về.

Cậu nhận cục đá, lại ném đi, Tiểu Tử vui vẻ vừa sủa vừa chạy đi nhặt.

Trước đây, lúc cậu chờ người mà dẫn theo Tiểu Tử, trò chơi này chính là cách tốt nhất để giết thời gian.

Ném đá một lúc, từ bên kia đường đã có một chiếc xe lái tới.

Là con xe van cùi của Mã Lượng, con xe mà cửa đóng lại rồi phải đạp một cái mới mở cửa xe ra được.

Phương Trì huýt sáo, Tiểu Tử chạy về bên chân cậu, quỳ xuống.

Lái xe đến trước mặt cậu thì dừng lại, cửa kính bên ghế phụ hạ xuống, một người phụ nữ rất xinh đẹp cười với cậu: "Phương Trì đúng không? Xin chào."

"Xin chào." Phương Trì đoán đây là vợ Mã Lượng, nhưng không nghĩ tới cô lại là người đầu tiên chào, hơi hơi không biết phải xưng hô thế nào.

"Thím là Hồ Viện Viện, là thím cậu." Hồ Viện Viện đưa tay ra từ trong cửa kính.

"…À." Phương Trì nắm lấy tay cô, thật không hổ là vợ Mã Lượng.

Cửa sau xe mở ra, Tôn Vấn Cừ nhảy xuống: "Đông chết mie tao rồi, cái xe cùi này."

Giọng nói này khiến lòng Phương Trì cảm thấy dễ chịu, trước đây không cảm thấy giọng nói Tôn Vấn Cừ dễ nghe, chỉ cảm thấy mỗi lần người này nói đều mang theo mấy phần lười biếng, đương nhiên, ngoài lúc dạy bảo mình ra, thế nhưng giờ đột nhiên nghe thấy, lại chợt nhận ra, giọng Tôn Vấn Cừ nghe thật dễ chịu.

"Cậu đi bộ vào à?" Hồ Viện Viện hỏi.

"Ừ," Tôn Vấn Cừ đập lên cửa xe, "Hai người tự lái vào đi."

"Được." Mã Lượng cười gật đầu.

Nhìn Mã Lượng lái xe nhẹ nhàng khoan khoái rẽ vào đường nhỏ vào thôn, Phương Trì há hốc không nói nên lời, cảm giác thật lúng túng, "đón người" thế này cũng quá là….gì đó rồi.

"Tiểu Tử ngoan lắm," Tôn Vấn Cừ xoa xoa đầu Tiểu Tử vẫn luôn ở bên cạnh vẫy đuôi.

"Xe của anh ta không có hệ thống sưởi à." Phương Trì nhìn hắn, qua nửa buổi mới nói một câu.

"Lúc tôi vào núi ba năm trước đã hỏng rồi, giờ vẫn chưa sửa," Tôn Vấn Cừ xoa tay, nhảy nhảy ngay tại chỗ, "Găng tay tôi cũng lạnh thấu rồi."

"Tôi…." Phương Trì tháo găng tay của mình ra, hơi do dự rồi đưa tới trước mặt hắn, "Của tôi ấm này."

Tôn Vấn Cừ cười, nhìn cậu, không nói gì cũng không cầm lấy găng tay.

Phương Trì liếc mắt nhìn hắn, rút tay về.

Tôn Vấn Cừ nắm lấy găng tay, rồi đeo vào tay: "Cậu cũng biết chăm sóc người khác thật."

"À." Phương Trì đáp một tiếng, rồi nhét tay vào túi.

"Đi thôi." Tôn Vấn Cừ đập một cái lên tay cậu.

Con đường nhỏ về thôn này không xa lắm, có điều hai người đi rất chậm, như thể đi dạo, Tôn Vấn Cừ dùng khăn quàng che mất nửa khuôn mặt, chỉ lộ ra hai mắt, cũng không kêu lạnh.

"Chơi trên thị trấn vui không?" Phương Trì hỏi.

"Cậu nói xem," Tôn Vấn Cừ cười, "Cậu cũng ở đó mấy năm mà."

"Không có gì vui, không vui bằng trong thôn." Phương Trì cũng cười.

"Ngày hôm qua đi thăm họ hàng vui không?" Tôn Vấn Cừ nghiêng đầu nhìn cậu.

"Cứ vậy thôi, đi đến nhà ông trẻ em ông ngoại tôi, chính là…" Phương Trì xoa mũi, "Nhà ông nội Phương Ảnh."

"Gặp Phương Ảnh không?" Tôn Vấn Cừ hỏi.

"Có," Phương Trì ngẫm lại liền nhíu mày, "Bà nội kiểu như khoe đồ quý, kể là nhà mình có Thủy Cừ, viết câu đối đẹp lắm, nên chị ấy biết anh đang ở nhà tôi."

"Biết thì biết chứ sao," Tôn Vấn Cừ cười, nhảy nhảy, "Không sao."

"Tôi sợ là hai ngày nay có lẽ sẽ tới, quan hệ của chị ấy với ông bà nội tôi vẫn còn khá lắm," Phương Trì hơi lo lắng, "Nếu anh không muốn gặp chị ấy…"

“Yên tâm, cô ấy không dám tới đâu,” Tôn Vấn Cừ chậc một tiếng, “Nếu không phải tôi nể mặt cậu, chỉ mỗi cô ấy như thế, tôi đã sớm tìm người trị cô ấy rồi.”

“…trị thế nào?” Phương Trì hỏi.

“Cậu đoán đi? Loại công tử bột như tôi trừng trị lừa đảo tự đến cửa còn có thể trừng trị thế nào,” Tôn Vấn Cừ nở nụ cười, “Cậu là có biểu hiện tốt, nếu không là cả cậu cũng bị trừng trị cùng luôn rồi…. Bảo là hôm nay tôi có chè vừng để ăn đúng không?”

“À?” Phương Trì ngây người, một lúc sau mới phản ứng được Tôn Vấn Cừ đã chuyển chủ đề, “À, đúng.”

“Ăn ngon không?” Tôn Vấn Cừ nói, “Có thể cho thêm ít sữa bò vào không.”

“Được.” Phương Trì nói,

Tôn Vấn Cừ không nói gì nữa, Phương Trì cũng không lên tiếng, xung quanh rất yên ắng, giờ cũng không còn tiếng pháo, có thể nghe thấy tiếng bước chân, lẫn hơi thở của bọn họ và Tiểu Tử.

“Phòng của anh…” Phương Trì cúi đầu đi tới, “Có cái hộp đó, là đàn nhị à?”

“Hộp nào?” Tôn Vấn Cừ hỏi.

“Là cái hộp gỗ dài to trông như thể chứa bí kíp võ lâm ấy.” Phương Trì nói.

Tôn Vấn Cừ vừa nghe liền nở nụ cười, nửa buổi cũng không ngừng được.

“Làm sao thế.” Phương Trì chậc một tiếng.

“Ừ,” Tôn Vấn Cừ gật đầu, “Lý Bác Văn tặng tôi.”

“Anh ta tặng anh,” Phương Trì nhíu mày, “Đồ anh ta tặng anh còn mang theo? Không ngại khó chịu à.”

“Đàn vẫn là đàn tốt, chắc là chú Lý chọn,” Tôn Vấn Cừ cười xoa mặt, “Vứt thì tiếc lắm, tâm trạng tôi tốt rồi có khi còn mang sang nhà Lý Bác Văn kéo kia.”

“Thần kinh,” Phương Trì thở dài, nói thật ra thì, rất nhiều lúc cậu hoàn toàn chẳng thể hiểu rõ ý nghĩ thật sự của Tôn Vấn Cừ là gì, kể cả biết được bên dưới vẻ ngoài thần kinh của hắn còn một khuôn mặt khác, nhưng vẫn không đoán ra được, “Anh bảo kéo đàn cho tôi, là dùng cây đàn này à?”

“Ừ, cho cậu nghe thử đàn tốt đánh ra thế nào.” Tôn Vấn Cừ gật đầu.

Lúc đi tới cổng, Mã Lượng đã dừng xe xong, cùng với Hồ Viện Viện ôm một đống đồ lớn.

Phương Trì vừa nhìn thấy liền sửng sốt: “Làm gì đây?”

“Đi chúc Tết chứ gì.” Mã Lượng nói.

“Đây cũng quá nhiều rồi.” Phương Trì nhìn thử, đủ loại đồ ăn và rượu, còn có mấy hộp thực phẩm dinh dưỡng cho người cao tuổi, ông bà nội có lẽ cả đời cũng chưa bao giờ dùng thực phẩm dinh dưỡng cao cấp như vậy, “Mở được cả cái cửa hàng rồi.”

“Mở thôi.” Mã Lượng cười nói.

Người trong nhà đều thích náo nhiệt, vợ chồng Mã Lượng vừa vào nhà, liền được nhiệt liệt đón tiếp, ông bà nội lập tức bắt đầu chuẩn bị nấu cơm nấu thức ăn, còn tiện thể cảm thán bạn bè Phương Trì đều là “người lớn”.

Mã Lượng tuy nói lắp, nhưng lại nói được hơn Tôn Vấn Cừ, Tôn Vấn Cừ rất nhiều lúc đều chỉ im lặng ngồi nghe, Mã Lượng rất nhanh đã trò chuyện với mấy người chú hai, thêm cả Hồ Viện Viện, cả nhà chỉ chốc lát đã trở nên rộn ràng.

Mẹ gọi Phương Trì ra ngoài sân: “Đây đều là bạn bè của con à?”

“Vâng.” Phương Trì gật đầu.

“Con làm sao quen được nhiều người…như thế này?” Mẹ nhìn qua có vẻ không yên tâm lắm, “Tôn Vấn Cừ vừa nhìn đã thấy là công tử nhà giàu, Mã Lượng này tiêu tiền cũng hào phóng, bọn họ làm gì vậy?”

“Làm đồ gốm,” Phương Trì nói, “Ba Tôn Vấn Cừ có vẻ trâu bò lắm.”

“Đồ gốm?” Mẹ cậu không hiểu thứ này lắm, cũng không hỏi gì thêm nữa, chỉ nói một câu, “Mấy người này không cùng một con đường với dân chúng bình thường như chúng ta, con quen người ta, phải tự mình để tâm một chút.”

“…À.” Phương Trì gật đầu.

Bữa trưa hôm nay rất phong phú, theo thói quen, luôn là cơm tối sẽ nhiều món hơn, nhưng bởi vì hai người Mã Lượng buổi tối còn phải về thị trấn, cho nên ông bà nội chuyển hết mấy món sang bữa trưa này.

Phương Trì vẫn theo lệ thường vùi đầu ăn, Tôn Vấn Cừ cũng không nói nhiều, Mã Lượng và ba với chú hai thì trái lại uống rất vui vẻ.

Lời mẹ nói khiến Phương Trì có hơi hoảng hốt.

Không phải người cùng một con đường.

Câu nói này, Phương Trì cảm thấy cũng không chính xác, nhưng trạng thái mạnh mẽ hoàn toàn khác ngày thường lúc Tôn Vấn Cừ nghiêm túc làm đồ gốm kia, lại khiến cậu cảm thấy khoảng cách đó có thể cảm nhận được rõ rành rành.

Cậu quay đầu lại liếc nhìn Tôn Vấn Cừ, Tôn Vấn Cừ đang cầm đùi gà gặm, cũng nghiêng đầu đi, đối mặt với ánh mắt của cậu.

“Ngon không?” Phương Trì hỏi.

“Ừ,” Tôn Vấn Cừ đáp, “Bà nội nói trẻ con nhà cậu đều không ăn đùi gà.”

“Dù sao thì tôi cũng không thích, tôi thích ăn cánh gà.” Phương Trì nói.

“Vậy cậu ăn đi,” Tôn Vấn Cừ nhìn cậu, “Hôm nay nhìn cậu có vẻ chán ăn.”

“Không,” Phương Trì cười, cúi đầu gắp hai miếng thức ăn.

Ăn cơm xong, mọi người chơi mạt chược, Hồ Viện Viện vào nhà bếp học tập bí kíp làm khâu nhục*, Tôn Vấn Cừ và Mã Lượng lên tầng, có lẽ là đang bàn bạc gì đó.

Phương Trì cũng không có tâm trạng chơi mạt chược, ngồi trên ghế sofa nhìn Tiểu Tử đang chơi với cái bóng của mình ngoài sân.

Có lẽ qua khoảng nửa tiếng, Tôn Vấn Cừ và Mã Lượng đi xuống.

“Tôi với Lượng Tử ra ngoài đi dạo mấy vòng,” Tôn Vấn Cừ đi tới trước mặt cậu nói một câu, lại đưa tay nắm lấy tóc trên đầu cậu xoa xoa, “Cậu đi cùng không?”

“Không được,” Phương Trì lắc đầu, cậu biết Mã Lượng và Tôn Vấn Cừ có chuyện quan trọng, cậu không muốn đi theo, “Các anh đừng đi xa, đừng đi đường nhỏ, cẩn thận bị sói tha đi.”

“….Biết rồi.” Tôn Vấn Cừ cầm viên kẹo sữa từ đâu đó ra bỏ vào tay cậu, quay người cùng Mã Lượng ra ngoài.

“Hai người làm, làm gì, rồi à.” Mã Lượng cùng Tôn Vấn Cừ đi theo con đường sau thôn tản bộ về sườn núi, vừa châm thuốc vừa hỏi một câu.

“Sao?” Tôn Vấn Cừ quay đầu.

“Trạng thái thằng bé không, không đúng lắm.” Mã Lượng nhả ra một ngụm khói.

“Miệng không lưu loát, mắt cũng tinh tường phết.” Tôn Vấn Cừ nói.

“Lên, lên giường rồi?” Mã Lượng hỏi, nghĩ lại, chưa đợi Tôn Vấn Cừ mở miệng, gã đã lắc đầu: “Không giống.”

Tôn Vấn Cừ cười, không nói gì.

“Dù sao cũng có, có chuyện gì, gì đó…” Mã Lượng ngậm thuốc lá nhìn hắn chằm chằm.

“Nhìn mặt tao ra được cái gì?” Tôn Vấn Cừ quay mặt về phía gã.

“Không,” Mã Lượng nói, “Mày ở phương diện này là con, cáo già.”

“Có cục cứt,” Tôn Vấn Cừ chậc một tiếng, đi được hai bước lại nói một câu, “Không nói rõ được, không chắc cậu ấy nghĩ thế nào.”

“Vậy mày có ý, ý nghĩ?” Mã Lượng rất nhạy cảm mà đuổi theo một câu.

“Không nói được,” Tôn Vấn Cừ nói, “Tao không phải trẻ con nữa.”

“Không chơi nữa?” Mã Lượng nhìn hắn, “Chơi không, nổi nữa?”

“Còn biết nói năng không thế!” Tôn Vấn Cừ cười, “Có ai nói chuyện như mày à.”

“Tao còn nghĩ, là Phương Trì trưởng thành hơn,” Mã Lượng chậm rãi xoay người, “Mày sẽ có ý, ý nghĩ gì đó, ngày trước nói không…chạm vào trẻ con, nhịn ba, ba năm biết đâu nghĩ, thoáng ra.”

“Trưởng thành cái gì,” Tôn Vấn Cừ cầm viên kẹo sữa ra ném vào trong miệng, “Có trưởng thành đi nữa, chuyện tình cảm vẫn là đứa trẻ con, đột nhiên mở cánh cửa ra thế giới mới, ôi chao hormone bùng nổ, cái gì cũng không chắc chắn, hai ngày sau lấy lại tinh thần rồi, lại như mây khói.”

“Nói chính…chính mày à.” Mã Lượng ngửa đầu nhìn trời, phun một ngụm khói.

Tôn Vấn Cừ không nói gì, kể cả là bản thân đã từng như vậy, cũng là kinh nghiệm.

Hai người đi được một lúc, Mã Lượng chuyển đề tài về chuyện chính, Tôn Vấn Cừ hiện giờ không chịu chung vốn làm ăn, nhưng ngoài bộ ấm kia, Mã Lượng còn muốn để hắn làm một ít thiết kế khác, không phải là làm ăn chung, tạm thời coi là hỗ trợ thôi, hắn đã nhận lời.

Có điều, Mã Lượng đột nhiên hỏi chuyện Phương Trì, hắn có hơi bị đảo loạn suy nghĩ, một lúc lâu mới bình tĩnh được tư tưởng.

Có hơi gì đó, là có.

Làm cái gì đó, làm rồi.

Nhưng tính cách của Phương Trì hơi khó nói, cẩn thận đến mức quá cẩn thận, có thể nhìn ra được cậu lúng túng, ngại ngùng, hoặc là khó chịu, nhưng lại không đoán được cậu đang nghĩ gì, muốn gì, chống cự gì.

Mà trạng thái trước mắt của hắn, không có tâm trạng đi suy nghĩ thêm.

Lại nói, Phương Trì còn sắp thi đại học ngay rồi.

Đi một vòng theo con đường hôm đó Phương Trì dẫn hắn chạy bộ xong, Tôn Vấn Cừ và Mã Lượng quay về nhà Phương Trì.

Tiểu Tử đang ở cổng nghiêng đầu gãi gãi, Tôn Vấn Cừ đi qua cào cào tai nó mấy cái, Tiểu Tử đang đắm chìm trong sự nghiệp gãi ngứa sợ hết hồn, nhảy ra mấy bước rồi mới ngoắc đuôi chạy tới.

Hồ Viện Viện còn đang ở trong nhà bếp, nhìn có vẻ đã học được kha khá của ông nội rồi, Mã Lượng cũng đi vào nhà bếp tham gia chuyện vui.

Tôn Vấn Cừ liếc mắt nhìn vào phòng khách, hai bàn mạt chược, không thấy Phương Trì.

Lên tầng, có thể nghe thấy Phương Huy đang gọi điện thoại trong phòng Phương Trì, giọng điệu cực dâng trào, Tôn Vấn Cừ đẩy cửa vào trong phòng mình.

Phương Trì đang gục mặt xuống bàn, đeo tai nghe làm bài tập.

Tôn Vấn Cừ đi tới phía sau cậu nhìn thử, còn rất nghiêm túc, trên giấy nháp cũng viết kín.

“Này.” Tôn Vấn Cừ vỗ vai cậu.

“Hả?” Phương Trì quay đầu lại, lấy tai nghe xuống, “Về rồi à?”

“Đi một vòng, trời lạnh quá,” Tôn Vấn Cừ nhấc Hoàng tổng tới làm ấm tay, “Chốc nữa Mã Lượng về thị trấn.”

“Nói chuyện xong rồi à?” Phương Trì hỏi.

“Cũng tàm tạm rồi, thật ra nói trên điện thoại cũng được, chỉ là tôi gọi điện thoại cho nó, mệt mỏi, mặt đối mặt nói chuyện, tôi gần như chưa cần nó nói xong cả câu đã hiểu được ý rồi,” Tôn Vấn Cừ cười, “Cậu làm bài đi.”

“À,” Phương Trì quay đầu trở lại, tiếp tục làm bài, “Khi nào anh ta đi? Đến tiễn anh ta ra ngoài?”

“Cậu không cần quan tâm, ôn tập đi,” Tôn Vấn Cừ thả một viên kẹo trên bài tập của cậu, “Lượng Tử cũng không phải người khác, không cần phải câu nệ thế.”

Phương Trì một lần nữa đeo tai nghe lên, cắm mặt tiếp tục làm bài.

Thời gian dài như vậy, lần đầu tiên cậu ôn tập tập trung được đến thế, như thể ăn nhầm thuốc chuột, trong lòng rất yên ắng, cứ như vậy mà làm từ tờ này qua tờ khác.

Mãi cho tới lúc Tôn Vấn Cừ lấy tai nghe trên đầu cậu đi, cậu mới ngẩng phắt đầu lên.

“Mấy giờ rồi?” Trời bên ngoài cửa sổ là một màu đen kịt làm cậu vô cùng kinh ngạc.

“Hơn tám giờ, ”Phỏng đàm tiêu điểm” cũng đã đàm xong rồi.” Tôn Vấn Cừ nói.

*là một chương trình tivi, các chuyên gia bàn luận về những tiêu điểm trong ngày.

“A?” Phương Trì sững sờ, “Tôi còn chưa ăn cơm! Anh ăn chưa?”

“Ăn rồi, ngồi sau cậu ăn.” Tôn Vấn Cừ cười.

“Sao không gọi tôi ăn chứ?” Phương Trì sờ bụng, “Tôi đói…”

“Thực sự quá hiếm thấy cậu ôn tập ra gì như thế, tôi biết cậu lâu như thế, mới gặp được có một lần,” Tôn Vấn Cừ nói, “Không thể nào không giúp cậu giữ vững một lúc, bà nội để lại thức ăn cho cậu rồi, cả một đống to.”

“Tôi muốn ăn mì, tôi nấu một ít mì ăn,” Phương Trì đứng lên mới thấy lưng đau eo mỏi, đứng ngay tại chỗ ưỡn người nửa buổi, “Aiiii, thắt lưng tôi gãy mất.”

“Trước lúc gãy tiện làm cho tôi một ít chè vừng đi,” Tôn Vấn Cừ đưa tay ấn lên thắt lưng cậu, “Là gãy ở đây à?”

Phương Trì không nói gì, lưng đang ưỡn liền đột nhiên cứng lại.

“Tôi đập cho cậu mấy cái?” Tôn Vấn Cừ cầm quyển sách lên, dùng gáy sách gõ lên thắt lưng cậu.

Phương Trì xoay tay lại, nắm lấy cổ tay hắn, nghiêng đầu.

“Sao thế?” Tôn Vấn Cừ nhìn cậu.

“Tôi…” Phương Trì buông tay hắn ra, “Đi nấu mì, anh muốn ăn chè vừng sữa đúng không.”

“Ừ, nhiều sữa bò một chút, đường cũng bỏ nhiều vào.” Tôn Vấn Cừ gật đầu.

“Ừ.” Phương Trì đi ra khỏi phòng.

Tôn Vấn Cừ nghe tiếng bước chân cậu mới đi được hai bước, trên cầu thang liền vang lên tiếng ầm ầm, nghe như thể tiếng động của đống hàng tết để ở chỗ ngoặt cầu thang bị đổ ra đất, sau đó là tiếng thứ gì đó lăn rầm rầm từ trên cầu thang xuống.

“Ôi, mẹ ơi, Phương Trì em không sao chứ!” Dưới tầng vang lên tiếng kêu của Phương Vân, “Sao lại lăn xuống thế này?”

Tôn Vấn Cừ ngây người, nhanh chóng ra khỏi phòng.

Trên cầu thang toàn là hàng Tết rải rác, Phương Trì mới lăn từ dưới cầu thang đứng lên, phủi phủi quần ngẩng đầu nhìn lướt qua phía trên, rồi chặc một tiếng: "Bước hụt, không sao."

Sau đó xoay người vừa đi ra sân vừa nói: "Mã thất tiền đề chó hụt chân trước…"

Tôn Vấn Cừ trở về phòng, cười nửa buổi.

*khâu nhục:

44. Chương 44

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Phương Trì đầu tiên là nấu chè vừng mang lên tầng cho Tôn Vấn Cừ, Tôn Vấn Cừ đang ôm notebook dựa vào đầu giường, nhìn thấy cậu đi vào liền không nhịn được cười: "Vừa nãy xảy ra chuyện gì thế?"

"Ngã chứ sao," Phương Trì bỏ bát lên bàn, lau trán, "Tôi tưởng là còn vài bước nên nhảy xuống, không chọn đúng lúc nên đạp hụt."

"Không trẹo chân chứ?" Tôn Vấn Cừ xuống giường, ngồi ở bên bàn, ngửi thử chè vừng, "Thơm lắm."

"Tôi lớn thế rồi chưa bao giờ trẹo chân," Phương Trì lại đi ra ngoài, "Anh ăn đi, cái này không ngọt lắm đâu, tôi không bỏ nhiều đường, sợ anh béo."

"Béo thì béo, sợ gì." Tôn Vấn Cừ múc một thìa chè vừng bỏ vào miệng.

"Anh béo không đẹp." Phương Trì đi ra khỏi phòng.

Lúc Tôn Vấn Cừ ăn được nửa bát chè vừng, Phương Trì bê bát mì nóng hổi vào phòng.

“Mì gì thế?” Tôn Vấn Cừ lập tức hỏi.

“Mì trứng lạp xườn, lúc đổ ra thêm ít hành tây,” Phương Trì gạt mì trong bát, “Tôi thích vị này.”

“Chờ đã,” Tôn Vấn Cừ bưng bát lên, một hơi uống sạch nửa bát chè vừng còn lại, sau đó đưa bát tới trước mặt cậu, “Cho một đũa.”

“….Anh chưa no à?” Phương Trì ngây người, theo lượng ăn của Tôn Vấn Cừ, một bát chè vừng sau cơm tối chắc phải đủ hắn no đến sáng mai rồi.

“Ăn ngọt rồi muốn ăn mặn,” Tôn Vấn Cừ nói, “Một đũa là được, nhiều nữa không ăn nổi.”

Phương Trì gắp cho hắn một đũa mì, rồi đổ thêm ít nước mì.

“Buổi tối vẫn ngủ ở phòng khách à?” Tôn Vấn Cừ hỏi cậu.

“…Ngủ phòng ông nội tôi.” Phương Trì cúi đầu ăn mì, “Tối nay anh không thức trắng đêm nữa chứ?”

“Tôi ngủ ngay, hôm nay dùng não quá độ rồi.” Tôn Vấn Cừ nói.

“Dùng não quá độ?” Phương Trì nhìn hắn, “Hôm nay anh có dùng não à?”

Tôn Vấn Cừ cười chậc một tiếng: “Nói thế nào đây.”

“Là nói chuyện với chú Lượng Tử à?” Phương Trì cười.

“Không sai,” Tôn Vấn Cừ nằm dài trên giường, “Nó gần đây cứ cho tôi mấy nan đề, suy nghĩ cuộc đời mệt mỏi, tôi cũng bao năm rồi không nghĩ ngợi tới mấy thứ này.”

“Vậy…” Phương Trì hơi do dự, “Tôi ở đây đọc sách một lúc có làm phiền anh không?”

“Không,” Tôn Vấn Cừ nói, “Hiếm thấy cậu cố gắng như thế, quá cảm động luôn.”

Phương Trì xuống tầng rửa bát, nhìn mạt chược trong phòng khách một lúc, Phương Huy tay trái trà tay phải hạt dưa như thể lão ma thần* lại hai lần ra bài cho người khác ù, Phương Trì không nhịn được cười.

*ý chỉ người đánh mạt chược rất giỏi

“Buồn cười lắm à?” Phương Huy quay đầu lại nhìn cậu, “Buồn cười lắm à?”

“Buồn cười chứ,” Phương Trì chậm rãi xoay người, vừa đi lên tầng vừa cười, “Tao một đêm này chỉ thấy hai lần ra bài ngu này của mày đã vui rồi, mày kiên trì thêm mấy ván nữa tao có thể cười sang tết năm sau luôn.”

“Mày cũng chỉ biết người ngu thôi.” Phương Huy nói.

“Ừ, không sánh được với mày,” Phương Trì gật đầu, “Chăm chú bày chiêu thức vắt óc chỉ vì bắn pháo*, đoàng đoàng đoàng, còn kém vang lên nữa thôi, vui vẻ quá, tiền mừng tuổi Tết cũng thua sạch rồi đúng không.”

*pháo: ra quân để người khác ù

Phương Huy hất dãy mạt chược, đứng phắt dậy.

“Đấu võ mồm đi,” Bà nội ở một bàn khác vừa xếp quân vừa nói, “Con còn không đấu lại được nó à.”

“Con không chơi nữa!” Phương Huy đá ghế tựa một cái, ngồi xuống ghế sofa bên cạnh, cầm điều khiển từ xa hướng về tivi bấm lia lịa.

“Không chơi nữa à?” Quần chúng vây xem Hồ Dĩnh luôn cắn hạt dưa bên cạnh lập tức ngồi xuống, “Vừa khéo, để em.”

Phương Trì lên tầng, đẩy cửa ra liền ngây người, Tôn Vấn Cừ đã quấn chăn mặt quay vào tường ngủ rồi, Hoàng tổng còn đang cuộn mình trong khe hở giữa cổ hắn và cái gối.

“Ngủ rồi à?” Phương Trì nhẹ giọng hỏi một câu, đóng cửa cũng không dám đóng mạnh.

“Ngủ ngay đây,” Tôn Vấn Cừ buồn bực nói, “Đọc sách của cậu đi.”

"Ồ." Phương Trì tắt đèn phòng đi, ngồi vào trước bàn, lật sách ra, quay đèn bàn về phía bên mình.

Mỗi lần Phương Trì ngồi trước đèn bàn, đều có cảm giác cực kỳ yên tĩnh, tựa như ánh sáng từ đèn chiếu ra là một cái lồng, bên trong không gian chừng hai mét này là thế giới của cậu, chỗ đèn không chiếu tới chính là yên tĩnh vô tận.

Có điều, tình huống có thể tập trung chú ý đọc sách như hôm nay, đã rất lâu rồi cậu chưa từng có, có lẽ là vì mấy câu nói kia của Tôn Vấn Cừ, có lẽ là vì sắp phải về thành phố ngay rồi, cũng e là chỉ bởi vì hơi thở nhẹ nhàng của Tôn Vấn Cừ bên cạnh.

Tôn Vấn Cừ ngủ từ lúc nào, cậu cũng không biết, mạt chược dưới tầng dẹp từ lúc nào cậu cũng không biết, Phương Huy đi vào phòng cậu ngủ lúc nào cậu càng không nghe thấy.

Mãi cho tới khi tiếng khò khè của Hoàng tổng vang lên trong phòng, cậu mới ngẩng đầu lên, liếc mắt nhìn giờ trên điện thoại.

Đã hơn một giờ rồi.

Thật sự kinh ngạc.

Mấy ngày nay quá nhiều kinh ngạc rồi…

Có điều, tuy giờ đã muộn lắm rồi, nhưng cậu lại không quá buồn ngủ, rón rén đi xuống tầng, còn chưa xuống hết cầu thang đã nghe thấy tiếng kéo gỗ của ông nội, như đang hát.

Phương Trì cười, xuống tầng đi vào phòng ông, đẩy ông thành nằm nghiêng, sau đó đi vào nhà bếp, tìm được một bát cánh gà, ngồi xổm trong phòng bếp cùng Tiểu Tử chia nhau gặm.

Ăn xong, rửa mặt, cậu vẫn lên tầng, đi vào phòng Tôn Vấn Cừ.

Có điều, chắc là vì ăn vặt, lúc ngồi xuống định xem sách thêm một lúc, cậu lại buồn ngủ.

Kiên trì đến hai giờ rưỡi, cậu không chịu nổi, đứng dậy chuẩn bị đi ngủ.

Vẫn chưa xuống hẳn cầu thang đã nghe thấy tiếng khò khò của ông nội, cậu đứng trên cầu thang gần được năm phút đồng hồ, mới quay người lên tầng trở vào phòng.

Không biết là vô tình hay cố ý, Tôn Vấn Cừ ngủ rất sát bên trong, dán vào tường, chừa lại trên giường một chỗ rất rộng, đủ một người đi lên ngủ.

Phương Trì xuống dưới tầng cầm chăn lên, cố để cho mình lặng yên không một tiếng động lên giường.

Thế nhưng trên giường vị đại thiếu gia hủ bại Tôn Vấn Cừ, đệm chính là đệm, Phương Trì đã rất cẩn thận nằm xuống rồi, giường vẫn bị lún xuống.

Lún xuống hai lần xong, Tôn Vấn Cừ trở mình, nằm ngửa, nghiêng đầu qua một bên, nửa mặt vùi vào trong lông Hoàng tổng.

Phương Trì như kẻ trộm, giữ tư thế như đang làm dở gập bụng mà phân vân xem nằm hay không nằm, chờ hơi thở Tôn Vấn Cừ một lần nữa bình ổn lại mới chậm rãi nằm xuống, thở phào nhẹ nhõm nhắm hai mắt lại.

Tiếng thở của Tôn Vấn Cừ và tiếng khò khè nhỏ bé của Hoàng tổng đan xen bên tai, khiến người nghe không hiểu sao lại cảm thấy vừa dễ chịu vừa yên tâm.

Phương Trì nghiêng đầu qua, nhìn một nửa mặt Tôn Vấn Cừ để lộ ra.

Không nhìn rõ, trong phòng không bật đèn, chỉ là một mảng tăm tối.

Hoàng tổng đã hoàn toàn ẩn thân, chỉ có thể hơi hơi nhìn ra được Tôn Vấn Cừ rất trắng.

Thật ra không cần nhìn rõ, Tôn Vấn Cừ trông thế nào, Phương Trì có thể dễ dàng phác họa ra được, kể cả bộ dạng hấn nhíu mày lúc ngủ.

Phương Trì trong cơn buồn ngủ ập tới trừng mắt nhìn mặt Tôn Vấn Cừ, trong đầu không bị khống chế mà lóe lên đủ loại hình ảnh.

Tôn Vấn Cừ gục xuống bàn giảng bài cho cậu, Tôn Vấn Cừ nằm lỳ ở trên giường lộ ra một đoạn eo, Tôn Vấn Cừ ngồi trước bàn quay nhìn chằm chằm cái ấm, Tôn Vấn Cừ dạy dỗ cậu, Tôn Vấn Cừ cong khóe miệng nở nụ cười với cậu….

Còn có….những hình ảnh mơ hồ mà vừa nghĩ tới sẽ khiến hơi thở cậu trở nên gấp gáp, Tôn Vấn Cừ lúc bị cậu đè trên giường…

Phương Trì nhanh chóng nhắm mắt lại, trở mình quay lưng về phía Tôn Vấn Cừ, chui đầu vào trong chăn.

Sáng hôm sau, Phương Trì dậy thật sớm, vừa mở mắt đã đối mặt với ánh mắt của Hoàng tổng, Hoàng tổng dựa vào trên gối, mắt nhắm mắt mở nhìn cậu.

Lấy lại bình tĩnh rồi, Phương Trì phát hiện cánh tay mình đang cách một lớp chăn mà khoát qua eo Tôn Vấn Cừ, cậu vội vàng rút cánh tay về.

Hoàng tổng vẫn rất khinh bỉ nhìn cậu, cậu dùng ngón tay sờ lên chóp đuôi Hoàng tổng, Hoàng tổng không đập cậu, mà nhanh chóng vòng đuôi trở về.

Phương Trì ngáp một cái, ngồi dậy, nhìn Tôn Vấn Cừ.

Cả đầu Tôn Vấn Cừ đều ở trong chăn, cũng không biết là hắn thở thế nào, Phương Trì nhìn thấy liền hơi lo lắng, nhẹ nhàng đẩy đầu hắn hai cái.

“Ừm..” Tôn Vấn Cừ bên trong chăn hừ một tiếng, rướn người lên, từ trong chăn hé ra một đôi mắt, nhìn cậu mấy giây, “Sao?”

“Anh không ngạt thở à?” Phương Trì hỏi.

Tôn Vấn Cừ không nói gì, ánh mắt có hơi trống rỗng nhìn cậu một lúc rồi lại nhắm hai mắt lại ngủ tiếp.

Phương Trì đành phải kéo chăn hắn xuống một chút, nhìn thấy chóp mũi rồi mới yên tâm xuống giường.

Ngày hôm nay, chú hai và cô đều phải đi về, ăn sáng xong, trong phòng khách liền chất đầy đồ đạc, đều là đồ Tết ông bà nội bảo bọn họ mang về.

Phương Trì hỗ trợ buộc gọn đồ, tâm trạng có hơi sa sút.

Không phải cậu nhớ thương chú hai và cô, chỉ là một căn nhà toàn người, đột nhiên lại cùng nhau rời đi, ông bà nội sẽ cảm thấy mất mát.

Giờ cậu mới cảm thấy, có Tôn Vấn Cừ ở nơi này cũng rất tốt, tuy rằng bình thường hắn cũng không hay ra khỏi phòng, nhưng dù sao thì trong nhà cũng sẽ nhiều thêm một người.

“Chuyển đồ đạc lên xe đi, chú Trương vừa mới dừng xe chú bên ngoài sân.” Bà nội đập Phương Trì.

“À.” Phương Trì mang hành lý ra hết lên trên xe.

Trong phòng, cô còn đang dặn dò bà nội, nghỉ ngơi nhiều, nhà cửa không cần phải dọn dẹp suốt, có việc thì gọi điện thoại.

“Ôi chao, biết rồi, mới có bao nhiêu tuổi đã dài dòng thế này,” Bà nội nhìn đồng hồ trên tường, “Đi nhanh đi, không là không đuổi kịp xe.”

Phương Trì lái xe chú Trương chia thành hai nhóm, chở bọn họ tới chỗ chờ xe khách.

“Tiểu Trì hai ngày nữa phải về trường nhỉ?” Chú hai hỏi.

“Vâng.” Phương Trì gật đầu.

“Nửa năm cuối cùng rồi, gắng sức,” Chú hai châm điếu thuốc, “Thi được trường tốt, để ông bà vui lòng.”

“Vâng.” Phương Trì cười.

“Về đi, đừng cùng chờ ở đây nữa,” Cô nói, “Trở về nhớ dồn sức đọc sách học bài.”

“Không kém mấy phút này.” Phương Trì nói.

Xe khách đến rất đúng giờ, chỉ là trên xe người rất đông, cả đám người bọn họ lẫn hành lí vừa lên xe, trên xe liền chen chúc kín.

Hẳn là ấm lắm, Phương Trì phất tay với người trên xe, rồi quay người trở về.

Đi tới một nửa đường, Tiểu Tử chạy tới đón cậu, cậu sờ đầu Tiểu Tử: "Chạy đi đâu rồi, thế mà không đuổi được."

Tiểu Tử kêu hai tiếng, trên đường vắng vẻ vang được đi rất xa.

Về tới nhà, trong nhà cũng chỉ còn có ba mẹ và ông bà đang ngồi trong phòng khách trò chuyện.

"Phòng con mẹ thu dọn lại cho rồi." Mẹ nói.

"Con muốn đổi vỏ chăn," Phương Trì đi lên tầng, "Ga trải giường nữa."

"Biết con phải đổi phải đổi rồi," Mẹ nói, "Đồ mới cũng lấy ra cho con rồi, tự thay đi."

"À." Phương Trì đáp một tiếng.

Tết vẫn chưa hết, mà dường như mọi thứ đều đã trở lại bình thường, chỉ có những lúc tiếng pháo vang lên, Phương Trì mới có thể cảm giác được giờ còn đang ăn Tết.

Thời gian phải quay lại trường học từng giờ từng giờ lại gần, Phương Trì có hơi hoảng hốt trong lòng không nói rõ được.

Hoảng hốt vì sắp phải xa ông bà, hoảng hốt nửa năm này mình ôn tập cuối cùng có thể dồn ra được kết quả gì không, hoảng hốt sau đó bản thân sẽ thế nào…

Còn có Tôn Vấn Cừ, Phương Trì nằm sấp trên bàn, hẳn là một thời gian dài sẽ không thể nào gặp được.

Cậu ngước mắt lên nhìn chậu hoa nhỏ trên bệ cửa sổ, không biết Tôn Vấn Cừ có thể nhớ đến lúc hoa nở chụp ảnh cho cậu không.

Hai ngày nay, Tôn Vấn Cừ dường như cũng quay về với trạng thái trước đó, không hay ra ngoài phòng, cúi đầu trong phòng làm đồ gốm.

Lúc Phương Trì lấy cơm lên cho hắn, nhìn thấy cái lò nung điện trong giống cái két sắt lớn kia đang sáng, hẳn là đang nung bộ ấm kia?

"Ngày mai về trường học à?" Tôn Vấn Cừ vừa ăn cơm vừa hỏi cậu.

"Ừm." Phương Trì gật đầu.

"Còn đi huấn luyện không?" Tôn Vấn Cừ gặm sườn.

"Chỉ có chiều chủ nhật thôi, những lúc khác đều hủy bỏ," Phương Trì nhìn hắn, "Ăn ngon không?"

"Ngon," Tôn Vấn Cừ nói, lại ngẩng đầu lên nhìn cậu, "Nếu cậu không huấn luyện không thi đấu cũng không nhận việc dẫn đường….cậu còn có tiền tiêu không?"

"Có," Phương Trì lấy điện thoại ra ấn mấy cái, "Tôi đã nhớ kỹ lên kế hoạch thu chi rồi, tiền mừng tuổi tôi đều giữ lại, tiền thuê nhà hơn nửa năm cũng nộp rồi, chỉ ăn bữa cơm, mua ít tài liệu, vậy là đủ rồi, à còn phải đưa Hoàng tổng đi triệt sản nữa, nên làm thịt nó rồi."

Chỗ Phương Ảnh còn có mười ngàn của cậu, có điều cậu không nói ra chuyện này, sợ Tôn Vấn Cừ khó chịu.

"Hoàng tổng!" Tôn Vấn Cừ cười, quay đầu lại gọi Hoàng tổng đang nằm ngủ chổng vó giữa hai cái gối, "Mày xong đời rồi!"

"Con õng ẹo không để ý tới cái này đâu," Phương Trì chép miệng, hơi do dự liền nói một câu, "À….cây xanh trong phòng tôi, nếu nở hoa rồi, anh nhớ chụp ảnh cho tôi xem đấy."

"Ừ," Tôn Vấn Cừ nở nụ cười, "Cậu còn muốn nhìn gì nữa thì cứ nói với tôi, tôi chụp cho cậu xem, ông nội nấu cơm, bà nội đan áo len, ông nội đánh nhau với ông cụ tình địch, mấy cái này cũng không sao, cậu đừng bảo muốn xem mặt trời mọc trên núi là được."

“Không nhiều thế,” Phương Trì cười, “Tôi cũng không nhớ ông bà nội đến mức thành như vậy.”

“Vậy tôi tự chụp là được,” Tôn Vấn Cừ nói xong, liền lấy điện thoại qua chụp mình một tấm, sau đó gửi cho cậu, “Thế nào.”

Phương Trì lấy điện thoại di động ra, nhìn thấy ảnh Tôn Vấn Cừ, liền cười: “Được lắm, đẹp trai.”

“Vỗ mông ngựa có thể vỗ nghiêm túc chút không,” Tôn Vấn Cừ tặc lưỡi, “Nghe miễn cưỡng như thế, vừa nghe đã biết là ghen tị.”

“Oa! Đẹp trai thật! Tôn đại sư, anh quá là đẹp trai luôn!” Phương Trì đột nhiên giơ điện thoại rất màu mè mà hô, sau đó cười không ngừng được, “Phải như thế à?”

“Kỹ năng diễn xuất quá cường điệu,” Tôn Vấn Cừ bị cậu làm sợ hết hồn, đũa trên đồ ăn cũng rơi xuống bàn, “Được rồi, xuống ăn cơm đi, ngày mai không phải phải về trường học à, tối ngủ sớm một chút đi.”

“…Ừ.” Phương Trì thở dài, quay người ra khỏi phòng.

Lúc xuống tầng, cậu liền lấy điện thoại ra nhìn ảnh Tôn Vấn Cừ, thật ra cũng không tính là diễn quá cường điệu, Tôn Vấn Cừ trông đúng là rất đẹp trai, cứ như vậy cầm điện thoại lên tùy tiện mà chụp một tấm, không cần căn góc độ không cần nhìn ánh sáng cũng không làm ra vẻ mặt gì, có thể chụp được như thế, bản thân cũng phải đủ đẹp.

Chẹp.

Phương Trì vài bước đã nhảy xuống cầu thang.

Cơm tối vẫn rất phong phú, hoàn toàn không vì chú hai và cô đi rồi mà giảm bớt, một bàn to đầy đồ ăn, còn có mấy món làm mới, đều là món Phương Trì thích ăn.

“Lần này về cũng chẳng thấy béo lên,” Bà nội nắn bóp người Phương Trì, “Cũng chẳng thêm được tí thịt nào, bà lo chết.”

“Con đây mà còn không có thịt,” Phương Trì cười tránh đi, “Con dạo này ít huấn luyện còn lên cân không ít.”

“Không nhìn ra,” Bà nội gắp vào bát cho cậu một đống thức ăn, “Con dạo này cũng chẳng thấy ăn thả cửa, cũng đừng học theo con gái người ta giảm béo.”

“Con không giảm, thật,” Phương Trì vùi đầu nhét mấy miếng thức ăn vào miệng, nói không rõ, “Bà xem, con không phải đang ăn nhiều lắm à.”

Ăn xong, bà nội gọi cậu vào trong phòng, kín đáo đưa cho cậu một cái phong bì.

“Gì đây?” Phương Trì mở phong bì ra nhìn vào trong, là một xấp tiền, “Bà làm gì thế này?”

“Bà nhìn con lớn thế này mới thấy lần đầu tiên ôn tập đến thế, quá sợ luôn, ngồi xuống một cái là không động đậy,” Bà nội mặt mày lo lắng, “Đầu óc không đủ dùng à?”

“…Đủ, đầu óc con to lắm mà.” Phương Trì có hơi bất đắc dĩ.

“Cầm đi, bình thường mua cho mình gì ngon mà ăn, còn có thực phẩm dinh dưỡng gì nữa, thi đỗ hay không đỗ đều không làm sao cả,” Bà nội cầm lấy tay cậu, “Đừng có tàn phá thân thể, vì đại học gì gì đó, không đáng.”

“Ai,” Phương Trì nở nụ cười, “Bà toàn lo lắng gì không, yên tâm đi, sức khỏe con vẫn tốt, quăng ngã tám mươi sáu Phương Huy cũng không thành vấn đề.”

“Có ghét không.” Bà nội cười vỗ lên lưng cậu một phát.

Bởi vì mai phải trở về trường học, Phương Trì ăn cơm xong cũng không lên tầng, ngồi trong phòng khách hàn huyên rất lâu, ba mẹ đều không nói gì, ông bà lần nào cũng dặn dò rất nhiều, tuy nói là cậu đã ở một mình bên ngoài đến mấy năm rồi, nhưng hai người vẫn luôn không yên lòng được.

Mãi tới tận hơn mười một giờ, ba giục đi nghỉ ngơi, ông bà mới quay về phòng.

“Ngủ sớm một chút,” ba vỗ vai cậu, “Ngày mai cũng đừng dậy sớm quá, ăn cơm trưa xong rồi mới về, nghỉ ngơi nhiều một chút.”

“Vâng, con biết rồi.” Phương Trì gật đầu.

Ba mẹ đi rồi, cậu đi lên tầng.

Cửa phòng Tôn Vấn Cừ đang hé, cậu đang định gõ cửa, bên trong phòng vang lên tiếng đàn nhị.

“Kéo đàn à?” Phương Trì lập tức đẩy cửa ra, thò đầu vào.

“Ừ,” Tôn Vấn Cừ ngồi trên ghế, cầm trong tay một thanh đàn nhị, “Kéo cho cậu hai đoạn bài hát ru con, đỡ lại bảo tôi không đáng tin.”

“Được.” Phương Trì cười, vào phòng đóng cửa lại.

“Mười phút,” Tôn Vấn Cừ nói, “Cái thứ này tiếng động lớn, ông bà nội cậu đều nghe thấy được, chơi lâu ầm mọi người ngủ.”

“Được,” Phương Trì ngồi lên mép giường, thanh đàn nhị Lý Bác Văn tặng cho Tôn Vấn Cừ này, nhìn một cái đã có thể nhìn ra được là rất cao cấp, âm thanh nghe cũng rất có cảm xúc, xem ra Tôn Vấn Cừ chịu dùng cái đàn này đúng là vì đàn tốt, “Hai đoạn gì?”

“Cậu nghe là được, có nói cậu cũng không biết.” Tôn Vấn Cừ cong khóe miệng.

“Ừ.” Phương Trì xoa mũi.

Tôn Vấn Cừ gác đàn nhị lên đùi, cúi đầu suy nghĩ, nhẹ tay kéo một cái, tiếng đàn hơi thương cảm tuôn ra.

Đàn nhị là một nhạc cụ rất bi thương, Phương Trì vẫn luôn cảm thấy như vậy, hoặc là, rất nhiều nhạc cụ Trung Quốc đều mang chút tịch liêu, có lúc cẩn thận nghe, ngay cả kèn suona cũng sẽ có cảm giác như vậy.

Tôn Vấn Cừ từ nhỏ đã cảm nhận bầu không khí này mà lớn lên, mỗi lần kéo đàn nhị, trên người sẽ có khí tức không giống vậy, không nói rõ được.

Cô quạnh, hoặc là gì đó khác.

Khúc nhạc lần này hắn kéo, Phương Trì chưa từng được nghe, đương nhiên, ngoài Nhị Tuyền Ánh Nguyệt và Đua Ngựa, còn có khúc Mục Dương nữ Tôn Vấn Cừ lưu trong máy cậu, cậu cũng chưa bao giờ nghiêm túc nghe khúc đàn nhị gì khác.

Lần này, cậu cảm thấy mình nghe cũng không quá nghiêm túc, âm nhạc ở khắp bốn phía, bao vây lấy, trước mắt là Tôn Vấn Cừ, ngón tay đặt trên dây đàn, ngón tay cầm cung đàn.

Tôn Vấn Cừ một khi đã chìm lắng vào trong chuyện gì đó, lập tức sẽ khiến người ở cùng hắn tim đập nhanh.

Lại cũng, rất an thần.

Phương Trì đột nhiên có cảm giác không muốn nói chuyện, chỉ muốn cứ luôn sững sờ tiếp như vậy.

Lúc Tôn Vấn Cừ đứng lên từ trên ghế đối diện cậu, Phương Trì mới đột nhiên phản ứng được tiếng đàn đã dừng lại rất lâu rồi.

“Đi ngủ đi.” Tôn Vấn Cừ nói.

“Ừm.” Phương Trì nặn lỗ tai Hoàng tổng, đứng lên.

“Ngủ ngon.” Tôn Vấn Cừ nhìn cậu cười.

“Ngủ ngon.” Phương Trì không hiểu nụ cười này của hắn mang hàm nghĩa gì, vì thế liền nhăn răng với hắn, rồi kéo cửa ra ngoài.

“Đừng đọc sách, cứ ngủ luôn đi.” Tôn Vấn Cừ ở trong phòng nói một câu.

Lúc nằm lên giường rồi, Phương Trì cảm thấy bản thân hẳn sẽ không ngủ được, thế nhưng bất ngờ là cậu nằm xuống chưa tới mấy phút đã nằm mơ.

Đương nhiên, mơ thấy gì cậu không nhớ rõ, nói như vậy, cậu đều không nhớ rõ thứ mình mơ thấy.

Không hiểu ra sao còn ngủ được rất say, sáng sớm lúc mơ màng sắp tỉnh lại nhớ ra ba nói ngủ thêm một lát, cậu trở mình lại ngủ tiếp.

Ngủ đi, tỉnh rồi thì làm gì đây, rời giường là lại nghĩ tới phải về trường, buồn biết bao, ngủ đi.

Lúc tỉnh lại lần nữa đã gần mười giờ.

Là bị tiếng kêu của Tiểu Tử ở ngoài ban công đánh thức.

Tiểu Tử bình thường tới tìm cậu chơi chưa bao giờ lên ban công, mà cứ thế từ trong nhà lên tầng ngồi trước cửa phòng, cậu xuống giường, kéo rèm cửa sổ ra, nhìn ra bên ngoài.

Tôn Vấn Cừ đang đưa lưng về phía cửa sổ, đứng trên ban công, cầm trong tay cái bát, trong bát hình như là mấy miếng thịt bò.

"Tao nói một hai ba," Tôn Vấn Cừ nói, "Mày hẫng kêu, một, hai,..."

Tiểu Tử phe phẩy đuôi kêu một tiếng.

"Không đúng, tao còn chưa nói ba mà," Tôn Vấn Cừ chỉ vào nó, "Một, hai, ba, kêu!"

Tiểu Tử hướng về phía hắn mà oẳng một tiếng.

"Ôi, thông minh quá," Tôn Vấn Cừ bốc miếng thịt trong bát ra đút cho nó.

Phương Trì mở cửa: "Anh rảnh rỗi thế à?"

"Dậy rồi à?" Tôn Vấn Cừ quay đầu lại, "Hôm nay ngủ được lâu thật đó."

"Ngủ đến mức đầu cũng khó chịu." Phương Trì gãi đầu.

"Bà nội cậu đang nấu cơm, hôm nay ăn trưa có vẻ nhiều món lắm," Tôn Vấn Cừ cười nói.

Bữa trưa đúng là rất phong phú, đều là món Phương Trì thích ăn, hơn nữa còn làm thêm một ít, đã gói kỹ trong hộp cơm, để cậu mang đi ăn.

Tôn Vấn Cừ hôm nay không trốn trên tầng ăn cơm, mà cùng ăn ở phòng khách.

Lời cần dặn dò thì tối qua ông bà cũng đã nói kha khá rồi, bữa trưa hôm nay chính là không ngừng gắp thức ăn cho cậu, bảo cậu ăn ăn ăn.

Ăn xong bữa cơm này, Phương Trì cảm thấy bản thân lên xe khách sẽ bị xóc cho nôn ra.

"Đồ đạc cần mang đi mẹ sắp cho con vào trong cái túi xách này rồi." Mẹ chỉ túi bên cạnh.

"Đều là đồ ăn đúng không?" Phương Trì đi qua nhìn, lần nào cậu về nhà ăn Tết cũng mang theo một đống thức ăn, "Đủ con ăn đến lúc tốt nghiệp đại học luôn."

"Đỡ phải mua suốt, nấu mì bỏ một ít, nấu cơm bỏ một ít, ăn tiện, lại vệ sinh," Bà nội nói, "Có một túi là để cho Tiếu Nhất Minh, bỏ trong túi màu đỏ."

"Vâng." Phương Trì gật đầu.

"Gần tới giờ rồi," Ba nhìn đồng hồ, "Ba đưa con ra."

"Hả?" Phương Trì ngẩng đầu lên, "Con...không cần, đừng đưa."

"Nhiều đồ như vậy cơ mà." Ông nội nói.

"Không cần, đừng đưa." Phương Trì liếc mắt nhìn Tôn Vấn Cừ, "Thủy Cừ giúp con xách ra là được."

"Con nghĩ cũng được nhờ," Bà nội có hơi chê trách nói, "Người ta là khách, con còn để người ta xách đồ cho?"

"Không sao," Tôn Vấn Cừ nở nụ cười, "Cháu với Phương Trì không tính là khách, cháu nhân tiện đi dạo hoạt động một lúc."

Bà nội do dự một lúc rồi không kiên trì nữa, để Tôn Vấn Cừ ôm cái túi cùng Phương Trì ra cửa.

Bên ngoài quá lạnh, ông bà nội tiễn đến cổng đã bị bố mẹ kéo trở về, ba liền đuổi theo nói to: "Đến nơi rồi gọi điện về cho ba."

"Con biết rồi_____," Phương Trì hô trả lời.

Tiểu Tử đi theo bên chân cậu cũng nghiêng đầu qua chỗ khác kêu hai tiếng.

Nhìn thấy ba đã đi về rồi, Phương Trì đưa tay cầm lấy túi trong tay Tôn Vấn Cừ qua.

"Tôi xách chứ, túi toàn ở trên người cậu rồi, tôi làm sao mà "giúp cậu xách ra" được?" Tôn Vấn Cừ nở nụ cười.

"Tôi cũng không phải không xách nổi." Phương Trì hơi ngượng ngùng, nghĩ ngợi liền đưa balo mèo cho hắn, "Không thì anh xách Hoàng tổng một lúc đi."

"Bình thường cậu về trường là ai tiễn cậu đi?" Tôn Vấn Cừ nhận lấy balo mèo.

"Tết thì ba tôi giúp tôi mang đồ đến ngã tư," Phương Trì nói, "Bình thường về thì cũng không ai tiễn, tự mình đi qua, cũng không xa, có Tiểu Tử đi cùng."

"À," Tôn Vấn Cừ cười nói, "Vậy hôm nay lại muốn tôi tiễn?"

"….Tâm sự chứ." Phương Trì nói

Thật ra nếu nói là tâm sự, cũng không có gì để tâm sự, Phương Trì không biết nên nói chuyện gì, hai người câu có câu không nói chuyện, chẳng mấy chốc đã tới ngã tư.

Thời gian vừa khéo, xe khách chắc cũng gần đến ngay rồi.

"Cái này đổi với cái của cậu đi," Tôn Vấn Cừ lấy từ đâu đó ra cái mp3 của hắn, "Cái của cậu đưa tôi."

"A?" Phương Trì ngây người, "Sao lại thế?"

"Cậu hay nghe mà, đi dạo ôn tập, thay cái tốt nghe hay hơn, cũng hợp làm màu," Tôn Vấn Cừ nói, "Tôi chọn một vài ca khúc an thần tĩnh khí, cậu nghe thử xem, không thích thì tự đổi."

"À." Phương Trì lấy cái mp3 của mình ra đổi với Tôn Vấn Cừ.

Đang định nói thêm mấy câu, xe khách đã lái tới từ bên kia đường.

"Hôm nay sao lại đúng giờ thế không biết?" Phương Trì đột nhiên có hơi bực bội.

"Đến rồi thì báo với tôi một tiếng," Tôn Vấn Cừ nhẹ nhàng vỗ vỗ trên mặt cậu, "Nhớ kỹ lời tôi nói với cậu, mấy tháng này phải quyết tâm, quyết định muốn thi tốt thì cũng phải thế nào."

"Ừ." Phương Trì đáp, tay Tôn Vấn Cừ ấm áp lắm.

Tôn Vấn Cừ cho tay lại vào túi rồi, cậu không nhịn được liền kéo tay Tôn Vấn Cừ ra ngoài, nhẹ nhàng nắm lấy một lúc.

*kèn suona:

45. Chương 45

Hai ngày nay, rất nhiều người quay lại thành phố, xe khách bận rộn chở người, Phương Trì lên xe rồi, mới vừa đứng được thì xe lái đi, cậu không đi tìm chỗ ngồi, đầu tiên nhìn ra cửa sổ bên ngoài, chỉ kịp nhìn thấy một cánh tay Tôn Vấn Cừ vung lên xe đã lái đi xa.

Cậu có hơi buồn bực vừa lùi về sau vừa nhìn cửa kính sau xe, trên cửa kính bẩn thỉu chỉ có thể nhìn thấy mơ hồ một bóng người đứng ven đường, còn có cái bóng lờ mờ của Tiểu Tử đang chạy sau xe một đoạn.

Tiểu Tử lần nào cũng vậy, chạy cùng xe một đoạn, sau đó quay đầu chạy trở về.

"Cậu có ngồi không, không ngồi thì để tôi để đồ." Bên cạnh có một chú nói.

Sau xe chỉ còn lại một ghế, ông chú vốn đang để túi ở chỗ ngồi, nhìn cậu đi tới liền lấy túi lên ôm.

"Ngồi." Phương Trì đặt túi của mình lên lối đi, rồi ngồi xuống.

Ông chú nhét túi vào giữa chân hai người bọn họ, Phương Trì để balo mèo vào chính giữa chân mình, dùng chân kẹp phòng tuột ra, sau đó cúi đầu lấy cái mp3 đại gia của Tôn Vấn Cừ ra, cắm tai nghe của mình lên.

Nhạc bên trong máy Tôn Vấn Cừ, Phương Trì mới chỉ nghe một hôm đó thôi đã hãi hồn khiếp vía, vì phòng tránh một lần nữa được cảm nhận gào thét thê thảm như chịu thập đại khốc hình, cậu chỉnh nhỏ âm thanh trước rồi mới đeo tai nghe lên.

Là một khúc đàn ghita, phối với piano.

Còn thật sự rất hay, Phương Trì tăng âm lượng lên.

Nói máy tốt đúng thật sự là tốt, nghe khác rõ ràng với cái máy của mình.

Phương Trì dựa vào ghế ngồi, nhắm hai mắt lại.

Nghe xong một bài, cậu cảm thấy thật dễ chịu, nhưng vì phòng ngừa xuất hiện gào thét ngoài ý muốn, cậu vẫn nhanh chóng vặn nhỏ âm lượng, thế nhưng khúc tiếp theo vẫn là một khúc rất chậm rãi, tiếng sáo, tiếng trống xa xa, lẫn với âm thanh của nước chảy róc rách.

Cậu cúi đầu mở kho âm nhạc trong máy ra nhìn thử, cũng không gọi là nhiều bài, áng chừng mấy chục bài, nhưng không tìm được mấy bài death metal rock như hôm trước, xem tên nhiều bài đều là tiếng Trung, nhìn tên đều có thể đoán được là loại rất yên ả.

Tôn Vấn Cừ có vẻ như đã đổi lại hết các bài.

Phương Trì lấy điện thoại di động ra, gửi tin nhắn cho Tôn Vấn Cừ.

Anh đổi hết bài hát trong máy rồi à?

Qua hai phút, Tôn Vấn Cừ trả lời lại.

Đương nhiên phải đổi rồi, mấy bài trước tôi sợ cậu nghe xong thi được thủ khoa toàn quốc rồi lại Phạm Tiến trúng cử luôn.

Phía dưới còn đính kèm một bức ảnh Tiểu Tử, đoán là chụp lúc Tiểu Tử hướng về Tôn Vấn Cừ kêu.

Thời cơ chụp hình quá khéo, vừa vặn chụp được lúc lưỡi Tiểu Tử cong lên lộ ra bốn cái răng nanh, nhìn như hung thần ác sát, đại khái là rất xấu.

Tay nghề chụp ảnh của Tôn Vấn Cừ cũng gọi là đủ dùng, Phương Trì cười ha ha nửa buổi.

Lúc xe vào đến thành phố, trời đã gần tối, Phương Trì xách hai cái túi to cùng với một cái balo mèo xuống xe, gọi xe về phòng trọ của mình.

Đầu tiên gọi điện thoại báo cáo với ba, sau đó gửi cho Tôn Vấn Cừ tin nhắn.

Tôi đến nơi rồi, trong phòng toàn là bụi.

Gọi người giúp việc gia đình đến thu dọn qua đi.

Hủ bại, tôi tự dọn dẹp.

Thật ra cũng không có gì để dọn, bên trong phòng cũng chẳng có gì, ngoài dụng cụ điện chủ nhà trọ để sẵn, đồ đạc của Phương Trì cũng chỉ có quần áo và sách vở, còn có trang bị leo núi, muốn làm loạn lên cũng khó, cũng chỉ là phủi bụi một lúc.

Có điều, kể cả phủi bụi cậu cũng chỉ lau bàn và ghế, cái khác thì kệ.

Trên giường cậu đều dùng ráp trải giường bọc kín, giờ kéo ra vứt vào máy giặt là được, chăn trước khi đi đã phơi nắng, giờ ngửi vẫn còn thấy thơm.

Phương Trì thả Hoàng tổng từ trong balo mèo ra, Hoàng tổng chạy trong phòng hai vòng, nhảy lên ghế sofa cuộn tròn, cậu nhanh chóng sắp xếp qua đồ đạc, sau đó tắm rửa, cho Hoàng tổng ăn, rồi nấu một bát mì cho mình.

Lúc ăn mì, điện thoại di động cậu vang lên, cầm lên nhìn, là điện thoại của Tiếu Nhất Minh.

"Ăn Tết vui vẻ." Phương Trì nhận điện thoại.

"Ăn Tết tốt lành." Tiếu Nhất Minh cười, "Về chưa?"

"Mới vừa về," Phương Trì nói, "Sao thế?"

"Tao với bọn Hứa Chu đang ở bên trường, mày đến không?" Tiếu Nhất Minh hỏi, "Hứa Chu mời."

Phương Trì do dự: "Đi chứ."

“Vậy bọn tao chờ mày, chính là cái hàng Quê cá sôi sùng sục đối diện trường.” Tiếu Nhất Minh nói.

Mới vừa ăn được một miếng mì, không muốn lãng phí, Phương Trì ăn nửa bát, nửa bát còn lại, cậu gắp một đũa cho Hoàng tổng, mà Hoàng tổng tỏ vẻ khinh thường ăn một lần, vì thế cậu đành bưng cái bát xuống tầng.

Mèo hoang, chó hoang đều được.

Thế nhưng, cậu đứng hứng gió ở ven đường dưới tầng gần mười phút, ngay cả con chuột đi ngang qua cũng không thấy.

Ngược lại là vô tình gặp chủ nhà trọ trong khu lái xe ngang qua, lúc nhìn thấy cậu, chủ nhà trọ rất giật mình hạ cửa kính xe xuống: “Tiểu Phương, cậu…ăn cơm à?”

“A.” Phương Trì ngẩn người.

“Đóng băng chưa?” Chủ nhà trọ nhìn cậu.

“Chưa…” Phương Trì cúi đầu nhìn bát trước mặt, “Cháu định cho mèo ăn.”

“Cậu ngốc à,” Chủ nhà trọ nở nụ cười, “Chó hoang mèo hoang trời hôm nay làm sao chạy khắp nơi được, sớm tìm chỗ trú rồi, mau về đi.”

“À.” Phương Trì gãi đầu, bưng bát lên trên tầng.

Mì cuối cùng vẫn đổ sạch, may mà thịt đã vớt ra ăn hết….sớm biết vậy cứ ăn xong luôn là được.

Trong hàng Quê cá sôi sùng sục rất sùng sục, tiếng người huyên náo, Phương Trì đi một vòng không thấy ai, liền gọi cho Tiếu Nhất Minh, sau đó dưới chỉ dẫn của Tiếu Nhất Minh đi qua hành lang phòng riêng đến phía sau sảnh mới nhìn thấy đám người Hứa Chu.

“Hứa Chu phất rồi à?” Phương Trì ngồi xuống bên cạnh Tiếu Nhất Minh.

“Điên cuồng lần cuối,” Hứa Chu gọi đồ ăn xong rồi cười, lại thở dài, “Ác mộng sắp bắt đầu.”

“Cũng không đến mức,” Tiếu Nhất Minh nói, “Mục tiêu đừng đặt cao quá là được.”

“Mày thì đương nhiên là không đến mức,” Hứa Chu lại thở dài, thành tích Tiếu Nhất Minh cũng không đứng đầu, nhưng cũng coi là không tệ, “Loại không trên không dưới như bọn tao mới đáng lo, Phương Trì

nhể?"

"Hả?" Phương Trì cười, "Để tao cố xem."

"Ai ôi!" Lương Tiểu Đào vỗ tay, "Phương Trì đột nhiên tỉnh ra rồi, nước mắt tao cũng chảy ra."

Phương Trì đưa khăn giấy cho cô nàng, "Hỉ mũi hỉ mũi đi."

Cả bàn mấy người đều cười rộ lên.

"Có phải là có mục tiêu gì rồi không?" Tiếu Nhất Minh vừa ăn vừa nhỏ giọng hỏi.

"Mục tiêu?" Phương Trì nhìn cậu.

"Trường ấy, trước đây không phải mày bảo là vẫn chưa nghĩ ra à?" Tiếu Nhất Minh nói.

"Giờ vẫn chưa nghĩ ra," Phương Trì nhấp một ngụm canh, "Cứ thi rồi hẵng nghĩ thôi, dù sao thi không tốt muốn đi đâu cũng khó."

"Cũng đúng," Tiếu Nhất Minh ngẫm lại, "Có điều tao thấy mày cũng không có vấn đề gì…Ăn tết ở nhà ông bà à?"

"Ừ, không đi đâu cả," Phương Trì gật đầu, "Cũng chỉ có mấy ngày, ở trong nhà cả, đúng rồi, bà nội tao còn bảo tao mang theo một túi đồ ăn cho mày, ngày mai tao mang đến trường đi."

"Là lạp xưởng à, tao thích ăn lạp xưởng ông mày làm," Tiếu Nhất Minh cười hỏi.

"Có, còn có mấy cái khác, dù sao thì hai người bọn họ vẫn không quên được mày." Phương Trì cười.

Tiếu Nhất Minh nhìn cậu, nhìn có vẻ còn muốn nói gì đó nhưng lại không nói.

"Sao thế." Phương Trì nhìn cậu.

"Không," Tiếu Nhất Minh cũng nhìn cậu, "Chỉ thấy mày ăn tết mấy ngày nay có hơi khác."

"Đẹp trai lên?" Phương Trì hỏi.

“Không đẹp trai hơn tao được,” Tiếu Nhất Minh nở nụ cười, “Không nói được, không giống sau Tết mấy năm trước, trước đây lúc nào cũng uể oải suy sụp.”

“Năm nay không đánh Phương Huy, không tiêu hao sức lực, cho nên cũng tương đối có sức sống.” Phương Trì nói.

“Thêm một năm rồi mà nó vẫn còn ngứa đòn thế à?” Tiếu Nhất Minh cảm thán, “Cái thằng này chìm đắm nhị bức đúng là khó mà tự kiềm chế được.”

Phương Trì vui vẻ: “Sự nghiệp cả đời mà.”

Ăn cơm xong, cả đám cũng không tiến hành hoạt động khác nữa, đều bị ba mẹ liên tục gọi điện lôi về nhà.

Phương Trì và Tiếu Nhất Minh cùng đứng chờ ở bến xe, trời lạnh, xe taxi đều bị gọi hết, tình cờ thấy được một cái xe trống có đến phải năm sáu người cùng nhau lao tới.

“Cái này cho mày chơi.” Tiếu Nhất Minh lấy từ đâu đó ra một cái hộp đưa cho cậu.

“Cái gì đây?” Phương Trì nhận lấy xem, là cái bật lửa, “Mày mua à?”

“Người khác cho ba tao, ba tao có mấy cái rồi tao liền mang đi, mày cầm mà chơi.” Tiếu Nhất Minh cười nói.

“Tao cai thuốc mà,” Phương Trì cười, “Có ai như mày à.”

“Bảo mày chơi chứ cũng có bảo mày dùng châm thuốc đâu,” Tiếu Nhất Minh kéo cổ áo, “Trước đây không phải mày sưu tầm nhiều lắm à, đây là bản kỷ niệm.”

“Cảm ơn,” Phương Trì nhét hộp vào trong túi, “Còn nhớ cả chuyện này nữa.”

“Trí nhớ tao tốt.” Tiếu Nhất Minh dựa vào biển quảng cáo.

Điện thoại di động Phương Trì vang lên một tiếng, cậu lấy ra nhìn, thấy là tin nhắn Tôn Vấn Cừ gửi tới.

Bà nội cậu tìm được một cái quần, bảo là của cậu nhất định phải gửi qua cho cậu.

Phương Trì ngây người, cậu mang về tổng cộng có hai cái quần, đều mang đi rồi, đâu ra còn có quần quên nữa?

Trời lạnh cậu lười gõ chữ, cứ thế gửi tin nhắn thoại lại: “Không phải của tôi, quần của tôi đều đã mang đi rồi.”

Tôn Vấn Cừ cũng gửi đến cho cậu một tin nhắn thoại, cười rất to tiếng: “Bà nội cậu bảo thấy cậu từng mặc! Chắc là cậu lúc còn bé, chật như thế, kiểu dáng trông cũng khác thường.”

Nói xong, hắn còn gửi hai bức ảnh tới, Phương Trì vừa nhìn thấy liền lập tức buồn bực: “Này là của Phương Huy! Cái quần gà con này tôi nhét vào được chắc, mau bảo bà nội tôi vứt đi, lót ổ cho Tiểu Tử cũng được, nhanh lên.”

Tiếu Nhất Minh nghe thấy câu này liền quay đầu lại: “Ba mày còn đùa với mày trên wechat cơ à?”

“Không,” Phương Trì còn chưa thoát ra được chuyện ác độc thằng nhóc Phương Huy vứt cái quần rách nát kia vào trong tủ cậu, cũng không nghĩ nhiều liền nói một câu: “Bạn tao.”

“Bạn mày? Ở nhà ông bà mày à?” Tiếu Nhất Minh hơi bất ngờ.

“A.” Phương Trì giờ mới lấy lại tinh thần.

“…À.” Tiếu Nhất Minh đáp một tiếng rồi không nói nữa.

Hai người đều im lặng, xe còn chưa tới, bọn họ cứ như vậy cùng nhau nhìn chằm chằm cửa hàng đối diện.

Phương Trì còn muốn nói thêm gì đó để giải thích, lại phát hiện ra hình như chẳng biết giải thích gì, một người bạn, tha hương nơi nhà ông bà, biết giải thích gì.

Nếu mà nói là không giải thích…. Phương Trì liếc mắt nhìn Tiếu Nhất Minh, lại thật sự có chỗ nào đó không đúng lắm.

“Là người bạn lần trước đến trường đưa cặp cho mày đúng không?” Tiếu Nhất Minh đột nhiên nói một câu.

Phương Trì nhìn cậu không nói gì, trí nhớ của Tiếu Nhất Minh cũng tốt thật, trước đây cũng không nhận ra được nó lại giỏi nhớ thế…

“À, đúng.” Phương Trì nói.

“À.” Tiếu Nhất Minh quay đầu tiếp tục nhìn cửa hàng đối diện.

Phương Trì chậc một tiếng: “Mày à cái gì?”

“À chính là tao biết rồi.” Tiếu Nhất Minh cười.

“À mày biết cái gì?” Phương Trì cảm giác việc này càng nói lại càng loạn, mà nếu nghiêm túc nói thì….cũng không loạn thế nào.

“Chắc là tao cả nghĩ quá rồi,” Tiếu Nhất Minh khịt mũi, nhìn sang hướng xe tới, vỗ vai cậu, “Xe đến rồi.”

Phương Trì cùng Tiếu Nhất Minh lên xe, chen lên xe rồi ngồi xuống.

Cả nghĩ quá rồi.

Không cả nghĩ.

Phương Trì nhìn ánh đèn từ từ lùi về phía sau bên ngoài cửa xe, tâm trạng vào giờ khắc này có hơi phức tạp.

Tiếu Nhất Minh rất nhạy cảm với những chuyện này, nhưng cậu cũng không quá sẵn lòng để người khác biết, cho dù là Tiếu Nhất Minh, cậu và Tiếu Nhất Minh có thể xem là không muốn nói mà không thể nói, kể cả giữa chừng đã từng làm loạn lên, giờ vẫn có thể làm bạn bè tin tưởng nhau được.

Nhưng cậu sẽ thấy lúng túng.

Không chỉ là vì cậu đã từng thô bạo từ chối Tiếu Nhất Minh, cũng không phải là bởi vì cuối cùng cậu cũng không phủ nhận, bản thân và Tiếu Nhất Minh là cùng một loại người…

Vô cùng loạn.

“Học kỳ này mẹ tao bảo tao đăng ký lớp học thêm,” Tiếu Nhất Minh đứng bên cạnh nhỏ giọng nói, “Mày muốn đi cùng không? Hiệu quả có thể tăng cao được một chút?”

“Học thêm?” Phương Trì thấy Tiếu Nhất Minh đột nhiên thay đổi đề tài, ngây người một lúc mới phản ứng được, “Vào lúc nào?”

“Cuối tuần, còn có ngày thường buổi tối thứ hai thứ tư,” Tiếu Nhất Minh nói, “Hay là tao đến trước nghe thử, nếu thấy được, mày thấy muốn đến thì đến?”

“Được.” Phương Trì gật đầu.

“Nửa năm nay, đừng nghĩ linh tinh nữa, bằng không thành tích thi không vừa ý lại phải học năm nữa đúng

là chết.” Tiếu Nhất Minh chậc một tiếng.

“Ừm.” Phương Trì cười.

Câu nói này của Tiếu Nhất Minh không biết là nói cho nó hay nói cho cậu nghe, nhưng lại còn rất giống Tôn Vấn Cừ nói…. Phương Trì bám vào tay nắm, lấy điện thoại ra nhìn, Tôn Vấn Cừ không gửi tin nhắn tới.

Ngủ?

Làm việc?

Lúc về tới nhà cũng không sớm nữa, Phương Trì cũng không đọc sách, cứ thế lên giường, nằm mặt đối mặt với Hoàng tổng.

“Ngủ ngon.” Cậu nói với Hoàng tổng.

Hoàng tổng chậm rãi xoay người, đi tới đẩy mặt cậu một cái, cuộn mình trên gối.

Phương Trì nằm một lúc, vẫn lấy điện thoại ra, gửi tin nhắn cho Tôn Vấn Cừ, Ngủ ngon.

Còn kèm theo ảnh Hoàng tổng nằm cuộn mình trên gối.

Mấy phút sau, Tôn Vấn Cừ gửi ngủ ngon lại, vẫn đính kèm bức ảnh nhe răng của Tiểu Tử, Phương Trì vừa nhìn thấy liền nở nụ cười nửa ngày, suýt nữa đuổi buồn ngủ chạy mất.

Về trường học bắt đầu học bù, ngày đầu tiên còn cảm nhận được một chút không khí ăn Tết, bạn bè mặt dồn xuống cổ, bạn học nói chuyện tiền mừng tuổi, bạn học kêu ca nghỉ đông ngắn như nghỉ cuối tuần….

Hai ngày sau, không khí năm mới đã hoàn toàn biến mất, mọi người lại trở về cuộc sống chôn mặt giữa một đống sách, hoặc là nghe giảng hoặc là ngủ.

Phương Trì cắn răng kéo mình từ đám người thường ngủ kia ra ngoài, Tôn Vấn Cừ nói không sai, trong nhà không ai có yêu cầu hay mong đợi gì với cậu, ngoài bà nội ngóng trông chắt trai…

Tốt nghiệp thì về thị trấn, hỗ trợ trong cửa hàng, quen người….bạn gái, kết hôn sinh con, không cần cậu có thành tựu gì, chỉ cầu khỏe mạnh bình an là được rồi.

Đây không phải điều cậu muốn, tuy cậu cũng không biết mình rút cuộc muốn gì, nhưng chắc chắn không

phải là cuộc sống vừa nghĩ đã khiến cậu rơi vào bên trong sợ hãi sâu sắc và bi ai như vậy, cậu cũng chỉ có thể thay đổi phấn đấu.

Người trong lớp giờ chậm rãi phát triển theo hai chiều hướng, muốn tập trung phấn đấu lại càng tập trung, không lý tưởng lại càng ngày càng lười.

Phương Trì mỗi ngày tới lớp tự học nằm nhoài trên bàn vùi đầu đọc sách sẽ đều nhớ tới Tôn Vấn Cừ, nhất là lúc làm kẹt bài, cậu sẽ theo thói quen mà để trống.

Có điều, hiện giờ không có Tôn Vấn Cừ giảng bài cho cậu, cậu chỉ có thể làm xong một lượt lại quay về gặm nhấm, hoặc là hỏi Lương Tiểu Đào, Lương Tiểu Đào đã đạt đến một trình độ nào đó, bản thân dù có bận thế nào, chỉ cần Phương Trì nhờ, cô nàng đều sẽ dừng lại giảng cho cậu.

Nhưng nói đến trình độ giảng bài, vẫn là Tôn Vấn Cừ giỏi, chỉ đơn giản vài câu đã làm cậu nghe được rõ ràng.

Tan học về nhà cậu đi cùng Tiếu Nhất Minh, ngày nào cũng mua một túi hạt dẻ ngào đường, Phương Trì cũng không thích thú thứ này đặc biệt gì lắm, nhưng Tiếu Nhất Minh lại như bị nghiện, trước đây cũng đã như vậy, Phương Trì cũng ăn cùng.

"Giáo viên dạy môn vật lý, là của Nhất Trung, giỏi lắm, tao học hai buổi, cảm thấy nói rất dễ hiểu," Tiếu Nhất Minh vừa ăn hạt dẻ vừa nói, "Mày có muốn đi nghe thử xem thế nào không, giáo viên bảo có thể học thử một buổi."

"Được, lúc nào?" Phương Trì gật đầu.

"Mai đi, mai vừa khéo có buổi." Tiếu Nhất Minh nói.

"Được." Phương Trì đáp.

Về đến nhà, Hoàng tổng thế mà không đạp bát ăn, cũng không hất thức ăn cho mèo, mà đang cuộn bên trong dép lê của cậu.

"Mày bị ốm đấy à?" Phương Trì ném cặp sách, bế nó lên, thoạt nhìn vẫn hoạt bát lắm, mắt mũi vẫn bình thường, "Sao lại ngoan thế này?"

Hoàng tổng phách lối mọi ngày nằm trong tay cậu không vung móng vuốt, mà lại ôm lấy ngón tay cậu.

"Là sợ tao triệt sản mày à?" Phương Trì chậc một tiếng, "Tao cho mày biết, tao không bị lừa đâu."

Hoàng tổng theo cánh tay cậu bò lên trên vai, lúc Phương Trì ngồi vào ghế sofa cởi giày, Hoàng tổng chui vào trong áo khoác cậu.

"Này?" Phương Trì lần này thật sự có hơi bất ngờ, "Mày làm sao thế?"

Hoàng tổng đương nhiên không trả lời cậu, mà vùi bên trong áo khoác cậu không nhúc nhích, khiến cho cậu ngay cả áo khoác cũng không dám cởi, sợ cởi ra Hoàng tổng không có chỗ ngồi cuộn người lại cào cậu.

Do dự nửa buổi, cậu ôm Hoàng tổng vào trong phòng, thật nhanh đổi sang cái áo khác, mặc một bộ quần áo thể thao vào bên ngoài, lại nhét Hoàng tổng vào trong áo như lúc đầu.

Hoàng tổng nằm rất thoải mái, không cào cậu.

Phương Trì cúi đầu nhìn nó rất lâu, rồi thở dài khe khẽ: "Mày nhớ Tôn Vấn Cừ à?"

Cậu lấy điện thoại ra nhìn, từ hôm đó nói chúc ngủ ngon xong, cậu cũng không liên hệ lại với Tôn Vấn Cừ nữa, chủ yếu là vì không có việc gì, liên lạc cũng không biết nên nói gì, cuộc sống của cậu mỗi ngày ngoài trường học và căn phòng này, cũng chẳng có gì khác, lên lớp, tan lớp, đọc sách, học thuộc lòng sách, làm bài, ngủ, những nội dung mãi mãi không đổi đó cũng chẳng có gì để kể.

Mấu chốt là, Tôn Vấn Cừ vẫn không hề liên lạc với cậu.

Tôn Vấn Cừ nhìn chằm chằm cái ấm trên bàn đã sắp được một tiếng, tuy rằng hắn không nhìn giờ, nhưng trong lòng có thể đoán được gần đúng.

Cái ấm này có cảm giác như người nọ muốn không, hắn cũng không rõ lắm, nhưng gần như chính là điều hắn muốn biểu đạt.

Tạo hình đơn giản, sắc thái đơn giản, liếc mắt đơn giản một cái dường như cũng chẳng có chỗ gì để nhìn.

Mà mỗi một độ cong, mỗi một đường nét, mỗi nét màu sắc, đều đến từ vô số sửa chữa và tu chỉnh.

Không thể nói là tâm huyết, nhưng đúng là rất dụng tâm.

Điện thoại di động vang lên một tiếng.

Tôn Vấn Cừ ngồi vào bên trong ghế dựa, lấy điện thoại di động qua, Mã Lượng liên lạc với hắn sẽ không gửi tin nhắn, chỉ có thể là Phương Trì.

Phương Trì gửi tới là tin nhắn thoại.

"Hoàng tổng tổng hình như nhớ anh rồi."

Còn đính kèm tấm ảnh.

Thứ đầu tiên Tôn Vấn Cừ nhìn thấy là cơ ngực rắn chắc bên dưới áo may ô của Phương Trì, sau đó mới nhìn đến nhân vật chính trong bức ảnh, Hoàng tổng đang cuộn mình bên trong áo khoác của Phương Trì.

Tôn Vấn Cừ hắng giọng một cái, ho nhẹ một tiếng, rồi gửi lại một tin nhắn thoại: "Cậu cuối cùng cũng cảm động nó được rồi à?"

"Không biết nữa, hôm nay đột nhiên cứ như thế, ỏn à ỏn ẻn," Phương Trì không gửi tin nhắn thoại nữa.

Tôn Vấn Cừ cười, giơ điện thoại lên tùy tiện chụp bản thân một tấm, sau đó gửi qua.

Bức ảnh cho Hoàng tổng giải nỗi khổ tương tư.

Phương Trì bên kia không còn động tĩnh gì, Tôn Vấn Cừ nhẹ nhàng đung đưa trên ghế dựa, tiếp tục nhìn chằm chằm cái ấm kia, còn thiếu mấy cái chén, mấy ngày nữa làm xong, bộ này coi như đông đủ.

Tiếp theo chính là Mã Lượng bảo hắn thiết kế hộ hai người khác, không có hạn chế cũng không có yêu cầu gì, chỉ có một chủ đề tên là "Chờ đợi".

Văn nghệ thật. Tôn Vấn Cừ chép miệng.

Chờ đợi thế nào.

Chờ đợi cái gì.

Là tâm cảnh của chờ đợi.

Hay là quá trình chờ đợi.

Hay là kết quả của chờ đợi.

Điện thoại di động vang lên, Phương Trì gửi tin nhắn tới đây.

Cho Hoàng tổng xem rồi, giờ đang ngủ.

Tôn Vấn Cừ cầm điện thoại di động cười nửa buổi, gửi lại cho Phương Trì tin nhắn thoại: "Tôi nhớ cacao với chè vừng của cậu rồi, gửi cho tôi ảnh cậu đi."

Tôi cũng có phải chè vừng với cacao đâu. Phương Trì nhắn lại.

Cậu là phát ngôn viên của chúng nó, cho tôi nhìn một tấm chụp mặt cười thấy được lúm đồng tiền đi.

Phương Trì lại không có động tĩnh gì nữa, Tôn Vấn Cừ ngáp một cái, để điện thoại xuống đi xuống tầng.

Ông bà cũng đã ngủ, chỉ có Tiểu Tử nằm trong phòng khách, người trong nhà đi rồi, ông nội liền dời ổ của Tiểu Tử đến bên cạnh ghế sofa, chỗ đó ấm áp.

Tôn Vấn Cừ đi qua, Tiểu Tử ngẩng đầu nhìn hắn, phe phẩy cái đuôi.

"Biết không, anh mày nhớ tao rồi." Tôn Vấn Cừ nhẹ nhàng chọt một cái trên đầu nó, rồi thở dài.

Bây giờ trời rất lạnh, Tôn Vấn Cừ qua loa rửa mặt xong cũng không tắm rửa mà trở về trên tầng.

Màn hình điện thoại di động đang sáng, hắn liếc mắt nhìn, có tin nhắn Phương Trì gửi tới.

Một tấm ảnh cậu đang cười, ngay mặt, có thể nhìn thấy lúm đồng tiền.

Tôn Vấn Cừ nhìn bức ảnh cười, Phương Trì không biết là vì ngại cười hay là vì cố cười, nhìn qua vậy mà không có sức mạnh đơn thuần ngây ngô của ngày thường, mà là nhếch một bên khóe miệng, một loại khí chất quật cường giống như...chó hoang.

Còn hăng hái thật, Tôn Vấn Cừ lưu bức ảnh vào trong album trong máy.

Rồi mở lịch ra xem ngày.

46. Chương 46

Sau khi vào học, tuyết rơi một lần, rất lạnh.

Phương Trì ngày nào cũng nhìn luống hoa ven đường, suy nghĩ xem lúc nào mới tới đầu xuân, lúc nào mới thấy được một đóa hoa.

Có điều, hoa hoa cỏ cỏ nọ vẫn chẳng hề có động tĩnh gì.

Ngày tháng học tập của Phương Trì dần dần đi vào quỹ đạo, lên lớp, tan lớp, tự học buổi tối, mỗi thứ tư cùng Tiếu Nhất Minh đi đến lớp học thêm, lão Lý tìm cậu nói chuyện hai lần, bày tỏ rất vui mừng với trạng thái của cậu bây giờ.

Chỉ là, tuy cậu có thể chịu được khổ cực, nhưng mà với một con chó hoang lớn lên ở nông thôn xưa nay chưa từng nghiêm túc học hành, ngày tháng này cũng thật sự là vừa khó thở vừa ngột ngạt.

Thú vui duy nhất là lúc cùng Tiếu Nhất Minh tan học về nhà cùng nhau tám nhảm vài câu, vẫn cứ như lúc trước, Tiếu Nhất Minh thật ra nói rất nhiều, hai người bọn họ nói chuyện bình thường đều là cậu nói, Phương Trì ở bên cạnh nghe.

Lúc quan hệ mới vừa hòa hoãn, cậu nói rất ít, Phương Trì càng ít lời hơn, thường chưa nói được vài câu đã kẹt, gần đây đã đỡ hơn nhiều, Phương Trì cảm thấy giữa hai người bọn họ chỉ cần đừng đề cập tới chuyện trước đây, cũng không nói tới "người bạn" trước đây đưa cặp cho cậu giờ lại ở nhà ông bà nội cậu, cậu liền rất thoải mái.

Cậu không thản nhiên được như Tiếu Nhất Minh, cậu cũng không biết Tiếu Nhất Minh và Tôn Vấn Cừ làm thế nào mà thản nhiên được như thế.

Nhưng cậu cũng không có cách nào hỏi được.

Bởi vì chính cậu cũng không thản nhiên.

Còn bế tắc.

"Piu," Tiếu Nhất Minh ăn một viên hạt dẻ, phun ra đất một cái, "Hỏng rồi, tao còn bảo viên này to đây."

Phương Trì cười ha ha: "Đi đòi bồi thường thôi."

"Đúng đó," Tiếu Nhất Minh gật đầu, lại bóc thêm một hạt, vừa ăn vừa nói, "Phải đến đòi bồi thường."

"Đi, đi đòi bồi thường." Phương Trì cũng đáp lời, vừa đi vừa ăn rất rộn ràng.

"Sao lại không được đền mười viên." Tiếu Nhất Minh nói.

“Mới mười viên là đủ á? Phải hai mươi viên.” Phương Trì nói.

“Ừ, đi.”

“Đi thôi.”

Hai người nói xong, không ai quay đầu lại, cúi đầu ăn hạt dẻ tiếp, một lúc sau, Tiếu Nhất Minh quay đầu nhìn cậu: “Năm nay mày tổ chức sinh nhật không?”

“Không tổ chức,” Phương Trì nói, “Lúc này rồi ai còn tổ chức sinh nhật.”

“Ừ, vậy thì không tổ chức,” Tiếu Nhất Minh gật đầu, “Sang năm tổ chức luôn đại thọ hai mươi là được.”

“Quà sinh nhật vẫn cần.” Phương Trì nói.

Tiếu Nhất Minh nở nụ cười: “Vậy đương nhiên, không có gì chơi thì thôi, quà cũng không có đúng là quá khổ.”

Khoảng thời gian này, liên lạc với Tôn Vấn Cừ vẫn rất ít như cũ, một tuần có thể nói được mấy câu, thế nhưng có Tôn Vấn Cừ ở đó, ông bà nội muốn gặp cậu lại rất dễ dàng.

Sau khi tách khỏi Tiếu Nhất Minh ở ngã ba, Phương Trì đeo tai nghe lên định chạy một đoạn, điện thoại di động của cậu trong túi vang lên.

Lúc lấy ra thấy là số Tôn Vấn Cừ, cậu không nhịn được mà nhẹ nhàng nhảy một bước về phía trước.

“Tan học rồi à?” Giọng Tôn Vấn Cừ vang tới.

“Ừ.” Phương Trì đáp một tiếng.

“Hôm nay thế nào?” Tôn Vấn Cừ hỏi.

“Vẫn như cũ,” Phương Trì thở dài, “Ngày nào cũng như vậy, ngày mai phải đi học thêm.”

“Lần trước cậu bảo giáo viên kia giảng bài rất hay đúng không?” Tôn Vấn Cừ cười.

“Cũng không tệ lắm, gần bằng anh,” Phương Trì nở nụ cười, “Nói chung tôi cũng nghe hiểu được.”

“Vậy không phải là tốt lắm à,” Tôn Vấn Cừ nói, “Bà nội nói chuyện với cậu.”

“Ừm.” Phương Trì gật đầu.

Bà nội cũng không có chuyện gì quan trọng, chủ yếu hỏi có ăn ngon ăn no không, có mua thực phẩm dinh dưỡng bồi bổ không, Phương Trì đều thuận theo bà vâng vâng vâng, sau đó là ông nội đến nói chuyện.

Ông nội quay đi quay lại sẽ không nói mấy thứ đó, lại vui cười hớn hở mà kể mấy chuyện thú vị mấy hôm nay cho cậu, nhà ai mua cái xe mới nhưng lần đầu tiên lái đã đâm đổ tường, nhà ai cãi nhau đến đánh nhau các kiểu.

Phương Trì chỉ nghe rồi cười, trong lòng cảm thấy rất thư thái.

Có điều, ông nội nói chuyện với cậu xong bảo là đi nấu cơm, cũng không đợi Phương Trì nói đưa điện thoại cho Tôn Vấn Cừ, đã dập máy, điều này lại làm cho Phương Trì không được thư thái lắm.

Tôn Vấn Cừ rất nhanh đã gọi tới: “Ông nội cậu còn giúp tôi tiết kiệm tiền điện thoại nữa.”

“Suy nghĩ của ông vẫn còn dừng lại ở giai đoạn gọi đường dài thu phí hai chiều một tệ năm.” Phương Trì cười nói.

“Tôi hỏi cậu,” Tôn Vấn Cừ nói, “Cái chè vừng kia làm thế nào? Tôi thấy còn có vừng, tôi định làm ăn khuya.”

“….Anh nói ông nội tôi làm hộ anh đi.” Phương Trì không lạc quan với chuyện Tôn Vấn Cừ tự mình làm chè vừng lắm.

“Chắc là đơn giản chứ, hạt vừng cũng xát xong rồi mà.” Tôn Vấn Cừ nói.

“Còn phải bỏ bột gạo nếp nữa,” Phương Trì hơi do dự, “Là…. anh cho hai thìa bột gạo nếp, năm thìa hạt vừng xay bột, bỏ thêm ít đường, nấu sữa bò rồi đổ vào là được, không có sữa bò thì bỏ sữa bột, sau đó đổ nước đun sôi.”

“Được.” Tôn Vấn Cừ nói, bên kia vang lên một tiếng “tít”.

“Tiếng gì thế?” Phương Trì ngây người.

“Ghi âm, tôi ghi lại, không là không nhớ được.” Tôn Vấn Cừ nói.

"….Tôi cảm thấy anh vẫn cứ để ông nội tôi làm hộ đi, tôi cứ có cảm giác anh làm ăn sẽ đi ngoài." Phương Trì nói.

"Tôi làm xong rồi cho cậu xem." Tôn Vấn Cừ nở nụ cười.

Buổi tối, Phương Trì đang nằm nhoài trên bàn làm bài tập tự học buổi tối chưa làm xong, Tôn Vấn Cừ gửi tin nhắn tới, kèm theo bức ảnh, là một bát chè vừng.

Phương Trì nhìn hồi lâu, gửi một tin nhắn thoại qua: "Sao còn bỏ cả dầu vừng vào nữa?"

"Ánh mắt của cậu đúng là kinh sợ quỷ thần, đó là mật ong, tôi bỏ thêm hai thìa mật ong," Tôn Vấn Cừ trả lời tin nhắn thoại.

À, nhìn qua có vẻ ăn được.

Tôi ăn đã, cậu ngủ sớm một chút đi, ngủ ngon.

Ngủ ngon.

Phương Trì đặt điện thoại xuống, sau một lúc lại cầm lên mở bức ảnh chè vừng ra nhìn.

Tôn Vấn Cừ cầm bát trong tay chụp, cậu nhìn chằm chằm ngón tay cái khom cạnh bát đến nửa buổi.

Tôn Vấn Cừ rất chú ý, móng tay cắt sửa rất gọn gàng, sạch sẽ, lộ ra màu hồng nhạt khỏe mạnh.

Dễ nhìn.

Phương Trì lại hất qua phía trước, một tấm trước chính là bức ảnh Tôn Vấn Cừ gửi để Hoàng tổng giải nỗi khổ tương tư.

Tôn Vấn Cừ trong ảnh dựa vào bên trong ghế tựa nghiêng đầu, ngón tay chống lên thái dương, bên môi mang một nụ cười rất nhẹ.

Chụp rất tùy ý, Tôn Vấn Cừ lần nào chụp ảnh cũng rất tùy ý, nhưng lại khiến người ta thấy dễ chịu.

Phương Trì khẽ thở dài, đặt điện thoại qua một bên, đeo tai nghe lên.

Thời gian từng ngày từng ngày trôi qua, thời gian giáo viên lên lớp giảng bài càng ít, mà càng nhiều hơn

chính là làm bài làm bài không ngừng nghỉ, Phương Trì ngày nào cũng vùi đầu bên trong đủ loại dạng bài tập và đề thi, đừng nói chém gió ở lớp tự học, ngay cả nói chuyện với Lương Tiểu Đào cũng càng ngày càng ít đi.

Cũng chỉ là mỗi ngày lúc về nhà thì trò chuyện với Tiếu Nhất Minh một lúc, vốn là bình thường không biết nên nói gì, hiện giờ lại càng cảm thấy công năng ngôn ngữ của mình cũng sắp thoái hóa mất.

Buổi chiều tan học, cậu đi siêu thị mua mì, thu ngân hỏi cậu có thẻ hội viên không, cậu vừa đưa thẻ hội viên ra vừa nín nửa buổi trong lúc người ta đều đã quét hết thẻ còn cho cậu thời gian nói một câu: "Không có thẻ hội viên."

Cô nàng thu ngân nhìn cậu nở nụ cười nửa buổi.

Những ngày tháng này trôi qua.

Phương Trì chậc một tiếng.

Khoảng thời gian này, Tôn Vấn Cừ không gọi điện thoại cho cậu, ông bà nội cũng không liên lạc với cậu, cậu có hơi trống trải, không nói rõ được là vì nhớ ông bà nội, hay là nhớ Tôn Vấn Cừ.

Có thể tưởng tượng gọi điện thoại cho Tôn Vấn Cừ, nhưng vẫn là như trước, không biết nên nói gì, mặt đối mặt với Tôn Vấn Cừ, câu có câu không nói được rất lâu, mà gọi điện thoại lại không thể như vậy.

Phiền muộn.

"Lúc, lúc nào về lại thôn?" Mã Lượng ngồi trên ghế sofa hỏi.

"Ngày mai," Tôn Vấn Cừ nhìn lịch, "Sáng mai, mày đưa tao về?"

"Không," Mã Lượng ném chìa khóa xe cho hắn, "Tự đi, đi mà lái về."

"Lái xe về tao dừng ở đâu." Tôn Vấn Cừ chậc một tiếng.

"Sân, sân sau chứ." Mã Lượng nói, "Cái sân, sân sau nhà cậu ta, kia cổng to."

"Nói sau đi," Tôn Vấn Cừ ném chìa khóa lên bàn, "Đi ăn cơm, buổi chiều mày đừng đi đâu, hai ta bàn bạc chuyện thiết kế sau."

"Không cần bàn, nghe mày, hết." Mã Lượng nói.

“Đã nói là nghe mày đâu, nghe tao thì mày cũng phải nghe xem tao định thế nào.” Tôn Vấn Cừ nói.

“Ừ.” Mã Lượng gật đầu.

“Trước năm giờ chiều nói xong, buổi tối tao có việc.” Tôn Vấn Cừ còn nói.

Mã Lượng liếc mắt nhìn hắn: “Ngàn dặm tìm, tìm con?”

“Hôm nay sinh nhật cậu ấy,” Tôn Vấn Cừ nói, “Tao tiện mời cậu ấy ăn một bữa cơm.”

“Thế này thì sáng, sáng mai, đi được, được không?” Mã Lượng nở nụ cười.

“Đồ lưu manh,” Tôn Vấn Cừ chỉ gã, “Vợ mày chắc chắn là mắt có đờm mới nhìn trúng mày.”

“Mày chắc, chắc chắn không vấn đề gì,” Mã Lượng thu lại nụ cười, “Tao là sợ cậu ta không, không kiềm chế được, mày không, đánh lại cậu ta.”

Tôn Vấn Cừ vừa nghe thấy lời này liền vui vẻ, lăn lộn trên ghế sofa cười: “Cậu ấy mà có gan kia thì đã làm lâu rồi.”

“Đi, đi ăn cơm.” Mã Lượng đứng lên, ném áo khoác lên người hắn.

Buổi trưa, Tôn Vấn Cừ và Mã Lượng không vào nhà hàng siêu sao gì, chỉ ở con đường nhỏ bên ngoài phòng làm việc ăn một bữa thịt dê xiên nướng.

Cơm nước xong xuôi liền lập tức trở lại phòng làm việc, Tôn Vấn Cừ để cặp giấy tờ mang đến bỏ lên bàn, lấy ra mười mấy bản thiết kế rải trên bàn.

“Aii,” Mã Lượng xoa mắt, “Mày học dùng…”

“Không học, mày nếu thấy ngứa mắt thì bảo người của mày làm trong máy tính rồi từ từ mà xem,” Tôn Vấn Cừ xếp bản thiết kế theo số, “Giờ mày hãy nghe tao nói.”

“Mày như này hơi, hơi,” Mã Lượng cười, “Giống ông cụ.”

“Tao là lười học,” Tôn Vấn Cừ chống tay lên bàn, “Ông ấy là không học được.”

Mã Lượng cười gật đầu.

Tôn Vấn Cừ không lằng nhằng với gã nhiều nữa, cầm luôn bản thiết kế lên bắt đầu nói ra ý nghĩ của mình: "Tao không biết mày lôi đâu ra cái chủ đề khác người này, chờ đợi, nhìn thôi răng tao cũng ê rồi, tao nghĩ là như này…"

Mã Lượng nằm nhoài trên bàn nhìn bản thiết kế.

"Cái này phải là một nhóm tác phẩm mới có thể thể hiện được," Tôn Vấn Cừ gõ ngón tay trên giấy, "Tao vốn là định, làm cái gì trắng ra như hòn vọng phu gì đó, nhưng cảm giác lại không có ý tứ, chờ đợi, thứ này phải hiểu ý rồi mới có ý nghĩa, chờ cái gì, chờ thế nào."

"Ừ." Mã Lượng đáp một tiếng.

"Chờ tình cảm, cái này dễ làm nhất," Tôn Vấn Cừ nói tiếp, "Nhưng chán, cũng chẳng có gì mới, không bằng chờ lớn lên."

"Trưởng thành." Mã Lượng lập tức dựng thẳng ngón tay cái.

Tôn Vấn Cừ cũng dựng thẳng ngón tay cái với gã, Mã Lượng luôn có thể hiểu ý hắn ngay từ lần đầu tiên.

Trạng thái lúc Tôn Vấn Cừ làm việc có hơi cá nhân, lời hắn nói, ý nghĩ của hắn, biểu hiện của hắn, phải có người nghe, không được nói chen vào, hoặc có nói chen vào cũng chỉ có thể chen ít.

Đây là tật xấu của hắn, nhưng điểm này Mã Lượng lại cực kỳ ăn ý, mỗi lần ngắt lời vấn đề của hắn đều đánh trúng yếu điểm.

Cảm giác như vậy, hắn rất thích, vui vẻ hơn giao lưu với ba nhiều lắm.

Đương nhiên, hắn và ba căn bản cũng chưa từng có giao lưu như vậy.

Bình thường là hắn vừa mới mở miệng, ba sẽ khoát tay ngắn lại: "Anh đừng có lảm nhảm mấy cái đó được không."

Trong lòng hắn cho dù có nhiều ý nghĩ hơn nữa, cũng không có cách nào mở miệng nói tiếp.

Lần này, ý nghĩ của hắn vẫn chỉ là ý nghĩ, tranh cũng chỉ là ý nghĩ, cho nên không mất thời gian, uống hết hai cốc nước, đã nói được kha khá.

"Có thể được." Mã Lượng chỉ cho ba chữ.

“Vậy tao cứ tiếp tục.” Tôn Vấn Cừ nói.

“Chúng ta ký, ký cái đồng…” Mã Lượng nói.

“Không cần,” Tôn Vấn Cừ ngắt lời gã, căng thẳng hào hứng lúc nãy đã biến mất, hắn đã trở về với trạng thái lười biếng, dựa vào ghế sofa làm ổ, “Tao hỗ trợ thôi.”

“Phí động viên.” Mã Lượng nhíu mày.

“Nói sau đi,” Tôn Vấn Cừ cười, “Tao còn chưa nghĩ ra được, đừng làm nghiêm túc như thế, làm cho tao thấy sau này lại như kiểu cùng hợp tác tới nơi rồi.”

“Nghĩ cái rắm, cũng không bắt mày bán, bán mình,” Mã Lượng thở dài, “Được, được, theo theo ý mày.”

Nói đến bán mình, Tôn Vấn Cừ lại nhớ tới Phương Trì, lấy điện thoại di động qua nhìn giờ: “Tao phải đi rồi.”

“Trường học à?” Mã Lượng nhìn hắn.

“Ừ.” Tôn Vấn Cừ đứng dậy mặc áo khoác, thu dọn giấy tờ trên bàn.

“Nói với cậu, cậu ta chưa?” Mã Lượng hỏi.

“Chưa nói, nói rồi tao sợ ảnh hưởng cậu ấy học,” Tôn Vấn Cừ nói, “Chốc nữa đi cho niềm vui bất ngờ, ngày mai trở về, tao là vì thấy dạo này hình như cậu ấy ôn tập áp lực quá.”

“Sau đó mày, đến giải, giải tỏa áp lực cho cậu ta?” Mã Lượng cười, mặt mày ý tứ sâu xa.

“Tao đã nói với mày rồi, tao sớm muộn gì cũng sẽ nói với Hồ Viện Viện là mày không buông bỏ được tao, thấy cái là quấy rối.” Tôn Vấn Cừ cười nói, “Tao đi đây, có việc thì gọi điện thoại liên lạc.”

“Ừ,” Mã Lượng đáp một tiếng, ngẫm lại liền gọi hắn lại, đứng dậy lấy một hộp quà từ tủ bên cạnh tới, “Mang cho cháu, cháu trai lớn tao.”

“Cái gì đây?” Tôn Vấn Cừ nhận lấy.

“Sâm.” Mã Lượng nói, “Nâng cao, tinh thần.”

“Vậy tao ăn cũng thích hợp mà.” Tôn Vấn Cừ nói.

“Không, không biết xấu hổ, cướp ăn với, trẻ con.” Mã Lượng nhìn hắn khinh bỉ.

“Có bao nhiêu thế, cho tao một ít,” Tôn Vấn Cừ cũng nhìn gã chằm chằm, “Cướp của mày, mày không coi là trẻ con nữa đâu nhỉ, hả anh Lượng Tử.”

“Không biết xấu hổ.” Mã Lượng lại lấy thêm một hộp từ trong tủ đưa cho hắn.

“Đi đây.” Tôn Vấn Cừ cười nhận lấy, quay người đi ra ngoài.

Lái xe đến trước cổng trường Phương Trì vừa khéo tới giờ tan học, nhưng nhìn có vẻ lớp 12 còn chưa ra, Tôn Vấn Cừ dừng xe ở bãi đỗ xe tự phát đối diện trường, cách cửa kính xe nhìn về hướng cổng trường.

Lại thêm gần nửa tiếng, lớp 10 lớp 11 đều đã ra hết, mới bắt đầu nhìn thấy lớp 12 đi ra, lớp 12 rất dễ nhận ra, ai nấy đều là mặt mày uể oải, vừa nhìn chính là mới vừa chật vật một ngày còn chưa bình tĩnh lại được, bước chân cũng chậm hơn đàn em.

Tôn Vấn Cừ xuống xe, đút tay vào túi, dựa vào cửa xe.

Lúc Phương Trì đi ra, hắn vừa liếc mắt nhìn một cái đã thấy, tai nghe trên cổ Phương Trì quá nổi bật.

Nhìn thế này, tinh thần diện mạo Phương Trì vẫn coi là khá tốt, trên mặt có hơi uể oải, nhưng dáng đứng rất thẳng, vừa tán gẫu với bạn học đi bên cạnh vừa đi ra ngoài, khóe miệng còn mang theo nụ cười.

Đẹp trai thật.

Tôn Vấn Cừ lấy điện thoại di động ra gọi vào số Phương Trì, vừa chờ điện thoại nối vừa tiếp tục nhìn cậu.

Ngày hôm nay, Phương Trì mặc áo khoác lông vũ ngắn màu xám cùng với quần bó, để lộ ra cặp chân đặc biệt dài.

Đi được hai bước, điện thoại được nối, Phương Trì cúi đầu lấy điện thoại ra từ đâu đó, liếc mắt nhìn, rất nhanh đã nghe máy: “Alo?”

“Tan học chưa?” Tôn Vấn Cừ nói.

“Ừ, mới vừa ra cổng trường.” Phương Trì cười nói, “Đang chuẩn bị đi ăn hạt dẻ rang.”

“Sinh nhật vui vẻ.” Tôn Vấn Cừ nhìn cậu.

Bước chân Phương Trì hơi dừng lại: “Sao anh biết?”

“Bà nội kể,” Tôn Vấn Cừ cười, “Bà không nhớ nhầm đấy chứ?”

“Không nhớ nhầm,” Giọng Phương Trì có mang theo cười, “Cảm ơn anh.”

“Hôm nay có định làm gì không? Tụ họp sinh nhật gì đó.” Tôn Vấn Cừ nhìn bóng lưng Phương Trì chậm rãi đi xa, liền lên xe, cắm tai nghe lên, khởi động xe đi theo.

“Không có,” Phương Trì xoa mũi, nhìn bạn học đang cúi đầu bước đi bên cạnh, “Đã là lúc nào rồi, đâu ra thời gian tổ chức sinh nhật nữa.”

“Ăn một bữa ngon cũng cần mà.” Đầu bên Tôn Vấn Cừ đột nhiên vang lên tiếng nhạc chúc mừng sinh nhật.

“….Anh mở nhạc trong máy tính xách tay à?” Phương Trì cười.

“Không phải, trên xe.” Tôn Vấn Cừ nói.

“Trên xe? Xe gì? Anh đang ở đâu thế?” Phương Trì ngây người, xe Tôn Vấn Cừ không ở nhà ông bà, Mã Lượng lại đến à?

“Quay đầu cái đi,” Tôn Vấn Cừ nói, “Bám theo nửa buổi rồi.”

Phương Trì không lên tiếng, dừng hai giây sau liền đột nhiên quay đầu lại, nhìn thấy xe con bọ màu đỏ đang ở ven đường cách mấy mét chầm chậm lái tới đây.

“Tao đệt?” Giọng cậu cũng có hơi lạc đi.

“Làm sao thế?” Tiếu Nhất Minh bên cạnh hỏi.

“….Bạn tao.” Phương Trì nhìn xe lái tới dừng trước mặt cậu.

Cửa kính xe hạ xuống, Tôn Vấn Cừ phất tay với cậu.

“À, vậy tao đi trước.” Tiếu Nhất Minh nói.

“Đừng,” Giờ Phương Trì mới lấy lại được tinh thần, “Cùng lên xe đi, anh ấy đưa mày về.”

“Không được,” Tiếu Nhất Minh cười, lại nhỏ giọng nói, “Lên cái xe này quá mất công, ngồi phía sau còn phải bò lên, tao đi bộ rồi ngồi xe buýt về là được.”

Cậu vỗ vai Phương Trì, rồi nói một câu: “Sinh nhật vui vẻ.”

Tiếu Nhất Minh đi được chừng mười bước, Phương Trì mới đi tới bên cạnh xe, khom lưng nhìn vào bên trong xe, chắc chắn mình không hoa mắt, người lái xe đúng là Tôn Vấn Cừ.

“Sao anh lại quay về đây?” Phương Trì không nói rõ được cảm xúc lúc này, giật mình, vui vẻ, có hơi không kiềm chế được khóe miệng đang cong lên, cảm giác phải lấy tay kéo xuống mới được.

“Lên xe đi,” Tôn Vấn Cừ nói, “Cậu không lạnh nhưng tôi lạnh.”

“À.” Phương Trì mở cửa lên xe.

Cửa kính cửa xe đóng lại rồi, Phương Trì lập tức cảm thấy trên người ấm áp dễ chịu, cũng không biết là vì trong xe ấm áp hay là vì tâm trạng tốt lắm.

Tôn Vấn Cừ quay đầu xe lại: “Dẫn cậu đi ăn gì ngon một chút, bồi bổ.”

“Sao anh lại quay lại?” Phương Trì giờ mới hỏi lại lần nữa, “Cũng không nói trước một tiếng, ông bà tôi cũng chẳng nói với tôi gì cả.”

“Để cậu biết tôi còn có thể thấy cậu thế này à?” Tôn Vấn Cừ cong khóe miệng liếc mắt nhìn cậu, “Bất ngờ không?”

“…Bất ngờ.” Phương Trì hơi ngượng ngùng, gãi đầu, ngẫm lại liền nở nụ cười, “Anh sao cứ như thế.”

“Thế nào?” Tôn Vấn Cừ cười hỏi.

“Không biết,” Phương Trì dựa vào cửa kính xe cười ha ha mấy tiếng rồi mới quay đầu sang, “Anh quay lại lúc nào?”

“Buổi sáng, tìm Lượng Tử nói chút chuyện, sau đó tới đây,” Tôn Vấn Cừ liếc mắt nhìn cậu, “Tôi còn tưởng ôn tập lâu như thế cậu phải tiều tụy lắm cơ, nhưng nhìn qua vẫn còn được.”

“Ngủ say ăn ngon, có thể tiều tụy kiểu gì được,” Phương Trì cười nói, ngẫm lại liền gõ cửa kính xe, “Này.”

“Làm sao?”Tôn Vấn Cừ cười.

“Không,” Phương Trì xoa mũi, “Vui thôi, quá ngoài ý muốn, tôi còn bảo sinh nhật lần này không tổ chức.”

“Được, nhất định phải tổ chức chứ.” Tôn Vấn Cừ tắt bài hát chúc mừng sinh nhật đi, “Mười lăm tuổi cơ mà.”

“Đúng đó.” Phương Trì vừa nghe liền cười vui vẻ.

“Buổi tối phải tự học đúng không?” Tôn Vấn Cừ hỏi.

“Không tự học.” Phương Trì nói.

“Vậy không ổn lắm, làm lỡ học tập của cậu.” Tôn Vấn Cừ mặt mày nghiêm túc nói.

“Giả tạo quá,” Phương Trì cười, “Làm lỡ một ngày cũng không sao.”

“Vậy hôm nay cậu cứ thả lỏng đi, tôi dẫn cậu đến một nơi cực kỳ thoải mái.” Tôn Vấn Cừ đạp chân ga, xe tăng tốc lái về phía trước.

“Nơi nào?” Phương Trì hơi tò mò.

“Một nhà hàng tôi cực kỳ thích,” Tôn Vấn Cừ cười nói, “Nhà hàng loài rắn như tôi thích nhất.”

“Con rắn thích nhất…” Phương Trì suy nghĩ thử, “Chuột à?”

“Ôi! Im nào!” Tôn Vấn Cừ hô một tiếng.

Phương Trì cười ngặt nghẽo, lấy điện thoại di động ra: “Tên là gì thế, tôi tra thử?”

“Nhà hàng tên là Nằm.” Tôn Vấn Cừ nói.

“Cái gì?” Phương Trì cầm điện thoại di động sững sờ.

“Nằm, nờ ăm năm huyền nằm, Nằm.” Tôn Vấn Cừ nói.

47. Chương 47

Cái nhà hàng nờ ăm năm huyền nằm này, Phương Trì chưa bao giờ nghe thấy, lấy điện thoại di động ra tra thử, cũng không có quá nhiều thông tin, chỉ thấy bên trong một bài post đồ ăn ngon có người nhắc tới, bảo là nhà hàng rất đáng hưởng thụ, hợp với người lười, đồ ăn ngon, mà đắt.

Chắc cũng chỉ có loại đại thiếu gia có tiền lại rảnh rỗi lười biếng như Tôn Vấn Cừ mới tìm được nơi thế này.

Có điều, Phương Trì cũng không để ý lắm xem nhà hàng này thế nào, hiện giờ tâm trạng cậu siêu siêu tốt, kể từ mùng sáu quay lại trường tới giờ đã được hai tháng, đây là lúc cậu vui vẻ nhất, thoải mái nhất.

Bây giờ, cho dù Tôn Vấn Cừ có mời cậu đi đớp cứt đi nữa…..

Cậu đương nhiên vẫn sẽ không đi.

…

"Sao lại không nói gì?" Tôn Vấn Cừ quay đầu sang hỏi một câu.

"A?" Phương Trì lấy lại tinh thần, "À."

"Ghế sau có quà," Tôn Vấn Cừ nói, "Cái hộp quà kia là hộp sâm ngậm của Mỹ, chú Lượng Tử tặng cho cậu…. Không phải của cậu hết, có một hộp là của tôi."

"Ồ, thay tôi cảm ơn chú," Phương Trì đưa tay ra sau cầm hộp quà lên, cũng không nhìn nhiều mà cứ thế bóc ra, sau đó ngây người, "Hộp to thế này cũng chỉ có một bình à?"

"Cậu thấy mệt thì ngậm một miếng," Tôn Vấn Cừ cười, "Chắc chắn hữu hiệu hơn so với cái trước đây cậu mang vào núi cho mấy người vô dụng."

Phương Trì nhét lọ vào trong cặp, "Ừm."

"Cái hộp nhỏ dài màu đen là tôi tặng cậu." Tôn Vấn Cừ còn nói.

"À," Phương Trì xoay tay lại sờ, cầm cái hộp nhỏ tới, "Giờ bóc ra được không?"

"Đùa à, mới vừa rồi bóc cái hộp kia thì nhanh tay thế, sao giờ lại hỏi," Tôn Vấn Cừ cong khóe miệng, "Bóc đi, ngày nào cũng dùng được."

"À," Phương Trì cúi đầu mở cái hộp nhỏ ra, bên trong hộp là một cây bút màu trắng, rất đẹp, hơn nữa nhìn có vẻ rất cao cấp, "Bút máy à?"

"Bút máy," Tôn Vấn Cừ gật đầu, "Tuy cảm thấy cũng không hợp với cậu lắm, nhưng tôi thật sự không có thời gian đi chọn quà hợp với cậu hơn nữa."

"Cảm ơn anh, tôi thích lắm, thật ra cũng hợp với tôi lắm," Phương Trì nở nụ cười, nghĩ liền hỏi một câu, "Giờ anh đang bận lắm à?"

"Ừ," Tôn Vấn Cừ hít một hơi rồi chậm rãi thở ra, "Lại phải bận thêm một thời gian."

"Sẽ vẫn…ở chỗ ông nội tôi à?" Phương Trì hỏi, cầm cây bút xoay trong tay.

"Trước khi hết bận không có ý định đổi chỗ ở," Tôn Vấn Cừ cười nói, "Nhưng cũng sẽ không luôn ở đó, dù sao thì cũng không thuận tiện lắm, đến lúc đó rồi tính đi."

"…À." Phương Trì đáp một tiếng.

Tôn Vấn Cừ lái đông quẹo tây đi một vòng rất lâu rồi mà vẫn chưa tới, còn không ngừng nhìn ra ngoài cửa xe.

Phương Trì nhìn hắn nửa buổi, cuối cùng không nhịn được mà hỏi một câu: "Ở đâu vậy? Con đường này ba phút trước chúng ta vừa lái qua xong."

"Thế à?" Tôn Vấn Cừ nhíu mày, im lặng một lúc liền cười, "Ngại quá, tôi lạc đường rồi."

"Đây không phải là nhà hàng anh thích lắm à? Sao còn có thể lạc đường nữa?" Phương Trì cực kỳ câm nín.

"Tôi mấy năm không đến rồi," Tôn Vấn Cừ dừng xe ở ven đường, lấy điện thoại di động ra gọi cho Mã Lượng, "Nhanh lên, tao lạc đường….Đến NẰM ăn cơm, ừ, tao ở, tao ở….tao xem thử…"

Phương Trì dựa vào cửa xe, nhìn Tôn Vấn Cừ gọi điện thoại, vẫn xoay bút trong tay.

Cảm giác cũng chưa đi được bao lâu, giờ nhìn thấy Tôn Vấn Cừ vậy mà lại có cảm giác "lâu rồi không gặp", trong lòng có một chút vui vẻ của cửu biệt trùng phùng, cùng với một chút không thoải mái khiến người ta thoải mái.

Rất khó miêu tả.

Tôn Vấn Cừ hôm nay có lẽ là vì phải trở lại thành phố, cho nên ăn mặc không tùy ý như lúc ở trong thôn, bên trong áo khoác dạ dày là một cái áo len màu xám khói đậm, quần suông màu đen phối cùng với boots ngắn màu đen, nhìn qua rất gọn gàng anh tuấn.

Cũng không giống con rắn như trước nữa.

Chỉ dẫn não người chú Lượng Tử rất nhanh đã chỉ đường xong cho Tôn Vấn Cừ, vì phòng ngừa ngộ nhỡ, gã còn bảo Tôn Vấn Cừ đưa điện thoại cho Phương Trì, nói với Phương Trì đường đi một lần rồi mới dập điện thoại.

Tôn Vấn Cừ lại lái thêm một lúc, Phương Trì nhìn xung quanh cuối cùng cũng giống như có vẻ tìm được nhà hàng cao cấp.

Khu vực này đều là các loại club, khách sạn năm sáu bảy tám sao, cũng không thiếu khu nhà xa hoa, cổng lớn như đua nhau, cái này to hơn cái khác, cảm giác hội bác gái tập thể dục ở quảng trường sẽ rất thích.

Xe dừng bên trong một con đường nhỏ, Tôn Vấn Cừ tắt máy xe: "Đến rồi."

"Xe cứ dừng ở đây à?" Phương Trì ngây người, xe Tôn Vấn Cừ vừa khéo dừng ở ngay cửa chính vào nhà hàng.

"Để bọn họ dừng hộ, vậy mới chứng minh được chúng ta đủ lười để vào đây." Tôn Vấn Cừ xuống xe.

Phương Trì cầm cặp xuống xe, nghĩ lại liền nhét bút vào trong túi áo khoác, rồi vứt cặp vào trong xe.

Nhà hàng này cũng không nổi bật lắm, cổng vào có cảm giác điền viên, chỉ dùng một tấm bia gỗ đặt cạnh cửa viết: "Nằm". Chữ viết cũng không khác chữ học sinh tiểu học viết lắm.

Phương Trì theo sau Tôn Vấn Cừ đi vào trong nhà hàng, một nhân viên phục vụ đi tới, nhận lấy chìa khóa xe của Tôn Vấn Cừ rồi đi ra ngoài cửa.

"Anh Tôn, bàn anh đặt là ở tầng hai, mời đi theo tôi." Một nhân viên phục vụ đi tới dẫn bọn họ lên tầng.

Phương Trì ngay từ quần áo của nhân viên phục vụ đã có thể cảm nhận được phong cách của nhà hàng này, đồng phục rộng rãi thoải mái, trên chân là một đôi dép lông vừa dày vừa mềm.

Cầu thang cũng rất êm ái, thảm trải sàn cũng dày, ngay cả trên tay vịn cũng bao bọc lông tơ.

"Buồn ngủ không?" Tôn Vấn Cừ quay đầu lại hỏi cậu.

“Không buồn ngủ,” Phương Trì hết nhìn đông lại nhìn tây, “Chỉ là hơi lo lắng.”

“Hả?” Tôn Vấn Cừ nhìn cậu.

“Nhà hàng này đến mùa hè thì đóng cửa nhỉ.” Phương Trì nói.

Tôn Vấn Cừ ngây người, sau đó liền cười, nở nụ cười một lúc lâu: “Mùa hè thì thay đổi cách trang trí.”

“Hủ bại.” Phương Trì tặc lưỡi.

Đi cùng nhân viên phục vụ về phía trước, Phương Trì phát hiện ra tầng hai rất rộng, trần nhà kính tường kính, khắp nơi đều tỏa ra ánh vàng ấm áp, cạnh tường để rải rác rất nhiều đệm tròn dày, có mấy người khách dẫn trẻ con tới đang ngồi ở trên chơi.

Lại nhìn kỹ thêm, sẽ phát hiện từng cái ghế dài cũng không phải loại như bình thường hay thấy, mà là dùng vách ngăn bọc nhung tách thành từng ô nhỏ, phong cách cũng không giống nhau.

Có khi là ghế giỏ treo lớn, có khi là ghế nằm, có khi là vòng đệm bông lớn tạo hình như ổ chó, có cái nhìn qua lại chính là nôi mây em bé loại cực lớn….

Phương Trì hơi xúc động, người chủ nhà hàng này gần như đã tập hợp đủ loại trang thiết bị thoải mái mà người lười biếng cần.

Cũng thật sự thích hợp với loại trứng rắn bình thường hầu như không có trạng thái đứng như Tôn Vấn Cừ.

Nhưng cậu cũng bắt đầu lo lắng, phong cách bệnh thần kinh như Tôn Vấn Cừ, không biết có khi nào sẽ thật sự đặt một cái giường, sau đó nằm trên giường….Cậu còn chưa bao giờ thật sự nằm ăn gì, chỉ có một lần nửa đêm khát nước lười không ngồi dậy, cứ thế cầm cốc uống.

Sau đó dậy rồi thì mang gối đi phơi nắng.

“Đây là chỗ anh đặt,” Nhân viên phục vụ dừng lại, “Xin chờ một lúc, món khai vị lập tức tới ngay.”

“Cảm ơn.” Tôn Vấn Cừ gật đầu.

Nhân viên phục vụ quay người đi rồi, Phương Trì mới nhìn kỹ cái “chỗ” này.

Một cái hố.

Một cái hố hình vuông lót đầy lông mềm, có một mặt nghiêng, cũng lót lông dày, phía dưới có một mặt phẳng, hẳn là để ngồi.

Nghiêng người dựa vào ăn?

Vừa làm gập bụng vừa ăn?

"Cởi áo ra đi," Tôn Vấn Cừ đẩy cậu một cái, "Cởi giày nữa."

"A?" Phương Trì đang ngây người giờ mới tỉnh lại được, cởi áo khoác ra treo trên tường, rồi cởi giầy ra, "Anh cũng không hỏi trước xem chân tôi có mùi không."

"Nếu thật sự có mùi thì lúc ở nhà ông bà tôi đã biết rồi," Tôn Vấn Cừ cũng cởi áo khoác, "Nhanh xuống đi, tôi muốn dãn thắt lưng."

"Chỗ này có thể dãn được..." Phương Trì một chân đạp xuống dưới hố, cái hố nhìn rất cạn này, một chân đạp xuống vậy mà cứ thế lún xuống một đoạn dài, Phương Trì sợ hết hồn, suýt nữa ngã xuống hố, "Ai!"

"Thoải mái đúng không!" Tôn Vấn Cừ xuống dưới hố, ngồi lên một chỗ ngồi trên bờ hố, sau đó ngả người về phía sau, nhắm mặt lại thở phào.

"Còn chưa cảm nhận được," Phương Trì nhìn cái hố này, có lẽ là chỗ cho hai người, ngoài bên cạnh Tôn Vấn Cừ ra thì không còn chỗ nào để ngồi nữa, thế nên cậu bèn ngồi xuống bên cạnh Tôn Vấn Cừ, hơi do dự, cũng ngả người về phía sau, lập tức không nhịn được mà nhắm mắt thả lỏng: "Ai...."

"Thoải mái đúng không?" Tôn Vấn Cừ nở nụ cười.

"Ừm." Phương Trì đáp một tiếng, thật sự thoải mái, mặt phẳng nghiêng này có góc độ cực kỳ phù hợp, ở giữa có hơi hơi lõm xuống, làm eo và lưng đều được lấp kín vừa vặn, dưới chân còn được lông tơ dày đặc bao lấy.

"Lần nào tôi tới cũng đặt chỗ này," Tôn Vấn Cừ nghiêng đầu đi, "Nằm xuống rồi là không muốn động đậy nữa."

"Vậy..." Phương Trì cũng quay đầu, lúc nhìn thấy hai mắt Tôn Vấn Cừ, cậu đột nhiên có hơi hoảng hốt, quên mất mình định nói gì.

"Cái gì?" Tôn Vấn Cừ hỏi.

Phương Trì không thể không dời mặt sang chỗ khác, dừng một lúc rồi mới nói: "Vậy chốc nữa ăn cơm thế

nào?"

Tôn Vấn Cừ cười, lấy hai cái gối từ trong hố để ra sau lưng, rồi dựa vững vào: "Ăn thế này."

Phương Trì học theo hắn, cũng dựa vào rồi, sau đó nhìn hố trước mắt: "Bàn đâu?"

Tôn Vấn Cừ lấy tay sờ lên trên vách hố, có lẽ là ấn công tắc, một tấm bàn ăn từ dưới vách hố xoay ra, vừa khéo dừng lại trước mặt, hắn dùng tay gõ gõ lên mặt bàn: "Bên chỗ cậu cũng có một cái, vừa khéo ghép lại thành bàn."

"Hủ bại quá," Phương Trì sờ, tìm được công tắc, ấn bàn ăn bên phía mình ra, vừa khéo ghép được với tấm của Tôn Vấn Cừ, "Ăn một bữa cơm mà phải ăn thành thế này."

Chuẩn bị xong bàn, hai người đều không nói gì nữa, Phương Trì đột nhiên cảm thấy lúng túng.

Cậu và Tôn Vấn Cừ gần như dựa vào cùng một chỗ, bởi vì tư thế quá thoải mái, cho nên có vẻ hơi….thân mật, chỉ cần hơi cử động cánh tay là có thể đụng vào Tôn Vấn Cừ, thật ra kể cả có không cử động thì cũng ở ngay sát bên, chân cũng như vậy.

Trạng thái thở thôi cũng có thể cảm nhận được đối phương này, làm cho cả người cậu đều có tư vị khó mà nói ra được, lúng túng, căng thẳng, nhưng cũng rất tận hưởng, bảo cậu sang ngồi đối diện có khi còn có thể khó chịu.

"Dạo này ôn tập tiến triển thế nào?" Tôn Vấn Cừ đột nhiên hỏi một câu.

Giọng nói ở ngay bên tai, mang theo từng hạt nhỏ, từng hạt đảo qua cổ cậu.

"Cũng…rất, là, rất tốt," Phương Trì đột nhiên cảm thấy hơi thở có hơi lạnh, đầu cũng không dám quay, trừng bức tranh đối diện, "Ừ, tốt lắm, có tiến triển."

Tranh vẽ con mèo.

Cảm giác vẽ không đẹp bằng Tôn Vấn Cừ vẽ.

Đúng đó, Tôn Vấn Cừ rất đẹp trai.

Trông cũng không giống con mèo õng ẹo Hoàng tổng.

Cũng không đúng, Tiểu Tử cũng rất tuấn tú…

Mẹ nó chứ, toàn là cái gì với cái gì không!

Tôn Vấn Cừ nở nụ cười, cười còn rất lớn tiếng, chẳng thèm che giấu gì.

Phương Trì trong nháy mắt liền hiểu ra hắn đang cười gì, có chút căm tức trí thông minh thực sự của mình, cậu quay đầu lại liếc nhìn Tôn Vấn Cừ: "Cười gì."

"Cười cậu." Tôn Vấn Cừ cười nói.

"Tôi đẹp trai đến mức anh cũng phải cười ra tiếng cơ à," Phương Trì chậc một tiếng, nói thật thì, Tôn Vấn Cừ cười như thế một lúc, cậu lại đột nhiên được thả lỏng: "Có dáng dấp người đàn ông trưởng thành được không."

"Bà nội bảo tôi trông nhỏ hơn cậu." Tôn Vấn Cừ nói.

"Bà nói là anh nhìn còn ngốc hơn tôi." Phương Trì sửa lời hắn.

"Sau đó bà có nói." Tôn Vấn Cừ cười.

"Không thể nào." Phương Trì nói rất chắc chắn.

"Thật, không tin tôi về rồi bảo bà gọi điện thoại nói cho cậu." Tôn Vấn Cừ nói.

Phương Trì quay mặt sang nhìn hắn, nửa buổi mới nói: "Bà nội làm phản à."

Hai người nhìn nhau mấy giây liền cùng cười, dựa vào đệm cười đến lúc nhân viên phục vụ đi tới đưa đồ điểm tâm vẫn chưa dừng được.

"Cái này ăn ngon lắm, mau thử đi, nhân lúc còn nóng." Tôn Vấn Cừ nhìn đĩa nhỏ mới mang lên.

Trong đĩa nhỏ chỉ có hai miếng điểm tâm nhìn như bánh kem hình trụ, Phương Trì cầm lên nhìn thử: "Cái gì đây?"

"Đồ ăn," Tôn Vấn Cừ cầm lấy một miếng khác, cắn một cái, sau đó duỗi thẳng chân, "Mẹ ơi, ngon thật."

"Ai không biết còn tưởng anh trúng độc." Phương Trì cười, cũng cắn một cái.

Vào miệng rồi mới biết đây không phải bánh kem, cũng không phải đồ ngọt, mà là đồ mặn.

Một vòng bên ngoài hẳn là bacon, đệm phía dưới chính là lát dứa, ở chính giữa là thịt xay và thứ gì đó không biết có phải là sợi dưa chuột không, quấn trong bơ và cheese.

Ăn ngon thật, ăn ngon lắm.

Tôn Vấn Cừ gọi món chính là nồi lẩu nhỏ xương sườn với rau trộn, mỗi người một nồi, món lẩu bỏ lên bàn rồi, một vòng bên cạnh là nước chấm đặt trong đĩa nhỏ tinh xảo, còn có mấy đĩa tinh xảo để thịt viên.

Phương Trì ăn cơm không hay nói chuyện, thêm nữa là món lẩu ăn thực sự ngon, nhân viên phục vụ bắt đầu kéo màn đi rồi, cậu liền cắm mặt bắt đầu ăn.

"Không đủ thì gọi thêm," Tôn Vấn Cừ ở bên cạnh ung dung thong thả vừa ăn vừa nói, "Tôi gọi theo lượng ăn của tôi, cậu không đủ thì gọi thêm một nồi vị khác."

"Được rồi," Phương Trì gặm miếng sườn, "Tôi không huấn luyện, không ăn được nhiều."

"Thế à," Tôn Vấn Cừ nhìn cậu, "Sao tôi cứ có cảm giác nếu không phải ở giữa có cái nồi này, cậu ngay cả bàn cũng gặm được luôn nhỉ."

"Tôi ăn cơm lúc nào cũng vậy." Phương Trì liếc nhìn hắn, "Ăn của anh đi, đừng cứ nhìn tôi suốt thế."

"Lâu lắm rồi không được nhìn mà." Tôn Vấn Cừ cười.

Phương Trì đang gặm sườn liền cắn một cái lên ngón tay mình, đau đến mức nước mắt cũng gần chảy ra, ngậm lấy đầu ngón tay không nói gì.

"Hôm nay tổ chức sinh nhật cho cậu," Tôn Vấn Cừ lấy điện thoại ra, "Sáng mai tôi phải về trong thôn, chắc đến lúc cậu thi cũng chẳng có thời gian đi ra ngoài nữa."

"À." Phương Trì ngậm ngón tay đáp một tiếng, hơi muốn thở dài.

"Cười một cái xem nào," Tôn Vấn Cừ lấy điện thoại ra giơ về phía cậu, "Tôi chụp mấy tấm về cho bà nội xem, tôi nói với bà tôi dẫn cậu đi ăn một bữa to."

Phương Trì cắn một miếng sườn quay đầu về phía Tôn Vấn Cừ nhăn răng nhếch miệng.

Lẩu ăn rất ngon, Phương Trì đúng là từ sau khi không huấn luyện thì ăn ít đi, nhưng cuối cùng vẫn vớt hết toàn bộ đồ ăn trong nồi, ngay cả nước lẩu cũng không tha, đổ vào bát uống hết.

“Tôi nói cho cậu hay,” Tôn Vấn Cừ nói là gọi theo lượng ăn của mình, nhưng còn thừa trong bát không ít, giờ đang cầm điện thoại di động quay về hướng Phương Trì, “Bên trong canh toàn là purine đấy.”

“Vậy thì phiêu một lúc.” Phương Trì cầm giấy ăn lau miệng, “Anh đúng là lãng phí.”

“Thỉnh thoảng lãng phí một lần đi,” Tôn Vấn Cừ lười biếng cười, chụp cậu hai tấm, “Tôi ăn ở nhà cậu bữa nào cũng ăn sạch, không ăn hết cũng đều cho Tiểu Tử, dù sao nó cũng hay vận động, chỉ là lo nó sẽ rụng lông.”

“Chó đất không cần để ý nhiều thế.” Phương Trì cười.

“Này, con trai,” Tôn Vấn Cừ đột nhiên nhích lại gần cậu, cánh tay gác lên vai cậu kéo một cái, một tay khác giơ điện thoại lên, “Cười lúm đồng tiền nào.”

Động tác này làm Phương Trì ngây người, tất cả những chỗ tiếp xúc với Tôn Vấn Cừ đều cùng lúc tăng nhiệt độ, đốt đến mức ngón tay cậu cũng hơi nóng lên, cậu lại nhăn răng nhếch miệng nhìn ống kính.

“Cậu có thể….cười đẹp một chút không? Ai không biết còn tưởng tôi bắt cóc cậu,” Tôn Vấn Cừ chặc một tiếng, “Mặt mày lòng không cam, tình không nguyện.”

“Anh chờ tôi….từ từ.” Phương Trì cúi đầu, lấy tay xoa lên mặt, “Giờ tôi có hơi choáng.”

“Không uống rượu cũng choáng được?” Tôn Vấn Cừ nở nụ cười.

“Không phải, ăn cơm cũng sẽ choáng, ăn nhiều quá máu đều chạy hết đi dạ dày giúp đỡ tiêu hóa, máu trên não liền…” Phương Trì cúi đầu vừa xoa mặt vừa nói.

“Ngẩng đầu cười nào!” Tôn Vấn Cừ ngắt lời cậu.

Phương Trì ngẩng đầu lên, cười với ống kính.

Tôn Vấn Cừ ấn chụp, sau đó thả cậu ra, nhìn bức ảnh bên trong điện thoại, gửi một tấm cho Phương Trì: “Này, tôi thích nhìn cậu cười thế này, rất khỏe mạnh, lại hung hăng.”

“Đó là tôi căng thẳng.” Phương Trì liếc mắt nhìn bức ảnh, Tôn Vấn Cừ cười rộ lên rất đẹp, bất ngờ là lại có mấy phần ngây thơ, như thể trẻ con.

“Tôi nằm một lúc,” Tôn Vấn Cừ lấy đệm phía sau ra, ngả người xuống, nhắm mắt lại: “Ôi, ăn xong lại nằm đúng là hưởng thụ cuộc sống.”

“Sẽ béo,” Phương Trì cười, “Anh không phải để ý lắm à, không sợ béo à?”

“Mấu chốt là tôi không béo,” Tôn Vấn Cừ cong khóe miệng, véo véo chân mình, “Còn rất gầy.”

Phương Trì nhìn theo tay hắn một lúc, rồi cũng đưa tay nhẹ nhàng nhéo một cái trên đùi hắn: “Ừm.”

Tôn Vấn Cừ dường như đã ngủ rồi, sau đó đôi mắt lại hé ra, nhìn cậu cười, không nói gì.

Phương Trì cảm giác không khí như thể ngưng đọng lại cùng nụ cười này của Tôn Vấn Cừ, ngưng đọng lại trong ánh mắt đặc biệt ám muội này.

Nhân viên phục vụ đi vào thu dọn đồ, rồi mang theo một phần đồ ngọt tráng miệng, cũng không thể đánh vỡ được ngưng đọng này.

Phương Trì nhìn đồ ngọt trên bàn, rất tỉ mỉ, còn kèm theo một cốc nước bạc hà súc miệng cùng với một chén trà bưởi mật ong, ở giữa là một bát canh trứng rượu ngọt nhìn có vẻ rất bình thường, nhưng vừa ngửi đã biết không giống loại bình thường ăn, mà cực kỳ thơm.

Tôn Vấn Cừ bên cạnh cử động, cầm nước súc miệng bạc hà qua súc miệng, lại nhấp thêm một hớp trà bưởi, sau đó lại nằm trở về, tay đặt bên người, nhìn có vẻ rất thả lỏng.

Phương Trì cũng nhấp một ngụm nước bạc hà, lại uống thêm mấy ngụm trà bưởi, chịu đựng.

Cậu để mấy cái cốc về trước mặt mình, nhìn chằm chằm nước hơi rung nhẹ, sợi trứng chậm rãi chuyển động bên trong cái bát lớn trong suốt, vừa nhìn lập tức khiến cậu có hơi…chóng mặt.

Cậu dời đầu sang chỗ khác, lấy đệm phía sau mình ra, cũng ngả ra sau nằm xuống, nằm song song với Tôn Vấn Cừ.

Nằm mấy giây, cậu cảm giác mông mình hình như đè lên tay Tôn Vấn Cừ, vì thế liền cầm lấy tay Tôn Vấn Cừ định đẩy ra.

Mà sau khi nắm rồi, cậu đột nhiên lại thay đổi chủ ý, cứ nắm tay Tôn Vấn Cừ như vậy không cử động nữa.

Tôn Vấn Cừ cũng không nhúc nhích, hai mắt đều nhắm.

Cảm giác này không dễ miêu tả, Phương Trì chưa từng có cảm giác như vậy.

Tim đập hơi nhanh, căng thẳng, hưng phấn, ngại ngùng… một đống lung tung, muốn tách ra hiểu cũng

không được, chỉ có tay Tôn Vấn Cừ đang nắm trong tay, cảm giác này rõ ràng có thể miêu tả được.

Tay Tôn Vấn Cừ nghiêm túc mà nói thì không phải kiểu xinh đẹp, là kiểu thon dài anh tuấn, vừa nhìn đã biết là ngón tay rất có lực, ngắm cả trăm lần cũng không chán.

Phương Trì chưa bao giờ phát hiện ra mình lại thích nhìn tay của người khác đến vậy.

Tay thì có gì hay để ngắm đâu? Phương Trì nhấc một tay khác của mình lên nhìn.

Tay của mình lại bình thường cực kỳ, có vết chai và vết sẹo do leo núi trong thời gian dài để lại.

"Không đẹp bằng tay tôi, còn phải nhìn so sánh à?" Tôn Vấn Cừ đột nhiên nói một câu bên cạnh.

"Ơ?" Phương Trì sợ hết hồn, vội vàng buông tay mình xuống, quay đầu phát hiện Tôn Vấn Cừ còn đang nhắm mắt, cũng không biết là nhìn lén lúc nào.

"Tay tôi đây," Tôn Vấn Cừ rút tay mình ra giơ lên trước mắt cậu, "Phong hoa tuyệt đại, chim sa cá lặn, xoay tay một cái trai đẹp…"

"Ừ," Phương Trì giơ tay lên, nhẹ nhàng gõ gõ lên mu bàn tay hắn, rồi chầm chậm vạch xuống, "Đẹp hơn tay tôi nhiều."

"Sao hôm nay lại hợp tác thế?" Tôn Vấn Cừ cười, thả tay xuống.

"Không biết," Phương Trì đuổi theo bắt được tay hắn, "Chắc là uống nhiều rồi."

"Uống nhiều rồi?" Tôn Vấn Cừ xoay mặt qua nhìn cậu, "Uống gì nhiều rồi?"

"Uống…" Phương Trì cũng nghiêng đầu qua nhìn hắn, "Uống nhiều nước lẩu rồi."

"Say chưa?" Tôn Vấn Cừ vui vẻ.

"Ừ." Phương Trì gật đầu.

Lần này, Phương Trì không dời đầu sang chỗ khác lảng tránh ánh mắt của Tôn Vấn Cừ, mà cùng hắn thẳng tắp nhìn nhau.

Trừng bao lâu không biết, Tôn Vấn Cừ trừng tiếp sau đó không chịu được, liền nháy mắt một cái: "Ôi nước

mắt tôi sắp…”

Lời còn chưa nói xong, Phương Trì đột nhiên vươn mình, áp đến trên người hắn, hôn lên môi hắn.

Tôn Vấn Cừ đầu tiên là sững sờ, sau đó liền sợ hết hồn, nhân viên phục vụ lúc nào cũng có thể tới, với tính tình của Phương Trì, chẳng may để nhân viên phục vụ lại đây thấy được, có khi cũng không cần thi đại học nữa luôn.

Hắn nhanh chóng túm tóc Phương Trì kéo đầu cậu ra, gằn giọng nói nhỏ: “Đệt, cậu có biết đây là đâu không? Chỗ đấy có mỗi cái rèm mỏng rách…”

Phương Trì nhíu mày nhìn theo hắn, hất tay hắn ra, nắm lấy cằm hắn, rồi hôn xuống lần nữa.

48. Chương 48

Nụ hôn này cũng không khác nụ hôn trước kia lắm, hơi thở Phương Trì có hơi nặng nề, thăm dò gấp gáp, rồi dây dưa ngốc nghếch mà bá đạo…

Mà cũng có khác nhau lớn, lần này Phương Trì không uống rượu.

Chỉ uống một ít nước lẩu nhiều purine.

Sẽ không hôn được một nửa thì ngủ mất.

Cũng sẽ không nửa thật nửa giả mà kết bài.

Bờ môi dán chặt Tôn Vấn Cừ, đầu lưỡi dây dưa với Tôn Vấn Cừ, bàn tay bám trên eo Tôn Vấn Cừ, đều tỉnh táo.

Tôn Vấn Cừ hơi bị động, cho dù mỗi một hơi thở, mỗi một động tác hiện giờ của Phương Trì, đều có thể làm cho lửa trong thân thể hắn không ngừng bùng lên, chỉ cần một lỗ hổng được mở, lập tức sẽ đốt thành một đám, thế nhưng hắn vẫn nghiêng đầu đi.

Là một người đàn ông bình thường đã nghẹn mấy năm rồi, Tôn Vấn Cừ cảm thấy bản thân quả thực là sắp thành Phật rồi, trên đầu cũng đã tỏa ánh vàng, rọi sáng được cả một con đường.

Nhưng lo lắng của hắn cũng không phải thừa, ngay lúc bàn tay Phương Trì len vào trong áo hắn, hắn nghe thấy bên ngoài có người hỏi một câu: “Nhân viên phục vụ, phòng vệ sinh ở đâu nhỉ?”

Tấm rèm hơi lay động rồi dừng lại, giọng nhân viên phục vụ vang lên bên ngoài rèm: "Đi thẳng rẽ trái, bên tay phải."

Phương Trì hình như cũng đã nghe thấy tiếng nói, nhưng cậu dừng lại một lúc vẫn không di chuyển, môi vẫn còn dừng lại trên vành tai Tôn Vấn Cừ.

Tôn Vấn Cừ mạnh mẽ đẩy vai cậu một cái, tiện thể cong đầu gối chống lên, Phương Trì đang quỳ ở cái bậc nhỏ kia, trọng tâm không ổn định, cứ thế ngã ra sau, phá tan bàn để đồ ăn, cậu ngửa mặt ngã vào bên trong cái hố tràn đầy đệm lông dày.

"Chào anh, hoa quả tráng miệng của anh." Nhân viên phục vụ ở bên ngoài nói một câu, sau đó hất rèm lên đi vào, cầm trong tay là một cái khay.

"Cảm ơn," Tôn Vấn Cừ nói, rồi đưa tay lên sờ miệng mình.

Phục vụ nhìn bàn đồ ăn bị phá tan cùng với Phương Trì đang nằm ngửa mặt lên trời trong hố ôm một cái đệm liền ngây người: "Để tôi giúp anh lấy bàn đồ ăn đi, hoa quả bỏ ở bên cạnh được không?"

"Được," Tôn Vấn Cừ nói, may là Phương Trì đã bỏ hết cốc sang bàn đồ ăn của cậu, trên bàn đồ ăn bị vỡ bên này không có thứ gì.

Nhân viên phục vụ thu dọn bàn đồ ăn cẩn thận, để nước trà và hoa quả lên trên bờ hố rồi đi ra ngoài.

Cả quá trình Phương Trì vẫn giữ nguyên tư thế nửa nằm ôm một cái đệm không hề nhúc nhích, Tôn Vấn Cừ cầm một miếng cam nhỏ chậm rãi ăn, hắn cũng không nhìn thấy Phương Trì đã ôm lấy gối từ lúc nào.

Ăn xong hai miếng cam, hắn liếc mắt nhìn Phương Trì: "Nghĩ gì thế?"

"Không." Giọng Phương Trì có hơi khàn, không biết là sợ, hay là lúng túng.

"Không sao đấy chứ?" Tôn Vấn Cừ liếc mắt nhìn cái gối cậu đang ôm ở đũng quần, có hơi buồn cười, nhưng cố nhịn không cười ra tiếng.

"Không sao," Phương Trì hơi ngồi thẳng lại, cau mày, "Là…giật mình thôi."

"Không cần ngại với tôi." Tôn Vấn Cừ đưa một miếng dứa cho cậu.

"Tôi không ngại." Phương Trì nhận lấy miếng dứa, bỏ vào trong miệng ăn.

Tôn Vấn Cừ không nói gì, ung dung thong thả ăn hoa quả, Phương Trì sững sờ trong hố một lúc, khẽ thở dài, rồi bò lên dựa vào bên cạnh hắn.

Tiếp tục im lặng thêm mấy phút, Phương Trì như là đã lấy lại được tinh thần, nghiêng người quay lưng về phía Tôn Vấn Cừ, hơi co lại chân, nói rất nhỏ một câu: "Tôi đệt, làm tôi sợ chết đi được."

Đến lúc này, Tôn Vấn Cừ cuối cùng cũng không nhịn được cười, cầm một miếng đu đủ cười đến mức suýt nữa không thở ra nổi.

"Đừng cười nữa." Phương Trì nói bằng giọng buồn bực.

Tôn Vấn Cừ cười, vỗ lên cánh tay cậu: "Đừng đoán mò nữa, nhân viên phục vụ không thấy gì đâu."

"Chỉ là thấy xấu hổ thôi." Giọng Phương Trì vẫn buồn bực.

"Có gì đâu mà xấu hổ," Tôn Vấn Cừ bỏ đu đủ vào trong miệng, rồi đưa đĩa hoa quả tới trước mặt cậu, "Cái tuổi này ai chẳng bị lửa cháy cho vài lần, ăn ít hoa quả đi."

Phương Trì dường như đã thả lỏng được một chút, cầm lấy miếng dứa từ trong đĩa hoa quả, bỏ vào miệng nhai, ngẫm lại liền quay đầu nhìn hắn, có hơi do dự: "Tôi là rất…lúng túng, anh…không sao đấy chứ?"

"Tôi làm sao được?" Tôn Vấn Cừ nhìn cậu, ngừng một lúc lại nhìn lướt qua đũng quần mình, "À, lưu manh làm nhanh như lốc xoáy….đột ngột quá tôi còn chưa kịp dựng lên."

"….Tôi không nói cái đấy." Phương Trì sặc miếng dứa, nhanh chóng quay người lại đưa lưng về phía hắn, "Ôi đệt, thôi không nói nữa."

Tôn Vấn Cừ dựa vào đệm phía sau cười rất lâu.

Ăn xong hoa quả, lại nghỉ ngơi thêm một lúc, Tôn Vấn Cừ nhìn điện thoại di động, hơn chín giờ rồi, hắn gọi nhân viên phục vụ đến tính tiền.

Phương Trì giờ mới ngồi thẳng dậy, không khí lúng túng tràn ngập trên người từ từ biến mất.

"Tôi đưa cậu về đi thôi," Tôn Vấn Cừ nói, "Về đến nhà cũng phải hơn mười giờ rồi."

"Ừ," Phương Trì đứng lên, cầm áo khoác qua mặc vào, "Anh…"

"Cái gì?" Tôn Vấn Cừ vừa mặc áo khoác vừa nhìn cậu đáp.

“Không có gì.” Phương Trì xoa mũi, cúi đầu đi ra khỏi chỗ ngồi.

Cậu định hỏi thử Tôn Vấn Cừ tối nay ở nơi nào, mà vừa lên tiếng lại không hỏi tiếp.

Có hơi ngại ngùng.

Là cực kỳ ngại ngùng.

Thật ra câu hỏi này cũng rất bình thường, vô cùng bình thường, thế nhưng tình hình trước mắt, nếu như cậu hỏi, lại cảm thấy sẽ cho người liên tưởng hết bài này tới bài khác, dù là cậu cũng không nghĩ hết bài này đến bài khác như thế.

Nhân viên phục vụ dẫn bọn họ ra ngoài, Phương Trì đi được hai bước quay đầu lại liếc mắt nhìn, Tôn Vấn Cừ đi theo phía sau cậu đang cười, bước nhanh lại đây, cùng cậu đi song song.

Phương Trì giờ mới để ý, khăn quàng trên cổ Tôn Vấn Cừ là khăn của cậu.

“Đây là cái của tôi à?” Cậu hỏi một câu.

“Ừ,” Tôn Vấn Cừ sửa sang lại khăn quàng, “Ấm lắm, cũng dễ phối với quần áo, cậu có cần không?”

“Anh đeo đi, tôi vẫn có.” Phương Trì nhanh chóng nói.

“Bà nội cho tôi một đôi dép len, bà tự làm,” Tôn Vấn Cừ ghé vào tai cậu nói nhỏ, “Là cậu nói với bà số giày của tôi à?”

“Ừ, số giày anh với tôi giống nhau,” Phương Trì cười, “Đi dễ chịu không?”

“Dễ chịu,” Tôn Vấn Cừ gật đầu, “Tôi nịnh nọt bà thêm mấy lần, bà bảo sẽ đan thêm cho tôi cái khăn quàng cổ.”

Phương Trì nhẹ nhàng tặc lưỡi, “Bà làm phản thật rồi.”

Sau khi lên xe, Tôn Vấn Cừ mở nhạc, vặn nhạc rất nhỏ, giai điệu mềm nhẹ như ẩn như hiện, Phương Trì dựa vào cửa sổ, nhìn cảnh đường phố bên ngoài.

Thoải mái thật.

Điên cuồng trước đó khiến cậu lúng túng và căng thẳng, cuối cùng cũng đã chẳng thấy tăm hơi.

"Giờ anh không nghe thập đại khốc hình nữa à?" Cậu hỏi một câu.

"Hả?" Tôn Vấn Cừ liếc mắt nhìn cậu.

"Là mấy bài trước đây anh hay nghe đó, vừa mở miệng liền cảm giác sống không nổi nữa ấy." Phương Trì nói.

Tôn Vấn Cừ nở nụ cười: "Nghe chứ, không phải là giờ có cậu trên xe à, chuẩn bị riêng cho nhân viên nghe mấy bài chậm rãi, mấy bài tôi lưu cho cậu thế nào?"

"Hay lắm," Phương Trì cười, "Mà anh cũng không sợ tôi nghe lúc ôn tập lại ngủ gật à."

"Có ngủ không?" Tôn Vấn Cừ hỏi.

"Không." Phương Trì nói.

Giờ này, trên đường ít xe, không tắc đường, Tôn Vấn Cừ cũng không lạc đường, rất thuận lợi lái xe về đến cổng khu nhà theo hướng dẫn của Phương Trì.

"Lái vào được không?" Tôn Vấn Cừ nhìn gác cổng.

"Được," Phương Trì nói, "Cũng không phải khu nhà cao cấp gì, không ai để ý."

Tôn Vấn Cừ lái thẳng xe tới dưới tầng nhà.

Xe dừng rồi, Phương Trì không nhúc nhích, Tôn Vấn Cừ cũng không nói gì, hai người cứ ngồi như vậy.

Sau một lúc, Phương Trì mới mở miệng: "Đêm nay anh ở đâu?"

"Khách sạn hoặc là chỗ Mã Lượng." Tôn Vấn Cừ liếc nhìn cậu, cảm giác Phương Trì đang do dự, điều này làm hắn rất bất ngờ, hắn cứ nghĩ rằng Phương Trì sẽ không do dự chuyện hắn ngủ lại.

"Vậy…." Phương Trì suy nghĩ, "Không thì…anh lái xe ra ngoài thêm hai vòng đi."

"Được." Tôn Vấn Cừ cười, khởi động xe một lần nữa.

Bên cạnh khu nhà là một con sông sắp cạn, cùng một cây cầu sắp được phá đi, Tôn Vấn Cừ lái xe qua cầu, sang bên kia cầu rồi dừng lại.

Khu vực này ban ngày chẳng có gì để ngắm, xám xịt, còn bẩn thỉu, thế nhưng buổi tối, từ cửa kính xe nhìn ra ngoài, bên trong một màu đen kịt sẽ điểm xuyết ánh sao lẫn ánh đèn, sẽ có cảm giác tựa như đang bồng bềnh giữa trời đêm.

Tôn Vấn Cừ ngả ghế xe về phía sau rồi dựa vào.

Rất đẹp.

Cùng Tôn Vấn Cừ im lặng ngắm đèn một lúc, Phương Trì hắng giọng một cái, rồi nhỏ giọng nói: "Vốn là, vốn là…tôi vốn nghĩ là, không thì anh cứ….ở chỗ tôi."

"Ừm." Tôn Vấn Cừ đáp một tiếng.

"Thế nhưng ngẫm lại thì….vẫn thôi," Phương Trì gãi đầu, nghiêng mặt nhìn hắn, "Tôi không phải không muốn để anh ở chỗ tôi, tôi…"

"Không dám." Tôn Vấn Cừ cười.

"….Ừ, tôi không biết phải nói thế nào, là…" Phương Trì nói rất vất vả, cậu đã không biết cách biểu đạt lắm rồi, giờ lại càng chật vật hơn.

"Chuyện này mới đầu sẽ luôn nghĩ," Tôn Vấn Cừ cong khóe miệng, "Trong hộp chất đầy đồ đạc, vốn là chẳng sao cả, mở ra trộn qua một lần, muốn đóng lại cũng khó, trai tân bắt đầu ăn mặn, muốn kiềm chế cũng không dễ…. định lực của cậu đã coi là tốt lắm rồi."

"….Toàn cái gì với cái gì không," Phương Trì nhìn chằm chằm hắn nửa buổi mới hô, "Ý tôi không phải thế!"

Tôn Vấn Cừ cười không ngừng được: "Vậy cậu có ý gì?"

"Tôi là….anh chắc chắn hiểu được ý tôi." Phương Trì hơi bất lực.

Tôn Vấn Cừ cười không nói gì.

Phương Trì nhìn hắn, sau một lúc mới như nhớ ra gì đó, chậc một tiếng: "Anh hiểu rõ thế nhỉ."

"Tôi cũng không phải 15 tuổi." Tôn Vấn Cừ cười nói.

“Vậy anh…” Phương Trì cũng không biết tại sao gan mình lại vụt phất to lên, “Từng quen…bạn trai rồi à?”

“Ôi, hỏi gì không,” Tôn Vấn Cừ nhìn cậu, “Tôi đã 30 tuổi rồi, nếu còn chưa yêu ai thì chắc chắn là có trở ngại gì đó cần đi khám rồi.”

“Anh còn chưa đến 30 mà.” Phương Trì nở nụ cười.

“Cảm ơn.” Tôn Vấn Cừ nói.

“Bao giờ sinh nhật anh?” Phương Trì hỏi.

“Lúc cậu tới nhận ba là tôi vừa qua sinh nhật xong,” Tôn Vấn Cừ nói, “Khi nào cậu thi đại học xong, có thể tổ chức sinh nhật cho tôi.”

“Được,” Phương Trì gật đầu, ngẫm lại liền hỏi, “Sinh nhật anh định tổ chức với nhóm bạn à?”

Tôn Vấn Cừ nhìn cậu: “Cậu muốn chỉ hai người tổ chức với nhau thôi cũng được.”

“Ừ,” Phương Trì đáp một tiếng.

“Vậy thì hai ta tổ chức thôi.” Tôn Vấn Cừ nói.

Đối với ngày sinh nhật, hắn cũng không có yêu cầu đặc biệt gì, trước đây vẫn luôn tụ họp bạn bè, đám người bọn họ, sinh nhật cũng chỉ là lí do để tụ họp mà thôi, hiện giờ đã ầm ĩ với Lý Bác Văn thành như vậy, những người khác cũng cắt đứt liên hệ, thà cùng Phương Trì hai người tổ chức sinh nhật.

Hệ thống sưởi trong xe bật rất đủ, ấm áp dễ chịu, Phương Trì cảm thấy trên người trên mặt mình đều như có lông xù ấm áp, nhưng lúc cậu chú ý tới ấm áp này không chỉ đến từ hệ thống sưởi, khô nóng cả người đột nhiên bùng lên, làm hơi thở cậu có hơi rối loạn.

Không gian bên trong con xe này rất nhỏ, nếu đổi là con xe van cùi của Mã Lượng, cậu chắc chắn sẽ không có cảm giác như vậy.

Giờ cậu đang nghiêng người, cơ bản là mặt đối mặt với Tôn Vấn Cừ, Tôn Vấn Cừ vẫn nghiêng đầu dựa vào xe, những nơi một tiếng trước môi mình từng dừng lại đều đang ở trước mắt, khóe miệng Tôn Vấn Cừ, vành tai Tôn Vấn Cừ.

Cậu có hơi vất vả mà quay đầu đi, nhìn chằm chằm phía trước xe.

Đáng tiếc là, phía trước xe chẳng có thứ gì đáng nhìn.

Nhìn chăm chú hai giây, cậu quay đầu qua một lần nữa, như thể dựa vào quán tính mà nhích sát tới trước mặt Tôn Vấn Cừ, nhưng lại dừng.

Tôn Vấn Cừ nhìn cậu cười, tới hôn một cái trên khóe miệng cậu.

Phương Trì cứng đờ, lúc Tôn Vấn Cừ dựa lại ghế liền bám theo, hôn lên môi hắn.

Nụ hôn này, dịu dàng mà mềm mại, như là đang thăm dò, lại cũng như đang thưởng thức.

Tôn Vấn Cừ đã chuẩn bị để nghênh đón kỹ thuật hôn bão tố như chó hoang cướp ăn của Phương Trì, giờ lại ngây người, đột nhiên có hơi không phản ứng kịp.

Phương Trì nhẹ nhàng cọ cọ lên môi hắn, đầu lưỡi chấm nhẹ trên môi, như thể quên mất hôn môi là chuyện gì, cũng quên mất mình trước đó đã hôn thế nào.

"Ai…" Tôn Vấn Cừ lùi ra sau, dựa vào ghế, "Ăn ngon không?"

"Anh ngậm miệng đi, đừng nói gì cả," Phương Trì nhìn hắn, hai con ngươi đều ngay bên cạnh sống mũi.

Tôn Vấn Cừ nhìn bộ dạng cậu như vậy liền không nhịn được cười.

"Tôi bị lác mắt à." Phương Trì nháy mắt một cái.

"…Đúng." Tôn Vấn Cừ gật đầu.

"Tôi biết tại sao hôn phải nhắm mắt lại rồi, dễ lác mắt," Phương Trì liếc mắt sang bên cạnh, điều chỉnh lại con ngươi, "Anh có thể đừng nói gì được không?"

"Có thể," Tôn Vấn Cừ nói, "Ngài cứ tiếp tục."

Hơi thở của Phương Trì một lần nữa tới gần, mang theo ấm áp, đảo qua nhẹ nhàng trên chóp mũi Tôn Vấn Cừ, sau đó là đôi môi dính chút ướt át dán lên.

Một lần nữa, tinh tế cọ nhẹ, tiếp xúc, đầu lưỡi lướt qua.

Mỗi một nơi trên môi Tôn Vấn Cừ cậu đều không bỏ sót, không giống như đang hôn, mà càng giống như

đang hưởng thụ, hoặc là đang…ghi nhớ, ghi nhớ đường viền, ghi nhớ xúc cảm, ghi nhớ từng nơi đi qua.

Cuối cùng, cậu từ từ dừng lại, không cử động nữa, cũng không hề rời đi.

Tôn Vấn Cừ chưa từng nhận được nụ hôn như vậy, lúc hắn vẫn còn là cậu xử nam xanh non cũng không nhận được nụ hôn như vậy, nhưng không biết tại sao, nụ hôn có hơi không hiểu ra sao rồi cũng cực kỳ nghiêm túc này của Phương Trì, lại khiến tim hắn đập không khống chế được.

Ngọn lửa dục vọng dường như cũng không được nhen lên, nhưng tim lại đập mất tốc độ, hơi thở gấp gáp, có hưng phấn xen lẫn bất an lần đầu được trải nghiệm, cảm giác này làm hắn đột nhiên hơi đỏ mặt.

Làm một con rắn da mặt dày, hắn đã rất nhiều năm rồi không đỏ mặt.

Hiện giờ, lại cứ thế chìm vào trong nụ hôn ngốc nghếch mà không rõ mùi vị của một cậu trai nhỏ.

Thời gian như lướt qua giữa hai phiến môi đã ngăn lại hô hấp.

Mãi cho tới khi một con xe lái tới từ đầu kia cầu, đèn mở lớn, lúc ánh đèn sáng ngời xẹt qua hai người bọn họ, nụ hôn mặt đỏ tai hồng giữa hai người mới bị cắt đứt.

Phương Trì dựa về ghế phó lái, lau miệng, sững sờ nhìn phía trước.

Tôn Vấn Cừ dựa lưng vào ghế, cũng không nói gì.

“Mở hệ thống sưởi một lúc đi,” Phương Trì sững sờ nửa buổi rồi quay đầu lại, “Hơi lạnh.”

“Ừ.” Tôn Vấn Cừ khởi động xe, mở hệ thống sưởi mạnh lên.

“Đúng là ô nhiễm không khí.” Phương Trì thở dài.

“Vậy cậu xuống chạy hai vòng đi.” Tôn Vấn Cừ chậc một tiếng.

Phương Trì nở nụ cười: “Tôi chạy từ chỗ này về còn chưa tới mười phút, nhanh hơn anh lái xe.”

“Vậy cậu chạy đi.” Tôn Vấn Cừ nói.

“Không.” Phương Trì trả lời rất dứt khoát.

Hơi ấm rất nhanh đã lan tỏa ra không gian chẳng bao lớn bên trong xe, bao bọc lấy hai con người đang bần thần cùng nhìn về phía trước.

Phương Trì không muốn về, Tôn Vấn Cừ hiểu rất rõ.

Thế nhưng, hắn vẫn liếc nhìn giờ, không còn sớm nữa, hắn nhẹ nhàng hắng giọng một cái: "Tôi đưa cậu về thôi?"

Phương Trì trầm mặc hai giây rồi mới gật đầu: "Ừm."

Tôn Vấn Cừ lái xe, quay đầu xe rồi xuống cầu, lúc lái trở về, hai người họ đều không nói gì, Phương Trì cứ dựa vào cửa xe như vậy, nghiêng đầu sang nhìn hắn.

"Sáng mai tôi đi thẳng về," Tôn Vấn Cừ nói, "Dạo này phải xem tiến độ công việc của tôi, nếu như phải gặp Lượng Tử, tôi sẽ tiện đường sang đây gặp cậu."

"Ừ," Phương Trì đáp, nghĩ lại còn nói thêm, "Lần này anh đến, bà nội vậy mà không bảo anh mang đồ ăn cho tôi à?"

"Mang," Tôn Vấn Cừ liếc mắt nhìn cậu, "Một hộp thịt bò khô, bảo là cậu thích ăn lắm."

"À," Phương Trì cũng nhìn hắn, "Thịt bò khô đâu?"

"Tôi…ăn rồi," Tôn Vấn Cừ nói xong liền cười, "Ngại quá, tôi ở trên xe khách đã ăn hết rồi…."

Phương Trì ngây người, rồi cũng cười: "Vậy anh cũng ăn được thật đó."

"Cũng không nhiều, một hộp tròn nhỏ thôi, tôi chưa ăn sáng đã đi rồi, mới vừa lên xe đã đói bụng," Tôn Vấn Cừ cười nói, "Cũng không biết làm sao lại ăn hết sạch."

"Vậy anh đền cho tôi một hộp đi," Phương Trì chậc một tiếng, "Lúc tôi tổ chức sinh nhật, người nhà tôi bình thường cũng không chủ tâm tặng quà, giờ mang một hộp thịt bò khô thôi còn bị anh lấy…"

"Muốn ăn gì thì nói đi." Tôn Vấn Cừ cười.

"Giờ đang no, không muốn ăn gì cả." Phương Trì vỗ đùi, "Lúc nào đói thì nói cho anh."

"Được." Tôn Vấn Cừ gật đầu.

Chẳng mấy chốc xe đã lái tới dưới tầng nhà, Phương Trì ngồi không nhúc nhích.

Tôn Vấn Cừ liếc nhìn tòa nhà trước mặt, nhưng cũng không giục cậu.

"Vậy tôi..." Phương Trì gãi đầu, "Lên tầng đây."

"Ừ," Tôn Vấn Cừ nói, "Chuyện ôn tập này phải liều mạng, nhưng cũng đừng liều mạng quá."

"A?" Phương Trì nhìn hắn.

"Cậu gầy đi rồi, tuy là tinh thần cũng coi như khỏe khoắn," Tôn Vấn Cừ đưa tay nhẹ nhàng gẩy lên cằm cậu, "Nhưng mà cằm nhọn."

Phương Trì không nói gì, bắt lấy tay hắn, cúi đầu nhìn.

"Cậu có hứng thú với tay tôi thế kia à?" Tôn Vấn Cừ nói.

"Ừ," Phương Trì đáp, "Vẫn luôn thấy tay anh rất đẹp, tôi đầu tiên là nhận ra tay anh đẹp trước, sau đó mới nhận ra con người anh cũng không tệ."

Tôn Vấn Cừ nở nụ cười.

Phương Trì ôm lấy tay hắn: "Không ai khen tay anh à?"

"Không có," Tôn Vấn Cừ lắc đầu, "Cậu là người đầu tiên."

"Người đầu tiên à." Phương Trì nở nụ cười.

"Đúng, người đầu tiên," Tôn Vấn Cừ chậc một tiếng, "Cũng là người đầu tiên tôi chạy rõ xa đến tổ chức sinh nhật cho."

"Anh không phải cố tình đến, anh là tiện đường." Phương Trì sửa lời hắn.

"Trọng điểm là cái này à?" Tôn Vấn Cừ thở dài.

Phương Trì cười ha ha, đột nhiên mở cửa xe, một chân đã duỗi ra ngoài rồi, lại xoay người về ôm lấy cổ hắn kéo về phía mình, đụng một cái ngoài miệng Tôn Vấn Cừ.

"Tôi đi đây, anh chú ý lái xe an toàn, ngày mai lúc đi nhớ gọi cho tôi, tôi đi học cũng nghe được điện thoại," Phương Trì trong một chút thời gian đẩy cửa xe ra xuống xe rồi đóng cửa lại vẫn còn nói được một tràng, sau đó đập lên cửa xe: "Ngủ ngon!"

"Ngủ ngon!" Tôn Vấn Cừ cười hô một tiếng.

Phương Trì quay người, chạy vào hành lang.

Tôn Vấn Cừ nhìn trên tầng sáng đèn rồi mới lái xe đi.

Trên điện thoại di động có tin nhắn Mã Lượng gửi tới.

- Ở đâu?

Hắn đeo tai nghe lên, gọi điện thoại cho Mã Lượng: "Mày ngủ chưa?"

"Mày thế, thế mà không ngủ, ngủ lại?" Mã Lượng nở nụ cười.

"Nhịn được rồi," Tôn Vấn Cừ cười, "Giờ tao qua."

"Đến đi," Mã Lượng nói, "Viện Viện đã chuẩn, chuẩn bị xong cho mày rồi, bảo mày chắc chắn sẽ, sẽ lại đây ngủ."

"Ừm." Tôn Vấn Cừ cúp điện thoại.

Trên đường đã không còn người đi bộ, xe cũng chẳng còn mấy chiếc, Tôn Vấn Cừ lái xe rất nhanh, nhìn con đường vắng vẻ chỉ còn ánh đèn đường này, hắn cảm thấy có hơi mất mát.

Phương Trì lại một lần nữa làm hắn bất ngờ, tuy hắn cũng không có ý định qua đêm ở chỗ Phương Trì, lý do rất đơn giản, chuyện này mới đầu chắc chắn không thể nào tĩnh tâm được, nhưng một Phương Trì bất ngờ vì hắn quay về tới mức nói cũng không lưu loát, lại ngay từ đầu đã không có ý định để hắn lại qua đêm, quả thật là hắn không nghĩ tới.

Hắn nhẹ nhàng tặc lưỡi một cái, không nhìn ra được, thằng bé này còn rất biết làm chủ bản thân.

49. Chương 49

- Anh đến nơi chưa?

- Đến rồi.

- Khách sạn hay là chỗ Mã Lượng?

- Chỗ Mã Lượng, cậu chưa ngủ à?

- Nằm xuống rồi, hỏi anh xong là tôi ngủ.

- Vậy ngủ đi, hơn 12 giờ rồi.

- Ừ, ngủ ngon.

- Ngủ ngon.

...

- Ngày mai lúc đi nhớ nói với tôi.

- Biết rồi, yên tâm đi, ngủ ngon.

- Ngủ ngon.

Phương Trì để điện thoại qua gối, tắt đèn trong phòng đi.

Hoàng tổng theo lệ thường vẫn nằm ngủ bên gối, Phương Trì đẩy nó qua một bên, nằm xuống, rồi sờ lên chóp mũi nó: "Này, ngửi được trên người tao có mùi ai không?"

Hai mắt Hoàng tổng lóe sáng trong bóng tối.

"Mùi Tôn Vấn Cừ mày thích nhất," Phương Trì cười, "Đoán được không? Nếu là Tiểu Tử, từ lúc bọn tao ở dưới tầng đã đoán được rồi, con mèo như mày không đoán được."

Hoàng tổng nhắm hai mắt lại.

“Ngủ ngon.” Phương Trì kéo chăn.

Phương Trì vốn nghĩ là tối nay mình sẽ không ngủ được, mà bất ngờ là từng giấc mơ thi nhau kéo tới không ngừng, có lẽ là vì lần này Tôn Vấn Cừ xuất hiện quá ngắn, không thể làm gì khác là dùng mơ để bù đắp.

Về phần nội dung mấy giấc mơ, dù sao thì cũng đáng xấu hổ vô cùng, không hề ngoài dự kiến chút nào.

Cho nên lúc đồng hồ báo thức trong di động vang lên, trong đầu còn đang mơ màng chỉ có một câu nói: “Ôi đệt, liệt dương mie mất!”, tiếng chuông vang lên như vậy, sớm muốn gì cũng làm cậu sợ đến mức sinh bệnh.

Lúc tắt đồng hồ báo thức đi, cậu liền cảm thấy giao diện đồng hồ báo thức hôm nay có gì đó không đúng lắm.

Sau đó nhìn thấy tên Tôn Vấn Cừ trên màn hình.

Mãi đến lúc nghe thấy trong di động phát ra tiếng “Alo alo”, cậu mới đột nhiên phản ứng được, đây không phải là đồng hồ báo thức, mà là chuông điện thoại.

Về phần đồng hồ báo thức, cậu kéo màn hình một cái, đã kêu trước đó rồi!

Cậu ngồi phắt dậy, cầm điện thoại alo một tiếng.

“Thần ngủ!” Giọng Tôn Vấn Cừ vang lên.

“Mấy giờ rồi?” Phương Trì hất chăn nhảy xuống giường.

“Sắp bảy giờ,” Tôn Vấn Cừ nói, “Cậu muộn rồi đúng không?”

“Hình như thế,” Phương Trì xỏ dép lê đi vào nhà vệ sinh, lúc dùng một tay kéo quần định đi tiểu liền dừng lại, nói một câu với điện thoại, “Anh chờ chút.”

Sau đó nhấn tắt tiếng.

Đi tiểu xong cậu mới nói một câu: “Anh sắp đi à?”

“Ừ.” Tôn Vấn Cừ nói.

“Sớm vậy à?” Phương Trì ngây người, một phần vì sắp muộn rồi nên tay chân luống cuống mặc quần áo,

một phần là vì không nỡ dập điện thoại, kẹp điện thoại chạy tới chạy lui trong phòng.

"Lượng Tử không chở tôi về nên tôi tự lái, nhưng hôm nay trời tuyết rơi, tôi chắc chắn sẽ lái chậm, nên đi sớm một chút," Tôn Vấn Cừ nói, "Cậu cứ chuẩn bị đi, tôi dập máy đây."

"Đừng!" Phương Trì cuống lên, hô một tiếng.

"Aii, tôi ở dưới tầng nhà cậu, cậu chuẩn bị xong thì xuống dưới, tôi đưa cậu đến trường." Tôn Vấn Cừ thở dài.

"Cái gì?" Phương Trì dừng lại, lao tới đẩy cửa sổ ra, quả nhiên nhìn thấy xe con bọ màu đỏ đang dừng ở ven đường dưới tầng, lập tức cảm tưởng khóe miệng mình cũng không căng nổi nụ cười của mình, "Tôi xuống ngay."

Phương Trì rửa mặt thật nhanh, lúc cầm lấy cặp định ra khỏi nhà liền thấy Hoàng tổng đang ngồi ngay ngắn trên bàn nhìn cậu, nhớ ra còn chưa cho mèo ăn.

Cậu đổ sữa và thức ăn cho mèo vào trong bát cơm của Hoàng tổng, đi qua bế Hoàng tổng xuống đặt cạnh bát ăn, "Ăn đi, tao đi đây, trưa không về đâu."

Hoàng tổng duỗi móng đảo bên trong thức ăn cho mèo hai lần, móc ra mấy viên thức ăn cho mèo, như đang thử độc, chắc chắn không có độc mới cúi đầu ăn.

"Con dở hơi." Phương Trì nói một câu, rồi đóng cửa lại.

Lúc chạy xuống tầng, Tôn Vấn Cừ đang chuẩn bị quay đầu xe.

"Không cần quay đầu xe, đi từ cổng sau ra cũng thế." Phương Trì đập lên cửa kính xe, Tôn Vấn Cừ dừng lại, cậu mở cửa ra lên xe, "Đi ra từ cổng sau rẽ phải là tới."

"Ăn sáng đi." Tôn Vấn Cừ chỉ ghế sau.

Phương Trì thò tay ôm cái túi trên ghế sau lại, mì vằn thắn thịt lợn nóng hổi, còn có sữa đậu nành, đều đựng trong hộp cơm giữ nhiệt hai tầng giản dị.

"Giờ hàng ăn sáng cũng dùng hộp xịn thế này kia à?" Phương Trì mở hộp cơm ra.

"Cậu nghĩ hay nhỉ," Tôn Vấn Cừ nói, "Đây là mua trong cái hàng đồ ăn sáng đắt xưa nay chưa từng có ai mua đối diện phòng làm việc của chú Lượng Tử."

“Anh bị thần kinh à,” Phương Trì nở nụ cười, cầm hộp cơm nhìn hắn, “Sao lại chạy đến đây?”

“Lượng Tử bảo tôi ra khỏi thành phố sẽ phải đi qua chỗ cậu, nên tôi tiện đường tới xem có khi nào lại vô tình gặp không,” Tôn Vấn Cừ nói, “May mà tôi tới, không thì cậu định mai mới đến trường đúng không?”

“Không đến nỗi đấy, chắc là chiều đi.” Phương Trì cười.

“Ăn đi, cũng chỉ đảm bảo nóng nửa tiếng thôi, chốc nữa chắc là nguội đấy.” Tôn Vấn Cừ lái xe tới cổng sau khu nhà.

“Anh ăn chưa?” Phương Trì hỏi.

“Ăn rồi,” Tôn Vấn Cừ nói, “Sáng nay thím cậu nấu mì cho.”

“Thím tôi…” Phương Trì dừng một lúc mới nhớ ra được thím cậu là ai, “À.”

“Cậu ngày nào cũng chạy bộ đến trường à?” Tôn Vấn Cừ liếc mắt nhìn cậu.

“Ừ, chạy một lúc cho dễ chịu,” Phương Trì vừa ăn vừa nói, “Lúc tan học đi bộ cùng bạn học một đoạn, sau đó chạy về, nếu không một ngày mà không vận động một lúc thì thực sự không chịu được.”

“Là cùng với người bạn học hôm qua à?” Tôn Vấn Cừ hỏi, “Lần trước cũng thấy hai người các cậu đi với nhau.”

“…Ừ.” Phương Trì hơi do dự rồi gật đầu, “Cậu ấy là… bạn cấp ba tốt nhất của tôi.”

“Không thấy cậu nhắc tới.” Tôn Vấn Cừ nói.

“Người khác tôi cũng không nhắc mà,” Phương Trì nói, mì vằn thắn ăn ngon lắm, cậu nhét hết miếng này tới miếng kia vào miệng, chẳng mấy chốc đã ăn xong, sau đó cầm hộp cơm nhìn Tôn Vấn Cừ, “Anh lái xe vững chút, tôi phải húp nước.”

“Uống sữa đậu nành đi, nước này có gì ngon mà uống,” Tôn Vấn Cừ liếc mắt nhìn phía trước, “Đến chỗ đèn đỏ thì uống thêm.”

“Tôi thích uống nước mì, nước sủi cảo, nước mì vằn thắn, nước lẩu purine…” Phương Trì nói.

Tôn Vấn Cừ dừng xe lại: “Uống nhanh đi! Lắm lời thế không biết.”

Phương Trì ngửa đầu, húp cạn nước mì, rồi cầm sữa đậu nành qua từ từ uống: "Đã quá."

"Cậu bé này," Tôn Vấn Cừ cười, "Bình thường cậu ăn sáng cái gì?"

"Nhét bừa cái gì đấy, tiểu long bao, sủi cảo hấp, tào phớ, có lúc ăn ngoài khu nhà, có lúc ăn ở trường cùng bạn học." Phương Trì rút giấy ăn ra lau miệng.

"Buổi tối còn ăn khuya không?" Tôn Vấn Cừ hỏi cậu.

"Không ăn nhiều lắm, sợ béo." Phương Trì cười nói.

"Còn biết làm đẹp kia." Tôn Vấn Cừ chậc một tiếng, đưa tay gảy một cái trên mặt cậu.

Lúc còn nửa đường nữa là tới trường học, Phương Trì nhìn ra bên ngoài: "Dừng ở đây đi, tôi tự đi bộ đến."

"Sao thế," Tôn Vấn Cừ dừng xe ven đường, "Cứ lái đến luôn cổng trường học cũng được mà."

"Thôi, chốc nữa….để bạn học nhìn thấy." Phương Trì ôm cặp, nói có hơi ngượng ngùng.

"Nhìn thấy thì làm sao?" Tôn Vấn Cừ không hiểu lắm.

"Chỉ là….không muốn….để bạn học nhìn thấy," Phương Trì nói rất chật vật, "Là…là…"

Tôn Vấn Cừ cười, nhéo nhéo vai cậu: "Vậy tự cậu đi bộ đến đi."

"Chốc nữa anh nhớ lái xe cẩn thận," Phương Trì mở cửa xe rồi đóng lại, "Anh nhớ đường không?"

"Nhớ, tôi cũng có mù đường đâu." Tôn Vấn Cừ thở dài, "Xin cậu đừng bật mode bận tâm."

"Tôi đi đây," Phương Trì xuống xe, lúc đóng cửa xe lại liền nhìn qua hai bên, rồi đột nhiên chui lại vào xe, cầm lấy tay Tôn Vấn Cừ kéo một cái, hôn lên khóe miệng hắn, "Đến rồi thì nói với tôi một tiếng."

"Ừ." Tôn Vấn Cừ cười.

Phương Trì đóng cửa xe, khoác cặp lên lưng, bước chân nhẹ nhàng về hướng cổng trường.

Tôn Vấn Cừ cười, lúc chuẩn bị quay đầu xe, nhìn lướt qua vỉa hè xong, chân chuẩn bị đạp chân ga lại thả

ra.

Người bạn học của Phương Trì đã từng được gặp hai lần, chính là người cậu nói là bạn tốt nhất của cậu, đang đi phía sau Phương Trì chừng mười bước.

Đáng lẽ với quan hệ của bọn họ, giờ hẳn là sẽ đuổi tới chào hỏi, nhưng lại đi một trước một sau như thế…

Tôn Vấn Cừ híp hai mắt lại, đạp chân ga quay đầu xe lái về hướng ra khỏi thành phố.

Câu Phương Trì nói không muốn để cho bạn học nhìn thấy, có lẽ thật ra nhất là một người bạn học cụ thể nào đó.

Phương Trì cảm thấy hôm nay ăn sáng cũng không ăn bao nhiêu, mà không biết tại sao lại rất no, bụng no, tâm trạng cậu cũng rất tốt.

Lúc đi vào cổng trường, có người đập một cái lên vai phải cậu, cậu theo thói quen định quay mặt sang bên phải, mà lấy lại tinh thần rồi lại quay mặt qua trái.

Tiếu Nhất Minh quả nhiên đang đứng bên trái cười với cậu: "Ăn sáng chưa?"

"Ăn rồi," Phương Trì cười, "Mày có đồ ăn à?"

"Có," Tiếu Nhất Minh gật đầu, "Mày còn ăn được nữa à?"

"Ăn được chứ," Phương Trì nói, "Giờ ăn không được, tan học sẽ ăn được, tan học không ăn được, buổi trưa luôn ăn được."

"Aiii," Tiếu Nhất Minh cười, lấy túi đồ ăn ra từ trong cặp, "Cánh gà hôm qua mẹ tao kho, bảo mang một ít cho mày, giờ vẫn còn nóng, đến trưa mới ăn thì đi vào phòng lão Lý mượn lò vi sóng đi."

"Thế thì giờ ăn một cái." Phương Trì cầm một miếng ra, vừa đi vừa ăn.

"Mẹ tao bảo, mày cứ ăn mì suốt không thì sang nhà tao ăn, mẹ tao hầm thịt cho."

"Làm sao quý báu được như mày." Phương Trì cắn đầu ngón tay, định lau tay lên quần, mà hôm nay không mặc quần bò, cậu cảm thấy quần bò khá chịu được bẩn.

Tiếu Nhất Minh đang mặc quần bò, cậu hơi do dự, lau ngón tay lên quần Tiếu Nhất Minh.

“Có tin tao cởi quần đập mày luôn không!” Tiếu Nhất Minh nhìn cậu chằm chằm.

“Không tin.” Phương Trì nói.

“Được rồi, thế thì quên đi.” Tiếu Nhất Minh cười.

Tin nhắn Tôn Vấn Cừ là giữa trưa gửi tới, Phương Trì đang cùng bọn Hứa Chu và Tiếu Nhất Minh cùng ăn bên trong hàng lẩu đối diện trường học.

Hiện giờ, mấy người bọn họ thi thoảng lại cùng nhau bỏ tiền ăn một bữa lẩu nhỏ, ấm áp, ăn ngon, còn có thể nghỉ ngơi một lúc.

Tôn Vấn Cừ gửi tới là tin nhắn thoại, Phương Trì nghiêng đầu đi, bật lên nghe.

“Tôi đến nơi rồi, cậu ăn chưa, bà nội nấu sủi cảo cho tôi, ước ao không?”

Phương Trì hơi do dự, đứng lên đi sang bên cạnh, định gửi tin nhắn thoại cho Tôn Vấn Cừ.

“Này, Phương Trì làm gì đấy?” Có người hỏi một câu.

Phương Trì không nói gì, quơ điện thoại di động.

“Không phải chứ, gọi điện thoại à? Còn phải tránh bọn tao nữa?” Hứa Chu quay đầu sang nhìn Tiếu Nhất Minh, “Nó đang yêu ai à? Nhất định là thế!”

Câu này vừa nói ra một cái, mấy đứa bạn học liền dạt dào hứng thú, cùng nhau nhìn Tiếu Nhất Minh chằm chằm, những lúc thế này, bất kỳ một tin tức nhỏ nào cũng khiến mấy quả trứng đang giãy dụa giữa biển đề thi trở nên hào hứng.

Phương Trì có hơi căng thẳng, cậu không quay người lại, nhưng vẫn để ý lắng nghe.

“Đùa à, giờ còn đâu thời gian nữa,” Tiếu Nhất Minh nói, “Bây giờ từ 6 giờ sáng đến 12 giờ đêm đều bận rộn, nó mà muốn yêu ai chắc cũng chỉ yêu được con mèo nhà nó.”

Cả đám đều cười.

“Cái xe kia của anh, dừng ở sân sau đi, sân sau có một cái lều, con xe kia của anh đỗ vào đó đi,” Phương Trì nói với điện thoại, “Tôi đang ăn lẩu với bạn học, chẳng hề ghen tị với anh tí nào.”

Nói xong, cậu đứng bên cửa sổ đợi một lúc, tin nhắn của Tôn Vấn Cừ rất nhanh đã gửi về: "Hôm qua ăn lẩu chưa đã cơ à, lại ăn nữa?"

Nói đến lẩu ngày hôm qua… trên người trên đùi Phương Trì đều tê rần, lấy lại bình tĩnh được rồi, cậu liền liếc mắt nhìn về phía bàn ăn bên kia, Tiếu Nhất Minh vừa khéo quay đầu lại nhìn cậu.

Cậu nhanh chóng thu hồi tầm mắt, nói một câu: "Anh mau đi ăn sủi cảo đi."

Tôn Vấn Cừ đi rồi, cuộc sống của Phương Trì lại trở về với sách vở và đề thi yên ả.

Thật ra lần này Tôn Vấn Cừ quay lại, thời gian hai người bọn họ gặp mặt cộng hết lại cũng chẳng quá thời gian đọc sách một ngày của cậu, nhưng lần này Tôn Vấn Cừ đi rồi, Phương Trì chẳng hiểu sao lại có cảm giác không quen, không biết từ đâu ra.

Cậu bắt đầu dùng cây bút máy Tôn Vấn Cừ tặng cho cậu để làm bài, còn rất dễ viết, nét rất nhỏ nhắn, làm cho chữ viết nhìn như gà bới của cậu trở nên thoáng đãng ra không ít.

Tôn Vấn Cừ hẳn là trở về rồi liền bắt đầu bận rộn, số lần hai người bọn họ liên hệ vẫn không nhiều như cũ, bình thường là buổi tối, lúc cậu tan buổi tự học buổi tối chạy trở về, có lúc sẽ trò chuyện mấy câu với Tôn Vấn Cừ.

Tuy rằng vẫn giống như trước, cũng không trò chuyện ra được cái gì, nhưng sẽ cảm giác được chân thật.

Thậm chí, cảm giác hơi ngượng ngùng câu được câu không lúc cậu chủ động liên lạc với Tôn Vấn Cừ cũng đã biến mất.

Rất tốt.

Lúc đang học thêm buổi tối, cậu và Tiếu Nhất Minh hai đứa mặt đối mặt cúi đầu trên bàn làm bài, Tiếu Nhất Minh ngẩng đầu lên hỏi một câu: "Bút này mua lúc nào thế?"

"Hả?" Phương Trì nhìn bút trong tay, "Bạn tặng."

"Quà sinh nhật à?" Tiếu Nhất Minh nói.

"Ừ." Phương Trì gật đầu.

"Cũng hợp với tình hình lắm." Tiếu Nhất Minh cười nói.

“Quà mày tặng cũng hợp với tình hình lắm.” Phương Trì nói.

Quà Tiếu Nhất Minh tặng cậu là một cái che mắt, loại cắm điện tỏa nhiệt, trước khi đi ngủ buổi tối đeo lên, hẹn nửa tiếng, cũng rất dễ chịu.

“Dùng tốt không?” Tiếu Nhất Minh hỏi.

“Ừ,” Phương Trì cười, “Vành mắt thâm cũng mất luôn.”

“Làm gì thần kỳ được như thế.” Tiếu Nhất Minh cười, cúi đầu tiếp tục làm bài.

Những ngày tiếp theo, Tôn Vấn Cừ vẫn luôn chẳng có cơ hội quay lại thành phố, ngược lại là Mã Lượng tới hai lần, lần thứ hai lúc sắp đi còn gọi điện hỏi cậu xem có đồ gì muốn gửi nhờ không.

“Không có.” Phương Trì trả lời.

“Chẳng tình, tình cảm gì cả.” Mã Lượng nói, “Vậy có lời gì cần gửi, gửi qua không?”

“Cũng không phải thời cổ đại.” Phương Trì nói.

“Vậy có đồ gì muốn, muốn mang, cho không?” Mã Lượng lại hỏi.

“Cái này phải hỏi Tôn Vấn Cừ chứ.” Phương Trì nói.

“Haha!” Mã Lượng cười, “Cậu không, không phải là ghen, ghen tị với tôi chứ, thái, thái độ kiểu gì thế.”

“Mang ít thịt bò khô đi,” Phương Trì suy nghĩ, “Cảm ơn chú Lượng Tử.”

Bên trong luống hoa ven đường có hai đóa hoa nhỏ đã nở rồi, lúc Phương Trì đi qua ven đường liền chụp lại, định buổi tối nhắc Tôn Vấn Cừ nhớ chụp cho cậu hoa trong cái chậu “Khỉ Con” kia.

Tối hôm nay phải học thêm, nhưng lúc cậu đến chỗ giáo viên lại không thấy Tiếu Nhất Minh đâu.

Bình thường Tiếu Nhất Minh đều đến sớm hơn cậu, đến rồi sẽ hỏi giáo viên một vài bài không giải quyết được, Phương Trì gửi cho cậu hai tin hỏi cậu tại sao còn chưa tới, cậu cũng không gửi lại.

Lúc sắp vào học rồi, Phương Trì liền gửi mấy tin nhắn, còn chưa nhận được tin trả lời, cậu liền gọi điện thoại, đầu bên kia cũng không có ai nghe.

Cậu nhíu mày, Tiếu Nhất Minh thế này là làm sao?

Buổi tối tổng cộng có hai tiết, giờ nghỉ tiết đầu, giáo viên gọi cho mẹ Tiếu Nhất Minh, nói là hôm nay ốm người khó chịu, buổi học thêm hôm nay không đến được.

"Bị ốm?" Phương Trì ngây người, cả ngày hôm nay cũng không thấy Tiếu Nhất Minh có gì khó chịu, lúc tan học buổi chiều còn ăn hạt dẻ rõ hăng mà, tự nhiên lại bị ốm.

Hơn nữa, ốm kiểu gì mà tin nhắn cũng không trả lời được, điện thoại cũng không nghe được?

Hôn mê luôn rồi à?

Lúc Phương Trì đi ra từ chỗ giáo viên dạy thêm vẫn còn hơi chưa nghĩ ra được, đeo tai nghe vừa chạy vừa suy nghĩ, cứ cảm thấy có gì đó không yên tâm lắm.

Chẳng còn mấy tháng nữa là thi đại học, cuối tuần trước, lớp hai còn có một bạn nữ thành tích học tập rất tốt đột nhiên có vấn đề về tâm lý, vừa khóc vừa cười trong phòng học, được người nhà dẫn về rồi, vẫn chưa trở lại trường.

Trong lớp thỉnh thoảng lại có người bị ốm, phát sốt, giáo viên nói rằng áp lực lớn, tố chất thân thể không tốt, những lúc thế này dễ phát bệnh.

Phương Trì vẫn kiên trì ngày nào tan học cũng chạy, một là vì cậu thích chạy, hai là cũng coi như rèn luyện, cậu cũng không muốn bị ốm vào lúc này, quá làm lỡ dở việc.

Tiếu Nhất Minh tự nhiên không hiểu ra sao mà bị ốm, cậu cảm thấy rất lo lắng.

Về đến nhà, Hoàng tổng còn đang quay lưng ra cửa ngồi trên bệ cửa sổ, từ khe rèm cửa sổ nhìn ra bên ngoài, nghe thấy cậu vào nhà, đầu cũng không thèm ngoảnh lại.

Cảnh tượng hôm đó Hoàng tổng rúc vào trong áo cậu cứ như một giấc mơ, mơ một giấc dậy là chẳng còn dấu vết gì nữa, sau đó lại trở về trạng thái lạnh nhạt với cậu, thật giống như thể hôm đó ăn nhầm thuốc tiêu chảy.

Kể từ ngày cậu nói cẩn thận với Lương Tiểu Đào cuối tuần này sẽ mang Hoàng tổng đi cắt trứng, bị Hoàng tổng nghe thấy, Hoàng tổng lại càng làm lơ không thấy cậu.

Phương Trì đổi cát mèo, vứt xuống dưới tầng, lúc lên tầng nghe thấy điện thoại mình đang vang lên.

Trong lòng cậu đầu tiên là nhói lên một cái, sốt ruột lấy chìa khóa ra mở cửa, mà nghe thêm, liền không

vội vàng nữa, không phải Tôn Vấn Cừ, tiếng chuông cho số của Tôn Vấn Cừ cậu đã đặt riêng một bài khác, nếu như nghe thấy "Tổ quốc chúng ta là một vườn hoa, hoa trong vườn thật tươi đẹp,"* vậy mới là Tôn Vấn Cừ.

Cậu vào phòng, vừa thay giày vừa cầm điện thoại di động trên tủ giày qua nhìn, là Tiếu Nhất Minh.

"Mày có chuyện gì thế?" Phương Trì nghe điện thoại, "Mẹ mày bảo là mày ốm không dậy nổi giường."

"…Không khác mấy đâu." Tiếu Nhất Minh nói.

"Sao thế?" Phương Trì hỏi, giọng Tiếu Nhất Minh nghe chẳng có tinh thần chút nào, nhưng cảm giác cũng không giống bị ốm.

"Mày có đang ở nhà không?" Tiếu Nhất Minh hỏi cậu, trong giọng có lẫn tiếng gió, như đang đi trên đường.

Phương Trì liếc mắt nhìn giờ: "Mày đang ở đâu?"

"Sắp đến khu nhà mày rồi," Tiếu Nhất Minh nói, "Mày mang cho tao cái áo khoác ra đi."

"Áo khoác?" Phương Trì sửng sốt, "Mày cởi trần à?"

"Không có áo khoác thì cũng không đến mức cởi trần chứ," Tiếu Nhất Minh thở dài, "Lấy hộ tao cái áo khoác nào dày dày ra đi, chắc khoảng năm phút nữa tao tới."

"Được." Phương Trì cúp điện thoại.

Cậu không biết Tiếu Nhất Minh bị làm sao, nhưng vẫn lập tức vào phòng lấy từ trong tủ ra cái áo khoác lông vũ dày dặn nhất của mình, bình thường cậu rất ít khi mặc cái áo này, quá dài, chạy bộ không tiện.

Cậu ôm áo khoác lông vũ chạy tới cổng khu nhà, lúc đang định gọi điện thoại cho Tiếu Nhất Minh hỏi lại là đi từ chỗ nào đến để cậu ra đón, liền thấy bên phải đường có một người đang chạy tới.

Mặc áo len dày.

Tuy nói là giờ đã bắt đầu vào xuân, hoa cỏ cũng bắt đầu nở một hai đóa, nhưng tuần trước vẫn còn tuyết rơi, gió Bắc vẫn rất chuyên nghiệp mà không hề nghỉ ngơi, mặc thành như thế, không ốm cũng như tự tìm ốm.

"Mày làm cái gì đây?" Phương Trì chạy tới, dúi áo vào lồng ngực cậu.

"Cảm ơn," Tiếu Nhất Minh mặc áo vào, kéo khóa kéo xong liền thở phào nhẹ nhõm mà dựa vào cây bên cạnh, "Ôi, đông chết tao rồi."

Bên trái mặt Tiếu Nhất Minh có hơi sưng, vừa nhìn đã biết ít nhất là hiệu quả của hai cái lòng bàn tay mới tát ra được.

"Mày bị ai đánh thế?" Phương Trì hỏi.

"Không." Tiếu Nhất Minh khịt mũi.

Phương Trì không nói gì nữa, chỉ nhìn cậu.

Qua rất lâu sau, Tiếu Nhất Minh mới thở dài: "Mẹ tao."

"Mày làm gì mà lại chọc giận mẹ mày rồi?" Phương Trì hỏi, mẹ Tiếu Nhất Minh rất mạnh mẽ, nhưng rất thương Tiếu Nhất Minh, ngay cả với mấy người bạn học như bọn họ cũng rất dịu dàng.

"Mày nói xem?" Tiếu Nhất Minh liếc mắt nhìn cậu.

**Nhạc chuông em Trì đặt riêng cho Tôn papa là bài hát tên , nghe ngã cây thật sự, câu trên kia bắt đầu từ 0:26 s*

https://www.youtube.com/watch?v=GbdooEgA7UM

50. Chương 50

Câu hỏi này của Tiếu Nhất Minh lại làm lòng Phương Trì đột nhiên trầm xuống, tức khắc cảm giác như thể trên người mình không mặc đủ quần áo, gió đêm cứ vù vù mà thổi vào trong quần áo.

Không tới mấy giây sau, cảm thấy ngay cả tay mình cũng lạnh đi.

"Mày…" Phương Trì bỏ tay vào túi, "Nói cho mẹ mày biết…chuyện kia của mày rồi à?"

"Ừ." Tiếu Nhất Minh gật đầu.

Phương Trì cả buổi vẫn không nói nên lời, trong túi có một gói thuốc lá, cậu phí bao công sức mới rút được một điếu từ trong gói cho lên miệng, cầm bật lửa bấm bảy tám lần mới châm được.

"Mày cai thuốc lá mà sao trên người lúc nào cũng rút ra được thuốc thế?" Tiếu Nhất Minh nói.

"An ủi tâm lý." Phương Trì nói, thuốc lá kẹp trên tay cũng không, sau một lúc mới hỏi một câu, "Sao mẹ mày biết được?"

Tiếu Nhất Minh rất thản nhiên với chuyện này, nhưng cũng không thản nhiên đến mức trước khi thi đại học lại kể chuyện của mình với người nhà, chuyện này chỉ có thể là mẹ nó biết được từ đâu đó.

"Không muốn kể," Tiếu Nhất Minh nhíu mày, "Dù sao thì cũng biết rồi."

Phương Trì trầm mặc, hai người đều không nói nữa, cứ như vậy đứng trong bóng tối.

Gió thổi mạnh, nhiệt độ ban đêm cũng ngày càng thấp.

Cách bọn họ mười mấy mét, đèn đường tỏa ra một vùng ánh sáng, nhìn rất ấm áp, nhưng Phương Trì biết, có đến cũng vẫn sẽ như vậy.

Không biết đã trầm mặc đứng bao lâu, lúc Phương Trì đưa tay lên định rít một ngụm thuốc, mới phát hiện thuốc lá đã cháy hết sạch.

Cậu tặc lưỡi, ném tàn thuốc đã tắt vào thùng rác bên cạnh.

"Đến chỗ tao đi." Cậu liếc mắt nhìn Tiếu Nhất Minh.

Tiếu Nhất Minh đang nghiêng đầu ngẩn người không biết nhìn gì, nghe câu này của cậu thì lắc đầu: "Chốc nữa tao tìm nhà trọ."

"Điên." Phương Trì quay người trở về.

Đi một lúc, sau lưng vang lên tiếng bước chân.

Phương Trì quay đầu lại: "Trên người mày không có tiền đúng không?"

"Ừ." Tiếu Nhất Minh đập lên người mình, cười, "Người chẳng có đồng nào."

“Không cho mày về nhà?” Phương Trì hỏi.

“Chưa nói, chỉ bảo tao cút đi,” Tiếu Nhất Minh xoa tay, “Ngày mai nói sau đi.”

“Ừ.” Phương Trì đáp một tiếng.

Hai người lại im lặng, cùng nhau đi về khu nhà, cả đường đi cũng không nói chuyện.

Trở về nhà Phương Trì nhìn đồng hồ, đã muộn lắm rồi, cậu nhìn Tiếu Nhất Minh: “Cùng nhau chen đi.”

“Tao ngủ sofa.” Tiếu Nhất Minh quấn áo nằm xuống ghế sofa, “Cũng chẳng ngủ được mấy tiếng.”

“Giường của tao rộng.” Phương Trì nói.

“Sợ mày khó chịu.” Tiếu Nhất Minh nhắm mắt lại, “Với cả tao cũng không quen ngủ cùng người khác.”

Phương Trì không nói gì nữa, vào nhà, cầm chăn từ trong tủ ra đưa cho Tiếu Nhất Minh, hệ thống sưởi của cái khu nhà rách nát này vẫn chưa lúc nào đủ, không thể nào so sánh với nhà ông bà nội tự đốt.

Tiếu Nhất Minh đắp chăn lên ngủ.

Phương Trì trở lại phòng ngủ, đóng cửa lại, nằm dài lên giường.

Muốn gửi ảnh hôm qua chụp hoa cho Tôn Vấn Cừ, mà muộn rồi, cậu sẽ không gửi, hơn nữa cũng không có tâm trạng lắm.

Tình huống cụ thể Tiếu Nhất Minh chưa kể, cậu cũng không muốn hỏi, cái dấu tay nổi bật kia đã nói rõ rồi, còn hỏi nữa cũng không phải vẫn là những thứ đó à.

Càng nghe càng thấy tuyệt vọng.

Cậu tắt đèn, nhét Hoàng tổng đang nằm trên gối cậu vào giữa khe gối.

Nhắm mắt thở chậm lại, yên lặng đếm số trong lòng.

Lúc sắp ngủ, cậu dường như nghe thấy tiếng khóc đè nén của Tiếu Nhất Minh từ phòng khách, mà tiếp tục nghe lại không có nữa.

Cậu cau mày, cầm tai nghe để bên cạnh chụp lên tai.

Sáng sớm lúc rời giường, Phương Trì vừa mở cửa phòng ngủ liền thấy trong phòng khách có người, quay lưng về phía cậu đứng trước cửa sổ.

Cậu sợ đến mức tiện tay nhặt gậy leo núi đang dựa cạnh cửa lên.

Sau khi người kia xoay người lại, cậu mới phục hồi tinh thần, là chàng trai lang thang Tiếu Nhất Minh.

"Làm tao sợ hết hồn." Cậu thả gậy leo núi xuống.

"Mày bị mất trí nhớ à." Tiếu Nhất Minh cười nói.

"Không phản ứng kịp," Phương Trì liếc mắt nhìn cậu, "Mày muốn rửa mặt không? Tao lấy cho mày bàn chải đánh răng với khăn mặt."

"Tao thấy có nước súc miệng nên dùng rồi, mặt cũng rửa rồi, nước là được, không cần làm phiền." Tiếu Nhất Minh nói.

"Ừ," Phương Trì đi vào nhà vệ sinh.

Tìm một cái áo khoác thích hợp cho Tiếu Nhất Minh, hai người bọn họ đi ra ngoài.

Điện thoại di động của Tiếu Nhất Minh có vẻ cả đêm đều không kêu, lúc ăn sáng cậu vẫn luôn nhìn điện thoại di động, Phương Trì cảm thấy mẹ nó thật là nhẫn tâm.

Nhưng nếu là chuyện như vậy… nếu như là người nhà mình.

Ông bà nội sẽ đi tìm cậu?

E là sẽ không để mình cậu chạy ra ngoài như vậy?

Không, cũng không chắc, cũng có thể sẽ như vậy.

Chưa bị chọc giận lên, ai cũng không nói chắc được.

Phương Trì nghĩ tới đây lại không nhịn được nhíu mày, tào phớ cũng không nuốt trôi được.

Tiếu Nhất Minh còn rất bình tĩnh, cứ đến trường học như vậy, không mang gì cả, may mà giờ bọn họ đã ôn tập đến giai đoạn bao nhiêu sách vở đều chất đống trên bàn học, ý nghĩa của cặp sách cũng không lớn.

Có điều lúc buổi trưa cùng nhau đi ăn cơm, Tiếu Nhất Minh bảo là không đi, nói là muốn ở phòng học ngủ lại sức.

Phương Trì có cảm giác không nói rõ được, thời điểm như này, Tiếu Nhất Minh lại có chuyện như vậy, cậu muốn cùng ai đó nói, muốn cùng người khác trò chuyện một lúc, lại không biết nên nói cùng ai, nên nói cái gì.

Tên Tôn Vấn Cừ bị cậu ấn vào mấy lần, nhìn một lúc cuối cùng lại cất điện thoại di động đi.

Buổi chiều lúc tan học, cậu theo thường lệ đi bộ cùng Tiếu Nhất Minh, ngày hôm nay, Tiếu Nhất Minh ăn xong hạt dẻ rồi có lẽ vẫn còn chưa nghĩ ra xem nên đi đâu.

"Bao giờ mày định về nhà?" Phương Trì hỏi cậu.

"Không biết," Tiếu Nhất Minh thở dài, "Mẹ tao cũng chẳng đoái hoài gì đến tao."

"Vậy mày phải làm thế nào?" Phương Trì cũng thở dài, "Hôm nay cứ qua chỗ tao đã?"

"Không được," Tiếu Nhất Minh lắc đầu, "Tao đến chỗ dì tao đi, mày có tiền không, cho tao mượn một ít."

"Dì mày?" Phương Trì lấy ví ra, "Mày nói thế nào?"

"Cãi nhau bị đuổi ra ngoài chứ sao." Tiếu Nhất Minh nói.

"Sắp thi tốt nghiệp rồi, cũng không hợp lý," Phương Trì lấy hết mấy trăm đồng trong ví ra đưa cho cậu, "Không thì mày về...nhận lỗi với mẹ."

"Nhận lỗi?" Tiếu Nhất Minh nhìn cậu.

"Ít nhất cũng nói mềm mại uyển chuyển," Phương Trì cúi đầu cắn hạt dẻ, "Nếu không thì làm sao được?"

"Tao với mẹ tao đã làm căng lắm rồi, giờ có mềm thành bùn cũng vô ích thôi," Tiếu Nhất Minh dừng ở bến xe buýt, dựa vào biển quảng cáo, "Tao chặn hết đường lui của mình rồi."

Phương Trì không nói gì, Tiếu Nhất Minh cực kỳ cố chấp, nó đã nói như vậy rồi, Phương Trì gần như có thể tưởng tượng được ra hai mẹ con họ ầm ĩ đến thế nào.

“Tao quá xúc động,” Tiếu Nhất Minh rũ mắt, “Cứ cảm thấy chuyện này chẳng có gì, biết được thì biết, không thể thay đổi cũng không phải sai lầm gì, nhất thiết phải phản ứng lớn như vậy à; vẫn là quá ngây thơ rồi, ba mẹ có lẽ cũng chỉ có một người trong vạn người mới có thể chấp nhận được.”

Phương Trì không nói gì, chỉ nghe.

“Lại một lần nữa chắc tao vẫn chỉ có thể đối đầu với mẹ tao thôi,” Tiếu Nhất Minh cau mày, “Quỳ xuống đất để mẹ tao đánh một trận xả giận cũng được.”

Phương Trì có thể nghe được bất đắc dĩ và bất lực từ giọng nói của Tiếu Nhất Minh.

“Tao đến chỗ dì tao trước đã, xe tới rồi.” Tiếu Nhất Minh vỗ lên vai cậu.

“Mày…” Phương Trì nhìn cậu.

“Tao không sao,” Tiếu Nhất Minh nói, “Sắp thi ngay rồi, dù thế nào tao cũng phải qua cửa thi đại học này đã, mày cũng thế, đừng nghĩ ngợi chuyện của tao nữa.”

Tiếu Nhất Minh chen lên được xe buýt rồi, Phương Trì sững sờ trên bến xe buýt rất lâu.

Cũng không biết mình đang nghĩ gì, cuối cùng cậu cầm tai nghe lên, bắt đầu chạy đi theo con đường.

Thói quen chạy bộ của cậu rất tốt, chính là khá nghiêm túc, thân thể cân bằng, cánh tay dao động, chân sang ngang, chân cong lại, mỗi một chi tiết cậu đều sẽ chú ý làm đến nơi đến chốn.

Chỉ có chạy bộ như vậy mới có thể tận hứng, mới có thể cảm nhận được niềm vui của chạy bộ.

Mới có thể càng dễ dàng mà bỏ hết chuyện không vui ra phía sau.

Trước mắt chỉ có phong cảnh và người không ngừng xẹt qua, còn có hơi thở dần dần không còn lạnh đông cứng nữa.

Hôm nay Tôn Vấn Cừ cùng ông nội dẫn Tiểu Tử lên núi.

Ông nội cứ một thời gian là lại lên núi một lúc, hoạt động một chút, là một người đã sinh sống ở nơi này cả đời người, ông vẫn luôn thích ngắm nhìn những đổi thay trên núi, e rằng phải mấy năm mười mấy năm mới có thay đổi được, thay đổi mà mắt người ngoài không nhìn thấy được.

“Con đã mệt chưa?” Ông nội hỏi hắn.

Con đường lên núi ông chọn chính là một con đường đã được sửa lại, tương đối bằng phẳng, cũng đã bị người vào núi dẫm ra rộng rãi từ lâu.

"Chưa mệt," Tôn Vấn Cừ nói, "Cháu còn leo được hai ngọn núi nữa."

"Nói cứ như thể con leo được một ngọn rồi," Ông nội nở nụ cười, "Giờ còn chưa đến cả giữa sườn núi đây."

"Đường này dễ đi lắm," Tôn Vấn Cừ cười nói, "Không mệt."

"Sau này con chạy bộ cũng đi con đường này chạy đi, đừng đi con đường kia nữa." Ông nội nói.

"Không đi, không dám đi." Tôn Vấn Cừ nói.

"Tiểu Trì từ nhỏ đã lớn lên trong núi, chỗ nào cũng xuyên qua rồi, mấy cục đá lộ ra kia nó đều trèo thoăn thoắt," Ông nội vừa đi vừa giới thiệu với hắn, "Con thấy tảng đá kia không."

"Thấy được," Tôn Vấn Cừ nhìn sang theo tay ông nội, ở bên kia thung lũng là một vách đá trọc lóc không một cọng cỏ, "Thế cũng không gọi là tảng đá…"

"Tiểu Trì học tiểu học đã có thể bò lên từ chỗ đó," Ông nội nói hơi tự hào, "Như khỉ ấy, dã lắm."

"Cậu ấy nói, ông toàn dẫn cậu ấy vào trong núi chơi." Tôn Vấn Cừ nhìn ông nội, nụ cười của ông khiến người khác vui vẻ, ông vừa cười một cái, Tôn Vấn Cừ liền muốn cười theo.

"Lúc nhỏ là tự ông mang vào núi, lớnrồi là tự mình chạy vào," Ông nội cảm khái nói, "Thằng nhóc này vào thành phố đúng là không quen, cứ muốn về, về rồi lại không nỡ đi."

"Cháu hiểu được," Tôn Vấn Cừ nói, "Cậu ấy lớn lên ở nơi này, khác thành phố quá xa."

"Đúng, nhưng mà có thể không đi được sao, vẫn phải đi ra ngoài," Ông nội nói, "Vào trong thành phố học, đi làm, vẫn hơn là làm ở nông thôn."

"Cậu ấy chủ yếu là nhớ hai người, ông với bà." Tôn Vấn Cừ đưa tay ra chơi với Tiểu Tử bên cạnh.

Ông nội rất vui vẻ mà nở nụ cười lớn tiếng, ngẫm lại còn nói: "Thằng nhóc này, gần đây không gọi điện về nhỉ?"

"Vâng, chắc là ôn tập bận rộn quá." Tôn Vấn Cừ lấy điện thoại di động ra nhìn, từ lần trước Phương Trì gọi đến bây giờ, đã hơn nửa tháng.

Tin nhắn thì có gửi mấy tin, một bức ảnh hoa cúc, hỏi hắn hoa trong chậu hoa "Khỉ Con" đã nở chưa, hai tin nhắn chúc ngủ ngon, có mấy cái là bài tập khó khăn lắm mới làm được gửi để khoe với hắn, vẫn là ảnh.

Nhưng cũng không gọi điện về.

Chỉ là nhìn những tin tức này, cảm giác cũng không có vấn đề gì, một cậu con trai đang vật lộn ôn thi đại học, tranh thủ gửi mấy tin nhắn thả lỏng.

Mà ngẫm nghĩ thì lại cảm thấy có chỗ nào đó không được ổn lắm.

Phương Trì và Lương Tiểu Đào cùng nhau đi từ bệnh viện thú cưng ra, trong balo là Hoàng tổng còn đang mơ màng.

"Về nhà nó tỉnh lại rồi không biết có cào tao không nữa?" Phương Trì hơi lo lắng.

"Chắc là không đâu," Lương Tiểu Đào khom lưng nhìn vào trong balo mèo, "Nó có khi còn chưa kịp nhận ra bản thân không có trứng nữa? Cùng lắm là không để ý đến mày thôi?"

"Vậy thì không sao." Phương Trì thở dài, "Nó vốn đã chẳng đoái hoài gì đến tao rồi."

Lương Tiểu Đào nở nụ cười: "Con sen hốt cứt như mày vẫn có tự giác nên có đấy chứ."

"Để tao mời mày đi ăn gì đấy." Phương Trì nhìn bốn phía.

"Không cần, về nhanh đi," Lương Tiểu Đào cười, "Tao đi về luôn, không thì buổi tối tự học xong mời tao ăn khuya."

"Được." Phương Trì gật đầu.

Đang định nói chuyện, điện thoại di động của cậu vang lên.

Tổ quốc chúng ta là một vườn hoa, đóa hoa nào trong vườn cũng thật đẹp, ánh mặt trời ấm áp chiếu sáng chúng ta, trên mặt ai cũng nở nụ cười…

"Bai bai!" Lương Tiểu Đào phất tay với cậu, nhảy lên một chiếc xe taxi dừng ven đường.

Phương Trì cũng phất tay với cô nàng, rồi lấy điện thoại ra: "Alo?"

“Đang ở ngoài à?” Trong điện thoại vang lên giọng Tôn Vấn Cừ.

“Ừ.” Phương Trì xách balo mèo vào siêu thị bên cạnh, đứng trước cửa tránh gió.

“Buổi tối còn phải tự học nữa đúng không?” Tôn Vấn Cừ nói.

“Ừ,” Phương Trì nghe giọng hắn, có cảm giác không nói rõ được, ấm áp, thoải mái, muốn đến cọ cọ mấy lần, nhưng cũng có sợ hãi, “Hôm nay…. đưa Hoàng tổng đi cắt trứng.”

“Cắt trứng rồi?” Tôn Vấn Cừ nở nụ cười, “Nó đã biết chưa?”

“Chắc là vẫn chưa, giờ nhìn nó vẫn đang mơ màng, ” Phương Trì cười, “Anh hôm nay…có bận không?”

“Cũng được,” Tôn Vấn Cừ nói, “Cậu về trước đi, về đến nhà rồi gọi lại đây, ông nội sáng này còn bảo cậu lâu rồi không gọi về, chắc là nhớ cậu.”

“Ừ,” Phương Trì đột nhiên chột dạ, “Bọn tôi giờ đang ôn tập…bận lắm, tối tự học xong về là…ngủ.”

“Tôi nói với ông giờ cậu vừa bận lại vừa mệt.” Tôn Vấn Cừ nói.

“À,” Phương Trì đáp một tiếng, “Vậy tôi về rồi gọi lại cho anh.”

Phương Trì chặn lại một chiếc xe taxi ở ven đường, ôm balo mèo cả đường bực bội mà nhìn ra ngoài cửa sổ, lúc đến dưới tầng, suýt nữa thì chưa đưa tiền cho tài xế đã xuống xe.

Tôn Vấn Cừ không biết có nhận ra được gì không, căng thẳng và băn khoăn của cậu.

Chắc là không nghe ra được, giọng điệu Tôn Vấn Cừ nghe vẫn bình thường.

Hay là nghe ra được rồi? Người này lúc nào cũng có thể liếc mắt một cái đã nhìn thấu cậu mà vẫn bất động thanh sắc…

Nhất định là vậy đi, Phương Trì tựa trán lên chỗ tựa lưng ghế trước, khe khẽ thở dài, không nói cái khác thì thôi, đã lâu như vậy không gọi điện thoại, cũng đã rất rõ ràng.

Liệu Tôn Vấn Cừ có giận không?

Hay là giận mà không nói ra…

Biết đâu là như vậy, chuyện mình thật sự để ý, đối với Tôn Vấn Cừ e là căn bản chẳng có cảm giác gì.

Phương Trì vào phòng, cẩn thận ôm Hoàng tổng ra đặt trong ổ, là một cái ổ mèo mềm mại có một cái hang chui vào được, có điều Hoàng tổng cũng không thích đi vào lắm, bình thường tâm trạng tốt thì ngồi ngay ngắn trên nóc ổ, cố gắng đè cái ổ này thành một cái bánh.

Thế nhưng bây giờ, Phương Trì bỏ nó vào trong ổ, nó còn cực kỳ hợp tác, chui vào rồi liền cuộn mình không nhúc nhích.

Phương Trì rửa sạch tay, thay sang bộ quần áo khác rồi mới cầm điện thoại lên, do dự gọi vào số Tôn Vấn Cừ.

Chuông vừa mới vang lên một tiếng, điện thoại đã được nối, sau đó Phương Trì liền nghe thấy tiếng ông nội: "Tiểu Trì à?"

"...Ông nội!" Phương Trì không nghĩ tới ông nội sẽ cầm điện thoại, có hơi bất ngờ mà cười nói to, "Ông học được nghe điện thoại rồi à?"

"Không học được, Tôn Thủy Cừ giúp ông nghe," Ông nội cười, "Hôm nay con đưa con mèo kia đi thiến à?"

"Vâng," Phương Trì nói, "Vừa mới về, cả nhà ăn cơm chưa?"

"Ăn rồi, hôm nay đồ ăn cao cấp cực kỳ, chốc nữa bảo Thủy Cừ gửi ảnh cho con," Ông nội nói rất vui vẻ, "Nhìn cao cấp lắm, vịt xào của bà nội con làm trông cũng đẹp."

"Ăn gì vậy?" Phương Trì không nhịn được mà xoa bụng.

"Là đồ ăn bình thường thôi, nhưng mà trước đó Thủy Cừ có làm hai cái đĩa, để ông bà bày đồ ăn, đẹp lắm." Ông nội nói.

"À," Phương Trì cười, cảm thấy Tôn Vấn Cừ lúc làm việc bị kẹt ý tưởng lại thích làm thứ khác, cậu nắn nắn cỏ bốn lá trong cổ áo, "Vậy con phải nhìn mới được."

Hàn huyên với ông bà một lúc, bà nội vừa nghe cậu còn chưa ăn cơm, liền thúc giục cậu mau chóng đi ăn cơm.

"Con biết rồi," Phương Trì theo thói quen nói một câu, "Vậy bà đưa điện thoại cho Thủy Cừ đi."

"Thủy Cừ không biết chạy đi đâu rồi," Bà nội nói, "Không ở trong nhà."

"À, vậy thì dập máy, bà không cần làm, dập máy từ bên con cũng được." Phương Trì nói xong, hơi do dự, rồi cúp điện thoại.

Nghĩ rằng Tôn Vấn Cừ sau đó sẽ lại gọi, cậu mang điện thoại đi vào nhà bếp nấu mì.

Thế nhưng nấu xong mì ăn xong mì rồi, Tôn Vấn Cừ vẫn chẳng hề gọi điện tới.

Phương Trì thở dài, không chú ý tới nữa mà uống sạch nước mì, cầm bát đi rửa.

Dọn dẹp xong, chuẩn bị ôn tập một lúc, điện thoại di động có tin nhắn gửi tới.

Cậu lấy sang nhìn, là Tôn Vấn Cừ gửi tới.

Hai bức ảnh, một bức là hai cái đĩa màu trắng hình cánh hoa rất đẹp đẽ, có đường men rạn nhàn nhạt, một bức khác là mâm cơm có vịt xào bị khét và cải xanh của bà nội, cải xanh thì không khét.

- Làm lúc tìm cảm hứng, đẹp đúng không.

Phương Trì cười.

- Siêu đẹp.

- Ôn tập đi, không còn mấy tháng nữa, nắm chắc chút.

- Ừ.

- Chụp bức ảnh Hoàng tổng không còn trứng cho tôi xem nào.

Phương Trì cầm điện thoại di động nằm sấp xuống ổ mèo, phí công phí sức mà nửa ngày mới chụp được hai bức ảnh của Hoàng tổng, Hoàng tổng vẫn còn hơi mơ màng, không nhúc nhích cũng không dùng móng vuốt đập cậu, chỉ he hé hai con mắt nhìn cậu.

Cậu gửi ảnh cho Tôn Vấn Cừ.

- Trông cứ như thế này, bác sĩ bảo mấy tiếng nữa mới bình thường được.

- Bị thế giới vứt bỏ, xoa xoa nó hộ tôi, cậu ôn tập đi.

- Ừ.

Phương Trì đặt di động xuống, ngồi xuống trước bàn, đầu tiên sững sờ một lúc, rồi mới cầm headphones đeo lên tai, nằm úp sấp trên bàn bắt đầu làm bài.

Bao giờ mới xong được đây.

Chuyện Tiếu Nhất Minh giải quyết thế nào, cậu cũng không hỏi kỹ, chỉ biết là Tiếu Nhất Minh vẫn không về nhà, vẫn luôn ở trong nhà dì, có điều, đi học, tan học, ôn tập, hầu như đã khôi phục bình thường.

E là chuyện này vĩnh viễn cũng chẳng có cách nào giải quyết được.

Cha mẹ không chấp nhận được, con cái lại chẳng thay đổi được.

Bế tắc.

Không làm tổn thương cha mẹ, không lấy chuyện như vậy đi đối mặt với cha mẹ, biện pháp duy nhất có lẽ cũng chỉ là đừng bước ra một bước kia, cho dù là chủ động, hay là bị động.

Phương Trì cố ép bản thân không được nghĩ tới những thứ đó, vấn đề khó giải quyết, cứ quên đi cái đã.

Tôn Vấn Cừ nói, trong lòng đừng suy nghĩ bất cứ chuyện gì khác.

Chuyện này thật khó, Phương Trì cảm thấy thỉnh thoảng cậu sẽ lại không chuyên tâm mà ôn tập một lúc, cũng may là giờ trạng thái ôn tập của cậu đã tiến vào trạng thái giả học bá "À, câu này tao biết, đề này cũng không khó, câu này chắc là dạng…."

Tuy lúc giáo viên chữa đề thi, cậu sẽ phát hiện ra mình làm sai không ít, nhưng ít nhất lúc làm bài cũng có thể ào ào làm một mạch, thời gian suy nghĩ linh tinh vớ vẩn ngắn đi không ít.

Đến cả lúc ngủ cũng là ngả đầu liền ngủ, cơ bản không kịp hồi ức gì đã ngủ.

Chỉ có buổi sáng phải dậy sớm, cậu sẽ hơi nhớ tới Tôn Vấn Cừ, việc làm thế nào rồi, còn đi chạy bộ không, có tiếp tục làm đĩa cho ông bà đủ được một bộ không, buổi tối có thức suốt đêm…

Sáng sớm, đồng hồ báo thức kêu, Phương Trì mở mắt ra, lộn mấy vòng trên giường, xuống giường kéo rèm cửa sổ, thuận tiện mở cửa sổ ra hóng mát một chút.

Hiện giờ, trời đã dần trở nên ấm áp, trong không khí, vô tình sẽ ngửi thấy được mùi ngai ngái của đất ẩm

ướt, chồi non trên cây ngoài cửa sổ cũng đã lột đi vẻ ngoài xanh non, trở thành màu xanh thẫm.

Điện thoại di động ở đầu giường vang lên một tiếng.

Phương Trì đi tới cầm lấy nhìn, là tin nhắn Tôn Vấn Cừ gửi tới.

Mấy chậu "Khỉ Con" trên bệ cửa sổ của phòng cậu, giờ đã được bày thành một vòng ngoài ban công, bên trong lá cây xanh mướt có lẫn hoa nhỏ trắng li ti, nhỏ vô cùng, chỉ tầm hạt gạo.

"Hoa nở rồi." Tôn Vấn Cừ nói.

Đọc tới lời ông nội nói, tự nhiên lại nghĩ tới một câu đại ý là Thành phố là cô đơn và mộng tưởng, còn quê nhà là người thân và an bình.

51. Chương 51

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

- Hoa này nở hơi muộn.

Tôn Vấn Cừ nói.

Có điều hắn cũng không nói được là loại hoa gì, nói là tra thử xem cũng không tra ra được rõ, Phương Trì cũng không thèm để ý tới chuyện đó, cậu thích hoa này lắm, nhìn chằm chằm vào bức ảnh rất lâu.

Hoa cũng không nhiều, trong mỗi chậu cũng chỉ có một đám li ti, nho nhỏ nổi bật trên nền lá cây xanh mướt, cộng thêm kỹ thuật chụp ảnh luôn luôn tùy ý của Tôn Vấn Cừ, cậu còn thậm chí không nhìn rõ hoa trông thế nào.

- Anh đừng có lười tới mức ấy được không, hơi hơi duỗi tay ra, chụp gần một tấm, anh chụp như thế, giờ gửi đến đây nhìn hoa cũng như hạt gạo.

- Yêu cầu của cậu cũng cao thật!

Tôn Vấn Cừ oán trách một câu, vẫn chụp lại một tấm ở cự ly gần, cuối cùng cũng coi như là nhìn thấy rõ, nụ hoa cũng chỉ một chút xíu tầm hạt gạo, hoa nở rồi cũng chỉ nhỏ chừng hai hạt gạo, rất tinh tế.

- Đẹp thật.

Phương Trì vừa đánh răng vừa gửi tin nhắn lại.

- Còn có đẹp nữa, để tôi chụp cho cậu xem.

Lúc Phương Trì đã chuẩn bị xong, cầm cặp đi đến cổng trường học, Tôn Vấn Cừ liền gửi hai tấm ảnh tới, đều là hoa, màu vàng và màu hồng nhạt, chụp ở cự ly gần, nhìn rõ được cả gân trên cánh hoa.

Hoa đẹp đẽ tinh xảo tới mức làm Phương Trì hơi giật mình.

- Đây là hoa gì?

Tôn Vấn Cừ không trả lời, chỉ gửi tới một tấm ảnh toàn cảnh.

Phương Trì vừa nhìn liền ngây người, cứ thế gửi luôn tin nhắn thoại qua: "Đây là chua mi mi, hoa chua mi mi đẹp như vậy kia à? Trước đây tôi cũng không để ý nhìn."

Tôn Vấn Cừ có lẽ là lười gõ chữ, cũng lười gửi tin nhắn thoại, gọi điện thoại thẳng qua luôn: "Chua mi mi là cái quái gì?"

"Chính là hoa anh chụp đấy, chua mi mi, lúc còn bé bọn tôi dùng nó đánh nhau," Phương Trì vừa đi vừa nói, "Chua mi mi."

"Cây này gọi là cây chua me đất*." Tôn Vấn Cừ nói.

"Chính là chua mi mi, lúc tôi còn bé ngày nào cũng chơi." Phương Trì nói.

"Dùng nó đánh nhau? Đánh nhau kiểu gì?" Tôn Vấn Cừ hỏi.

"Ở giữa có cái gân..." Phương Trì suy nghĩ một lúc, không biết phải nói thế nào, "Thôi tôi nói không rõ đâu, không thì anh bảo ông nội tôi dạy anh chơi đi."

"Được," Tôn Vấn Cừ cười, "Chốc nữa tôi đi tìm ông."

"Anh...công việc bây giờ làm thế nào rồi?" Phương Trì hỏi.

"Tiến độ cũng bình thường," Tôn Vấn Cừ nói, "Cậu thi xong là gần như có thể ra được một phần."

"Bọn tôi đã bước vào đếm ngược một trăm ngày rồi." Phương Trì nói.

"Căng thẳng không?" Tôn Vấn Cừ hỏi cậu.

"Vẫn được," Phương Trì gãi đầu, "Không căng thẳng lắm, tháng sau là thi thử lần hai, đến lúc đó xem thành tích thế nào mới biết có cần phải căng thẳng không."

"Câu này nghe cũng cứng nhỉ." Tôn Vấn Cừ nở nụ cười.

"Ừm," Phương Trì cũng cười, lại có hơi ngại, "Tôi... tôi cảm giác dạo này ôn tập cũng không tệ lắm, mỗi tuần thi một lần cũng không có cảm giác gì."

"Thêm hai tháng nữa là vui chơi được rồi." Tôn Vấn Cừ nói, "Kiên trì thôi."

"Ừm." Phương Trì đáp một tiếng.

"Thôi, cậu chạy bộ đi," Tôn Vấn Cừ nói, "Hôm nay tôi lên núi dạo."

"Đừng đi lung tung," Phương Trì nhíu mày, "Anh đứng thôi cũng không vững, chốc lại ngã ra."

"Tôi đi cùng ông nội cậu, cậu không cần phải lo," Tôn Vấn Cừ chép miệng, "Nếu như có chuyên ngành lo lắng, tôi thấy cậu đăng ký cũng được đấy."

"Tôi cũng không phải lúc nào cũng lo..." Phương Trì nhỏ giọng nói, "Được rồi, tôi ngắt đây."

Theo từng ngày từng ngày cuộc thi tới gần, thầy cô cũng ngày ngày khuyên nhủ bên tai, khi thì tận tình, khi thì dỗng dạc hùng hồn, học sinh thì lại như thể một dây cung đã căng lâu lắm rồi, có muốn căng thêm cũng không căng nổi nữa.

Mỗi ngày Phương Trì nằm nhoài người trên bàn đều cảm thấy mình không phải sắp đi thi đại học, mà như là đi hy sinh vì đất nước, cảm xúc dâng trào đấy, mà lại cũng lo lắng phấp phỏm, muốn xông pha chiến đấu nhưng cũng sợ trúng đạn rồi ngã xuống...

Một cậu bạn cùng lớp có thành tích học tập không tệ đột nhiên chẳng tới trường nữa, Hứa Chu đi hỏi thăm, nghe nói là bị ốm, áp lực tinh thần quá lớn.

Phương Trì cảm thấy bản thân vẫn còn tàm tạm, áp lực tinh thần cũng không coi là quá lớn, chủ yếu là vì áp lực của cậu chỉ đến từ chính mình; ba mẹ, ông bà nội, không ai coi việc thi đại học của cậu là chuyện gì đó rất không bình thường mà để trong lòng.

Thi tốt thi tệ, đều không sao cả.

Cũng rất tốt.

Trước đây cậu không có cảm giác gì, nghiêm túc học tiếp mới từ từ nhận ra, thời gian thật ra trôi qua rất nhanh, làm mấy bộ đề đọc sách một lúc, một ngày đã trôi qua.

Con số trên bảng từ từ nhỏ đi, có lúc cậu nhìn thấy chữ số mà bất thình lình giật mình, lần trước xem vẫn còn là 8, giờ nhìn lại đột nhiên đã biến thành 5 rồi.

Kết quả thi thử lần hai được công bố khiến Phương Trì hơi bất ngờ, lão Lý liên tục vỗ vai cậu, nước miếng còn phun cả lên mặt cậu: "Không tệ, tôi biết trò mà quyết tâm là sẽ được mà."

Tuy nói là thành tích này cũng không liên quan gì đến thành tích thi đại học, nhưng Phương Trì vẫn rất vui vẻ.

Chạy bộ về đến nhà, nhìn thấy Hoàng tổng đã rất lâu rồi không thèm nhìn đến cậu, cứ thế ôm chầm lấy hôn một cái: "Hoàng tổng tổng mày quá là xinh đẹp luôn."

Hoàng tổng mặt mày khiếp sợ, bị cậu ném trở lại ghế sofa rồi vẫn không lấy lại được tinh thần, đứng thẳng bất động dựa vào giữa hai cái gối.

Nỗi niềm vui sướng này chẳng thể kể được với ai, ba mẹ không quan tâm tới thành tích của cậu, ông bà có lẽ cũng không hiểu được, có muốn kể, cũng chỉ có thể tìm Tôn Vấn Cừ.

Có điều, khoảng thời gian này Tôn Vấn Cừ rất bận, lần trước gọi điện thoại, ông nội lại kể hắn bắt đầu thức trắng đêm không ngủ, có lần còn ba đêm liên tục đều thức trắng, ban ngày ngủ được một lúc.

Hiện giờ, thời điểm này, nếu như Tôn Vấn Cừ không phải đang ngủ lại sức, thì cũng là đang bận việc, cậu không muốn gọi điện làm phiền, dù sao đây cũng là công việc đầu tiên mà một Tôn Vấn Cừ xưa nay chưa từng đi làm nghiêm túc làm.

"Ai!" Dù chẳng có ai có thể kể, nhưng Phương Trì vẫn rất vui vẻ, lại đi tới ôm lấy Hoàng tổng, đổ người ra ghế sofa, ngón tay sờ lên mũi Hoàng tổng, "Tao cảm thấy chắc tao sẽ thi không tệ lắm đâu, mày thấy thế nào? Hả, tiểu thái giám?"

Hoàng tổng nhìn chằm chằm đầu ngón tay của cậu, hai mắt đều dính vào nhau, sững sờ vài giây rồi mới đập một móng vuốt lên tay cậu, giãy dụa quay người nhảy đi.

"Tiểu thái giám!" Phương Trì vừa cười vừa gọi, rồi hát một câu, "Trứng ơi trứng đi đâu mất rồi_____còn chưa được cảm nhận trứng đã đi mất rồi_____"

Một thời gian dài sau khi Phương Trì có kết quả thi thử đợt hai, Tôn Vấn Cừ mới nhận được điện thoại của cậu.

"Thi thế nào?" Tôn Vấn Cừ hỏi.

"Cũng không tệ lắm, lọt vào mười vị trí đầu lớp, trước đây tôi hầu như đều nằm trong vòng hai mươi, ba mươi gì đó," Phương Trì cười nói, "Chắc vẫn không bằng được anh, nhưng đã giỏi hơn tôi trước đây nhiều lắm rồi, nói thật thì tôi cũng bất ngờ lắm."

"Vậy thì tốt quá," Tôn Vấn Cừ lập tức nói, "Để tôi đi kể với ông bà."

Ông nội đang ở ngoài sân sửa lại ghế tựa, bà nội ở bên cạnh giúp một tay, Tôn Vấn Cừ kể thành tích thi thử của Phương Trì cũng không tệ lắm xong, hai người bọn họ đều không nói gì, một lúc sau bà nội mới hỏi một câu: "Sờ con?"*

*Tôn Vấn Cừ nói là chữ "thi thử", bà nội chỉnghe được chữ đầu tiênnghĩa là "sờ"

Phương Trì ở đầu kia điện thoại cười ra tiếng: "Tôi đã bảo là ông bà nghe không hiểu đâu mà."

"Không sờ con," Tôn Vấn Cừ ngồi xổm xuống bên cạnh bà nội, kiên nhẫn giải thích: "Là kỳ thi, thi một lần giống như thi đại học vậy, Phương Trì thi cũng được lắm."

"À," Ông nội hiểu ra được, cười nói, "Vậy thì tốt, vậy thì tốt, không uổng phí thời gian học tập lâu như vậy."

“Nói là có thể xếp trong vòng mười người đầu tiên trong lớp, giỏi lắm,” Tôn Vấn Cừ nói, “Trước đây chắc cậu ấy nằm trong khoảng mười người từ cuối lên gì đó.”

“Tôi đã bao giờ đếm ngược đâu!” Phương Trì nói.

“Vậy là lên được không ít rồi,” ông nội nói, “Thằng bé này, không ngờ học còn rất được đó chứ.”

“Vâng, nếu như phải bình bầu khen thưởng, thì là được giải tiến bộ rồi,” Tôn Vấn Cừ cười nói.

“Đoạt giải thưởng à?” Bà nội lập tức nói, “Có tiền thưởng nhỉ?”

Phương Trì ở bên kia cười ngặt nghẽo, Tôn Vấn Cừ đành phải gật đầu: “Có, có.”

“Bảo với nó đừng có giữ lại, cũng đừng mang về nhà, mua gì ngon mà ăn, bồi bổ cơ thể.” Bà nội nói.

“Vâng.” Tôn Vấn Cừ gật đầu.

Tôn Vấn Cừ hàn huyên với Phương Trì thêm mấy câu, tâm trạng Phương Trì nghe có vẻ không tệ, hắn đưa điện thoại cho ông, Phương Trì lại cùng ông nội tâm sự thêm nửa tiếng rồi mới dập điện thoại.

Có lẽ là nhịn lâu lắm rồi không nói chuyện với ai.

Tôn Vấn Cừ cười, lấy điện thoại di động qua, gửi cho Phương Trì một bao lì xì, 2666.

Phương Trì nhận tiền lì xì rồi lập tức gửi tới một câu.

- Mọe, sao lại nhiều vậy, anh làm gì thế?

- Tiền thưởng, bà nội bảo đừng giữ lại tiền thưởng, cũng đừng mang về nhà, mua gì đấy ngon mà ăn bồi bổ.

- …Anh tiết kiệm tiền một chút đi, chỉ thấy ra chẳng thấy vào.

- Tôi một lần vào là vào khoản lớn, cậu còn bận tâm cả chuyện này nữa.

Phương Trì không nói gì nữa, chỉ là mấy phút sau cũng gửi lại cho hắn một bao lì xì.

Tôn Vấn Cừ nhíu mày, đang nghĩ xem Phương Trì có phải là khác người mà gửi lại 2666 cho hắn không, kết quả là vừa mở ra liền cười phá lên.

Một tệ tám mao tám.

Hắn nhìn số 188 này nở nụ cười rất lâu vẫn không ngừng lại được.

Tôn Vấn Cừ mấy lần định nhanh chóng tới gặp Phương Trì, mà cuối cùng đều quyết định không đi, trạng thái hiện giờ của Phương Trì cũng không tệ, không liên lạc nhiều với hắn, nhìn ra được là thật sự muốn yên tĩnh, Tôn Vấn Cừ cảm thấy không nên đánh vỡ nhịp điệu như bây giờ.

Chậu hoa Khỉ Con và chậu hoa Soái Soái đều đã được Tôn Vấn Cừ chuyển tới trên ban công, trời ấm, hoa nở ngày càng đẹp. Thời gian hoa nở rất dài, nở từng chút từng chút một, sau đó đến lúc mở hội hoa xuân lại càng nở nhiều hơn.

Tôn Vấn Cừ vẫn mãi chẳng tìm hiểu được đây là loại hoa gì, chỉ là mỗi ngày đều chụp ảnh hoa này.

Cuối tháng năm, hoa đã nở đầy trên cành lá nhỏ.

“Mày có thời gian thì về, về đây một chuyến.” Mã Lượng gọi điện thoại tới.

“Sao?” Tôn Vấn Cừ ngồi ở bên dòng suối nhỏ trong núi ngắm nước.

“Cái ấm, ấm lần trước mày cho, cho tao xem,” Mã Lượng nói, “Hình dáng cảm giác cứ có gì, gì lạ, lạ, tao muốn nhìn, vật thật.”

“Ừ, vậy tao…” Tôn Vấn Cừ suy nghĩ, “Mấy ngày nữa đi, vừa khéo Phương Trì còn một tuần nữa là thi.”

“Mày đi, đi thi cùng à?” Mã Lượng hỏi.

“Cổ vũ tinh thần chứ, tao đoán nhà cậu ấy cũng chẳng có ai để ý đâu,” Tôn Vấn Cừ đứng lên, “Không thì mày đặt một căn phòng hộ tao, cho cậu ấy nghỉ ngơi buổi trưa…. Giờ chắc đặt kín rồi nhỉ?”

“Kín, kín lâu rồi,” Mã Lượng nói, “Mày làm ba đúng là.”

“Vậy thì đặt xa một chút, cũng chỉ buổi trưa thôi, lái xe một đoạn tới cũng được,” Tôn Vấn Cừ nói, “Tao thấy cậu ấy cũng không căng thẳng như người khác.”

“Được.” Mã Lượng nói.

Phương Trì trông có vẻ là càng gần tới kỳ thi lại càng thả lỏng, thời gian gọi điện thoại nói chuyện với Tôn Vấn Cừ cũng dài hơn bình thường, hơn nữa, nói chuyện với ông bà cũng rất vui vẻ, nói rồi là không ngừng được.

Tôn Vấn Cừ nghe cậu ở trong điện thoại kể tới lần thứ ba chuyện bọn họ đến xem phòng thi, một bạn học vừa nhìn thấy đã căng thẳng tới mức đau bụng, vừa nói vừa cười khặc khặc, liền cười hỏi một câu: “Này, cậu hồi hộp lắm đúng không?”

Phương Trì vẫn đang cười, kiên trì cười thêm mười giây rồi cuối cùng mới không cười nữa: “Ừ, sao anh biết.”

“Sắp hồi hộp thành nói nhiều rồi, còn đặt ở chế độ lặp lại nữa,” Tôn Vấn Cừ nói, “Chẳng lẽ còn không nghe ra được chắc.”

“Đệt,” Phương Trì hơi ngượng ngùng, “Rõ đến vậy cơ à.”

“Đừng căng thẳng,” Tôn Vấn Cừ nói, “Cũng chỉ là một lần thi thôi, một năm nay cậu đã thi bao nhiêu lần rồi, còn thi khó hơn lần này bao nhiêu.”

“Nói thì nói như vậy,” Phương Trì khịt mũi, “Vậy…lúc tôi thi…anh có đến không?”

“Đến chứ, tôi nói với Lượng Tử rồi, nó đặt phòng cho cậu, cho cậu nghỉ trưa,” Lần này Tôn Vấn Cừ không định tạo bất ngờ gì cho Phương Trì, sợ ảnh hưởng đến chuyện đi thi của cậu.

“Không phải chứ,” Phương Trì nở nụ cười, “Tôi cần gì phải làm quá đến mức ấy.”

“Ai chẳng như vậy, vẫn cứ nên theo mọi người chứ,” Tôn Vấn Cừ cười, “Ba mẹ cậu không đi thi cùng đúng không?”

“Không đi cùng, bận việc trong cửa hàng không đi được, hai người bọn họ có khi ngày nào tôi thi cũng không nhớ rõ,” Phương Trì nói, “Vậy là anh tới sớm một ngày à?”

“Ừ,” Tôn Vấn Cừ đáp, “Chú Lượng Tử bảo sau đó đưa cậu đi ăn cái gì ngon một chút, thả lỏng.”

“Đừng ăn ngon quá,” Phương Trì nói, “Tôi sợ ăn no quá hôm sau lại đau bụng.”

Tôn Vấn Cừ nở nụ cười: “Dạ dày của cậu làm gì yếu ớt như thế, đến lúc đấy cậu muốn ăn gì thì dẫn cậu đi ăn cái đó, tự cậu quyết định.”

“Tôi muốn ăn đồ nướng.” Phương Trì lập tức nói.

“…Quán thịt nướng ấy hả?” Tôn Vấn Cừ ngây người.

“Ừ.” Phương Trì lập tức khẳng định.

“Ăn cái này cậu lại không sợ đau bụng à?” Tôn Vấn Cừ không thể nào hiểu được.

“Dạ dày chó hoang là như vậy đó.” Phương Trì cười nói.

“Vậy thì ăn đồ nướng.” Tôn Vấn Cừ đồng ý.

Tôn Vấn Cừ lái xe trở về thành phố, ông bà nội chuẩn bị một đống đồ Phương Trì thích ăn, bỏ trong túi chất lên xe.

“Mang nhiều như vậy cậu ấy cũng không ăn hết,” Tôn Vấn Cừ nở nụ cười, “Với lại, thi xong một cái, đảm bảo cậu ấy quay về nhà gặp ông bà ngay.”

“Con ăn hộ nó,” Bà nội đập lên hắn, “Cái thằng này, vừa vào hè thôi đã gầy đến mức mặt nhọn rồi, đứng lên cân cân thử có khi còn không nặng bằng Tiểu Tử, vừa khéo cũng ăn nhiều lên một chút.”

"Vậy được." Tôn Vấn Cừ nhìn đồ trong túi, "Có thịt bò khô rồi nhỉ? Lần trước không được ăn, có khi cậu ấy vẫn còn nhớ."

"Có rồi," Ông nội nở nụ cười, "Hai hộp to, hai đứa cứ từ từ mà tranh nhau."

Tôn Vấn Cừ lái xe con bọ hộp giày mang theo một đống đồ ăn quay lại thành phố, hôm nay lên đường muộn, lúc vào nội thành đã là xế chiều. Hắn nhìn đồng hồ, không đến chỗ Mã Lượng, đến trường học Phương Trì trước, tìm một chỗ đỗ xe ở ngã tư hôm trước Phương Trì xuống xe.

Hôm nay Phương Trì tan học sớm, ngày hôm nay không có lớp học, không ôn tập, chủ yếu là đến trường học điểm danh, nghe giáo viên phổ cập một số điều lệ cần chú ý cho buổi thi ngày mai xong là có thể đi về.

Nhìn thấy còn chưa tới giờ tan học, đã có học sinh tụm năm tụm ba đi tới, Tôn Vấn Cừ đoán bọn Phương Trì đã không có chuyện gì, liền gọi điện thoại cho Phương Trì.

"Tôi dừng xe ở đầu đường lần trước." Tôn Vấn Cừ nói.

Một phút sau, hắn thấy Phương Trì đang nhanh chân chạy tới, hắn không xuống xe, chống tay lên thái dương nhìn Phương Trì chạy cả đường tới.

Nói thật thì, Phương Trì lúc chạy bộ trông cũng rất đẹp trai.

Tràn đầy sức sống, cho dù nửa năm nay cậu đã bị ôn tập đập cho trời đất tối tăm, nhưng con người vẫn nhiệt thành phấn chấn vững chắc, tỏa ra ánh nắng và sức sống.

"Chờ bao lâu rồi?" Phương Trì lên xe, ném cặp ra ghế sau.

"Vừa mới đến." Tôn Vấn Cừ liếc mắt nhìn về phía học sinh đang đi tới, không thấy người bạn tốt của Phương Trì, hắn lái xe về hướng phòng làm việc của Mã Lượng, "Hôm nay là nhận giấy báo dự thi đúng không?"

"Là nhìn giấy báo dự thi," Phương Trì cười, "Mỗi người nhìn một lần, sau đó lão Lý thu lại, ngày mai đến phòng thi rồi mới phát cho bọn tôi, sợ làm mất."

"Cảm giác thế nào?" Tôn Vấn Cừ liếc mắt nhìn cậu, Phương Trì mấy tháng này có vẻ đã cố hết sức, so với lần trước gặp mặt thì gầy đi trông thấy, tuy trạng thái tinh thần không tệ, nhưng trên mặt vẫn hiện rõ vẻ uể oải.

"Tôi thấy vẫn tốt lắm, cảm giác bản thân cực kỳ trâu bò," Phương Trì giơ tay lau mồ hôi trên trán, "Bắc Đại Thanh Hoa đang gào khóc cầu xin tôi."

Tôn Vấn Cừ cười, chỉ ghế sau: "Ông bà nội mang cho cậu nhiều đồ ăn lắm, có thịt bò khô nữa."

"Anh không ăn à?" Phương Trì nhìn về phía sau, duỗi cánh tay cầm lấy hộp đựng thịt bò khô tới rồi mở ra: "Thơm thật!"

"Tôi lái xe, còn thừa tay đâu mà ăn." Tôn Vấn Cừ nói.

"Ăn ngon thật!" Phương Trì cũng không để ý tay bẩn hay không bẩn, bốc miếng bỏ vào miệng, "Ngon, tôi đã nói thịt bò khô là tuyệt nhất mà, ăn ngon."

Tôn Vấn Cừ cười không ra tiếng.

Phương Trì ăn mấy miếng xong thì ngừng tay, vừa cầm thịt bò khô vừa liếc nhìn Tôn Vấn Cừ, rồi lại quay đầu nhìn thịt bò khô, sau một lát lại quay đầu lại: "Anh…."

Cùng lúc Tôn Vấn Cừ mở miệng nói "Tôi không ăn", Phương Trì đã hạ quyết tâm duỗi tay tới, động tác còn làm rất mạnh, tới thẳng bên miệng hắn: "…Ăn không?"

Hai người cùng một lúc nói ra khỏi miệng, tay Phương Trì đang cầm thịt bò khô lập tức cứng đờ, không biết nên rút lại hay vẫn cứ giơ như vậy.

Tôn Vấn Cừ nhanh chóng quay đầu qua, cắn miếng thịt bò khô trên tay cậu: "Phục vụ chu đáo thế này, đương nhiên là phải ăn."

Phương Trì nở nụ cười, hơi ngượng ngùng mà cúi đầu bỏ thêm hai miếng thịt bò khô vào miệng.

Tuy Phương Trì chọn muốn ăn đồ nướng, nhưng Mã Lượng thân là một người chú, vẫn không hoàn toàn làm theo ý cậu ăn quán vỉa hè, mà đặt trước một bàn ở một nhà hàng đồ nướng không khói tự phục vụ.

Lúc Tôn Vấn Cừ và Phương Trì tới, hai người Mã Lượng đã đang bận bịu thả đồ ăn.

Nhìn thấy hai người bọn họ đi vào, Hồ Viện Viện bê một đĩa xiên thịt chạy tới: "Này, cháu trai lớn thích ăn thịt gì? Thím lấy cho cháu."

"Cám ơn…thím," Phương Trì nói, "Cháu tự lấy cũng được."

"Hôm nay thịt bò ngon lắm, mỡ nạc vừa khéo, có thể lấy nhiều một chút, thím đã tìm hiểu trước rồi." Hồ Viện Viện nói.

"Ừm." Phương Trì gật đầu cười, đứng dậy đi lấy thức ăn.

"Tao thấy cậu ta vẫn, vẫn được đó chứ," Mã Lượng cầm một đĩa rau hẹ tới ngồi bên cạnh Tôn Vấn Cừ, "Gầy, gầy đi, ánh mắt lại sáng, sáng lên."

"Hai người đang định tạo người đấy à?" Tôn Vấn Cừ nhìn gã.

"Không," Mã Lượng cũng nhìn hắn, "Không sinh, sinh nổi."

"Sao mày còn ăn nhiều rau hẹ thế," Tôn Vấn Cừ cười nói.

"Hư, hư nào," Mã Lượng nói, "Lấy cho mày, chỉ sợ mày ăn, ăn rồi dùng, không lên."

Tôn Vấn Cừ nhìn Hồ Viện Viện: "Chị có nghe thấy không?"

"Tao nói không, đúng à?" Mã Lượng chỉ Phương Trì đang lấy đồ ăn ở bàn đằng xa, "Thấy không, đằng kia có một con, rau hẹ, hẹ tinh."

Tôn Vấn Cừ không nhịn được, cùng Hồ Viện Viện cười ra tiếng: "Viết cho mày một câu trích dẫn thôi."

"Chờ tao, tao già rồi, thì làm." Mã Lượng gật đầu.

Tôn Vấn Cừ hàn huyên với gã mấy câu nữa, rồi cũng đứng dậy đi lấy đồ ăn.

Tay nghề nấu ăn của Phương Trì chẳng ra sao, ăn cơm cũng không kén chọn, thế nhưng bây giờ lại chọn tới chọn lui rất cẩn thận, lâu lắm rồi mà trong khay vẫn chẳng có mấy đồ ăn.

"Không có gì muốn ăn à?" Tôn Vấn Cừ đứng bên cạnh cậu.

"Không phải," Phương Trì liếc mắt nhìn hắn, "Tôi tưởng anh không đến lấy thức ăn, định lấy hộ anh một ít, không biết anh muốn ăn gì, miệng anh kén chọn như thế."

"Miệng tôi kén chọn lắm à? Cậu nấu gì tôi cũng ăn đấy thôi." Tôn Vấn Cừ nói.

"Cacao với chè vừng?" Phương Trì cười, "Thi xong rồi để tôi làm cho anh một ít đi."

"Được," Tôn Vấn Cừ gật đầu, "Thi xong rồi về ngay à?"

"Đương nhiên rồi," Phương Trì nói, "Thi xong về thả lỏng một thời gian, tôi cảm thấy thi xong rồi tôi nhất định sẽ thấy mệt, giờ vẫn không có cảm giác gì."

"Có thể nghỉ ngơi thật tốt một thời gian." Tôn Vấn Cừ cười.

"Anh…" Phương Trì suy nghĩ, "Trước khi làm xong việc thì vẫn ở chỗ nhà ông nội tôi đúng không?"

"Ừm." Tôn Vấn Cừ đáp.

"Vậy việc đã xong chưa?" Phương Trì lại hỏi.

Dù Tôn Vấn Cừ đã trả lời câu hỏi này một lần rồi, nhưng hắn vẫn cười: "Xong việc rồi trở lại thành phố, chắc cũng gần lúc cậu cầm thông báo chuẩn bị đi nhập học."

"…À." Phương Trì nhìn vào đĩa thịt.

*sau khi tìm hiểu mấy phút thì 2666 là câu khen kiểu, “a thật lợi hại”, còn 188 thì cách hiểu không cố định, có thể hiểu là chúc phát tài, chúc sự nghiệp thăng tiến etc, còn có cách hiểu nữa là muốn ôm ôm.

Hai anh giai định gửi gắm gì cho nhau thì không rõ lắm =.,=

*chua mi mi:

52. Chương 52

Ăn buffet đáng lẽ ra là sở trường của Phương Trì, một người chấp ba người không thành vấn đề, thế nhưng hôm nay cậu lại ăn không nhiều, sợ ăn quá nhiều dầu mỡ lại đau bụng, Tôn Vấn Cừ thì ngược lại, ăn nhiều hơn bình thường một chút.

Lúc ăn xong đi ra khỏi nhà hàng, hắn cảm thấy có hơi chướng bụng, hai người Mã Lượng lái xe đi trước, Tôn Vấn Cừ ném chìa khóa xe cho Phương Trì: “Cậu lái đi, tôi ăn no.”

“À.” Phương Trì gật đầu, mở cửa ghế lái ra ngồi vào.

“Hôm nay về rồi đừng học nữa,” Tôn Vấn Cừ lên xe, “Nghe nhạc, chơi với Hoàng tổng một lúc, mười giờ là ngủ được rồi.”

“Ừ,” Phương Trì đáp, “Hoàng tổng giờ không chơi với tôi nữa rồi, còn không thèm nhìn tôi nữa, trước đây còn liếc mắt một cái, giờ căn bản coi tôi là không khí.”

Tôn Vấn Cừ nở nụ cười: “Thù dai thật.”

“Thi xong rồi tôi mang nó đến cho anh xem,” Phương Trì nói, “Giờ béo như lợn rồi, tôi đang bắt đầu giảm bữa ăn cho nó.”

“Cậu cũng sắp rồi, ông bà nội chỉ chờ cậu về để cho heo ăn thôi.” Tôn Vấn Cừ nói.

“Sao tôi cảm giác…” Phương Trì vừa lái xe vừa quay đầu qua liếc nhìn hắn, “Anh cũng gầy đi?”

“Mùa hè mà, rụng lông rồi thì nhìn ra được gầy,” Tôn Vấn Cừ cười, “Gần đây tôi cũng mệt, chú Lượng Tử của cậu muốn đưa bộ tác phẩm kia đi triển lãm, thời gian đã eo hẹp rồi, nhiệm vụ quan trọng còn yêu cầu cao nữa.”

“Anh bảo một lần vào khoản lớn, là cái này đúng không?”Phương Trì hỏi.

“Ừ,” Tôn Vấn Cừ ngẫm lại liền nói, “Cám ơn tiền lì xì của cậu.”

Phương Trì cười ha ha, một lúc sau lại hỏi: “Tối nay anh ở đâu?”

“Ở chỗ Lượng Tử chứ đâu,” Tôn Vấn Cừ quay đầu ra nhìn ghế sau, “Mấy thứ tôi làm đều mang theo rồi, tối nay phải bàn bạc với nó.”

“Cả đêm à?” Phương Trì nhíu mày.

“Xem xem, cả đêm thì cũng không sao, mai đến đón cậu, đưa cậu đến phòng thi, rồi tôi đến khách sạn ngủ bù,” Tôn Vấn Cừ nói, “Buổi trưa cậu nghỉ ngơi, chiều tôi lại có thể ngủ bù tiếp.”

“Đúng rồi,” Phương Trì liếc mắt nhìn hắn, “Là…có thể… mai có thể tiện đường đón thêm một người không? Bạn học tôi.”

“Là bạn thân kia của cậu à?” Tôn Vấn Cừ hỏi.

“Ừ,” Phương Trì gật đầu, “Nó…mâu thuẫn với gia đình cũng lâu rồi, vẫn luôn ở nhà dì, ngày mai đi thi tự

nó ngồi xe buýt đến, tôi nghĩ, nếu mà tiện đường thì chở nó luôn?"

"Được, không thành vấn đề," Tôn Vấn Cừ chậm rãi xoay người, "Đến giờ này rồi mà còn ầm ĩ với gia đình cũng giỏi thật, không sợ ảnh hưởng rồi thi không tốt à?"

Phương Trì không nói gì, im lặng nửa buổi mới thở dài: "Chuyện ngoài ý muốn."

Xe lái đến dưới tầng, Phương Trì xuống xe, nhìn Tôn Vấn Cừ xuống xe từ bên kia rồi vòng qua đây.

"Lên đi," Tôn Vấn Cừ vỗ sau lưng cậu, "Nghỉ ngơi sớm chút."

"À." Phương Trì đứng không nhúc nhích.

"Sao thế?" Tôn Vấn Cừ mở cửa xe, chuẩn bị lên xe.

"Không sao." Phương Trì nhìn hắn.

"Trên mặt tôi có thịt bò khô à?" Tôn Vấn Cừ sờ mặt.

"Không," Phương Trì cười, hơi ngượng ngùng nắm tóc, "Tôi hình như là...lâu lắm rồi không được nhìn thấy anh."

"Vậy muốn nhìn thêm một lúc không?" Tôn Vấn Cừ dựa vào cửa xe, lấy điện thoại ra bật đèn pin rọi sáng mặt mình, "Độ phân giải cao không nhòe."

"....Thôi," Phương Trì nhìn hắn, "Làm tôi sợ chết."

"Tôi đi đây," Tôn Vấn Cừ lên xe, hạ cửa kính xe xuống, "Ngày mai đến đón cậu, mang đồ ăn sáng đến cho cậu."

"Được," Phương Trì chậm rãi lùi về hành lang, "Ngủ ngon, đến chỗ Mã Lượng rồi thì nói cho tôi một tiếng."

"Ừ, ngủ ngon." Tôn Vấn Cừ phất tay một cái, lái xe đi.

Phương Trì trở về nhà, chuẩn bị đồ đạc, túi đựng văn phòng phẩm cần dùng cho ngày mai vào trong cặp để cạnh cửa, sau đó tắm gội, gọi điện cho Tiếu Nhất Minh bảo mai cậu chờ ở ngã tư, rồi tóm lấy Hoàng tổng béo ị từ trên ghế sofa đến xoa xoa một lúc.

Nói ra thì, vậy mà chẳng căng thẳng mấy, có thể là vì có Tôn Vấn Cừ đến, cậu cảm thấy như thể có một chỗ dựa.

Tôn Vấn Cừ gửi tin nhắn tới, bảo là đã tới nhà Mã Lượng rồi, cậu cũng cảm thấy buồn ngủ.

Thế nên, nằm xuống là ngủ, cứ thế ngủ một giấc đến tận lúc đồng hồ báo thức vang lên.

Rời giường một lúc, cảm giác hồi hộp mới đột ngột trở lại.

Chính là ngày hôm nay, hai tiếng nữa, là phải vào phòng thi, mang theo mong đợi của chính mình với chính mình, còn có cả...mong đợi của Tôn Vấn Cừ, đúng, Tôn Vấn Cừ có mong đợi đối với cậu.

Phương Trì rửa mặt xong, kiểm tra lại đồ đạc phải mang đi, điện thoại Tôn Vấn Cừ gọi tới.

"Tôi xuống ngay đây." Phương Trì nhìn xuống xe dưới tầng.

Bữa sáng Tôn Vấn Cừ mang cho cậu cũng không tệ lắm, là tào phớ và tiểu long bao, đều vẫn còn nóng hổi.

"Nhà bạn học cậu đi hướng nào?" Tôn Vấn Cừ hỏi.

"Từ ngã tư rẽ đi trường bọn tôi thì đừng rẽ, đi thẳng là được, thêm hai ngã tư nữa là tới, tôi bảo cậu ấy chờ ở ngã tư rồi," Phương Trì mở hộp đồ ăn sáng ra, "Hai phần? Anh chưa ăn à?"

"Tôi ăn rồi," Tôn Vấn Cừ nói, "Phần kia là mua thêm, sợ bạn học cậu chưa ăn sáng."

"À," Phương Trì nhìn hắn, "Anh cũng chu đáo thật đấy."

"Bạn học kiêm bạn thân của con trai tôi," Tôn Vấn Cừ cười nói, "Phải chu đáo mới được."

Lái xe đến ngã tư, Tiếu Nhất Minh đã chờ sẵn, Phương Trì xuống xe để cho cậu bò vào ghế sau rồi mới lên lại xe: "Đây là Tiếu Nhất Minh, bạn thân của tôi, còn đây là bạn tao, Tôn Vấn Cừ."

"Cảm ơn anh Tôn." Tiếu Nhất Minh ở ghế sau nói một câu.

"Gọi là chú chứ," Phương Trì nói, đưa đồ ăn sáng cho cậu, "Ăn chưa? Chưa ăn thì ăn cái này đi."

"Chưa ăn," Tiếu Nhất Minh nhận lấy, hơi do dự liền hỏi môt câu, "Chú?"

"Ừ." Phương Trì gật đầu.

"Cảm ơn chú." Tiếu Nhất Minh dứt khoát đổi cách xưng hô.

"Không có gì." Tôn Vấn Cừ cười trả lời, nhìn qua gương chiếu hậu.

Tiếu Nhất Minh à, cậu bé này trông cũng không tệ, vẻ ngoài đoan chính, thế nhưng có thể nhìn ra được, tâm trạng không được trọn vẹn như Phương Trì, nhìn như có chuyện gì đó trong lòng.

Xem ra, "mâu thuẫn" với người nhà, cũng không phải mâu thuẫn nhỏ.

Gần địa điểm thi không được đậu xe, Tôn Vấn Cừ để hai người bọn họ xuống xe ở cổng địa điểm thi, rồi lái đến bãi đậu xe bên cạnh.

"Còn đủ thời gian," Phương Trì nằm nhoài trên cửa kính xe nói, "Anh dừng xe xong rồi thì đến đây đi."

"Hả?" Tôn Vấn Cừ ngây người, "Cậu không vào à?"

"Anh đến rồi thì tôi vào," Phương Trì bám lấy cửa kính xe nhảy nhảy, "Tôi…hơi căng thẳng, không hiểu là làm sao."

"Vậy thì cậu chờ tôi đi." Tôn Vấn Cừ cười.

"Ừ." Phương Trì đáp một tiếng.

Xe đến đưa con em đi thi cũng không ít, đến rồi đều không đi, chờ đến trưa đón luôn, trong bãi đậu xe đã không còn chỗ trống, cũng may là xe Tôn Vấn Cừ nhỏ, có thể chen vào một chỗ chỉ khoảng nửa ô đỗ xe.

Dừng xe rồi, hắn nhìn đồng hồ, chạy chậm về hướng cổng địa điểm thi.

Phương Trì vẫn đứng ở đó, vừa nhìn thấy hắn liền nhảy tới: "Làm sao bây giờ, tôi hồi hộp."

"Hồi hộp là bình thường," Tôn Vấn Cừ cầm lấy tay cậu, xoa xoa, "Thi đại học, ai cũng hồi hộp cả, quyết định nộp giấy trắng cũng sẽ hồi hộp, huống hồ là cậu còn muốn thi tốt."

"Anh nói xem, tôi có thể thi được không?" Phương Trì nắm cỏ bốn lá trong cổ áo, "Thiên linh linh địa linh linh…"

“Cậu cứ làm của cậu, theo thói quen bình thường là được,” Tôn Vấn Cừ vỗ lên mặt cậu, “Chắc chắn không thành vấn đề.”

“Ừ, được.” Phương Trì gật đầu, lại nhảy ra, “Được rồi, tôi không hồi hộp nữa, giờ anh đến khách sạn ngủ bù lại sức à?”

“Không ngủ bù,” Tôn Vấn Cừ nói, “Tôi cũng hồi hộp, không ngủ được, chốc nữa Lượng Tử tới gặp tôi, bọn tôi tìm chỗ nào đó ngồi nói chuyện, cậu đi vào đi.”

Phương Trì hít một hơi, quay người đi được hai bước lại dừng, dừng một lúc liền đi về trước mặt Tôn Vấn Cừ, cầm lấy tay hắn, dùng sức mà nắn bóp hai cái, rồi mới một lần nữa quay người chạy vào cổng địa điểm thi.

Tôn Vấn Cừ chờ cho không thấy bóng người cậu nữa rồi mới nhăn răng vẩy tay, Phương Trì căng thẳng quá mức, bóp một cái này suýt nữa bóp tay hắn gãy luôn.

Sau khi tiếng chuông báo kỳ thi bắt đầu reo lên, Tôn Vấn Cừ nhận được điện thoại của Mã Lượng, hai người bọn họ hẹn nhau ở bãi đậu xe, tìm một quán cà phê gần đó vào ngồi, tiếp tục trò chuyện về bản thiết kế hôm qua còn đang nói dở.

“Chờ đợi” lần này, Mã Lượng định mang đi tham gia một triển lãm các thiết kế trong mấy năm diễn ra vào cuối năm nay, tham gia triển lãm đều là một vài tác phẩm tương đối hiện đại và có nét mới.

Chính là kiểu ba coi thường nhất, ông cho rằng mấy thứ này không có gốc rễ, chỉ có bề nổi.

Tôn Vấn Cừ cảm thấy, không thể phủ nhận là có thứ như thế tồn tại, nhưng hắn sẽ không như vậy, điều hắn muốn là, trên cùng một cái gốc, phải nảy ra những mầm khác nhau.

Mã Lượng tán thành với ý nghĩ của hắn cùng với bản thiết kế đầu tiên, hai người bọn họ giờ đang thảo luận xem những thứ này nên chú trọng tính thực dụng hơn, hay là hiệu quả thị giác hơn.

“”Trưởng thành“, chính là từ lúng túng đến trôi chảy, từ không thực tế đến thực tế,” Tôn Vấn Cừ nhấp một ngụm cà phê, “Tao cần ba tác phẩm để thể hiện quá trình này.”

“Cũng đừng quá, quá lộn xộn.” Mã Lượng nói.

“Tao hiểu ý mày,” Tôn Vấn Cừ cười, “Tao sẽ không làm quá dị dạng đâu, hiện giờ, cái lọ này mày thấy nó kỳ quặc, nhưng nó không phải kiểu kỳ quặc khó coi.”

Mã Lượng gật đầu.

“Thêm vào hai cái nữa, có thể nhìn ra được ý tứ,” Tôn Vấn Cừ nói, “Tao trong tháng này chắc sẽ làm ra được.”

“Tháng này mày có, có thời gian à?” Mã Lượng cười nhìn hắn.

“Muốn có thì sẽ có.” Tôn Vấn Cừ cũng cười.

Hai người hàn huyên trong quán cafe một lúc lâu, nhìn đồng hồ đã 11 giờ rồi, Tôn Vấn Cừ định đi ra bên ngoài địa điểm thi chờ.

“Chìa khóa cho mày,” Mã Lượng nói, “Tao đi về, về trước.”

“Mày không đón cháu trai lớn mày à?” Tôn Vấn Cừ hỏi.

“Không đón, cậu ta thấy, thấy tao, tình cảm dâng trào với, với mày lại không bày, bày tỏ ra được.” Mã Lượng nói.

Bên ngoài địa điểm thi đã có không ít phụ huynh đứng giữa nắng chờ, Tôn Vấn Cừ không muốn tắm nắng, nhưng loanh quanh hai vòng, bóng cây nào cũng đã có người rồi, hắn đành phải đi vào siêu thị đối diện, mua hai chai nước uống, vừa uống vừa nhìn.

Tiếng chuông báo kết thúc giờ thi vang lên khoảng một lúc, các thí sinh bắt đầu ra ngoài.

Tôn Vấn Cừ vừa đi ra khỏi siêu thị liền nhìn thấy Phương Trì bên trong đám người hết nhìn đông lại nhìn tây, hắn vẫy tay, Phương Trì lập tức nhìn thấy hắn, cười đến mức không còn thấy tổ quốc đâu.

“Tôi cảm thấy cũng không tệ lắm!” Phương Trì còn chưa chạy tới trước mặt hắn đã hô lên, “Cũng được!”

“Thế à?” Tôn Vấn Cừ nở nụ cười, “So đáp án rồi à?”

“Không so, thi rồi thì mặc kệ,” Phương Trì cười khà khà vui vẻ, “Dù sao tôi cũng cảm thấy rất tốt, văn thì chúng tôi trước đó đã làm một đề tương tự rồi, thêm thắt thêm một ít là viết ra được.”

“Vậy thì tốt,” Tôn Vấn Cừ gảy một cái trên mặt cậu, “Ăn gì đi?”

“Chờ đã,” Phương Trì rút điện thoại di động ra từ một bên cặp, “Tôi…”

“Bạn học của cậu đi cùng không?” Tôn Vấn Cừ hỏi một câu.

“Tôi không biết, để tôi hỏi nó xem,” Phương Trì cúi đầu gọi, “Mày ở đâu? A? Mẹ mày…thật à? Cùng tới à?”

Nói vài câu xong, Phương Trì dập điện thoại, trông có vẻ rất thoải mái, nhìn về hướng cổng địa điểm thi: “Ba mẹ nó đến đón nó rồi, chắc là vẫn xót con trai.”

Ba mẹ Tiếu Nhất Minh vẫn tới đón Tiếu Nhất Minh, điều này khiến cho thứ gì đó vẫn luôn đè nặng trong lòng Phương Trì như được thoáng lỏng đi một chút, cảm giác thở cũng dễ dàng hơn nhiều.

Buổi trưa cậu muốn đi ăn thịt, Tôn Vấn Cừ dẫn cậu đi ăn một bữa sườn bò, còn rất ngon.

Khách sạn Mã Lượng đặt phòng trước cũng không quá xa địa điểm thi, lái xe mười mấy phút là tới, còn là một phòng đôi rất cao cấp.

“Chú Lượng Tử cũng quá quan trọng rồi,” Phương Trì nhìn hết từ ngoài vào trong, “Phòng xịn thế này ngủ mỗi hai buổi trưa, lỗ thật.”

“Cậu nghĩ nhiều thật đấy,” Tôn Vấn Cừ nở nụ cười, “Cũng có bắt cậu bỏ tiền đâu.”

“Tôi sợ tôi không ngủ được.” Phương Trì gãi đầu.

“Ngủ một lúc thử xem,” Tôn Vấn Cừ bật điều hòa trong phòng lên, ngồi vào trước bàn phòng khách, “Cậu ngủ đi, tôi ở đây.”

“Làm việc à?” Phương Trì hỏi.

“Ừ, buổi sáng nói chuyện một lúc, có nhiều chỗ phải thay đổi,” Tôn Vấn Cừ nhìn đồng hồ, “Đến giờ tôi sẽ gọi cậu dậy, yên tâm ngủ đi.”

Tôn Vấn Cừ mang theo một cặp giấy tờ, bên trong đều là bản vẽ giấy, giống như mấy tờ cậu nhìn thấy đợt Tết, đều đánh số theo ngày tháng, có bản còn viết chữ gì đó bên cạnh.

Phương Trì đứng phía sau nhìn hắn.

Giờ trời đang nóng, Tôn Vấn Cừ mặc áo phông trắng, quần thể thao đen, nhìn vừa nhàn nhã vừa tùy ý, khiến người ta rất thoải mái, nhìn thấy hắn đều không thấy nóng nữa.

Đương nhiên, cũng có thể là vì trong phòng đang bật máy điều hòa…

Phương Trì đi vào buồng tắm, lao vào tắm, thật ra cậu cũng không nóng lắm, trong phòng thi có máy điều hòa, lúc ăn cơm cũng có điều hòa, có chăng là cảm thấy căn phòng đắt như thế, không tắm không đi tiểu thì lại hơi tiếc.

Lúc tắm xong đi ra, cậu hơi giật mình phát hiện Tôn Vấn Cừ đang nằm nhoài trên bàn.

"Anh..." Phương Trì đi tới nhìn thử, tay vốn định đẩy hắn liền dừng lại, Tôn Vấn Cừ hình như là đang ngủ, cậu do dự, nhỏ giọng nói, "Anh lên giường ngủ đi?"

"Ngủ của cậu đi," Tôn Vấn Cừ mở một con mắt ra, "Tôi không phải đang ngủ."

"Vậy anh làm gì?" Phương Trì ngây người.

"Suy nghĩ," Tôn Vấn Cừ liền nhắm hai mắt lại, "Nhanh đi nghỉ đi, chiều còn thi nữa."

"À." Phương Trì đáp một tiếng rồi đi vào phòng trong.

Giường cũng rất dễ chịu, cậu nằm xuống chẳng bao lâu đã ngủ.

Buổi chiều, Tôn Vấn Cừ gọi cậu dậy sớm, sau đó đưa cậu đến địa điểm thi.

Trải qua cuộc ác chiến sáng nay, cảm giác hồi hộp của Phương Trì đã biến mất, hai tiếng buổi chiều này cậu tập trung vô cùng, nằm sấp trên bàn tính toán loạch xoạch, viết đầy giấy nháp, làm xong bài rồi vẫn còn thừa thời gian, cậu liền nhanh chóng kiểm tra lại bài mấy lần.

Lúc đi ra phòng thi, không hiểu sao lại cảm thấy bước chân rất nhẹ.

Tôn Vấn Cừ cắn cây kem đứng ở tán cây ven đường đông cứng, vừa nhìn thấy cậu ra liền đưa một cây tới: "Ăn nhanh, mới mua xong."

"Tôi cảm tưởng," Phương Trì vừa xé vỏ que kem vừa nói, "Tôi sẽ thi được thủ khoa."

"Có lý tưởng vĩ đại thế này cũng tốt." Tôn Vấn Cừ gật đầu.

"Anh không thể phối hợp một chút à?" Phương Trì cười, "Cổ vũ tôi tí chứ."

Tôn Vấn Cừ giơ cây kem trong tay lên, "Oppaaa, oppa siêu giỏi luôn, oppa chắc chắn sẽ được thủ khoa mà, hwaiting hwaiting!"

“Ôi!” Phương Trì nhanh chóng nhìn xung quanh, cúi đầu rồi đi về phía trước.

Tuy nói thi được thủ khoa là lý tưởng xa vời, lần thi đại học này có lẽ không thể nào thực hiện được, cũng không ai định sau đó lại thi thêm mấy lần để thực hiện, nhưng tâm trạng Phương Trì lần này thật sự không tệ.

Hai ngày kỳ thi diễn ra, ngoài buổi sáng ngày đầu tiên cậu hơi hồi hộp còn suýt nữa bóp nát tay Tôn Vấn Cừ, sau đó liền ổn định lại, lúc nào rời khỏi địa điểm thi miệng cũng nhếch, cuối cùng thi xong tiếng Anh, lúc đi ra dưới bàn chân như thể có gắn lò xo, nếu không phải người bên cạnh đông đúc làm cậu không thể bay lên, cậu chắc đã có thể cứ thế bay thẳng lên trời.

“Giải phóng rồi!” Phương Trì dựa vào trên ô tô, hô một tiếng rất lớn, “Giải phóng rồi!”

“Còn muốn quay lại trường không?” Tôn Vấn Cừ cười hỏi cậu.

“Không cần, có điểm rồi mới về, còn cái gì mà bữa ăn chia tay nữa,” Phương Trì nghiêng đầu đi nhìn hắn, khà khà ha ha mà cười, “Sao tôi lại vui thế nhỉ, không ngừng được.”

“Có người khóc đấy,” Tôn Vấn Cừ liếc mắt nhìn ra ngoài cửa xe, một học sinh nữ đang vừa đi vừa khóc, bố mẹ cô bé vẫn luôn đi bên cạnh an ủi, ”Lần này cậu làm bài không tệ nên mới không khóc.

“Làm bài tệ thì tôi cũng không khóc,” Phương Trì chậc một tiếng, “Cũng chẳng ai mắng tôi.”

Tôn Vấn Cừ cười, không nói gì.

Cậu suy nghĩ xong liền chép miệng, “Tôi không phải là có ảo giác chứ, nếu thật sự là ảo giác tôi sẽ không khóc đâu, mà cứ thế ngất đi luôn.”

“Sẽ không,” Tôn Vấn Cừ vỗ lên bả vai cậu, “Mấy câu trước đó cậu gửi tới cho tôi, nếu có thể làm được, là không phải ảo giác rồi.”

“Không phải đang an ủi tôi đấy chứ.” Phương Trì nhìn hắn.

“Không phải,” Tôn Vấn Cừ trả lời rất chắc chắn, rồi lại bồi thêm một câu, “Cậu phải tin tưởng học bá chứ.”

“Ừm!” Phương Trì vỗ chân.

Vốn là Mã Lượng còn định mời Phương Trì ăn một bữa, xem như là chúc mừng, kết quả là chú chó Phương Trì không ngừng cào móng mà nói phải về nhà, về thôn gặp ông bà.

Tôn Vấn Cừ đành phải cùng cậu đi thu dọn, xách theo Hoàng tổng, ăn tô mì dưới tầng, rồi lái xe về luôn.

"Nếu anh mệt thì nói, để tôi lái." Phương Trì nói, "Giờ tôi đang phấn chấn lắm, có thể lái một đường đến sáng mai không ngủ gật."

"Hôm qua tôi ngủ được lắm, không sao," Tôn Vấn Cừ nhìn cậu, "Cậu thả lỏng một lúc đi, chợp mắt một lúc."

"Không cần! Tôi đang hào hứng lắm," Phương Trì dựa vào xe nhìn ra bên ngoài cửa sổ, âm thanh liền hạ thấp, nhỏ giọng nói một câu: "Nhờ có...có anh, nếu không có anh nói với tôi mấy câu kia, giúp tôi ôn bài, hôm nay tôi không thể nào vui được thế này."

Lúc Phương Trì nói ra những câu này, hai mắt vẫn luôn nhìn ra bên ngoài, cũng không nhìn về hướng Tôn Vấn Cừ, Tôn Vấn Cừ cười, đoán là cậu đang ngượng ngùng.

"Bà nội bảo tôi gầy đi, không thì mấy hôm nay cậu làm đồ ăn khuya cho tôi đi, coi như cảm ơn," Tôn Vấn Cừ mở nhạc, mấy bài hát trong xe hắn vẫn chưa đổi, đều là mấy bài rất chậm rãi.

"Được, anh có thể chọn, nhưng mà chỉ được chọn cacao với chè vừng thôi, cái khác tôi không biết làm." Phương Trì nói.

"Thế là đủ rồi." Tôn Vấn Cừ nói.

Con đường về nhà ông bà Phương Trì khá dễ đi, có một đoạn đường sau Tết còn sửa qua, chạy rất thoải mái.

Lái xe được một phần ba lộ trình, Phương Trì vốn luôn ngồi trên ghế phụ ngắm phong cảnh thi thoảng ư hừ hai câu đã chẳng còn âm thanh.

Tôn Vấn Cừ liếc mắt nhìn cậu, đã ngủ rồi.

Nhíu mày ngủ còn rất sâu, lúc xe đi qua ổ gà, Tôn Vấn Cừ không tránh, xe tròng trành, vậy mà cậu cũng chẳng động đậy tí nào.

Tôn Vấn Cừ giảm nhẹ máy lạnh trong xe.

Có lẽ là thật sự mệt mỏi, Phương Trì chưa bao giờ học tập giỏi giang mỗi ngày tiến về phía trước, nhìn trạng thái trước đây của cậu, cũng chỉ là nửa học nửa chơi mà duy trì thành tích trung bình lơ lửng.

Nghiến răng nghiến lợi hơn nửa năm nay cũng chẳng dễ dàng gì, Tôn Vấn Cừ lúc mới đầu giúp cậu ôn tập

còn thật sự không nghĩ tới, cậu vẫn có thể tiếp tục kiên trì đến cùng.

Cũng rất có quyết tâm.

Điện thoại Phương Trì để trong cặp sách ném ở ghế sau kêu.

Có điều, Phương Trì ngủ rất say, hoàn toàn chẳng nghe thấy, Tôn Vấn Cừ do dự xem có nên gọi cậu dậy không, ngẫm nghĩ lại, sợ là ba mẹ Phương Trì gọi tới hỏi tình hình, thế nên liền đẩy cậu một cái: "Này!"

Phương Trì không nhúc nhích, Tôn Vấn Cừ thả lỏng chân ga, dừng xe ven đường, cầm cặp của cậu đặt xuống trên người cậu: "Con trai! Điện thoại!"

"Hả?" Phương Trì giờ mới dụi hai mắt rồi đáp.

"Điện thoại cậu kêu kìa," Tôn Vấn Cừ nói, "Ba mẹ cậu gọi đến à?"

"À, chắc không phải đâu," Phương Trì mơ màng lấy điện thoại di động ra nhìn, "Là Tiếu Nhất Minh."

Tôn Vấn Cừ tiếp tục lái xe về phía trước, Phương Trì nhận điện thoại: "Alo?"

"Chìa khóa căn phòng kia của mày, còn đặt trên khung cửa không?" Giọng Tiếu Nhất Minh vang lên.

"Còn," Phương Trì ngồi thẳng dậy, "Sao thế?"

"Tao đến chỗ mày ở một đêm, được không?" Giọng Tiếu Nhất Minh không lớn, "Tao...ở chỗ dì tao cũng không ở lại nổi nữa."

"Không phải chứ," Phương Trì sửng sốt, "Ba mẹ mày không phải đã đưa đón mày đi thi rồi à? Không phải đã hòa giải rồi à? Sao lại còn phải thế?"

"Không đến đón đưa tao," Tiếu Nhất Minh nhỏ giọng nói, "Tao lừa mày thôi, sợ ảnh hưởng đến tâm trạng của mày."

Phương Trì dập điện thoại rồi, qua nửa buổi vẫn chẳng thể nói nên lời.

Tôn Vấn Cừ không biết Tiếu Nhất Minh và cậu hàn huyên chuyện gì, có lẽ cũng chẳng phải chuyện gì vui vẻ, hắn cũng không hỏi nhiều, chỉ chỉnh nhạc to lên một chút.

Xe quẹo vào con đường nhỏ, lúc còn khoảng nửa tiếng nữa là tới làng, Phương Trì quay đầu sang nhìn hắn: "Tối nay, hai chúng ta...tâm sự đi?"

53. Chương 53

"Tối?" Tôn Vấn Cừ ngây người, "Cậu không mệt à?"

"Không mệt lắm," Phương Trì xoa mũi, cau mày, "Tôi chỉ là muốn...tâm sự thôi."

"Được." Tôn Vấn Cừ không nói gì thêm nữa, chỉ gật đầu.

"Mâu thuẫn" của Tiếu Nhất Minh với trong nhà, xem ra cũng không phải chỉ là một chút, cũng không phải mâu thuẫn bình thường, mâu thuẫn này còn có thể ảnh hưởng trực tiếp tới tâm trạng của Phương Trì.

Xe vẫn luôn lái tới sân sau, Phương Trì không nói gì nữa, không biết là đang nghĩ gì.

Ông nội bà nội cũng không biết bọn họ sẽ về lúc này, giờ đang chuẩn bị đi ngủ.

Tiểu Tử ở sân trước chắc đã nghe được tiếng động ở phía sau, không thì là ngửi thấy mùi, vừa chạy vừa kêu.

"Là ai!" Ông nội nhặt cái cuốc đi ra.

"Con con con con," Phương Trì hô liên tiếp, "Ông nội! Là con! Con với Thủy Cừ!"

"Tiểu Trì?" Ông nội bật đèn sân sau lên, kinh ngạc trên mặt còn chưa biến mất, nụ cười đã lộ ra, "Ai u, sao hai đứa lại về giờ này!"

"Cái gì?" Bà nội chạy tới, "Thằng ranh con về rồi à?"

"Cậu ấy không chờ được," Tôn Vấn Cừ khóa xe, "Giục phải về ngay, vừa ra khỏi phòng thi là lái xe về luôn."

Ông bà nội có lẽ cũng nhớ Phương Trì, vừa thấy Phương Trì về rồi, cảm thấy cũng không cần ngủ nữa, vội vội vàng vàng chuẩn bị đồ ăn cho bọn họ.

"Chắc chắn chưa ăn đâu mà!" Bà nội nói xong liền đi về phía nhà bếp.

“Ăn rồi, thật mà,” Phương Trì ôm Tiểu Tử, cười nói, “Ăn rồi mới về.”

“Thế thì cả đường lái xe về cũng đói bụng điên rồi,” Bà nội nói, “Là Thủy Cừ lái xe phải không, con không đói thì người ta cũng đói.”

“Cháu không đói,” Tôn Vấn Cừ đặt balo mèo lên trên bàn, Tiểu Tử lập tức lao qua, chân trước bám lên mép bàn nhìn vào bên trong, Hoàng tổng ở trong phát ra âm thanh ngao ngao.

“Chắc chắn đói mà!” Bà nội nói to hơn, đi vào nhà bếp.

Ông nội không hiểu chuyện thi đại học lắm, cũng không nói chuyện bọn trẻ con thi đại học với người trong thôn, chỉ biết đây là một kỳ thi rất khó, giờ mới kéo Phương Trì tới hỏi.

Tuy cảm thấy Phương Trì thi đại học có ra sao cũng được, nhưng lúc nghe thấy Phương Trì nói bản thân cảm giác thi cũng không tệ lắm, ông nội vẫn nở nụ cười rất vui vẻ.

“Vậy sẽ phải học lên đại học à? Có thông báo chưa?” Ông nội hỏi.

“Còn chưa có đâu, trước tiên phải xem kết quả đã, rồi mới điền nguyện vọng, người ta chọn xong rồi mới thông báo,” Phương Trì cười giải thích cho ông.

“Vậy nguyện vọng phải điền thế nào? Muốn học chỗ nào thì điền à?” Ông nội lại hỏi.

“Không phải, cái này kể ông cũng không hiểu, dù sao thì con cũng xem rồi điền,” Phương Trì gãi đầu, “Con cũng chưa nghĩ ra đây.”

“Nhờ Thủy Cừ nghĩ giúp con,” Ông nội nói, “Nó hiểu nhiều lắm.”

“Con cũng chưa điền bao giờ, con chỉ tốt nghiệp cấp ba thôi,” Tôn Vấn Cừ cười, “Không giỏi bằng cậu ấy.”

“Thật?” Ông nội rất ngạc nhiên, nhìn Phương Trì, “Vậy con còn giỏi hơn cả Thủy Cừ nữa?”

“Đúng vậy.” Tôn Vấn Cừ gật đầu.

“Anh mau thôi đi,” Phương Trì bị bộ dạng đàng hoàng trịnh trọng của Tôn Vấn Cừ làm cho có hơi ngượng ngùng, cúi đầu dẫn Tiểu Tử đi vào nhà bếp, “Bà ơi, nấu ít sủi cảo đi bà!”

Bà nội nấu sủi cảo, Tôn Vấn Cừ ăn hai ba cái, Phương Trì xem ra là khoảng thời gian này đã lao động trí óc tiêu hao năng lượng rất nhiều, cho dù trong lòng có chuyện, nhưng vẫn cắm mặt ăn hai mươi ba mươi

cái mới dừng lại.

"No căng rồi," Cậu sờ bụng, "Lâu lắm rồi không ăn được đã thế này."

"Bảo con ăn gì ngon bồi bổ rồi, con không ăn à?" Bà nội xót xa sờ mặt cháu, "Đã gầy đến mức chỉ còn mỗi da bọc xương rồi."

"Bà nói quá," Phương Trì nở nụ cười, "Đi đâu tìm ra được xương nhiều thịt thế này, con chỉ là thấy ăn ở nhà đã hơn bình thường thôi."

"Vậy lần này về phải ăn nhiều một chút!" Bà nội vỗ vỗ cậu.

Ăn sủi cảo xong, ông bà nội đều đi ngủ, Tôn Vấn Cừ giờ mới mở balo mèo ra, lúc lấy Hoàng tổng ra ngoài hắn sợ hết hồn: "Ôi mẹ ơi! Sao mà béo thành thế này!"

Hoàng tổng béo ị ôm cổ tay hắn meo meo, điệu chảy nước.

"Nghe nói là sau khi triệt sản xong sẽ đều béo lên, ăn được nhiều hơn trước đây," Phương Trì vẫn hơi mê man với việc Hoàng tổng từ một thiếu niên thanh tú đã biến thành con thái giám béo ú, "Lúc tôi phát hiện ra nó đã béo rồi."

"Trời ạ," Tôn Vấn Cừ giơ Hoàng tổng lên nhìn, cười ngặt nghẽo, lại ôm Hoàng tổng đưa tới trước mặt Tiểu Tử, Tiểu Tử sợ đến mức rũ hai tai, lùi phắt về phía sau vài bước, "Khí thế bá vương này!"

"Làm sao bây giờ?" Phương Trì nhìn Hoàng tổng hơi lo lắng "Tôi sợ nó bị tam cao*…"

**huyết áp cao, mỡ máu cao, đường trong máu cao.*

"Tặng cho tôi là được, tôi giảm béo cho nó." Tôn Vấn Cừ nói.

"Cho anh mượn." Phương Trì liếc mắt nhìn hắn.

"Keo kiệt." Tôn Vấn Cừ tặc lưỡi hai cái, ôm Hoàng tổng lên tầng.

Phương Trì vào phòng thu dọn qua, đầu tiên là kiểm tra xem trong tủ quần áo còn dấu vết Phương Huy để lại không, sau đó là dí mũi lên giường ngửi thử, có lẽ hai ngày trước bà nội vừa mới thay, ga trải giường và gối đều thơm ngát vì ánh nắng.

Tiếu Nhất Minh gọi mùi này là "mùi xác bọ nổ tung".

Nghĩ đến Tiếu Nhất Minh, cậu liền nhíu mày, lấy điện thoại ra gửi tin nhắn cho Tiếu Nhất Minh.

- Vào nhà chưa? Mấy hôm nay tao đều ở nhà ông bà, mày cứ ở đó đi.

- Ừ, vào rồi, cảm ơn.

Phương Trì định hỏi cậu xem rút cuộc là xảy ra chuyện gì, mà cuối cùng vẫn nhét điện thoại lại vào túi, cậu không thể nào ngờ được, ba mẹ Tiếu Nhất Minh ngay lúc thi đại học này mà còn không bỏ qua, giận đến mức độ vậy rồi.

Trong lòng ngột ngạt đến hoảng loạn.

Trên ban công ngoài cửa vang lên tiếng Tiểu Tử kêu vui vẻ, Phương Trì biết Tôn Vấn Cừ đang ở ngoài ban công.

Cậu mở cửa ra ngoài, bật đèn ban công lên, bật quạt điện nhỏ bên cạnh lên, buổi tối ở nông thôn trời rất mát mẻ, quạt điện chủ yếu chỉ để đuổi muỗi.

Hai bộ chậu hoa trước đó đặt trên bệ cửa sổ, giờ đều đang bày trên thành ban công, thành một vòng, lá xanh um tươi tốt, hoa đã hết rồi, mà lá cây vẫn dầy dặn, trông lá nào lá nấy đều xanh biếc như quả cầu lông.

"Cây này lớn rồi trông đẹp nhỉ," Phương Trì ngồi lên ghế, "Còn có thể mọc thành hình tròn."

"IQ này," Tôn Vấn Cừ cầm ấm đun nước đang nấu nước pha trà, "Đây là ba anh mất mấy ngày tỉ mỉ cắt tỉa đấy ạ."

"A?" Phương Trì lại gần, cầm một chậu lên xem, "Anh đúng là cái gì cũng biết nhỉ?"

"Là người thì biết." Tôn Vấn Cừ nói.

Phương Trì nhìn hắn cười.

Yên lặng một lúc sau, Tôn Vấn Cừ rót cho mình một chén trà, vừa dùng chân chơi với Tiểu Tử vừa nhìn cậu: "Cậu bạn thân kia của cậu, tên là Tiếu Nhất Minh nhỉ?"

Phương Trì liếc mắt nhìn hắn, rồi gật đầu: "Ừ."

"Cậu ta xảy ra chuyện gì?" Tôn Vấn Cừ lại hỏi.

“Là…” Giọng Phương Trì rất thấp, do dự nửa buổi mới nói rất nhỏ một câu, “là…nó…nó với anh…giống nhau…”

Tôn Vấn Cừ nhìn cậu không nói gì.

“Cũng…” Phương Trì vỗ lên chân, Tiểu Tử lập tức chạy tới, chân trước gác lên đùi cậu, “Cũng giống tôi.”

“Hả?” Tôn Vấn Cừ đáp một tiếng, giọng cũng hạ thấp xuống, “Bị gia đình cậu ta biết được?”

Phương Trì gật đầu.

Tôn Vấn Cừ không nói gì nữa, Phương Trì xoa đầu Tiểu Tử, sau một lúc lâu mới mở miệng: “Biết được lâu lắm rồi, là từ lúc anh đến gặp tôi.”

“Ừ,” Tôn Vấn Cừ nhấp ngụm trà.

“Không biết nói thế nào mà biết được, hình như nó có ầm ĩ một trận với mẹ,” Phương Trì nắm lấy tai Tiểu Tử xoa, “Rồi bị đuổi ra ngoài, sau đó vẫn luôn ở nhà dì, hôm đó thi xong môn văn, tôi không phải bảo gọi nó tới cùng đi ăn đó…”

“Cậu ta nói là ba mẹ tới đón?” Tôn Vấn Cừ hỏi.

“Thật ra là không đến, nó lừa tôi,” Phương Trì ngẩng đầu lên nhìn hắn, “Giờ đang ở nhà tôi, không có chỗ nào để đi cả.”

“Vậy à.” Tôn Vấn Cừ nhíu mày, dựa vào ghế tựa nhẹ nhàng lắc lư.

“Ừ,” Phương Trì kéo cái ghế sang bên cạnh hắn, giọng rất nhỏ, “Tôi rất khó chịu, chuyện này ấy.”

“Tôi biết,” Tôn Vấn Cừ nghiêng đầu đi nhìn cậu, “Nghĩ đến mình?”

“Cũng gần vậy,” Phương Trì chống cùi chỏ lên tay vịn ghế, nhẹ nhàng xoa thái dương, “Tôi… vẫn luôn sợ như vậy, anh biết đấy…nhà tôi như vậy…tôi thật sự…sợ lắm.”

Tôn Vấn Cừ thở dài, không nói gì.

“Nói cho tôi nghe được không,” Phương Trì nhìn hắn, “Anh…anh là thế nào…”

"Tôi mở lời cũng không khó," Tôn Vấn Cừ cười, "Quan hệ của tôi với ba tôi vốn đã không tốt rồi, lúc tôi nói căn bản cũng chẳng suy nghĩ gì, ông ấy giận, đánh tôi, tôi đều… không có cảm xúc gì cả."

Phương Trì cắn khóe miệng.

Cảm xúc lo lắng sợ sệt của Phương Trì, Tôn Vấn Cừ chưa từng được cảm nhận, hắn và ba mẹ sống trên mây cũng không tính là thân thiết, từ lúc hơi lớn rồi vẫn luôn đối đầu với ba, cảm giác lo lắng sợ hãi làm tổn thương ba mẹ, hắn dường như chưa từng có.

Thế nhưng hắn có thể tưởng tượng ra được, nếu như người nhà hay ba mẹ hắn, giống như người nhà Phương Trì, nhất là như ông bà nội, hắn cũng sẽ phấp phỏm như vậy.

Chỉ là, chuyện này hắn không đưa ra được kiến nghị, cũng không có cách nào an ủi được.

Chỉ có thể im lặng nhìn Phương Trì.

Có hơi đau lòng.

"Từ trước tới giờ tôi không hề muốn nghĩ tới những thứ này," Phương Trì tiện tay cầm lấy chén Tôn Vấn Cừ nhấp một ngụm trà, "Chỉ cảm thấy ngày nào chết đến nơi rồi tính, trước mắt cứ như vậy đi."

Tôn Vấn Cừ rót thêm trà vào trong chén.

"Anh từng có bạn gái đúng không," Phương Trì ngừng một lúc, "Phương Ảnh, tính là bạn gái nhỉ?"

"Đều là làm bừa thôi, có điều theo tiêu chuẩn lúc đó, có người bạn gái cũng được coi là theo xu hướng, Phương Ảnh rất đẹp," Tôn Vấn Cừ cười, "Sau đó không có nữa."

"Tại sao?" Phương Trì rất nhanh đã hỏi.

"Không tại sao cả, là phát hiện vẫn thích con trai chứ sao," Tôn Vấn Cừ nói, "Chuyện này cũng không phải cậu muốn đi bên trái thì sẽ sang trái, muốn đi bên phải thì hướng sang phải."

Phương Trì nhìn chằm chằm chậu hoa nhỏ trên ban công một lúc, rồi thở dài: "Đúng nhỉ."

Tôn Vấn Cừ đứng lên, nắm lấy bả vai cậu: "Còn chưa chết đến nơi, không muốn nghĩ thì đừng nghĩ vội, không dễ gì mà thi xong được, cứ thả lỏng đi đã, cái khác đừng để tâm tới vội."

Phương Trì không nói gì.

Tôn Vấn Cừ đi tới bên cạnh ban công, dựa vào lan can, đứng một lúc liền nhẹ nhàng nhảy lên, ngồi xuống trên lan can, ngước đầu nhìn lên trời cao.

Bầu trời đêm ở nông thôn vẫn luôn rất đẹp, ánh sao, mặt trăng, rõ ràng tới mức cảm tưởng chỉ cần nhảy lên là có thể hòa vào.

"Anh muốn uống cacao không? Hay là chè vừng?" Phương Trì sững sờ ngồi một lúc, rồi đứng lên hỏi một câu, ngẫm lại liền do dự, "Hôm nay trời nắng to, liệu có thể bị nhiệt không?"

"Nhiệt thì nhiệt, không thì cacao đi, cũng không có sẵn vừng, ông nội cậu chưa rang." Tôn Vấn Cừ nói.

"Ừ," Phương Trì quay người, đi về hướng cửa phòng ngủ.

Đi được mấy bước, tay đụng phải cửa liền dừng, quay người trở lại, đứng trước mặt Tôn Vấn Cừ.

Tôn Vấn Cừ vẫn ngồi trên lan can ngẩng đầu lên, cậu cũng cùng ngẩng đầu lên nhìn lên trời cao: "Đều là chòm sao tôi biết, chòm nào tôi cũng biết."

"Kỹ năng chó hoang cũng siêu thật." Tôn Vấn Cừ cười nói.

"Tôi cũng không thể..." Phương Trì đột nhiên nhỏ giọng nói, "Cũng không thể nói là còn chưa chết đến nơi được."

Tôn Vấn Cừ sững lại, cúi đầu nhìn cậu: "Hả?"

Phương Trì không nói gì, một lúc sau, cậu đưa tay ra ôm lấy eo Tôn Vấn Cừ, nghiêng mặt sang kề sát lên người Tôn Vấn Cừ.

Tôn Vấn Cừ ngây người, rồi đưa tay ra xoa tóc cậu.

Động tác này của Phương Trì nằm ngoài ý nghĩ của hắn, chuyện Tiếu Nhất Minh đối với cậu đã là đả kích rất mạnh rồi, cũng làm sâu hơn nỗi sợ hãi một ngày phải đối mặt với tình hình đó của cậu.

Tôn Vấn Cừ cảm giác, với tính cách của Phương Trì, hẳn là sẽ tiếp tục đè nén xuống.

Hiện giờ, một cái ôm bất thình lình này, lập tức làm hắn có tư vị không nói rõ được, như thể cảm nhận được rõ ràng hơn giãy dụa của Phương Trì.

Lúc hắn đang nghĩ xem phải nói gì, hoặc là thử làm rõ tâm trạng Phương Trì, Phương Trì đột nhiên nói

một câu: “Tim anh đập chẳng bình thường gì cả, có phải là hơi nhanh không vậy, ít vận động mà.”

“…Cậu nói gì thừa thãi thế,” Tôn Vấn Cừ nói, “Tôi thử ôm cậu như này xem, tim cậu đập có khi còn nhảy cả tim ra ấy chứ.”

Phương Trì cười vui vẻ, ôm hắn nở nụ cười tới nửa buổi vẫn chưa dừng lại được, người rung tới mức người hắn cũng lắc lư theo.

“Cậu không sao đấy chứ?” Tôn Vấn Cừ vỗ sau lưng cậu.

“Không sao,” Phương Trì buông hắn ra, xoa mũi, “Tôi chỉ nghĩ là…nếu như tôi cứ như thế….có phải là quá gì… Thôi, tôi không nói rõ được.”

Phương Trì quay người đi vào phòng mình.

“Không có gì,” Tôn Vấn Cừ ở phía sau cậu nói, “Có một số việc, không có cái gọi là có thể hay không thể, ”chết đến nơi rồi” còn cách cậu rất xa, xa tới mức cậu không cần nghĩ ngợi ngay, cậu không thể cứ tạo áp lực cho mình thế được, sẽ thành biến thái mất, thật sự đến ngày đó rồi, cậu sẽ biết phải làm thế nào.”

“Anh mới biến thái.” Phương Trì nói.

“Bỏ thêm ít hạt óc chó giã vào trong cacao biến thái đi.” Tôn Vấn Cừ cười.

“…Ừ.” Phương Trì đáp một tiếng.

Phương Trì mang hết socola mình chưa ăn hết về, nhưng không có hạt óc chó giã, chỉ có lạc giã, cậu cảm giác Tôn Vấn Cừ hẳn là không nhận ra được ăn khác nhau..

Lời Tôn Vấn Cừ nói, cậu không quá chắc chắn là có ý gì, nhưng người này vẫn luôn nhìn thấu được cậu, e là mình còn chưa nói được rõ ràng, Tôn Vấn Cừ đã hiểu được rồi.

Trước đây cậu chưa từng thực sự yêu thích một ai, bắt đầu từ ngày cảm giác được bản thân luôn bị hấp dẫn bởi con trai, cậu chỉ biết sợ hãi và phấp phỏm mà cẩn thận kiềm chế bản thân.

Không dám nghĩ nhiều, không dám nhắc tới với bất cứ người nào.

Cho dù là Tiếu Nhất Minh, cho dù là đồng loại cậu đã biết, còn ở ngay bên cạnh.

Cậu vẫn sẽ sợ hãi bất an.

Càng muốn mình như một người “bình thường”, lại càng phát hiện ra mình “không bình thường”.

Cảm giác này như hình với bóng mà bao vây lấy cậu, thở không thông, cũng không nhìn rõ đường.

Mãi đến tận lúc gặp phải Tôn Vấn Cừ.

Gã đàn ông còn chưa gặp mặt cậu đã ghét.

Từ ghét đến không ghét lắm rồi lại tới thấy người này rất thú vị, từng giọt từng giọt chậm rãi vô tình lộ ra trong lúc lơ đãng, dần dần hội tụ lại, trở thành một Tôn Vấn Cừ lúc thì ngây thơ, lúc thì thành thục, lúc thì động kinh, lúc thì mới mẻ, muôn màu muôn vẻ, cũng tràn đầy sức hấp dẫn với cậu.

Phương Trì thừa nhận, bản thân bị Tôn Vấn Cừ hấp dẫn, đâu chỉ là hấp dẫn, cậu thích nhìn hắn, thích nhìn hắn kéo đàn, thích nhìn hắn làm đồ gốm, thích nhìn hắn giảng bài cho mình, thích nhìn hắn tùy ý chụp…

Yêu thích hắn.

Đúng vậy.

Nhưng cậu vẫn cảm thấy, yêu thích một người, cần phải thích người ta thẳng trứng*, không, thẳng thắn, giấu giấu diếm diếm chẳng có ý nghĩa gì, có lỗi với phần yêu thích kia.

Không sai, cậu vẫn chưa tới mức chết đến nơi.

Hiện giờ, không ai ép cậu có bạn gái, ép cậu kết hôn, cậu còn rất nhiều năm có thể không bị quấy rầy, có thể cẩn thận che giấu người nhà, để mà thích một người, thích Tôn Vấn Cừ.

Lời Tôn Vấn Cừ nói, có lẽ là ý này.

Phương Trì khẽ thở dài, chậm rãi giã vụn lạc, rắc vào trong cacao, cậu không biết mình có thể thẳng trứng như vậy mà đi tiếp hay không…

Hơn nữa, Tôn Vấn Cừ đang nghĩ gì?

Trứng rắn đã thành tinh rồi, lão xà tinh đang nghĩ gì, loại chó hoang đạo hạnh thấp kém như cậu thật sự không đoán ra được.

Phương Trì rót cacao vào bát, đang định lấy thìa, Tiểu Tử hềnh hệch chạy vào.

"Bảo mày đến giục à?" Phương Trì sờ đầu Tiểu Tử, đi vào sân rửa mặt, chật vật làm được một nồi cacao, cậu đã cong lưng trong nhà bếp đến toát mồ hôi cả người.

Lúc cầm cacao trở lại trên ban công, Tôn Vấn Cừ đang đập muỗi, sau khi hắn về liền thay sang quần cộc, giờ đang đập bẹp bẹp lên đùi.

"Tôi mang cho anh ít nước đuổi muỗi." Phương Trì bỏ cacao lên bàn.

"Không có tác dụng đâu," Tôn Vấn Cừ vừa đập vừa nói, "Nước đuổi muỗi có mạnh đến thế nào cũng không ngăn cản được mê hoặc của tôi với con muỗi đâu."

"Trước đây anh dùng toàn là loại cực kỳ đắt cực kỳ xịn còn phải là nhập khẩu đúng không?" Phương Trì hỏi.

Tôn Vấn Cừ liếc mắt nhìn cậu cười: "Đúng đó, công tử nhà giàu như tôi đều dùng hàng cao cấp."

"Giờ, đang cắn anh là muỗi ở nông thôn Trung Quốc," Phương Trì quay người đi vào phòng mình, mở ngăn kéo ra vừa lục lọi vừa nói, "Phải dùng nước đuổi muỗi nông thôn Trung Quốc, bà nội tôi vừa vào hè đã chuẩn bị sẵn cho tôi rồi."

Phương Trì cầm một bình thủy tinh nhỏ chứa chất lỏng màu vàng nhạt để xuống tay hắn: "Dùng cái này đi, cứ xoa lung tung là được."

"Cái gì đây?" Tôn Vấn Cừ nhìn thử, "Sản phẩm ba không* à?"

**sản phẩm không có ngày sản xuất, không có tên nhà sản xuất, không có kiểm nghiệm chất lượng.*

"Anh ngửi thử đi." Phương Trì nói.

Tôn Vấn Cừ mở nắp bình ra ngửi thử: "Cũng thơm thật, có mùi thuốc đông y."

"Ừ, chính là nước thảo dược gì đó nấu lên, bà nội tôi làm," Phương Trì cầm lọ qua đổ một ít lên tay mình, xoa lên cánh tay cẳng chân, "Như thế này, muỗi hầu như đều trốn hết."

"Tôi thử xem," Tôn Vấn Cừ cũng xoa một ít lên chân mình, rồi bắt đầu uống cacao.

"Anh cũng không sợ nhiệt à," Phương Trì ngồi đối diện hắn, duỗi dài chân để quạt điện thổi vào, ngẫm lại liền cười, "Nhưng mà ông bà tôi cũng không sợ nhiệt, là tôi quá trẻ tuổi."

“Tôi là tâm tĩnh,” Tôn Vấn Cừ múc một thìa cacao, ăn một miếng liền dừng, “Cậu lấy lạc vụn lừa tôi đấy à?”

“A?” Phương Trì cười, “Ăn nhận ra được cơ à?”

“Đương nhiên, miệng công tử nhà giàu như tôi dễ lừa thế à?” Tôn Vấn Cừ chậc một tiếng, “Có điều cũng ngon, chấp nhận được.”

“Không có hạt óc chó, nên lấy lạc làm cho anh.” Phương Trì nói.

“Đập từng hạt một à?” Tôn Vấn Cừ ăn một miếng rồi lại hỏi.

“Ừ, không thì anh nghĩ là có sẵn à, hạt óc chó giã trước đây ăn hết rồi cũng là tôi giã từng hạt cho anh đấy chứ.” Phương Trì nói.

Tôn Vấn Cừ liếc mắt nhìn cậu, không nói gì.

Chậm rãi ăn xong một bát cacao, hắn dựa vào ghế, nhẹ nhàng lắc lư: “Ngày mai đi.”

“Hả?” Phương Trì nhìn hắn.

“Mai tôi làm gì đó cho cậu ăn.” Tôn Vấn Cừ nói.

“Anh? Anh làm cho tôi ăn?” Phương Trì hơi giật mình, “Anh không phải là bảo giúp việc gia đình làm à, không có giúp việc gia đình thì gọi đồ ăn ngoài.”

“Nói nhảm nhiều thế, tôi bảo làm gì đó cho cậu ăn, cậu cứ nói ”thật à, được thôi mong đợi quá đi” là được rồi,” Tôn Vấn Cừ liếc mắt nhìn cậu, “Có điều đã lâu lắm rồi tôi không nghịch mấy thứ này.”

“Thật à, hay quá, mong đợi quá đi,” Phương Trì dùng giọng điệu đều đều mà nói lại một lần, sau đó liền hỏi một câu, “Làm món gì?”

“Tôi chỉ biết làm đúng món này thôi, nhưng ăn lại ngon cực kỳ.” Tôn Vấn Cừ nói.

“Tôi biết rồi.” Phương Trì gật đầu.

“Biết rồi?” Tôn Vấn Cừ cười, “Là gì thế?”

“Bình thường á, một người nói, tôi chỉ biết làm đúng một món này, làm từ nhỏ tới lớn, ăn cực kỳ ngon,” Phương Trì nói, “Món này gần như đều là trứng xào cà chua.”

54. Chương 54

Tôn Vấn Cừ buổi sáng dậy cũng không tính là sớm, chậm hơn bình thường đến một tiếng, hai ngày Phương Trì đi thi, hắn có hơi mất ngủ, không biết là vì lo lắng cho Phương Trì, hay là vì theo bản năng mà bù đắp chỗ trống của mình năm đó.

Lúc rời giường, ông bà nội cũng đã tập xong Bát đoạn cẩm, bắt đầu bận rộn, bà nội quét sân trước, ông nội đang loanh quanh trong khu trồng rau ngoài sân sau.

Tôn Vấn Cừ ra ban công, từ cửa nhìn vào trong, Phương Trì đang còn duỗi chân giang tay ngoẹo cổ ngủ, khoảng thời gian gần đây có lẽ cậu bị thiếu ngủ trầm trọng, không mất mấy ngày thì không bù lại được.

Tiểu Tử đi theo sau hắn hệch hệch, Tôn Vấn Cừ “xuỵt” nó một tiếng: “Đừng kêu.”

Bên ngoài sân sau là một mảnh đất trống, đầu xuân ông nội đã trồng ở đó không ít rau, bình thường nếu muốn ăn, bất cứ lúc nào cũng có thể đi hái.

Tôn Vấn Cừ dẫn Tiểu Tử đi ra bãi đất trồng rau, hắn muốn hái một ít rau.

“Sao con lại ra đây,” Ông nội đang hái đậu đũa, vừa thấy hắn liền chỉ vào giầy hắn, “Chốc nữa lại giẫm cả chân bùn bây giờ.”

“Không sao,” Tôn Vấn Cừ đi tới chỗ cái giá phía sau lưng ông nội, “Cháu hái một ít rau, trưa nay cháu làm món này cho mọi người nếm thử.”

“À,” Ông nội nở nụ cười, “Con còn biết xào rau cơ à?”

“Biết một món thôi ạ,” Tôn Vấn Cừ nói, “Nhưng cũng nhiều năm lắm rồi không làm.”

“Định hái rau gì?” Ông nội hỏi hắn.

“Cà chua,” Tôn Vấn Cừ chỉ giá cá chua, “Mấy hôm trước cháu nhìn thấy có quả chín.”

“Hái đi,” Ông nội vừa nghe thấy liền nở nụ cười, “Trứng xào cà chua đúng không?”

"…Vâng." Tôn Vấn Cừ gật đầu.

"Tốt," Ông nội vừa cười vừa nói, "Đây là món duy nhất con học được của mẹ con à?"

Tôn Vấn Cừ cười: "Vâng."

Không sai, giống lời Phương Trì nói, hắn định làm trứng xào cà chua.

Có điều, món ăn này cũng không phải học của mẹ, mẹ hắn từ nhỏ đã là con gái nhà thư hương không dính khói bụi trần gian, cũng chẳng vào nhà bếp được mấy lần, nấu ăn càng không thể.

Món này là hắn học Mã Lượng.

Trong mấy năm Mã Lượng theo cha học làm đồ gốm, chuyện vui vẻ nhất của hai người bọn họ chính là lúc cha ra ngoài, chui bên trong nhà bếp nhỏ của phòng làm việc nấu ăn.

Hắn không biết làm, Mã Lượng chỉ biết duy nhất món trứng xào cà chua, lần nào cũng làm, bình thường đều là dùng để trộn với mì hoặc ăn với cơm, Tôn Vấn Cừ vẫn cảm thấy ngon hơn so với đồ ăn người giúp việc trong nhà làm,

Có lẽ là bởi vì mỗi lần ăn món này, ba đều không ở đó.

Tổng cộng là bốn người, Tôn Vấn Cừ ước chừng hái năm quả cà chua, ngẫm lại liền hái thêm một quả, cà chua tự mình trồng không phun thuốc, cũng không bón phân hóa học, cho nên quả không to, nhưng lại ngọt lành tươi mới vô cùng.

Hắn cầm cà chua đi rửa, tự mình ăn trước một quả, không tệ.

Trứng gà cũng có rồi, còn là trứng gà quê.

Sau đó…

Tôn Vấn Cừ xếp trứng gà và cà chua thành hai hàng trên bệ bếp, sau đó phải làm gì nhỉ?

À, thái.

Tôn Vấn Cừ đưa tay đến giá để dao lấy dao, nhưng lại dừng lại.

Cái giá để dao này, là ông nội tự làm thủ công, đơn giản, thực dụng, thông gió thông khí, mà dao ở phía trên thì… cái nào cái nấy đều cực kỳ to, ba con dao phay, con này to hơn con kia.

Hắn hơi do dự, cầm từng con dao lên áng chừng, đều rất nặng, cũng không nhìn ra được là dùng thế nào.

Nhìn lần lượt từng cái xong, hắn xoay người, chuẩn bị đi hỏi ông nội.

Quay người lại liền nhìn thấy Phương Trì đang dựa vào cạnh cửa, đang vừa ngáp ngắn ngáp dài vừa nhìn hắn, trên tay còn bế Hoàng tổng.

"Cậu dậy lúc nào?" Tôn Vấn Cừ ngây người, lại nhìn Hoàng tổng ở trên tay Phương Trì như là bị người ghìm cổ bế đi, "Bị cậu ghìm chết rồi."

"Không đâu, tôi ôm dưới nách," Phương Trì giơ Hoàng tổng lên làm mẫu, "Béo quá rồi, ôm không thích nữa."

"Mấy con dao này của nhà cậu," Tôn Vấn Cừ hỏi cậu, "Con dao nào là để thái rau?"

"Tôi không biết," Phương Trì liếc mắt nhìn lên bệ bếp liền cười, "Trứng xào cà chua thật à?"

"Ừ." Tôn Vấn Cừ cười nói.

"Bà ơi!" Phương Trì quay đầu gọi ra sân, "Con dao nào là thái rau ——"

Phương Trì ngủ được một giấc no nê, cảm giác tâm trạng cũng không tệ, một tiếng gọi này làm Tôn Vấn Cừ muốn bịt tai, Hoàng tổng trên cánh tay cậu điên cuồng giãy dụa.

Bà nội đi vào nhà bếp, chỉ dẫn cho Tôn Vấn Cừ con dao nào là để thái rau, nồi nào để xào rau, sau đó liền không yên tâm mà nói: "Con biết làm không? Đừng dùng bếp củi, chốc nữa con cứ dùng cái bếp điện từ kia mà xào, bà sợ con lại đốt cả nhà bếp…"

"Biết mà," Tôn Vấn Cừ nói, "Bà nội cứ yên tâm."

"Bà nhìn mà không yên tâm được, cũng chỉ mỗi một món, cách giờ cơm tận một tiếng đã bắt đầu chật vật rồi, đây là chuyện người biết nấu ăn làm à?" Bà nội lẩm bẩm đi ra khỏi nhà bếp, "Ai mất một tiếng làm một món chính là món đó cũng không biết…"

"Cần tôi giúp một tay không?" Phương Trì luôn cười.

"Cậu, mang con thái giám béo ú này, cả cái đứa đang ngồi xổm ngoài cửa chảy nước miếng kia đi nữa, cậu mang chúng nó ra ngoài là được," Tôn Vấn Cừ cầm dao chuẩn bị thái cà chua, "Đừng có cùng nhau đứng đây nhìn nữa."

"Ồ," Phương Trì gật đầu, cắp Hoàng tổng, huýt sáo với Tiểu Tử rồi ra sân sau chơi.

Tôn Vấn Cừ cầm lấy Thanh Long Yển Nguyệt đao* nặng trịch, cầm một quả cà chua để vào vị trí, chém một đao xuống, cũng được, cảm giác không tệ.

**vũ khí của Quan Vũ.*

Trước đây, lúc cắt cà chua, hắn và Mã Lượng đều dùng dao gọt hoa quả cắt, giờ cầm dao chính lên cắt cũng thấy rất dễ dàng.

Phương Trì trò chuyện với ông nội bên trong khu đất trồng rau ngoài sân sau, trong nửa tiếng đã nghe bảy, tám cuộc điện thoại, đều là bạn học gọi tới, dự định điên cuồng mấy ngày trước lúc có điểm.

Phương Trì không có kiểu kích động điên cuồng trước lúc phán quyết hạ xuống này, cậu hiện giờ rất thoải mái, vốn cũng chẳng có áp lực gì, hơn nữa, nửa năm nay liều mạng cho dù có mong đợi thật, nhưng điểm có cao chút hay thấp một chút, đối với cậu cũng đều sẽ chỉ là bất ngờ.

Bên trong cảm xúc dễ chịu này, còn có một phần đến từ cuộc nói chuyện với Tôn Vấn Cừ hôm qua.

Theo lí, chỉ tùy tiện nói vài câu, cũng chẳng nói ra được đóa hoa nào, nhưng cậu như thể đã kéo được cây bông vẫn luôn đè trên ngực ra.

Cuối cùng cậu cũng nói với một ai đó, không ám chỉ ngầm hiểu, mà là nói ra rành rành, thảo luận, cho dù vẫn không có biện pháp để giải quyết, nhưng vào giờ phút này, cậu vẫn cảm thấy thoải mái.

Tôn Vấn Cừ từ trước một tiếng đã bắt đầu làm món ăn của hắn, nhưng đến lúc bà nội vào nhà bếp làm xong tất cả các món buổi trưa, hắn mới cùng bà nội ra ngoài.

"Ăn cơm thôi," Bà nội gọi, "Đến xem món Thủy Cừ làm."

Phương Trì lập tức vào nhà, bước nhanh tới bên bàn, liếc mắt đã nhìn thấy trứng xào cà chua đỏ vàng đan xen đựng bên trong cái đĩa cánh hoa trước đó Tôn Vấn Cừ làm.

Trông cũng không tệ, màu sắc cũng tươi mới, ngửi cũng rất thơm.

Phương Trì nhìn Tôn Vấn Cừ: "Có vẻ ăn ngon?"

“Tôi cũng cảm thấy thế,” Tôn Vấn Cừ cười gật đầu, “Mới vừa nãy lúc tôi xào đã muốn ăn rồi, nhịn lại được.”

“Mau cảm ơn bà đi, lấy lọ đường đổ ào ào vào trong đảo, như kiểu không đổ sạch thì không dừng,” Bà nội ở bên cạnh nói, “Bà mà không ngăn lại, đã là một đĩa đường xào cà chua rồi, thé cả họng.”

“Cháu cám ơn bà.” Tôn Vấn Cừ lập tức nói.

Phương Trì ngồi vào bàn xong, món đầu tiên gắp chính là tác phẩm của Tôn Vấn Cừ, đây là lần đầu tiên cậu được ăn món gì đó của Tôn Vấn Cừ nhìn như thể cả đời cũng sẽ không nấu ăn.

Mùi vị cũng không tệ lắm, ngoài việc cà chua cắt không đành lòng xem kỹ ra, to nhỏ không có quy luật, còn lại đều rất tốt, Phương Trì lấy thìa múc hai thìa trộn vào ăn với cơm, mấy đũa đã ăn sạch được một bát cơm.

“Món Thủy Cừ làm cũng khá đó, ông thích ăn.” Ông nội vừa ăn vừa nói.

“Cháu nó mới kể là trước đây nó hay làm lắm, luyện ra được.” Bà nội cười nói.

“Thuật nghiệp hữu chuyên công, mười năm mài một kiếm,” Tôn Vấn Cừ nói, rồi tiến đến bên tai Phương Trì hỏi nhỏ, “Ngon không?”

Phương Trì gật đầu, nhỏ giọng nói: “Ừ.”

Ăn cơm xong, Phương Trì cảm giác hơi nóng, trước đây thời tiết như này, cậu bình thường sẽ đi ra bờ sông vào núi, hóng gió bơi lội.

Cậu đứng dưới cầu thang do dự xem có nên gọi Tôn Vấn Cừ đi cùng không, Tôn Vấn Cừ ăn cơm xong liền lên tầng luôn, có vẻ như công việc rất cấp bách, giờ gọi hắn đi chơi có phải là không thích hợp lắm không?

Vị trí cầu thang, mùa đông là chỗ ấm áp nhất, bởi vì nằm trong góc, mùa hè liền thành nóng nhất, cậu đứng một lúc mà cảm giác mồ hôi đã đổ ra, vì thế liền chạy lên tầng.

Cửa phòng Tôn Vấn Cừ không đóng, cậu liếc mắt nhìn vào bên trong, Tôn Vấn Cừ đang ngồi trước bàn nhìn một đống bản thiết kế.

“Anh…” Phương Trì ho nhẹ một cái, “Phải làm việc à?”

“Hả?” Tôn Vấn Cừ quay đầu lại, “Không có, sao thế?”

“Anh có thấy nóng không?” Phương Trì kéo cổ áo giũ giũ, “Nếu anh mà nóng thì,… tôi định vào núi đi dạo, anh đi cùng không?”

“Leo núi à?” Tôn Vấn Cừ ngây người.

“Không leo, là, trong núi mát mẻ, còn có nước nữa.” Phương Trì gãi đầu.

“Được,” Tôn Vấn Cừ đứng lên, “Cái nước đuổi muỗi hôm qua, bí kíp của bà nội ấy, còn nữa không?”

“Có, để tôi lấy cho anh một bình,” Phương Trì nở nụ cười, quay người đi về phòng mình, “Có tác dụng đúng không?”

“Ừ, cả buổi tối chỉ bị cắn có hai lần.” Tôn Vấn Cừ nhìn bóng lưng của cậu.

Ngày hôm nay trời có hơi nóng, Phương Trì ăn cơm xong liền thay sang áo may ô đen, phía dưới là quần thể thao màu xám, nhìn…chân rất dài.

Hơn nữa, cơ bắp trên người… quá đẹp.

Phương Trì vốn định mang theo Hoàng tổng, mà sau khi Hoàng tổng béo lên, Tôn Vấn Cừ cảm thấy ôm nó lâu mỏi tay, giờ trời lại nóng, cũng chẳng có quần áo để bỏ nó vào, thế nên chỉ dẫn theo mỗi Tiểu Tử.

Hoàng tổng cũng chẳng ngại, nó vốn trông cũng chẳng muốn ra ngoài, như cái bánh thịt lớn nằm nhoài trên bản thiết kế của Tôn Vấn Cừ híp mắt thoải mái khò khò.

Hai người dẫn theo Tiểu Tử đi thẳng tới phía sau thôn, cả đường đụng tới người cùng thôn đều chào hỏi.

Tôn Vấn Cừ ở đây nửa năm rồi, rất nhiều người trong thôn đều biết hắn, không ít người cổng nhà còn dán câu đối Tết hắn viết.

“Anh sắp thành người trong thôn tôi rồi.” Phương Trì nói.

“Thật tốt,” Tôn Vấn Cừ cười nói, “Mấy tháng này sống thoải mái thật, tu thân dưỡng tính, tôi còn thật sự hơi không nỡ đi.”

“Vậy thì đừng đi,” Phương Trì trôi chảy nói một câu, nói xong lại cảm thấy không được thích hợp lắm, “Đi rồi vẫn có thể quay lại mà.”

“Cậu,” Tôn Vấn Cừ nắn phía sau gáy hắn, “đã nghĩ kỹ đăng kí nguyện vọng thế nào chưa? Tài liệu trường

học phát vẫn chưa xem đúng không?"

"Tôi không biết nữa, vẫn chưa nghĩ kỹ," Phương Trì cúi đầu, "Trước đây tôi cũng nghĩ tới rồi, học thể thao gì đó."

"Được đó, nếu cậu muốn đi học đại học thể thao, cuối tuần đều có thể về nhà thăm ông bà cậu," Tôn Vấn Cừ cười nói, "Đại học thể thao mặc dù ở thành phố bên cạnh, nhưng cách cũng không xa, cuối tuần thì không chắc, nhưng nếu có ba ngày nghỉ là có thể thoải mái chạy qua lại."

"Tôi không nghĩ tới, đó là trường hạng một," Phương Trì gãi đầu, "Tôi định thi vào trường thể thao hạng hai gì đó thôi…"

"Cậu không phải là thi được thủ khoa rồi à, sao mà trường hạng một thôi cũng không có tự tin vậy," Tôn Vấn Cừ gác tay lên vai cậu, "Vậy nghĩ ra ngành gì chưa?"

"Chưa," Phương Trì nhắc tới những thứ này là lại mờ mịt, "Không thì…anh mà có thời gian, thì xem hộ tôi?"

"Tôi muốn ăn cá, cá loại to ấy," Tôn Vấn Cừ nói, "Ông bà nội cậu gần đây bận bịu làm đất trồng rau, không có thời gian đi chợ, không được ăn cá."

"Hả?" Phương Trì bị hắn tự nhiên chuyển chủ đề làm sửng sốt, "Cá?"

"Đúng, tôi muốn ăn cá, cá to ấy." Tôn Vấn Cừ nhìn cậu.

Phương Trì trừng nhau với hắn phải gần mười giây mới hiểu ra được: "Anh là bảo tôi dẫn anh đi chợ, hay là giúp anh sang nhà ông cụ Giang lấy một con cá?"

"Đi chợ cũng không kịp nữa rồi." Tôn Vấn Cừ cười.

"Lòng vòng đến mức tôi có thể trèo qua hai đỉnh núi được luôn," Phương Trì thở dài, "Anh không xem hộ tôi, anh muốn ăn cá tôi cũng sẽ đi kiếm cá hộ anh chứ."

"Thế này vui hơn, "Tôn Vấn Cừ nói, "Cá trắm cỏ cũng được, ít xương."

"Ừ," Phương Trì gật đầu, "Kho, chua ngọt, hấp, đều là sở trường của ông nội tôi."

"Kho, kho đi," Tôn Vấn Cừ sờ bụng, "Ôi."

Vừa vào cánh rừng nhỏ bên sườn núi, ánh nắng chiếu không thể mở mắt nổi đã bị chắn thành từng vệt lốm đốm, nhiệt độ cũng hạ xuống, mát mẻ.

"Hôm đó tôi với ông nội cậu đi từ bên này lên núi," Tôn Vấn Cừ chỉ con đường vào núi phía trước, "Nhưng không lên tới đỉnh."

"Hôm nay chúng ta cũng không leo núi, nóng quá." Phương Trì cử động cánh tay, "Tôi dẫn anh đi chơi nước đi, lúc tôi còn bé toàn tới đó.

"Cái dòng suối nhỏ kia à?" Tôn Vấn Cừ nhìn cậu.

"Dòng suối nhỏ chơi kiểu gì, không hoạt động nổi," Phương Trì dẫn hắn rẽ vào một lối khác, "Con đường này không dẫn lên núi, có thể vòng được tới phía sau núi, chỗ đó nước sâu."

Núi rất cao, mà diện tích thì không lớn, đường vòng ra sau núi tuy không dễ đi lắm, nhưng chẳng mấy chốc đã phải luồn lách mà đi, phía sau núi, một vùng lớn đều là cây trúc.

Một cơn gió thổi tới, Phương Trì ngừng lại: "Anh nghe thử đi."

Lúc gió thổi qua rừng trúc, trúc bên người nhẹ nhàng đung đưa, lá trúc chạm vào nhau vang lên tiếng sàn sạt nho nhỏ, thi thoảng còn có cành trúc lay động phát ra tiếng kèn kẹt.

Âm thanh yên tĩnh mà mát mẻ.

"Nghe hay không?" Phương Trì hỏi.

"Ừ," Tôn Vấn Cừ cười, "Không nhìn ra được cậu còn có thể chú ý tới những thứ này."

"Tôi lớn lên ở đây, những âm thanh này đều là..." Phương Trì suy nghĩ, "Nỗi hoài niệm của tôi, phải không?"

"Ừ," Tôn Vấn Cừ đi vào trong rừng trúc, đạp lên nền đất đầy lá trúc đi một lúc, đã nghe thấy tiếng nước chảy, "Phía trước là nước à?"

"Có một cái thác nước siêu nhỏ siêu bé," Phương Trì cười ha ha, "Tôi vẫn gọi nó là thác nước."

Cái Phương Trì gọi là "thác nước" này, thật ra chính là một dòng suối nhỏ chảy xuống từ trên núi, lúc chảy xuống dưới bị một tảng đá lớn chắn lại, đổ xuống một cái đầm nhỏ hai mét phía dưới.

Phương Trì gọi là thác nước, thật ra chính là một dòng suối rất nhỏ nhắn.

Đầm nước này cũng không lớn, cũng chỉ nhỏ chừng một phần tư sân bóng rổ, nhưng nhìn có vẻ rất sâu, trên mặt nước trôi nổi lá trúc, nhìn ngập tràn tình thơ ý họa.

Tôn Vấn Cừ đứng ở bên đầm nước, mơ hồ nhớ lại một bức tranh tương tự mình từng vẽ, không nhớ rõ là vẽ lúc nào nữa, rừng trúc, suối nước, chiều hè nóng bức.

"Anh biết bơi không?" Giọng Phương Trì từ chếch phía trên vang tới.

Tôn Vấn Cừ nhìn theo hướng âm thanh phát ra, phát hiện ra Phương Trì đã bò lên trên tảng đá lớn kia, đứng trên đỉnh "thác nước"

"Biết…không biết…đại khái là," Tôn Vấn Cừ nhìn cậu, "Chắc là biết?"

"Rút cuộc là biết hay không biết?" Phương Trì nghe thấy liền cười.

"Ở trong bể bơi thì biết," Tôn Vấn Cừ nói, "Tôi chưa từng bơi dưới nước ngoài bể bơi,… Cậu không phải định xuống nước đấy chứ?"

"Không thì anh nghĩ xem phải chơi nước thế nào?" Phương Trì giơ tay cởi áo may ô ra, "Tôi muốn nhảy xuống từ chỗ này."

"Đập đầu thì sao?" Tôn Vấn Cừ sửng sốt, cũng không nhìn cơ bụng đẹp đẽ của Phương Trì, cúi đầu nhìn hồ nước trước, "Nước này sâu bao nhiêu vậy?"

"Chắc là hai, ba mét gì đó," Phương Trì cười nói: "Tôi chưa bao giờ đập đầu cả… Anh muốn lên đây cảm nhận không?"

Tôn Vấn Cừ không sợ nước, cũng không sợ độ cao, thế nhưng đối với việc cứ như vậy tìm một đầm nước trong núi rồi nhảy từ trên tảng đá cao hai mét xuống, hắn vẫn hơi lo lắng.

Lúc bò lên trên tảng đá đứng bên trong nước suối ào ào đổ xuống, không hiểu sao lại hơi quáng mắt.

"Không cao bao nhiêu, đúng không?" Phương Trì đứng sau hắn.

"Trên lý thuyết là không cao bao nhiêu, nhưng vẫn cao hơn tôi một cái đầu," Tôn Vấn Cừ cúi đầu nhìn thử, "Thế nhưng đứng trong nước cảm giác không giống, còn định nhảy vào nước cảm giác lại càng khác, mấu chốt là đây còn không phải là bể bơi… Cậu nói xem nhỡ tôi tuột chân xuống thì sẽ thế nào?"

"Xuống thì xuống chứ sao, đạp nước một cái không phải là nổi lên rồi à," Phương Trì nói một câu, đưa tay dìu trên eo Tôn Vấn Cừ, "Anh hơi sợ à."

“Ừ,” Tôn Vấn Cừ quay đầu nhìn cậu, “Cậu phải biết là, tôi từ nhỏ đến lớn chưa từng chơi mạo hiểm.”

“Biết mà,” Phương Trì cười, “Anh cực kỳ yếu ớt.”

“Cậu có đẩy tôi xuống không đấy,” Tôn Vấn Cừ tặc lưỡi.

“Anh cảm thấy tôi là người làm loại chuyện này à?” Phương Trì cũng tặc lưỡi.

Tôn Vấn Cừ một lần nữa quay đầu lại nhìn cậu rất nghiêm túc: “Cậu, tuổi không nhiều lắm, nhưng lại rất đáng tin, chính là…tôi nghĩ xem nên nói thế nào.”

“Kể cả bây giờ anh tuột xuống, tôi cũng có thể túm được anh lại.” Phương Trì nói.

“Ừ, chính là ý này.” Tôn Vấn Cừ nở nụ cười, “Có điều vừa nãy tôi thật sự nghĩ cậu bảo chơi nước, là nghịch nước một chút thôi.”

“Ý là hai ta ngồi bên bờ, thả chân vào trong nước, dùng chân đá nước chơi à?” Phương Trì liếc mắt nhìn hắn, “Công tử nhà giàu các anh nghịch nước cũng nghịch như thiếu nữ thế à?”

“Cậu đi theo chú Lượng Tử bái sư rồi đúng không?” Tôn Vấn Cừ cười.

Phương Trì cũng cùng hắn cười ha ha vui vẻ, có lẽ là bởi vì trong chớp mắt đã vượt qua được kỳ thi đại học, trong chớp mắt cậu và Tôn Vấn Cừ đã nói gì đó, trong chớp mắt liền hơi hơi dễ chịu.

Trong chớp mắt liền thấy buồn cười, còn cười đến mức không ngừng được.

Vì phòng ngừa cười quá mức mà đẩy Tôn Vấn Cừ vào trong hồ nước, cậu ôm lấy eo Tôn Vấn Cừ kéo hắn về phía mình.

Khoảng cách giữa hai người họ vốn cũng chẳng có bao xa, giờ lưng Tôn Vấn Cừ cứ thế dính sát trên người cậu.

Tiếng cười của Phương Trì vẫn không dừng, mà từ từ trở nên ngắt quãng, sau đó liền trở thành tiếng cười gượng, cười khan mấy tiếng xong thì không còn tiếng động gì nữa.

“Sao lại không cười nữa?” Tôn Vấn Cừ nghiêng đầu nói.

“…Không cười được.” Phương Trì hắng giọng.

Giờ đến lượt Tôn Vấn Cừ cười, cười còn rất vui vẻ, cũng tới nửa buổi vẫn chưa dừng được.

"Đừng cười nữa." Phương Trì nói.

"Chắc tôi ăn phải kẹo stride rồi." Tôn Vấn Cừ vừa cười vừa nói.

**kẹo stride là một loại singum có slogan là "căn bản không dừng lại được", được ghép vào mấy câu như là "căn bản cười không dừng lại được."*

Phương Trì khẽ thở dài, ngừng một chút rồi ôm lấy Tôn Vấn Cừ, hôn một cái lên cổ hắn.

Tiếng cười Tôn Vấn Cừ dừng lại.

Phương Trì nhìn cổ và vai hắn, rồi xương quai xanh.

Trên cổ Tôn Vấn Cừ còn đeo sợi dây mảnh xương kia, dùng dây da màu đen xuyên qua, nổi bật lên làn da rất trắng và xương quai xanh của hắn, nhìn rất gợi cảm.

Tay Phương Trì chậm rãi nâng lên, đầu ngón tay nhẹ nhàng nhéo một cái trong xương quai xanh của hắn.

Tôn Vấn Cừ híp mắt lại, vỗ về trên cánh tay Phương Trì còn đang ôm lấy eo hắn.

"Tôi…nhảy trước." Phương Trì đột nhiên nói.

"Hả?" Tôn Vấn Cừ ngây người, cảm giác này có hơi giống như hôm đó, Phương Trì trêu được nửa thì ngủ mất.

"Tôi nhảy cho anh xem, làm…mẫu." Phương Trì nói.

"A?" Tôn Vấn Cừ cảm thấy, mình có thể vô tình gặp được một con người thần kỳ như vậy, cũng thật sự đáng kỷ niệm.

Không chờ hắn nói gì, Phương Trì đã buông lỏng tay, vượt đến trước mặt hắn.

Sau đó liền cởi quần cộc ra, mặc quần trong không hề do dự mà nhảy xuống.

Cú nhảy này của Phương Trì có hơi đột ngột, cũng không chuẩn bị động tác gì cả, Tôn Vấn Cừ còn đang sững sờ không nói gì, cậu đã uốn một vòng trên không trung, lao xuống đầm nước phía dưới.

Tôn Vấn Cừ cảm thấy nhảy xuống nước giữa núi rừng hoang dã này, gần như đều là thả mình chân cắm xuống nước, hoặc là ôm chân dùng mông tiếp nước.

Không ngờ tới Phương Trì vậy mà có thể nhảy được tư thế nhảy cầu đúng tiêu chuẩn, bọt nước bắn lên cũng không nhiều.

"Cậu được đó!" Tôn Vấn Cừ thò đầu ra, hô một tiếng về phía hồ nước.

Phương Trì còn chưa ló đầu lên, xuất hiện trên mặt nước trước cậu chính là...quần lót của cậu.

Khen ngợi của Tôn Vấn Cừ lập tức trở thành tiếng cười, lúc nhìn thấy Phương Trì vươn tay lên mặt nước nắm lấy quần lót, hắn cười vọng cả xuống nước.

"Xuống đi," Đầu Phương Trì thò lên khỏi mặt nước, vẩy nước, người còn đang ở trong nước, chắc là đang mặc quần, "Anh nhảy xuống đi, tôi đảm bảo không cười anh."

55. Chương 55

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Lúc Phương Trì ngẩng mặt lên, một tia nắng nhỏ vừa khéo chiếu lên khuôn mặt lấm tấm giọt nước của cậu.

Nước lấp lánh ánh sáng, cậu híp mắt lại, nghiêng đầu đi.

Tôn Vấn Cừ nhìn cậu không nói gì, khóe miệng vẫn còn mang theo nụ cười.

"Anh cứ ngồi xổm nhảy xuống là được," Phương Trì có lẽ là đã mặc quần lót xong, nâng cánh tay giơ về phía hắn, "Anh vừa xuống nước cái tôi sẽ kéo anh lên."

Tôn Vấn Cừ nhìn xuống đầm nước, rồi cười nói: "Được."

"Đến đi." Phương Trì dang tay ra quạt nước.

Tôn Vấn Cừ lấy lại bình tĩnh, cũng không chần chừ, cởi áo và quần thể thao xong liền nhảy xuống.

Hắn chưa từng nhảy xuống nước như vậy, nhiều nhất cũng chỉ là nhảy từ bờ bể bơi xuống nước, cảm thấy nhảy từ một chỗ cao hai mét như viên đạn dùng mông mở đường đập xuống một cái đầm nước không biết hoang dã tới mức nào, căn bản không thể nào so sánh được.

Cũng rất vui, trong nháy mắt ngắn ngủi rơi giữa không trung, da trên người có thể đồng thời cảm nhận được ánh nắng lẫn làn gió êm dịu, sau đó liền được nước bao bọc lấy.

Trước mắt đều là bọt nước tỏa ra ánh sáng vàng lấp lánh bị bắn lên, bên tai là tiếng nước ục ục.

Cả người đều được thả lỏng.

Một cảm xúc rất diệu kỳ.

Lúc Tôn Vấn Cừ vừa rơi xuống nước, Phương Trì cũng đồng thời lặn xuống, cánh tay quạt nước một cái liền bơi tới.

Tư thế Tôn Vấn Cừ nhảy xuống nước đáng yêu thật, co lại như đứa trẻ con.

Có điều, trước đó hắn tỏ vẻ rằng nhảy cầu như vậy rất đáng sợ, thế nhưng Phương Trì nhìn ra được hắn có biết bơi, vừa xuống nước liền lập tức mở người ra, gia tăng lực cản, không để mình tiếp tục chìm xuống.

Phương Trì bơi xuống bên cạnh hắn, sóng nước dập dờn ánh sáng chiếu lên người Tôn Vấn Cừ, có hơi gầy, gốc đùi…không có hình xăm.

Tôn Vấn Cừ cũng gầy thật…

Cậu cầm lấy cổ tay Tôn Vấn Cừ, kéo Tôn Vấn Cừ ra khỏi mặt nước.

"Xung lực mạnh thật," Tôn Vấn Cừ gạt nước trên mặt, bơi về hướng bên cạnh hồ nước, "Tôi biết sao quần cậu lại rơi mất rồi."

"Trước đây tôi nhảy đều không mặc quần," Phương Trì bơi sau hắn, "Tôi toàn cởi truồng nhảy, dù sao cũng chẳng có ai."

"Cậu cũng hoang dại thật," Tôn Vấn Cừ cười nói, đầm nước cũng không rộng, bơi hai ba cái liền tới bên bờ, là một sườn có hơi dốc, đạp lên mới phát hiện ra không phải là đá, mà là cát mịn và bùn mềm mại, hắn sờ lên cỏ mọc um tùm bên bờ hồ, "Đáy là bùn à, thảo nào cỏ mọc nhiều vậy…"

Còn chưa nói hết, phía sau đã vang lên tiếng nước chảy ào ào, Phương Trì cứ thế nhào lên người hắn.

Chân Tôn Vấn Cừ còn đang ở trong nước, lòng bàn chân dẫm lên cát mịn, bị cậu ép tới, cứ thế nằm sấp bên bờ hồ.

"Cậu…" Tôn Vấn Cừ có hơi buồn cười, một cái áp này, mặt hắn đã cọ hết lên bãi cỏ, bị dính bùn ẩm mềm lẫn vụn cỏ.

Phương Trì vặn lấy vai hắn, lật người hắn lại, rướn qua người hắn, quỳ xuống, một tay chống bên đầu hắn, rồi nhìn hắn chằm chằm.

"Sao?" Tôn Vấn Cừ nhìn cậu, tay xoa bùn trên mặt.

Phương Trì gỡ tay hắn ra, dùng ngón tay xoa xoa mặt hắn, "Dính bùn rồi."

"Ừ." Tôn Vấn Cừ cười.

"Tôi…" Phương Trì nhíu mày, đầu ngón tay còn đang xoa trên mặt hắn, "Chính là…tôi muốn nói…là…sao anh không nói gì?"

"Tôi nói gì?" Tôn Vấn Cừ ngây người, "Giờ không phải là cậu đang nói à?"

"Bình thường không phải tôi nói gì anh cũng đều đoán được à." Phương Trì nói.

"Tôi cảm thấy kể từ hôm qua, tôi đã không đoán được nữa rồi." Tôn Vấn Cừ cười nói.

"À," Phương Trì nhìn hắn, tay còn đang nắm lấy cổ tay hắn có hơi run nhẹ, cắn khóe miệng như thể quyết tâm mà nói một câu: "Là thế này, em…hình như là rất…thích anh."

Tôn Vấn Cừ hơi híp mắt lại, khóe miệng cong lên một nụ cười, nhưng không nói gì.

"Không phải là hình như," Phương Trì lệch đầu đi nhìn chằm chằm cỏ bên cạnh một lúc, rồi quay đầu về nhìn chăm chú hai mắt của hắn, "Em chính là rất thích anh, em chưa từng thích ai, như thích anh cả."

"Ừ." Lông mày bên trái của Tôn Vấn Cừ nhẹ nhàng nhướng lên, đưa tay ra nhẹ nhàng gõ lên cằm cậu.

"Thế nhưng, chỉ là em bây giờ…" Phương Trì cau mày, nói hơi vất vả, "Chính là, những thứ khác em đều không thể nói…không dám nói, em chỉ dám nói em thích anh, anh hiểu…ý của em không?"

"Cậu vẫn chưa hiểu rồi," Tôn Vấn Cừ chậc một tiếng, "Giờ cậu chỉ dám chuyện này thôi cũng đã được rồi."

"….À," Phương Trì nhìn hắn, "Vậy anh có….thích em không?"

"Cậu thấy thế nào?" Tôn Vấn Cừ di chuyển cổ tay bị Phương Trì ấn trên đỉnh đầu, có điều không biết Phương Trì đang căng thẳng hay thế nào, cầm lấy không buông, hắn chỉ đành tiếp tục giơ một tay, "Nếu

là người khác, dám tùy tiện động tay động miệng với tôi ở đây đã bị tôi đánh từ lâu rồi, kể cả tôi có cho ai động tay động miệng với tôi đi nữa, trêu được nửa đã bỏ chạy, chỉ cần một lần thôi, đời này tôi cũng sẽ không nhìn đến người đó lần thứ hai."

"Em trêu một nửa rồi chạy lúc nào?" Phương Trì sững sờ.

"Đây là trọng điểm à?" Tôn Vấn Cừ thở dài.

"A?" Phương Trì nhìn hắn.

"Tôi rất thích cậu, rất thích," Tôn Vấn Cừ nói, "Nếu không, chỉ cái tính tình này của cậu, tôi có nhịn thêm ba năm nữa cũng không thèm để ý tới cậu."

Phương Trì không nói gì, câu sau Tôn Vấn Cừ nói gì, cậu căn bản không nghe thấy, chỉ nghe thấy một chữ "thích."

Hô hấp đầu tiên là dừng lại, sau đó tim đập nhanh tới mức có hơi không theo kịp.

Trong giây lát này, cậu cảm giác nếu mình đè ngực dán xuống mặt đất, còn có thể làm nước trong đầm dao động nổi sóng.

Thích.

Thích.

Thích.

Ào ào ào…

Nổi sóng rồi…

"Này," Tôn Vấn Cừ gảy một cái lên cằm cậu, "Cậu có thật sự muốn cùng tôi làm gì đó không đấy?"

"Hả?" Trong đầu Phương Trì còn đang xoay chuyển, thích, ào ào ào, thích, ào ào ào.

"Thả tay ra đi," Tôn Vấn Cừ một lần nữa cử động cổ tay bị nắm chặt, "Còn cầm nữa là thiếu máu mất."

"A?" Phương Trì vẫn còn chưa lấy lại được tinh thần, thế nhưng tay nắm lấy tay hắn vẫn buông lỏng ra.

"Hay là để tôi dạy cậu đi," Tôn Vấn Cừ cong một chân lên, tay đè lên vai Phương Trì, "Dạy cậu xem thế nào là làm liền một mạch?"

Nói xong câu này, hắn cũng không đợi Phương Trì có phản ứng, cứ thế dùng sức đẩy Phương Trì sang bên cạnh, Phương Trì cũng như hắn đang đạp lên bùn mềm không dễ dùng sức, vừa đẩy một cái đã dễ dàng bị hắn gạt qua một bên.

Sau đó Tôn Vấn Cừ rướn người áp lên.

Phương Trì có hơi choáng váng, lúc cậu trở người qua, vừa khéo một tia nắng chiếu nghiêng trên ánh mắt cậu, trước mắt lấp lánh ánh sáng, bên trong ánh nắng lấp lánh là Tôn Vấn Cừ đã rướn lên trên người cậu.

Sau khi tránh đi ánh nắng, khôi phục được thị lực, Tôn Vấn Cừ đã hôn lên môi cậu.

Cậu ở giữa một trận mê man lẫn hào hứng, gần như không chần chừ không do dự mà nhanh chóng nghênh đón, cùng đầu lưỡi ẩm ướt mềm mại của Tôn Vấn Cừ quấn quýt lấy nhau.

Khác với lúc cậu hôn Tôn Vấn Cừ, nụ hôn của Tôn Vấn Cừ tràn ngập khiêu khích, khuấy đảo phác họa giữa môi răng, ngay lúc cậu muốn nắm bắt lại khiêu khích lên dây thần kinh nhạy cảm của cậu.

Hô hấp của cậu, giữa truy đuổi quấn quýt không ngừng đã dần dần trở nên nặng nề.

Mà đến lúc tay Tôn Vấn Cừ đè lên thắt lưng cậu, cả người cậu đều căng ra, Tôn Vấn Cừ mới từ dưới nước lên, trong lòng bàn tay mang theo ướt át cùng một chút cảm giác man mát, chậm rãi lướt từ trên thắt lưng tới đùi cậu, mang theo run rẩy như thể điện giật trong nháy mắt đã lan ra toàn thân.

Hô hấp, nhịp tim, có phải đã gấp gấp, có phải đã tăng tốc hay không, cũng chẳng còn quan trọng nữa, trong giây phút này, cậu cảm thấy, chỉ cần có vuốt ve của Tôn Vấn Cừ là có được sinh mệnh.

Môi Tôn Vấn Cừ chậm rãi lướt xuống dưới, cằm, cổ, xương quai xanh, cậu có thể cảm nhận được rõ ràng môi Tôn Vấn Cừ cùng với hơi thở ấm áp đảo qua làn da cậu.

Đụng chạm bé nhỏ cuối cùng dừng lại trên bụng dưới cậu, Tôn Vấn Cừ đứng thẳng người, một tay đặt trên vai cậu, một tay khác nắm lấy cạp quần lót của cậu, nhẹ nhàng kéo ra.

Khu vực bên đầm nước này là một mặt phẳng dốc, từ góc độ này, Phương Trì có thể nhìn thấy rõ ràng từng động tác của Tôn Vấn Cừ trên người mình.

Lúc ngón tay thon dài kéo lưng quần của mình ra, Phương Trì rút cuộc cũng chú ý tới hơi thở đã sắp gãy ra thành từng mảnh của mình.

Cậu nhìn chằm chằm tay Tôn Vấn Cừ, đây là bàn tay cậu đã từng ngắm nhìn vô số lần, lần nào cũng có thể mang tới cho cậu cảm thụ thị giác hoàn toàn khác nhau, bàn tay thon gầy mà mạnh mẽ.

Hiện giờ, ngón tay này đang đặt trên bụng cậu, sau khi kéo cạp quần ra liền nhẹ nhàng buông xuống, đầu ngón tay rơi trên bụng cậu, đi xuống, lại xuống chút nữa… Phương Trì chật vật thở hổn hển.

Cảm giác kích thích, hưng phấn, hào hứng cùng nhau trộn lại này, không nói rõ được là mong đợi hay là gì khác, khiến trước mắt cậu trở nên hơi mơ hồ.

Ngay lúc tay Tôn Vấn Cừ cách quần phủ xuống, cậu đột nhiên ngẩng đầu lên, hừ một tiếng rất thấp.

Tôn Vấn Cừ chậm rãi đè tới, nhẹ tay xoa nắn, ghé vào tai cậu thấp giọng: "Đây gọi là làm liền một mạch, nếu như giờ tôi ngủ mất…cậu cảm thấy thế nào?"

Phương Trì thở hổn hển liếc mắt nhìn hắn không nói gì, sau mấy giây thì dừng lại, một cái tóm được tay Tôn Vấn Cừ, nhét vào trong quần mình.

Sau đó ôm lấy hắn, tàn nhẫn mà hôn lên, vươn mình, đè lên, rồi dùng sức mà hôn lên tai, góc cổ, trong hõm vai Tôn Vấn Cừ, cắn xé, như thể sư tử đói bụng một tháng rút cuộc cũng tìm được bữa tiệc lớn.

Hô hấp Tôn Vấn Cừ rất gấp gáp, ngay bên tai cậu, bàn tay bên trong quần cậu trở nên ấm áp, bao khỏa, trêu chọc dây thần kinh nhạy cảm nhất trên người cậu.

Phương Trì cắn lên vai hắn, tay nắm lấy quần Tôn Vấn Cừ kéo xuống, chạm lên…

…

Có gió thổi qua, nước trong hồ nổi lên gợn sóng rất nhỏ, nước bao lấy chân hai người còn đang thả trong nước đung đưa.

Bốn phía vẫn luôn có tiếng lá trúc sàn sạt, vang lên an tĩnh, như thể nhạc đệm cho hô hấp bọn họ từ gấp gáp mà chậm rãi vững vàng trở lại.

Phương Trì nhìn chằm chằm lá trúc lay động phía trên, không nói rõ được cảm giác hiện giờ của mình, hưng phấn qua đi rồi, kích thích qua đi rồi, căng thẳng qua đi rồi…

Cậu nghiêng người sang ôm lấy Tôn Vấn Cừ, hôn khẽ một cái lên khóe miệng hắn.

"Ai…" Tôn Vấn Cừ nhắm mắt lại.

"Anh có muốn xuống rửa ráy không," Phương Trì nhỏ giọng nói, "Anh trượt chân xuống một cái là có thể ngâm xuống nước."

Còn chưa dứt lời, cậu nhìn lướt qua rừng trúc, đột nhiên thấy một đôi mắt, lập tức sợ tới mức ngồi thẳng dậy: "Ôi đệt!"

"Hả?" Tôn Vấn Cừ lười biếng liếc nhìn cậu.

"Ai đệt!" Phương Trì liền thả lỏng xuống, "Làm em sợ chết đi được, em cứ tưởng là có người nhìn thấy."

Tôn Vấn Cừ chống tay quay đầu liếc nhìn sang bên kia, lập tức nằm lăn ra bãi cỏ cười một trận: "Mẹ nó, làm tôi sợ chết đi được, Tiểu Tử nhìn thấy hết rồi!"

“Lại đây!” Phương Trì gọi về hướng Tiểu Tử vẫn còn đang ngồi một bên rừng trúc giơ móng gãi ngứa, Tiểu Tử chầm chập đi tới, cậu ngẫm nghĩ liền nhỏ giọng nói, “Anh nói xem, nó có nói ra không?”

“Có chứ,” Tôn Vấn Cừ vẫn đang cười, vừa cười vừa nói, “Nó về rồi phải tìm Hoàng tổng, nói là ”này mày biết gì hông hai người bọn họ tuốt nấm bên đầm nước đó“…”

Phương Trì bị lời hắn nói làm cho buồn cười, xoa đầu Tiểu Tử hai cái: “Mày phải giữ bí mật, mày mà nói cho Hoàng tổng biết, tao ném mày vào trong nước.”

“Nó sợ nước à?” Tôn Vấn Cừ kéo quần ngồi dậy, “Chó không phải đều biết bơi chó à.”

“Ừ, biết bơi thì vẫn sợ, chó đất đều sợ nước, bình thường không phải là uống nước sẽ không tới bên bờ nước,” Phương Trì cười, nhảy về sau một cái, nằm đập vào nước.

“Xem ra cậu không phải chó đất rồi.” Tôn Vấn Cừ cũng xuống nước.

Ngâm trong nước một lúc, hai người bọn họ lên bờ, trời nóng bức, mấy phút là trên người đã khô, lúc mặc quần áo vào có cảm giác thư thái nhàn nhã rất thích.

Phương Trì nhìn Tôn Vấn Cừ đang cúi đầu chỉnh trang quần áo, đột nhiên thấy từ cổ tới vai hắn có một mảng nhỏ vết gì đó màu đỏ.

“Bị côn trùng đốt à?” Phương Trì lại gần nhìn thử, còn đưa tay ra sờ, “Có ngứa không?”

Tôn Vấn Cừ quay đầu nhìn cậu, qua nửa ngày mới nói một câu, “Cậu cũng thật là…ngây thơ.”

“Hả?” Phương Trì ngây người.

“Không phải bị côn trùng cắn,” Tôn Vấn Cừ vẩy nước trên tóc, “Là bị chó hoang cắn, cắn xong con chó hoang này liền mất trí nhớ luôn.”

“Em…” Phương Trì lập tức hơi lúng túng, ngẫm lại liền cười ha ha mấy tiếng, dùng sức mà ôm chặt lấy Tôn Vấn Cừ, hôn một cái lên mảng hồng nhỏ kia, rồi nhỏ giọng hỏi, “Nếu bị người khác thấy được thì phải làm sao bây giờ?”

“Bị côn trùng cắn chứ sao,” Tôn Vấn Cừ xoay tay lại vỗ mặt cậu, “Ngày hè nóng bức.”

“Không đau thật à?” Phương Trì ngẫm lại liền sờ soạng mấy cái, “Miệng em mạnh lắm..”

“Không đau,” Tôn Vấn Cừ nở nụ cười.

Hai người dẫn Tiểu Tử trở về làng, thời gian này trong thôn rất yên tĩnh, không có mấy người, đều đã ra ngoài làm việc.

“Đi lấy cá luôn không?” Phương Trì nói, “Đỡ chốc nữa lại phải chạy ra ngoài.”

“Ừ, nhớ phải cá to đấy.” Tôn Vấn Cừ nói.

“Biết rồi,” Phương Trì cười nói, “Phải to nhất.”

“Ông nội cậu mà biết con cá này từ đâu đến, có khi nào lại không cho nấu không?” Tôn Vấn Cừ chau mày, học theo giọng điệu của ông, “Cá nhà tình địch! Không ăn! Không được làm! Vứt!”

“Không đâu,” Phương Trì cười, “Ông cùng lắm là vừa làm vừa chê cá không ngon thôi.”

Cá ông cụ Giang nuôi rất tốt, ao nuôi cá là ao nước chảy, nước chảy từ trên núi, chảy vào đầu này chảy ra đầu kia, cá không tanh như cá nuôi bình thường, Phương Trì thật ra cũng rất thích ăn cá nhà ông cụ.

Ông cụ Giang còn đang bận bịu bên ao nuôi cá, vừa nhìn thấy Phương Trì đi tới liền nở nụ cười: “Tiểu Trì sao lại đến đây?”

“Mua cá ạ,” Phương Trì cười đi tới, “Ông Giang lấy hộ con con cá to đi.”

“Mua gì mà mua,” Ông cụ Giang nói, “Ông lấy cho con con to, hôm nay có người đến lấy cá, vừa khéo ông bắt lên không ít.”

“Cảm ơn ông Giang,” Phương Trì nói, “Con cá trắm cỏ to to ạ.”

Bên cạnh ao cá có một căn nhà, ông cụ Giang bình thường trông coi cá nuôi bận rộn đều ăn ở tại đây.

Chọn cho cậu con cá trắm cỏ to to xong, ông cụ Giang đưa cá vào nhà bếp nhanh nhẹn xử lý sạch sẽ rồi mới bỏ vào túi đưa cho cậu: "Ông con đánh con mất thôi."

"Không đâu," Phương Trì cầm túi, "Ông bảo chỉ có cá nhà ông nuôi là ngon."

"Đánh rắm," Ông cụ Giang hừ một tiếng, "Cái lão thần kinh như ông nội con mà thèm nói câu đấy."

"Nói vậy thật mà," Phương Trì nở nụ cười, "Ầm ĩ thì ầm ĩ, sự thật thì vẫn phải thừa nhận chứ."

"Con mang về thì nói với lão," ông cụ Giang chỉ vào túi, "Lấy chỗ ông cụ Giang, thích ăn thì ăn, không thích thì thôi."

"Vâng." Phương Trì gật đầu.

Bởi vì buổi tối muốn đón gió cho cậu, cho nên sau khi Phương Trì cầm cá về đến nhà, ông bà nội đã bận rộn trong nhà bếp.

Vừa thấy Phương Trì cầm cá về, ông nội đã hừ một tiếng.

"Thủy Cừ muốn ăn cá, còn phải là cá to," Phương Trì nhanh nhảu nói trước khi ông kịp bày tỏ bất mãn, "Con chỉ đi lấy cho anh ấy một con."

Ông nội cầm lấy con cá, lại hừ thêm tiếng nữa, không nói gì, quay người tiếp tục bận rộn.

"Kho đó," Phương Trì lại bồi thêm một câu, "Anh ấy bảo muốn ăn kho."

Ông nội vẫn chỉ dùng một tiếng hừ trả lời cậu.

"Biết rồi." Bà nội đập cho cậu một cái.

Phương Trì chạy lên tầng, Tôn Vấn Cừ đã trở về phòng, cửa chưa khóa, Phương Trì đẩy một cái đã mở ra, Tôn Vấn Cừ đang giơ tay lên cởi áo.

Nhìn thấy cậu đi vào, Tôn Vấn Cừ ném áo qua một bên rồi hỏi: "Ông nội không…"

Còn chưa nói dứt lời, Phương Trì đã đi tới ôm hắn một cái, cứ thế đẩy hắn ngã xuống giường.

"Này," Tôn Vấn Cừ hơi bất đắc dĩ, "Tiểu Tử nhìn thấy cậu đã hoảng lên rồi, giờ cửa cũng không cần đóng nữa à?"

Phương Trì nhảy dựng lên, đi qua đóng cửa lại, rồi đổ một cái lên người hắn, ôm sát hắn, hôn hôn cọ cọ lung tung trên mặt trên cổ hắn, thở hổn hển đưa tay vào trong quần hắn.

"Xả van à, đây là…" Tôn Vấn Cừ nghiêng người né tránh tay cậu.

"Em cũng không định làm gì cả," Phương Trì nhẹ nhàng liếm lên vành tai hắn, "Tiện tay sờ mấy cái."

"Đã không?" Tôn Vấn Cừ nở nụ cười.

"Không biết nữa," Phương Trì ôm hắn, tay sờ qua lại eo chân hắn, "Chỉ là muốn dán vào anh."

"Vậy cậu…" Tôn Vấn Cừ mới vừa mở miệng liền nghe thấy tiếng bà nội ở dưới tầng gọi Phương Trì.

"Ơi_____" Phương Trì nhanh chóng hắng giọng đáp lời, "Con ở trên tầng____"

"Trời ạ," Tôn Vấn Cừ che tai lại, "Điếc rồi."

"Chắc là gọi em xuống giúp," Phương Trì lại hôn hắn thêm hai cái nữa rồi mới xuống giường, "Em đi xem xem."

Đường điện trong nhà bếp đã có tuổi, dùng bếp điện từ và lò nướng cùng một lúc, liền bị nhảy cầu dao.

"Bếp điện từ đừng cắm trong nhà bếp, cắm ra ổ cắm ngoài sân sau đi," Phương Trì gác thang vừa nói vừa làm, "Ngày mai con đổi đường dây điện nhà bếp, lần trước bảo đổi mà cũng không đổi."

“Chả mấy khi mới dùng đến lò nướng một lần,” Ông nội nói, “Hôm nay bà nội con bảo nướng cho con ít xá xíu, đang nướng rồi đây.”

“Còn có xá xíu cơ à?” Phương Trì nhảy xuống từ trên thang, “Thịnh soạn thế.”

“Ăn mừng con vào đại học mà,” Ông nội cười nói.

“Còn chưa vào mà,” Phương Trì hơi bất đắc dĩ, ông bà nội cũng không hiểu được thi đại học và vào đại học là hai chuyện khác nhau, “Điểm còn chưa có, đi đâu mà vào.”

“Dù sao cũng phải vào,” Bà nội ở bên cạnh nói, “Bà đã nói với con rồi, con từ nhỏ đã ngơ ngơ, lên đại học rồi phải chú ý cao độ, đừng thấy con gái cái là theo đuổi, ông con không phải bảo gì mà không có tiếng nói chung gì đó à, con đã lên đại học rồi, cũng đừng vội, từ từ tìm xem ai có tiếng nói chung.”

“…À.” Phương Trì cất thang đi.

Lúc chuẩn bị đi ra, bà nội đập một cái lên lưng cậu: “Chỉ biết à à à, cũng chẳng biết nghe có lọt vào tai không.”

“À.” Phương Trì chạy ra khỏi nhà bếp.

“Thằng ranh con này sao lại ghét thế không biết!” Bà nội ở phía sau cười mắng một câu.

Lúc quay lại trên tầng, Tôn Vấn Cừ đã thay sang quần áo khác, đang dựa vào ghế xem gì đó.

Phương Trì đi tới nhìn, Tôn Vấn Cừ nhìn chính là tài liệu cậu mang từ trường về.

“Anh không làm việc của anh à?” Cậu nhẹ nhàng nắm mấy cái trên vai Tôn Vấn Cừ.

“Đêm mới có cảm hứng,” Tôn Vấn Cừ cầm bút trong tay xoay xoay, “Tôi mới tiện tay lật qua, cậu nói đi đại học thể thao, tôi thấy cũng được.”

“Học gì?” Phương Trì khom lưng ôm lấy vai hắn, “Cũng không có chuyên ngành leo núi.”

“Giờ cậu leo núi không phải đã chuyên nghiệp lắm rồi à, thi đấu cũng giành được nhiều giải vậy rồi.” Tôn Vấn Cừ dùng bút gõ lên tài liệu, “Cậu nên học gì đó liên quan nhưng có không gian phát triển lớn hơn một chút.”

“Như là?” Phương Trì hỏi.

“Đây,” Tôn Vấn Cừ dùng bút khoanh một vòng tròn trên tài liệu, “Chuyên ngành huấn luyện thể thao.”

“Cái này thì sau này làm gì?” Phương Trì lại gần nhìn.

“Chính là kiểu như ở câu lạc bộ hay trường thể thao gì đó, huấn luyện viên cũng được, quản lý cũng được,” Tôn Vấn Cừ nói, “Sau này nếu cậu muốn tự mình mở làm cũng không tệ.”

“À.” Phương Trì đáp một tiếng.

“À là có ý gì?” Tôn Vấn Cừ ngẩng đầu lên nhìn cậu.

“À chính là…” Ánh mắt Phương Trì rơi vào đường cong trên cổ Tôn Vấn Cừ, cùng với xương quai xanh vì tư thế cánh tay chống lên tay vịn ghế tựa mà nổi lên, “Chính là à.”

Cậu không nhịn được mà đưa tay nhéo một cái lên xương quai xanh Tôn Vấn Cừ, rồi cúi đầu hôn xuống.

---

*xá xíu:

*chương này để Phương Tiểu Trì xưng “em” vì fetish cá nhân của editor… chương sau sẽ bình thường (“ ”)

56. Chương 56

Bữa tối rất phong phú, ngoài cá kho Tôn Vấn Cừ chọn ra, còn có xá xíu Phương Trì rất thích ăn, gà vịt đều có, thêm cả một nồi canh sườn.

“Thế này cũng nhiều quá rồi,” Phương Trì vừa gặm sườn vừa nói, “Ba ngày cũng ăn chẳng hết.”

“Khó có dịp con về được một chuyến,” Bà nội nói, “Ăn không hết thì không hết, sau này lên đại học rồi, lại càng không về được, bà nhìn cháu nội nhà ông cụ Lý kìa, lên đại học rồi, Tết cũng không về.”

“Đó là đi đến nhà bạn gái mà.” Ông nội nói.

“Con không thể nào không về Tết đâu,” Phương Trì cười, “Có thời gian con sẽ về.”

“Vậy cũng chưa chắc,” Bà nội thở dài, “Con muốn tìm bạn gái, không phải là phải chiều người ta, cùng người ta về nhà à?”

“Con…” Phương Trì nhìn lướt thật nhanh qua Tôn Vấn Cừ, Tôn Vấn Cừ đang rất chăm chú cúi đầu róc

xương cá, “Con sẽ không.”

“Mày ngốc như thế.” Bà nội chậc chậc hai tiếng.

“Cậu ấy ngốc như thế, có khi học xong bốn năm đại học còn chẳng gặp được một người bạn gái kìa.” Tôn Vấn Cừ vừa gỡ xương cá vừa nói.

“Đúng thế!” Phương Trì nhanh chóng gật đầu, “Đúng, con quá… là ngốc.”

Tôn Vấn Cừ nở nụ cười, ngẩng đầu liếc mắt nhìn cậu.

Bữa cơm này dù ăn ngoài sân, nhưng vẫn ăn đến toát mồ hôi cả người, Tôn Vấn Cừ vừa đặt bát xuống liền đi tắm, nửa buổi cũng chưa đi ra, Phương Trì nóng không chịu nổi, đành phải ra sân sau dùng ống nước ông nội dùng để tưới rau tắm.

“Cái thằng này, ăn xong lại tắm nước lạnh!” Bà nội cau mày, “Chẳng tốt cho sức khỏe!”

“Con nóng chết đi được rồi,” Phương Trì ngồi trên ghế trúc trong sân đung đưa, dội nước lạnh cái cả người đều thư thái.

Trong nhà tắm ngoài sân trước vẫn còn có tiếng nước, bà nội đi qua gõ cửa nhà tắm: “Thủy Cừ à!”

“Bà, bà làm gì thế?” Phương Trì sợ hết hồn.

“Thủy Cừ!” Bà nội lại gõ cửa phòng thêm hai cái nữa, “Đừng tắm nước lạnh, dùng nước nóng đi!”

“À,” Tôn Vấn Cừ ở bên trong đáp một tiếng, “Bà, cháu đang tắm nước nóng mà.”

Bà nội giờ mới đi, Phương Trì đi qua nhỏ giọng nói: “Bà, người ta là đàn ông đang tắm gội, bà lại qua gõ cửa, thế là không ổn đâu.”

“Có gì mà không được, nó cũng không mở cửa ra, còn bằng tầm tuổi cháu bà,” Bà nội liếc mắt nhìn cậu, “Nếu là con ở trong, bà cứ thế đi vào, cửa cũng không thèm gõ.”

“…À.” Phương Trì không biết nên nói gì nữa, ngồi trở về trên ghế trúc.

Tiếng nước trong phòng tắm vẫn chảy ào ào, Tôn Vấn Cừ cũng thật là trâu bò, tắm gội xối người gần hai mươi phút rồi còn chưa ra.

Ào ào.

Phương Trì đột nhiên lại hơi khô nóng, trước mắt thoảng qua thân thể Tôn Vấn Cừ lúc ở bên hồ nước chỉ mặc mỗi quần trong, cậu có hơi bất đắc dĩ cong chân lên gác trên ghế.

Thật ra, trước hôm nay, số lần cậu nhớ tới Tôn Vấn Cừ cũng không ít, mà trước đó đều không như bây giờ, chốc chốc là lại có thể có phản ứng, câu "xả van" của Tôn Vấn Cừ cũng thật sự là không sai.

Phương Trì, mày xả van rồi đấy à.

Tôn Vấn Cừ cuối cùng cũng ra khỏi phòng tắm, cởi trần mặc quần thể thao rộng rãi, tóc ướt, trên người còn mang theo hơi nóng.

Phương Trì liếc mắt nhìn hắn, cảm xúc mới vừa bình tĩnh được lúc đã lại một lần nữa nhanh chóng dâng trào, cậu quay đầu đi chỗ khác thật nhanh, nhìn chằm chằm Tiểu Tử ở bên cạnh ưỡn người.

"Làm gì thế?" Tôn Vấn Cừ đi tới, gảy cái trên đầu cậu.

"Anh…" Phương Trì không nhìn hắn, "Tắm gội xong như thế này lại toát mồ hôi cả người à?"

"Không," Tôn Vấn Cừ nói, "Thoải mái lắm, tôi mới đầu cũng định dùng nước lạnh, lạnh rùng cả mình, nước nhà cậu là trên núi chảy xuống đúng không, lạnh quá."

"Ừ," Phương Trì gãi đầu, "Đúng."

Tôn Vấn Cừ không nói gì nữa, quay người đi lên tầng.

Phương Trì tiếp tục ngồi trong sân nhập định, đến lúc mặt trời đã hoàn toàn xuống núi, muỗi cũng bay vo ve ra, cậu mới đứng dậy trở vào nhà.

Cả căn nhà ngoài căn phòng của Tôn Vấn Cừ, đều không có điều hòa, ông bà nội không dùng được, Phương Trì chỉ cần một cái quạt điện là đã được rồi.

Tôn Vấn Cừ yếu ớt không chịu được nóng, vừa vào hè cái là mua máy điều hòa lắp, bà nội còn xót tiền điện thay hắn.

Phương Trì lên tầng đi vào phòng mình, loanh quanh một lúc không biết nên làm gì.

Thi đại học vừa kết thúc, trạng thái tranh thủ từng phút từng giây học tập trước đây liền đột nhiên một

chân đạp hụt, lập tức cả người rảnh rang chẳng có việc gì để làm.

Ở trong phòng sờ đông nắm tây một lúc xong, Phương Trì vẫn đứng trước cửa phòng Tôn Vấn Cừ gõ cửa.

"Không khóa." Tôn Vấn Cừ ở bên trong trả lời.

Phương Trì đẩy cửa đi vào, nhìn thấy hắn đang ngồi trước bàn, không còn cởi trần nữa, mặc một cái áo phông rất rộng rãi, nhìn có vẻ là chuẩn bị làm việc.

"Anh..." Phương Trì do dự, cậu biết Tôn Vấn Cừ lúc làm việc rất nghiêm túc.

"Không sao," Tôn Vấn Cừ liếc mắt nhìn cậu, "Cậu cứ vào đi, không ảnh hướng đến tôi."

"Tôi là..." Phương Trì từ từ đến bên giường, nhấc Hoàng tổng sắp béo ú tới xoa, "Tôi chỉ là rảnh rỗi không biết làm gì."

"Nhìn tôi làm việc thôi." Tôn Vấn Cừ cong khóe miệng.

"Ừm." Phương Trì gật đầu.

Tôn Vấn Cừ tiếp tục cúi đầu vẽ, Phương Trì nhích nhích lên giường, dựa vào tường, kéo chân Hoàng tổng đang định giãy dụa bỏ chạy lại.

Lần này về còn chưa kịp nhìn kỹ, trong phòng Tôn Vấn Cừ có thêm mấy cái bình cái lọ, trên bàn quay làm gốm đặt ở góc phòng còn có một cái lọ hình thù quái lạ đang làm dở.

Những thứ này, cùng với Tôn Vấn Cừ đang cúi đầu vẽ, tạo thành một bầu không khí khiến người ta rất dễ chịu.

Tuy rằng nếu cứ nhìn Tôn Vấn Cừ chằm chằm một lúc lâu, Phương Trì sẽ cảm giác mình có hơi rục rịch, thế nhưng cậu vẫn rất hưởng thụ cảm giác trước mắt.

Rất thả lỏng.

Không cần nghĩ tới còn một tập đề chưa làm.

Không cần nghĩ tới đi thi.

Cũng không cần nghĩ tới tâm tình đè nặng thêm trong lòng.

Nói ra rồi.

Cho dù vẫn có rất nhiều bất đắc dĩ chưa chắc chắn, e rằng còn đang ở rất xa phía trước chờ đợi cậu.

Nhưng cậu đã nhận được đáp lại, chuyện này đã đủ để cậu thả lỏng được xuống.

Cứ như vậy nhìn gò má Tôn Vấn Cừ, cái gì cũng không nghĩ.

Mãi cho tới khi điện thoại di động vang lên, cậu mới lấy lại được tinh thần, thật nhanh nhấn nghe, sau đó nhảy xuống giường chạy ra khỏi phòng, sợ làm ồn đến Tôn Vấn Cừ.

Điện thoại là Hứa Chu gọi tới, giọng nghe rất vui vẻ: "Này Phương Trì, mày về chỗ ông bà mày đúng không?"

"Ừ," Phương Trì đáp một tiếng, đi vào trong phòng mình, "Làm sao?"

"Mấy đứa bọn tao đang bàn bạc xem, định qua chơi một lúc," Hứa Chu nói, "Thế nào, mày có thời gian không?"

"Có những ai? Bọn mày có gọi Tiếu Nhất Minh không?" Phản ứng đầu tiên của Phương Trì là phải rủ Tiếu Nhất Minh, tình hình nó bây giờ rất cần giải sầu.

"Gọi chứ, nó cũng đi cùng mà," Hứa Chu nói, "Mày có việc gì không?"

Mấy đứa này bàn chuyện đi chơi đã bàn được một học kỳ rồi, giờ cuối cùng cũng được nghỉ, chắc là đã hào hứng không nhịn được, Tôn Vấn Cừ vẫn đang ở đây, cậu lại hơi do dự.

"Tao cũng không chắc," Phương Trì suy nghĩ "Tao hỏi thử ông nội tao xem mấy hôm nay có việc gì không, chốc nữa gọi lại cho mày."

"Được," Hứa Chu nói.

Cậu trở lại phòng Tôn Vấn Cừ, Tôn Vấn Cừ thay đổi tư thế, vẫn đang vùi đầu nhìn chằm chằm bản vẽ.

Ngay lập tức không tìm được cơ hội thích hợp để mở miệng, Phương Trì liền không nói gì, đứng sau hắn chờ.

Một lúc sau, Tôn Vấn Cừ đột nhiên quay đầu lại: "Làm sao thế?"

"À," Phương Trì xoa mũi, "Là…bạn học tôi gọi điện đến, bảo là mấy đứa nó muốn tới đây chơi."

"Hả?" Tôn Vấn Cừ nhìn cậu, "Không phải rất tốt à, tôi thấy cậu rảnh tới mức thiếu điều đếm lông mèo nữa thôi."

"Không phải," Phương Trì nở nụ cười, "Tôi sợ bọn họ tới…cả đám ồn ào lắm, sẽ không ảnh hưởng tới anh chứ?"

"Không đâu," Tôn Vấn Cừ trả lời rất chắc chắn, "Cũng không lên ầm ở phòng tôi."

"Vậy…" Phương Trì vẫn còn đo dự.

Tôn Vấn Cừ đặt bút xuống, đứng lên, đi tới trước mặt ôm lấy cậu, ghé vào tai cậu nói nhỏ nhẹ: "Không sao, bạn học cậu muốn đến chơi thì đến, cậu đừng nghĩ ngợi linh tinh gì cả, cũng không ai nghĩ gì đâu."

"Ừ," Phương Trì gật đầu, ôm sát eo Tôn Vấn Cừ, "Tôi chỉ là…thật ra cũng không có gì."

"Vốn là cũng không có gì." Tôn Vấn Cừ cười.

"Tôi như thế này, có phải là không có tiền đồ lắm không?" Phương Trì thở dài, tay xoa trên lưng Tôn Vấn Cừ.

"Chuyện này chẳng liên quan gì đến có tiền đồ hay không cả," Tôn Vấn Cừ hôn nhẹ lên cổ cậu, đột nhiên nở nụ cười rất nhẹ, "À, thật ra là cũng có tiền đồ lắm mà, nói hai câu thôi đã kéo cờ được rồi."

"Tôi…" Phương Trì lập tức đỏ bừng mặt, định vểnh mông ra mà lại cảm thấy tư thế này quá ngu, không thể làm gì khác hơn là kiên trì không động đậy, "Tôi là quá trẻ tuổi."

"Ừm." Tôn Vấn Cừ mặt thì nghiêm túc gật đầu, mà trong giọng nói vẫn mang theo ý cười không che giấu.

"Không phải chứ," Phương Trì nhìn hắn chằm chằm, "Anh chưa từng có lúc nào như vậy à? Cười gì mà cười."

"Không cười, không cười thật," Tôn Vấn Cừ thả cậu ra, lùi về phía sau nắm lấy vai cậu, "Rau hẹ tinh mà, chính là như thế."

"Cái gì tinh cơ?" Phương Trì ngây người.

“Chú Lượng Tử cậu nói,” Tôn Vấn Cừ dựa vào cạnh bàn, “Rau hẹ tinh.”

“Rau hẹ? Rau hẹ thì làm sao?” Phương Trì không nghĩ ra được.

“Rau hẹ thì tráng dương chứ sao.” Tôn Vấn Cừ chậc một tiếng.

Phương Trì nhịn một lúc liền cười: “Ôi, người này nếu không phải miệng nói lắp thì chắc chắn là ngứa miệng lắm.”

“Cho nên ông trời để cho nó nói lắp, sợ nó bị đánh.” Tôn Vấn Cừ nói.

Phương Trì cười vui vẻ một lúc sau liền đi tới trước mặt Tôn Vấn Cừ, đến gần hôn hắn, rồi lại ôm hắn đẩy về phía giường.

“Sao thế?” Tôn Vấn Cừ nhìn cậu.

“Hôn một lúc,” Phương Trì liền đè hắn lên giường, “Lại hôn thêm một lúc, rau hẹ tinh mà.”

Tôn Vấn Cừ nở nụ cười, nằm không nhúc nhích.

Phương Trì như thể tìm kho báu mà hôn trên cổ trên mặt hắn một lượt, sau đó liền ôm lấy hắn thở dài thườn thượt: “Tình hình này của tôi, có cần uống thuốc gì không nhỉ?”

Tôn Vấn Cừ vốn đã bị cậu hôn đến dạt dào cảm xúc lắm rồi, vừa nghe thấy câu này liền cười đến mức bao nhiêu tâm tình cũng tan tành hết, vừa cười vừa nói: “Cậu còn uống thuốc gì nữa, cậu vừa nói một câu thôi đã có thể dập hết bao nhiêu cảm xúc mãnh liệt của tôi rồi.”

“Tối nay,” Phương Trì đè lên người hắn không nhúc nhích, “Tối nay tôi ngủ ở chỗ anh, được không?”

“Ừ, ngủ đi,” Tôn Vấn Cừ đẩy cậu một cái, “Xuống đi, đè chết cha rồi.”

Phương Trì trở mình nằm dài trên giường, dùng sức thở dài.

Tôn Vấn Cừ một khi đã bật lên hình thức làm việc, có thể cả tiếng chỉ nhìn chằm chằm bản vẽ trước mắt, cũng không động đậy dù chỉ một chút.

Phương Trì tận mắt nhìn hai con muỗi dừng lại trên cánh tay hắn, đành phải tìm cái bình phun nhỏ đổ nước đuổi muỗi độc nhất vô nhị của bà nội vào, phun xung quanh người Tôn Vấn Cừ.

Nhìn chằm chằm Tôn Vấn Cừ hơn một tiếng, Phương Trì liền rón rén ra khỏi phòng, đóng cửa lại.

Ông bà nội còn đang nói chuyện dưới tầng, Phương Trì vừa đi xuống, bà nội liền kéo cậu xuống ngồi trên ghế sofa: "Trước đây về rồi đều dính lấy ống bà, hai lần này về lại cứ dính với Thủy Cừ."

"…Đâu có." Phương Trì có cảm giác vừa chột dạ vừa lúng túng, ôm vai bà nội.

"Người trẻ tuổi nhiều chuyện để nói," Ông nội ở bên cạnh cười, "Còn có thể cứ nói chuyện với hai ông bà cụ à."

"Con với ông bà cũng có nhiều chuyện để nói mà," Phương Trì trượt chân xuống, dựa vào bên người ông, "Lúc không có chuyện gì để nói con cũng thích nghe hai người nói."

"Chỉ biết nói ngon ngọt lấy lòng người ta." Bà nội đập cậu một cái.

Phương Trì cười không nói gì.

Ông bà nội tiếp tục nói chuyện, nói đều là chuyện con cháu, cửa hàng của ba mẹ, nhà của cô, Phương Trì híp mắt lại nghe.

Gió quạt thỉnh thoảng đảo qua người cậu, cảm giác rất tốt đẹp, như thể quay lại lúc còn bé.

"Ba mẹ con, cũng vô tâm thật," Bà nội sờ chân cậu, "Thi đại học cũng xong rồi, đến giờ còn chưa gọi điện thoại hỏi được một lần đúng không?"

"Hai người cũng không biết con thi lúc nào mà," Phương Trì cười ha ha.

"Vậy thì con phải nói cho hai người biết," Bà nội nhíu mày, "Nuôi thằng con trai nuôi cũng chẳng lo gì, cái gì cũng không lo."

"Có ông bà đây rồi, không cần bố mẹ lo," Phương Trì cười nói, suy nghĩ liền nói, "Đúng rồi, ngày mai bạn học con tới đây."

"Bạn học tới chơi à? Tốt lắm," ông nội nói rất vui vẻ, "Đến mấy đứa? Nhà ta ở không hết đúng không?"

"Bảy, tám người gì đó," Phương Trì nói, "Ở được, trời nóng như thế này, buổi tối ghép tre xuống đất thành giường, rồi trải mấy tấm chiếu ra là được, con gái thì…có thể ngủ trong phòng con."

"Còn có con gái à?" Bà nội vừa nghe thấy liền hào hứng, "Xinh không? Cao bao nhiêu? Béo hay gầy?"

“Ôi…” Phương Trì gãi đầu, “Chỉ là bạn học thôi, bạn học nữ, bà đừng nghĩ xa quá.”

“Ngày mai bà phải nhìn xem.” Bà nội cười nói, bỏ qua lời của cậu.

Lại hàn huyên thêm một lúc, ông bà nội cũng đã bàn bạc xong thực đơn chiêu đãi bạn học tới ăn cơm, rồi trở về phòng ngủ.

Phương Trì liền chơi với Tiểu Tử một lúc, rồi lên tầng.

Lúc đẩy cửa ra liền nhìn thấy Tôn Vấn Cừ đang đứng trong phòng hoạt động cánh tay.

“Hết bận rồi à?” Cậu đi vào phòng, đóng cửa lại.

“Ừ,” Tôn Vấn Cừ quay đầu lại, “Trên người cũng mỏi, nếu không phải giờ hơi nóng, tôi còn muốn ra ngoài chạy hai vòng thả lỏng.”

“Không thì,” Phương Trì do dự, “Không thì để tôi… xoa bóp cho anh.”

“Cậu biết à?” Tôn Vấn Cừ nhìn cậu.

“Cũng coi như là biết một chút,” Phương Trì nói, “Bà nội hay bị đau thắt lưng, trước đây tôi hay xoa bóp thắt lưng cho bà, bà còn bảo tôi xoa bóp tốt lắm.”

“Vậy cậu xoa cho tôi đi, vừa nãy tôi ngồi vắt chân, lưng mỏi kinh khủng,” Tôn Vấn Cừ nằm sấp lên giường, dang rộng tay chân.

Phương Trì xoa tay, đứng bên giường, tìm nửa ngày cũng chẳng tìm được tư thế thích hợp.

“Làm gì thế?” Tôn Vấn Cừ nghiêng đầu sang hỏi.

“Tôi đang nghĩ xem tôi nên làm thế nào cho dễ xoa bóp,” Phương Trì quỳ một chân bên giường.

“Cậu định xoa bóp lưng cho tôi,” Tôn Vấn Cừ híp mắt lại, “Hay là định sờ tôi đấy?”

“…Xoa bóp lưng mà.” Phương Trì nói.

“Xoa bóp lưng thì còn có tư thế gì nữa, cậu ngồi trên đùi tôi không phải là bóp được rồi à,” Tôn Vấn Cừ chậc một tiếng, “Xem cậu xoắn xuýt kìa.”

Phương Trì không nói gì, lên giường trèo qua người hắn, ngồi lên trên đùi, "Tôi có nặng không?"

"Tàm tạm chịu được." Tôn Vấn Cừ nói.

"À." Phương Trì gật đầu, kéo áo hắn lên trên.

Tay vừa đặt lên lưng hắn, Tôn Vấn Cừ liền nói một câu: "Thật ra nếu cậu muốn sờ tôi, tư thế này cũng thích hợp đấy."

"Sao anh lại thiếu đòn thế nhỉ?" Phương Trì giơ tay nhíu mày hỏi.

Tôn Vấn Cừ không nói gì, nhắm hai mắt cười.

Phương Trì giơ tay gần nửa phút, ngưng thần tụ khí mà dồn lực chú ý tập trung lên tay mình, cảm giác mình đã đao thương bất nhập rồi, mới đặt tay lên người Tôn Vấn Cừ.

Vừa thả tay ra, tay mới vừa chạm vào lưng Tôn Vấn Cừ, cậu đã có hơi choáng váng.

Có điều, vẫn cắn răng, bắt đầu vừa đấm vừa bóp lưng bóp eo Tôn Vấn Cừ.

"Nhẹ thôi," Tôn Vấn Cừ nhăn mặt nhe răng, "Cậu đánh trộm đấy à?"

"Yếu ớt vậy," Phương Trì nhẹ tay đi, "Thế này bà nội tôi còn bảo tôi không dám dùng sức."

"Tôi làm sao so được với bà nội cậu," Tôn Vấn Cừ nhắm mắt lại, "Tháng trước tôi đi chợ với bà, bà xách nhiều hơn tôi, đi còn nhanh hơn tôi."

"Đúng," Phương Trì nở nụ cười, "Đúng là anh không so được với bà, bà cụ ở nông thôn, cả đời làm lụng, đều như vậy."

Nói ra thì, trên người Tôn Vấn Cừ cũng có cơ bắp, còn rất rắn chắc, nhưng lại có cảm giác thật sự non mềm, Phương Trì không dám hướng mắt về thân thể hắn, chỉ nhìn chằm chằm hoa văn to nhỏ trên giường.

"Chỗ trên eo cậu lại làm như vừa nãy thêm mấy cái nữa đi," Tôn Vấn Cừ nói, "Đấm mấy cái như vừa nãy ấy, dễ chịu lắm."

"Ừ," Phương Trì nhẹ nhàng đấm mấy cái trên eo hắn.

“Mới vừa rồi nói chuyện với ông bà à?” Tôn Vấn Cừ hỏi.

“Ừ,” Phương Trì gật đầu, nghĩ tới liền thở dài, “Bà tôi gần đây cứ luôn…”

“Trông mong chắt trai mà.” Tôn Vấn Cừ cười.

Động tác trên tay Phương Trì dừng lại, nói nhỏ: “Ừ.”

“Đừng nghĩ tới những chuyện này,” Tôn Vấn Cừ trở tay ra sau sờ trên đùi cậu, “Kể cả cậu có phải tìm cô gái nào kết hôn đi nữa, cũng không phải chuyện phải làm ngay bây giờ.”

“Qua ngày nào tính ngày đó à?” Phương Trì nắm lấy tay hắn.

“Tích góp lại,” Tôn Vấn Cừ nói, “Dũng khí, cả lý do không thể không nói ra, tích góp cho đủ rồi hẵng nghĩ tới những thứ này.”

“Ừm.” Phương Trì đáp một tiếng.

“Câu này nghe thì, không khác với tận hưởng lạc thú trước mắt lắm,” Ngón tay Tôn Vấn Cừ vẫn đang gãi trong lòng bàn tay cậu, “Nhưng cũng lại không giống nhau, trách nhiệm thì không thể quên, nhưng điều kiện tiên quyết là đến ngày đó, cậu phải chống đỡ được.”

“Ừm.” Phương Trì nhìn gò má hắn.

“Tuy nói là thích ai, là nam hay nữ, đều không sai,” Tôn Vấn Cừ nhắm mắt lại, “Nhưng cũng chỉ là nói như vậy, mọi người đều đi bên phải, chúng ta lại cố tình đi bên trái, chuyện này kể từ ngày đó đã phải vác lấy, không cắt đuôi được…có phải là hơi nặng nề quá không?”

“Không,” Phương Trì cười, “Tôi thích nghe anh nói mấy cái này lắm, những lúc thế này tôi mới có cảm giác anh lớn hơn tôi mười tuổi.”

“Cảm nhận ấm áp từ người ba đi con trai.” Tôn Vấn Cừ nói.

Phương Trì không lên tiếng, trầm mặc một lúc sau, liền nằm rạp xuống, hôn một cái lên lưng hắn.

Da dẻ Tôn Vấn Cừ rất căng mịn, ấm áp.

Phương Trì hôn một mạch lên trên, cuối dùng dừng lại trên vành tai hắn, có lẽ là hơi thở phả lên mặt Tôn Vấn Cừ, Tôn Vấn Cừ nhắm hai mắt lại, lông mi nhẹ run.

Phương Trì lại gần, hôn lên khóe mắt hắn, sau đó kề sát lên lưng hắn, tay vươn ra phía trước người hắn thăm dò.

…

Phương Trì vốn cảm thấy trời nóng như vậy, mình và Tôn Vấn Cừ chen chúc cùng một cái giường, hẳn là nửa đêm sẽ nóng quá mà tỉnh dậy.

Thế nhưng công tử Tôn Vấn Cừ yếu ớt, không chỉ bật điều hòa, còn để nhiệt độ rất thấp, một người quấn thêm chăn len còn ngủ được rất say.

Sáng sớm Phương Trì bị điện thoại ầm ĩ kêu tỉnh mới phát hiện ra cánh tay cẳng chân mình đều đang siết chặt lấy người Tôn Vấn Cừ, như bạch tuộc.

Cậu vừa nghe điện thoại vừa cẩn thận thả Tôn Vấn Cừ ra, Tôn Vấn Cừ lập tức trở mình, như thể được giải thoát mà thở phào một hơi thật dài.

"Giờ bọn tao xuất phát!" Hứa Chu gào bên đầu kia điện thoại, "Chắc là trước trưa sẽ tới chỗ mày, mày ra đón bọn tao đi, bọn tao cũng không biết đường."

"Ừ," Phương Trì đáp một tiếng, "Đến sân nuôi gà rồi thì gọi cho tao, tao đến chỗ rẽ đón bọn mày."

"Sân nuôi gà?" Hứa Chu ngây người, "Bọn tao có biết sân nuôi gà là chỗ nào đâu."

"Người bán vé sẽ nói, chỗ đấy có một đình nghỉ chân," Phương Trì sợ đánh thức Tôn Vấn Cừ, nói nhỏ rất nhanh chóng: "Đến chỗ đấy thì gọi cho tao."

"Được!" Hứa Chu hào hứng nói, "Tối nay ăn thịt nướng! Sân sau nhà mày! Vào trong núi cũng được! Mày dẫn…"

"Ngậm miệng nhanh lên xe đi." Phương Trì dập điện thoại.

"Bạn học cậu à?"Tôn Vấn Cừ ở bên cạnh lầm bầm hỏi một câu.

"Ừ," Phương Trì ôm lấy hắn, hôn lên chóp mũi hắn một cái, "Tôi xuống tầng trước, anh ngủ thêm một lúc đi."

Tôn Vấn Cừ hừ một tiếng rồi tiếp tục ngủ thiếp đi.

Phương Trì rời giường mặc quần áo, đứng bên giường nhìn hắn chằm chằm thêm một lúc, rồi mới quay người đi ra ngoài.

Bà nội còn đang nấu mì trong phòng bếp, Phương Trì dựa vào cửa phòng bếp ngáp ngắn ngáp dài: "Con muốn ăn mì lạp xưởng."

"Đang nấu mì lạp xưởng đây," Bà nội quay đầu lại liếc mắt nhìn cậu, "Bạn học con trưa nay đến à?"

"Vâng, mới vừa gọi điện thoại cho con xong, giờ lên xe rồi." Phương Trì gật đầu.

"Vậy buổi trưa phải chuẩn bị đồ ăn cho mấy đứa nó," Bà nội cười, Phương Trì định đi rửa mặt, bà liền kéo Phương Trì lại, "Này, bà hỏi con."

"Dạ?" Phương Trì nhìn bà nội.

"Tối qua con ngủ trong phòng Thủy Cừ à?" Bà nội nói, "Sáng sớm bà thấy trong phòng của con không có ai."

"Con…" Phương Trì sửng sốt, tim đập dồn dập lạc nhịp điệu rồi lại nhảy lên thình thịch, "À, vâng."

"Con không có chuyện gì tự nhiên chạy qua phòng người ta ngủ làm gì?" Bà nội hỏi.

"Là…nói chuyện, nói một lúc," Lưỡi Phương Trì sắp dính vào nhau, "Nói chuyện muộn quá liền ngủ mất…"

"Nó đã cả ngày cả đêm không ngủ rồi, con còn không ngủ theo nó nữa, nói chuyện cái gì mà ban ngày không nói được à," Bà nội vỗ vỗ mặt cậu, "Thời gian lâu như thế còn chưa nghỉ ngơi được cho tử tế, về rồi cũng không chịu ngủ cho đàng hoàng!"

"Con biết rồi." Phương Trì nói.

Bà nội đập cậu thêm một lúc, rồi tiếp tục đi nấu mì.

Lúc Phương Trì ra khỏi nhà bếp mới phát hiện ra, sau lưng mình đã ướt đẫm mồ hôi.

57. Chương 57

Bà nội nấu mỳ xong, Phương Trì ngồi ngoài sân ăn, Tiểu Tử ngồi bên cạnh phe phẩy đuôi, Phương Trì ăn một đũa, lại gắp một miếng cho nó.

Ăn xong mì cũng là lúc Tôn Vấn Cừ lười biếng ngáp ngắn ngáp dài xuống tầng.

"Nhìn đi, ngủ không ngon đúng không?" Bà nội vừa nhìn thấy hắn liền thở dài, "Bình thường làm bùn làm đất đã không ngủ rồi, giờ nói chuyện gì còn nói nguyên cả đêm, không cần sức khỏe nữa à."

Tôn Vấn Cừ ngây người không nói gì.

"Thằng ranh con tối nay ngủ một mình, đừng sang tìm người ta nói chuyện nữa." Bà nội nói với Phương Trì.

Phương Trì gãi đầu: "Con có nói chuyện cả đêm đâu…"

"Không sao đâu, cháu ngày nào cũng buồn ngủ ấy mà, ngồi xuống là ngủ được," Tôn Vấn Cừ đi tới bên cạnh bồn nước nói không chủ đích, "Cậu ấy chủ yếu là sang ké máy điều hòa thôi."

"Nóng à?" Bà nội đi tới bên người Phương Trì sờ lên lưng cậu, "Này, sáng sớm ra đã toát mồ hôi cả người, mấy năm rồi cũng có thấy con dùng máy điều hòa đâu?"

"Cũng không có mà." Phương Trì nói.

"Không thì…lắp cho phòng con một cái." Bà nội đau lòng nói.

"Không, không cần," Phương Trì nhanh chóng lắc đầu, "Con chẳng mấy khi ở nhà, lắp lãng phí ra."

"Vậy nếu con nóng thì làm sao, lại sang phòng Thủy Cừ à?" Bà nội hỏi.

Phương Trì không nói gì, vừa chơi với Tiểu Tử vừa đáp một tiếng mơ hồ cũng không nghe rõ ra là gì.

Tôn Vấn Cừ quay đầu lại nhìn cậu cười.

Bà nội đi rồi, Phương Trì như thể thở phào nhẹ nhõm mà ngồi vào trên ghế.

"Này." Tôn Vấn Cừ ngậm bàn chải đánh răng đi tới đá đá chân cậu.

“Bà nội tôi sáng nay chắc là sang phòng tôi,” Phương Trì nhỏ giọng nói, “Thấy tôi không ở trong phòng, làm tôi sợ chết.”

“Khi nào có thời gian thì đo thử xem, gan cậu có to bằng lỗ xâu kim không…” Tôn Vấn Cừ vừa nói vừa đi về phía bồn nước súc miệng.

“Đây cũng không phải chuyện bình thường mà,” Phương Trì liếc mắt nhìn vào trong nhà, nhỏ giọng, “Chuyện này tôi có thể không sợ được chắc?”

Tôn Vấn Cừ liếc mắt nhìn cậu, không nói gì.

Ông nội đang ở ngoài sân sau làm giá trồng đậu, bà nội gọi Phương Trì ra giúp một tay.

Phương Trì giúp ông bắc xong giá, thì phát hiện Tôn Vấn Cừ đã không còn ở trong nhà, Tiểu Tử cũng chẳng thấy bóng.

“Chắc là dẫn Tiểu Tử đi chạy bộ rồi,” bà nội nói, “Nó kiên trì lắm, vẫn luôn chạy bộ sáng sớm đều đều, cũng không phải là chạy bộ sáng sớm, có lúc dậy buổi chiều cũng đi chạy bộ, phải gọi là chạy bộ sau khi ngủ dậy.”

“À.” Phương Trì cười.

Tôn Vấn Cừ người lười biếng như vậy còn kiên trì ngày nào cũng chạy bộ, thật khó khăn, bản thân mình đã lâu lắm rồi không rèn luyện có quy củ.

Chỉ là… Tôn Vấn Cừ đi chạy bộ mà không gọi cậu.

Giận à?

Phương Trì ngồi xổm trong sân, là vì thái độ vừa nãy của mình? Sợ sợ sệt sệt cẩn thận từng li từng tí?

Giận rồi thì phải làm sao bây giờ?

Cậu còn thật sự chưa từng nghĩ tới vấn đề này, tính khí Tôn Vấn Cừ cũng không coi là quá tốt, nhất là lúc hai bọn họ mới quen, nhưng hình như cũng chưa thật sự tức giận cái gì.

Phải xin lỗi sao?

Hay là giải thích?

Hay là cứ thế dỗ luôn?

Đứng đờ đẫn trong sân gần mười phút, Phương Trì đứng dậy trở về phòng, cầm mũ đi theo, chạy ra cổng.

"Đi đâu?" Bà nội đuổi theo một câu.

"Chạy bộ." Phương Trì nói.

"Đi đi, lúc về cầm theo hai con cá," Bà nội nhỏ giọng nói, "Đừng có nói bà bảo con đi."

Phương Trì quay đầu lại nhìn bà nội, cười đáp một tiếng.

Con đường Tôn Vấn Cừ chạy bộ hiện giờ như thế nào, Phương Trì cũng không rõ, có điều hắn là chạy thuận theo đường dễ đi, còn là con đường mát mẻ, dù sao cũng là người yếu ớt.

Phương Trì cứ thế chạy về hướng rừng cây, trong rừng mát mẻ, phía trước chính là một dòng suối nhỏ, lúc ăn Tết cậu quay lại, chính là tìm thấy Tôn Vấn Cừ ở đó.

Tiến vào rừng còn chưa chạy được năm phút, Phương Trì đã thấy Tiểu Tử đang đứng giải quyết nỗi buồn bên cạnh một thân cây.

Cậu dựng thẳng ngón tay trỏ với Tiểu Tử bảo nó không được kêu, sau đó chạy tới.

Tôn Vấn Cừ quả nhiên đang ở bên dòng suối.

Có điều, cũng không phải đang chạy bộ hay đang nghỉ ngơi, lúc Phương Trì nhìn thấy hắn, hắn đang đứng trên một khối đất trống bên cạnh dòng suối… Cũng không phải đứng, hắn đang hoạt động.

Phương Trì chỉ nhìn một động tác đã lập tức biết được hắn đang làm tư thế gì.

Ông nội bà nội ngày nào cũng tập.

Bát Đoạn Cẩm.

Tôn Vấn Cừ thế mà lại tập bát đoạn cẩm bên dòng suối?

Phương Trì đứng không nhúc nhích, lại cảm thấy rất thần kỳ.

Cảm giác này cũng như lần đầu tiên thấy Tôn Vấn Cừ kéo đàn nhị.

Thế nhưng nhìn mấy lần xong, cậu liền không thấy buồn cười nữa, động tác của Tôn Vấn Cừ vừa nhìn đã biết không phải chỉ chơi linh tinh, còn rất tiêu chuẩn, nói thật, tập còn đẹp hơn ông bà nữa, thoáng đạt mà thả lỏng.

Phương Trì dựa vào cây, nhìn chằm chằm Tôn Vấn Cừ.

Tiểu Tử ngồi xuống bên chân cậu, cùng cậu xem rất nghiêm túc.

Tôn Vấn Cừ không chú ý tới có người ở sau lưng, mãi cho tới lúc xoay người lại mới thấy cậu đang đứng dưới tán cây.

"Cậu đến đây từ lúc nào?" Tôn Vấn Cừ nhíu mày.

"Không làm anh sợ chứ?" Phương Trì đi tới.

"Sợ." Tôn Vấn Cừ nói.

"Vậy sao lại bình tĩnh thế?" Phương Trì nhìn hắn.

"Theo lý thuyết thì hẳn là sẽ giật mình," Tôn Vấn Cừ ngửa đầu cử động cổ, "Nhưng mà tôi lười giật…"

Phương Trì nở nụ cười, nở nụ cười một lúc liền hơi ngượng ngùng gãi đầu: "Anh sao mà… ra ngoài cũng chẳng gọi tôi."

"Tôi thấy cậu đang giúp ông nội làm giá mà." Tôn Vấn Cừ đưa tay lên vai cậu, ngón tay nhéo nhéo cổ cậu.

"Anh…" Phương Trì nắm lấy tay hắn, "Giận rồi à?"

"Giận cái gì?" Tôn Vấn Cừ liếc mắt nhìn cậu.

"Là, tôi hình như hơi căng thẳng quá," Phương Trì thở dài khe khẽ, "Anh giận rồi à."

"Cũng không," Tôn Vấn Cừ nắm bóp đầu ngón tay cậu, "Đều vậy, còn trẻ con mà."

"Đều?" Phương Trì ngẩng đầu lên, "Anh cũng từng như vậy à?"

“Đời tôi ngoài căng thẳng lúc cho ba tôi xem đồ gốm tôi làm, còn lại thì chưa bao giờ căng thẳng cả.” Tôn Vấn Cừ chậc một tiếng.

“Vậy còn ai nữa?” Phương Trì hỏi.

“Tôi cũng không phải chỉ quen mỗi một đứa bé là cậu.” Tôn Vấn Cừ ngồi xuống dựa vào một tảng đá lớn bên cạnh, ngả người ra.

“Còn có ai nữa?” Phương Trì đi qua đứng bên cạnh hắn, “…Bạn trai cũ của anh à?”

Tôn Vấn Cừ nở nụ cười, ngước mắt nhìn cậu không nói gì.

“Bạn trai cũ của anh bao nhiêu tuổi?” Phương Trì hỏi bằng giọng buồn bực.

“Cậu hỏi người nào?” Tôn Vấn Cừ nói.

“Có mấy người cơ?” Giọng Phương Trì to lên không ít.

Tiểu Tử bị một câu nói này của cậu làm sợ đến mức quay đầu chạy đi mấy bước, Tôn Vấn Cừ dựa trên tảng đá cười không dừng được.

“Thôi không hỏi,” Phương Trì nói to xong lại hơi ngượng ngùng, ngồi xuống bên cạnh hắn, “Lão đàn ông, tình sử hơi phức tạp cũng là chuyện bình thường.”

Tôn Vấn Cừ vừa nghe thấy liền cười đến mức ho khan, ngồi xuống từ phía sau ôm lấy cậu: “Này, Phương Tiểu Trì.”

“Hả?” Phương Trì nghiêng đầu.

“Cậu để ý chuyện này à?” Tôn Vấn Cừ vòng tay ra phía trước, nhẹ nhàng vẽ trên ngực cậu.

“Thật ra cũng không để ý,” Phương Trì suy nghĩ, “Chuyện này cũng không thể nào mà để ý được, nếu để ý thật thì tôi cũng chỉ có thể đi tìm đứa trẻ nào càng nhỏ hơn vậy…”

“Vậy mà nãy cậu còn như thế?” Tôn Vấn Cừ cười.

“Tôi thế nào,” Phương Trì xoa mũi, “Tôi chỉ hỏi vậy thôi, tiện hỏi một câu thế thôi, anh không nói cũng không sao, dù sao thì bây giờ anh cũng ở bên cạnh tôi rồi.”

“Câu này tôi thích nghe,” Tôn Vấn Cừ hôn một cái lên cổ cậu, “Thật ra cũng không có gì không thể kể.”

Phương Trì quay đầu nhìn hắn.

“Bạn trai cũ cũng không nhiều, hai ba người gì đó,” Tôn Vấn Cừ dựa vào tảng đá, gối lên cánh tay, “Thời gian cũng không dài, một hai năm đã coi là dài rồi, hầu hết thời gian tôi đều chỉ có một mình.”

“Tại sao?” Phương Trì hỏi.

“Yêu đương rất mệt.” Tôn Vấn Cừ nói.

“Anh đã lười đến mức yêu cũng lười rồi à?” Phương Trì cảm thán một câu.

Tôn Vấn Cừ híp mắt lại nở nụ cười, “Cậu đáng yêu thật.”

“Tôi cũng không cần biết người khác,” Phương Trì nói, “Tôi chỉ muốn biết bạn trai nhỏ cũ kia của anh thôi, sao anh lại chia tay với cậu ta?”

“Không phải tôi chia tay với cậu ta,” Tôn Vấn Cừ ngửa đầu, “Là cậu ta chia tay tôi, cũng không có tại sao gì cả, con đường phía trước mãi mà chẳng thấy đầu, cũng không sáng lên, cảm thấy bản thân không chống đỡ nổi, cuối cùng liền rời đi sớm thôi.”

Phương Trì im lặng.

“Là chuyện rất nhiều năm trước rồi,” Tôn Vấn Cừ nhìn cậu, “Lúc đó tôi còn nói với Lượng Tử, không thể đụng vào mấy đứa trẻ được, không có tính ổn định, lúc nào đó không ổn định được là chạy.”

“Vậy tại sao,” Phương Trì phủi bụi dính trên quần hắn, “Lại cùng tôi…”

“Chuyện này không có cách nào nói tại sao được,” Tôn Vấn Cừ khoanh tay, nhặt một hòn đá nhỏ từ trên mặt đất vứt đi, “Có điều, cậu cũng không giống lắm.”

“Hả?” Phương Trì lập tức xoay mặt qua nhìn hắn.

“Lúc cậu tới vay tiền hộ Phương Ảnh,” Tôn Vấn Cừ cười, “Tôi đã cảm thấy, thằng bé này thật là biết gánh vác chuyện, biết trèo tường biết tháo cửa sổ còn biết gánh vác, chậc chậc, không tệ.”

“Có thể đừng nói cả trèo tường với phá cửa sổ vào cùng được không?” Phương Trì thở dài.

“Không thể.” Tôn Vấn Cừ cười nói.

Phương Trì nhìn hắn không nói gì, qua rất lâu mới nói một câu, “Tôi sẽ không như thế, ý tôi là…tôi sẽ không…đột nhiên bỏ chạy, tôi nói tôi thích anh, là nghĩ kỹ rồi mới nói.”

“Tôi biết.” Tôn Vấn Cừ nói.

“Tôi sẽ không chạy.” Phương Trì còn nói thêm.

“Ừm.” Tôn Vấn Cừ nhìn cậu gật đầu.

Phương Trì dường như không biết nên nói gì nữa, im lặng một lúc lâu mới mở miệng: “Vậy hôm nay anh có giận không?”

“Không.” Tôn Vấn Cừ nói.

“Anh học bát đoạn cẩm ở đâu ra vậy?” Phương Trì lại hỏi.

Tôn Vấn Cừ ngây người, nở nụ cười: “Học chỗ ba Lý Bác Văn, chú Lý với ba tôi giống nhau, đều thích mấy thứ đó, cầm kỳ thư họa hoa chim cá sâu, con trai chú không chơi với chú, chú ấy liền tìm tôi.”

“Bảo sao anh ta lại chỉnh anh như thế.” Phương Trì chậc một tiếng.

“Tức chết gã đi,” Tôn Vấn Cừ cười rất vui vẻ, “Tôi dạo này là bận quá, không thì tôi còn phải qua nhà gã chơi.”

“Anh mới là trẻ con.” Phương Trì cúi đầu qua hôn một cái lên khóe miệng hắn.

Con đường Tôn Vấn Cừ chạy bộ cũng không dài, cơ bản cũng chỉ là chạy đến dòng suối nhỏ này, hoạt động một lúc, sau đó vòng một vòng từ bên khác cánh rừng chạy về trong thôn.

Phương Trì chạy cùng hắn một vòng, liên tục nhìn chằm chằm dưới chân hắn.

“Đường này tôi ngày nào cũng chạy, sẽ không trượt chân đâu, đừng nhìn chằm chằm nữa,” Tôn Vấn Cừ nói, “Đều sắp bị cậu nhìn chằm chằm mà trượt chân rồi.”

Phương Trì cười ha ha.

“Bạn học cậu sắp tới rồi đúng không?” Tôn Vấn Cừ lấy điện thoại ra nhìn đồng hồ.

“Ừ, sắp rồi,” Phương Trì gật đầu, “Chốc nữa hai ta lại đi một chuyến đến nhà ông cụ Giang, bà nội tôi bảo đến lấy hai con cá.”

“Buổi trưa bọn họ đều ăn ở nhà à?” Tôn Vấn Cừ hỏi.

“Chắc vậy, chúng nó định ăn xiên nướng, trưa nóng quá không thể nào ăn nổi, chỉ có thể để đến tối,” Phương Trì nói xong liền quay đầu hỏi, “Buổi trưa anh không định xuống ăn à?”

“Hiểu rõ tôi vậy,” Tôn Vấn Cừ nhặt hòn đá ném về phía trước, Tiểu Tử kêu đuổi theo, “Tôi ăn trong phòng, hôm nay phải vẽ xong bản thiết kế, chú Lượng Tử hai ngày nay sẽ đưa đất lại đây cho tôi, tôi phải bắt đầu làm đồ gốm.”

“Ồ.” Phương Trì gật đầu.

Bọn Hứa Chu hơn mười một giờ tới nơi, Phương Trì đứng ở ngã tư, lúc xe tuyến tới nhìn thấy trước cửa sổ có vài cái đầu thò ra ngoài cười với cậu.

“Người trên xe bị bọn mày ồn ào chết rồi đúng không.” Phương Trì nói.

“Bọn tao mới bị làm ầm chết, ba con gà một con vịt thêm đứa trẻ con, cả đường đều không ngậm miệng,” Hứa Chu vui cười hớn hở nói, nói xong lại đập lên bả vai cậu, “Bọn tao đến rồi đây!”

“…Hoan nghênh.” Phương Trì nói một câu, nhìn về phía sau, nhìn thấy Tiếu Nhất Minh đi cuối cùng cả bọn.

Cậu có hơi giật mình mà phát hiện ra, mới hai ngày không gặp vậy thôi, trên mặt Tiếu Nhất Minh đã gầy đi một vòng, nhìn có vẻ cũng chẳng có tinh thần gì.

“Này Phương Trì,” Trên chóp mũi Lương Tiểu Đào đầy mồ hôi hột mà gọi cậu, “Nhà ông mày đủ chỗ ở không? Bọn tao có cần tìm khách sạn không?”

“Không có khách sạn,” Phương Trì dẫn bọn họ về hướng cổng thôn, rồi quay đầu lại đếm, “Chắc là ở đủ, nằm ra đất ngủ là được.”

“Trong phòng có máy điều hòa không?” Lâm Vi cầm quạt nhỏ vừa quạt vừa hỏi.

“Không,” Phương Trì nhìn cô nàng, cậu rất chán Lâm Vi, ấy vậy mà Lâm Vi còn cố tình chơi cùng với bọn người các cậu.

“Không có điều hòa không phải là nóng chết à.” Lâm Vi bĩu môi.

“Vậy mày cứ đứng ở đây đi.” Phương Trì nói.

“Làm gì?” Lâm Vi hỏi.

“Chốc nữa có xe tuyến, sáu đồng chở mày quay về.” Phương Trì nói.

“Ai!” Lâm Vi nói to, “Phương Trì mày đúng là đáng ghét!”

“Không có điều hòa cũng không nóng quá đâu,” Lương Tiểu Đào nói, “Trong núi mát mẻ hơn, tao thấy có cái quạt điện là cũng đã đủ rồi.”

Phương Trì mang mấy đứa bạn học hào hứng như vừa mãn hạn tù được thả ra giành lấy cuộc sống mới về tới nhà, ông bà nội đã ở trong bếp nấu ăn.

Bà nội đã dọn dẹp xong phòng cậu, túi của mọi người đều ném vào đó.

“Tao đói quá, vừa nãy đi qua nhà bếp ngửi thấy mùi gì thơm lắm.” Có đứa nói một câu.

Mấy đứa liền lập tức chạy xuống tầng, gọi ông nội bà nội mà chen vào trong bếp.

Lúc Phương Trì đi ngang qua phòng Tôn Vấn Cừ thì dừng lại gõ cửa một cái, Tôn Vấn Cừ ở trong đáp một tiếng: “Không khóa.”

Cậu đẩy cửa ra thò đầu vào: “Này.”

“Hả?” Tôn Vấn Cừ đang ngồi trước bàn, quay đầu lại nhìn cậu.

“Mau đến đây.” Phương Trì nói.

Tôn Vấn Cừ đặt bút xuống: “Làm sao thế?”

“Hôn một cái.” Phương Trì lại gần nhanh chóng dùng sức hôn một cái lên miệng hắn.

Lúc định đóng cửa xuống tầng liền quay đầu vào phòng, đóng cửa lại ôm lấy Tôn Vấn Cừ đẩy đến bên tường, một lần nữa hôn xuống, tàn nhẫn mà quấy đảo trong miệng hắn mấy lần rồi mới buông ra.

“Cho cậu tức chết đi,” Tôn Vấn Cừ lau miệng, “Ghìm súng xuống gặp bạn học cậu đi.”

“Bình thường ngay đây.” Phương Trì cười ha ha, nhảy nhảy tại chỗ, quay người đi ra xuống tầng.

Tôn Vấn Cừ đi qua đóng cửa lại, đi tới bên cửa sổ nhìn xuống.

Trong sân có mấy cậu con trai, còn có hai cô bé, đang vừa cười vừa ầm ĩ la hét giúp nấu cơm, Tiểu Tử ở bên cạnh hào hứng chạy xung quanh đám người.

Phương Trì lấy bàn lớn ra để ngoài sân, cả đám người bắt đầu ra ra vào vào lấy ghế tựa, cầm bát đũa từ trong nhà bếp ra.

Rất ồn ào.

Tôn Vấn Cừ chậc một tiếng.

Kiểu ồn ào chỉ thuộc về độ tuổi này, nhỏ thêm một chút, lớn thêm một chút, đều không phải là cảm giác này, chỉ có lúc mười tám mười chín tuổi, mới có kiểu làm ầm rõ ràng tràn đầy sức sống nhưng lại cũng ngập tràn đáng ghét như vậy.

So sánh ra thì, Phương Trì trưởng thành hơn mấy đứa bé này nhiều lắm, lúc ở cùng mình, Phương Trì nói rất nhiều, mà cùng với những người cùng lứa, cậu thế nhưng lại không nói chuyện nhiều.

Khác biệt thế hệ?

Tôn Vấn Cừ cười.

Có điều, nói tới ít nói, còn có người từ lúc vào cửa đã không nói một tiếng nào, từ đầu tới cuối đều chỉ đứng ở một bên, thỉnh thoảng chơi với Tiểu Tử, hầu hết thời gian chỉ là nhếch khóe miệng lên đối phó hoặc là đang ngẩn người.

Là Tiếu Nhất Minh.

Tôn Vấn Cừ nhìn cậu, cậu con trai này, có lẽ khoảng thời gian này đã sống không dễ chịu gì, Tôn Vấn Cừ không nghĩ tới cậu cũng sẽ đến, chắc là cũng chẳng có chỗ nào để đi, đi theo cho đỡ buồn.

Tôn Vấn Cừ kéo rèm cửa sổ lại, ngồi trở về trước bàn, trải từng tấm bản vẽ ra xem, Tiếu Nhất Minh đối với Phương Trì, sẽ có ảnh hưởng gì, cũng thật sự khó mà nói được.

Có điều, hắn không định cho Phương Trì bất kỳ ý kiến gì trong chuyện này, mỗi một ý nghĩ, mỗi một quyết định, đều phải là mình tự làm ra.

Phương Trì đứng trong nhà bếp, đồ ăn vừa ra khỏi nồi, cậu liền gắp trước mấy miếng ra bát nhỏ, nhưng mà Tôn Vấn Cừ kén chọn, ăn cũng ít, cậu gắp mấy miếng sườn với mấy miếng thịt kho tàu, thêm ít cải xanh, cảm giác cũng đã đủ rồi, bà nội liền múc thêm cho một bát canh.

Chuẩn bị thức ăn xong, Phương Trì nhân cơ hội mọi người đang không chú ý tới bên này, bưng vào nhà.

Vừa vào nhà liền đụng phải Tiếu Nhất Minh đang cầm cốc nước ra, suýt nữa thì va vào.

"Mày…" Tiếu Nhất Minh nhìn thấy khay trong tay cậu thì ngây người.

"Lấy cho bạn tao," Phương Trì cười, "Anh ấy có việc nên không xuống dưới này ăn."

"À." Tiếu Nhất Minh gật đầu, cầm cốc đi ra ngoài.

Tôn Vấn Cừ còn đang vẽ, Phương Trì để thức ăn lên bàn nhỏ: "Anh uống gì không, mấy đứa nó mua đồ uống, anh muốn uống thì tôi lấy tới cho anh một bình."

"Không uống," Tôn Vấn Cừ quay ghế lại, ngửi thức ăn, "Thơm thật."

"Vốn là định gắp ít cá cho anh," Phương Trì hôn một cái lên mặt hắn, "Thế nhưng mà, cá hôm nay là nướng cả con."

"Không sao," Tôn Vấn Cừ sờ mặt cậu, "Muốn ăn thì mấy hôm nữa nói ông làm là được, hôm nay tôi có hứng thú với thịt kho tàu hơn."

"Vậy tôi xuống nhé?" Phương Trì nhìn hắn, có hơi không muốn đi.

"Ừm." Tôn Vấn Cừ đáp một tiếng.

"Muốn tôi cùng anh ăn mấy miếng không?" Phương Trì lại hỏi.

"Tổng cộng được có mấy miếng," Tôn Vấn Cừ dựa vào ghế cười, "Cậu ăn xong mấy miếng rồi còn định tuốt một lần nữa đúng không?"

"Tôi xuống đây." Phương Trì chậc một tiếng, kéo quần, quay người ra ngoài.

Bữa trưa ăn cực kỳ rộn ràng, nói cười rôm rả là chính, tác dụng của thức ăn giờ có lẽ cũng chỉ là cho miệng nghỉ ngơi một lúc.

Hiện giờ, kỳ thi vừa qua xong, có hai ngày nghỉ ngơi, giờ chính là bắt đầu giai đoạn điên cuồng nhất, thêm một thời gian nữa, cách ngày có điểm càng gần, sức mạnh này sẽ từ từ bị căng thẳng thay thế.

Cơm nước xong xuôi, giúp ông bà dọn bàn, mấy đứa liền hò hét muốn ra bờ sông chơi một lúc.

"Bơi một lúc không," Hứa Chu nói, "Bọn mày có mang theo quần bơi áo tắm gì không đấy?"

"Mang, mang rồi!" Cả đám liền chạy lên tầng lục quần áo.

Con trai con gái chia thành hai nhóm đi thay quần bơi áo tắm, như thể vui chơi mà chạy từ sân sau ra bờ sông.

Phương Trì không định bơi, đi chậm rãi tới, cậu không có nhiều nhiệt tình với bơi lội đến thế, cậu muốn bơi trong sông, lúc nào cũng có thể đi được.

Tiếu Nhất Minh cũng không thay quần áo, cùng cậu chậm rãi đi về hướng bờ sông.

"Tình hình nhà mày dạo này thế nào rồi?" Phương Trì hỏi một câu.

"Cứ vậy thôi," Tiếu Nhất Minh hạ thấp giọng nhìn xuống đất, dường như cũng không muốn nhiều lời, "Bọn họ không mở miệng, tao cũng không biết nên thỏa hiệp thế nào."

"Vậy nghỉ xong rồi thì sao? Đi học thì sao?" Phương Trì nhíu mày, "Học phí cũng không lo à?"

"Không biết," Tiếu Nhất Minh thở dài, "Tao tự mình tích góp một ít, đủ một năm học, thực sự không làm thêm được cái gì, phải học theo mày."

Phương Trì không nói gì, trong lòng có hơi khó chịu.

"Người bạn kia của mày," Tiếu Nhất Minh chuyển đề tài, "Là đến đây sưu tầm dân ca à?"

"Hả?" Phương Trì ngây người, "Sưu tầm dân ca?"

"Chứ còn gì nữa, ở thời gian dài như thế," Tiếu Nhất Minh cười, "Bình thường chạy vào trong núi lâu như thế, không phải đều là sưu tầm dân ca à?"

"À," Phương Trì nở nụ cười, "Coi như thế đi, anh ấy làm gốm, đến tìm cảm hứng."

"Làm gốm à?" Tiếu Nhất Minh liếc mắt nhìn cậu, ánh mắt rơi vào cỏ bốn lá đeo trên cổ cậu, ngập ngừng mà hỏi một câu, "Cái này...là chú ấy làm à?"

"À," Phương Trì sờ cỏ bốn lá, "Ừ."

"Tao biết mày lâu như thế," Tiếu Nhất Minh nhìn cậu, "Mới là lần đầu tiên thấy mày đeo trên cổ cái gì lâu đến vậy, trước đây ba mày mua ngọc cho mày, không phải đeo mấy ngày đã tháo ra à, bảo là không thích trên cổ đeo cái gì."

Tay Phương Trì nắm lấy cỏ bốn lá, không nói gì.

Không sai, cậu đã từng nói câu này, đúng là cậu không thích đeo gì đó trên cổ.

Mà cỏ bốn lá này, thời gian dài như vậy, cậu ngay cả lúc tắm gội cũng không lấy xuống.

58. Chương 58

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Tiếu Nhất Minh không nói gì nữa, cùng Phương Trì đi tới bờ sông xong liền tìm chỗ đất có bóng râm rồi ngồi xuống, nhìn mấy người đang bay nhảy dưới sông như thể nhân sủi cảo luộc tan ra.

Phương Trì nhìn Tiểu Tử đang chạy tới chạy lui bên bờ sông, lòng dạ cũng như nước sông, không thể nào bình tĩnh được.

Cậu biết Tiếu Nhất Minh đã nhìn ra được rồi, e rằng trước khi có Tôn Vấn Cừ, Tiếu Nhất Minh đã có cảm giác rồi, cho nên mới có thể nói với cậu mấy câu kia.

Hiện giờ, quan hệ của cậu với Tôn Vấn Cừ, đối với Tiếu Nhất Minh mà nói, có lẽ lại càng rõ ràng, vừa nhìn đã hiểu.

Chỉ là Tiếu Nhất Minh vẫn luôn như vậy, chuyện cậu không muốn, chuyện cậu phản cảm, Tiếu Nhất Minh sẽ không nhiều lời, cho dù là lúc bất lực muốn được đồng loại ủng hộ như hiện giờ, đều vẫn sẽ không nhiều lời.

"Thật ra," Phương Trì lấy từ đâu đó ra điếu thuốc, thuốc lá đã mua lâu lắm rồi, thi thoảng lại rút ra, tới hôm nay rút cuộc chỉ còn có một điếu cuối cùng, cậu lấy ra ngậm vào miệng châm lên, vo gói thuốc lá trong tay lại, "Mày nhìn ra rồi đúng không?"

"Mày với chú Tôn à?" Tiếu Nhất Minh hỏi.

Phương Trì bị chữ "chú" của Tiếu Nhất Minh làm cho buồn cười, suýt nữa sặc, ho khan nửa buổi: "Ừ."

"Tao chỉ đoán mò thôi," Tiếu Nhất Minh kéo khóe miệng cười, "Lần đầu tiên chú ấy đến đưa cặp cho mày tao đã..."

“Lúc đó không có gì,” Phương Trì ngắt lời cậu, “Chỉ là đến đưa cặp.”

“À,” Tiếu Nhất Minh liếc mắt nhìn cậu, ngừng rất lâu mới nói một câu, “Vậy thì giờ có rồi?”

“A.” Phương Trì đáp một tiếng, rồi huýt sáo về hướng bờ sông.

Tiểu Tử lao như bay tới, nằm sấp xuống trước mặt cậu.

“Mày…” Tiếu Nhất Minh dường như là không biết nói gì, mở miệng rồi lại chẳng lên tiếng.

“Sao?” Phương Trì sờ đầu Tiểu Tử.

“Định nói với người nhà không?” Tiếu Nhất Minh nhỏ nhẹ hỏi.

“Muốn nói,” Phương Trì nhíu mày, “Thế nhưng bây giờ không dám nói…Vẫn là muốn nói.”

“Vậy gia đình chú ấy…có biết không? Chú ấy đã công khai chưa?” Tiếu Nhất Minh lại hỏi.

“Rồi,” Phương Trì gật đầu, “Có điều quan hệ giữa anh ấy với người nhà vẫn luôn không tốt lắm, chắc cũng nói là nói thế thôi.”

Tiếu Nhất Minh thở dài khe khẽ.

Hai người lại im lặng, đồng thời nhìn người trong sông.

“Có thể muộn một chút thì cứ muộn chút đi,” Tiếu Nhất Minh cúi đầu nhặt cục đá trên đất, Tiểu Tử rất hưng phấn tiến đến bên tai cậu, cậu ném cục đá cho Tiểu Tử, “Trước đó cho người nhà một ít ám chỉ, đừng đột xuất quá, làm như tao chẳng có cách nào mà dọn được.”

“Mày có ám chỉ gì rồi à? Bị người nhà biết được trước?” Phương Trì nhìn cậu.

“Không có,” Tiếu Nhất Minh cười khổ, “Tao căn bản vẫn chưa định nói, cũng không định có bạn trai tiếp, có nói hay không cũng chẳng sao.”

“À.” Phương Trì đáp một tiếng, cầm cục đá trong miệng Tiểu Tử ném đi, Tiểu Tử kêu đuổi theo, vòng trở về để xuống bên chân cậu.

Đối với chuyện Tiếu Nhất Minh đã đoán được chuyện của cậu với Tôn Vấn Cừ…hoặc là đã đoán được cậu là đồng loại, Phương Trì vừa giật mình, cũng lại không quá giật mình.

Tiếu Nhất Minh nhìn có vẻ cũng rất bình tĩnh, không hỏi tỉ mỉ, cũng không cảm khái gì nhiều.

Cậu và Tiếu Nhất Minh hàn huyên rất lâu, mãi cho tới khi mấy đứa dưới sông quẩy đến mức da trên người cũng đã nhăn rồi lên bờ, hai người bọn họ mới đứng lên, cùng nhau đi bộ về nhà.

Bởi vì ai cũng chơi mệt lắm rồi, cho nên địa điểm ăn xiên nướng buổi chiều liền được quyết định ở bên cạnh đất trồng rau ngoài sân sau nhà Phương Trì, tiện lấy đồ, còn ngay cạnh bờ nước, có cảnh sắc.

Ông bà nội đã chuẩn bị không ít thịt và rau từ lâu, cả đám đều ngồi trong sân, vừa nghỉ ngơi vừa xiên thịt vào que, tuy rằng đã nghịch nước mệt lắm rồi, nhưng vẫn hào hứng trò chuyện, không ngừng nghỉ.

Phương Trì ngồi bên cạnh một lúc, nhìn thấy Tiếu Nhất Minh cũng gia nhập hàng ngũ xiên thịt rồi, cậu đứng dậy trở lên trên tầng.

Cửa phòng Tôn Vấn Cừ không khóa, cậu vặn nhẹ cái đã mở ra.

“Tôi vào được không.” Cậu thò nửa đầu vào, nhìn thấy Tôn Vấn Cừ vẫn đang ngồi trước bàn.

“Ừ,” Tôn Vấn Cừ đáp, “Chơi về rồi à?”

“Không chơi,” Phương Trì đóng cửa lại, đi tới sau hắn, “Tâm sự với Tiếu Nhất Minh một lúc.”

“Trò chuyện được không?” Bút trong tay Tôn Vấn Cừ còn đang vẽ trên giấy.

Phương Trì không nói gì, nhấc chân nhảy qua ghế dựa, cố đẩy Tôn Vấn Cừ ra để ngồi xuống phía sau, ôm lấy eo hắn.

Tôn Vấn Cừ cười, trở tay ra sau sờ mặt cậu.

“Chuyện này của Tiếu Nhất Minh không dễ giải quyết,” Phương Trì nói một câu, nghiêng đầu kề sát mặt sau vai Tôn Vấn Cừ, nhắm hai mắt lại, “Có khi từ giờ sẽ quyết liệt với trong nhà.”

“Ai cũng đang đưa ra lựa chọn.” Tôn Vấn Cừ nói.

“Hả?” Phương Trì không hiểu.

Tôn Vấn Cừ không lên tiếng, cúi đầu tiếp tục vẽ.

Phương Trì cũng không truy hỏi nữa, cậu chỉ cảm thấy hơi mệt, kề sát sau vai Tôn Vấn Cừ như vậy làm cậu thấy rất dễ chịu, có thể cảm nhận được thay đổi bé nhỏ của cơ bắp Tôn Vấn Cừ theo từng động tác.

Cánh tay Tôn Vấn Cừ chống lên bàn, nhìn chằm chằm bản vẽ trên giấy, sửa chữa lần cuối cùng.

Phương Trì hình như đã ngủ, nằm nhoài sau lưng hắn gần hai mươi phút rồi không có tiếng động gì, cánh tay ôm lấy eo hắn cũng đã thả lỏng, tay khoát lên trên đùi hắn.

Tôn Vấn Cừ thở dài, tính tình mình đúng là ngày càng tốt.

Cánh tay và vai đều đã mỏi rần, vậy mà hắn vẫn chưa hất Phương Trì ra.

Có lẽ là tâm trạng mâu thuẫn đấu tranh trong lòng Phương Trì làm cho hắn đau lòng, trước đây hắn không có cảm giác như vậy, cho dù là bạn trai hắn, hắn sẽ không bởi vì ai công khai hay không công khai, đau lòng hay không đau lòng mà có ý kiến gì.

Chuyện chẳng có lựa chọn khác như vậy, con đường không thể trốn được như vậy, cứ bước đi là được rồi, cái gì mà cảm thông với đau lòng, đều rất kỳ quái.

Mà lúc đối mặt với Phương Trì, hắn lại không làm được như vậy.

Phương Trì rất mê man, mê man đến mức liếc mắt cái có thể nhìn ra, nhưng lại một mực rất…nghiêm túc.

Đứa trẻ này quả thực là một người nghiêm túc, cho dù là một tờ giấy bán thân chỉ để đùa vui, cậu đã đáp ứng, sẽ nghiêm túc mà chấp hành.

Không thể nói được tính cách như vậy là tốt hay không tốt.

Nói chung là sẽ sống vất vả hơn những người “nghĩ thông suốt rồi” kia.

Một thằng bé cẩn thận từng li từng tí một, thích, mê man rồi lại kiên định, nghiêm túc.

Tôn Vấn Cừ đặt bút xuống, nằm sấp xuống bàn: “Này, Phương Tiểu Trì.”

Phương Trì cũng ngả người về phía trước theo hắn, vẫn nằm sấp sau lưng hắn không nhúc nhích.

“Eo ba cậu sắp gãy tới nơi rồi,” Tôn Vấn Cừ nằm sấp trên bàn chẳng có sức nói, “Cậu có tin tôi cho cậu một cùi chỏ dập không.”

“Không tin.” Phương Trì nói một câu, trong giọng nói còn mang theo giọng mũi lúc mới tỉnh lại.

Tôn Vấn Cừ nghe, không hiểu sao lại thấy hơi khô nóng, sờ lên đùi cậu, cánh tay Phương Trì siết lại, ôm chặt lấy hắn.

Tay hắn thuận một đường sờ lên thắt lưng Phương Trì.

Thắt lưng Phương Trì rất đẹp, đường nét đẹp đẽ, không có tí sẹo lồi nào, tay vòng qua hông ra phía trước người, thuận theo bụng dưới đi xuống.

Phương Trì hừ một tiếng rất trầm thấp, tay đang ôm hắn cũng đồng thời đi xuống, đầu tiên là sờ cách một lớp quần, sau đó liền thăm dò vào bên trong.

“Ơ?” Lương Tiểu Đào vừa chậm rãi xiên thịt, vừa nhìn bốn phía, “Thấy Phương Trì không? Đi đâu mất rồi.”

“Trốn việc lỉnh đi rồi.” Hứa Chu cười nói.

“Thằng ranh con này,” Bà nội đi từ trong phòng khách đi ra, đi tới trong phòng khách, “Bạn học tới nhà làm khách, nó chẳng thèm để ý, còn để cho khách khứa làm việc, để bà đi gọi nó…”

Tiếu Nhất Minh đứng lên cùng, lau dầu mỡ trên tay lên quần, bước nhanh theo vào trong phòng khách gọi một tiếng: “Bà nội.”

“À, Nhất Minh à,” Bà nội quay đầu lại nhìn cậu, “Làm sao vậy?”

“Là,” Tiếu Nhất Minh liếc mắt nhìn lên tầng, nhỏ giọng nói, “Là thế này, người bạn kia của Phương Trì là làm đồ gốm phải không?”

“Thủy Cừ? Đúng, là làm đồ gốm, còn làm khéo lắm, viết được cả thư pháp, kéo đàn nhị nữa.” Bà nội cười nói.

“Thủy…Thủy Cừ?” Tiếu Nhất Minh ngây người, “À, cho nên vừa nãy con bảo Phương Trì đi lên hỏi hộ con, có thể nhờ Thủy…Cừ, làm hộ nhà con…cái lọ được không.”

“À, vậy à?” Bà nội cũng liếc lên tầng, “Hỏi lâu như vậy à?”

“Phương Trì bảo là anh ấy bận, chắc là không có thời gian,” Tiếu Nhất Minh cười, “Con bảo nó xin hộ con một lúc, chắc vẫn đang nói.”

“Này, cần gì phải xin gì, Thủy Cừ dễ nói chuyện lắm,” Bà nội vỗ lên người cậu, quay người đi ra sân sau, “Nó còn làm cho nhà bà mấy cái đĩa nữa, đẹp lắm, chốc nữa con ra nhìn xem, nếu mà con thích, thì con cứ lấy mấy cái mang về.”

“Cám ơn bà.” Tiếu Nhất Minh nhìn bà nội ra cổng sân sau, lấy điện thoại ra gửi tin nhắn cho Phương Trì.

“Giấy,” Tôn Vấn Cừ nói, “Trên giường.”

“À, để tôi đi lấy.” Phương Trì đứng lên từ sau người hắn, tới đầu giường lấy giấy.

Hộp giấy ăn đang bị Hoàng tổng ôm, lúc lấy ra còn bị Hoàng tổng tát cho một móng, cậu chỉ vào Hoàng tổng: “Con thái giám béo ị.”

Hai người thu dọn xong, Tôn Vấn Cừ liền thò tay ra sờ áo sau lưng: “Cậu không làm dính lên áo tôi đấy chứ?”

“Không,” Phương Trì hơi ngượng ngùng, cũng sờ thử, sau đó cầm điện thoại mới vừa kêu qua nhìn.

Tiếu Nhất Minh gửi tin nhắn tới.

- Chốc nữa xuống thì bảo là lên hỏi hộ tao xem bạn mày có làm được cái lọ cho tao không.

Phương Trì ngây người, lập tức hiểu ra, nhỏ giọng nói một câu: “Đệt.”

“Sao thế?” Tôn Vấn Cừ liếc mắt nhìn cậu.

Phương Trì đưa điện thoại di động tới trước mặt hắn: “Chắc là vừa nãy bà nội định lên tìm tôi… Đệt, nhỡ bà vừa nãy lên đây thì phải làm sao?”

“Cửa đóng kín, bà nội cậu vào phòng tôi đều sẽ gõ cửa,” Tôn Vấn Cừ vỗ mặt cậu, “Không sao, cùng lắm là làm cậu sợ rồi bắn sớm thôi.”

“Bà mà biết tôi ở trong phòng có khi không gõ đâu,” Phương Trì vẫn chưa lấy lại tinh thần từ trong kinh hãi, nhưng cũng không nói gì nữa, cậu không muốn tiếp tục bởi vì căng thẳng của mình mà Tôn Vấn Cừ thấy không thoải mái, “Tôi đi xuống xem thử đã.”

“Ừm.” Tôn Vấn Cừ đáp.

“Tối nay chúng nó ăn xiên nướng,” Phương Trì nói, “Anh muốn ăn gì không? Tôi nướng mang tới cho anh.”

“Không cần,” Tôn Vấn Cừ nhích lại gần người cậu, “Tối hôm nay tôi bận lắm, cậu chơi của cậu đi, đừng để ý đến tôi.”

“À.” Phương Trì ôm hắn.

Người đều đang ở ngoài sân, bà nội vừa thấy Phương Trì đi xuống đã đập cho cậu một cái: "Hỏi cái gì mà hỏi nửa tiếng."

"Anh ấy…đang bận," Phương Trì liếc mắt nhìn về hướng Tiếu Nhất Minh, "Con phải chờ một lúc."

"Được không?" Tiếu Nhất Minh đi tới.

"Ừ," Phương Trì giả vờ giả vịt gật đầu, "Không thì chờ để anh ấy hết bận việc trong tay đã, phải qua một thời gian nữa."

"Không sao, vậy tao đợi."" Tiếu Nhất Minh nói, "Cám ơn."

"Lại đây," Bà nội ngoắc tay với Tiếu Nhất Minh, "Con đến đây xem thử mấy cái đĩa kia, đẹp lắm, con lấy hai cái trước về."

"Vâng." Tiếu Nhất Minh cùng bà nội đi tới.

"Cảm ơn." Phương Trì ở phía sau cậu nhỏ giọng nói.

Tiếu Nhất Minh xoay tay lại làm chữ V, Phương Trì cười.

Xiên nướng ăn ngay ngoài sân sau, kéo vài cái đèn, ở nông thôn, muốn ăn xiên nướng quả thực là dễ dàng, củi ở ngay bên cạnh, mang ra dùng, lấy gạch chồng lên làm bếp, để lên vỉ nướng là nướng được rồi.

"Có loa ngoài không," Có người hỏi một câu, "Phương Trì, mày có không?"

"Chắc chắn là không," Hứa Chu nói, "Mày không nhìn bình thường Phương Trì dùng cái gì nghe nhạc à, ngoài người cuồng mấy thiết bị âm thanh ra thì còn ai dùng loa ngoài nữa, mày nghĩ ai cũng như mày ra khỏi cửa leo núi trên thắt lưng còn đeo loa ngoài đấy à…"

Cả bọn đều nở nụ cười.

"Dùng cái gì?" Lâm Vi hỏi, "Tao còn thật sự không để ý đấy, chỉ biết là tai nghe to lắm."

"Gọi là cái gì nhờ…" Hứa Chu nhíu mày bắt đầu nghĩ, "Người lớn gì ấy nhờ! Người trong thành phố lớn!"

"Gọi là người trong đô thị lớn*," Phương Trì thở dài, đi từ cầu thang lên ban công, "Tao lấy cho bọn mày cái loa ngoài."

Phương Trì vào phòng, cậu có loa ngoài thật, bình thường nhạc ông bà dùng để tập bát đoạn cẩm đều là dùng cái loa nhỏ này.

Cậu cầm loa, lúc định xuống dưới tầng lại không nhịn được mà đi tới cửa phòng Tôn Vấn Cừ.

Lúc đang định gõ cửa, cửa mở ra.

"Anh…" Phương Trì ngây người.

Tôn Vấn Cừ không nói gì, tóm lấy cổ áo cậu kéo cậu vào trong phòng, ôm lấy cổ cậu hôn mạnh hai cái, Phương Trì lấy lại tinh thần xong liền thở hổn hển đè hắn lên tường hôn nửa buổi.

"Anh định xuống tầng à?" Hôn xong rồi, Phương Trì mới hỏi một câu.

"Không." Tôn Vấn Cừ đẩy cậu qua sửa sang lại quần áo, "Tôi biết ngay cậu lên tầng lấy đồ kiểu gì cũng sẽ lại đây."

Phương Trì ngượng ngùng nắm tóc.

"Tôi nói cho cậu biết, con trai à, tôi mới vừa nói với bà nội nấu cho tôi bát mì xong," Tôn Vấn Cừ nâng mặt cậu lên, "Tối nay trước lúc ngủ cậu đừng tới, tôi thật sự phải làm kịp việc, cậu vào một chuyến, dòng suy nghĩ của tôi lại gãy một lần."

"À," Phương Trì đột nhiên áy náy, "Tôi…"

"Hôm nay các cậu nướng rau hẹ không?" Tôn Vấn Cừ xoa mặt cậu.

"À? Chắc có nướng, tôi thấy có," Phương Trì sau khi nói xong thì thở dài, "Tôi không ăn rau hẹ đâu."

“Làm sao?” Tôn Vấn Cừ cười hỏi.

“Tôi chưa ăn đã là rau hẹ tinh rồi, còn ăn nữa tôi sợ dòng suy nghĩ của anh cả một tuần tiếp theo đều gãy hết.” Phương Trì chép miệng.

Tôn Vấn Cừ cười dựa vào cạnh bàn: “Mau lượn.”

“Vậy tôi xuống đây.” Phương Trì cười, quay người đi ra ngoài.

Dưới tầng vang lên tiếng nhạc, xen lẫn tiếng cười nói của một đám con trẻ, còn có tiếng cười hớn hở của ông bà.

Tôn Vấn Cừ dựa vào ghế, chân gác lên bàn, ngước đầu nghe một lúc, nhét tai nghe vào.

Bên trong máy vẫn là nhạc Phương Trì trước đó lưu, hắn chưa từng đổi lại.

Nghe những bài hát này, hắn gần như có thể tưởng tượng ra được cuộc sống của Phương Trì, kinh nghiệm sinh hoạt đặc thù làm cậu tương đối trưởng thành và độc lập hơn bạn bè cùng trang lứa, tính hướng khiến cậu trầm mặc ít lời trong đám người, còn đâu thì Phương Trì vẫn là một cậu con trai bình thường, tràn đầy ánh nắng.

Sẽ đùa giỡn với bạn học, ăn xiên nướng, nghe loại âm nhạc như đang bịt cổ họng trong loa…

Khác biệt.

Tôn Vấn Cừ cười.

Hồi hắn đi học rất ghét chơi với bạn học, sau này thì ngược lại luôn chơi cùng một đám người ở quán bar của Lý Bác Văn, nhưng chưa hề thật sự dung nhập vào một lần nào.

Hắn cảm giác mình như người đứng xem, ngồi ở một bên, trong lòng trống rỗng, yên tĩnh trang bức, nhìn cuộc sống hỗn loạn mà tẻ nhạt của mình.

Phương Trì như ánh nắng, xé ra lỗ hổng trên cuộc sống hỗn độn của hắn, chiếu một luồng ánh sáng vào.

Mà có thể ấm được bao lâu, sáng được bao xa, kể cả như Phương Trì nói “Tôi sẽ không bỏ chạy”, hắn sẽ cảm thấy an tâm, nhưng cũng vẫn không có mong đợi gì, dù sao cũng là một đứa trẻ, đứa trẻ này còn có một gia đình dù có thế nào cũng không dám dễ dàng làm tổn thương.

Ông nội đặt trước bia trong quầy hàng đầu thôn, đều là lạnh, uống xong rồi qua cầm là được.

Cả đám người đều hoan hô, bọn con trai cầm bia qua bắt đầu rót.

“Đừng uống nhiều,” Ông nội cười nói, “Ông đặt theo đầu người, mỗi đứa ba chai, nhiều hơn nữa là không có đâu.”

Phương Trì cầm một chai rượu, dựa vào tường sân sau uống, Tiếu Nhất Minh cầm mấy xiên thịt đã nướng chín tới đưa cho cậu: “Giờ có cần đưa cơm lên không?”

“Không cần, anh ấy ăn mì,” Phương Trì cắn một miếng thịt, “Tao đi lên còn ngắt mất dòng suy nghĩ của anh ấy.”

“À,” Tiếu Nhất Minh ngẩng đầu lên nhìn cửa sổ tầng hai, “Vậy bọn mình ầm ĩ ở đây, có thể nào làm phiền đến chú ấy không?”

“Cái này thì không sao,” Phương Trì nói, “Tao vào phòng rồi mới…phiền anh ấy được.”

Tiếu Nhất Minh không nói gì, ngửa đầu uống hai ngụm bia xong liền nở nụ cười.

“Cười gì,” Phương Trì liếc mắt nhìn cậu, hạ thấp giọng, “Mày lại nghĩ nhiều rồi!”

“Chắc là không nghĩ nhiều đâu!” Tiếu Nhất Minh cười nói.

Phương Trì chậc một tiếng, không nói gì.

“Ngưỡng mộ mày thật,” Tiếu Nhất Minh cười xong liền cúi đầu cắn một miếng thịt, “Tốt thật.”

“Mày…” Phương Trì suy nghĩ, “Hay là mày cứ về hòa hoãn với ba mẹ mày một chút đã, cứ trở về bảo với ba mày là mày sửa lại rồi, không thích con trai? Về nhà trước rồi hẵng tính.”

“Không,” Tiếu Nhất Minh nhìn cậu, “Tuy là tao không muốn như thế, nhưng một bước này đi rồi, không thể rút lại được, giờ tao bảo tao không như thế, sau này lại vẫn là như thế, vậy không phải là mãi không dứt à.”

“…Cũng đúng.” Phương Trì thở dài, nhìn chăm chú chai bia trong tay.

“Mày đừng nghĩ ngợi chuyện của tao nữa,” Tiếu Nhất Minh nói, “Không có tình huống nhà ai là giống nhau hoàn toàn cả, với lại giờ mày cũng chưa tới mức đấy, cứ nghĩ tới những chuyện này, yêu đương cũng chẳng yêu nổi.”

Câu này Tiếu Nhất Minh nói có hơi giống Tôn Vấn Cừ nói, Phương Trì cười.

“Này, ăn ít rau hẹ không?” Hứa Chu cầm một đĩa rau hẹ nướng chín tới hỏi hai người bọn họ, “Còn có rau muống với cả ớt chuông nữa, đều là vừa mới hái trong vườn rau lên, muốn ăn không?”

“Tao không ăn,” Phương Trì nói, “Tao ăn chán rồi.”

“Tao muốn ăn ớt,” Tiếu Nhất Minh cầm đĩa qua định lấy một ít ớt chuông lại đây ăn.

“Này,” Phương Trì cúi đầu ăn nửa buổi, rồi quay đầu nhìn Tiếu Nhất Minh, “Tao hỏi mày, là, lúc hai người ở cùng nhau, cứ dính nhau quá có phải là làm người ta phiền lắm không?”

“Hả?” Tiếu Nhất Minh nhìn cậu, “Chắc là không đâu, đang yêu nhau không phải là chỉ muốn dính với nhau à.”

Phương Trì không nói gì, chỉ cúi đầu ăn thịt.

“Thật ra tao cũng không có kinh nghiệm gì,” Tiếu Nhất Minh hạ thấp giọng, “Tao cũng chỉ có lần đó…mày biết đấy.”

“Ừ,” Phương Trì gật đầu, “Thằng ngu kia.”

“Tao cảm thấy,” Tiếu Nhất Minh nói, “Mày đừng nghĩ ngợi nhiều quá, mày chính là thích suy nghĩ nhiều, có hay không có, thật ra không nghĩ còn thoải mái hơn.”

“Vậy à.” Phương Trì nở nụ cười, đúng là cậu nghĩ rất nhiều thứ.

“Có người đi cùng bên cạnh mày,” Tiếu Nhất Minh nói, “Đã tốt lắm rồi, mày cứ đi cùng là được.”

Phương Trì vỗ vai cậu bạn, lại nắm lấy hai cái.

Trong loa đang mở nhạc trong MP3 của Hứa Chu, tất cả đều là nhạc sàn giật đùng đùng, chỉ là phát ra từ trong loa nhỏ, nghe đau đến không muốn sống nữa.

Người khác có vẻ đều không có cảm giác gì, Phương Trì mấy lần đã muốn đi qua tắt nhạc đi.

Lần thứ ba từ trong loa phát ra “Lên nóc nhà! Anh em mình cùng lên nóc nhà___”, tiệc xiên nướng cuối cùng cũng tan cuộc, cả bọn quyết định đi ngủ.

Phương Trì mau chóng tới cất loa đi.

Hai đứa con gái ngủ trong phòng Phương Trì, bọn con trai thì chia nhau ghế sofa, giường tre với nằm chiếu.

Phương Trì rửa mặt xong, phun nước đuổi muỗi trong phòng một vòng, rồi đốt hương muỗi, giờ mới lên tầng.

Trong phòng Tôn Vấn Cừ, đèn vẫn còn đang sáng, Phương Trì gõ cửa, bên trong không có tiếng trả lời, đẩy cửa ra mới phát hiện Tôn Vấn Cừ đã nằm trên giường ngủ rồi.

Phương Trì tắt đèn, rón rén lên giường, để Hoàng tổng đang nghênh ngang ngủ trên gối cậu qua một bên.

“Xong rồi à?” Tôn Vấn Cừ trở mình, mở mắt ra.

“Tôi đánh thức anh à?” Phương Trì nằm xuống.

“Không,” Tôn Vấn Cừ cười, “Lúc cậu gõ cửa tôi vẫn tỉnh.”

“Vậy mà anh cũng không đáp một tiếng?” Phương Trì nói, ngẫm nghĩ lại liền gật đầu, “À, biết rồi, anh lười trả lời đúng không.”

Tôn Vấn Cừ cười không nói gì.

Phương Trì nhìn hắn chằm chằm một lúc, cọ cọ ôm hắn: “Này, anh có mệt không?”

“Vẫn được,” Tôn Vấn Cừ nói, “Cậu muốn làm gì?”

---

*headphones Urbanite:

R
SENNHEISER

59. Chương 59

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

"Tôi muốn…" Phương Trì ngây người, "Làm gì…làm gì?"

"Cậu uống bao nhiêu rồi?" Tôn Vấn Cừ nở nụ cười, chậm rãi xoay người nhìn cậu, "Uống say rồi à?"

"Còn lâu, mới có bốn chai bia," Phương Trì nói, "Tôi còn chưa uống ra được vị nữa."

"À," Tôn Vấn Cừ nói, "Câu này nói nghe cũng kinh thật, ai không biết còn tưởng cậu uống được hai cân rượu, lúc ăn Tết uống thành thế nào tôi vẫn còn nhớ đấy."

"Không giống nhau," Phương Trì hơi ngại ngùng, "Hôm nay là uống bia mà."

"Vậy cậu mệt không?" Tôn Vấn Cừ nhìn cậu hơi híp mắt lại.

"Tôi…không buồn ngủ mấy," Phương Trì ôm hắn, dán lên người hắn, "Anh mệt không?"

Tôn Vấn Cừ nhắm mắt lại nở nụ cười: "Ai…"

"Ai cái gì." Phương Trì chôn mặt vào trong hõm vai hắn dụi dụi.

"Không phải," Tôn Vấn Cừ cười nói, "Nếu mà cậu muốn, tôi giúp cậu."

"Tôi đã nói muốn cái đó đâu," Phương Trì chậc một tiếng, nói bằng giọng buồn bực, "Tôi chính là…ôi tôi trẻ tuổi mà, rau hẹ tinh uống bia vào mà."

Tôn Vấn Cừ cười không ngừng được, nhắm hai mắt nở nụ cười một lúc rồi mới hơi hơi đẩy cậu, vươn mình ôm lấy cậu: "Để tôi giúp cậu."

"Anh không cần à?" Phương Trì hỏi.

"Tôi không còn trẻ như cậu, cũng không uống rượu, cũng không phải rau hẹ tinh biến thành chó hoang." Tôn Vấn Cừ nhỏ giọng nói, tay xoa nhẹ trên bụng cậu mấy lần, rồi trượt vào trong quần cậu.

Phương Trì ngửa cổ, hít nhẹ một hơi.

Con thái giám mất trứng béo ị Hoàng tổng trong lúc Phương Trì đè nén một tiếng rên nhẹ liền nhảy từ giường lên trên bàn, mặt mày ghét bỏ dùng đuôi quét bút của Tôn Vấn Cừ xuống sàn.

"Sau này làm chuyện này có nên giấu Hoàng tổng không nhỉ," Ngón tay Tôn Vấn Cừ đảo trên bụng Phương Trì, "Quá kích thích."

"Ai bảo nó cả ngày không chịu vui vẻ với tôi," Phương Trì rút vài tờ giấy ướt, cầm qua lau tay hắn, "Tức chết nó đi, sau đó tôi cũng càng…tức chết."

"Cũng gì?" Tôn Vấn Cừ hỏi.

"Là…" Phương Trì ngồi dậy thu dọn, "Không có gì."

Tôn Vấn Cừ cười không nói gì.

"Anh không cần à?" Phương Trì thu dọn xong liền nằm xuống dán vào người Tôn Vấn Cừ, tay rất nhanh đã sờ soạng trước người hắn, "Cứng mà."

"Không cần," Tôn Vấn Cừ nhẹ nhàng nắm lấy tay cậu, "Nếu cậu ngoan ngoãn nằm sấp biết đâu tôi còn có thể phấn chấn làm một lần."

Phương Trì sững sờ nửa buổi mới phản ứng được Tôn Vấn Cừ nói gì, lập tức mặt nóng bừng, gió lạnh từ máy điều hòa thổi qua mặt cậu liền biến thành gió ấm.

"Không biết xấu hổ." Phương Trì nói.

“Cậu biết xấu hổ vậy cậu đừng nghĩ tới mấy chuyện này nữa.” Tôn Vấn Cừ nở nụ cười.

Phương Trì ôm lấy hắn không nói gì, im lặng rất lâu, Hoàng tổng nhảy về trên giường, đạp lên mặt cậu rồi nhảy tới bên cạnh cánh tay Tôn Vấn Cừ cuộn mình nằm sấp rồi, cậu mới nhỏ giọng hỏi một câu: “Này, anh với bạn trai cũ của anh, làm rồi đúng không?”

“Hỏi cái này làm gì?” Tôn Vấn Cừ nói.

“Hỏi vậy thôi.” Phương Trì hôn lên vai hắn.

“Ừ,” Tôn Vấn Cừ đáp một tiếng, “Nhưng tôi thật ra lại muốn nói là chưa.”

“Tôi cũng không ghen mà,” Phương Trì hơi do dự, hạ giọng xuống rất thấp nói, “Tôi chỉ muốn hỏi, à thì là…anh trước đây…là ở…à…hẳn là…”

Tôn Vấn Cừ nghe cậu nửa buổi cũng không nói ra được một câu hoàn chỉnh, cười đến mức vai cũng run lên: “Đều có.”

“…À.” Phương Trì đáp một tiếng.

“Làm sao?” Tôn Vấn Cừ trở mình, nằm nghiêng cùng cậu mặt đối mặt, “Cậu muốn đè tôi hay là muốn bị tôi đè?”

“Tôi…đệt.” Phương Trì sững sờ, nhìn hắn chằm chằm nửa buổi.

“Không phải cậu muốn nói chuyện này à,” Ngón tay Tôn Vấn Cừ chấm chấm trên môi cậu, “Chờ cậu vòng vo tam quốc lắp ba lắp bắp, trời gần sáng rồi có khi còn chưa nói ra được.”

Phương Trì cười.

“Không trả lời tôi à?” Tôn Vấn Cừ nói.

“Tôi…” Phương Trì cảm giác gió lạnh máy điều hòa thổi lên người cậu, nhưng lại vì căng thẳng và ngại ngùng mà toát mồ hôi, “Tôi không biết….tôi cũng…chưa thử bao giờ…tôi có lẽ là…”

Tôn Vấn Cừ cong khóe miệng, mang theo vệt cười không rõ ràng.

“Tôi có lẽ là…” Phương Trì cắn môi, thật nhanh mà nói một câu, “Muốn đè anh, dù sao thì lúc nào tôi mơ thấy anh anh cũng đều ở dưới.”

Tôn Vấn Cừ nở nụ cười, lại gần hôn lên chóp mũi cậu, trở mình quay mặt vào tường, ôm lấy Hoàng tổng: “Ngủ đi.”

“Có nhường không?” Phương Trì cảm thấy nói xong một câu trước, da mặt đã dày lên không ít, hỏi thêm câu này vậy mà chẳng hề đỏ mặt.

“Cậu muốn thì nhường,” Tôn Vấn Cừ nói, “Tôi chỉ sợ giờ cho cậu đè tôi cậu cũng chẳng dám, đến lúc nào không nhịn nổi nữa thì tính sau đi.”

Phương Trì chậc một tiếng, đưa tay ra ôm lấy hắn, kéo mạnh vào trong lồng ngực mình, ôm chặt.

Câu này của Tôn Vấn Cừ nhưng cũng không phải sai, cậu đúng là…không dám, đừng nói giờ đang ở nhà, kể cả bây giờ đi thuê phòng đi nữa, cậu cảm giác mình cũng sẽ luống cuống tay chân, biết đâu còn bị lão đàn ông Tôn Vấn Cừ này cười nhạo cho,… nghĩ tới nụ cười trào phúng thi thoảng lại treo trên khóe miệng Tôn Vấn Cừ, cậu cực kỳ khó chịu mà gác cả tay lẫn chân lên người Tôn Vấn Cừ, dùng cả tay cả chân quấn lấy Tôn Vấn Cừ trong lồng ngực.

“Ôi…Ai…” Tôn Vấn Cừ bất đắc dĩ nhỏ giọng thở dài.

Sáng sớm, Phương Trì bị tiếng cười đùa dưới tầng đánh thức, lúc mở mắt ra phát hiện Tôn Vấn Cừ đã rời giường, đang cầm cốc trà đứng bên cửa sổ nhìn xuống.

“Sao dậy sớm vậy?” Phương Trì dụi mắt ngồi dậy, kéo quần.

“Mấy người bạn học này của cậu, uống nhầm thuốc à?” Tôn Vấn Cừ gõ cốc, “Chưa tới sáu giờ đã dậy.”

“Đều chen chúc ngủ trên sàn trong phòng khách,” Phương Trì xuống giường, đi tới phía sau ôm lấy hắn, gác cằm lên vai hắn, “Một đứa tỉnh rồi, mấy đứa khác cũng chẳng ngủ nổi nữa.”

“Hôm nay lịch trình của các cậu thế nào?” Tôn Vấn Cừ nhấp ngụm trà.

“Vào núi,” Phương Trì nói, “Học kỳ trước đã bảo là thi xong muốn lên núi chơi, hôm nay dẫn bọn nó lên núi dạo, chắc cũng phải một ngày, mang đồ ăn theo.”

“Quá tốt.” Tôn Vấn Cừ nói.

“Tốt cái gì mà tốt.” Phương Trì nghiêng mặt sang cắn cắn vành tai hắn.

“Tôi có thể thanh tĩnh được một ngày,” Tôn Vấn Cừ nói, “Cậu một ngày tuốt tám lần tôi không chịu nổi.”

Phương Trì nghe thấy liền cười: “Tôi một ngày tuốt tám lần lúc nào.”

“Tôi mà không ngăn lại, cảm giác cậu có thể tuốt từ sáng tới tối luôn,” Tôn Vấn Cừ chậc một tiếng, “Tố chất thân thể nhưng lại thật không tệ.”

“Tôi có khát khao đến vậy đâu!” Phương Trì bấm một cái trên eo hắn, “Tôi đây không phải là…thích anh quá à, nhìn thấy anh là muốn.”

“Mau đừng nhìn tôi nữa, nhanh chóng mang đám hỷ tước này vào núi đi, ầm chết rồi.” Tôn Vấn Cừ cười nói.

“Ừ, tôi xuống tầng đây.” Phương Trì hôn hắn một cái, quay người đi tới mở cửa ra liền quay đầu lại, “Sáng sớm đừng uống trà, không tốt cho dạ dày.”

“Tôi bỏ thêm sữa,” Tôn Vấn Cừ nâng cốc lên, “Trà sữa.”

“…Được rồi,” Phương Trì gật đầu, lúc đóng cửa lại thò đầu vào, “Sáng sớm mai tôi có thể nấu ít cacao cho anh ăn sáng.”

“Giờ mới là sáng hôm nay.” Tôn Vấn Cừ liếc mắt nhìn cậu.

Phương Trì cười ha ha, đóng cửa đi xuống tầng.

Dẫn đám bạn học chuẩn bị phát điên vào trong núi, phiền phức hơn dẫn đoàn bình thường nhiều lắm, đứa nào đứa nấy đều chẳng có tí kinh nghiệm gì, cũng chẳng biết nhét linh tinh gì trong balo, hai ba đứa còn đi dép xăng đan, Hứa Chu còn xỏ đôi dép lê, Lâm Vi ấy thế mà còn mặc quần shorts.

“Hai đứa bọn mày,” Phương Trì chỉ hai người bọn họ, “Hai đứa mày ở nhà giúp ông bà tao dọn vườn rau đi.”

“Ơ đù, đừng mà,” Hứa Chu hô lên, “Tao…không thì mày cho tao mượn đôi giày đi, chắc chân hai đứa mình không khác nhau mấy đâu.”

“Tự lấy đi,” Phương Trì nói, rồi nhìn sang Lâm Vi, “Mày có cần mặc quần tao không?”

“Chắc không có chuyện gì đâu,” Lâm Vi uốn éo có hơi không muốn, “Chụp ảnh cho đẹp mà.”

“Ông nội tao đang ở sân sau,” Phương Trì nói xong liền quay người ra ngoài, “Lên đường thôi.”

“Chờ tao chờ tao! Tao thay quần!” Lâm Vi nói to vừa nói vừa chạy lên tầng, lên tầng rồi lại nghe thấy nó hét một tiếng, “Ôi!”

Sau đó liền vang lên tiếng cốc rơi xuống mặt đất.

“Mày có chuyện gì đấy!” Lương Tiểu Đào từ phía dưới hỏi một câu.

Phương Trì cau mày chạy lên tầng, nhìn thấy Tôn Vấn Cừ đang đứng trước cửa phòng, trên đất là cốc của hắn đã vỡ, còn có một vũng trà sữa.

“Tôi không biết còn có người đi ra,” Lâm Vi khoát tay, hai mắt còn đang quét qua lại trên mặt Tôn Vấn Cừ, “Xin lỗi.”

“Không sao.” Tôn Vấn Cừ nói, đi qua lấy chổi trong hành lang tới dọn.

“Để tôi,” Phương Trì nhận lấy chổi, lại liếc mắt nhìn Lâm Vi, “Mày còn không đi thay đi?”

“À!” Lâm Vi nhảy qua, xua xua tay với Tôn Vấn Cừ, “Anh đẹp trai tôi xin lỗi.”

Tôn Vấn Cừ không nói gì.

“Tay không bị thương chứ?” Lâm Vi vào phòng xong, Phương Trì liền nhỏ giọng hỏi, “Anh định xuống tầng à?”

“Không,” Tôn Vấn Cừ cũng nhỏ giọng nói, “Tôi nghe thấy cậu bảo lên đường, định đi ra ban công, vừa ra thì cô bé chạy tới.”

“Chỉ có nó là lắm chuyện,” Phương Trì cau mày.

Tôn Vấn Cừ cười, nhẹ nhàng vỗ lên mặt cậu, xoay người quay vào phòng.

Phương Trì dẫn theo mấy đứa đi theo con đường các bác gái đi bộ lên núi, chỉ cần nhìn mấy đứa này ăn mặc như đi dạo phố thôi, đi đường khác chắc chắn ngã xoành xoạch.

Cả đám người cực kỳ hào hứng, chốc bò lên tảng đá, chốc lại chạy vào trong suối nghịch nước bên trong, chốc lại chui vào trong đám cỏ nhìn côn trùng, vừa đi vừa nghỉ, hơn một tiếng còn chưa tới đỉnh núi.

“Nghỉ một lúc đi,” Phương Trì dừng lại bên một hồ nước bị đoàn các bác gái đi bộ cố nới rộng, “Theo tốc độ này của bọn mày, đến được đỉnh núi phải thêm một tiếng nữa.”

“Được, ở đây mát thật đấy!” Hứa Chu ném balo đi, cởi giầy ra nhảy vào trong hồ nước, kết quả không đứng vững cứ thế lảo đảo xuống nước.

Cả bọn đều cười phá lên, nhìn nó ướt dầm dề bò ra từ trong nước, cả lũ cười không ngừng được.

Hứa Chu cởi áo ướt ra trải trên tảng đá phơi, cả đám bắt đầu lấy đồ ăn từ trong balo ra.

“Ăn đồ ăn vặt trước đi.” Lương Tiểu Đào vui vẻ vỗ tay, lấy từ trong balo mình ra một đống đồ ăn vặt.

“Mày là con lạc đà à,” Tiếu Nhất Minh nói, “Vác đồ giỏi thế.”

“Làm tất cả vì ăn mà.” Lương Tiểu Đào cười nói.

“Này Tiểu Đào, cho tao cái bánh mì nhỏ đi,” Lâm Vi nói, nhận lấy bánh Lương Tiểu Đào ném tới xong, nó liền ngồi xuống bên cạnh Phương Trì, dùng củi chỏ chọc chọc cậu, “Phương Trì?”

“Ừ.” Phương Trì đáp một tiếng.

“Người vừa nãy là ai?” Lâm Vi hỏi.

“Ai.” Phương Trì nhìn cô.

“Cái anh đẹp trai mới vừa đụng vào tao ấy,” Lâm Vi cười rất ám muội, “Anh đẹp trai hôm qua mày ngủ chung phòng ấy.”

Câu phía sau Lâm Vi còn nhấn mạnh, nói xong lại tiếp tục cười.

“Bạn.” Phương Trì nói.

“Bạn gì?” Lâm Vi lại thò tay ra sau người cậu đẩy Tiếu Nhất Minh đang ngồi bên cạnh, “Tiểu Minh Minh, mày có ghen không đấy?”

Tiếu Nhất Minh nhìn cô không nói gì.

“Mày có bị sao không đấy?” Phương Trì cau mày nói một câu.

“Lâm Vi, sao mày lại nói cái này rồi.” Lương Tiểu Đào đang ngồi ăn snack khoai tây, quay đầu lại liếc nó một cái.

“Ai, chỉ đùa thế thôi,” Lâm Vi lấy quạt nhỏ ra quạt, “Nhưng mà tao thấy hai người bọn họ cũng xứng đôi mà, đứng cùng nhau nhìn cũng đẹp đôi lắm.”

“Mày xong chưa,” Hứa Chu bên cạnh nói, “Biết rõ người ta không thích nghe mày còn cứ nói thế.”

Lâm Vi hơi ngượng, quạt quạt một lúc mới liền lúng túng nói một câu: "Đùa thôi cũng không được, chẳng hiểu mày làm sao mà phải vậy."

"Mày có tin tao ném mày xuống nước không." Phương Trì nói.

Lâm Vi xấu hổ đến mức mặt cũng đỏ lên: "Ném đi! Bảo hai người bọn mày xứng thì làm sao, chỉ…"

Lâm Vi còn chưa nói xong đã bị Phương Trì xách lên, kéo về hướng hồ nước, không chờ nó giãy dụa đứng vững lại, Phương Trì đã đẩy nó vào trong nước, con bé lảo đảo một cái liền ngã xuống.

Lương Tiểu Đào không nhịn được mà bật cười: "Mẹ ơi!"

Lâm Vi hét lên: "Phương Trì mày bị điên à!"

"Tao lặp lại lần nữa," Phương Trì nhìn nó, "Kể cả tao là đồng tính luyến ái, kể cả tao với anh ấy là một đôi, cũng không thích có người bên cạnh nói qua nói lại, mày nói thêm câu nữa tao ném mày từ trên núi ném xuống."

"Ném lúc có mặt bọn tao," Hứa Chu ở bên cạnh cười, "Vậy bọn tao không phải là thành nhân chứng à."

"Vậy thì ném cả mày xuống luôn." Phương Trì nói.

"Ôi!" Hứa Chu lập tức ôm ngực, "Lâm Vi mày mau chóng ngậm miệng đi."

Phương Trì lại kéo Lâm Vi từ dưới nước lên, giờ Lâm Vi không còn nói nữa.

Lương Tiểu Đào như con lạc đà vác trên lưng không ít thứ, còn rất cẩn thận mang theo một cái quần nhanh khô để dự phòng, dẫn Lâm Vi qua phía sau một tảng đá lớn đi thay quần.

Phương Trì ngồi trở lại bên cạnh Tiếu Nhất Minh, cầm thỏi socola ra gặm.

"Mày đây là," Tiếu Nhất Minh cười, nhỏ giọng nói, "Công khai trá hình à?"

"Có tính không?" Phương Trì hơi dừng lại, giờ mới lấy lại tinh thần nhớ lại lời mình vừa nói.

"Chắc cũng coi như thế," Tiếu Nhất Minh nói, "Nhưng cũng không sao, mày nhìn bọn nó cũng có phản ứng gì đâu."

"Hình như là thế," Phương Trì lại gặm thêm một miếng socola.

"Cho nên nhiều lúc mày cũng đừng sốt sắng quá," Tiếu Nhất Minh nói, "Có lẽ, có cảm giác gì cũng chỉ là chính bọn mình, có phản ứng, chắc cũng chỉ có người nhà mình thôi."

Phương Trì khẽ thở dài.

Buổi trưa trời nóng vô cùng, Tôn Vấn Cừ không có khẩu vị, nhưng ông nội nướng bánh, làm canh bún thịt viên*, hắn cảm thấy trông rất nhẹ nhàng, vẫn xuống tầng cùng ông bà nội ăn ở sân sau.

"Bánh nướng mặn ông làm có thể đi mở quán được rồi." Tôn Vấn Cừ vừa ăn vừa nói

"Đúng," Ông nội cười rất đắc ý, "Phương Trì cũng thích ăn, mùa hè cũng toàn bảo nóng quá ăn không ngon miệng, ông nướng bánh một cái là lao đến."

"Người ta khen ông một câu, ông còn phải nói thêm mười câu." Bà nội nói.

"Khen một câu cũng là khen chứ." Ông nội cười hớn hở nói.

"Mì bà nội nấu ăn cũng ngon," Tôn Vấn Cừ cười, "Phương Trì nấu mì là học của bà đúng không?"

"Nó là tự học thành tài, ở nhà đâu ra cần nó phải nấu," Bà nội cười nói, "Con còn ăn mì nó nấu rồi à?"

"Vâng," Tôn Vấn Cừ hơi dừng lại, "Ăn một hai lần rồi, còn rất khá."

"Thằng nhóc này cũng để ý con thật," Bà nội nói, lại nhìn ông nội, "Còn chưa bao giờ nấu mì cho ba mẹ nó đâu?"

"Trong nhà cũng có ai cần nó nấu cho đâu," Ông nội cười, "Không thì mai bảo nó nấu cho chúng ta một bữa."

“Cháu thấy được đó.” Tôn Vấn Cừ gật đầu.

“Thủy Cừ à,” Ăn cơm xong, bà nội kéo Tôn Vấn Cừ sang bên cạnh vườn rau trò chuyện, “Cái mảnh xương con đeo này, là của Phương Trì cho con đúng không?”

“…Vâng.” Tôn Vấn Cừ sờ lên mảnh xương nhỏ, trong lòng hơi bồn chồn, tuy rằng hắn cũng không cảm thấy gì, nhưng Phương Trì vẫn chưa chuẩn bị kỹ, hắn không thể để bà nội cảm giác được gì từ chỗ mình, “Cậu ấy…cá cược với con, bị thua.”

Bà nội cười: “Cái thằng ranh con này, lúc còn bé chơi bao búa kéo thôi còn toàn thua, giờ còn cá cược với người ta nữa.”

Tôn Vấn Cừ cười.

“Đây cũng là bảo bối của nó, cam lòng thua con, cũng là thật sự coi con là bạn nó,” Bà nội nói, “Thủy Cừ à, thằng bé Phương Trì này, từ nhỏ ông bà đã nuôi không giữ, ba mẹ nó cũng chẳng lo gì nó, ông bà đây, chẳng hiểu biết gì, chỉ biết cho nó ăn no mặc ấm, không chịu thiệt là được.”

“Ông bà nuôi cậu ấy tốt lắm mà,” Tôn Vấn Cừ nói, “Phương Trì hiểu chuyện lắm.”

“Vậy à,” Bà nội cười vui vẻ, “Có điều, một mình nó ở ngoài, đụng phải chuyện gì, cũng chẳng có ai mà bàn bạc, nói với ông bà, ông bà cũng không hiểu, Thủy Cừ à, con học rộng, lại có văn hóa, bà thấy Phương Trì nó ngưỡng mộ con thật, con có thời gian thì giúp đỡ nó nhiều một chút.”

“Vâng, cháu hiểu mà.” Tôn Vấn Cừ gật đầu.

Câu này của bà nội làm cho hắn thở phào nhẹ nhõm, đến bà nội cũng không nhận ra được gì khác, thế nhưng lời này cũng làm cho hắn có hơi không yên tâm.

Đây coi như là nhờ hắn giúp đỡ Phương Trì, nếu như cuối cùng bà nội biết hắn còn giúp lên tận giường rồi, sẽ nghĩ thế nào… Thế nên, hắn ngay cả một câu “Bà nội, bà yên tâm đi” cũng chẳng dám nói.

Vốn là định ở đây đến tận lúc bộ tác phẩm này chế tác xong, xem tình hình hiện giờ, có lẽ đợi Phương Trì nghỉ hè xong hắn đã phải đi rồi, nếu không ở cùng ông bà thời gian càng dài, tình cảm càng sâu, sau này lại càng khó xử lý.

Hoặc là… cũng không chờ nghỉ hè kết thúc nữa, chỉ cần mỗi ngày ở cùng nhau, cái kiểu của Phương Trì không có việc gì cũng cứ thích dính trên người hắn, thật sự không biết đến lúc nào lại bị phát hiện.

Trước lúc Phương Trì chuẩn bị kỹ càng, tình hình như vậy, không thể nghi ngờ gì chính là tai ương ngập đầu.

Tôn Vấn Cừ trở về phòng, gọi điện thoại cho Mã Lượng: “Tìm nhà hộ tao đi.”

“Nhà, nhà gì?” Mã Lượng hỏi.

“Nhà để ở, còn có thể là nhà gì nữa?” Tôn Vấn Cừ nói.

“Mày ở, ở một mình?” Mã Lượng biết được tiến triển giữa hai người bọn họ rồi, nghe câu này lại có hơi bất ngờ, “Mày không, không ở nhà, nhà con trai mày nữa?”

“Cậu ấy còn chưa có ý định nói với người nhà, tao cứ ở đây như vậy, ngộ nhỡ bị hai ông bà cụ phát hiện ra lại chẳng có cách nào xử lý được,” Tôn Vấn Cừ nói, “Mày tìm hộ tao căn phòng đi.”

“Lúc, lúc nào định bắt đầu ở?” Mã Lượng hỏi.

“Mày cứ thuê đi đã, tao muốn ở thì cứ thế sang ở.” Tôn Vấn Cừ nói.

“Đại thiếu gia, mày người lang, lang thang thất nghiệp, còn rất biết, vung tiền.” Mã Lượng chép miệng.

Phương Trì cùng đám bạn học mãi tới hơn sáu giờ chiều mới trở về, ai cũng nóng đến mức toát mồ hôi cả người, mặt đỏ bừng bừng, vừa vào cổng đã kêu gào mệt chết đi được.

Con gái đi vào nhà tắm rửa ráy, con trai đều dùng vòi tưới rau xối người ngoài sân sau.

Tôn Vấn Cừ đứng trước cửa sổ nhìn quần ma loạn vũ một lúc, chẳng bao lâu, đã thấy Phương Trì cầm khăn mặt lau tóc chạy vào trong nhà.

Cũng chỉ mười giây đồng hồ sau, cửa phòng hắn bị gõ nhẹ hai cái.

"Không khóa." Tôn Vấn Cừ xoay người dựa vào bàn.

Cửa bị đẩy ra, Phương Trì mang theo cả người còn chưa lau nước theo gió cuốn vào, vừa đóng cửa lại đã lao tới trước mặt hắn ôm chầm lấy.

"Dùng tôi làm khăn lau đấy à?" Tôn Vấn Cừ trốn về phía sau.

Phương Trì cười haha, ôm chầm lấy hắn hôn một tràng lên môi lên cổ hắn: "Nhớ anh, cả đường đều nhớ, nhớ nguyên một ngày rồi."

Tôn Vấn Cừ giơ tay ôm lấy cậu, nhẹ nhàng xoa mấy lần trên mái tóc ướt nhẹp của cậu.

"Anh nói xem," Phương Trì ghé vào tai hắn nói nhỏ, "Cứ như thế này, đến lúc tôi đi học rồi, phải làm thế nào bây giờ?"

Tôn Vấn Cừ không nói gì, nghiêng đầu hôn lên khóe miệng cậu.

Vốn là định hôm nay sẽ bàn bạc với Phương Trì chuyện không ở lại đây nữa, Phương Trì vừa nói như vậy, hắn lập tức chẳng thể mở miệng được nữa.

*canh bún thịt viên:

60. Chương 60

Buổi tối cả bọn lại tiếp tục làm xiên nướng, như lên dây cót, ầm ĩ đến quá nửa đêm mới lũ lượt đi nghỉ.

Phương Trì thu dọn xong lên tầng, Tôn Vấn Cừ đã ngủ rồi, giờ là thật sự ngủ, Phương Trì có thể nghe thấy tiếng hít thở nhẹ nhàng của hắn.

Trên bàn để một xấp giấy, Phương Trì cầm lên nhìn, là bản thiết kế đã xếp theo ngày, từng cái lọ cái ấm, còn có cái cốc cái đĩa, có không ít, vài tờ còn nhìn ra được là vẽ theo từng bộ.

Tranh Tôn Vấn Cừ vẽ rất nhỏ, Phương Trì tuy nhìn không hiểu bên trong biểu hiện gì, nhưng vẫn cảm thấy rất dễ nhìn, ngay cả cái bộ tác phẩm hai cái lọ hình dáng bất quy tắc không ra đầu ra đuôi nằm cùng nhau kia cậu cũng cảm thấy ngắm lâu rất vừa mắt.

Tôn Vấn Cừ quấn chăn mỏng ngủ rất sâu, có vẻ là hôm nay làm việc quá hăng say, Phương Trì nhìn nhiệt độ điều hòa, 20 độ.

Cậu cầm điều khiển từ xa lặng lẽ tăng thêm mấy độ, chứ nhiệt độ như bây giờ, Tôn Vấn Cừ nửa đêm mà cướp chăn của cậu, cậu có khi sẽ bị đông cứng tỉnh lại.

Lúc lên giường, giường nhẹ nhàng rung mấy cái, Tôn Vấn Cừ cau mày, hừ một tiếng rất nhẹ.

Phương Trì nhanh chóng tắt đèn đi, nằm xuống, ôm lấy cánh tay hắn, sờ soạng mấy lần.

Tôn Vấn Cừ ngủ tiếp, Phương Trì cảm thấy rất thú vị, như đang dỗ trẻ con, lại vỗ nhẹ nhàng mấy lần, đến gần hôn lên mặt Tôn Vấn Cừ một cái, giờ mới nhắm hai mắt lại.

Cả ngày vào núi, buổi tối lại ầm ĩ một tối, Phương Trì cũng mệt lắm rồi, nhắm mắt vào là ngủ, quá trình nghĩ bậy nghĩ bạ cũng không có mà cứ thế ngủ luôn, cả một đêm không mộng mị.

Sáng sớm, lúc tỉnh dậy đã tám giờ rồi, cậu phát hiện điều hòa lại bị điều chỉnh xuống 20 độ, chăn to của mình và chăn nhỏ của Tôn Vấn Cừ đều đang đắp trên người mình, rất ấm áp.

Tôn Vấn Cừ đã không còn ở trên giường, cậu ngồi dậy dụi mắt, nghe thấy tiếng cười của Lương Tiểu Đào đang chơi với Tiểu Tử.

Xuống giường, cậu nhìn thấy bên gối có tờ giấy viết chữ, vừa nhìn liền biết là chữ Tôn Vấn Cừ.

- Tôi đi chạy bộ.

Phương Trì cười, một con rắn thì ngày nào cũng kiên trì chạy bộ, một con chó hoang lại cứ ngủ thẳng tới tám chín giờ mới dậy.

Đám bạn học hôm nay phải quay về thành phố, lúc cậu xuống tầng, bà nội đã luộc sủi cảo cho chúng nó, còn đang ăn rất náo nhiệt.

"Này, Phương Trì, sủi cảo nhà mày ăn ngon thật đấy." Hứa Chu nhìn thấy cậu xuống dưới liền gọi.

"Mày nói cho bà nội tao nghe đi," Phương Trì cười, "Bà nghe thấy đảm bảo sẽ gói cho mày mang đi."

"Thật?" Hứa Chu cầm bát quay người đi về hướng nhà bếp, "Bà nội —— sủi cảo ăn quá ngon luôn —— "

"Vậy thì ăn nhiều vào," Bà nội ở trong nhà bếp nói, "Có nhiều lắm, chốc bà lại gói cho các con mang về."

Cả bọn trong sân đều cười xòa lên.

Phương Trì rửa mặt xong, ngồi xuống bên cạnh Tiếu Nhất Minh, Tiếu Nhất Minh đang cúi đầu im lặng ăn sủi cảo.

"Về rồi thì hay là cứ ở chỗ tao đi đã?" Phương Trì hỏi.

"Ừ," Tiếu Nhất Minh gật đầu, "Tao liên lạc với anh họ tao xem, hai ngày nữa tao đến chỗ anh ấy."

"Anh họ? Anh họ nào?" Phương Trì suy nghĩ, "Là anh mở cửa hàng trong trung tâm máy tính ấy hả?"

"Ừ, vốn cũng đã nói với anh ấy tao nghỉ hè sẽ qua bên chỗ anh ấy làm thêm rồi," Tiếu Nhất Minh nói, "Lúc đầu định có điểm rồi mới đi, mà giờ đi sớm một chút, khi nào mày quay lại thành phố?"

"Có điểm rồi thì quay lại," Phương Trì nói, "Tôn Vấn Cừ giúp tao xem chuyên ngành, có điểm rồi tao còn phải tìm lão Lý hỏi chuyện điền nguyện vọng nữa, nếu không thì hai đứa mình cùng nhau đi hỏi, giờ mày cũng chẳng có cách nào bàn bạc với người nhà phải không."

"Ừ," Tiếu Nhất Minh gật đầu, "Nói đến tra điểm, tao lại hơi căng thẳng."

"Mày tốt xấu cũng là học bá, căng thẳng gì," Phương Trì cười, "Hai hôm nay nếu có chuyện gì thì gọi điện cho tao, không đủ tiền cũng nói với tao, trong tay tao còn có một ít, lúc nào về thành phố rồi tao còn phải tìm Phương Ảnh nữa, chị ấy còn đang cầm của tao một vạn."

"…Ừ." Tiếu Nhất Minh cắn một miếng sủi cảo.

Tiễn mọi người lên xe xong, đã hơn mười giờ rồi, Phương Trì dẫn theo Tiểu Tử chạy về trong thôn, vừa chạy vừa cầm điện thoại di động ra gọi vào số Tôn Vấn Cừ.

"Xong việc chưa?"" Tôn Vấn Cừ nghe điện thoại.

"Ừ," Phương Trì nói, "Anh chạy bộ xong chưa?"

"Chạy xong rồi," Tôn Vấn Cừ nói, "Tôi hơn bảy giờ đã ra ngoài, giờ còn chưa chạy xong tôi đã thành tiên rồi."

"Anh về rồi à?" Phương Trì bước chậm lại.

"Chưa đâu," Tôn Vấn Cừ nói, "Còn đang bên bờ hồ."

"Đừng về đừng về đừng về," Phương Trì liền tăng nhanh tốc độ chạy, "Chờ tôi qua tìm anh."

Tôn Vấn Cừ nở nụ cười: "Biết rồi, đang chờ cậu mà, không thì tôi đã về từ lâu."

Lúc Phương Trì chạy đến bên dòng suối nhỏ, Tôn Vấn Cừ vẫn đang ở chỗ hôm đó hắn tập bát đoạn cẩm, ngồi trên tảng đá, trong tay là một bản tranh phác họa và một cây bút.

"Tôi đến rồi tôi đến rồi…" Phương Trì chạy về phía hắn.

Tiểu Tử cũng kêu mấy tiếng theo.

"Tôi chưa đi tôi chưa đi." Tôn Vấn Cừ quay đầu lại cười, nhìn cậu.

Phương Trì nhảy lên tảng đá quỳ phía sau hắn, ôm chầm lấy hắn, mặt vùi vào bên trong hõm vai hắn, hôn mạnh một cái: "Anh chạy bộ à?"

"Chạy chứ." Tôn Vấn Cừ trở tay lại xoa đầu cậu.

"Không ngửi thấy mùi mà?" Phương Trì tiến đến bên cổ hắn ngửi thử.

"Chạy chậm mà, trong núi còn mát nữa, tôi vốn cũng không thích ra mồ hôi," Tôn Vấn Cừ nói, "Bạn học cậu đi rồi, cậu lại chán đúng không?"

"Cũng không," Phương Trì ngồi xuống phía sau hắn, vẫn ôm lấy eo hắn, "Mấy hôm nay tôi phải khôi phục

huấn luyện đã, huấn luyện viên Trần bên câu lạc bộ còn bảo nghỉ hè qua đó."

"Vậy à?" Tôn Vấn Cừ nghiêng đầu, "Tôi còn tưởng cả nghỉ hè cậu đều ở nhà."

"Tôi thật ra cũng có nghĩ thế," Phương Trì cười ha ha, "Có điều tôi muốn nhận một ít việc dẫn đường, trời nóng nhiều việc, cũng nhiều đoàn đến vùng này, tôi cũng có thể về nhà… Nhưng tôi chỉ đang nghĩ thôi…chỉ là…"

"Cái gì?" Tôn Vấn Cừ quay đầu nhìn cậu.

"Tôi phải về thành phố, anh còn ở đây…" Phương Trì xoa mũi, "Anh nói xem, nếu tôi nhớ anh thì phải làm sao bây giờ?"

"Cậu muốn tôi với cậu cùng nhau quay lại thành phố đúng không." Tôn Vấn Cừ hơi híp mắt lại, ngửa đầu lên, tránh tia nắng nhỏ chiếu lên mặt hắn.

Phương Trì dừng một lúc liền cười khà khà, sau một lúc mới ngượng ngùng nói: "Anh không phải phải ở đây tìm cảm hứng à."

"Tìm cũng tàm tạm rồi." Tôn Vấn Cừ gối lên vai cậu dựa người vào, "Về cũng được, vừa khéo tôi đang muốn dùng lò nung trong phòng làm việc của chú Lượng Tử, cái lò điện bây giờ nung nhiều đồ không ổn lắm."

"Thật à?" Phương Trì lập tức ngồi thẳng dậy, rất nhanh lại trở về tư thế cũ, tiện cho Tôn Vấn Cừ tiếp tục dựa vào cậu, "Thật à?"

"Ừ," Tôn Vấn Cừ gật đầu, "Lần này phải nung nhiều, phải dùng lò to."

"Vậy trở về rồi anh ở đâu?" Phương Trì lập tức hỏi.

Tôn Vấn Cừ nhắm mắt lại, nở nụ cười, nửa buổi cũng không hé răng.

"Cười cái gì." Phương Trì che miệng hắn lại.

"Cười mấy cái cậu đang nghĩ." Tôn Vấn Cừ nói trong lòng bàn tay cậu.

Hơi thở và chấn động nho nhỏ lúc nói chuyện khiến lòng bàn tay ngứa ngáy, Phương Trì cảm thấy mình thở dốc cũng nhanh hơn, cậu vặn lấy cằm Tôn Vấn Cừ, quay hắn lại hôn xuống.

Lúc còn bé Phương Trì cũng rất thích đi dạo loanh quanh bờ sông, mỗi lần vào núi leo vách đá mệt rồi cậu sẽ đến bờ sông một lúc, yên tĩnh, có thể ngửi được hương vị êm dịu của gió của nắng.

Cậu chưa từng nghĩ tới, có một ngày, tại một nơi yên tĩnh như vậy, cũng tràn đầy ký ức yên lành về tuổi ấu thơ, mình lại cùng một người khác ôm hôn.

Giữa môi răng người này, đều mang khí tức giống nhau, khí tức thanh tân của gió êm nắng nhẹ, làm cho cậu chìm sâu từng chút một không muốn dừng lại.

Qua khóe mắt có thể nhìn thấy Tiểu Tử ở bên cạnh nhìn hai người họ, một lúc sau Tiểu Tử đi tới, ngồi xổm bên cạnh tảng đá, tiểu một bãi, sau đó chạy đi.

Phương Trì có hơi buồn cười, mà cậu lại không nỡ buông đôi môi mềm mại của Tôn Vấn Cừ ra, thế nên vẫn nhịn cười nhẹ nhàng dây dưa cùng Tôn Vấn Cừ.

Có điều, Tôn Vấn Cừ kiên trì chưa được hai giây đã nở nụ cười, dán lên môi cậu cười đến thế nào cũng không ngừng được.

Phương Trì kiên trì hôn thêm một lúc, cuối cùng vẫn thật sự không chịu nổi, ôm Tôn Vấn Cừ cùng cười phá lên.

Tiểu Tử bị hai người bọn họ cười vào mặt rất mê man, đứng xa mấy mét ngoẹo cổ nhìn.

“Mày bị thiếu EQ hả?” Phương Trì chỉ vào Tiểu Tử, “Mày nói đi, mày thấp EQ đúng không?”

Tiểu Tử liền nghiêng đầu, mũi phát ra tiếng khịt khịt, lỗ tai cũng vểnh lên.

“Lại đây.” Phương Trì vỗ chân.

Tiểu Tử chạy tới, đứng dậy gác hai chân trước lên đùi cậu, vẫn dựng lỗ tai.

“Tao đang làm chính sự,” Phương Trì sờ đầu nó, “Mày chạy đến tè một bãi là ý gì hả?”

Tôn Vấn Cừ cũng sờ đầu Tiểu Tử, vừa cười vừa nói: “Anh mày còn bị cả chó mèo coi thường rồi, kìm nén!”

Nụ hôn này không thể nào tiếp tục được, có điều cũng không sao, Phương Trì cảm thấy chỉ cần ở bên cạnh Tôn Vấn Cừ, dù cho không nói lời nào, cũng không nhìn thấy đối phương, chỉ cần cảm nhận được, chính là hưởng thụ rồi.

Tôn Vấn Cừ nằm trên tảng đá, áo tuột lên trên lộ ra một đoạn nhỏ eo.

Phương Trì lấy ngón tay nhẹ nhàng ôm lấy da hấn lộ ra ngoài: "Qua mấy ngày nữa là tra điểm được rồi."

"Hồi hộp không?" Tôn Vấn Cừ hỏi.

"Vốn đang không sao, mà sáng nay Tiếu Nhất Minh bảo nó căng thẳng," Phương Trì nói, "Thành tích của nó vẫn luôn tốt lắm, nó vừa căng thẳng cái, tôi liền cảm thấy tôi cũng căng thẳng theo."

"Căng thẳng cũng chẳng để làm gì, dù sao cũng cố hết sức rồi, thi thế nào cũng không sao." Tôn Vấn Cừ nói.

"Nếu là thật sự thi không tốt, tôi học trường nào cũng được, tôi không muốn học lại."

"Ừm." Tôn Vấn Cừ vỗ sau lưng cậu.

Hai người ở bờ sông đến tận giờ ăn cơm trưa mới về đến nhà.

Buổi trưa ăn mì trộn sốt, ông nội làm một bàn đầy rau ăn kèm, Phương Trì vừa nhìn liền thấy đói bụng, sờ bụng đi qua nhón trước hai miếng trứng gà xào bỏ vào miệng.

"Đây là đi vẽ cảnh vật à?" Ông nội nhìn tranh phác họa trong tay Tôn Vấn Cừ, hỏi một câu.

"Vâng, tiện tay vẽ vời thôi." Tôn Vấn Cừ lật qua lật lại, đều là tranh tùy ý vẽ, nhưng vừa nhìn đã có thể nhận ra là phong cảnh bờ sông, cảnh vật cốt lõi cũng vẽ ra được.

"Có tài thật, Tiểu Trì học tập người ta." Ông nội cảm thán.

"Con không học được mấy cái đó, con không có đầu óc đấy," Phương Trì cong eo nghiên cứu thức ăn trên bàn " Con chỉ giỏi trèo cao bò thấp thôi."

Ông nội cười đập lên cánh tay cậu: "Đi lấy bát đi, bà nội con đang nấu mì."

Lúc ăn cơm Phương Trì nói với ông bà chuyện có điểm xong sẽ quay lại thành phố, ông bà đều đồng ý, Phương Trì vẫn luôn độc lập, cũng không để hai người bọn họ phải để tâm, nói là về câu lạc bộ làm dẫn đường, bọn họ cũng không có ý kiến gì.

Chỉ là bà nội hơi đau lòng: "Đừng mệt mỏi quá, trong nhà cũng không thiếu chút tiền học phí này cho con."

“Con biết mà.” Phương Trì cười.

Có điều, lúc nói Tôn Vấn Cừ cũng phải quay lại thành phố, bà nội liền ngây người: “Thủy Cừ cũng đi về à?”

“Vâng,” Tôn Vấn Cừ gật đầu, “Bộ đồ cháu đang làm kia, phải dùng lò lớn để nung, dùng cái lò sắt ở đây nung không ổn.”

“À à,” Bà nội suy nghĩ, “Là cái đồ trong phòng con đúng không? Nung không tốt còn mua mất nhiều sức vận chuyển tới đây.”

“Nung đồ bình thường thì không sao, đồ gì đó nhỏ, đĩa nhỏ rồi bát các thứ không thành vấn đề,” Tôn Vấn Cừ nói, “Lần này cháu phải nung mấy bộ lọ, đều phải dùng lò gạch lớn.”

“Ôi,” Bà nội thở dài, “Nói đi, là đi hết, Thủy Cừ ở đây lâu vậy rồi, bà còn không nỡ.”

“Cháu có thời gian sẽ quay lại ở,” Tôn Vấn Cừ nói, “Cháu cũng không đi làm, nhiều thời gian, đến một chuyến cũng dễ.”

“Là vậy,” Ông nội cười nói, “Về tìm linh cảm mà.”

“Bà nội,” Tôn Vấn Cừ nhích về bên người bà nội, “Căn phòng hiện giờ, cũng đừng thu dọn đồ cháu để ở đó, dù sao căn phòng kia bình thường cũng không dùng…”

“Được đó,” Bà nội lập tức nói, “Giữ lại cho con, con đến rồi thì ở, tiền thuê cũng đừng có đưa!”

“Vâng.” Tôn Vấn Cừ cười.

Buổi chiều, Tôn Vấn Cừ luôn sửa sang chỉnh sửa lại bản thiết kế, Phương Trì ngồi trên giường hắn nghe nhạc chơi điện thoại, không đóng chặt cửa phòng, hé ra một khe.

Lúc Phương Trì định đi đóng cửa, Tôn Vấn Cừ nói một câu: “Để lại một ít đi.”

“Anh sợ bà nội đến à?” Phương Trì cảm giác không biết có phải mình quá căng thẳng mà ảnh hưởng đến Tôn Vấn Cừ không, có hơi băn khoăn, “Tôi…không sao mà.”

“Chẳng mấy ngày nữa là quay lại thành phố rồi,” Tôn Vấn Cừ liếc mắt nhìn cậu, “Đừng để bà nội có ý nghĩ gì, kể cả không có khái niệm đó, hai thằng đàn ông cả ngày chui trong một phòng, bà cũng sẽ thấy lạ, dùng ké điều hòa cũng không cần đóng chặt thế.”

"Ừ." Phương Trì gật đầu.

Có điều, cửa cuối cùng vẫn đóng chặt lại, lúc bà nội đi ra ban công phơi đậu ngang qua, đi tới đóng chặt cửa vào: "Bật điều hòa mà không đóng chặt cửa, hơi lạnh cũng ra ngoài hết, đúng là."

Cửa đóng lại rồi, Tôn Vấn Cừ quay đầu lại cười với Phương Trì.

Phương Trì chậc một tiếng: "Anh nghĩ giỏi thật, cáo già."

Thế nhưng buổi tối Phương Trì bị Tôn Vấn Cừ bắt chạy về phòng mình ngủ, Phương Trì bám vào cửa: "Tôi dùng ké máy điều hòa cũng không được à?"

"Giờ gan cậu to vậy rồi cơ à?" Tôn Vấn Cừ cười nói.

"Cũng không phải..." Phương Trì ngẫm lại liền thở dài, "Thôi, vẫn nên cẩn thận đi, hiện giờ nếu thật... xảy ra chuyện gì, tôi sợ tôi cũng không ứng phó được."

"Nghỉ ngơi cho tốt đi," Tôn Vấn Cừ vỗ mặt cậu, "Hai ngày nữa về thành phố là cậu có thể nghênh ngang được rồi."

Câu này không hiểu sao lại khiến Phương Trì cồn cào, nhìn Tôn Vấn Cừ: "Anh nói gì thế."

"Nói thật chứ," Tôn Vấn Cừ cong khóe miệng: "Chó hoang."

"Tôi đi ngủ đây," Phương Trì kéo quần, lại nhảy nhảy mấy cái, "Ngủ ngon."

"Ngủ ngon con trai." Tôn Vấn Cừ nói.

Phương Trì liếc mắt nhìn hắn: "Ngủ ngon papa."

Mấy ngày sau đó Phương Trì đều không tới ngủ chực điều hòa nữa, chỉ là ngày nào cũng cùng Tôn Vấn Cừ chạy bộ, sau đó trò chuyện với ông bà, dọn dẹp vườn rau.

Cậu biết hiện giờ mình có quá nhiều thứ không chắc chắn, trách nhiệm không gánh được và cả mâu thuẫn không xử lý được.

Nếu như hiện giờ xảy ra vấn đề gì, Tôn Vấn Cừ cũng sẽ trong nháy mắt bị cuốn vào, đây là điều cậu không muốn, cậu vẫn luôn nghĩ là, kể cả muốn nói ra với người nhà, cũng không thể lấy Tôn Vấn Cừ để mở đầu.

Tuy rằng Tôn Vấn Cừ trông vẫn luôn như thể chẳng có gì đáng kể, nhưng cậu cũng không muốn để Tôn Vấn Cừ cùng cậu đối mặt với những áp lực đó, chuyện của bản thân, tự bản thân xử lý cho tốt, rồi mới để Tôn Vấn Cừ ra trận, cậu cảm thấy như vậy sẽ tốt hơn.

Theo thời gian từng giờ trôi qua, Phương Trì ngày ngày chăm chú nhìn điện thoại di động, đề tài trong nhóm chat lớp học gần như đều là tra điểm, mỗi lần nhìn thấy đều cảm giác lòng bàn tay đổ mồ hôi.

Nháy mắt có thông báo rút cuộc cũng có thể tra được điểm, cậu lại ném mạnh điện thoại qua một bên, còn hô một tiếng: "Tôi đệt! Có thể tra điểm rồi!"

"Làm sao thế?" Tôn Vấn Cừ nhìn cậu, "Thì tra thôi, làm giật cả mình."

"Tôi sợ," Phương Trì nói xong liền chạy ra khỏi phòng, vừa chạy xuống tầng vừa gọi: "Ông nội! Bà nội! Có thể tra điểm rồi!"

"Tra chưa?" Ông nội từ sân sau chạy vào, "Bao nhiêu điểm?"

"Chưa tra," Phương Trì ngồi vào trên ghế sofa, rồi đứng lên, kéo Tiểu Tử qua ôm lấy đầu nó xoa, "Con hồi hộp quá."

Tôn Vấn Cừ cầm điện thoại hắn vừa nhìn vừa đi xuống: "Cho tôi số báo danh của cậu, tôi tra hộ cậu."

"Được." Phương Trì lập tức nhảy lên, chạy lên đưa giấy dự thi các thứ cho hắn.

"Là số điện thoại này đi," Tôn Vấn Cừ nhìn điện thoại di động hắn, "Tôi gọi đây."

"....Gọi đi." Phương Trì sốt sắng mà cứ nhảy tại chỗ, lúc ngón tay Tôn Vấn Cừ ấn lên màn hình, cậu quay người chạy ra khỏi phòng khách, "Tôi muốn đi vệ sinh."

Tôn Vấn Cừ cười hơi bất đắc dĩ, gọi vào số điện thoại tra điểm.

Phương Trì đứng trong nhà vệ sinh, một tay chống tường một tay đỡ súng, nhìn chân mình chằm chằm, im lặng đứng, đứng nửa buổi mà chẳng hề có tiến triển gì.

Một bức tượng đá đang nắm súng.

Cậu cảm thấy bản thân sắp hóa đá.

Thành quả của hơn nửa năm nỗ lực, dồn toàn lực ôn tập, đều ở bên trong cú điện thoại kia.

Cậu vốn cảm thấy bản thân sẽ không để ý, mà không ngờ chính mình lại sẽ để tâm đến vậy.

Hồi hộp đến mức muốn đi tiểu.

Đứng đây rồi lại không đi được.

Mãi cho tới lúc Tôn Vấn Cừ trong sân gọi cậu một tiếng, cậu mới lấy lại tinh thần, kéo quần quay người chạy ra khỏi nhà vệ sinh.

"Thế nào! Tra được chưa!" Cậu nhìn chằm chằm điện thoại trong tay Tôn Vấn Cừ.

Tôn Vấn Cừ giơ tay lên, giơ điện thoại về phía cậu: "Là gửi tin nhắn tới, tự xem, hay là để tôi nói?"

"Điểm thấp không? Hay là điểm trung bình?" Phương Trì hỏi.

"Không thấp," Tôn Vấn Cừ nhìn điện thoại di động, "Tôi tra thử điểm chuẩn năm ngoái…"

"Qua không!" Phương Trì đuổi theo một câu, tay nắm lấy quần cũng quên cả buông ra.

"Quần cậu không sao đấy chứ?" Tôn Vấn Cừ liếc mắt nhìn cậu.

Phương Trì thả tay ra.

"Qua điểm chuẩn năm ngoái, cũng được," Tôn Vấn Cừ đưa giấy tới trước mặt cậu, cười, "551, không có vấn đề gì… Cậu thi tốt hơn tôi nghĩ."

Phương Trì nhìn chằm chằm con số rất nhiều lần, nụ cười từng chút một hiện lên trên mặt cậu, cuối cùng cậu nhảy cẫng lên một cái, huýt sáo với Tiểu Tử đang ở bên cạnh phe phẩy đuổi, sau đó bắt đầu cười.

"Vẫn được mà, ha ha ha ha," Phương Trì chạy đến trước mặt ông bà, "Con đã nghĩ con không đến 500 điểm kìa ha ha ha…"

Sau đó cậu liền đi vào phòng khách, cầm lấy cốc uống mấy ngụm nước to: "Quá ngoài ý muốn ha ha ha ha…"

Ông bà nội cũng ha ha cùng cậu vài tiếng, rồi ông nội quay sang nhìn Tôn Vấn Cừ: "Điểm này là vẫn ổn đúng không?"

"Vâng, cũng không tệ lắm, vào trường cậu ấy muốn vào hẳn là không vấn đề gì." Tôn Vấn Cừ cười nói.

"Vui đến vậy cơ à." Bà nội vừa vui mà vừa buồn cười nhìn Phương Trì còn đang vòng tới vòng lui trong phòng xem điện thoại di động.

"Cảm giác sắp điên rồi." Tôn Vấn Cừ nói một câu.

"Ôi," Bà nội vừa nghe liền căng thẳng, chạy tới kéo Phương Trì, "Thằng ranh con này, không sao đấy chứ?"

"Không có chuyện gì cả bà nội!" Phương Trì vẫn đang mừng rỡ quá đà, "Con chỉ vui quá thôi!"

"Thằng bé này, từ nhỏ tới giờ cả nhà còn chưa bao giờ thấy nó vì chuyện gì mà vui thành thế này, quá đáng sợ," Bà nội nhìn chằm chằm cậu một lúc, hơi do dự, cầm cốc bên cạnh qua, hất nước trong cốc vào mặt Phương Trì.

"Ơ!" Phương Trì tuy rằng đang cười rất tập trung, nhưng vẫn phản ứng rất nhanh mà tránh đi, một nửa chỗ nước văng vào vai cậu, cậu hơi buồn cười nhìn bà bội, "Bà, bà làm gì thế!"

Tôn Vấn Cừ ngồi xuống ghế cười không ngừng được.

"Khỏe chưa?" Bà nội nhìn cậu.

"…Vốn là cũng đâu có không khỏe," Phương Trì thở dài, thu nụ cười lại, "Con chỉ vui quá thôi, thi tốt hơn so với con dự đoán."

"Nhất định là thi tốt," Bà nội nâng mặt cậu xoa, "Cháu trai cưng của bà đương nhiên là không thành vấn đề."

Phương Trì cười ôm bà nội đung đưa, nhìn Tôn Vấn Cừ.

Tôn Vấn Cừ ngồi trên sofa chống tay lên thái dương cười.

"Phải quay lại trường học đúng không?" Ông nội hỏi.

"Vâng, con định về trường học bàn bạc lại với lão Lý, ngày mai sẽ ra điểm, con định nghe ý kiến thầy xem," Phương Trì nói, "Sau đó lại cùng bạn học tụ họp, ăn một bữa cơm, sau này cũng ít gặp mặt."

"Ngày mai về à?" Ông nội nói, "Chuyện này cứ về sớm hỏi cho rõ."

"Vâng," Phương Trì liếc mắt nhìn Tôn Vấn Cừ, "Anh...ngày mai đi cùng tôi đi, anh nhiều đồ, tôi giúp anh mang một ít."

"Được," Tôn Vấn Cừ cười, "Bên kia bảo Lượng Tử tới đón là được."

Cơm nước xong, Phương Trì gọi điện cho Tiếu Nhất Minh, hàn huyên cùng bạn một lúc.

Tiếu Nhất Minh cũng đã tra được điểm rồi, rất cao, Phương Trì thật sự bội phục cậu, nửa năm nay cậu chịu áp lực, cuối cùng vậy mà thi cũng không quá bị ảnh hưởng.

"Hôm nay tao chuyển qua chỗ anh tao," Tiếu Nhất Minh nói, "Chìa khóa tao thả lại chỗ cũ cho mày."

"Ừ," Phương Trì đáp, "Mai tao về thành phố, mày đến trường không?"

"Đến," Tiếu Nhất Minh nói, "Gặp rồi hai đứa mình nói chuyện một lúc đi."

"Được." Phương Trì cúp điện thoại.

Không hiểu tại sao, vừa nghe thấy Tiếu Nhất Minh thi không tệ, cả người cậu như được thả lỏng.

Nhảy bước thấp bước cao lên tầng, Tôn Vấn Cừ đang ở trong phòng sửa soạn quần áo.

"Đồ đạc không mang hết đi đúng không?" Phương Trì hỏi.

"Ừ, mang gì thường dùng thôi," Tôn Vấn Cừ nhìn cậu, "Giờ bình tĩnh hơn rồi?"

Phương Trì cười ha ha hai tiếng: "Ừ."

"Đi sắp xếp đồ của cậu đi." Tôn Vấn Cừ nói.

"Ngày mai sẽ chỉ có hai chúng ta rồi," Phương Trì dựa vào tường, "Chỉ có hai chúng ta."

61. Chương 61

Đồ đạc muốn mang lại thành phố ngày hôm qua đã chuẩn bị hết rồi, hôm sau cũng không có gì để chuẩn bị nữa, Phương Trì theo thường lệ cùng Tôn Vấn Cừ đi chạy bộ, còn cùng hắn ở bên dòng suối nhỏ tập bát

đoạn cẩm.

"Tôi phát hiện anh đúng là thần kỳ thật đó," Phương Trì đứng phía sau Tôn Vấn Cừ, làm theo động tác của hắn, "Sở trường toàn là mấy thứ rất có phong phạm, vẽ tranh này, thư pháp này, kéo đàn nhị này, làm gốm này, bát đoạn cẩm này… Anh còn biết tập Thái Cực gì đó nữa đúng không?"

"Làm màu mà," Tôn Vấn Cừ chậm rãi phất tay đánh ra, động tác khoáng đạt mà mạnh mẽ, "Phải làm màu mấy cái người thường khó làm được chứ."

"Cũng không phải," Phương Trì thu động tác lại, đứng thẳng người, "Tôi cảm thấy bởi vì mấy thứ này, cho nên anh, vừa nhìn đã thấy khác người khác, rất đặc biệt."

"Sáng ra đã chịu khó vỗ mông ngựa thế." Tôn Vấn Cừ cũng thu động tác lại, quay người liếc mắt nhìn cậu.

"Tiện tay vỗ vỗ." Phương Trì cười.

Về đến nhà, đồ ăn sáng đã chuẩn bị xong, hôm nay là ông nội làm, bánh nướng, còn có cả sủi cảo rán.

Lúc đang ăn, điện thoại di động Phương Trì vang lên, cậu cầm lên nhìn: "Ba con."

"Ôi," Bà nội ở bên cạnh than thở, "Con xem, giờ mới nhớ ra gọi điện thoại, làm ba mẹ cũng vô tư thật."

"Ba." Phương Trì nghe điện thoại.

"Hôm nay có điểm thi đại học rồi phải không?" Ba ở đầu bên kia hỏi, "Nghe mọi người nói hôm nay có thể tra điểm rồi."

"Vâng, hôm qua là tra được rồi, con đã tra rồi, 551 điểm, cũng được," Phương Trì nói, "Hôm nay con về trường học, điểm ra rồi thì điền nguyện vọng."

"Nguyện vọng điền thế nào?" Ba hỏi.

"Con về trường rồi thì bàn bạc lại với lão Lý rồi điền," Phương Trì nói, "Con cũng gần như chắc chắn rồi."

"Tốt lắm, điền cẩn thận chút," Ba nói, "Hôm nào con rảnh thì lên thị trấn một chuyến, ba với mẹ đưa con đi chúc mừng."

"Không cần đi chúc mừng đâu, cũng không phải thi tốt lắm." Phương Trì nói.

“Vậy cũng phải chúc mừng chứ, bình thường ba mẹ cũng không động viên gì con, chuyện lớn như thế… vẫn phải chúc mừng.” Cha nói.

“À, vậy cũng được.” Phương Trì đáp, hàn huyên với ba mấy câu nữa thì cúp điện thoại.

“Nhìn đi,” Bà nội thở dài, “Cũng may là thằng bé này bớt lo, hai bọn họ quẳng gánh khỏi lo, đi học cũng không lo, thi cũng không lo, quen bạn gái kết hôn bà thấy hai người bọn họ cũng không định lo…”

“Mấy cái đó không cần để ý,” Phương Trì cúi đầu cắn bánh, nói hơi không rõ ràng, nhưng không do dự quá lâu, “Yêu đương thì muốn yêu thì yêu, không muốn yêu thì không yêu, kết hôn…cũng vậy thôi, muốn kết hôn thì kết, không muốn thì con cứ…”

“Nói linh tinh gì đó!” Bà nội cuống lên, đập cho cậu một cái, “Không muốn kết hôn thì không kết à! Cái thằng này, đang nghĩ gì thế!”

“Con chỉ nói như vậy thôi,” Phương Trì cười, “Con còn chưa tới 20 tuổi mà, thật sự không nghĩ tới những việc này.”

“Đúng là hơi sớm,” Ông nội nói, “Bà nội con cứ như thế, chuyện gì cũng gấp.”

“Tôi không phải là mong nó có thể sớm sống yên ổn à,” Bà nội thở dài, “Ai, mấy đứa trẻ bây giờ, chính là nhiều ý nghĩ, được rồi, con không vội, không vội thì không vội, bà đợi xem đến lúc không tìm được vợ rồi con có vội không.”

“…Không vội.” Phương Trì nói.

“Cái thằng này, có ghét không cơ chứ!” Bà nội lại đập cậu một cái.

Phương Trì cười không ra tiếng.

“Bà xem Thủy Cừ người ta cũng có kết hôn đâu,” Ông nội cười nói, “Tôi thấy Thủy Cừ cũng sống rất tốt, cũng có phải vội đâu.”

“Thủy Cừ à,” Bà nội như là đột nhiên nhớ ra, nhìn Tôn Vấn Cừ, “Đúng nhỉ, con chưa kết hôn phải không?”

“Không ạ.” Tôn Vấn Cừ cắn một miếng sủi cảo, đưa nửa cái sủi cảo còn lại cho Tiểu Tử.

“Con 30 rồi đúng không?” Bà nội hơi giật mình nhìn hắn, “Sao mà vẫn chưa kết hôn?”

"Cháu…không có ý định kết hôn." Tôn Vấn Cừ cười nói, "Cũng không tìm ra được người có thể kết hôn cùng cháu."

"A?" Bà nội nghe không hiểu, nhưng cũng không hỏi nhiều, chỉ thở dài, "Người trẻ tuổi như mấy đứa, đúng là muốn cha mẹ nóng ruột chết."

Ăn xong bữa sáng, Phương Trì cùng Tôn Vấn Cừ cũng không vội vã đi, chỉ là nhét hành lí vào trong xe con bọ, sau đó về nhà trò chuyện với ông bà.

Ông bà nội ngoài miệng tuy không nói gì, nhưng Phương Trì biết hai người họ không nỡ, lần này hắn và Tôn Vấn Cừ đi rồi, trong nhà chỉ còn hai ông bà cụ, cậu nghĩ tới là lại thấy đau lòng.

Cho nên bèn chạy sang nhà chú Trương hàng xóm nói chuyện với chú một lúc lâu, nhờ chú giúp đỡ một chút.

Vẫn luôn làm phiền đến tận trưa, ăn xong cơm trưa rồi, hai người bọn họ mới chuẩn bị lên đường.

Ông bà nội dặn dò đi đường cẩn thận, Tiểu Tử cũng chạy đuổi theo rất sát, làm Hoàng tổng trong balo mèo sợ đến mức kêu ngoa ngoa liên tục.

Tuy rằng lúc ăn sáng, chuyện bà nội nhắc tới làm Phương Trì toát mồ hôi cả người, có điều đề tài qua rồi cũng không tiếp tục nữa, lúc này bước chân của cậu cũng dễ dàng hơn.

Trước lúc lên xe, Phương Trì ngồi xổm xuống sờ đầu Tiểu Tử: "Chốc nữa không được chạy theo."

Tiểu Tử dựng lỗ tai không động đậy.

"Nó không phải là tự biết về à?" Tôn Vấn Cừ nói.

"Hôm nay không được đâu, nó chắc chắn sẽ chạy theo xe lâu lắm," Phương Trì nói, "Bình thường có mỗi tôi đi, hôm nay cả hai chúng ta cùng đi mà."

"Tiểu Tử ngoan," Tôn Vấn Cừ khom lưng, cũng xoa đầu Tiểu Tử, "Tao sẽ về gặp mày, hôm nay không được chạy theo."

Tiểu Tử hừ một tiếng, nhích đến bên chân hắn cọ cọ.

Nói tạm biệt với ông bà nội xong, hai người họ lên xe, Tôn Vấn Cừ khởi động xe, xe vừa lái về phía trước, Tiểu Tử lập tức theo tới.

“Không được đuổi theo,” Phương Trì chỉ vào nó, “Về đi!”

Tiểu Tử kêu một tiếng.

Tôn Vấn Cừ dừng xe lại, Phương Trì chỉ Tiểu Tử: “Về đi!”

Tiểu Tử lui lại mấy bước, lại kêu hai tiếng, lúc Phương Trì thò đầu ra từ trước cửa kính chỉ vào nó lần thứ ba, nó mới quay đầu lùi lại về bên chân ông nội.

Phương Trì lại phất tay với ông bà nội: “Con đến nơi rồi sẽ gọi điện cho chú Trương nói cho ông bà!”

“Rồi, chú ý an toàn!” Ông nội nói.

Phương Trì trở lại trong xe, qua gương chiếu hậu nhìn thấy Tiểu Tử đuổi theo ra đến vài bước, bị ông nội gọi trở lại.

“Ai, con chó ngu này.” Phương Trì kéo cửa kính lên, mở máy lạnh.

“Giống cậu.” Tôn Vấn Cừ nói.

“Tôi mà phải tách ra với anh như thế,” Phương Trì nhỏ giọng nói, “Tôi phải chạy theo xe hai dặm.”

“Cậu đuổi được kia à.” Tôn Vấn Cừ cười.

“Đừng có xem thường tôi,” Phương Trì cười ha ha, sờ lên tay hắn đang đặt trên vô lăng, “Biết không, tôi thích cảm giác như bây giờ lắm.”

“Cảm giác gì?” Tôn Vấn Cừ hỏi.

“Chính là, hai chúng ta cùng nhau lái xe.” Phương Trì dựa lưng vào ghế dựa, “Chỉ có hai chúng ta.”

Tôn Vấn Cừ nhìn ra được tâm trạng Phương Trì rất tốt, cảm giác hai người lái xe như đi du lịch… trải nghiệm như vậy đối với hắn, có hơi xa lạ.

Hai người, cùng làm gì đó, chạy bộ, tán gẫu, một người làm gì đó, một người khác ngồi lẳng lặng bên cạnh, cùng nhau lái xe mấy tiếng đến đâu đó.

Trước đây có lẽ cũng từng có, thế nhưng không hiểu tại sao, có lẽ là bởi vì Phương Trì nhiệt tình điên cuồng

như mở van, làm cho trải nghiệm lần này của hắn càng trở nên sâu sắc.

Tôn Vấn Cừ nhìn ra ngoài cửa kính xe, rất tốt.

Không quá nửa giờ sau, Phương Trì vừa bày tỏ trải nghiệm như vậy rất vui vẻ lại mãn nguyện tựa lưng vào ghế ngồi ngủ, hắn thấy có hơi buồn cười.

"Anh gọi điện cho chú Lượng Tử chưa?" Phương Trì ngủ một giấc rồi mới mở mắt nghiêng đầu sang hỏi một câu.

"Gọi rồi, nó gần đến giờ sẽ đi đón chúng ta," Tôn Vấn Cừ nói, "Có mấy thứ phải để cho nó mang về phòng làm việc trước."

"Vậy anh…thời gian này ở đâu?" Phương Trì lại hỏi.

Câu hỏi này, ngày hôm qua cậu đã hỏi một lần rồi, Tôn Vấn Cừ không trả lời rõ ràng, lần này cậu không nhịn được mà hỏi lại lần nữa.

"Tôi bảo Lượng Tử tìm hộ tôi căn phòng," Tôn Vấn Cừ đưa một tay ra khoác lên vai Phương Trì, "Mấy hôm nay tôi ở chỗ cậu đã, phòng làm xong rồi thì tôi…chạy qua lại hai đầu, chủ yếu là vì chỗ cậu cách cái lò của nhà nó xa quá, tôi mà bắt đầu làm rồi là phải ở bên kia."

"Ừ," Phương Trì gật đầu, tuy rằng Tôn Vấn Cừ không có ý định vẫn luôn ở chỗ cậu, nhưng đáp án này đã khiến cậu vui vẻ lắm rồi, suy nghĩ một lúc cậu liền thử hỏi một câu, "Vậy nếu….lúc anh không quá bận… tôi.."

"Cậu qua đó cũng không sao," Tôn Vấn Cừ liếc nhìn cậu, "Nhiều lắm là tôi không có thời gian ở cùng cậu thôi."

"Không sao!" Phương Trì vừa nghe thấy liền lập tức nhướng mày, "Không sao!"

Lúc xe đến bến xe thành phố, Mã Lượng đã chờ ở đó, gặp mặt cũng không nhiều lời, trực tiếp lái xe dẫn đường, đi ăn một bữa.

Lúc chuẩn bị ăn, Phương Trì đi nhà vệ sinh, Mã Lượng nhìn Tôn Vấn Cừ: "Nhà, nhà cần trả, trả lại không?"

"Sao lại trả?" Tôn Vấn Cừ ngây người.

"Mày không ở, ở chỗ cậu ta cậu ta lại lấy, ba mét vải trắng, thắt cổ mất." Mã Lượng nói.

“Không đến mức.” Tôn Vấn Cừ nở nụ cười, “Tao nói với cậu ấy rồi.”

“Vậy được.” Mã Lượng gật đầu.

Mã Lượng tặng cho Phương Trì một cái máy tính xách tay, lúc lấy ra cho cậu, Phương Trì sợ hết hồn: “Thế này hơi quá!”

“Tặng cậu thì cậu cứ cầm đi.” Tôn Vấn Cừ nói.

“Gọi, gọi một tiếng chú, không thể gọi không được.” Mã Lượng vỗ lên người cậu, “Cái máy này cấu hình tốt, vừa chơi, chơi game, vừa xem xiếc đều không, không vấn đề gì.”

“Xem…xiếc?” Phương Trì sững sờ.

“Mày này, làm chú kiểu gì.” Tôn Vấn Cừ chậc một tiếng.

“Chỗ ba cậu có, có,” Mã Lượng chỉ Tôn Vấn Cừ, “Cậu hỏi ba cậu đi.”

“…Đệt.” Phương Trì liếc mắt nhìn Tôn Vấn Cừ một cái liền đột nhiên phản ứng được, lập tức cảm thấy mặt nóng bừng đến mức tóc tai cũng không giữ được, suýt nữa hất cả máy tính xách tay lên mặt Mã Lượng.

“Học tập cho giỏi, ngày ngày tiến lên phía trước.” Mã Lượng lại đập lên người cậu.

Chuyển đồ phải để cho Mã Lượng mang về phòng làm việc lên xe Mã Lượng xong, Tôn Vấn Cừ lái xe cùng Phương Trì trở về nhà cậu.

Chìa khóa vẫn còn ở chỗ cũ, Tiếu Nhất Minh còn rất cẩn thận dùng băng dính dán lại, chắc là sợ mất.

Trong nhà cũng dọn dẹp rất sạch sẽ, hoàn toàn không thấy dấu vết cậu đã từng ở đây.

“Hoan nghênh quang lâm,” Phương Trì cầm lấy hành lý trên tay Tôn Vấn Cừ mang vào phòng, “Chỗ tôi…tương đối gì kia. Không sánh được với căn nhà cao cấp trước kia anh ở.”

“Không sao,” Tôn Vấn Cừ nói, đi tới bàn học nhìn tranh hấn vẽ đang dán lên tường, rồi cười, “Chỗ căn phòng ở nhà cậu dưới quê tôi ở cũng không thật sự thoải mái.”

“Tôi…thu dọn qua đã.” Phương Trì cầm đồ đạc của mình vào phòng, xếp quần áo vào trong tủ.

Ga trải giường chắc Tiếu Nhất Minh cũng đã giặt, còn giúp cậu thay sang cái mới, cậu cầm gối ra, đây là gối mới, cậu mua rồi vẫn chưa dùng lần nào.

Hai cái gối đặt lên giường xong, cậu liền nằm sấp lên giường vỗ vỗ gối, thưởng thức vài cái, giờ mới xuống giường.

Quay người lại liền phát hiện Tôn Vấn Cừ đang dựa vào cạnh cửa, đang cong khóe miệng nhìn cậu, nụ cười bên môi rất rõ ràng.

Cậu lập tức trở nên lúng túng: "Tôi… Anh chạy đến đây nhìn gì."

"Nhìn chỗ tôi ngủ tối nay chứ gì nữa," Tôn Vấn Cừ đi tới, cũng vỗ vỗ lên gối, "Gối cũng được."

"Anh muốn tắm không?" Phương Trì gãi đầu, nhìn hắn.

"Ừ, tắm." Tôn Vấn Cừ đưa hành lý của mình vào trong nhà, "Tủ chừa cho tôi một ít chỗ đi, có mấy bộ quần áo của tôi để ở đây."

"Được!" Phương Trì nhanh chóng mở tủ ra, đẩy quần áo của mình qua một bên, cậu không ngờ Tôn Vấn Cừ sẽ nói với cậu một câu như vậy, tay cũng run lên.

Tôn Vấn Cừ treo quần áo vào trong tủ quần áo xong liền cầm áo ngủ đi tắm, Phương Trì không nhúc nhích, đứng trước tủ nhìn chằm chằm quần áo của hắn một lúc lâu, lại đi đi lại lại sửa sang mấy lần.

Không nói rõ được là cảm giác gì, chỉ cảm thấy tâm trạng tốt đến không chịu được.

Tôn Vấn Cừ tắm xong đi ra chỉ mặc một cái quần cộc, cởi trần, một tay cầm khăn mặt lau tóc: "Chỗ cậu có máy sấy tóc không?"

"Có, chỉ là không biết…còn dùng được nữa không," Phương Trì lấy máy sấy tóc từ trong ngăn kéo ra, "Bình thường tôi không dùng."

Tôn Vấn Cừ sờ đầu cậu: "Ừ, bình thường cậu vẩy vẩy mấy cái là khô luôn."

Phương Trì cười ha ha, lúc ánh mắt đảo qua nửa người trên để trần của hắn, cảm thấy cuống họng có hơi khô, đưa tay tóm lấy eo hắn nắn bóp mấy cái.

Máy sấy tóc vẫn dùng được, chỉ là gió thổi ra có hơi phong tình vạn chủng, chốc to chốc nhỏ, thi thoảng còn có thể dừng lại.

“Dùng được tàm tạm.” Tôn Vấn Cừ vừa sấy tóc vừa nói.

“Vậy anh cứ sấy đi,” Phương Trì vào phòng cầm quần áo thay, “Tôi đi tắm.”

“Ừ,” Tôn Vấn Cừ nhìn cậu, “Chốc nữa cậu tự giải quyết đi.”

“Giải quyết…cái gì?” Phương Trì sững sờ tại chỗ.

“Giải quyết nhu cầu sinh lý của cậu,” Tôn Vấn Cừ híp mắt lại, “Tôi hôm nay lái xe mấy tiếng mệt mỏi…”

“Ai, đệt,” Phương Trì lập tức trở nên lúng túng, quay đầu đi vào phòng tắm, “Biết rồi.”

“Hối hận để tôi lái xe lắm đúng không?” Tôn Vấn Cừ nói.

“Anh sấy tóc của anh đi!” Phương Trì thò đầu từ phòng tắm ra, rồi lại rụt về đóng cửa lại.

Phương Trì vốn cảm thấy bản thân đâu có khát khao đến vậy, cậu cũng chẳng nghĩ ngợi gì chuyện buổi tối nằm chung trên một cái giường, chỉ cần có hai bọn ho, không ai quấy rầy, không cần lo lắng đề phòng là được.

Mà cụ thể là không ai quấy rầy không cần lo lắng đề phòng thì sẽ như thế nào, cậu còn chưa kịp suy nghĩ.

Kết quả là bị câu nói này của Tôn Vấn Cừ hất tung, dục vọng vốn đang rất ngoan ngoãn của cậu đột nhiên dâng lên sóng lớn mênh mang, lúc nước chảy lên người còn có thể liên tưởng tới bàn tay Tôn Vấn Cừ mơn trớn trên bụng cậu.

Lão đàn ông không có nhân tính.

Phương Trì thở dài, thật sự là không có nhân tính, cậu nhắm mắt lại, tay thế nhưng vẫn rất có nhân tính mà trượt xuống dưới.

Lúc từ buồng tắm đi ra, Tôn Vấn Cừ đã không còn ở phòng khách, đi vào phòng ngủ dựa đầu vào đầu giường nhìn máy tính xách tay, nghe âm thanh là đang xem phim.

“Anh…xem xiếc, không, xem phim à?” Phương Trì hỏi, điều hòa thổi lên người cậu, thổi đến mức cả người cậu nổi da gà.

Cậu liếc mắt nhìn nhiệt độ máy điều hòa, 18 độ, người này đúng là công tử nhà giàu, còn phải hưởng thụ đời sống hủ bại bật điều hòa đắp chăn.

“Ừ,” Tôn Vấn Cừ gật đầu, “Pass wifi nhà cậu là bao nhiêu?”

“Sinh nhật tôi,” Phương Trì lấy khăn mặt lau lung tung trên tóc, rồi cầm một cái chăn trong tủ ra ném lên giường, “Anh cần phải biến mùa hè cũng thành mùa đông à?”

“Tôi thích chui trong chăn.” Tôn Vấn Cừ nói.

Phương Trì tắt đèn, chỉ chừa lại đèn ngủ nhỏ, sau đó đắp chăn lên người Tôn Vấn Cừ, rồi chui vào trong chăn.

“Này,” Phương Trì nằm xuống, đập mấy cái lên giường, “Giường tôi anh ngủ có quen không? Không thấy cứng chứ?”

“Vẫn được,” Tôn Vấn Cừ trượt người xuống tiến vào trong chăn, để máy tính xách tay sang gối, quay người tiếp tục xem phim.

“Anh xem xong rồi mới ngủ à?” Phương Trì vươn mình qua ôm lấy hắn.

“Ừ.” Tôn Vấn Cừ đáp.

Phương Trì không nói gì, đợi một lúc sau phát hiện ra Tôn Vấn Cừ thật sự vẫn luôn xem, cậu duỗi tay tới, cứ thế đóng máy tính xách tay lại, sau đó cầm lấy bỏ lên trên tủ đầu giường bên mình.

“Ơ?” Tôn Vấn Cừ nghiêng đầu qua nhìn cậu, “Giờ cậu cũng vênh váo nhỉ?”

“Đang kìm nén lửa đây,” Phương Trì nói, “Đừng có trêu tôi.”

“Lúc tắm gội không giải tỏa à?” Tôn Vấn Cừ nở nụ cười, trở mình nhìn cậu.

“Chó hoang nhân rau hẹ như tôi,” Phương Trì nằm xuống ôm sát lấy hắn, hôn mấy lần lên miệng lên chóp mũi hắn, ”Lửa trên người, tiết một lần không hết được.

“Vậy cậu muốn xem xiếc không?” Tôn Vấn Cừ vòng tay ra phía sau cậu, ngón tay lại gẩy gẩy trên lưng cậu.

“Anh…” Phương Trì vốn cảm thấy bản thân nói ra một câu như vậy đã như thể kỳ tích xảy ra rồi, hiện giờ Tôn Vấn Cừ cứ trả lời lại một câu như thế, cậu lập tức chẳng nói nên lời.

“Tôi cứ tưởng cậu đã giỏi lắm rồi cơ đấy,” Tôn Vấn Cừ cười, nằm ngửa, “Ngủ đi chó con.”

Phương Trì cọ lại sát bên người hắn, ôm chặt lấy, cánh tay cẳng chân đều khoác lên người hắn, như thể buộc chặt vào, rồi mới nhắm hai mắt lại.

Nhịn nửa buổi lại chẳng thấy buồn ngủ gì.

Có lẽ bởi vì đột nhiên chỉ còn có hai người họ, Hoàng tổng hôm nay cửu biệt trùng phùng với cái ổ của nó nên không vào phòng ngủ, dưới tầng không có ông bà, không có Tiểu Tử.

Trong phòng rất yên tĩnh, chỉ có tiếng gió từ điều hòa không khí, còn có khí tức ấm áp của Tôn Vấn Cừ trong chăn, hương vị thơm tho lẫn với mùi hương sữa dừa.

Cái người yếu ớt này, đến sữa tắm cũng mang theo.

Rất dễ chịu.

Dễ chịu không ngủ được.

"Ai."Phương Trì nhỏ giọng kêu.

"Ừm." Tôn Vấn Cừ cũng không ngủ, đáp lại cậu.

"Chú Lượng Tử biết chuyện của hai chúng ta rồi đúng không?" Phương Trì hỏi.

"Biết, nó cứ nhìn chằm liên tục đó thôi, lúc nào cũng hỏi han, chỉ sợ tôi sảy chân một cái bỏ lỡ chung thân."

Phương Trì chậc một tiếng: "Vậy chú biết…hai ta… ờm, là…đến mức nào không?"

"Chuyện này tôi chưa kể," Tôn Vấn Cừ cười rất nhẹ, "Có cần kể không?"

"Kể gì?" Phương Trì nhìn hắn.

"Kể là thằng nhóc này quá non, muốn đè tao lâu như vậy rồi, đến giờ vẫn chưa dám rút súng ra." Giọng Tôn Vấn Cừ mang theo tiếng cười.

"Đệt." Phương Trì cúi đầu cắn một cái lên vai hắn.

Tôn Vấn Cừ cười không nói gì nữa, Phương Trì cũng không nhúc nhích, môi vẫn dính sát trên vai hắn, trầm mặc rất lâu mới lại nhỏ giọng mà hỏi một câu: "Vậy anh…có muốn không?"

“Tôi à, vẫn chịu được,” Tôn Vấn Cừ sờ lên cánh tay cậu, “Nhưng nếu mà cậu không ngại, thấy tuốt chán rồi, thì tôi cứ làm cậu trước, cậu thấy thế nào?”

“Là anh nói hôm nay mệt rồi bảo tôi tự giải quyết!” Phương Trì nhìn hắn chằm chằm.

“Đúng,” Tôn Vấn Cừ nở nụ cười, “Tôi cũng không bảo hôm nay mà.”

“Vậy thì ngày mai.” Phương Trì nói rất kiên quyết.

Tôn Vấn Cừ không nói gì.

Một lúc sau, Phương Trì liền bồi thêm một câu: “Chỗ anh có phim đúng không, cho tôi…xem đi.”

Tôn Vấn Cừ không nhịn được cười ra tiếng, cười đến nửa buổi cũng không ngừng được: “Ai, được.”

62. Chương 62

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Phương Trì hôm nay dậy sớm hơn bình thường, hôm nay ra điểm, phải đến trường gặp lão Lý, trong lòng có chuyện, mơ cũng chẳng yên, trời vừa sáng là đã tỉnh.

Tôn Vấn Cừ ngược lại là vẫn đang ngủ, lúc cậu ngồi dậy, Tôn Vấn Cừ trở mình, mơ mơ tỉnh tỉnh mà hỏi một câu: “Dậy à?”

“Ừ,” Phương Trì qua hôn hắn một cái, “Chốc nữa tôi đi nấu đồ ăn sáng, anh muốn ăn gì? Mì hay là cacao….”

“Tào phớ.” Tôn Vấn Cừ nói xong liền tiếp tục ngủ.

Phương Trì chép miệng, trong nhà có sẵn mì với socola, người này lại đòi ăn tào phớ!

Hủ bại, nô dịch.

Rửa mặt xong, Phương Trì vẫn xuống tầng, đi mua tào phớ.

Trên đường cậu nhận được điện thoại của Tiếu Nhất Minh, hỏi cậu lúc nào thì tới trường học.

“Chốc nữa đi, tao mới vừa dậy, còn đang đi mua đồ ăn sáng.” Phương Trì nói, “Mày mấy giờ đến?”

“Tao đến rồi, trường không có ai.” Tiếu Nhất Minh cười.

“Mày đến sớm thế làm gì?” Phương Trì ngây người.

“Tao giờ đang ở ký túc xá nhân viên chỗ anh tao,” Tiếu Nhất Minh nói, “Ầm chết đi được, không ngủ được nên ra ngoài.”

“Vậy mày chờ tao một lúc, tao ăn xong rồi đi.” Phương Trì nói.

“Không vội.” Tiếu Nhất Minh nói.

Tào phớ, bánh quẩy, bánh rán, bánh nướng, Phương Trì cũng không biết Tôn Vấn Cừ ngoài tào phớ ra thì còn muốn ăn gì không, nên mua mỗi loại trong hàng đồ ăn sáng một ít, xách theo một túi to trở về.

Lúc về đến nhà, Tôn Vấn Cừ đã rời giường, đang ngậm bàn chải đánh răng đứng cạnh cửa sổ đánh răng.

"Sao lại chạy ra đây đánh răng?" Phương Trì bỏ đồ ăn sáng lên bàn.

"Tôi nghĩ cậu đến trường học luôn rồi." Tôn Vấn Cừ nói không rõ một câu, rồi vào nhà tắm.

"Anh bảo muốn ăn tào phớ mà, nên tôi đi mua." Phương Trì nói.

Tôn Vấn Cừ rửa mặt xong liền đi ra khỏi nhà tắm, nhìn một đống đồ ăn sáng trên bàn: "Tôi nói muốn ăn tào phớ lúc nào? Tôi còn nghĩ ăn mì gì đó là được rồi."

"...Anh không nhớ à?" Phương Trì nhìn hắn chằm chằm, "Sáng sớm lúc tôi dậy hỏi anh, anh bảo là tào phớ mà."

"Cậu dậy lúc nào tôi còn không biết," Tôn Vấn Cừ nói, "Tôi nói mơ à?"

"Anh cứ nói anh có ăn không luôn đi," Phương Trì chỉ vào đồ ăn sáng trên bàn, "Hàng đồ ăn sáng có gì tôi mua hết."

"Nếu tôi nói không ăn thì làm sao?" Tôn Vấn Cừ cầm ghế tựa qua ngồi xuống hỏi một câu.

"Không ăn thì nhìn tôi ăn, giờ không có giấy bán thân nữa rồi, còn bắt tôi chiều anh à." Phương Trì cười ha ha, cũng ngồi xuống, để tào phớ tới trước mặt hắn, "Anh chọn đấy, ăn đi."

"Cái gì cũng chưa làm đã lên mặt thành thế này rồi," Tôn Vấn Cừ nhấp một ngụm tào phớ, "Hôm nay đến trường à?"

"Ừ," Phương Trì ngậm bánh rán, "Hôm nay anh đi đâu không?"

"Chốc nữa tôi đưa cậu đến trường," Tôn Vấn Cừ nói, "Sau đó tôi đến chỗ Lượng Tử..."

"Tối có về đây không?" Phương Trì lập tức cầm bánh quẩy đuổi theo một câu.

Tôn Vấn Cừ không nói gì, chỉ nhìn cậu.

"Hỏi anh đấy." Phương Trì cũng nhìn hắn.

Tôn Vấn Cừ vẫn không nói gì, chỉ bắt đầu cười, dựa vào ghế mà cười.

"Không phải," Phương Trì đột nhiên hiểu được, "Ý tôi không phải thế! Tôi chỉ hỏi anh thôi!"

"Tôi cũng có nói gì đâu." Tôn Vấn Cừ chậm rãi nhấp thêm một ngụm tào phớ.

"Aii, bỏ đi." Phương Trì cầm bánh quẩy.

"Bỏ đi?" Tôn Vấn Cừ cười nói, "Là cậu nói đấy nhé."

Phương Trì không lên tiếng, nhìn hắn chằm chằm, ăn hết bánh quẩy rồi mới nói một câu: "Tôi là nói không hỏi anh nữa, không nói cái khác cũng bỏ đi."

"Ôi, làm tôi sợ chết đi được." Tôn Vấn Cừ nói.

Tôn Vấn Cừ đưa Phương Trì tới trường học, vốn là Phương Trì định hôn hai cái trong xe, mà hôm nay giờ này rất nhiều học sinh lớp 12 đều quay lại trường, người trước cổng trường rất đông.

Phương Trì nhích sang bên ghế lái mấy lần đều không tìm được cơ hội, cuối cùng phải thở dài xuống xe.

"Xong rồi có cần tôi đón cậu không?" Tôn Vấn Cừ hỏi một câu.

"Không cần, tôi cũng không biết bao giờ mới xong việc ở đây nữa." Phương Trì vỗ lên cửa xe, nhìn xe quay đầu lái đi, mới quay người đi về hướng trường học.

Vừa xoay đầu lại liền nhìn thấy Tiếu Nhất Minh đang tựa lên cổng trường cười với cậu.

"Cười gì?" Phương Trì quay đầu lại liếc nhìn hướng xe vừa dừng, từ góc độ này chắc là có thể nhìn thấy bộ dạng cậu ở trong xe rụt tới rụt lui, cậu tự nhiên lại hơi ngượng.

"Không," Tiếu Nhất Minh cười, "Vào đi thôi."

"Giờ đã tra được điểm chưa?" Điện thoại di động vẫn luôn nắm trong tay, mà không dám lấy ra tra.

"Chắc là vậy, không phải bảo là sáng đã tra được rồi à, tao mới vừa tra thử thì vẫn chưa có," Tiếu Nhất Minh cầm điện thoại, "Giờ nhìn lại thử xem."

"Ai." Phương Trì có hơi căng thẳng nghiêng đầu, tuy rằng cảm thấy điểm mình cũng không tệ lắm, không sốt sắng tới mức tra điểm muốn ngất xỉu, mà vẫn hơi hồi hộp.

"Đừng sốt sắng thế, lão Lý không phải bảo là năm nay khối khoa học tự nhiên có thể thấp hơn năm ngoái à," Tiếu Nhất Minh trái lại rất thả lỏng.

"Ngộ nhỡ cao hơn thì sao?" Phương Trì thở dài, "Tao mà có điểm như mày, tao ngày nào cũng tra, chẳng lo lắng tí nào, tao về rồi tra, không có việc gì cũng tra chơi."

Tiếu Nhất Minh không nói gì, cúi đầu nhìn điện thoại, một lúc sau mới khoát tay đập cho cậu một cái: "Có rồi."

"Ai!" Phương Trì lập tức lấy tai nghe trong cặp ra đeo lên đầu.

"Mày đủ điểm rồi," Tiếu Nhất Minh cười nói, giật tai nghe cậu xuống, "Đủ."

"Thật à?" Phương Trì cầm điện thoại di động cậu qua nhìn, không nhịn được nụ cười trên mặt mình, "Điểm năm nay cũng không phải cao lắm…"

Đủ điểm, đã vậy còn không phải vừa khéo đủ.

Bước chân Phương Trì bỗng chốc đã trở nên rất nhẹ nhàng.

Lão Lý ngồi trong phòng học, bên người vây quanh một đám học sinh, còn có rất nhiều phụ huynh.

Hiện giờ tích cực vây quanh lão Lý hỏi này hỏi nọ, đều là người thi tốt, người thi không được tốt lắm đều đang ở một góc khác phòng học tụ tập bàn luận.

Phương Trì tiến đến bên cạnh lão Lý nghe mấy lần, cũng không nghe ra được cái gì, Lão Lý vừa ngẩng đầu nhìn thấy cậu, lập tức duỗi tay ra đập cậu một cái: "Thằng nhóc này đến rồi à! Thầy nghe nói em thi cũng không tệ!"

Phương Trì cười khà khà hai tiếng, hơi ngượng ngùng lùi ra ngoài.

Lúc gần trưa, lão Lý tiễn đám người đi, ngồi xuống bên cạnh Phương Trì.

"Trò đã bàn bạc kỹ càng với người trong nhà chưa?" Lão Lý hỏi cậu.

"Chưa," Phương Trì nói, "Nhà em không để ý, cứ để tuỳ ý em thôi, em chỉ định đăng ký đại học thể thao, có thể vào là được, là ngành huấn luyện thể thao kia."

"Vậy trò cũng không có vấn đề gì lớn," Lão Lý nói, "Còn có suy tính gì khác không? Trường khác, ngành khác?"

"Chắc là không đâu," Phương Trì gãi đầu, "Không thì em cứ điền lung tung thêm mấy cái?"

"Cái thằng này," Lão Lý nở nụ cười, "Trò vẫn cứ bàn bạc lại với người nhà đi, sau đó tôi sẽ giúp trò tham khảo."

"Vâng." Phương Trì gật đầu, bàn bạc với người nhà cũng không cần, trong nhà cũng chẳng có ai hiểu, ngược lại thì có thể nói lại với Tôn Vấn Cừ xem.

Lão Lý hàn huyên với Tiếu Nhất Minh rất lâu, Tiếu Nhất Minh chỉ nói với lão Lý là trong nhà có chuyện, lần này tự mình quyết định, lão Lý không hỏi nhiều, nhưng nói chuyện điền nguyện vọng này phải rất cẩn thận.

Nói chuyện tới tận trưa, Phương Trì mới cùng Tiếu Nhất Minh ra khỏi trường.

"Đi ăn gì đấy không?" Phương Trì hỏi.

Tâm trạng của cậu rất tốt, tảng đá trong lòng cũng rơi xuống, sau đó chỉ cần điền nguyện vọng rồi yên tâm chờ thông báo là được.

"Ừ." Tiếu Nhất Minh gật đầu.

"Muốn ăn gì, tao mời." Phương Trì nói.

Tiếu Nhất Minh suy nghĩ hồi lâu, nói là đi ăn cơm thùng gỗ*.

"Vẫn như vậy với người nhà à?" Phương Trì lúc ăn cơm vẫn hỏi câu này, dù cậu cảm thấy Tiếu Nhất Minh không muốn nói chuyện này lắm.

"Ừ," Tiếu Nhất Minh gật đầu, "Dì tao giúp tao qua nói với mẹ tao rồi, mẹ tao không có ý định bỏ qua, tình huống như tao cũng không phải nói thay đổi là thay đổi được, cho nên…cứ như vậy thôi, chờ thêm mấy tháng nữa, mẹ tao dịu đi rồi tao thử lại xem."

Phương Trì khẽ thở dài, đi lấy mấy chai bia tới mở ra.

"À, chú Tôn," Tiếu Nhất Minh cầm chai bia, "Hai người giờ đang ở cùng nhau à."

"Cũng không tính là," Phương Trì hơi ngượng ngùng, cúi đầu gắp miếng thịt, "Tạm thời thôi, lúc anh ấy làm đồ gốm phải nung bằng lò, ở gần thì tiện hơn."

"Ơ," Tiếu Nhất Minh cười, "Chuyển qua ở cùng nhau không phải là được à?"

"Thôi," Phương Trì tặc lưỡi, "Tao không muốn dính quá, sợ anh ấy phiền, người ta là đàn ông trưởng thành rồi, chắc cũng không thích suốt ngày dính lấy nhau."

"Nghĩ nhiều thật." Tiếu Nhất Minh cũng tặc lưỡi.

Nói đến nghĩ nhiều thật, Phương Trì đột nhiên nhớ ra mình có một chuyện còn thật sự phải nghĩ nhiều.

Chính là…. chuyện ngày hôm qua mình đã hùng tâm tráng chí, khí trùng sơn hà mà bày tỏ tối hôm nay muốn làm Tôn Vấn Cừ.

…

Phải…làm…thế nào?

Phương Trì nhấp một ngụm bia, rồi đưa chai bia tới kề sát mặt, nhìn chằm chằm Tiếu Nhất Minh.

Câu hỏi này, có lẽ Tiếu Nhất Minh sẽ biết.

E là thế.

Nhưng thì mà là phải mở miệng thế nào?

Ngộ nhỡ Tiếu Nhất Minh cũng không có kinh nghiệm thì sao?

"Làm sao thế?" Tiếu Nhất Minh liếc mắt nhìn cậu, "Ăn đi chứ."

"Này," Phương Trì nhích lại phía trước, nhỏ giọng nói, "Tao hỏi mày cái này."

"Ừ, cái gì?" Tiếu Nhất Minh gật đầu, cũng tiến đến nhỏ giọng hỏi, "Hỏi gì?"

"Chính là…trước đó mày với…" Phương Trì nói được nửa thì dừng lại, đột nhiên cảm thấy hỏi Tiếu Nhất Minh như vậy rất không thích hợp, Tiếu Nhất Minh với thằng ngu kia vốn cũng chẳng vui vẻ gì, bản thân còn hỏi này đó, thực sự là không thích hợp, "Thôi, không có gì."

Cậu cầm chai bia qua uống một hớp, còn chưa nuốt được xuống, Tiếu Nhất Minh đã nói một câu: "Là muốn hỏi tao đã làm hay chưa à?"

Phương Trì không kịp nâng cốc nuốt xuống, chỉ kịp nghiêng đầu đi, cả ngụm bia đều phun lên rèm cửa sổ, may mà bọn họ ngồi ở bàn cạnh tường.

"…Ai." Cậu lau miệng, ho khan vài cái mới quay đầu lại nhìn Tiếu Nhất Minh.

"Không sao" Tiếu Nhất Minh đưa khăn giấy cho cậu, "Hỏi đi, cũng không có gì không nói được."

Phương Trì lau miệng, cầm giấy nhìn chằm chằm Tiếu Nhất Minh, vốn là cậu cảm thấy vấn đề này hỏi không thích hợp lắm, mà nếu như Tiếu Nhất Minh đã nói không có chuyện gì… không có chuyện gì thì cậu cũng không hỏi nổi nữa.

Tiếu Nhất Minh hình như cũng có hơi ngượng ngùng, trừng nhau với cậu một lúc cũng không nói chuyện.

"Tao…" Phương Trì mở miệng, rồi lại ngừng.

"Mày là muốn," Tiếu Nhất Minh mở miệng rất khó khăn, cũng dừng lại, do dự một lúc liền giơ tay làm tư thế ngón tay xuyên vào trong nắm đấm, "…Chú ấy à?"

"Ôi." Phương Trì lập tức cảm thấy ngượng cháy mặt, nhanh chóng uống hai ngụm bia, sau đó đột nhiên hơi buồn cười.

Tiếu Nhất Minh nói xong cũng chẳng tự nhịn cười được, cả hai đồng thời cúi đầu cười với thùng gỗ trên bàn một tràng.

Cười xong, Phương Trì cảm thấy không lúng túng như vậy nữa, xoa mặt: "Ừ, tao chỉ muốn biết xem có cần chuẩn bị gì không thôi."

"Cái đó à…" Tiếu Nhất Minh ăn cơm, lấy điện thoại ra gõ gõ rồi đưa cho cậu, "Tìm hiểu là không phải biết à, mày không tìm hiểu mấy cái này à?"

"Không." Phương Trì lấy điện thoại di động qua nhìn.

Nói thật, cậu chưa bao giờ thử tìm hiểu bất cứ chuyện gì liên quan tới đồng tính luyến ái trên mạng, cậu sợ sệt, chống cự, cậu vốn luôn cảm thấy, chỉ cần cậu chạm một cái vào những thứ liên quan đến chuyện này, sẽ chẳng quay đầu lại được.

Nội dung Tiếu Nhất Minh tiện tay tìm ra thôi đã rất tường tận rồi, Phương Trì nhìn thấy cũng không đói nữa, chỉ cảm thấy đã ăn no kinh ngạc rồi.

"Hiểu chưa?" Tiếu Nhất Minh nói, "Mấy cái đó hiệu thuốc đều có."

"Ồ." Phương Trì đáp một tiếng.

"Cái khác thì…." Tiếu Nhất Minh hắng giọng, "Xem xiếc đi."

Phương Trì ngước mắt lên nhìn cậu: "Mày xem rồi à?"

"Tao từ cấp hai đã chấp nhận mình cứ như vậy rồi," Tiếu Nhất Minh nói, "Cái gì cần biết, không hiểu, tao đã tự mình nghiên cứu hết rồi."

Phương Trì nhìn cậu không nói gì.

Cơm thùng gỗ, Phương Trì và Tiếu Nhất Minh ăn gần hai tiếng, hàn huyên rất lâu.

Đương nhiên, không phải là nói chuyện lên giường.

Đây là lần đầu tiên cậu thẳng thắn trò chuyện với Tiếu Nhất Minh về những chuyện này, quá khứ của Tiếu Nhất Minh, từ mê man đến sợ sệt đến giãy dụa, cuối cùng là thử chấp nhận và tìm tòi nghiên cứu.

Phương Trì phát hiện Tiếu Nhất Minh bình tĩnh vượt ngoài tưởng tượng của cậu.

Có hơi muốn cảm khái.

"Mày từ lúc mới đầu đã cảm thấy tao như vậy đúng không?" Phương Trì hỏi.

"Không," Tiếu Nhất Minh lắc đầu, "Vừa mới đầu tao cảm thấy mày không phải, chỉ là rất thích mày nên mới nói, không nghĩ là mày lại phản ứng mạnh như thế."

Phương Trì không lên tiếng.

“Lần nhìn thấy chú Tôn tao mới phát hiện ra có phải là hơi…” Tiếu Nhất Minh cười.

“Sao mày gọi được chú Tôn trôi chảy vậy.” Phương Trì cười vui vẻ.

“Không phải mày bảo tao gọi chú à, ai biết hai người bọn mày có tình thú gì hay không,” Tiếu Nhất Minh nói, “Thì gọi thôi.”

Tình thú?

Ba?

Ăn cơm với Tiếu Nhất Minh xong, hai người bọn họ liền đến tiệm thuốc một chuyến, Tiếu Nhất Minh luôn ở bên cạnh nhịn cười, Phương Trì cảm giác da mặt cả đời mình chồng chất lên mặt mới đủ để mua cho xong đồ.

Lúc về đến nhà Phương Trì mới lấy ra nhìn kỹ xem mấy thứ này nói gì, rồi bỏ hết trên tay ra xem thử, sau đó nhanh chóng thu gọn nhét vào trong ngăn kéo.

Gần năm giờ, Tôn Vấn Cừ vẫn chưa có tin tức gì.

Cả ngày Tôn Vấn Cừ cũng không liên lạc với cậu, có điểm ra rồi cũng không hỏi cậu một lần.

Phương Trì chậc chậc, lấy điện thoại ra gọi cho Tôn Vấn Cừ.

Reo đến sắp tự động dập đến nơi, Tôn Vấn Cừ ở bên kia mới nghe điện thoại: “Cậu xong rồi à?”

“Buổi trưa đã xong rồi, ăn cơm với Tiếu Nhất Minh rồi về,” Phương Trì nói, cậu nghe ra được giọng Tôn Vấn Cừ có hơi khàn, “Hôm nay anh làm mệt lắm à?”

“Không mệt, chỉ là phải nói nhiều quá, hôm nay nói chuyện với ban kỹ thuật chỗ chú Lượng Tử về bộ gốm kia,” Tôn Vấn Cừ nói, “Điểm ra chưa? Tôi cũng quên mất hỏi cậu.”

“Ra rồi, tôi đủ điểm, lão Lý bảo không thành vấn đề, chỉ phải điền nguyện vọng giúp tôi, sau đó thầy sẽ tham khảo hộ.” Phương Trì nói.

“Được, chốc nữa tôi về rồi nhìn xem,” Tôn Vấn Cừ cười, “Biết là cậu đủ điểm mà.”

“Tối hôm nay không cần vội,” Phương Trì nói, “Mai điền cũng được.”

“Biết rồi,” Tôn Vấn Cừ nói, “Tối nay có hoạt động rồi đúng không.”

Phương Trì sặc một cái.

Tôn Vấn Cừ buổi tối không về ăn cơm, Phương Trì tự nấu mì ăn.

Sau đó đi vào phòng ngủ cầm lấy máy tính xách tay của Tôn Vấn Cừ.

“Chỗ ba cậu có đấy.”

Câu này của Mã Lượng vẫn luôn vang vọng trong đầu cậu, cậu mở máy tính ra.

Cậu chưa bao giờ động vào máy tính xách tay của Tôn Vấn Cừ, cũng không biết mấy cái phim đó hắn giấu ở nơi nào, còn do dự xem nếu chốc nữa không tìm được, có cần gọi điện hỏi Tôn Vấn Cừ không.

Có điều, cái lão đàn ông này vẫn cứ ra ngoài dự đoán của mọi người như vậy.

Phương Trì hoàn toàn không nghĩ tới, Tôn Vấn Cừ sẽ trắng trợn không kiêng nể gì mà để những thứ này ngay trên desktop.

Bốn video, chỉ cần nhìn mỗi tên tệp thôi cũng đã thấy là khiêu khích trắng trợn, khiến hơi thở Phương Trì bỗng chốc cũng trở nên gấp gáp.

Nhìn chằm chằm mấy cái video một lúc lâu, cậu không nhịn được gửi cho Tôn Vấn Cừ tin nhắn.

- Bình thường anh cứ để phim siếc trên desktop như thế à?

Tôn Vấn Cừ một lúc sau trả lời tin nhắn.

- Không, đó là để cậu xem.

“A….” Phương Trì ôm máy tính xách tay ngã ra giường, ngượng tới mức tóc tai loạn cào cào lên.

Tôn Vấn Cừ nhìn kỹ thuật viên đang điều chỉnh bản thiết kế trên máy tính, lấy điện thoại di động ra nhìn giờ, đã chín giờ rồi.

“Hôm nay cứ thế này đi,” Hắn liếc nhìn Mã Lượng, “Mai lại tiếp tục, mày chuẩn bị đất cũng cần thời gian.”

“Mệt à?” Mã Lượng hỏi, “Tối nay về, về bên kia à?”

“Không mệt,” Tôn Vấn Cừ đứng lên, “Nhưng hôm nay phải về.”

“Ừ,” Mã Lượng gật đầu, vỗ vai kỹ thuật viên, “Nghỉ ngơi, đi đã.”

“Tao đi đây.” Tôn Vấn Cừ nói xong cũng chuẩn bị ra ngoài.

Hồ Viện Viện thò đầu ra từ hành lang tầng hai, “Vấn Cừ về à? Hôm nay không ở bên này à?”

“Mấy ngày nữa đi,” Tôn Vấn Cừ nói, “Mấy hôm nay chưa được.”

“Cũng đúng,” Hồ Viện Viện gật đầu, “Ăn no mới làm được việc mà.”

Tôn Vấn Cừ nhìn cô một cái, không nhịn được cười: “Còn có thể kín đáo thục nữ một chút không?”

“Mấy người như cậu với Lượng Tử mà còn đòi lấy thục nữ.” Hồ Viện Viện nói, “Mơ à.”

Tôn Vấn Cừ gọi điện thoại cho Phương Trì, nói cho cậu biết giờ hắn đi về.

“Chú ý an toàn.” Phương Trì nói.

Tôn Vấn Cừ lái xe trở về, lúc đi ngang qua tiệm thuốc hơi do dự, không biết có nên đi mua một ít đồ cần dùng không, mà cuối cùng vẫn không dừng xe, lười chuyển động, phải dừng xe khóa xe rồi đi tới lấy đồ trả tiền rồi trở lại xe, quá là phiền phức.

Phương Trì hơn bảy giờ cũng đã “làm bài tập” rồi, trong mấy tiếng này, có ngu cũng biết nên chuẩn bị gì rồi, mới nãy gọi điện nghe giọng cũng có vẻ rất bình tĩnh, không chừng đã dự định trước chỉ chực chờ nhào tới.

Chỗ Phương Trì cũng không cần cầm chìa khóa, chìa khóa ngày nào cũng để ở cửa thông khí phía dưới cửa sổ, Tôn Vấn Cừ lấy chìa khóa ra mở cửa.

Phòng khách không có ai, đèn đang tắt.

Phòng ngủ thế nhưng lại bật đèn, mà không thấy Phương Trì đâu.

“Phương Trì!”” Tôn Vấn Cừ liền quay ra phòng khách gọi.

“Ở đây,” Giọng Phương Trì phát ra từ phòng tắm, “Tôi…đang tắm…”

Tôn Vấn Cừ cười.

Chưa tới hai phút, Phương Trì đã quấn khăn tắm đi ra, vừa thấy hắn liền nhào tới ôm, ấn lên ghế sofa hôn mạnh nửa ngày.

“Tôi đi tắm,” Tôn Vấn Cừ bị cậu hôn cho cả mặt là nước, lau mặt một cái, “Cậu đây là hôn hay là gặm đấy.”

“Là muốn ăn anh.” Phương Trì ghé vào tai hắn nhỏ giọng nói, sau đó đi vào trong phòng ngủ, lấy quần áo thay của cậu tới, “Nhanh đi.”

Tôn Vấn Cừ đi vào trong phòng tắm, Phương Trì hôm nay không tắm nước lạnh, không khí ướt át trong buồng tắm vẫn còn mang theo hơi ấm.

Lúc hắn chống tay lên tường xối nước, có cảm giác dục vọng bị đè nén rất lâu đang lộ ra.

Trước lúc Phương Trì nói ra câu vừa nãy, hắn cũng không nghĩ gì nhiều.

Mà ngay vừa nãy, Phương Trì ghé vào tai hắn thấp giọng mà nói một câu kia, đột nhiên khiến hắn không đè nén được.

Thân thể rắn chắc căng tràn của Phương Trì, cùng với cái mông vểnh rất có cảm xúc, đường nét cơ bắp trên lưng trên bụng đẹp đẽ, toàn bộ đều đang ngập tràn trong đầu hắn.

Tắm xong, hắn cũng không sấy tóc khô, tiện tay lấy khăn mặt xát xát mấy cái rồi đi vào phòng khách.

Đèn phòng ngủ đã tắt, chỉ chừa lại đèn ngủ, hắn vừa đi vào, còn chưa thấy rõ Phương Trì ở đâu, đã bị Phương Trì ôm lấy từ phía sau, sau đó liền kéo khăn tắm hắn đang quấn quanh hông ra.

"Cậu…" Tôn Vấn Cừ có thể cảm giác được nhiệt độ nóng bỏng trên người cậu, dán sát sau lưng, đốt cho người ta rạo rực cả người.

Phương Trì không nói gì, đẩy hắn về giường phía trước rồi áp người lên.

*cơm thùng gỗ:

63. Chương 63

Hai mắt Tôn Vấn Cừ còn chưa làm quen được với ánh sáng trong phòng, mà đèn lại sáng phía sau hai người, chiếu ra một mảng bóng tối đen xì đung đưa.

Không hiểu sao lại khiến người ta hơi hơi hưng phấn.

Người Phương Trì nóng bỏng, nếu không biết sẽ nghĩ hiện giờ cậu đang phát sốt, ít nhất cũng phải 40 độ.

Tôn Vấn Cừ muốn xoay người, mà Phương Trì kề sát ngay sau lưng hắn, đè rất chặt, tay thậm chí còn vững vàng đặt lên vai hắn, trong lòng bàn tay cũng là nhiệt độ nóng bỏng như vậy.

Cô cảm xúc đã lâu không gặp đang tràn ra từng chút một.

Phương Trì không nói gì, chỉ có thể nghe thấy tiếng thở dốc nặng nề của cậu bên tai.

Tôn Vấn Cừ không nhìn rõ vẻ mặt cậu ra sao, nhưng lại có thể cảm nhận được, cánh tay ôm từ trên eo hắn tới trước người, răng gặm cắn bên cổ hắn và sau vai.

Giây phút Phương Trì cắn lên vai hắn, Tôn Vấn Cừ nhíu mày, có hơi đau.

Thực sự là chó hoang.

Mà chút đau đớn bé nhỏ này, ngay lúc thần kinh nhạy cảm, rất nhanh đã chuyển thành khiêu khích.

Hơi thở của Tôn Vấn Cừ cũng gấp gáp lên, trở tay lại bóp một cái trên thắt lưng Phương Trì.

Phương Trì dừng động tác lại, cầm lấy tay hắn, cúi đầu hôn lên khóe miệng hắn.

Gò má Tôn Vấn Cừ rất đẹp, cho dù là dưới ánh sáng yếu như bây giờ, nhưng cậu căn bản không cần nhìn rõ, mỗi một góc độ, mỗi một tấc trên người Tôn Vấn Cừ mà môi và tay cậu đã đi qua, đều in hằn trong đầu cậu.

Cậu tàn nhẫn mà thở hổn hển bên trong hõm vai Tôn Vấn Cừ, ôm lấy hắn, nắn bóp, xoa, muốn để thân thể hai người càng dính sát, càng chặt chẽ thêm.

Phim sex cũng chẳng phải sách giáo khoa, lúc Phương Trì xem chỉ cảm thấy đầu óc quay cuồng, giờ lại càng không biết mình phải làm gì.

Chỉ biết là có cảm giác đã không thể nào nhịn lại nữa.

Tay cậu sờ soạng bên gối, mình có lẽ cũng chỉ nhớ được thứ kia nằm ở chỗ nào.

“Lấy…gì?” Tôn Vấn Cừ dùng giọng trầm thấp hỏi một câu.

Phương Trì không nói gì.

Hôm nay, họng Tôn Vấn Cừ vốn đã hơi khàn, giờ gằn giọng thở hổn hển, mang theo gợi cảm khiến không một ai có thể suy nghĩ nổi.

Hô hấp của Phương Trì có hơi khác thường.

Tôn Vấn Cừ có thể nghe ra được.

Bên trong hơi thở gấp gáp nặng nề của cậu còn lẫn cả dục vọng rõ ràng không hề che giấu, mang theo liều mạng cấp thiết, e là ngay cả dòng suy nghĩ cũng sắp ngừng lại.

Tôn Vấn Cừ thích cảm giác như vậy, động tác ngô nghê xen lẫn khát vọng nguyên thủy, từng va chạm đều có thể bắn chuẩn xác lên nơi mẫn cảm trên thân thể hắn.

Lúc Phương Trì dùng một tay ôm lấy eo hắn, một tay khác vặn chân hắn ra, Tôn Vấn Cừ cảm thấy tay cậu mang theo cảm giác man mát, trơn trượt.

Chưa chờ hắn phản ứng lại, ngón tay Phương Trì đã thăm dò tiến vào một chút.

“Tôi..đệt…” Tôn Vấn Cừ đột nhiên nhấc đầu lên, thở hổn hển thấp giọng mà kêu một tiếng.

“Hơ?” Động tác Phương Trì hơi dừng lại, giọng nói có hơi bất ổn.

“Không,” Tôn Vấn Cừ nhắm mắt lại, hô hấp Phương Trì rất loạn, kề sát trên mỗi tấc da hắn đều là nóng bỏng, đốt đến mức người ta có hơi hoảng hốt, “Cậu như vậy….còn không bằng vào thẳng luôn…”

“Ừm.” Phương Trì đáp một tiếng sau tai hắn, hơi thở vốn đã hỗn loạn lập tức loạn tới mức hoàn toàn chẳng còn tiết tấu.

Cùng với lúc Phương Trì cứ như vậy mà vào thẳng luôn, Tôn Vấn Cừ căng cả người, khàn họng hừ một tiếng.

Hắn cảm thấy, mình thật sự đã đánh giá cao trí thông minh lúc mở van của một cậu trai tơ ngây thơ rồi.

…

Trong phòng rất yên tĩnh, máy điều hòa kêu ù ù, thế nhưng bên ngoài hành lang không biết là nhà nào trên tầng có khách tới, tiếng bước chân ầm ầm vang lên mấy phút liên tục mới chậm rãi nhỏ đi.

"Tôi muốn đi tắm," Tôn Vấn Cừ nằm nghiêng nhắm mắt lại, "Toát mồ hôi cả người rồi."

"Một lúc nữa." Phương Trì từ phía sau ôm hắn không buông tay.

"Một lúc nữa của cậu đã gần nửa tiếng rồi." Giọng Tôn Vấn Cừ hơi lười biếng.

"Em còn chưa lại sức nữa." Giọng Phương Trì hơi buồn bực, đôi môi nhẹ nhàng cọ lên tai hắn, thi thoảng lại dùng lưỡi liếm một cái.

"Cậu lại sức cái gì?" Tôn Vấn Cừ trở tay lại sờ mặt cậu, "Sao tôi lại cảm thấy là tôi làm cậu hôn mê thế này."

Chóp mũi Phương Trì đè lên gáy hắn, cười ha ha mấy tiếng, chẳng nói gì.

Cửa phòng ngủ không đóng chặt, Hoàng tổng vẫn luôn ngủ ngoài phòng khách đã lách vào qua khe cửa, sau đó cứ thế nhảy lên giường, bước đi loanh quanh qua lại bên cạnh hai người họ.

"Đừng làm loạn." Phương Trì dùng chân lay nó.

"Tôi muốn đi tắm." Tôn Vấn Cừ nói.

"Một lúc nữa." Phương Trì ôm hắn.

"Còn không buông tay là tôi đánh đấy." Tôn Vấn Cừ quay đầu lại nhìn cậu.

Phương Trì cười, lại gần hôn hắn một cái: "Em tắm cùng được không?"

"Tắm đi," Tôn Vấn Cừ đẩy cậu ngồi dậy, rồi sờ lên ga giường, cả tay đều trơn dính, "Cậu đổ cả lọ gel bôi trơn lên người tôi đấy à?"

"…Chắc là không đâu," Phương Trì lấy lọ qua nhìn thử, rồi hơi ngượng ngùng mà ném lọ qua một bên, "Em cũng không biết phải dùng bao nhiêu…sợ anh đau."

"Cậu còn nhớ được tôi có đau hay không cơ đấy?" Tôn Vấn Cừ lười biếng xuống giường, xoa xoa đầu Hoàng tổng, rồi đi ra khỏi phòng ngủ.

Phương Trì nhìn bóng lưng hắn, sững sờ trên giường một lúc rồi mới nhảy xuống giường, chạy theo vào buồng tắm.

"Này," Phương Trì vừa thử nước ấm bình nóng lạnh, vừa quay đầu nhìn Tôn Vấn Cừ đang đứng dựa vào tường, "Em làm đau anh rồi à?"

"Vẫn được," Tôn Vấn Cừ nói, "Cậu không phá cả người tôi đi tôi đã bất ngờ lắm rồi."

"…Nếu anh không thoải mái thì…nói với em," Phương Trì mở nước nóng ra xối lên người hắn, lúc nói hơi hơi đỏ mặt, "Là, em không có kinh nghiệm mà, anh nói với em rồi, em sẽ…biết."

Tôn Vấn Cừ xoay tay lại chống lên tường.

Phương Trì xối nước lên lưng hắn, đợi một lúc thấy hắn không nói gì, lại gần nhỏ nhẹ hỏi: "Sao anh không nói gì, anh…cười gì thế!"

"Tôi còn không được cười nữa à?" Tôn Vấn Cừ cười, xoay mặt qua nhìn cậu.

"Em đang nói nghiêm túc với anh mà," Phương Trì nhìn hắn chằm chằm, "Chuyện này anh không nói với em, em làm cho anh không dễ chịu…"

"Làm tôi không dễ chịu thì đến lượt tôi," Tôn Vấn Cừ hơi híp mắt lại, "Tôi chắc chắc có thể khiến cậu rất dễ chịu."

"Em…" Phương Trì há miệng không nói nên lời, đưa tay lên xoa lưng hắn.

"Làm sao," Tôn Vấn Cừ nói, "Không chịu à?"

"Không," Phương Trì dán tới sau lưng hắn chà chà, "Anh muốn thế nào cũng được, giờ em đang nói phần em."

Giọng điệu nghiêm túc của Phương Trì làm Tôn Vấn Cừ vừa nhìn tường vừa cười: "Vấn đề học thuật này sau đó chúng ta sẽ từ từ thảo luận."

"…Ừ." Phương Trì đáp một tiếng.

"Này," Tôn Vấn Cừ cúi đầu để cậu xối nước một lúc liền chậc một tiếng, "Cậu cũng được đấy chứ, tôi còn tưởng cậu được có năm phút đã phải rút ra."

Phương Trì không nói gì, qua nửa buổi mới nói một câu: “Em cũng có ngốc đâu, trước lúc anh về em đã tự tuốt một lần rồi.”

“Ôi con trai tôi,” Tôn Vấn Cừ quay người sang nở nụ cười, “Con trai tôi còn nghĩ chu đáo quá.”

Phương Trì nhìn hắn, ngẫm nghĩ liền vui vẻ: “Con chỉ nghĩ kỹ mỗi chuyện này.”

Tắm xong đi ra, Phương Trì cảm thấy hơi mệt, đang định nhanh chóng đi ngủ, đại thiếu gia nhà giàu Tôn Vấn Cừ lại đổ người ra ghế sofa, bày tỏ là đói bụng rồi, cần ăn gì đó.

“Muốn ăn gì? Giờ cũng chỉ có mì với cacao thôi.” Phương Trì hỏi.

“Mì đi,” Tôn Vấn Cừ lấy máy sấy tóc trong ngăn kéo ra, “Mì trứng lạp xưởng.”

“…Hơn nửa đêm rồi, anh không sợ béo thật à.” Phương Trì thở dài, quay người đi vào nhà bếp.

“Cậu không ngại mệt là được,” Tôn Vấn Cừ bắt đầu sấy tóc, sấy một lúc liền ném máy sấy qua một bên, “Ngày mai đi mua máy sấy tóc đi, không tài nào chịu nổi cái máy rách nát này nữa, đánh phát rắm có khi còn nóng hơn nó.”

Phương Trì vốn không đói bụng, chỉ cảm thấy ngày hôm nay tiêu hao có hơi nhiều thể lực, mà lúc nấu mì chỉ mới ngửi mùi thôi… cậu lập tức cảm thấy mình đói bụng đến mức có thể nuốt được một Tôn Vấn Cừ.

Vì vậy liền cứ thế nấu luôn một nồi đầy ụ, bưng ra để trên bàn.

“Cậu định ra ngoài phát cơm tình thương đấy à?” Tôn Vấn Cừ nhìn thấy nồi mì liền giật mình nhíu mày.

“Anh ăn bát này,” Phương Trì múc mì ra cho hắn, “Chỗ còn lại em ăn được hết.”

“Người trẻ tuổi đúng là trâu bò.” Tôn Vấn Cừ ngồi trên ghế nhìn cậu.

Ăn xong mì, dọn dẹp xong giường, sấy khô tóc cho Tôn Vấn Cừ, đến lúc nằm dài được trên giường cũng đã một giờ rồi, Phương Trì ôm Tôn Vấn Cừ, có hơi uể oải nhưng lại rất mãn nguyện mà kéo dài giọng, thở ra một hơi thật dài.

“Ngày mai tôi đến chỗ Lượng Tử,” Tôn Vấn Cừ sờ lên cánh tay cậu, “Nếu cậu ở nhà chán, thì đi cùng đi.”

“Cả một ngày à?” Phương Trì hỏi.

“Chỉ sáng thôi, kỹ thuật viên chuẩn bị bản thiết kế xong là được, hai ngày nữa phải bận rộn rồi, phải làm đất,” Tôn Vấn Cừ nói, “Cũng chán lắm, cậu phải ngồi một bên không được làm phiền tôi.”

“Ừ,” Phương Trì cười, “Hai hôm nữa em cũng phải đến câu lạc bộ.”

Đêm đó, Phương Trì ngủ rất sâu, cảm giác mình cả đêm đều ngủ, ngủ một giấc quả thực hài lòng mỹ mãn.

Sáng sớm tỉnh dậy nhìn thấy mặt Tôn Vấn Cừ, tâm trạng ngủ quá hài lòng mỹ mãn đã lên tới đỉnh điểm.

Cậu vốn nghĩ đêm nay mình ít nhất cũng sẽ phải mơ vài lần, chiếu lại mấy cảnh, cảm nhận thêm trong mơ mấy lần cảm xúc không có cách nào dùng lời miêu tả được, thậm chí nhớ cũng không nhớ lại được của đêm qua.

Mà không ngờ, mình thế mà lại ngủ thẳng một giấc đến lúc tỉnh.

Cậu không nhúc nhích, cũng không rời giường, cứ như vậy nằm nghiêng mà nhìn chăm chú mặt Tôn Vấn Cừ.

Mãi cho tới bây giờ, giây phút cậu nhìn lại Tôn Vấn Cừ, hưng phấn cùng dục vọng từng cảm nhận đêm qua mới từng chút một rõ ràng trở lại, như lông tơ bé nhỏ, chậm rãi cọ qua thân thể cậu.

Dễ chịu mà…hưng phấn.

Cậu nhẹ nhàng tới gần, hôn lên mặt lên cổ lên ngực Tôn Vấn Cừ, tay thuận theo bụng hắn chậm rãi đi xuống, sờ lên.

“Hai lựa chọn.” Tôn Vấn Cừ đột nhiên mở miệng, mang theo giọng mũi vì vẫn chưa tỉnh hẳn.

“Ơ?” Phương Trì sợ hết hồn, lén lút đùa giỡn lưu manh bị bắt ngay tại trận.

“Hoặc là cậu dậy khỏi giường,” Tôn Vấn Cừ mở mắt ra, đưa tay gẩy lên mũi cậu, “Hoặc là cậu nằm sấp tử tế.”

Phương Trì gãi đầu, cười: “Anh nói thật à?”

“Giả,” Tôn Vấn Cừ ngáp một cái, “Sáng sớm ra, tôi còn chưa ngủ đủ thì lấy đâu ra hơi sức đi làm cậu.”

Phương Trì bị câu nói này của hắn làm cho nửa ngày cũng chẳng thể nào đáp lời, chỉ có thể tiếp tục nhìn hắn.

"Nếu cậu có hứng thú đến thế," Tay Tôn Vấn Cừ vòng qua sau đầu cậu nhẹ nhàng ấn ấn về hướng dưới thân mình, cười nói, "Không thì cậu…"

"Ừ." Phương Trì hất chăn trên người hắn lên, tóm lấy quần lót hắn rồi kéo xuống dưới.

"Ôi ôi ôi," Tôn Vấn Cừ cong chân lên, "Tôi đùa cậu thôi, cậu còn đến thật à?"

Phương Trì ngừng tay, chống lên giường nhìn hắn: "Chuyện này anh đừng đùa em, em nói cho anh biết, chuyện này chỉ cần đùa thôi, em chắc chắn sẽ coi là thật."

"Cậu đâu chỉ là rau hẹ tinh!" Tôn Vấn Cừ thở dài, ngồi dậy, vừa ngáp ngắn ngáp dài vừa mặc quần áo vào, "Cả ngày ghìm súng đuổi theo người bắn phá."

"Thương* vương." Phương Trì nói.

**Thương ở đây là súng.*

Tôn Vấn Cừ cố nhịn cười, quay đầu lại liếc nhìn cậu.

Phương Trì tự mình không nhịn được cười, ngồi trên giường nở nụ cười rất lâu.

Ăn sáng xong, Phương Trì và Tôn Vấn Cừ cùng đi xuống tầng.

"Em lái xe à?" Phương Trì cầm chìa khóa.

"Hả?" Tôn Vấn Cừ nhìn cậu.

"Em lái xe, anh nghỉ ngơi đi," Phương Trì xoa mũi, "Em cứ cảm thấy hôm qua em làm anh đau rồi, anh nghỉ ngơi đi, em lái xe cũng được."

"Vậy cậu lái đi." Tôn Vấn Cừ cười nói.

Phòng làm việc của Mã Lượng ở vùng ngoại thành, mà là hai hướng với nhà Phương Trì, cho nên cách cũng rất xa, cả đường Phương Trì đều đang tính toán khoảng cách, lái xe có lẽ cũng phải mất hơn một tiếng.

Tôn Vấn Cừ trước đó nói còn có thể chạy qua hai đầu, giờ Phương Trì lại có hơi không nỡ, mệt một ngày rồi còn lái xe hơn một tiếng?

“Được một nửa đường chưa?” Phương Trì nhìn hướng dẫn trên xe.

“Hơn một nửa,” Tôn Vấn Cừ nói, đang định đưa tay ra mở nhạc, điện thoại di động vang lên, hắn lấy điện thoại ra nhìn, “Chú Lượng Tử của cậu nhớ tôi rồi.”

Phương Trì cười.

Tôn Vấn Cừ nghe điện thoại: “Alo?”

“Vấn Cừ?” Bên đầu kia điện thoại vang lên giọng Hồ Viện Viện.

“Sao chị lại gọi điện thoại cho em?” Tôn Vấn Cừ cười nói.

“Này, hôm nay cậu tới đây đúng không?” Giọng Hồ Viện Viện đè rất thấp, nghe có vẻ đang vội.

“Trên đường, làm sao thế?” Tôn Vấn Cừ hỏi.

“Chị bảo cậu, không thì hôm nay cậu đừng tới đây nữa.” Hồ Viện Viện nói rất nhanh, “Ông cụ nhà cậu đến, ngồi ở đây nửa tiếng rồi, chị thấy ông cụ không có ý định đi đâu!”

“Ba em?” Tôn Vấn Cừ sững sờ, ba ở chỗ Mã Lượng?

Ba sao lại chạy đến chỗ Mã Lượng? Hắn ngồi ngay ngắn lại: “Sao ông ấy lại đến, ông ấy có biết đường đâu.”

Chân Phương Trì đang đạp chân ga lỏng ra, ba Tôn Vấn Cừ?

“Ông cụ thì không biết, nhưng Lý Bác Văn biết chứ,” Trong giọng Hồ Viện Viện toàn là khó chịu, “Nó dẫn ông cụ tới đây! Thằng óc chó này!”

Tôn Vấn Cừ nhíu mày trầm mặc.

“Lượng Tử vẫn đang ngồi nói chuyện,” Hồ Viện Viện liền nói nhỏ đi, “Mới vừa nãy ông cụ còn đi xung quanh, chắc cũng không nhìn ra được cậu làm gì ở đây đâu, không thì chờ ông cụ đi rồi cậu hẵng tới.”

“Không được,” Tôn Vấn Cừ bóp trán, “Em còn có thể ngày nào cũng tới chắc, ông ấy không muốn nghe thấy gì đó, thì ông ấy đừng có đến.”

“Vậy…được rồi.” Hồ Viện Viện hơi ngập ngừng, “Vậy chốc nữa cậu nhớ kiềm chế một chút.”

Tôn Vấn Cừ dập điện thoại, nhìn chằm chằm ngoài cửa sổ.

“Có chuyện gì thế?” Phương Trì hơi căng thẳng liếc mắt nhìn hắn.

“Ba tôi đang ở chỗ Lượng Tử.” Tôn Vấn Cừ nói.

“À,” Phương Trì ngây người, “Vậy ông ấy…vậy em…”

Tôn Vấn Cừ không nói gì, Phương Trì cũng không biết phải nói thế nào.

Quan hệ của Tôn Vấn Cừ với ba hắn không tốt, chuyện này cậu có biết, mà không tốt ở mức độ nào, tình hình cụ thể thế nào, cậu đều không biết, chỉ có thể im lặng theo.

Trong lòng ngập tràn thấp thỏm bất an.

Đầu bên kia có lẽ là Mã Lượng hoặc là vợ Mã Lượng, hẳn là đang khuyên Tôn Vấn Cừ hôm nay đừng qua đó.

Mà Tôn Vấn Cừ vẫn muốn qua.

Vậy mình thì sao?

Mình có cần qua cùng không?

Liệu có ảnh hưởng đến Tôn Vấn Cừ không?

Nếu như để ba anh ấy hỏi tới, có thể nào làm khó Tôn Vấn Cừ không?

Nhưng Tôn Vấn Cừ cũng không bảo cậu quay về.

Là không để ý tới cậu, hay chính là vẫn muốn để cho cậu qua đó?

Phương Trì cảm thấy lòng bàn tay mình đột nhiên đổ mồ hôi, cầm lấy vô lăng, trong lòng căng thẳng như thể lúc tra điểm, cũng rất không an tâm.

“Không sao,” Tôn Vấn Cừ rút cuộc cũng thu lại ánh mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, đưa tay gác lên vai cậu nhẹ nhàng nhéo một cái, rồi lại lấy ngón tay gẩy gẩy trên mặt cậu, “Cậu đến cùng đi.”

“Ồ,” Phương Trì nhanh chóng đưa mặt tới cọ vào tay hắn, “Vậy em phải nói thế nào?”

“Nói gì?” Tôn Vấn Cừ liếc mắt nhìn cậu.

“Là…ba anh đó,” Phương Trì hơi khó khăn nuốt nước bọt, “Ngộ nhỡ ông ấy hỏi em là ai, hoặc là nói gì đấy…”

“Cậu nói gì tùy cậu,” Tôn Vấn Cừ cong khóe miệng, “Tùy cậu, muốn nói gì thì nói, nếu như không muốn nói gì, thì đừng nói, không sao cả.”

Phương Trì không lên tiếng, nhìn chằm chằm phía trước.

Phòng làm việc của Mã Lượng rất đẹp, trang trí rất hiện đại, vừa nhìn đã biết là địa điểm làm nghệ thuật.

Nhưng Phương Trì cũng không có tâm trạng thưởng thức, lúc dừng xe, cậu nhìn thấy một con SUV màu đen đang dừng bên ngoài cổng phòng làm việc.

Đây nhất định là xe ba Tôn Vấn Cừ, Phương Trì căng thẳng tới mức đây là xe gì cũng không nhìn được, chỉ cảm thấy trước mắt mơ hồ, rồi xuống xe.

Tôn Vấn Cừ cũng xuống xe, vỗ nhẹ hai lần sau thắt lưng cậu, đi tới trước cậu, rồi vào cổng.

Trên bộ bàn uống trà “hậu hiện đại và truyền thống kết hợp”, “cổ điển và thời thượng giao thoa” có lẽ làm cho cha vừa nhìn thấy đã cau mày mà ngày thường Mã Lượng chỉ dùng để làm màu trong sân, giờ đã được dọn lên một bộ trà cụ cũng “hậu hiện đại và truyền thống kết hợp”, “cổ điển và thời thượng giao thoa” giống vậy.

Bên cạnh bàn ngồi ba người.

Ba, Mã Lượng, và Lý Bác Văn.

Nghe thấy tiếng bước chân hắn đi vào, Lý Bác Văn là người đầu tiên nghiêng đầu, lúc thấy rõ là hắn, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc, rồi rất nhanh đã chuyển thành mừng rỡ.

“Vấn Cừ! Thật sự là cậu! Không ngờ, cậu còn đến thật!” Gã đứng lên, bước nhanh tiến lên đón, rồi quay đầu lại nói một câu với ba hắn, “Chú Tôn, chú xem đi, là Vấn Cừ thật này.”

Tôn Vấn Cừ vừa nhấc tay lên ngăn lại cánh tay Lý Bác Văn đang đưa qua định đập lên vai hắn, vừa đi thẳng tới bên cạnh ba: "Ba, sao ba lại đến đây?"

Ba hắn thả cái chén trong tay xuống, rồi quay đầu sang liếc mắt nhìn hắn: "Bất ngờ thật à?"

"Vâng." Tôn Vấn Cừ nói.

"Cảm thấy mình đã trốn giỏi lắm rồi?" Ba cười lạnh.

"Không, con cũng đâu có trốn." Tôn Vấn Cừ cũng cười.

Ba nhìn hắn chằm chằm một lúc, rồi chuyển ánh mắt về hướng phía sau hắn: "Người nào đây."

—___—

Không hiểu sao cứ edit tới mỗi đoạn hai người rên, lại có kích động muốn edit thành "Ái chà chà, ái chà chà…" ‿

64. Chương 64

Phương Trì vừa vào sân đã rất hồi hộp, ngoài vì đây là lần đầu tiên cậu nhìn thấy ba Tôn Vấn Cừ, người lớn nhà Tôn Vấn Cừ ra thì, cũng là vì cậu cảm nhận được, giữa Tôn Vấn Cừ và ba hắn vô cùng có cảm giác áp lực. Vẫn chưa kịp từ đoạn đối thoại ngắn ngủi giữa hai người bọn họ tính toán được xem bước tiếp theo nên làm gì, một câu hỏi có độ khó cao như "Mình là ai?" đã được ném tới như vậy.

Trong đầu như thể có gió thổi qua, còn không phải là gió nhỏ, thổi vù vù tới mức não cậu cũng hơi đung đưa.

Ông cụ cao gầy nhìn có vẻ rất nho nhã này, chính là ba Tôn Vấn Cừ.

Phương Trì nhìn ông chằm chằm.

Ông cũng đang một mặt không nói rõ cảm xúc nhìn lại mình.

Nên trả lời thế nào.

Chào ông nội, cháu là con trai Tôn Vấn Cừ.

Chào bác, cháu là bạn trai Tôn Vấn Cừ.

Cháu là rau hẹ tinh.

Cháu là chó hoang.

Cháu là thương vương.

Cháu là…

Tôn Vấn Cừ quay mặt sang nhìn Phương Trì, hắn cũng không ngờ rằng ba sẽ chuyển mục tiêu sang Phương Trì nhanh đến vậy, giờ Phương Trì đang mặt không thay đổi mà cùng cha nhìn nhau.

Nhất định là căng thẳng.

Mà nhìn xong rồi, Tôn Vấn Cừ lại không quá chắc chắn.

Trên mặt Phương Trì không có bất kỳ biểu lộ gì, chính là im lặng mà nhìn thẳng vào ánh mắt ba, thậm chí còn mang theo vẻ không kiêng dè không hiểu sao.

Trong giây lát này, Tôn Vấn Cừ bỗng nhiên cảm thấy rất sảng khoái.

"Sao?" Ba thấy Phương Trì không nói gì, liền nhíu mày.

"Hỏi cháu?" Phương Trì nhìn ông hỏi một câu.

"Không thì còn có thể hỏi ai?" Lông mày ông nhíu lại.

Tôn Vấn Cừ hắng giọng, cảm giác Phương Trì chắc là không ứng phó được cảnh tượng như vậy, lúc đang định trả lời hộ cậu, Phương Trì liền mở miệng: "À, hỏi cháu, cháu là Tôn Vấn Cừ…bạn tr…"

Bạn trai.

Tôn Vấn Cừ nhíu mày, nhìn Phương Trì.

Hắn nghĩ tới Phương Trì có thể sẽ trả lời như vậy, nhưng cũng cảm thấy, với trạng thái hiện tại của Phương Trì, trả lời như vậy có thể sẽ rất vất vả.

Hiện giờ, lúc thật sự nghe thấy được, trong lòng hắn bỗng chốc trở nên ấm áp, mềm nhũn cả ra.

Mà câu trả lời của Phương Trì còn chưa nói ra hết, Lý Bác Văn đứng ở một bên liền ngay lúc này mở miệng cười khan rất to, ngắt lời Phương Trì: "Bạn! Đây là bạn Tôn Vấn Cừ, chú Tôn, cậu nhóc này là dẫn đường bọn con quen được ở chỗ câu lạc bộ."

Nói xong câu này, gã liếc mắt nhìn Tôn Vấn Cừ, ánh mắt nói đỡ đánh yểm trợ khiến Tôn Vấn Cừ nghẹn ứ trong lòng.

Mẹ nó chứ, ai cần gã nói đỡ hộ?

Cái kỹ năng diễn xuất cường điệu này, có coi như đánh yểm trợ đi nữa, cũng là yểm trợ cho toàn quân chết trận.

"Hỏi anh à?" Phương Trì đột nhiên nói một câu, nhìn Lý Bác Văn.

Tôn Vấn Cừ quay đầu sang nhìn Phương Trì.

Trên mặt Phương Trì rút cuộc cũng có cảm xúc, chán ghét, thiếu kiên nhẫn.

Câu nói này vừa nói ra khỏi miệng xong, mấy người trong sân bao gồm cả Hồ Viện Viện mới nhấc chân bước từ trong nhà ra, đều ngây người.

Phương Trì, mày giỏi lắm.

Phương Trì, mày hôm nay xem như là xuất đầu lộ diện.

Quá trâu bò luôn.

Vừa nãy căng thẳng quá không nói nên lời còn chưa tính.

Mở miệng cái đã nói ra câu nói độ khó cao như thế.

Mày coi như là không định nói chuyện lần nữa với ông cụ này nữa rồi…

Lý Bác Văn mang theo vẻ mặt khó có thể tin nổi nhìn chằm chằm Phương Trì: "Cái gì?"

"Chào bác!" Phương Trì nhìn ba, "Cháu là bạn trai Tôn Vấn Cừ."

“Bạn trai?” Ba có hơi giật mình quan sát Phương Trì từ trên xuống dưới, lại quay đầu sang nhìn Lý Bác Văn.

Lý Bác Văn khẽ gật đầu một cái.

“Đây chính là cậu bạn trai kia của anh?” Giọng nói của ba có lẫn xem thường, rồi quay mặt sang hỏi Tôn Vấn Cừ.

“Đúng,” Tôn Vấn Cừ ôm cánh tay cong khóe miệng, “Không sai.”

Ba không nói gì, một lúc sau lại quét Phương Trì một cái, trong ánh mắt toàn là xem thường và khinh khi: “Là cậu à?”

Phương Trì không nói gì.

“Bác,” Hồ Viện Viện đi tới bên người Tôn Vấn Cừ cười, “Mới vừa rồi còn bảo đi xem lò mà, giờ đi xem thôi? Lượng Tử! Đưa bác đi dạo đi, em gọi điện thoại đặt bàn, chốc nữa đi ăn cơm.”

“Sư phụ,” Mã Lượng bước nhanh qua, “Giúp con nhìn, nhìn cái lò xem?”

Ba Tôn Vấn Cừ hừ một tiếng, cùng hai người Mã Lượng đi tới sân sau.

Lý Bác Văn hơi do dự, cũng đi theo.

“Người, không, phận sự.” Mã Lượng đưa tay ra ngăn cản gã, “Miễn vào.”

Lý Bác Văn cười hơi lúng túng, dừng lại.

Trong sân chỉ còn có ba người.

Phương Trì nhìn Lý Bác Văn, cậu ghét người này, lần đầu tiên nhìn đã thấy người này giả tạo vô cùng, giờ càng ghét hơn.

Nhìn màn biểu diễn vừa nãy của gã, ba Tôn Vấn Cừ hẳn là không phải lần đầu tiên nghe nói tới mình, nghe ý kia, Lý Bác Văn hẳn là đã giới thiệu mình với ông rồi.

Về phần giới thiệu thế nào… Nhìn phản ứng của ba Tôn Vấn Cừ là biết.

Phương Trì nghĩ tới đây, liền có ngọn lửa không hiểu ra sao bốc lên từ dưới chân

"Cậu nói cậu xem," Lý Bác Văn im lặng một lúc liền nhìn Tôn Vấn Cừ, mở miệng: "Hai ba con lâu vậy không gặp nhau, gặp mặt nói chuyện rồi mà sao còn không kiềm chế một chút?"

"Anh bảo ba tôi tới à?" Tôn Vấn Cừ nhìn hắn.

"…Đúng," Lý Bác Văn cau mày thở dài, "Vấn Cừ, cậu với ông cụ không thể cứ như vậy được, thế nào cũng phải nghĩ cách…"

"Anh giới thiệu bạn trai nhỏ của tôi với ông cụ thế nào?" Tôn Vấn Cừ tiếp tục hỏi.

"Tôi chỉ nhắc tới một câu," Lý Bác Văn liếc mắt nhìn Phương Trì, thả nhẹ giọng, "Tôi còn có thể nói thế nào nữa, ông cụ vốn đã không chấp nhận được, thêm vào lại còn thấy là đứa trẻ con…. Chuyện này cũng chỉ có thể nói lấp liếm là chơi đùa chút thôi, ai cũng không nghiêm túc cả, để cho ông cụ không…"

Phương Trì đột nhiên quay đầu nhìn gã.

"Cút." Tôn Vấn Cừ nói.

"…Vấn Cừ?" Lý Bác Văn nhíu mày.

"Cút." Tôn Vấn Cừ lại nói một lần nữa.

"Cậu…" Lý Bác Văn nhìn hắn, nửa buổi sau liền thở dài, quay người đi ra ngoài cổng, "Được được, tôi ra ngoài đi dạo, cái tính tình này của cậu."

Lý Bác Văn đi ra ngoài xong, Phương Trì trầm mặc tại chỗ cũ một lúc, rồi quay người cũng đi về hướng cổng.

"Đi làm gì đấy?" Tôn Vấn Cừ hỏi một câu.

"Không làm gì." Phương Trì nói.

"Phương Tiểu Trì, cậu định làm gì?" Tôn Vấn Cừ dựa vào cây khô bên cạnh, hơi híp mắt lại.

Phương Trì quay đầu lại nhìn hắn: "Anh đợi ở đây, em quay lại ngay."

Tôn Vấn Cừ không nói gì.

Ngoài cổng phòng làm việc này của Mã Lượng là một con đường mới sửa, còn chưa sửa xong, rãnh thoát nước vẫn chưa lấp, hai bên là đống đất.

Lý Bác Văn không đi xa, đứng ngay ở đống đất bên kia đường gọi điện thoại, đưa lưng về phía cổng.

Phương Trì sang đường, nhảy qua hai đống đất, đi tới phía sau gã, đạp một cái lên lưng gã.

"A!" Lý Bác Văn chỉ kịp phát ra một tiếng kêu nhỏ sợ hãi cuống cuồng, đã bị đạp ngã xuống rãnh thoát nước.

Lúc giãy dụa chưa bò lên được, Phương Trì đã nhảy xuống theo, tóm lấy cổ gã xách gã lên.

"Phương Trì?" Lúc Lý Bác Văn quay đầu lại thấy là cậu, hai mắt đều trợn tròn có thể chạm tới được sống mũi, sau đó liền gào lên, "Cậu làm gì đây! Bị điên à!"

Phương Trì không nói gì, đấm một cú lên bụng gã.

Lý Bác Văn hít vào một hơi, không còn âm thanh gì nữa.

Phương Trì buông tay ra, Lý Bác Văn khom người quỳ xuống trong rãnh thoát nước, cậu lui về sau một bước, đứng trước mặt Lý Bác Văn, không đi, cũng không lên tiếng.

"Cậu làm gì đây!" Lý Bác Văn cắn răng, "Cậu sống đúng là mẹ nó không chịu được!"

"Đó là anh." Phương Trì nói, đạp một chân lên đùi gã, nhưng một đạp này cũng không dùng nhiều sức.

"Xả giận cho Tôn Vấn Cừ?" Lý Bác Văn ôm chân, nở nụ cười, "Tôi không chọc giận nó, tôi và nó là bạn chí cốt, hai người bọn tôi hơn hai mươi năm…"

"Anh chọc giận tôi." Phương Trì nói.

Tôn Vấn Cừ ngồi bên bàn uống trà kia của Mã Lượng, pha cho mình ít trà, chọn cái chén từ từ uống.

Mới vừa uống được hai ngụm, Phương Trì đã đi từ bên ngoài vào.

Tôn Vấn Cừ liếc mắt nhìn cậu: "Uống trà không?"

“Không muốn uống,” Phương Trì đi tới ngồi xuống bên cạnh hắn, lại nhìn về hướng sân sau, “Mấy người ba anh còn chưa ra đây à?”

“Ừ,” Tôn Vấn Cừ nhìn cậu, “Lý Bác Văn đâu?”

Phương Trì dừng một lúc mới nói bằng giọng buồn bực, “Anh ta không cẩn thận nên ngã xuống rãnh thoát nước.”

“Ồ.” Tôn Vấn Cừ uống một hớp trà, nở nụ cười, rồi thở dài khe khẽ.

“Hôm nay em coi như là xong rồi nhỉ.” Phương Trì nhỏ giọng nói.

“Hả?” Tôn Vấn Cừ đặt chén xuống.

“Thẳng thắn dứt khoát, làm mất lòng toàn bộ người không nên làm mất lòng,” Phương Trì nói.

“Không sao cả,” Khóe miệng Tôn Vấn Cừ cong lên một nụ cười, “Ngoài tôi ra, không có ai là cậu không làm mất lòng được cả.”

“…À,” Phương Trì cầm chén của hắn qua nhấp một ngụm trà, “Em thật sự là…tức giận, cũng không biết sao lại tức đến vậy.”

“Trời nóng mà.” Tôn Vấn Cừ dựa vào ghế, ngả dài người ra.

“Chính là anh ta nói anh ở đây, anh ta dẫn ba anh đến tìm phiền phức, cũng là anh ta nói với ba anh…. Anh ta không nói câu chơi đùa một chút kia, em cũng sẽ không giận thành như vậy,” Phương Trì cắn môi, “Em không chơi đùa.”

“Tôi biết.” Tôn Vấn Cừ giơ tay lên nhẹ nhàng nhéo cằm cậu mấy cái.

Lúc ba và Mã Lượng từ sân sau quay lại, Lý Bác Văn cả người dính bùn đất vừa khéo cũng vào sân.

“Sao, sao thế này?” Mã Lượng vừa nhìn thấy gã như vậy đã sửng sốt.

“Không sao,” Lý Bác Văn liếc mắt nhìn Phương Trì, “Tôi mới vừa…ngã xuống rãnh.”

“Rãnh?” Mã Lượng chậc một tiếng, “Nhà vệ, vệ sinh ở ngay trong nhà mà.”

“Lượng Tử!” Lý Bác Văn hơi căm tức lên giọng.

“Sân sau có nước,” Hồ Viện Viện ngoắc tay với gã, “Tôi dẫn cậu đi, gột rửa qua đi, ngã có bị thương không?”

“Không.” Lý Bác Văn ấn bụng.

Ba vẫn luôn không nói gì, Lý Bác Văn và Hồ Viện Viện đi ra sân sau rồi, ông mới nhìn chằm chằm Phương Trì: “Nó đến chỗ cái rãnh thoát nước ấy làm gì?”

“Cháu cũng không biết,” Phương Trì ngây người, “Chắc là đi tiểu?”

Ba không nói gì, Tôn Vấn Cừ nhanh chóng dời đầu sang chỗ khác, quay mặt vào tường cười vui vẻ.

“Không ăn cơm nữa,” Ba nói, “Chiều nay tôi có việc, đi đây.”

“Ăn rồi, rồi lại đi.” Mã Lượng ngăn, “Sư phụ, chẳng mấy, khi đến được chỗ con một lần.”

“Sau này còn có cơ hội,” Ba nói, “Nó không làm gì ở chỗ anh à.”

“Nó làm?” Mã Lượng nở nụ cười, “Nó chịu làm là, đã tốt rồi.”

Cha cười lạnh nhìn Mã Lượng: “Hai anh đúng thật là mặc chung một cái quần*.”

**ý chỉ đã thông đồng kỹ với nhau rồi.*

“Thật sự không, mặc nổi.” Mã Lượng nói, “Con gần đây, béo lên.”

“Đi đây.” Ba đi về hướng cổng.

Tôn Vấn Cừ đứng lên, đi theo phía sau ông ra ngoài cổng.

“Có lời muốn nói?” Ba nhìn hắn.

“Không.” Tôn Vấn Cừ nói.

“Chuyện của anh tôi không muốn quan tâm,” Ba nói, “Có điều tôi cũng muốn chờ xem, anh có thể chơi ra

được hoa gì."

"Hoa loa kèn." Tôn Vấn Cừ nói.

Lý Bác Văn từ trong sân đi ra, trên người còn ướt nước, trông mặt mày ủ ê.

"Chú Tôn," Gã đi tới, "Đi về? Chẳng dễ gì đến được một lần…"

"Anh như này rồi còn định ăn cơm nữa không," Ba liếc mắt nhìn gã, "Anh muốn tụ họp cùng hai đứa nó, các anh tìm thời gian khác."

"Vậy Vấn Cừ…" Lý Bác Văn quay mặt sang nhìn Tôn Vấn Cừ.

Tôn Vấn Cừ không lên tiếng, cũng không nhìn gã, cứ thế quay người trở lại trong sân.

Hai người Mã Lượng sau khi tiễn cha ở cổng xong, thì cùng nhau chạy về, Hồ Viện Viện chạy lại đập một cái lên lưng Phương Trì: "Trời mẹ, cháu trai lớn tôi!"

"Sao vậy…thím." Phương Trì bị cô vỗ cho sặc một cái.

"Là cháu đá Lý Bác Văn vào trong rãnh, đúng không?" Hồ Viện Viện nhìn cậu chằm chằm.

"Không," Phương Trì lắc đầu, "Chú Lượng Tử bảo anh ta đi tiểu ngã xuống mà."

"Cậu cứ, giả vờ tiếp đi." Mã Lượng chỉ cậu, rồi liếc nhìn Tôn Vấn Cừ, "Hai đứa mày đúng là không, không sợ, phiền phức to ra."

"Tao đói rồi." Tôn Vấn Cừ nói.

"Loại người như thế, hai bọn mày, cứ chờ đấy," Mã Lượng đi qua uống hai hớp trà, "Nó chắc, chắc chắn không, không để yên."

"Ăn cơm." Tôn Vấn Cừ nói.

Hồ Viện Viện đặt một phòng nhỏ ở nhà hàng bên cạnh, mấy người họ cứ thế lái thẳng xe qua.

Ngồi xuống phòng xong, Hồ Viện Viện liền bảo nhân viên phục vụ mang đồ ăn lên theo đồ đã đặt trước.

“Ăn không hết đâu,” Tôn Vấn Cừ nói, “Bớt mấy món đi.”

“Chị cũng đặt có bốn người chúng ta thôi,” Hồ Viện Viên nói, “Ông cụ không thể nào cùng chị…không, không thể ăn cơm cùng một bàn với cậu, từ đầu chị đã chẳng đặt đồ ăn cho sáu người rồi.”

“…Mày cưới vợ đúng là cưới tinh mắt.” Tôn Vấn Cừ ngạc nhiên, dựng thẳng ngón cái với Mã Lượng.

“Đó là chuyện đương nhiên.” Mã Lượng không hề khách sáo gì mà gật đầu.

Phương Trì cảm giác mình vẫn chưa lấy lại được sức, từ trưa tới giờ cậu vẫn cứ hơi lâng lâng, lúc ăn cũng là vùi đầu ăn, chẳng nói chẳng rằng một câu.

Chỉ nghe Tôn Vấn Cừ và Mã Lượng trò chuyện.

Cũng chỉ tới bây giờ, cậu mới biết quan hệ giữa Tôn Vấn Cừ với ba hắn tệ tới mức nào, cũng là tới giờ mới biết tại sao Tôn Vấn Cừ lại chuyển ra khỏi căn nhà kia, tại sao lại đến nhà ông nội ở.

Tuy rằng ở tình huống bình thường, một gã đàn ông trưởng thành 30 tuổi xích mích với gia đình cũng không có gì ghê gớm, nhưng Phương Trì vẫn bỗng chốc hơi lo lắng.

Đây không phải là người khác, mà là Tôn Vấn Cừ, là Tôn Vấn Cừ ba mươi năm đều chưa từng đi làm, chưa từng chính thức tự nuôi sống bản thân mình.

Còn rất yếu ớt.

Cơm nước xong xuôi, bọn họ trở về phòng làm việc của Mã Lượng, Tôn Vấn Cừ cùng Mã Lượng và kỹ thuật viên ở trong phòng làm việc xem máy vi tính bắt đầu bận rộn.

Phương Trì nhìn một cái liền cảm thấy không hiểu được, thế nên liền ra sân.

“Đi dạo phố với thím không?” Hồ Viện Viện nói.

“Gì ạ?” Phương Trì ngây người, phòng làm việc này tuy rằng cũng coi như hiện đại, nhưng bốn phía đều là vườn kỹ nghệ và khu khai phá, đi dạo phố cái gì?

“Đi dạo phố đi,” Hồ Viện Viện nói, “Bên cạnh có một cái làng, cũng lớn, như thị trấn ấy, có không ít quần áo đẹp…”

“Cháu không đi.” Phương Trì từ chối rất dứt khoát.

“Ui chồi!” Hồ Viện Viện nở nụ cười, “Cháu không phải là định cứ ở đây trông coi Tôn Vấn Cừ đấy chứ?”

“Vâng,” Phương Trì cũng cười, nở nụ cười mấy lần liền thu nụ cười lại, “Cháu cảm giác hôm nay cháu kích động quá.”

“Kích động? Chuyện Lý Bác Văn đi tiểu?” Hồ Viện Viện hỏi.

“Có thể nào rước thêm phiền phức cho Tôn Vấn Cừ không?” Phương Trì cau mày.

“Lúc cháu đi nhìn Lý Bác Văn đi tiểu, Tôn Vấn Cừ có cản cháu không?” Hồ Viện Viện cười nói.

“…Không, xem như là không có.” Phương Trì nói bằng giọng buồn bực.

“Vậy là không sao,” Hồ Viện Viện vỗ lên người cậu, “Vấn Cừ ấy, nhìn như thể cái gì cũng không để tâm, cái gì cũng chẳng đáng kể, thật ra trong lòng đều hiểu rõ hơn so với bất cứ ai, nếu nó không cản cháu, vậy là rõ ràng không sao cả, nó đã không thèm để ý tới, cháu còn nghĩ nhiều vậy làm gì?”

“Thật không?” Phương Trì nhìn cô.

“Nghe thím đi, đừng lo,” Hồ Viện Viện vung cánh tay lên, “Lại nói, có thể có chuyện gì được, không phải còn có thím với chú Lượng Tử của cháu đây à.”

Phương Trì cười.

Tôn Vấn Cừ từ sau khi đi vào phòng làm việc thì chưa từng ra ngoài, Phương Trì cũng không đi vào xem, vẫn luôn ngồi trong sân chơi điện thoại di động.

Hơn bốn giờ, Tôn Vấn Cừ ngáp ngắn ngáp dài đi từ trong nhà ra, điện thoại cậu sắp bị chơi hết pin tới nơi.

“Đi đi,” Tôn Vấn Cừ đi tới sờ lên mặt cậu, “Về đi.”

“Xong việc rồi à,” Phương Trì đứng lên.

“Ừ, ngày mai có thể làm đất rồi,” Tôn Vấn Cừ cười, đưa tay ra ôm lấy cổ cậu, kéo tới hôn một cái lên khóe miệng cậu, “Phải bắt đầu bận thật rồi.”

“Trời mẹ.” Hồ Viện Viện đứng bên cạnh chạy vào nhà.

“Về rồi nấu cơm ăn, hay là ra ngoài ăn?” Phương Trì ôm eo hắn.

“Về rồi làm đi,” Tôn Vấn Cừ nói, “Lâu lắm không ăn đồ cậu nấu rồi.”

“Anh không phải bảo đồ em làm ăn không ngon à.” Phương Trì nở nụ cười.

“Đúng là ăn không ngon,” Tôn Vấn Cừ chậm rãi xoay người, “Nhưng tôi chính là muốn ăn, chốc nữa mua thức ăn rồi về làm đi.”

Phương Trì nhìn Tôn Vấn Cừ, mỗi lần nhìn thấy Tôn Vấn Cừ ở trạng thái lười biếng như thể bên cạnh có cái giường sẽ ngả ngay xuống thế này, cậu sẽ cảm thấy tim đập dồn dập.

Đẹp trai.

Cậu thích lắm.

“Sao?” Thấy cậu không nói gì, Tôn Vấn Cừ liếc mắt nhìn cậu.

Phương Trì giờ mới lấy lại tinh thần: “Làm?”

Tôn Vấn Cừ đổ người ra ghế, nhìn cậu nở nụ cười: “Ôi, con trai à, giờ trong đầu cậu còn có cái gì khác nữa hả?”

“…Hẳn là phải có chứ.” Phương Trì hơi ngượng ngùng xoa mũi.

Tôn Vấn Cừ vừa lên xe liền dựa vào ghế nhắm hai mắt lại, Phương Trì cảm giác còn chưa lái đi được mười phút, hắn đã ngủ rồi.

Tối hôm nay coi như bỏ đi.

Tuy rằng cậu rất rất vô cùng cực kỳ muốn, vừa nhìn thấy tư thế Tôn Vấn Cừ ngả người ra liền muốn nhào tới vén hết lột hết áo quần hắn ra, thế nhưng… Phương Trì nhìn gò má Tôn Vấn Cừ, hôm nay có lẽ tâm trạng Tôn Vấn Cừ chẳng vui vẻ gì, còn mệt cả một buổi chiều.

Phương Trì khe khẽ thở dài, cảm giác thật sự là trong đầu mình không còn nghĩ gì khác được nữa, rõ ràng hôm nay tâm trạng mình cũng chẳng lung linh là mấy, lại còn có thể đầy đầu là tiếng thở dốc khêu gợi cùng rên rỉ khàn khàn của Tôn Vấn Cừ.

Cậu dừng xe ở bãi đậu xe siêu thị đối diện khu nhà, do dự xem nên đi mua thức ăn một mình hay là gọi

Tôn Vấn Cừ dậy.

Cứ do dự mấy giây như vậy, cậu bi ai phát hiện ra, mình vậy mà chỉ nhìn xương quai xanh của Tôn Vấn Cừ thôi đã có thể cứng được rồi.

"Mẹ nó." Phương Trì rất bi ai mà nhỏ giọng nói một câu.

"...Đến rồi à?" Tôn Vấn Cừ hơi mơ màng mở một con mắt ra.

"Ừ." Phương Trì gật đầu.

"Cậu đi mua thức ăn đi, tôi ngủ một lúc." Tôn Vấn Cừ nói.

"Ừ." Phương Trì đáp một tiếng, nhưng vẫn không nhúc nhích.

Cậu định chờ cho mình bình tĩnh lại rồi mới xuống xe, nhưng cậu đã đánh giá quá cao năng lực khống chế của mình, cậu thậm chí không cần nhìn thấy Tôn Vấn Cừ cũng không cần nghe thấy giọng hắn, chỉ cần ngửi thấy mùi thơm của sữa dừa trên người hắn thôi là có thể cờ hồng phấp phới vĩnh viễn không rủ.

Tôn Vấn Cừ nhắm mắt lại đợi nửa buổi, thấy cậu không có động tĩnh gì, liền mở mắt ra: "Không mang ví à?"

"Không phải." Phương Trì nhìn hắn.

"Vậy..." Tôn Vấn Cừ hơi dừng lại, hai mắt đi xuống, nhìn lướt qua liền nở nụ cười, dời đầu sang chỗ khác nhỏ giọng nói, "Trời ạ."

"Làm sao bây giờ." Phương Trì nói.

Tôn Vấn Cừ nở nụ cười một lúc, rồi quay đầu nhìn bốn phía: "Đỗ cũng xa xôi đấy."

"Ơ?" Phương Trì không hiểu.

"Lại đây." Tôn Vấn Cừ cong khóe miệng.

Phương Trì sững sờ gần tới mười giây: "Ở đây?"

"Có muốn không?" Tôn Vấn Cừ chậc một tiếng.

“Muốn.” Phương Trì lập tức nghiêng người tới gần.

Đây là lần đầu tiên cậu cảm nhận được, không gian nhỏ hẹp bên trong xe con bọ hợp lý vô cùng.

65. Chương 65

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Phương Trì thích tay Tôn Vấn Cừ.

Ngón tay gầy mà thon dài, đốt ngón tay rõ ràng mà không đột ngột, mạnh mẽ mà không mất đi nhu hòa.

Đôi tay này, cho dù là viết chữ, hay vẽ tranh, hay là làm gốm, hoặc là chỉ chống lên thái dương Tôn Vấn Cừ, đều sẽ khiến Phương Trì cảm thấy vô cùng đẹp đẽ.

Hoặc là như bây giờ, lướt qua lồng ngực cậu, bụng dưới, thăm dò vào trong thắt lưng quần… Vậy sẽ càng khiến cả người Phương Trì như đắm chìm trong hưng phấn, hô hấp và nhịp tim đều tùy tâm sở dục mà tự do phát huy.

Xe nhỏ cũng có điểm tốt của xe nhỏ, Phương Trì vốn cảm thấy xe con bọ quá nhỏ, không ngồi nổi, nhưng bây giờ nếu như quên đi hộp số ngăn cách, cậu chỉ cần nghiêng người qua, là có thể dính thành một cục với Tôn Vấn Cừ.

“Thật sự muốn ở bãi đỗ xe à?” Tay cậu len vào trong áo Tôn Vấn Cừ, nắm lấy lưng quần hắn, kéo xuống, sờ vào trong.

“Cậu định làm gì?” Tôn Vấn Cừ đè tay cậu lại, ghé vào tai cậu nhỏ nhẹ nói, “Cậu còn muốn làm nguyên bộ kia à?”

“Ơ?” Phương Trì nhìn hắn.

“Ơ cái gì?” Tôn Vấn Cừ hôn lên khóe miệng cậu, “Có mỗi chỗ này mà cậu định làm gì?”

“Em…” Phương Trì ngây người, hiểu ra, rồi cười, chôn mặt vào trong hõm vai hắn, “Mẹ nó, em nghĩ quá nhiều rồi.”

“Giờ chỉ có tuốt nấm thôi cũng không thỏa mãn được cậu rồi phải không?” Tay Tôn Vấn Cừ vòng ra sau lưng cậu, xoa lên thắt lưng cậu.

“Thoả mãn được,” Phương Trì cắn lên cổ hắn, thở hổn hển nói không rõ, “Chỉ cần là anh, thế nào cũng thỏa mãn được.”

Tôn Vấn Cừ cười, tay nắm nhẹ lấy.

“Ư..” Phương Trì ghé vào tai hắn hừ một tiếng.

Đây là bãi đậu xe ngoài trời, tuy rằng xe đỗ ở một bên, mà bốn phía, xe đều đỗ kín, lúc nào cũng có thể có người từ trong siêu thị đi ngang qua.

Phương Trì hơi sốt sắng, sợ bị ai đó nhìn thấy, nhưng lại có cảm giác kích thích chưa bao giờ được thể nghiệm, trời đất sáng sủa, ban ngày ban mặt, minh mục trương đảm mà làm chuyện không biết xấu hổ trong xe.

Rất kích thích.

Mỗi động tác trên tay Tôn Vấn Cừ đều như thể đang khiến cảm xúc căng thẳng kích thích lên vài lần, mỗi gẩy mỗi vạch, mỗi xoa mỗi nắm, toàn bộ đều mang theo xúc cảm rõ ràng gấp vài lần bình thường.

Chính Phương Trì cũng có thể nghe được tiếng thở dốc nặng nề của mình.

…

Một con xe cách xe bọn họ một loạt xe đột nhiên kêu một tiếng, đèn chợt nháy hai lần.

"Đệt!" Phương Trì ở bên trong hưng phấn, căng thẳng và kích thích, gằn giọng hô một tiếng, ôm Tôn Vấn Cừ cúi đầu cắn lên vai hắn.

"Bị sợ bắn à?" Tôn Vấn Cừ liếm vành tai cậu, dừng động tác lại.

"…Quá đột ngột," Phương Trì thở hổn hển thêm mấy lần rồi mới quay đầu liếc nhìn con xe đằng xa, qua nửa buổi mới nhìn thấy một người đẩy xe đẩy chậm rãi đi tới "Cách mười vạn tám ngàn dặm đã ấn điều khiển từ xa, đồ điên!"

Tôn Vấn Cừ cười đẩy cậu một cái: "Ghế sau có khăn ướt."

"Ừ," Phương Trì đưa tay ra lấy khăn ướt, rút vài tờ đưa cho Tôn Vấn Cừ, vừa thu dọn vừa nhỏ giọng thở dài: "Ai…"

"Không sướng à?" Tôn Vấn Cừ nghiêng đầu nhìn cậu.

"Sao? Không phải," Phương Trì cười, "Là sướng quá nên thở dài một hơi."

Tôn Vấn Cừ chậc một tiếng: "Tôi nhớ trước đây cậu thẹn thùng lắm mà."

"Đúng," Phương Trì thu dọn xong, liền cầm lấy ví tiền, "Cũng phải xem em cả ngày ở cùng với ai chứ, ở lâu như vậy, học xấu từ lâu rồi."

Tôn Vấn Cừ cười, ngáp một cái: "Rồi, cậu đi mua thức ăn đi, tôi ngủ một lúc."

"À," Phương Trì xuống xe, sửa sang lại quần rồi thò đầu vào xe hỏi một câu, "Muốn ăn gì?"

"Tùy." Tôn Vấn Cừ nhắm mắt lại.

"Em nói cho anh biết, nếu là người khác nói với em như thế, em sẽ cùng người ta đánh nhau luôn, anh tin không?" Phương Trì nhìn hắn.

Tôn Vấn Cừ nhắm mắt lại, nở nụ cười, cười một lúc mới nói: "Cà tím ninh*, thịt nhồi ớt xanh*, cá viên."

"…Anh cảm thấy em sẽ làm được à?" Phương Trì nói.

"Vậy thì cậu đành phải đánh nhau với tôi thôi." Tôn Vấn Cừ nói.

"Được rồi." Phương Trì chậc chậc hai tiếng, đóng cửa xe lại.

Cả một buổi chiều đều ngồi bên kia nghịch điện thoại di động, sau đó liền lái xe cả đường, Phương Trì vốn cho rằng chính mình cũng sẽ mệt mỏi, nhưng hiện giờ không hiểu tại sao, bước chân lại rất khoan khoái.

Chính cậu cũng còn hơi ngượng ngùng, người kiểu gì không biết, làm chuyện này xong còn có thể cường thân kiện thể, nâng cao tinh thần, tỉnh táo đầu óc…

Người trong siêu thị rất đông, cậu loanh quanh nửa buổi mới mua hết thức ăn Tôn Vấn Cừ chọn.

Cá viên thì dễ nói, mua ít nấm làm canh cá viên với nấm là được, cà tím ninh với ớt xanh nhồi thịt cậu hoàn toàn mù tịt, lúc mua phải hỏi mới biết nên mua nguyên liệu gì, còn làm thế nào thì, một chút manh mối cũng chẳng có.

Lúc xếp hàng thanh toán, người rất đông, Phương Trì nhìn thấy đang đứng xếp hàng phía trước phía sau đều là các bác gái lớn tuổi, cậu do dự rồi quay người lại hỏi bác gái đứng sau: "Dì ơi, dì biết làm cà tím ninh không?"

"Biết." Bác gái nhìn cậu.

"…Dì nói cho con biết xem đại loại cần làm những bước nào được không?" Phương Trì lại hỏi.

"À, cậu muốn nấu à," Bác gái nở nụ cười, "Cái này không khó…"

Có lẽ là bởi vì xếp hàng quá chán, cũng có thể là vì nhìn thấy người như Phương Trì muốn nấu ăn, cảm thấy chơi rất vui, nên mấy bác gái chị gái trước sau nghe thấy cái, ai cũng nhập hội giảng giải cách nấu ăn, mồm năm miệng mười vừa thảo luận vừa tranh cãi mà nói cho cậu xem phải làm thế nào.

Phương Trì nhân cơ hội hỏi luôn xem ớt xanh nhồi thịt làm thế nào, thế nhưng mọi người nói cũng không giống nhau lắm, Phương Trì nghe xong, hoa mắt chóng mặt cũng không biết có nhớ được hay không.

Lúc xách thức ăn ra khỏi siêu thị, một bác gái còn đuổi theo nói một câu: "Nhóc, làm cà tím ninh đừng cho nước, nếu muốn cho nước thì cho bia! Bảo đảm nấu xong thu phục được bà xã cậu!"

"Cảm ơn dì." Phương Trì cười.

Chạy chậm một mạch về cạnh xe, Tôn Vấn Cừ vẫn đang ngủ, Phương Trì mở cửa xe ra, gọi hắn một tiếng: "Bà xã!"

"Ôi," Tôn Vấn Cừ mở mắt ra, "Hù chết cha anh rồi, mua thức ăn xong rồi à?"

"Mua xong rồi," Phương Trì lên xe, ném túi ra ghế sau, "Bà xã!"

Tôn Vấn Cừ không lên tiếng, nhìn cậu.

"Làm sao thế?" Phương Trì khởi động xe.

"Không." Tôn Vấn Cừ cười nói.

Phương Trì cũng không nói gì, lái xe ra khỏi bãi đậu xe rồi, cậu nghĩ lại liền vui vẻ: "Mới vừa nãy trong siêu thị, em hỏi một đám bác gái xem phải nấu món đấy thế nào, ai cũng nghĩ là em nấu cho vợ ăn."

"Có thế mà cậu đã vui thành thế này?" Tôn Vấn Cừ quan sát cậu.

"Đúng," Phương Trì cười ha ha, "Anh là bà xã em."

Tôn Vấn Cừ ngoẹo cổ nhìn cậu, không nói gì.

"Anh không thích em nói như vậy à?" Phương Trì đột nhiên hơi căng thẳng, "Nếu anh để ý thì em sẽ không nói."

"Không, một cách gọi thôi mà, cậu còn là con trai tôi đó thôi," Tôn Vấn Cừ nhếch khóe miệng, "Hôm nào đó để bà xã đè cậu, cậu có để ý không?"

"Không để ý," Phương Trì liếc mắt nhìn hắn, nụ cười trên khóe miệng Tôn Vấn Cừ làm cậu rạo rực cả người, "Thôi, anh đừng trêu em nữa."

Tôn Vấn Cừ ngây người, hơi bất đắc dĩ quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, cười nói: "Phương Trì, tôi phục cậu thật sự."

"Anh chưa bao giờ có giai đoạn như thế à!" Phương Trì nghiêng đầu nhìn hắn, "Quần cọ một cái là cứng, đi bộ là cứng,... Thật ra em chủ yếu là vừa nghĩ tới anh liền... Em cũng không phải cố ý."

Tôn Vấn Cừ không nói lời nào, chỉ cười.

Phương Trì lái xe, cậu thích Tôn Vấn Cừ như vậy, trông thật vui vẻ, hơn nữa lại còn là vì cậu.

Ngẫm lại liền cảm thấy rất mỹ mãn, ngón tay cậu gõ lên vô lăng, hát một câu: "Anh là thuốc của em ___ thuốc xuân làm em biết lưu manh_____"

"Trời ạ." Trán Tôn Vấn Cừ dập vào trên cửa kính xe.

Im lặng hai giây sau, cả hai đều cùng lúc cười ra tiếng.

"Ôi," Tôn Vấn Cừ nở nụ cười một lúc, ngả ghế ngồi về phía sau, thở dài, "Cậu đi học rồi thì làm sao bây giờ, có khi nào không nhịn được lại đi chịch dạo người khác không."

"Sẽ không." Phương Trì trả lời rất dứt khoát.

"Cậu một ngày tuốt tám lần còn chăm chỉ hơn cả ăn cơm," Tôn Vấn Cừ nghiêng đầu nhìn cậu, "Nhịn được không?"

“Coi thường em, ” Phương Trì rất nghiêm túc nói, “Em nói cho anh biết, hôm nay em đã tính toán đường xe rồi, nếu như học đại học thể thao, ngồi tàu chưa tới hai tiếng, tính thêm cả thời gian đến ga là bốn tiếng, nếu em thật sự không nhịn được, em sẽ quay về gặp anh.”

“Cậu còn tra cả thời gian rồi?” Tôn Vấn Cừ hỏi.

“Ừ, tra rồi,” Phương Trì cười, “Em còn tra cả đường từ trường đến ga tàu, tổng cộng 17 bến, em nhớ anh thì sẽ quay lại.”

“Tôi sẽ đến gặp cậu,” Tôn Vấn Cừ đưa tay ra sờ mặt cậu, “Tôi cũng sẽ nhớ cậu mà.”

Phương Trì không lên tiếng, chân đè lên ga lỏng ra, lái xe về phía trước, nở nụ cười nửa buổi, cười liên tục đến lúc xe lái tới dưới nhà.

Cả đoạn đường nở nụ cười này, Phương Trì cảm thấy mình có lẽ đã cười hết đầu óc rồi, lúc xách thức ăn vào nhà bếp, ký ức của cậu đối với công thức nấu ăn của bác gái đã hoàn toàn lung tung beng, hơn nữa ai nói gì cũng nhớ không rõ nữa, đều xoắn hết vào nhau.

Tôn Vấn Cừ ngược lại rất yên tâm về cậu, về rồi tắm gội sạch sẽ xong liền dựa vào ghế sofa ôm Hoàng tổng xem tivi, hoàn toàn không lo lắng gì về bữa cơm tối sắp tới.

Phương Trì từ lúc bắt đầu ôn tập vẫn chưa hề đàng hoàng nấu ăn một lần, đều là nấu ít mì gì đó, đừng nói là làm mấy món không biết này, ngay cả làm đồ ăn ngày trước mình biết, cũng ngượng tay.

Giằng co trong phòng bếp gần hai tiếng, cuối cùng mới bưng đồ ăn ra để lên bàn.

“Biết không,” Tôn Vấn Cừ rửa sạch tay ngồi trước bàn nhìn thức ăn, “Cậu nấu ăn có một điểm cực kỳ giỏi.”

“Cái gì?” Phương Trì cầm bát qua múc cho hắn một bát canh, chỉ có món canh đơn giản nhất này là cậu có thể bảo đảm được mùi vị.

“Chính là nhìn có vẻ đều ăn được,” Tôn Vấn Cừ gắp một miếng cà tím bỏ vào miệng, “Cũng được.”

Phương Trì thở phào nhẹ nhõm, gắp một miếng ớt xanh nhồi thịt tự mình cắn trước: “Cái này, hình như cũng được?”

“Tôi nếm thử nào.” Tôn Vấn Cừ lại gắp một miếng ớt xanh.

Trải qua một vòng thưởng thức, Tôn Vấn Cừ cho cậu sáu mươi điểm.

“Đều ăn được đúng không?” Phương Trì cười.

“Ừ, tuy không thể nói được là ngon,” Tôn Vấn Cừ cười gật đầu, ăn một lúc liền dừng đũa, “Cậu đi học rồi, không ai nấu cơm cho tôi.”

“Em đi học rồi thì anh lại ở bên chỗ phòng làm việc à?” Phương Trì nói, “Ăn cùng bọn họ?”

“Vậy thì thà gọi thức ăn ngoài còn hơn, tay nghề của Hồ Viện Viện cũng chỉ có mì là ăn được,” Tôn Vấn Cừ chép miệng.

“Bớt ăn thức ăn ngoài đi, không có dinh dưỡng, còn dễ béo nữa.” Phương Trì nhíu mày.

“Tôi ăn thức ăn ngoài bao nhiêu năm như vậy rồi, tôi có béo đâu?” Tôn Vấn Cừ nói.

“Anh trước đây ăn thức ăn ngoài cao cấp, giờ không giống nữa,” Phương Trì hơi do dự, “Anh cũng không kiếm được tiền, cũng không ai cho anh tiền tiêu nữa, anh còn định mua thức ăn ngoài hơn trăm nữa à?”

Tôn Vấn Cừ nhìn cậu cười: “Làm sao, giờ tôi chỉ được ăn thức ăn ngoài hơn 20 đồng à?”

“20 đồng? 15 đồng đã có thịt rồi biết không?” Phương Trì gắp cho hắn ít thức ăn, “Thịt toàn mỡ, toàn là gà có xương, dầu ăn độc hại…”

“Thôi đủ rồi,” Tôn Vấn Cừ chậc một tiếng, “Còn có thể nói chuyện nữa không.”

“Anh cứ ăn cùng với chú Lượng Tử đi,” Phương Trì nói, “Em thấy công nhân bọn họ cũng cùng nhau nấu ăn, anh đưa tiền cho họ là được, dù sao cũng rẻ hơn đồ ăn ngoài, còn vệ sinh nữa, anh cũng không hút thuốc lá, trừ tiền ăn cơm tiền thuê nhà ra, cũng không tiêu pha mấy.”

“Cậu nghĩ nhiều thật đấy,” Tôn Vấn Cừ cười, nhìn cậu, “Tôi thấy bình thường cậu chi tiêu cũng có kém đâu.”

“Cũng bởi vì nghĩ nhiều nên mới có tiền để dùng, anh chưa bao giờ nghĩ à?” Phương Trì vừa ăn vừa nói, “Em bình thường chỉ sống một mình, mỗi tháng tiêu tiền thế nào, đã tiêu vào đâu, toàn bộ đều nắm chắc, có kế hoạch, nếu không thì còn phải thuê quản gia chắc.”

Tôn Vấn Cừ không nói gì, chỉ mỉm cười nhìn cậu.

“Làm sao thế?” Phương Trì hơi ngượng ngùng xoa mũi.

“Không thì cậu giúp tôi quản lý tiền nong đi, hàng tháng phát sinh hoạt phí cho tôi?” Tôn Vấn Cừ lấy ví tiền ra, rút một tấm thẻ ra, để tới trước mặt cậu, “Thế nào?”

“Hả?” Phương Trì sững sờ, “Sao lại thế?”

“Không sao cả,” Tôn Vấn Cừ nói, “Cảm thấy chơi vui.”

Phương Trì cầm thẻ lên nhìn, trầm mặc rất lâu mới ngẩng đầu nhìn hắn: “Có bao nhiêu?”

“Nhiều lắm,” Tôn Vấn Cừ chống tay lên thái dương, “Đủ cho tôi nhập cổ phần vào chỗ Lượng Tử.”

Phương Trì hơi do dự, rồi nghiêm túc bỏ thẻ vào trong ví tiền của mình: “Anh quyết định hợp tác với chú Lượng Tử rồi à?”

“Còn chưa nghĩ ra, xem tâm trạng tôi làm xong bộ đồ này đi đã,” Tôn Vấn Cừ múc bát canh từ từ uống, “Việc này mà hợp tác, rất nhiều chuyện phải xử lý.”

“Ba anh…” Phương Trì ngập ngừng, “Là muốn anh trở về giúp ông ấy à?”

“Ông ấy không cần tôi giúp, có chị cả tôi là đủ rồi.” Tôn Vấn Cừ nhìn canh, “Ông ấy chỉ muốn tôi sống theo ý ông ấy thôi.”

“Anh thích…làm đồ gốm không?” Phương Trì hỏi.

Tôn Vấn Cừ nhìn chằm chằm canh không lên tiếng.

“Ăn bát nữa không? Hôm nay anh chẳng ăn được bao nhiêu.” Phương Trì đổi đề tài.

“Không nghĩ tới.” Tôn Vấn Cừ nói.

“A?” Phương Trì ngây người.

“Tôi có thích làm đồ gốm hay không,” Tôn Vấn Cừ nói, “Tôi không nghĩ tới, chỉ nghĩ tới có ghét làm đồ gốm không.”

“Có ghét không?” Phương Trì hỏi.

“…Rất ghét.” Tôn Vấn Cừ uống cạn canh trong bát, cầm bát đưa tới bên tay cậu.

“Em, em rất thích…nhìn anh làm đồ gốm,” Phương Trì vừa xúc cơm cho hắn vừa nói, “Lúc anh làm đồ gốm rất… không biết phải nói thế nào, chính là rất… gợi cảm.”

Tôn Vấn Cừ nhìn cậu.

Phương Trì nghĩ lại liền nở nụ cười: “Em không có ý đó, gợi cảm này không phải là gợi cảm em muốn làm chuyện kia.”

“Phương Trì, cậu hết thuốc chữa thật rồi.” Tôn Vấn Cừ nói.

“Em thật sự không có ý đó!” Phương Trì hơi sốt sắng.

“Nếu cậu không nói cậu không có ý đó, tôi căn bản cũng không nghĩ theo hướng đó.” Tôn Vấn Cừ nói.

"…Ăn cơm đi," Phương Trì cầm bát đưa tới trước mặt hắn, "Ăn nhanh đi, đừng nói nữa."

Bởi vì thời gian nấu ăn quá dài, ăn cơm xong trò chuyện linh tinh một lúc, đã hơn mười giờ rồi, Tôn Vấn Cừ hôm nay có lẽ đã mệt rồi, cứ thế vào phòng ngủ luôn.

Phương Trì tắm xong vào phòng, hắn đang quấn chăn vuốt lông cho Hoàng tổng

"Sang một bên đi." Phương Trì lên giường, nhấc Hoàng tổng đang quấn giữa hai người bỏ sang bên gối Tôn Vấn Cừ.

Hoàng tổng rất không hài lòng mà giãy dụa định bò trở về chỗ cũ, Phương Trì vô cùng nhanh chóng chiếm lấy địa bàn, sau đó ôm chặt lấy Tôn Vấn Cừ.

Hoàng tổng đạp đầu cậu đi lại mấy vòng, cuối cùng cuộn mình trên đỉnh đầu hai người.

"Ngủ đi." Phương Trì có cảm giác vui vẻ như vừa đánh thắng trận, chân kẹp lấy chân Tôn Vấn Cừ xoa xoa.

"Ngày mai cậu định đến câu lạc bộ à?" Tôn Vấn Cừ sờ lên chân cậu.

"Ừ, đến một chuyến." Phương Trì gật đầu, "Em định hỏi thử xem sau khi đi học rồi, câu lạc bộ có huấn luyện gì không, chỗ bọn họ cũng có chi nhánh ở bên kia, xem có thể đến thẳng luôn không."

"Ngày mai để tôi điền nguyện vọng cho cậu đi," Tôn Vấn Cừ nói, "Cậu có ý kiến gì không?"

"Không có." Phương Trì trả lời rất dứt khoát.

"…Đều để tôi điền hết." Tôn Vấn Cừ quay mặt sang nhìn cậu.

"Ừ." Phương Trì cười.

"Cậu cũng tin tôi quá rồi." Tôn Vấn Cừ nói.

"Tin được, anh cũng tin được em đó thôi, thẻ cũng đưa cho em rồi," Phương Trì suy nghĩ, "Hôm nay lúc em ra ngoài cùng Lý Bác Văn anh cũng không cản em lại."

"Thế cũng được tính là tin?" Tôn Vấn Cừ cười.

"Tính chứ, anh cũng không sợ em đánh cho anh ta tàn phế luôn à." Phương Trì nói.

"Cậu làm việc có chừng mực, chuyện này đúng là tôi tin được," Tôn Vấn Cừ nói, "Anh ta có đánh trả không?

"Anh ta lấy đâu ra cơ hội đánh trả," Phương Trì nói rất khinh thường, "Em thấy người này cũng chơi bên ngoài suốt, còn tưởng là có tài lắm, em đoán có khi ngay cả anh anh ta cũng chẳng đánh lại được."

"Cái gì mà ngay cả tôi cũng không đánh lại được." Tôn Vấn Cừ nở nụ cười.

"Dùng từ không đúng, thể lực của anh…tốt lắm, lúc hai chúng ta làm, anh…" Phương Trì nói xong liền không hiểu sao hơi hưng phấn, cái chỗ nào đó đang dán lên người Tôn Vấn Cừ lại hơi rục rịch, cậu thở dài, "Ôi đệt, em cảm giác đời này em coi như xong rồi."

Tôn Vấn Cừ không nói gì, cười đến mức cả người đều run lên.

Phương Trì chậc một tiếng che lại miệng hắn, ôm hắn nửa buổi không cử động, sau một lúc mới kéo đề tài trở lại: "Này, em hôm nay làm như vậy thật sự không sao chứ? Em cảm thấy ba anh đã xếp em vào thành phần lưu manh đầu đường rồi."

"Ông ấy có xếp cậu vào thành phần vừa mãn hạn tù được phóng thích cũng không sao cả," Tôn Vấn Cừ ngáp, "Không liên quan gì đến chúng ta."

"Tôn Vấn Cừ." Phương Trì ghé vào tai hắn gọi rất nhẹ một tiếng.

"Ừ." Tôn Vấn Cừ đáp.

"Em thật sự, cực kỳ cực kỳ vô cùng vô cùng thích anh," Phương Trì nói, "Anh cảm nhận được không?"

"Được," Tôn Vấn Cừ quay đầu lại hôn một cái lên miệng cậu, "Tôi cảm giác cậu chỉ thiếu điều lấy cái bao tải nhét tôi vào, ngày nào cũng vác trên lưng thôi."

Phương Trì nhắm mắt lại nở nụ cười.

Vốn là mùa hè này, kế hoạch của Phương Trì là cố gắng ở nhà nấu cơm nhiều cho Tôn Vấn Cừ một chút, tuy là tay nghề nấu nướng của cậu cũng chẳng ra gì.

Có điều, kế hoạch này không thể nào thực hiện được, cậu không ngờ Tôn Vấn Cừ lại bận đến vậy.

Tôn Vấn Cừ giúp cậu điền nguyện vọng xong, liền bắt đầu làm bộ đồ gốm kia.

Việc này vừa bắt tay vào làm một cái, Tôn Vấn Cừ đã bận bịu tới mức chẳng thấy bóng, sáng sớm ra khỏi nhà, tối muộn trở về, ngày nào cũng mặt mày uể oải.

Phương Trì cũng rất bận rộn, ngoài huấn luyện ra, thì chính là nhận việc dẫn đường, chuyến nào qua đêm mà không phải về trong thôn, cậu sẽ không nhận, chỉ nhận đi về trong ngày.

Ngày nào cậu cũng đi đón Tôn Vấn Cừ, tuy Tôn Vấn Cừ không mệt đến nỗi không lái nổi xe, nhưng cậu vẫn cố gắng ngày nào cũng tới đón.

Không riêng vì xót Tôn Vấn Cừ, cũng còn có nguyên nhân là hưởng thụ quá trình này.

Đúng, rất hưởng thụ.

Ngày nào cũng lái xe đưa Tôn Vấn Cừ tới, rồi lại đón về.

Rất có ý nghĩa, rất…hạnh phúc.

Rất đã.

Phương Trì chưa từng yêu ai, cũng không tưởng tượng xem yêu một người là cảm giác thế nào, nhưng trạng thái như bây giờ, chính là đang yêu.

Có thời gian một cái sẽ nhớ tới người nọ, vừa có được hai phút rảnh rỗi là muốn gọi điện thoại.

Cảm giác này, có thể lấp đầy một người.

Lúc Tiếu Nhất Minh đến câu lạc bộ tìm cậu chơi, không nhịn được mà nói một câu: "Mặt mày tươi cười rạng rỡ thế này, không biết còn tưởng mày đi tiêm trắng."

"Được chưa?" Mã Lượng nhìn mấy cái lọ vừa nung ra.

"Màu sắc không được," Tôn Vấn Cừ nhìn chằm chằm cái lọ, "Nhiệt độ không đúng."

"Thấp à?" Mã Lượng hỏi.

"Ừ," Tôn Vấn Cừ lấy điện thoại ra nhìn giờ, "Mai nung một lần nữa đi."

"Hôm nay vậy mà, mà giờ này còn, còn chưa gọi, điện?" Mã Lượng cười hỏi.

"Sáng nay cậu ấy bảo đi chơi cùng bạn học." Tôn Vấn Cừ nói.

"Cái cậu mà thích, thích cậu ta à?" Mã Lượng lập tức hỏi.

"Ừ," Tôn Vấn Cừ vui vẻ, "Sao mà phải nhấn mạnh cả cái này nữa?"

"Tao nói cho mày biết, Phương Trì cực, cực kỳ khiến người ta thích, đẹp trai, sáng sủa, kiểu người năng động," Mã Lượng nói, "Đừng, không để, ý quá."

"Tao để ý thật," Tôn Vấn Cừ phủi đất bám trên quần, "Bây giờ cậu ấy đang ở giai đoạn ngoài tao ra thấy ai cũng không phải người, qua giai đoạn này rồi tao căng thẳng cũng được."

Gần đến giờ, Tôn Vấn Cừ đang định gọi điện thoại cho Phương Trì hỏi xem lúc nào cậu lại đây, điện thoại di động đã vang lên, Phương Trì gọi điện tới.

Hắn nghe điện thoại: "Cậu…"

Còn chưa nói ra hết đã bị ngắt lời, Phương Trì gào thét bên đầu kia điện thoại một câu: "Ba ơi!"

"Làm sao thế này?" Tôn Vấn Cừ hơi buồn cười.

“Em mới ra khỏi trường xong!” Phương Trì nói, “Anh đoán xem em đến trường làm gì!”

“Nhận thông báo?” Tôn Vấn Cừ nhíu mày.

“Đúng!” Phương Trì nở nụ cười, “Đúng rồi! Em nhận được thông báo rồi! Nhận được rồi! Anh chờ em! Em đến đón anh ngay!”

“Được.” Tôn Vấn Cừ cười đáp một tiếng.

“Còn một chuyện nữa,” Phương Trì nói to xong câu kia liền hạ nhỏ giọng, rất nhỏ nhẹ mà nói, “Tối nay em mặc kệ anh có mệt hay không.”

---

*cà tím ninh:

*ớt xanh nhồi thịt:

66. Chương 66

Đêm đã khuya, Hoàng tổng lại chưa ngủ.

Ngồi ngay ngắn trên tủ đầu giường, ôm đuôi mình, chóp đuôi dựng thẳng, mặt mày nghiêm túc nhìn về phía giường.

"Ưm," Tôn Vấn Cừ nhắm hai mắt, cau mày, rên rỉ một tiếng rất thấp.

Phương Trì ấn lại vai hắn, thở hổn hển, lúc nghe thấy tiếng của hắn liền nắm lấy lọ bôi trơn để bên cạnh điện thoại, ném tới tường.

Cái lọ chuẩn xác đập lên công tắc bật đèn bên cạnh tủ quần áo.

Đèn trong phòng ngủ sáng lên.

"Mẹ kiếp," Tôn Vấn Cừ nhấc tay lên che lại hai mắt mình, "Cậu…"

“Em muốn nhìn,” Phương Trì vặn tay hắn ra, cầm lấy tay hắn đặt lên đỉnh đầu, mạnh mẽ va vào, “Dáng vẻ anh lúc này.”

“…Nghịch tử.” Tôn Vấn Cừ nhíu mày, hông ưỡn theo xung kích của Phương Trì.

Phương Trì cảm thấy toàn bộ da mặt mình ngay giờ phút này đã dồn hết lên mặt, kiểu gì cũng phải đến tám lớp, mà cũng chẳng thể ngăn được ngọn lửa đốt ra từ trong thân thể cậu.

Cậu nhìn lên mặt Tôn Vấn Cừ, cảm giác tầm mắt mình cũng đã bị thiêu đến hơi mơ hồ, nhưng cậu vẫn nhìn chăm chú, muốn nhìn thật rõ khuôn mặt Tôn Vấn Cừ đang nhíu mày, mắt hơi lim dim, thở dốc rên rỉ dưới tiến công của mình, muốn nhìn rõ thân thể hắn rung động, rồi dần dần căng thẳng, bên dưới va chạm của mình.

Nháy mắt cuối cùng là cảm thụ thế nào, cậu cũng không nói rõ được, như dòng điện xẹt qua bụng lúc ngồi tàu lượn lao xuống từ điểm cao nhất, cũng giống như lúc lông chim mơn trớn qua da dẻ mang theo run rẩy hết lần này tới lần khác.

Cậu cúi đầu hôn lên môi Tôn Vấn Cừ, nghe thấy tiếng rên rỉ khàn khàn từ trong dây dưa nơi đầu lưỡi truyền vào thân thể cậu.

Thanh âm này chậm rãi vang vọng bên trong thân thể, mang theo gợn sóng, cuối cùng dần dần bình phục lại từ trong vui sướng đang tràn trề dâng trào.

Hoàng tổng ngồi trên tủ đầu giường nhỏ giọng meo một tiếng, nhảy xuống đất, vểnh đuôi, bước chân nhẹ nhàng gánh lấy thân thể tròn ùng ục của mình ra khỏi phòng ngủ.

“A.” Phương Trì vẫn đang đè trên người Tôn Vấn Cừ, nghe hô hấp của mình qua nửa ngày mới bình ổn trở lại.

“Tôi định viết bài văn.” Tôn Vấn Cừ đẩy cậu hai lần không đẩy nổi, cánh tay dang ra bên cạnh.

“Hả?” Phương Trì nghiêng đầu, chóp mũi nhẹ nhàng cọ trên cổ hắn.

“Bàn luận về nguyên nhân động dục của thanh thiếu niên,” Tôn Vấn Cừ nói, “Tiêu đề phụ: Chó hoang không được cho ăn no.”

“No rồi.” Phương Trì nói bằng giọng buồn bực, rồi lại cười hai tiếng.

“Đó là bữa tối thêm cả bữa khuya,” Tôn Vấn Cừ nói, “May là cậu chỉ đỗ một trường đại học phổ thông hạng một thôi, cậu mà đỗ được 985, 211* chắc tôi phải bỏ nhà ra đi mất.”

**985, 211: 985 và 211 được dùng để nhắc tới các trường đại học trọng điểm quốc gia. Dự án 985 và dự án 211 là dự án xây dựng các trường học có tiêu chuẩn quốc tế. 985 là 39 trường đại học trọng điểm được chọn vào tháng 5 năm 1998; còn 211 là 100 trường đại học trọng điểm của thế kỷ 21.*

"Lão đàn ông." Phương Trì tặc lưỡi.

"Xuống đi," Tôn Vấn Cừ cũng tặc lưỡi, "Lão đàn ông không khiêng nổi cậu, còn sợ tôi béo, sao cậu không lấy cái cân cân thử xem mình nặng bao nhiêu."

"Không tới 150 đâu, hôm qua vừa cân ở câu lạc bộ xong," Phương Trì trở mình xuống từ trên người hắn, cầm khăn ướt chậm rãi lau người cho hắn, "Anh tắm không?"

"Không tắm, một buổi tối tắm ba lần có mà rách da," Tôn Vấn Cừ kéo chăn trùm lên nhắm hai mắt lại, "Tôi muốn đi ngủ."

"Em đi xối người." Phương Trì nhảy xuống giường, kéo ga trải giường lại.

"Còn muốn nữa thì tự mình tuốt đi rồi hẵng lên giường!" Tôn Vấn Cừ vùi mặt vào trong chăn hô một tiếng.

"Đã bảo là ăn no rồi mà." Phương Trì chạy vào buồng tắm.

Lấy được thông báo rồi, một chút áp lực cuối cùng trong lòng Phương Trì cũng đã rời đi, ngày nào cũng cảm thấy bước chân mình như thể nhảy lên.

Thông báo của Tiếu Nhất Minh cũng đã lấy được, Phương Trì còn mất công đến trung tâm máy vi tính một chuyến, nhìn thử thông báo xịn xò của Tiếu Nhất Minh.

Hai người bọn họ ở cùng một nơi, có điều trường học cũng cách nhau mười vạn tám ngàn dặm, Phương Trì cầm bản đồ nghiên cứu, nếu tính cả chờ xe, hai người bọn họ muốn gặp nhau một lần cũng gần bằng cậu về nhà một chuyến.

"Chuyện học phí mày giải quyết thế nào?" Phương Trì hỏi cậu.

"Hỏi mượn anh tao một ít," Tiếu Nhất Minh nói, "Thêm vào lương hai tháng này nữa, tính cả tiền tiết kiệm trước đây, cũng gần đủ, trước tiên tìm thêm việc gì đó làm nữa là được."

"Không đủ thì nói với tao." Phương Trì nhìn cậu, "Chỗ tao vẫn có, thật, cho mày rồi cũng vẫn còn."

"Biết rồi, thần tài." Tiếu Nhất Minh cười.

“Thời gian hai đứa mình đến nhập học cũng không khác lắm, đi cùng nhau luôn.” Phương Trì nói.

“Chú Tôn lái xe đưa mày đến à?” Tiếu Nhất Minh suy nghĩ.

“Ừ,” Phương Trì nói, “Đưa thêm mày cũng được.”

“Không được,” Tiếu Nhất Minh suy nghĩ liền nở nụ cười, “Trên đường không tiện.”

“Cái gì mà không tiệ…”Phương Trì nói được nửa thì hiểu được, “Đệt, không đến mức đó!”

“Tao cảm giác đến mức đấy, tự tao ngồi tàu đi,” Tiếu Nhất Minh cười, “Cũng không bao xa, còn nhanh hơn lái xe.”

Phương Trì tặc lưỡi.

Hàn huyên với Tiếu Nhất Minh ở trung tâm máy tính một lúc, Phương Trì đi ra, gọi xe đến chỗ Phương Ảnh.

Phương Ảnh lại chuyển nhà, vẫn là khu nhà cũ kỹ, không có văn phòng bất động sản, vừa vào cổng khu nhà, Phương Trì đã nhìn thấy mấy phòng bài.

Cậu nhíu mày.

Theo địa chỉ Phương Ảnh đưa cho, cậu tìm được nhà Phương Ảnh thuê, nhưng lúc gõ cửa, mở cửa chỉ có Tiểu Quả ở nhà, nói là Phương Ảnh ra ngoài rồi.

“Đánh bài à?” Phương Trì hỏi Tiểu Quả.

“Chắc là thế,” Tiểu Quả ngước đầu lên, “Cậu, cậu ăn chưa?”

“Cháu chưa ăn à?” Phương Trì hỏi.

“Vâng.” Tiểu Quả cười hơi ngượng ngùng.

“Đi, cậu dẫn cháu đi ăn đã.” Phương Trì kéo Tiểu Quả ra ngoài.

Phương Trì dẫn Tiểu Quả ra ngoài ăn bữa cơm, Tiểu Quả ăn rất nhiều, ăn xong vẫn luôn ợ, Phương Trì thấy con bé có hơi buồn.

Vốn là định dẫn con bé đi mua thêm ít đồ ăn vặt, mà Tiểu Quả chắc là ăn nhiều quá, đi chưa bao xa đã vội vã phải về nhà đi vệ sinh, Phương Trì đành phải dẫn con bé trở lại.

"Cậu à, mẹ cháu chắc là đang đánh bài ở tòa số 4 đó, tầng hai, cái phòng mà không có treo biển hiệu gì ấy." Tiểu Quả vừa chạy vào nhà vệ sinh vừa nói to với cậu.

"Biết rồi." Phương Trì đáp một tiếng.

Tiểu Quả vẫn hiểu rất rõ mẹ con bé, Phương Trì nhìn thấy Phương Ảnh đang vừa ăn cơm hộp vừa nhìn người khác đánh bài trong căn phòng bài con bé chỉ.

Phương Ảnh giãy dụa bị cậu kéo ra ngoài, có hơi khó chịu: "Gọi điện thoại không được à, chị cũng có chạy đâu, dã man thế!"

"Đi lấy tiền." Phương Trì nói.

"Đi thì đi," Phương Ảnh vừa đi đường vừa vẩy tay, "Này, Tiểu Trì, em lấy được thông báo chưa?"

"Lấy rồi." Phương Trì trả lời.

"A, là trường nào?" Phương Ảnh quay đầu lại nhìn cậu, "Biết ngay em trai chị thể nào cũng thi đậu mà!"

"Đại học thể thao." Phương Trì nói.

"Tốt quá! Là học leo núi à? Có khoa leo núi không?" Phương Ảnh lại hỏi.

"Chị bây giờ đánh bài rồi không quan tâm cả cho Tiểu Quả ăn cơm à?" Phương Trì không hề trả lời câu hỏi của cô.

"...À, chị định về ngay rồi," Phương Ảnh hơi lúng túng, "Trong nhà còn có bánh quy mà."

Phương Trì chẳng muốn nói gì nữa, nhìn thấy cây ATM liền đẩy Phương Ảnh qua, "Lấy tiền nhanh đi."

"Ai..." Phương Ảnh cau mày rất miễn cưỡng cắm thẻ vào, "Chị đã hai tháng nay không nhập tài khoản rồi...lần này không lấy được một vạn đâu?"

"Chuyển khoản." Phương Trì nói.

Phương Ảnh thở dài, ấn chuyển khoản, Phương Trì đi qua nhập số thẻ mình vào, sau đó cũng điền số tiền vào, lúc chuyển cậu cũng hơi lo lắng, sợ số dư trong thẻ không đủ.

Thuận lợi chuyển tiền rồi, Phương Trì mới quay đầu nhìn Phương Ảnh: "Xong."

"Tiền chị cũng hết luôn." Phương Ảnh bỏ lại thẻ vào túi, rồi thở dài.

"Đi làm đi," Phương Trì nhìn cô, "Tự chị sống không giống người rồi, còn bắt Tiểu Quả sống không bình thường nữa, chị thế này thì thà tặng con bé cho người khác đi."

"Có rắm, Phương Trì, em nói gì đấy!" Phương Ảnh nhíu mày.

"Nói chị đấy." Phương Trì nhìn cô, quay người đến ven đường gọi một con xe lại.

Phương Trì vốn cảm thấy cả mùa hè này chẳng có chuyện gì, không cần làm bài tập, không cần nghĩ tới vào học, chỉ dài dằng dặc.

Nhưng bởi vì có Tôn Vấn Cừ, thêm vào vừa khai giảng lại phải tách ra, mùa hè này làm cho Phương Trì cảm thấy thời gian quả thực trôi nhanh như tên bắn, có gào khóc túm lại cũng chẳng túm nổi, cứ như vậy mà trôi tuột qua.

Cả kỳ nghỉ hè đều đang làm gì đó... Phương Trì tổng kết lại, còn rất bận, ăn cơm với bạn học, huấn luyện, nhận việc, xem Tôn Vấn Cừ nung đồ gốm, lăn qua lăn lại trên giường.

Nếu nói có ấn tượng sâu sắc nhất, có lẽ cũng chính là chuyện cuối cùng, vừa nghĩ tới đến trường học rồi cậu chỉ có thể ngày nào cũng nằm trên cái giường một mét hai tuốt nấm, cậu lại không nhịn được buổi tối phải dằn vặt Tôn Vấn Cừ một phen.

Bàn luận về nguyên nhân động dục của thanh thiếu niên?

Dù sao thì nguyên nhân của cậu cũng chính là Tôn Vấn Cừ, trước lúc có cái lão đàn ông yếu ớt này, cậu có khi mấy ngày mới tuốt một lần.

Có điều, nói tới yếu ớt, Phương Trì cảm thấy Tôn Vấn Cừ một khi đã bắt tay vào làm việc, sẽ không yếu ớt nữa.

Việc nung đồ gốm rất khổ cực, nhất là mùa hè, vừa bẩn vừa nóng vừa mệt, mà con rắn cách xa máy điều hòa 20 độ liền không sống nổi như Tôn Vấn Cừ, ấy vậy mà lại có thể bận một lần là bận luôn mấy tiếng.

Phương Trì có lúc nhìn thấy hắn đổ mồ hôi đầy mặt, đều có hơi hoảng hốt, cảm giác như đây là một Tôn

Vấn Cừ khác.

Đương nhiên, cho dù là Tôn Vấn Cừ ở trạng thái nào, cậu cũng thích đến mức vừa nghĩ tới là muốn mỉm cười, rồi nghĩ tới sắp phải đi nhập học ngay rồi, lập tức lại phiền muộn trong lòng.

Mấy ngày trước lúc đến trường, cậu về nhà chơi hai ngày, ở bên ông bà nội, chỉ có hai ngày không gặp Tôn Vấn Cừ thôi, cậu đã hơi không chịu nổi, ngày nào cũng đi sau ông nội, không ngừng nói chuyện, tự ngắt lời mình, không thì dẫn Tiểu Tử vào núi, chạy một mạch mấy tiếng.

Nếu không, chỉ dừng lại một cái thôi, cậu sẽ không nhịn được mà muốn gọi điện cho Tôn Vấn Cừ.

Lúc về lại thành phố liền mong được gặp Tôn Vấn Cừ ngay lập tức, gấp đến mức không chịu nổi, lại vừa cam lòng không được ở bên ông bà, cảm giác này quả thực làm cho cả người đều khó chịu.

Cũng chỉ ở những lúc như vậy, cậu mới có thể ngẩng đầu lên từ trong tình cảm điên cuồng dành cho Tôn Vấn Cừ, đột nhiên nhớ ra mình còn có một bước chưa bước qua được, đã chú định sẽ khiến cậu càng khó chịu hơn.

"Hôm nay ngủ sớm đi," Tôn Vấn Cừ mở vali hành lý Phương Trì đã chuẩn bị xong ra nhìn qua, "Ngày mai tới trường học chắc là sẽ bận lắm."

"Anh nói với chú Lượng Tử đi bao lâu chưa?" Phương Trì hỏi.

"Chưa nói,"Tôn Vấn Cừ nhìn cậu, "Sao thế?"

"Nếu không thì anh ở lại thêm hai ngày đi," Phương Trì do dự, "Đến lúc bọn em tập quân sự thì đi?"

Tôn Vấn Cừ nở nụ cười: "Sao cậu không nói luôn là bảo Lượng Tử xây cái lò bên trường các cậu đi, tôi ở đó nung đồ gốm là được?"

"Vậy là tốt nhất." Phương Trì chặc một tiếng.

"Tôi chỉ ở hai ngày thôi," Tôn Vấn Cừ đi tới trước mặt cậu, ôm lấy cậu, "Cậu tập quân sự rồi, khai giảng xong phải làm quen nữa, rất bận, đi sẽ không nỡ như vậy nữa…. với lại nửa tháng nữa cũng là quốc khánh rồi."

"Nửa tháng kia mà." Phương Trì thở dài.

Đêm đó, Phương Trì không tài nào ngủ ngon được, chẳng hề làm gì cả, chỉ ôm chặt dính sát vào Tôn Vấn Cừ.

“Không thở nổi nữa rồi.” Nửa đêm, Tôn Vấn Cừ nói một câu.

“Mặc kệ.” Phương Trì ôm hắn không hề thả lỏng.

“Cậu đáng ghét quá đi.” Tôn Vấn Cừ mơ mơ màng màng cười.

“Ghét thì ghét, ghét cũng chẳng sao,” Phương Trì nói bằng giọng buồn bực, “Em cảm thấy anh không thích em.”

“Cậu muốn đánh nhau đấy à.” Tôn Vấn Cừ nói.

“Em cảm thấy anh thích em không đủ.” Phương Trì siết chặt cánh tay.

Trong giọng nói Tôn Vấn Cừ mang theo giọng mũi: “Sao lại nói như thế?”

“Không biết,” Phương Trì dùng răng nhẹ nhàng cọ hai lần lên vai hắn, “Anh không luyến tiếc như em.”

“Phương Trì,” Tôn Vấn Cừ gỡ bỏ tay cậu ra, giãy dụa trở mình, mặt đối mặt nhìn cậu, ngón tay sờ từ chóp mũi cậu tới trên môi, nhẹ nhàng gảy một cái, “Tôi, một lão đàn ông 30 tuổi trong lời cậu.”

“Lão đàn ông.” Phương Trì nói.

“Tôi sẽ không treo hết mọi thứ lên mặt, tôi nhớ cậu, muốn đè cậu hay là muốn bị cậu đè,” Tôn Vấn Cừ cong khóe miệng, “Tôi cũng sẽ không nói hết ra.”

“Anh muốn đè em cũng có thể nói,” Phương Trì nói, “Em cũng không để ý chuyện này.”

“Giờ tôi lười động đậy,” Tôn Vấn Cừ hôn một cái lên chóp mũi cậu, “Tôi nói cho cậu biết, chỉ cái kiểu không thèm quan tâm tôi có mệt hay không, một ngày tám mươi lần…”

“Cộng lại hết cũng không đến tám mươi lần được chứ?” Phương Trì mở mắt đang nhắm hờ ra.

“…Biện pháp tu từ nói quá, hiểu không, cậu mà học khối xã hội chắc chắn năm nay thi trượt,” Tôn Vấn Cừ thở dài, “Chỉ cậu như vậy, nếu tôi không thích cậu, sớm đã bảo cậu cút xéo, có bao xa cút bấy xa.”

“Anh không muốn à?” Phương Trì lập tức căng thẳng, “Là em quá khát khao à?”

Tôn Vấn Cừ nhìn cậu, qua một lúc liền cười ra tiếng: “Mịe, tôi đang buồn ngủ cũng bị cậu làm buồn cười

cho hết buồn ngủ luôn."

"Đó là cái gì?" Phương Trì vẫn không yên lòng mà truy hỏi.

"Nếu mà là cậu, tôi đều không cảm thấy gì cả," Tôn Vấn Cừ nhẹ giọng nói, "Cậu vừa dính người vừa đói khát, tôi cũng không cảm thấy gì, bởi vì tôi thích cậu, bộ dạng cậu như chó hoang không được ăn no tôi còn cảm thấy rất…hay."

"…À." Phương Trì thở phào nhẹ nhõm, trầm mặc một lúc rồi nhích lại gần trước mắt hắn, "Vậy anh nói đi."

"Nói gì?" Tôn Vấn Cừ hỏi.

"Nói là anh rất thích Phương Trì, thích vô cùng, ngoài Phương Trì ra, người khác anh đều không muốn nhìn." Phương Trì nói.

Tôn Vấn Cừ cười, thở dài: "Anh rất thích Phương Trì, thích vô cùng, ngoài Phương Trì ra, người khác anh đều lười liếc mắt nhìn."

"Ừ," Phương Trì cười, "Em biết rồi."

Lúc xuất phát đi trường học nhập học, hai người bọn họ không lái xe con bọ, lái một con xe Cayenne không biết Mã Lượng mượn được từ đâu tới.

"Sao lại phải đi xe này?" Phương Trì lên xe.

"Xe, xe sang, chắc chắn, đi có mặt mũi hơn, lái xe con, con bọ qua, bạn học cậu ta đều không nhìn ra được." Tôn Vấn Cừ học theo giọng điệu của Mã Lượng nói, "Xe kia, nhỏ quá."

Phương Trì cười vui vẻ: "Thần kinh, chính là bảo đi xe này cho dễ làm màu chứ gì."

"Đúng," Tôn Vấn Cừ gật đầu, "Chú Lượng Tử nhà cậu cực kỳ am hiểu giúp đỡ người khác làm màu, nỗ lực tận dụng ngay ngày đầu tiên khai giảng đã để cậu bị người khác ghét."

Phương Trì nở nụ cười nửa buổi.

Lái xe đi đường cao tốc qua, lâu hơn ngồi tàu hai tiếng, nhưng Phương Trì rất hài lòng, lái trên đường hẳn mười tiếng tám tiếng là tốt nhất.

Mỗi lúc đi qua một trạm nghỉ chân, Phương Trì đều sẽ chỉ vào bảng hiệu nói: "Trạm nghỉ kìa, đi vào đi, em

đi tiểu."

Lần thứ tư nói ra, Tôn Vấn Cừ chưa đi vào: "Cậu đái nhiều vậy, có khi là gần đây bị thận hư rồi."

"Em chỉ muốn chậm lại một chút thôi," Phương Trì chặc một tiếng, rồi đập đập lên đũng quần mình, "Còn khỏe lắm, làm sao mà thận hư được."

"Thận ở bên trên," Tôn Vấn Cừ nói, "Chỗ đấy là họa mi."

Phương Trì há hốc miệng không nói nên lời, qua một lúc mới cười hô to: "A!"

Tuy rằng cả đoạn đường Phương Trì đều đang rề rà kéo dài thời gian, mà qua trưa, xe vẫn lái tới trường học.

"Náo nhiệt thật." Tôn Vấn Cừ lúc lái xe vào trong trường liền nói một câu.

"Ừ," Phương Trì nhìn ra ngoài cửa sổ, đủ loại tranh chữ băng rôn hoan nghênh sinh viên năm nhất từ thật xa đã thấy được, "Khuôn viên trường có vẻ rộng lắm."

"Cậu không phải đến cả đường xe bus cũng tra rồi à, lại không tìm hiểu tư liệu trường học?" Tôn Vấn Cừ cười.

"Nếu anh mà ở cùng trong một trường với em, em nhất định sẽ thuộc cả bản đồ cảnh thực trường học luôn," Phương Trì nói, "Em là vì tính thời gian về nhà thăm anh nên mới mất thời gian đi tìm hiểu chứ."

Tôn Vấn Cừ cười, vỗ vỗ lên đùi cậu.

Xe dừng rồi, Phương Trì mới vừa bước từ trên xe xuống, thì đã có sinh viên lớp lớn lại đây, chỉ dẫn nơi đăng ký nhập học của chuyên ngành bọn họ.

"A, vừa khéo," Một cô gái nhìn qua bên cạnh, gọi người đang đạp xe đạp qua, "Trình Mạc!"

Chàng trai đạp xe dừng lại, quay đầu nhìn về hướng này.

"Đây là sinh viên mới khoa các cậu, cậu dẫn tới đi." Cô gái nói.

"Được," Chàng trai tên Trình Mạc liếc mắt nhìn Phương Trì một cái, rồi nghiêng đầu, "Bên này."

Chỗ nhập học cho sinh viên mới cũng không xa, Phương Trì và Tôn Vấn Cừ đi theo sau Trình Mạc đi bộ về hướng kia.

"Đồ mang đủ rồi đúng không," Trình Mạc ngồi trên xe đạp, chân chống đất chốc lại trượt một cái tiến về phía trước, "Chứng minh thư, thông báo trúng tuyển, giấy chứng thi các thứ, chốc nữa cần dùng."

"Mang đủ rồi." Phương Trì nói.

"Tên gì?" Trình Mạc quay đầu lại nhìn cậu.

"Phương Trì." Phương Trì trả lời.

Ánh mắt Trình Mạc liền dời sang người Tôn Vấn Cừ: "Anh cậu à?"

"…Ừ." Phương Trì gật đầu, cậu vẫn luôn không yên tâm hết nhìn đông lại nhìn tây, suýt nữa nói trôi chảy một câu đây là bạn trai tôi.

"Chào anh." Trình Mạc nói với Tôn Vấn Cừ.

"Chào cậu." Tôn Vấn Cừ cười.

Trình Mạc quay đầu trở lại, tiếp tục ngồi trên xe dùng chân lê về phía trước, lê một đoạn đường rồi, anh ta quay đầu lại: "Phương Trì?"

"Ừ." Phương Trì gật đầu một lần nữa, không hiểu sao lại cảm giác người này hơi thần kinh.

"Cậu chơi leo núi đúng không?" Trình Mạc hỏi, "Trần Hưởng từng dẫn cậu đi thi đấu?"

Nghe thấy tên của Trần Hưởng, Phương Trì ngây người: "Đúng, anh ấy là huấn luyện viên của tôi, anh quen anh ấy à?"

"Không quen, chỉ nghe nói qua thôi." Trình Mạc nói, "Lần đầu cậu đi thi đấu ở đại hội thể thao thanh thiếu niên, tôi đã xem rồi, giỏi lắm."

"…À." Phương Trì đáp một tiếng.

Trình Mạc dẫn bọn họ tới chỗ học sinh mới làm thủ tục nhập học, Phương Trì đang định cảm ơn một câu, đã không biết y đi đâu mất rồi.

Sinh viên mới đến nhập học rất đông, Phương Trì đối chiếu thông tin, cầm được chứng minh nhập học cùng số phòng xong đã toát mồ hôi hột cả người.

"Đến ký túc xá đi, em hỏi rồi, lái xe qua được," Phương Trì phất chứng nhận nhập học trong tay, "Thứ này có cảm giác thật."

Tôn Vấn Cừ cười: "Cảm giác thế nào?"

"Rất sảng khoái," Phương Trì cười ha ha, "Chỉ là không biết bạn cùng phòng thế nào."

"Mấy người." Tôn Vấn Cừ hỏi.

"Sáu người, ký túc xá to." Phương Trì nói.

Tôn Vấn Cừ nhíu mày, "Nhiều người thế, không thì cậu ra ngoài thuê phòng cũng được."

"Nhiều người đông vui không phải rất tốt à," Phương Trì cười nói, "Nào có ai yếu ớt như anh."

Hai người trở về trên xe, xe lái về hướng ký túc xá, trên đường có thể nhìn thấy không ít sinh viên mới cùng ba mẹ xách hành lý, không cần nhìn cột mốc đường cũng có thể theo dòng người đến được ký túc xá.

Xe quẹo một cái, Phương Trì nhìn thấy Trình Mạc ở phía trước, vẫn là ngồi trên xe, dùng chân chậm rãi mà lê về phía trước.

"Xe anh ta có phải là tuột xích không vậy," Phương Trì không nhịn được mà hỏi một câu.

"Tuột xích mà còn đi cả một vòng trường à," Tôn Vấn Cừ nói, hạ cửa kính xuống, "Vừa nãy cậu định nói cảm ơn cậu ta đúng không."

"Ừ," Phương Trì thò đầu ra, "Trình Mạc."

Trình Mạc quay đầu lại, cậu cười: "Mới vừa nãy, cám ơn anh."

"Không có gì." Trình Mạc nói.

"Anh…" Phương Trì hơi do dự, "Xe đạp anh hỏng à? Muốn đi đâu, không thì anh lên xe…"

"Không cần," Trình Mạc nói, "Tôi đang rèn luyện."

“Rèn…luyện?” Phương Trì ngây người, “Ồ.”

“Anh ta không bị làm sao chứ?” Phương Trì rút đầu vào trong xe rồi nói.

“Không biết,” Tôn Vấn Cừ nhìn gương chiếu hậu, “Cậu cách xa cậu ta một chút.”

“Hả?” Phương Trì nhìn hắn.

“Hả gì?” Tôn Vấn Cừ dừng xe ở bên tường tầng trệt tòa nhà ký túc xá.

“Sao còn phải nói cái này.” Phương Trì hỏi.

Tôn Vấn Cừ tắt máy, nhìn ra sau xe: “Chân cậu ta dài lắm.”

“Mẹ,” Phương Trì trợn tròn hai mắt, “Anh có ý gì thế! Người qua đường như vậy thôi mà anh còn nghiên cứu chân người ta nữa?”

“Cảm nhận được không?” Tôn Vấn Cừ vỗ lên mặt cậu.

“Cảm nhận được gì!” Phương Trì nói.

“Chỉ một người qua đường, cảm ơn rồi thì thôi, còn muốn cho người ta lên xe, còn muốn nghiên cứu xem người ta có bị làm sao không,” Tôn Vấn Cừ hơi híp mắt lại.

“…Anh ghen à?” Phương Trì cuối cùng cũng coi như tỉnh ra, cười vui vẻ, “Ồ, cách anh ghen cũng đặc biệt thật.”

“Xuống xe đi,” Tôn Vấn Cừ cười, “Cuộc sống mới của cậu bắt đầu rồi đó con trai.”

67. Chương 67

Cuộc sống mới bắt đầu từ ký túc xá.

Phương Trì kéo vali tìm được phòng ký túc của mình, trên cửa có dán mấy cái tên, cậu xác nhận đúng là tên mình xong liền đẩy cửa tiến vào phòng ký túc.

Hai tòa ký túc xá này nghe nói là năm nay mới xây, phòng rất rộng, giường tủ các thứ đều là mới.

"Em còn tưởng là giường tầng trên dưới," Phương Trì đi tới đi lui trước mấy cái giường, giường đều là giường phía trên, phía dưới là bàn học và giá sách nhỏ, "Điều kiện này còn tốt hơn chỗ phòng em thuê nữa."

"Sắp xếp đồ đạc đi đã," Tôn Vấn Cừ mở cửa nhà vệ sinh ra nhìn qua.

Xem tình hình dùng tủ, trước Phương Trì đã có ba người tới rồi, Phương Trì chọn một ngăn tủ, nhét vali mình vào.

"Đi ăn cơm đi," Tôn Vấn Cừ nhìn giờ, "Bạn học cậu chắc cũng đi ăn hết rồi."

"Ăn ở ngoài hay ở nhà ăn?" Phương Trì hỏi

"Bên ngoài chứ, tiện thể làm quen hoàn cảnh luôn," Tôn Vấn Cừ liền đi tới cửa sổ nhìn ra bên ngoài, ký túc xá sinh viên mới đều ở tầng bốn tầng năm, quay mặt về một rừng cây nhỏ, cảnh sắc cũng không tệ lắm, "Nhà ăn cậu còn ăn mấy năm nữa kia mà, không phải vội."

Cổng trường học rất náo nhiệt, đều là cửa hàng, đồ ăn, quần áo, thêm cả quán net, đầy đủ mọi thứ, quán cơm là nhiều nhất, sau đó là hàng trà sữa và hàng quần áo, cửa hàng kính mắt vậy mà có đến bốn năm hàng.

"Vẫn là khu trường cũ tốt hơn," Tôn Vấn Cừ nói, "Khu trường mới của các cậu ở vùng ngoại ô, chắc là vắng vẻ lắm."

"Ăn gì đây?" Phương Trì nhìn một hàng quán cơm ven đường, "Kiểu người như anh ra khỏi cửa cũng chỉ biết nhà hàng sang trọng muốn ăn ở đây được một bữa cũng chẳng dễ."

"Cái quán bên ngoài khu nhà cậu đen như gặp hỏa hoạn tôi còn ăn rồi," Tôn Vấn Cừ chậc một tiếng, "Còn có gì không ăn được nữa chắc."

"Mì nhà họ vẫn ăn ngon thật," Phương Trì cười ha ha, "Chỉ là không thích dọn dẹp thôi."

Cuối cùng, hai người bọn họ tìm được một hàng cơm trộn nồi đá trông cũng sạch sẽ lắm, giải quyết được bữa cơm tối.

"Để em gọi điện cho ba," Phương Trì lau miệng, lấy điện thoại di động ra, "Bọn họ vẫn chưa biết hôm nay em qua đây nhập học."

"Vô tư thật." Tôn Vấn Cừ nhìn qua bốn phía, người trong quán ăn rất đông, có thể nhìn ra được đều là phụ

huynh đến cùng con cái đang ăn cơm.

Nếu như hắn không quen biết Phương Trì, vậy lần này Phương Trì tới đây cũng chỉ có một mình, nhiều lắm là trên đường ngồi tàu cao tốc cùng Tiếu Nhất Minh.

"Con đến trường học rồi," Phương Trì gọi điện thoại, "Vâng, buổi chiều đến…rất tốt, phòng ký túc to, con cảm giác to bằng sân sau nhà mình…vâng, biết rồi…không cần, con có tiền…ừm.."

Nói vài câu xong, Phương Trì cúp điện thoại, lại cúi đầu gõ gõ trên điện thoại: "Ba em gửi tiền cho em, em tra xem."

"Cậu còn nói với ông ấy là không cần à?" Tôn Vấn Cừ nói.

"Đúng là không cần, em có tiền mà," Phương Trì nói, "Tập quân sự xong, em sẽ sang câu lạc bộ bên này xem, Trần Hưởng liên lạc hộ em rồi, có thể làm thêm huấn luyện viên."

"Không làm dẫn đường nữa?" Tôn Vấn Cừ cười.

"Dẫn đường chỗ nào được, khu bên này em cũng không quen, dẫn đường người ta ngã vào khe còn phải đền thêm tiền," Phương Trì thả lại điện thoại vào túi, "Ba gửi cho em một vạn."

"Vậy thì mai tôi muốn ăn gì ngon một chút," Tôn Vấn Cừ lập tức nói, "Không ăn cơm trộn 20 đồng."

"Ôi, hôm nay không phải là vì chưa quen khu này à," Phương Trì cười, "Để tối em hỏi thăm xem, ngày mai hai ta đi dạo trong trung tâm thành phố đi…ngày mai anh phải về rồi à?"

"Ừ," Tôn Vấn Cừ gật đầu, "Chiều đi."

"…À." Cảm xúc Phương Trì bỗng chốc liền rớt xuống.

Ăn xong, hai người bọn họ bắt đầu đi dạo xung quanh trường học, Phương Trì muốn làm quen với hoàn cảnh xung quanh, nhưng lại đánh giá thấp diện tích trường học, đi được một nửa, Tôn Vấn Cừ có chết cũng không muốn đi nữa.

"Tôi muốn ngồi xe," Hắn đứng bên một thân cây nói, "Mới vừa nãy đáng ra nên lái xe đi."

"Mới vừa rồi cũng không nghĩ ra mà," Phương Trì gãi đầu, "Phía trước có bến xe buýt, vừa khéo nhìn xem.."

“Gọi xe, ngày thường một mình cậu đi đâu cũng gọi xe,” Tôn Vấn Cừ nói, “Giờ vừa mới có một vạn xong, lại bắt tôi ngồi xe bus.”

“Rồi rồi rồi,” Phương Trì cười đứng ở ven đường, “Gọi xe.”

Đợi hai mươi phút, vậy mà không có con xe taxi nào đi qua, Phương Trì thở dài, lại đi qua hai bên nhìn thử, nhìn thấy có chiếc xe máy đừng cách bọn họ mười mét.

“Hay là đi xe ôm?” Phương Trì nói.

“Có mỗi một xe ngồi thế nào được.” Tôn Vấn Cừ cũng liếc mắt nhìn cái xe máy.

“Chen chúc ngồi sau là được mà,” Lái xe ôm hai tai thính một cách vô cùng ảo diệu, lập tức hô một tiếng, “Giá vẫn giữ nguyên, lời lắm.”

“Hai người bọn tôi,” Phương Trì chỉ chính mình, rồi chỉ Tôn Vấn Cừ, “Thêm cả bác, chen lên một cái xe máy?”

“Đúng, có gì đâu,” Xe ôm nói, “Cậu ở đại học thể thao đúng không, sinh viên trường các cậu chỉ cần không vào trong trung tâm thành phố, ngồi xe ôm đều hai người ngồi một xe, có lời mà.”

Đợi thêm năm phút, vẫn không thấy xe taxi xuất hiện, Phương Trì và Tôn Vấn Cừ đi tới bên cạnh xe ôm.

Xe ôm mang theo vẻ mặt đắc thắng từ từ nhích người về phía trước cố gắng làm cho diện tích ngồi phía sau rộng hơn một chút, sau đó chỉ tay lên chỗ ngồi phía sau: “Lên đi! Đi đâu?”

“Cổng chính trường bọn tôi.” Phương Trì nhìn chỗ ngồi phía sau, bắt đầu băn khoăn xem nên để Tôn Vấn Cừ ngồi giữa hay là ngồi sau.

Ngồi giữa sẽ dính vào người xe ôm, người lái xe ôm trông không có vẻ gì là sạch sẽ cả, còn ngồi sau lại sợ hắn ngã xuống.

“Từ đây đến cổng chính?” Lái xe ôm nhìn hai người bọn họ, “Hai người không tập luyện bao giờ đúng không, năm đồng, giá lên xe.”

“Xe ôm còn có cả giá lên xe luôn?” Tôn Vấn Cừ nhíu mày, nhấc chân nhảy lên chỗ ngồi phía sau.

Đang định dịch về phía tài xế nhường một ít chỗ cho Phương Trì, Phương Trì lại kéo hắn một cái, cho hắn đừng nhúc nhích.

“Cậu ngồi được không?” Tôn Vấn Cừ nhìn phía sau.

“Ừ,” Phương Trì ngồi lên xe, dán vào sau Tôn Vấn Cừ, nửa mông ngồi lên khung sắt phía sau, “Được rồi, bác lái đi.”

Xe lái đi, Phương Trì một tay bám lấy khung sắt phía sau, một tay bám lấy eo Tôn Vấn Cừ, không dám ôm, cũng không phải sợ có người nhìn thấy, cậu là sợ ngộ nhỡ mình có ngã xuống cũng sẽ kéo cả Tôn Vấn Cừ ngã theo.

Tay Tôn Vấn Cừ không có chỗ để, nên tiện tay để lên đùi cậu.

Phương Trì cảm thấy cảm giác này rất mới mẻ, hai người dán chặt vào nhau, cậu có thể nhìn thấy hình mỏ neo màu đen nhỏ phía sau tai Tôn Vấn Cừ, rất hấp dẫn lắc lư trước mắt cậu.

Lái qua hai con đường, Tôn Vấn Cừ đột nhiên quay đầu lại nhìn cậu.

“Ngồi yên.” Phương Trì hắng giọng, nói nhỏ.

“Ngồi yên kiểu gì được?” Tôn Vấn Cừ cũng nhỏ giọng nói, “Ngài sắp chọc cả cột cờ lên tôi rồi.”

“Nói nhỏ thôi!” Phương Trì ngại ngùng mà chậc một tiếng.

“Còn nhỏ nữa thì chỉ còn khẩu hình nữa thôi.” Tôn Vấn Cừ nói.

“Em cũng biết làm thế nào nữa đâu,” Phương Trì gác cằm lên vai hắn, “Ông trời chắc là lắp cái thứ quái quỷ gì đó không bị đầu óc khống chế trên người em…”

“Các cậu tập quân sự không có súng đâu nhỉ?” Tôn Vấn Cừ cười, “Tôi sợ cậu một người vác hai cây súng quá gây chú ý.”

“Thôi đi,” Phương Trì cười ha ha, cười vài tiếng lại thở dài, “Mai anh đi rồi, em cũng sẽ bình tĩnh lại.”

Phương Trì không muốn về ký túc xá, vốn là muốn kéo Tôn Vấn Cừ đi dạo thêm một lúc trong sân trường, mà Tôn Vấn Cừ bày tỏ cả người đều đau nhức một bước cũng không muốn đi nữa, thế nên cậu thuê một căn phòng ở khách sạn đối diện.

“Tôi tắm đây,” Tôn Vấn Cừ cầm cái quần lót từ trong túi quần thể thao ra, “Cậu…”

“Anh còn thật sự chỉ mang cái quần lót đã ra ngoài?” Phương Trì nằm uỵch xuống giường, cười một lúc lâu.

“Không phải à,” Tôn Vấn Cừ nói, “Nếu không phải lười tới nơi mới mua, tôi ngay cả cái quần lót này cũng chẳng muốn mang… tôi tắm đây, cậu có ý kiến gì không?”

“…Không!” Phương Trì vỗ giường, “Thật sự không có, em để anh yên.”

Nói thật, vừa nãy ở trên xe cậu cũng không suy nghĩ chuyện đáng xấu hổ gì cả, cảm giác hoàn toàn là phản xạ có điều kiện, giờ vừa nghĩ tới mai Tôn Vấn Cừ sẽ đi, cậu liền chẳng có tâm trạng gì, chỉ muốn ôm Tôn Vấn Cừ.

Tôn Vấn Cừ vừa ra khỏi buồng tắm xong, cậu liền đi qua kéo Tôn Vấn Cừ lên giường, sau đó ôm lấy.

“Tôi tắm một lần vô ích à?” Tôn Vấn Cừ thở dài.

Phương Trì không nói gì, ôm hắn, rất lâu mới hạ quyết tâm buông lỏng tay nhảy xuống giường: “Được rồi, em cũng đi tắm.”

Phương Trì tắm gội khá là tùy ý, làm xong một bài tập thể dục phát sóng gần như đã tắm xong, quấn khăn tắm chạy ra khỏi buồng tắm.

Phương Trì bật tivi lên, dừng ở một chương trình tạp kỹ, buồn cười cực kỳ, Phương Trì vừa lau tóc vừa cười cùng khán giả trong tivi vài tiếng.

Phát hiện Tôn Vấn Cừ không có động tĩnh gì, cậu nghiêng đầu.

Tôn Vấn Cừ híp mắt dựa vào đầu giường, dáng dấp như vậy cũng không nhìn ra được là đang ngủ hay chưa ngủ hay là sắp ngủ.

Phương Trì lại gần nhìn thử, Tôn Vấn Cừ hé mắt ra: “Sao?”

“Buồn cười như vậy mà anh còn không cười, em còn tưởng anh đang ngủ.” Phương Trì nói.

“Ngu ngốc như vậy cũng chỉ có trẻ con như cậu mới cười được,” Tôn Vấn Cừ nói, “Người trưởng thành như tôi có thể mặt không cảm xúc xem xong.”

“Anh quên đi,” Phương Trì ném khăn mặt và khăn tắm sang giường bên cạnh, cả người trần truồng nằm xuống bên cạnh Tôn Vấn Cừ, rồi nghiêng người ôm sát hắn.

Tôn Vấn Cừ vòng cánh tay ra phía sau người cậu, nhẹ nhàng xoa lên lưng cậu: “Cậu thay đổi sang hoàn cảnh mới, đều là người không quen, có khi nào lại không quen không?”

“Không đâu,” Phương Trì nói, “Lúc em làm dẫn đường lần nào cũng là dẫn người không quen biết mà.”

“Cũng đúng, thế nhưng lúc cậu làm dẫn đường cũng không thích nói chuyện,” Tôn Vấn Cừ cười, “Lúc mới quen cậu tôi còn cảm giác cậu rõ là lạnh lùng.”

“Em chỉ có với người quen thân mới nói được nhiều,” Phương Trì cười ha ha, “Em với ba mẹ cũng chẳng nói chuyện được mấy câu.”

“Ba tôi là quản quá nhiều,” Tôn Vấn Cừ sờ đầu cậu, “Nhà cậu hình như là không quản.”

“Ừ, em khác anh chứ, em lớn lên không làm người khác lo,” Phương Trì suy nghĩ rồi thở dài, “Em chỉ hy vọng bọn họ đã không quản thì sẽ không quản đến cùng, em thích con trai hay con gái bọn họ cũng không quản là tốt rồi.”

“Biết đâu sẽ thực sự không quản.” Tôn Vấn Cừ nói.

“Ai,” Phương Trì kéo cánh tay Tôn Vấn Cừ đến bên miệng cắn một cái, “Kể cả bọn họ không quản đi nữa, ông bà nội em cũng không thể không quản được… buồn chết đi được.”

“Giờ cứ để tâm chuyện học trước đã,” Tôn Vấn Cừ gảy gảy trên mặt cậu, “Đừng nghĩ tới những chuyện này vội.”

“Ừm.” Phương Trì nhắm mắt lại.

Hai ngày mới vừa nhập học, ký túc xá không có giờ cấm cổng, Phương Trì không về ký túc xá.

Đương nhiên, không phải cậu không muốn về, còn chưa kịp nghĩ xem có nên về hay không, đã ngủ rồi, mở mắt ra đã là sáng sớm ngày hôm sau.

Vốn là định nhân lúc Tôn Vấn Cừ chưa về thì đi tới trung tâm thành phố đi dạo, mà sáng sớm làm thẻ này thẻ kia của trường xong xuôi, nhận xong đồ đạc cần thiết, cũng đã sắp đến giờ.

“Ăn một bữa cơm rồi tôi đi.” Tôn Vấn Cừ vỗ vai cậu.

“Lái xe đi ăn đi, tìm hàng nào ăn ngon một chút.” Phương Trì nói.

Bên chỗ trường học không có quán ăn nào cực kỳ ngon, có điều tìm được một nhà hàng cơm Tây trang trí cũng không tệ lắm, hai người bọn họ đi vào ăn một bữa.

“Lái xe cẩn thận một chút,” Phương Trì nói, “Đừng lái nhanh quá.”

“Ừ.” Tôn Vấn Cừ gật đầu.

“Đến trạm nghỉ chân thì nghỉ ngơi,” Phương Trì còn nói thêm, “Lúc nghỉ ngơi gọi điện thoại cho em.”

“Ừ.” Tôn Vấn Cừ gật đầu.

“Phòng em thuê kia đã làm xong thủ tục rồi, tiền thuê nhà tiền nước tiền điện đều thanh toán hết rồi, đến lúc đó anh mang đồ đạc qua thẳng chỗ chú Lượng Tử là được, không cần để ý gì nữa.” Phương Trì uống một ngụm nước.

“Ừ.” Tôn Vấn Cừ tiếp tục gật đầu.

“Ăn cơm, đừng gọi thức ăn ngoài.” Phương Trì dừng một lúc liền nói tiếp: “Có việc gì thì gọi điện cho em.”

“…Ừ.” Tôn Vấn Cừ cũng uống một ngụm.

“Em…” Phương Trì suy nghĩ, “Hình như hết rồi? Để em nghĩ thêm.”

“Bà nội Phương,” Tôn Vấn Cừ liếc mắt nhìn cậu, “Tôi cũng chỉ là lười biếng một chút thôi, cậu không cần phải lo lắng đến thế.”

“Anh lười không phải là một chút, mà là rất nhiều chút.” Phương Trì nở nụ cười, “Được rồi, không nói nữa.”

Lúc Tôn Vấn Cừ đóng cửa xe lại, Phương Trì có kích động muốn lập tức nhảy cùng lên ghế phó lái.

“Thôi,” Tôn Vấn Cừ khởi động xe, nhìn cậu, “Có chuyện gì thì gọi điện thoại, không đủ tiền thì dùng tấm thẻ kia của tôi.”

Phương Trì bám lên cửa kính xe cười.

“Đừng quên phát sinh hoạt phí cho tôi.” Tôn Vấn Cừ nói.

“Ừ.” Phương Trì gật đầu.

“Mười một các cậu được nghỉ, tôi tới đón cậu.” Tôn Vấn Cừ nói.

“Thật à?” Phương Trì nhíu mày, “Anh lái xe tới?”

“Ừ,” Tôn Vấn Cừ nhìn cậu, “Tiện thể chơi luôn, ở đây có ngọn núi gì gì, không phải bảo phong cảnh đẹp lắm à, có thể ngắm lá phong với lá cây bạch quả* gì đó.”

“Được, vậy em phải đi điều tra địa hình trước.” Phương Trì cười rất vui vẻ.

Vẫn nhìn Tôn Vấn Cừ lái xe tới giao lộ rồi rẽ đi, cậu mới nhảy nhảy tại chỗ, quay người đi về hướng cổng trường.

Người trong phòng ký túc xá cũng đã đến gần đông đủ, Phương Trì định đầu tiên về ký túc xá đã, gặp mặt bạn bè cùng phòng.

Mới vừa tới dưới tầng ký túc xá, đã thấy bên cạnh tòa nhà vứt vài cái ghế rách, cái giá dỡ ra, cũng không ít mảnh vỡ thủy tinh, lung tung một đống, nhìn như thể rác thải xây dựng.

Phương Trì ngẩng đầu lên nhìn tòa nhà ký túc xá, đã xây xong rồi, sao còn có thể có những thứ này nữa.

Cậu đi lên tầng, mấy tầng dưới cũng là ký túc xá năm hai năm ba, lúc đi qua tầng năm hai, cậu nhìn thấy bên cạnh cửa thang gác là một cánh cửa phòng ký túc đã hỏng, rơi mất một nửa tấm, cứ dựa vào như vậy, kiên cường bảo vệ căn phòng ký túc đã chẳng giấu được cái gì.

Phương Trì cảm thấy hơi giật mình, hỏng đến mức độ này, phải dùng chân liên hoàn đạp thế nào mới ra được hiệu quả như vậy, thực sự là đặc điểm đại diện cho đại học thể thao…

Phương Trì trở lại phòng ký túc của mình, cửa không khóa, năm người trong phòng đều đang ở đó, đang nói chuyện.

“Cậu là Phương Trì à?” Nhìn thấy cậu đi vào, chàng trai dựa vào cạnh cửa hỏi một câu.

“Đúng.” Phương Trì gật đầu.

“Tớ là Lý Tranh.” Cậu trai giới thiệu tên mình.

“Xin chào.” Phương Trì nói.

Mấy người trong phòng đều tự giới thiệu qua mình, Phương Trì hầu như chỉ nhận được mặt, còn tên thì qua một lượt cuối cùng chỉ còn nhớ rõ được Lý Tranh.

Cậu ngồi vào trước bàn mình, đề tài của mấy người nọ lại quay về nội dung nói chuyện vừa nãy.

Phương Trì nghe hai tai, nhận ra bọn họ đang nói về chuyện đánh nhau gì đó, cậu quay đầu lại hỏi một câu: "Đánh nhau?"

"Đúng, hôm qua cậu không ở ký túc xá, bỏ lỡ vở kịch hay," Lý Tranh lập tức rất nhiệt tình mà bắt đầu kể cho cậu tình hình trước đó, "Hôm qua năm hai với năm ba đánh nhau, choang choang uỳnh uỳnh đánh một trận."

"À." Phương Trì đáp, nhớ lại đống rác thải xây dựng ở dưới tầng và cánh cửa phòng ký túc xá bị đạp nát bét phía dưới.

"Sao cậu lại bình tĩnh thế." Lý Tranh nhìn cậu.

"Hả?" Phương Trì ngây người.

"Chuyện dạt dào cảm xúc như thế mà cậu chỉ hả một tiếng?" Lý Tranh nói, "Ngay cả dục vọng kể tiếp của tớ cũng mất luôn!"

"A!" Phương Trì trợn tròn hai mắt, "Thật à? Bảo sao lúc tớ lên lại nhìn thấy một cánh cửa bị đạp hỏng đây, là tối hôm qua đạp đúng không! Kể nhanh lên… Cậu muốn phản ứng thế này à?"

Giờ đến lượt Lý Tranh sững sờ, qua một lúc sau, người trong phòng đều cười vui vẻ, Lý Tranh cười nói: "Ôi, cậu cũng biết đùa đấy."

"Trường học không quản lý à, đánh nhau thành như thế?" Phương Trì lại hỏi một câu.

"Quản thế nào được, giờ mới khai giảng, còn đang loạn, hơn nữa, đám người năm hai kia giải quyết cấp tốc nhanh gọn, đánh xong là chạy luôn, cũng chẳng đánh người." Lý Tranh xoa tay, "Lúc phòng bảo vệ tới nơi, đã đến giai đoạn quét dọn vệ sinh rồi."

"Cái người dẫn đầu cậu vừa mới kể," Một cậu bạn bên cạnh hỏi một câu, "Là cùng khoa chúng ta đúng không?"

Phương Trì suy nghĩ một lúc lâu mới nhớ ra cậu bạn này tên là Trương Quân Nghị.

"Ừ, có điều cũng là nghe anh họ tớ nói thôi, anh ấy bảo là cùng khoa chúng ta." Lý Tranh nói.

"Anh họ cậu?" Trương Quân Nghị hỏi.

"À, tớ chưa kể à, anh họ tớ học năm bốn, học tin tức thể thao," Lý Tranh cực kỳ kiêu ngạo nói, nói xong liền cau mày suy nghĩ, "Người kia tên là gì nhỉ…À, hình như tên là Trình Mạc?"

Phương Trì nhíu mày, Trình Mạc?

"Tên gì cũng được, nói chung chúng ta cứ ngoan ngoãn đừng gây chuyện là được," Trương Quân Nghị nằm nhoài trên bàn học, "Mẹ tớ cứ lo lắng, nói là đều học thể thao, tính khí nóng, sức lực lớn, sợ tớ không để ý rồi để cho người ta đánh… Ngày nào cũng nói, như thể tớ vừa vào cổng trường là thể nào cũng bị người xách ra ngoài ngay."

"Mẹ ruột rồi." Phương Trì không nhịn được cười.

Mấy người trong phòng ký túc cũng tạm ổn, có hai người ít nói, Lưu Vũ và Trần Tấn, tính cả Phương Trì cũng không tính là nói nhiều lắm, tính cách ba người còn lại đều cởi mở, Lý Tranh là người nói nhiều, có cậu ta ở đây là không cần lo sân khấu vắng lặng, Phương Trì cảm giác một mình cậu ta có thể tự gánh cả một bữa tiệc luôn.

Lúc mọi người đang bàn bạc với nhau xem tối cùng đi tới nhà ăn trải nghiệm cuộc sống hay là ra ngoài con đường nhỏ cảm nhận phồn hoa, Phương Trì gửi tin nhắn cho Tôn Vấn Cừ.

- Mấy người trong phòng ký túc xá cũng không tệ lắm, tối hôm qua năm hai với năm ba đánh nhau.

Còn định kể thêm người dẫn đầu hình như chính là Trình Mạc hôm qua vô tình gặp, mà phân vân xong cậu vẫn không nhắc tới.

Tôn Vấn Cừ một lúc sau đã gửi tin nhắn lại cho cậu.

- Tốt lắm, có ai đẹp trai không?

- Đều trông vừa mắt cả, không có ai rất là xấu, nhưng mà không ai bằng được anh.

- Càng ngày càng biết nói chuyện.

- Em nói thật, cũng không ai đẹp trai bằng em cả.

- Mặt cũng dày thật, giờ tôi đang ở trạm nghỉ chân, nhắn lại cho cậu biết thôi.

- Ừ, có kịp ăn tối không?

- Cũng khoảng đó, Lượng Tử bảo chờ tôi rồi ăn.

- Em nhớ anh, nhớ lắm lắm.

- Tôi mới vừa đi vệ sinh, đi ra rồi đứng ngoài cửa nhà vệ sinh đợi nửa buổi mới nhớ ra cậu không đi cùng tôi nữa.

Phương Trì nhìn điện thoại di động, lặng lẽ nở nụ cười một lúc lâu.

Tán gẫu với Tôn Vấn Cừ xong, cậu liền gửi tin nhắn cho Tiếu Nhất Minh, hỏi tình huống bên bạn, ngày hôm qua Tiếu Nhất Minh nói hôm nay bọn họ đã bắt đầu tập quân sự.

Tiếu Nhất Minh nhắn tin lại bảo là vừa nóng vừa mệt, nếu không phải thấy huấn luyện viên trông cũng được phết, cậu còn định giả vờ ngất xỉu.

Phương Trì cười, hàn huyên với cậu mấy câu rồi tắt điện thoại, đã bàn bạc là tập quân sự xong sẽ gặp nhau đi dạo trong thành phố.

Ăn tối, mấy người trong phòng ký túc bọn họ quyết định vẫn đi cảm nhận phồn hoa bên ngoài cổng trường đại học, cùng nhau ra ngoài trường, định chọn ra một quán nào đó vừa mắt trong mấy quán cơm nhỏ ở xung quanh.

Phương Trì ăn cái gì cũng không sao cả, ăn được là được, liền nghe mấy người bọn họ tranh cãi cả một đường, cuối cùng Lý Tranh đập tay một cái: "Kể từ giờ đi về phía trước, hàng thứ tám thì bọn mình vào, dù là quán gì đi nữa."

"Được!" Cả bọn đồng ý.

Đếm đến hàng thứ tám, đến nhà thứ tám bọn họ dừng lại, đây là một quán cơm nhỏ nhìn rất sạch sẽ, trên bảng hiệu viết hai chữ, "Lão Tây".

"Đây, chỗ này!" Lý Tranh vung tay lên, đi vào.

Hàng cơm này cũng không rộng, trông cũng rất bình thường, có điều người cũng không ít, có sinh viên trường bọn họ, cũng không ít người trông như là dân sống xung quanh đây.

"Vận khí không tệ, quán này đảm bảo ăn ngon." Trương Quân Nghị nói.

"Ừ," Lý Tranh gật đầu, "Chỉ là hết chỗ rồi."

“Chờ một lúc thôi.” Lưu Vũ vốn chưa hề nói chuyện liền nói một câu.

“Vậy thì chờ một lúc đi.” Phương Trì nói, nhìn xung quanh, định nhìn thử xem có ai sắp ăn xong không.

Đầu còn chưa quay được nửa vòng, đã nghe thấy bên trái phía sau có người gọi tên cậu: “Phương Trì!”

Mấy người cùng nhau quay đầu lại, Phương Trì thấy có ba người ngồi ở một bàn rất lớn, một trong ba người nọ là Trình Mạc, cậu ngây người: “Trình Mạc?”

“Mấy người?” Trình Mạc hỏi bọn họ.

“Sáu người.” Phương Trì nói.

“Ngồi ở đây đi.” Trình Mạc chỉ bàn bọn họ, “Bàn này chỉ có ba bọn tôi thôi.”

**cây bạch quả:*

68. Chương 68

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Phương Trì vừa nói câu “Trình Mạc” ra khỏi miệng xong, cả bọn đều ngây người, lúc Trình Mạc bảo mấy người bọn họ tới ngồi ở cái bàn kia, vậy mà không đứa nào di chuyển, ai nấy đều đứng không nhúc nhích.

“Làm sao thế?” Trình Mạc nhíu mày, “Ngồi đi, muốn đứng thì bỏ ghế ra là được, lại đây đứng.”

Phương Trì cười, đi qua ngồi xuống, mấy đứa kia giờ mới đi qua ngồi cùng.

“Đại ca,” Lý Tranh ngồi xuống xong liền lập tức gật đầu với Trình Mạc, “Cám ơn đại ca để bọn em ngồi chung bàn.”

“Gọi món đi,” Trình Mạc cầm thực đơn qua ném tới trước mặt bọn họ, “Bọn anh còn chưa gọi món, các cậu gọi đi, chốc nữa của ai người nấy trả.”

“Vầng,” Lý Tranh cầm menu lật qua lật lại, rồi đưa cho Lưu Vũ, “Cậu gọi đi.”

Lưu Vũ đi tới lật hai lần, không hề nói gì, rồi đưa thực đơn bỏ tới trước mặt Phương Trì.

Phương Trì thở dài, cầm thực đơn qua bắt đầu xem, quán ăn này giá cả cũng không đắt, cậu quay đầu lại nhìn bàn đang ăn bên cạnh, lượng đồ ăn còn rất nhiều, vì thế dựa theo số người, dứt khoát gọi sáu món ăn một món canh.

“Học đi,” Trình Mạc cười với mấy người bọn họ, “Gọi món thôi mà cũng mất công thế.”

Lý Tranh lắm lời đạt đỉnh cấp, vừa mới đầu có lẽ là vì biết được đây là Trình Mạc tối hôm qua ba chân đạp nát tan cửa phòng kí túc, hai phút giải quyết xong ẩu đả rồi thành công chạy trốn, cho nên hơi căng thẳng.

Mà căng thẳng cũng chỉ giữ được mấy phút, lúc nhân viên phục vụ bắt đầu mang đồ ăn lên, cậu ta đã bắt đầu trò chuyện liên thiên với bạn học Trình Mạc,

"Thật, anh của em ở khoa tin tức," Nó uống một ngụm trà, "Ngày hôm qua kể với em đạp cửa là Trình Mạc mà."

"Anh cậu sao không đến phỏng vấn tôi luôn đi." Trình Mạc nói.

"Không thì để em gọi điện thoại hẹn." Lý Tranh mặt mày nghiêm túc.

"Thư ký này, gần đây tôi có rảnh không?" Trình Mạc xoay mặt qua hỏi người bên cạnh.

"Phòng bảo vệ còn đang điều tra người đấy, anh bận trốn rồi, không có thời gian nhận phỏng vấn." Người kia cũng mặt mày nghiêm túc.

"Tháng sau là lắp camera giám sát rồi, nói là tầng bọn tôi lắp ba cái, tôi cảm giác có một cái sẽ lắp ở cửa phòng ký túc tôi," Trình Mạc gắp một đũa đồ ăn, "Phương Trì, cậu là Lão Tây à, gọi đồ ăn chuyên nghiệp vậy."

"Không phải," Phương Trì nói, "Đẻ ra đã biết gọi như thế."

Trình Mạc liếc mắt nhìn cậu, cười.

Vốn là nghĩ bữa ăn này sẽ hơi căng thẳng, nhưng bởi vì có Lý tranh ở đó, cả bàn người lại còn trò chuyện rất vui vẻ.

Phương Trì không nói lời nào, nghe bọn họ nói chuyện, vừa ăn vừa cúi đầu nhắn tin với Tôn Vấn Cừ.

Tôn Vấn Cừ vừa tới chỗ Mã Lượng, giờ đang nói là định đi ăn cơm, Phương Trì định gọi điện cho hắn nói mấy câu, mà nghĩ lại vẫn thôi, giờ đang là lúc vừa mệt vừa đói, tối rồi nói sau đi.

"Trường học có đội leo núi, năm ngoái vừa thành lập," Trình Mạc đột nhiên quay đầu nói với cậu một câu, "Cậu có muốn tham gia không?"

"Hả?" Phương Trì nhìn anh ta, "Không được."

"Không được," Trình Mạc hơi bất ngờ, "Tại sao?"

"Tôi không có thời gian," Phương Trì nói, "Tôi phải huấn luyện, còn phải làm thêm nữa."

"Ồ." Trình Mạc gật đầu.

"Anh ở trong đội leo núi của trường à?" Phương Trì hỏi, Trình Mạc cũng không chơi leo núi, nhìn tay là biết.

"Không," Trình Mạc nhấp một ngụm bia, "Tôi đánh cầu lông."

"Vậy anh còn lo chuyện leo núi nữa cơ đấy." Phương Trì cười.

"Nhân tiện quảng cáo luôn, đội trưởng của bọn họ cùng một phòng ký túc với tôi," Trình Mạc nói, "Trình độ của bọn họ hiện giờ không ổn lắm, cậu mà tới sẽ là cấp bậc huấn luyện viên, không thì cậu làm cố vấn đi."

"A?" Phương Trì sững sờ.

"Được không" Trình Mạc nhìn cậu.

"Không." Phương Trì trả lời rất kiên quyết.

"....Ha, tôi cũng giận rồi đấy," Trình Mạc sững sờ, "Chim non năm nhất đã cứng thế rồi cơ à? Đổi là người khác tôi đã động tay chân rồi đấy cậu biết không."

"À," Phương Trì đáp, "Sao không đánh tôi."

Trình Mạc quan sát cậu nửa buổi, Phương Trì đang suy nghĩ xem liệu người này có thể nào đột nhiên lên cơn động kinh nhảy lên đánh nhau với cậu không, thì Trình Mạc mở miệng: "Bởi vì tôi có một mục đích không thể để cho ai biết với cậu."

Đũa Phương Trì đang duỗi về phía đĩa rau liền dừng ở trên mâm, cậu quay đầu lại trừng Trình Mạc một lúc lâu mới nói một câu: "Cái gì?"

"Sau này hẵng nói, chưa tới lúc." Trình Mạc nói xong cũng không nhìn cậu nữa, tiếp tục vừa ăn vừa nói chuyện.

Cơm nước xong xuôi, mọi người thanh toán tiền, mấy người Trình Mạc về trường học luôn, đám người phòng ký túc xá Phương Trì tiếp tục theo kế hoạch đi loanh quanh bốn phía trường.

Phương Trì là người duy nhất đã đi một vòng trường, cho nên cậu làm dẫn đường.

Mấy người đã uống ít bia, giờ chém gió cực kỳ hăng say, vừa đi dạo vừa nói vô cùng tưng bừng, Phương Trì vẫn chậm rãi đi theo, không nói lời nào.

Trước đó cậu cảm thấy Trình Mạc này có hơi thần kinh, giờ nghe thấy câu nói "mục đích không thể cho ai biết" kia, lại càng quá không bình thường.

Lời này rút cuộc có ý gì, cậu cũng không hỏi nhiều, kể cả Trình Mạc tiện mồm mà giật mồng một câu, cậu tùy tiện quét lỗ tai là xong.

Có điều, giờ càng nghĩ càng thấy có chút tò mò không hiểu ra sao.

Đi vòng quanh hai con đường xong, điện thoại Tôn Vấn Cừ gọi tới, Phương Trì vừa nghe thấy tiếng nhạc chuông cậu cài riêng cho Tôn Vấn Cừ xong, lập tức liền nhảy ra tại chỗ, dùng tốc độ có thể sánh được với trộm cắp chuyên nghiệp rút ví mà lấy điện thoại ra.

"Alo? Ăn xong chưa?" Phương Trì nghe điện thoại, cùng lúc mở miệng nói, nụ cười liên không thể nào kiềm chế được mà từng chút một cong lên trên khoé miệng.

"Mới vừa ăn xong," Giọng Tôn Vấn Cừ vẫn lười biếng như cũ, nghe vào liền khiến người ta thoải mái, "Cậu vẫn chưa về ký túc xá à?"

"Đang đi dạo phố, là theo hai con đường hôm qua chúng ta đi," Phương Trì nói, "Càng đi càng nhớ anh."

"Các cậu ngày mai là bắt đầu tập quân sự rồi đúng không?" Tôn Vấn Cừ hỏi.

"Ừ, phải tập mười ngày." Phương Trì than thở, "Nghe Lý Tranh trong phòng ký túc xá em bảo, tập quân sự ở đại học thể thao còn tàn khốc hơn trường khác, anh nó năm đó học xong gần chết."

"Vậy hôm nay cậu nhớ tôi nhiều một chút đi," Tôn Vấn Cừ cười, "Đến lúc đó chắc không còn sức mà nhớ nữa đâu."

"Không thể nào," Phương Trì chậc một tiếng, "Bình thường em huấn luyện cũng mệt lắm, nhưng vẫn nhớ được mà, tập quân sự có là gì, không chừng huấn luyện viên còn không có thể lực tốt bằng em."

"Người cùng phòng ký túc xá cậu vẫn ổn chứ?"

"Ừ, không có ai cực kỳ làm người khác khó chịu cả," Phương Trì nhìn mấy người đi phía trước, "Nhưng mà có hai người còn ít nói hơn cả em."

Phương Trì vừa nghe thấy giọng nói Tôn Vấn Cừ liền không muốn dập điện thoại, cả đường đi đều nói chuyện, đi xong một vòng Tôn Vấn Cừ nói phải đi tắm, cậu mới luyến tiếc nói một câu: "Vậy được, tối trước lúc anh ngủ nhớ gửi tin nhắn cho em."

"Ừ," Tôn Vấn Cừ cười, "Cậu nói chuyện với bạn học một lúc đi, không là mọi người lại thấy cậu không hòa đồng."

"Vốn em cũng chẳng phải người quá hòa đồng," Phương Trì nói, "Phải kiên trì với phong cách của em."

"Được rồi, tôi dập máy đây." Tôn Vấn Cừ cười nói.

"Ừ, đi tắm đi." Phương Trì nói, lại nghiêng đầu đi, rất khẽ mà hôn một cái với điện thoại.

Lý Tranh mời mỗi đứa một que kem.

"Triền miên với bạn gái xong rồi?" Nó cầm một cái đưa cho Phương Trì.

"....Ừ." Phương Trì nhận lấy cắn mọt miếng.

"Aiii," Trương Quân Nghị thở dài, "Ngưỡng mộ thật."

"Ngưỡng mộ gì." Phương Trì nói.

"Bạn gái tôi trước lúc thi đại học đã chia tay với tôi rồi," Trương Quân Nghị mặt buồn thiu, "Bảo là thi đại học xong thì nối lại, kết quả thi xong nó quen bạn cùng bàn, hai người vào cùng một trường..."

"Chuyện này có gì đâu, cho dù hai người các ông có nối lại đi nữa, không học cùng một trường, nhiều nhất một học kỳ cũng sẽ chia tay," Lý Tranh vừa ăn kem vừa nói, nói xong liền nhanh chóng giải thích với Phương Trì, "Không phải nói ông, tình huống khác biệt, trai đẹp như ông thì bạn gái ông mới phải lo."

"A!" Trương Quân Nghị hô một tiếng, "Ông thế này là kỳ thị người không đẹp trai à!"

Cả đám người cười phá lên, đi mấy bước nữa, Lý Tranh liền tiến tới bên người Phương Trì: "Xem với."

"Cái gì?" Phương Trì ngây người.

"Ảnh, bạn gái ông ấy, cho xem đi." Lý Tranh nói.

Nó vừa nói câu này xong, cả đám người đều tiến tới, muốn xem ảnh bạn gái Phương Trì.

"Từ từ..." Phương Trì cầm điện thoại di động, lòng bàn tay cũng chảy mồ hôi, đừng nói là không có ảnh bạn gái, trong album điện thoại cậu, ấn bừa một cái cũng đều là Tôn Vấn Cừ.

"Đừng có hẹp hòi thế," Lý Tranh nói, "Chốc nữa cũng để các ông xem ảnh bà xã tôi."

Giờ nói lại mình không có bạn gái cũng muộn rồi, nhưng cậu cũng không thể cứ nói rằng thật ra mình có bạn trai được... Lại nói, muốn xem ảnh bạn gái, đây là một đề nghị cực kỳ chính đáng, Phương Trì không thể từ chối, do dự một lúc, cậu cúi đầu lật qua lật lại bên trong đi động.

Lương Tiểu Đào là cứu tinh của cậu.

Trong điện thoại di động của cậu, ảnh con gái nhiều nhất chính là của Lương Tiểu Đào, lần trước cả đám bọn nó về thôn chơi, Phương Trì chụp cho Lương Tiểu Đào không ít ảnh, gửi đi rồi cậu vẫn chưa xóa.

May mà vẫn chưa xóa, còn có cả ảnh selfie chung nữa.

Phương Trì nhanh chóng tạo một album, tìm mấy bức một mình và mấy bức ảnh chung bỏ vào, sau đó đưa cho mọi người nhìn.

"Ồ," Trương Quân Nghị nhìn chằm chằm ảnh, "Bạn gái ông xinh thật!"

"Không tệ, thằng nhóc này cũng tinh mắt thật!" Lý Tranh dựng thẳng ngón tay cái, "Xinh hơn bà xã tôi!"

Mấy người nhìn một vòng xong, hài lòng bỏ qua cho Phương Trì, lại vây quanh Lý Tranh xem bạn gái cậu ta.

Phương Trì thở phào nhẹ nhõm, thế nhưng chuyện này mà để cho Lương Tiểu Đào biết được, chắc sẽ cho cậu một trận.

Tôn Vấn Cừ cơm tối chẳng ăn được mấy, lái xe mấy tiếng không có khẩu vị gì.

Có điều, trở về căn phòng Mã Lượng thuê cho hắn, sắp xếp xong hành lý mang tới trước xong, tắm xong, cuộn người trên ghế sofa, xem tivi chưa tới một tiếng, hắn đã đói bụng.

Thiết bị trong nhà bếp rất đầy đủ, nồi bát, thìa đĩa, dầu muối dấm chua, cái gì cũng có, Hồ Viện Viện còn rất cẩn thận mua thêm mì, nếu như muốn nấu bát mì, nguyên liệu cũng rất đầy đủ.

Nhưng Tôn Vấn Cừ chắc chắn sẽ không đi nấu.

Hắn đói bụng đến lúc không chịu nổi nữa, mới đứng dậy mở cửa tủ lạnh ra, quả nhiên, trong tủ lạnh còn có một thùng sữa chua, chắc cũng là Hồ Viện Viện mua.

Hắn cầm một hộp sữa chua ra uống.

Vị táo đỏ, thơm ngọt, ngon lành, quả thực khai vị thần khí.

Sau khi uống xong, Tôn Vấn Cừ nằm trên ghế sofa ôm Hoàng tổng, cảm thấy nếu như không ăn gì, tối nay mình sẽ không thể nào chịu nổi.

Hắn để Hoàng tổng lên trên ngực mình, chọc chọc mũi nó: "Con mèo béo chết bầm, biết nấu mì không?"

Hoàng tổng ông ẹo meo một tiếng, ôm lấy tay hắn.

"Mày biết làm gì hả?" Tôn Vấn Cừ thở dài, "Mày từ nhỏ đã ở cùng anh Phương Trì, ngày nào cũng nhìn cậu ấy nấu mì, thế mà không học được?"

Hoàng tổng gặm gặm đầu ngón tay hắn.

"IQ chừng này của mày," Tôn Vấn Cừ ngoắc ngón tay, "Không xứng đáng có trứng."

Cuối cùng, Tôn Vấn Cừ vẫn gọi đồ ăn ngoài, cơm vịt quay* thêm một bình canh dạ dày lợn, còn gọi cả thịt viên chiên xù với cải xanh, nước cam lạnh, bày kín một bàn.

Có điều, giờ khu hắn ở đã nằm ngoài phạm vi cửa hàng ship món ăn, cũng may là không nhiều, thêm phí giao đồ rồi bọn họ vẫn ship tới cho.

Một bữa đồ ăn ngoài mất một trăm, để Phương Trì biết được lại bị cằn nhằn nửa buổi.

Tôn Vấn Cừ nhét tiền tiêu vặt vào trong ví tiền, nhét vào được nửa lại dừng lại, lấy hết tiền trong ví ra đếm, vậy mà chỉ có hơn một ngàn tiền mặt.

Hắn chép miệng, từ lúc ba chặt đứt nguồn kinh tế của hắn, hắn cũng chỉ dùng một cái thẻ, bình thường trên người có bao nhiêu tiền mặt cũng không đếm, giờ đột nhiên nhớ ra thì thẻ của mình đã đưa cho Phương Trì rồi…. Vậy hơn một ngàn này là toàn bộ tiền của hắn?

Không sống nổi nữa.

Trở về ký túc xá, cả bọn lại tiếp tục chém gió, Phương Trì nhân lúc này đi tắm gội.

Buồng tắm trong ký túc xá rất nhỏ, nhưng thiết bị rất đồng bộ, cũng đều là mới hoàn toàn, tắm gội thật thoải mái.

Cậu tắm xong, đám người này mới bắt đầu hô hò đi tắm, tranh nhau thành một đám trước cửa phòng tắm, Phương Trì cười bò lên giường lấy điện thoại ra nhìn, Tôn Vấn Cừ không gửi tin nhắn cho cậu.

Ngược lại, lúc ăn cơm đã thêm bạn tốt với Trình Mạc, giờ có một tin nhắn của anh ta gửi tới.

- Đến đội leo núi làm chỉ đạo kỹ thuật đi.

Phương Trì chậc một tiếng, chưa trả lời.

Câu nói trước đó của Trình Mạc, cậu còn chưa suy nghĩ được rõ ràng, giờ vẫn cảm thấy cứ nghĩ tới người này là cả người đều khó chịu.

Đang định gửi tin nhắn cho Tôn Vấn Cừ, điện thoại Tôn Vấn Cừ đã gọi tới.

"Sắp ngủ à?" Phương Trì đổ người ra gối, nhận điện thoại.

"Chưa đâu, mới vừa ăn xong." Tôn Vấn Cừ nói.

"Mới vừa ăn xong? Không phải đã ăn xong từ lâu rồi à?" Phương Trì sững sờ.

"Nãy ăn cơm tối không ăn được mấy, mới vừa nãy đói bụng nên ăn thêm một bữa." Tôn Vấn Cừ cười.

"Béo mất thôi," Phương Trì nói, ngẫm lại liền hỏi, "Nấu mì à?"

"…Ừ, nấu mì." Tôn Vấn Cừ nói.

Phương Trì hơi dừng lại: “Anh lừa ai đấy, anh tự nấu mì? Tự anh nấu cho anh, giỏi lắm là đứng lên đi ba bước, mở cửa tủ lạnh ra, lấy một bình sữa chua, uống xong vứt bình sữa chua vào thùng rác anh cũng phải mất hai mươi phút để hạ quyết tâm.”

Tôn Vấn Cừ không nói gì, cười không ngừng được bên đầu kia điện thoại.

“Gọi đồ ăn ngoài đúng không?” Phương Trì chép miệng, “Anh sớm muộn gì cũng có ngày lười đến mức đồ ăn ngoài cũng không muốn gọi.”

“Hôm nay là bất ngờ thôi,” Tôn Vấn Cừ vẫn luôn cười, “Không có tiền, ngày nào cũng ăn như thế, không đủ.”

“Trong ví tiền của anh còn có một ngàn bảy mà, sao lại không có tiền?” Phương Trì lập tức nói.

“Ôi mẹ ơi,” Tôn Vấn Cừ cười đến mức ho khan, “Cậu còn kiểm tra cả ví tiền tôi nữa?”

“Em chỉ nhìn xem anh còn bao nhiêu tiền thôi mà,” Phương Trì nói, “Một ngàn bảy không lo ăn ở chỉ để tiêu vặt, dùng hai ba tháng cũng không có vấn đề gì.”

“Không được,” Tôn Vấn Cừ cười nói, “Gửi cho tôi ít tiền đi, tôi không có năm ngàn tiền mặt trong tay là cảm giác không ra nổi cửa.”

Phương Trì không nói gì.

“Này,” Tôn Vấn Cừ nói, “Phương Tiểu Trì thân mến, gửi cho tôi ít tiền đi.”

“Phá gia chi tử,” Phương Trì trở mình quay mặt vào tường, “Anh biết bạn học trong ký túc xá em không, mấy người đều là mỗi tháng chỉ có khoảng một ngàn tiền sinh hoạt phí thôi.”

“Tôi cũng không phải sinh viên,” Tôn Vấn Cừ nói, “Lúc tôi là sinh viên, một tháng có thể tiêu một vạn tám ngàn.”

“Aiii,” Phương Trì bất đắc dĩ thở dài, “Đồ bại gia.”

“Giờ cậu ngang ngược thật đấy.” Tôn Vấn Cừ lại cười vui vẻ.

“Thôi, từ từ đi, anh đang quen tiêu tiền như nước,” Phương Trì hơi do dự, “À… anh đi nhìn cái ổ mèo kia của Hoàng tổng đi.”

“Ổ mèo?” Tôn Vấn Cừ ngây người, “Giờ ở đây trời nóng, nó còn chưa ngủ.”

“Không bảo anh đi ổ mèo nhìn Hoàng tổng, là bảo anh đi nhìn ổ mèo, ở trong không phải có một cái đệm nhỏ à,” Phương Trì xoa mũi, “Phía dưới đệm có một cái phong bì.”

Tôn Vấn Cừ không nói gì, qua một lúc mới nghe thấy tiếng hắn giật mình: “Mẹ nó, cậu vậy mà bỏ tiền ở đây? Cậu cũng giỏi thật đấy!”

“Tiền dự phòng mà,” Phương Trì cười, “Trước đây tiền dự phòng của em đều đặt ở trong đôi giày chạy nát nhất của em.”

“…Dự phòng bao nhiêu?” Tôn Vấn Cừ hỏi.

“Năm ngàn,” Phương Trì nói, “Anh cầm đi, giờ có thể ra ngoài được rồi đúng không?”

Tôn Vấn Cừ không nói gì, sau một lúc mới nhẹ giọng nói: “Này, tôi phát hiện ra cậu đáng yêu thật sự, Phương Trì ạ.”

“Có tiền rồi mới khen em.” Phương Trì cười nói.

“Vậy tôi rút lại.” Tôn Vấn Cừ nói.

“Anh dám,” Phương Trì liếc mắt nhìn bên kia phòng ký túc, mấy đứa kia cuối cùng đã sắp xếp xong thứ tự vào tắm, giờ đang tắm gội hoặc gọi điện thoại, không ai chú ý tới bên cậu, cậu nhỏ giọng nói, “Này, em muốn nhìn anh, mở video lên đi.”

“Cậu đang dùng lưu lượng,” Tôn Vấn Cừ nói, “Cậu là người biết chi tiêu lắm cơ mà.”

“Giờ dùng một ngày đã, bọn em có mạng của trường, không cho dùng wifi, nhưng mà Trương Vũ biết làm,” Phương Trì nói, “Nó bảo ngày mai làm thử là dùng được.”

“Được rồi.” Tôn Vấn Cừ nói.

Cúp điện thoại rồi, đề nghị video của Tôn Vấn Cừ gửi tới.

Phương Trì cắm tai nghe, quay mặt vào tường dùng một tay chống đầu, như vậy có thể dùng người để chắn đi màn hình điện thoại di động, tuy là cậu không che thì cũng không ai nhìn thấy, nhưng vẫn phải phòng có người trúng gió rồi bò lên giường cậu.

Video hơi giật, có điều lúc Phương Trì nhìn thấy mặt Tôn Vấn Cừ, vẫn trở nên kích động, chỉ muốn nhào tới ôm một cái.

“Ký túc xá có máy điều hòa không?” Tôn Vấn Cừ đang uống sữa chua.

“Không, có quạt điện.” Phương Trì nói, “Buổi tối không sao, không nóng.”

“Cởi áo ra đi.” Tôn Vấn Cừ nói.

Phương Trì ngây người, giọng Tôn Vấn Cừ có hơi thấp, nghe rất hấp dẫn, hơn nữa video lại hơi giật, như ngưng lại hai mắt hơi híp lại của hắn trên màn hình, nét lười biếng mê hoặc kia khiến Phương Trì lập tức khô nóng cả người.

Cậu do dự nửa buổi, cũng ngại ngùng cởi áo, đợi đến lúc hình ảnh đã khôi phục lại bình thường, Tôn Vấn Cừ đã ôm Hoàng tổng vuốt lông.

“Không cởi à?” Tôn Vấn Cừ ngoái đầu lại, cà cà mặt trong lông Hoàng tổng, cười nói.

“Em vẫn đang ở phòng ký túc xá mà,” Phương Trì nhỏ giọng nói, tuy là cởi áo cho dù là giữa cậu và Tôn Vấn Cừ, hay là cậu ở trong ký túc xá, đều rất bình thường, nhưng cậu vừa nghĩ tới lời nói và vẻ mặt của Tôn Vấn Cừ, lại nghĩ tới cởi áo cũng không chỉ giới hạn trong nghĩa là cởi áo, liền có cảm giác như đang đùa giỡn lưu manh trước mặt toàn bộ người trong ký túc xá, chỉ tưởng tượng thôi mặt đã sắp đỏ hết lên, “Anh đừng trêu em.”

“Cậu đòi phải video mà,” Tôn Vấn Cừ nở nụ cười, “Cậu không phải bảo là tôi vừa đi là cậu bình tĩnh được à.”

“Em đánh giá thấp dược hiệu của anh rồi,” Phương Trì gãi đầu, “Anh…”

Còn chưa nói hết câu, cửa ký túc bị gõ vang, Trương Vũ đi qua mở cửa, người đi vào là lớp trưởng tạm thời của bọn họ.

“Lớp trưởng đến, hình như nói chuyện tập quân sự ngày mai,” Phương Trì ngồi dậy, “em đi nghe một lúc đã.”

“Đi đi,” Tôn Vấn Cừ ngáp, “Tôi đi ngủ.”

“Ngủ ngon,” Phương Trì nhỏ giong nói, “Hôn một cái.”

Tôn Vấn Cừ cầm điện thoại di động, hôn một cái với máy ảnh, Phương Trì lập tức cảm thấy bụng dưới như thế cỏ lông chim đảo qua, rung động một hồi, nhanh chóng cũng hôn một cái với camera, rồi tắt video đi.

Tôn Vấn Cừ ném điện thoại di động lên trên bàn uống nước, ôm Hoàng tổng tiếp tục chui trong sofa xem tivi.

Hắn hơi mệt, nhưng lại không muốn động đậy, từ chỗ này tới phòng ngủ, đường xá có hơi xa xôi cách trở.

Có điều, bên trong tivi đang chiếu gì, hắn cũng không biết, chỉ là mở tivi nghe âm thanh mà thôi, trong đầu vẫn luôn quanh quẩn chuyện bộ lọ chưa nung xong kia, thi thoảng còn xen lẫn nụ cười của Phương Trì.

Hắn vốn cảm thấy, Phương Trì đi học rồi sẽ không ảnh hưởng gì tới hắn, trạng thái hiện giờ còn làm hắn rất bất ngờ.

Trong lòng có hơi trống rỗng.

Điện thoại di động trên bàn uống nước kêu, hắn híp mắt lại nhìn, là Tôn Gia Nguyệt.

Ngáp một cái, hắn đổ người ra ghế sofa, nhắm hai mắt lại, cũng không nghe điện thoại.

Tôn Gia Nguyệt bình thường không có việc gì sẽ không tìm hắn, nhưng hiện giờ hắn không muốn nghe điện thoại, cũng không muốn tiêu tốn thần kinh, lần này Phương Trì đi, hắn cảm giác như thể chó nhà mình nuôi bị mất, có hơi mất tinh thần.

---

*cơm vịt quay:

*canh dạ dày lợn:

*thịt viên chiên xù

69. Chương 69

Tập quân sự chính thức bắt đầu, Phương Trì đứng trong đội ngũ, nghe chỉ huy nói, hết cái này tới cái kia, cậu còn không phân biệt rõ ai lại ai, đang nghĩ thì điện thoại di động trong túi quần rung một cái.

Hẳn là Tôn Vấn Cừ, mà tất cả mọi người đều đang đứng nghiêm mắt nhìn phía trước, giờ mà cậu lấy điện thoại ra có hơi làm người khác chú ý.

Thật ra Tôn Vấn Cừ cũng không có việc gì quan trọng, đơn giản chỉ nói là dậy rồi, Hoàng tổng thế nào, kiểu kiểu vậy, nhưng cậu cảm thấy không xem sẽ nhớ đến hoảng loạn.

Không dễ dàng gì, chờ tới lúc phân khoa chia lớp xếp hàng, Phương Trì mới lấy điện thoại ra.

- Chú Lượng Tử của cậu nung nứt của tôi bốn cái lọ! Tôi không muốn sống nữa.

Phương Trì nở nụ cười với màn hình đến nửa buổi.

- Đánh anh ta đi!

- Không muốn động đậy. Đã tập quân sự chưa?

- Bắt đầu ngay giờ.

- Vậy thì đi đi, học xong hẵng nói.

Ngày tập quân sự đầu tiên cũng không có gì mới, huấn luyện viên của bọn họ họ Trương, cao to đen không biết có hôi không, rất nghiêm túc, tự giới thiệu xong thì giơ tay lên: "Đầu tiên chạy hai kilomet! Hoạt động một chút!"

"Hai kilomet? Hoạt động một chút?" Có người giật mình mà hỏi một câu.

"Hoạt động không được à?" Huấn luyện viên Trương nghe thấy, "Họat động không được có thể chạy năm kilomet!"

Mọi người lập tức không còn ho he gì nữa, bắt đầu từng người một cùng nhau chạy đi.

Phương Trì không có cảm giác gì, chạy mười kilomet cậu cũng không sao cả, có điều chuyên ngành này của cậu, có vẻ người có thể lực tốt cũng không được mấy người, chạy 2 kilomet xong, rất nhiều người đều thở gấp không nhẹ.

Huấn luyện viên Trương cho mọi người nghỉ ngơi tại chỗ hai phút rồi bắt đầu huấn luyện đội ngũ.

Phương Trì không cảm thấy mệt, một chút cũng không mệt, chỉ là tẻ nhạt.

Nghiêm! Nghỉ! Nhìn phải thẳng!

Những nội dung này không khác gì tập quân sự cấp hai cấp ba cả, chỗ buồn cười cũng chỉ tập trung ở mấy người không phân biệt được trước sau trái phải.

Mỗi lần quay người đều có người mặt đối mặt, sau đó bạn trừng tôi tôi trừng bạn, ai cũng tin chắc là đối phương quay sai rồi, cuối cùng người thu cuộc trong cuộc chiến đối mắt sẽ quay sang hướng ngược lại, có lúc sẽ một lần nữa đối mặt với một người khác, tạo ra một tràng cười không thể nào khống chế lại trong chốc lát được.

Quay vô số vòng tại chỗ xong, trong đội ngũ cuối cùng cũng không còn tiếng cười nữa, huấn luyện viên Trương vung tay lên: "Nghỉ ngơi năm phút!"

Mọi người đều không đi đâu xa, tìm tại chỗ một chỗ ngồi xuống bắt đầu nói chuyện, xem như là bắt đầu làm quen bạn học của mình.

Phương Trì nhận mặt còn được, cậu thường dẫn đoàn ra vùng ngoại ô, rất nhanh đã nhận thức đại khái trong đoàn mình mọi người trông như thế nào.

Nhưng hiện giờ, mọi người mặc quần áo giống nhau, con trai còn bị bắt cắt tóc, ngoài mấy người trông đặc sắc ra thì, người khác trông đều không khác nhau mấy.

Nói đến kiểu tóc, Phương Trì rất vui vẻ vì tóc mình vẫn luôn tỉa ngắn, mấy đứa tóc dài, còn phải ra cửa hiệu ngoài cổng trường cắt tóc, đi vào rồi cũng không cần nhiều lời, đầu tập quân sự, thợ cắt tóc lập tức có thể cạo ra luôn, nếu không phải ai bị cạo xong cũng là một kiểu này, có khi đã khóc toáng lên.

Đương nhiên, vấn đề này cũng phải xem mặt thế nào, nếu như là Tôn Vấn Cừ thì… trông vẫn được.

Thời tiết tháng chín rất khô ráo, tuy là thảm cỏ trong sân luyện của trường làm rất tốt, quét dọn cũng sạch sẽ, mà nhiều người như vậy cùng nhau đi tới đi lui, sau cả ngày tập quân sự, Phương Trì vẫn cảm thấy trong lỗ mũi mình toàn là đất.

Cực kỳ hoài niệm không khí trong lành trong thôn, tập quân sự vừa kết thúc, việc đầu tiên cậu làm chính là lấy điện thoại ra gọi cho chú Trương, bảo chú cầm điện thoại qua cho ông nội.

Ông nội hàn huyên với cậu một lúc, kể cho cậu rằng, Tiểu Tử lúc vào núi bị thương ở móng, vết thương không sâu, nhưng nó đã giả vờ yếu ớt mà nằm hai ngày nay rồi.

“Ông băng bó qua cho nó, hôm nay đã kết vảy rồi, mà vẫn đang đi què,” Ông nội cười nói, “Còn kén ăn, không có thịt là không chịu ăn.”

“Thông minh đều dồn lên đây cả.” Phương Trì cười ha ha.

“Con ở trường học có tốt không?” Ông nội hỏi, “Đã quen hết chưa? Đồ ăn hợp khẩu vị không?”

“Tốt lắm, ông yên tâm, đồ ăn cũng không khác nhà mình lắm,” Phương Trì nói, “Nhưng con còn chưa tới nhà ăn nữa, chốc nữa cùng bạn học đi ăn thử xem.”

“Muốn ăn gì con cứ nói, ông bảo chú Trương con gửi hộ qua cho.” Ông nội nói.

“Không sao, còn nửa tháng nữa là nghỉ rồi, con sẽ về.” Phương Trì vừa nghĩ tới ngày quốc khánh là cảm thấy tràn đầy sức mạnh.

Sức mạnh này làm cho lúc cậu trở về ký túc xá, cứ thế tranh trước Lý Tranh vào buồng tắm.

“Phương Trì,” Lý Tranh gõ cửa bên ngoài, “Hành vi này của mày phải bị khiển trách! Quần tao cũng cởi ra rồi!”

“Giờ tao cũng cởi rồi.” Phương Trì cởi quần cười nói trong phòng tắm.

“Tao quyết định cởi hết đứng trước phòng tắm nghênh đón mày.” Lý Tranh nói.

“Chờ đã,” Trương Quân Nghị ở bên ngoài nói một câu, “Tao tìm bản đăng ký, chốc nữa thu lệ phí…. cũng không biết cái dáng người đếm được xương sườn như mày có ai thèm xem không…”

“Quân Quân!” Lý Tranh hô to, “Mẹ mày nói không sai một chút nào, hôm nay mày sẽ bị tao đánh hất ra khỏi trường!”

Trong phòng ký túc xá nhốn nháo loạn tùng phèo, Phương Trì cười vặn nước ra.

Lúc nước trôi xuống người, cậu mới cảm giác bùn đất trên mặt trên người mình được rũ bỏ, ngày tháng tẻ nhạt, bọc trong bùn đất này còn có nửa tháng nữa, nghĩ đến là thấy bất lực.

Nếu như có Tôn Vấn Cừ là tốt rồi.

Tôn Vấn Cừ ở cùng một ký túc xá với cậu, cậu về là có thể nhìn thấy bộ dạng người này dựa vào ghế tựa ngước đầu lên, chân gác lên giường.

Phương Trì cười ha ha với bức tường hai tiếng.

"Không đi," Tôn Vấn Cừ dựa vào ghế tựa, chân gác lên bàn làm việc, "Tôn Dao bảo em đi ăn cơm chẳng có chuyện gì tốt, em không đi."

"Ôi. Người ta cũng có bảo mời em ăn đâu," Tôn Gia Nguyệt nói, "Chị ấy nói là, mời chị ăn, sau đó bảo chị dẫn cả em tới, không được nói với em là chị ấy ở đấy."

"Chị nói cho em biết rồi còn gì." Tôn Vấn Cừ ngửa đầu lên, nhìn một đống bình với lọ dùng dây thừng màu đen dài ngắn khác nhau treo trên trần nhà.

"Chị nói cho em biết." Tôn Gia Nguyệt cao giọng, "Chuyện vớ vẩn của mấy người chị không quan tâm, chị cả nói với chị mấy lần, chị không có cách nào nữa mới tìm em, tiết lộ tin cho em trước là chị hai đã có nghĩa với em…"

"Biết rồi biết rồi, chị có nghĩa nhất," Tôn Vấn Cừ cười, "Em đi, không thì chị tuồn cho em thêm ít tin đi, bà ấy gọi em đến để làm gì?"

"Ai biết được, chị ấy chưa nói," Tôn Gia Nguyệt nói, "Chị ấy thế nào em cũng biết rồi còn gì, giống ba thôi, muốn nói gì, chưa tới lúc mấu chốt một chữ cũng sẽ không nói."

"Vậy thì chị không được bỏ đi trước," Tôn Vấn Cừ thở dài, "Em không muốn ăn cơm một mình với mỗi bà ấy đâu."

"Nhà tôi còn đang thiếu một cái lọ lớn, tôi đang định dùng để cắm cỏ lau gì đó, chắc cũng phải một mét trở lên." Tôn Gia Nguyệt nói.

Tôn Vấn Cừ nở nụ cười: "Nhờ Lượng Tử đến làm, chị đến lấy, nó phải quỳ xuống đất mà đưa cho chị."

"Em giúp chị nung một cái đi," Tôn Gia Nguyệt nói, "Chị nói cho em biết…"

Mã Lượng từ ngoài cửa đi vào, cầm trong tay một đống đất, Tôn Vấn Cừ bật loa ngoài điện thoại lên, giơ trước mặt gã, từ điện thoại vang lên giọng Tôn Gia Nguyệt: "Cái thằng Lượng Tử này, đúng là không thể nào mà gặp mặt nó được, cái thằng này chắc chắn là do kiếp trước khẩu nghiệp quá nhiều nên đời này ông trời mới quật bớt kỹ năng mồm miệng của nó đi, nó vừa mở miệng ra cái là chị chỉ muốn đánh người."

"Chị hai," Mã Lượng cười, tiến đến bên điện thoại, "Chào, chào buổi tối."

"Mẹ nó! Tôn Vấn Cừ đồ khốn kiếp!" Tôn Gia Nguyệt nói một câu rồi dập điện thoại.

Mã Lượng nở nụ cười nửa buổi mới nhìn Tôn Vấn Cừ: “Sao, sao thế?”

“Tôn Dao bảo chị ấy tới gọi tao đi ăn cơm,” Tôn Vấn Cừ ném điện thoại lên trên bàn, tiếp tục ngửa đầu, “Không biết là có chuyện gì.”

“Ông cụ vẫn, vẫn không, yên tâm,” Mã Lượng nói, “Đã vậy còn có cháu, cháu trai lớn tao nữa, Tôn Dao tìm mày, cũng không có gì lạ.”

“Tao trước đây quen ai, cũng có thấy ai quan tâm vậy đâu.” Tôn Vấn Cừ cau mày chép miệng.

“Trước đây, cũng đâu có ai, ai tới liền đánh Lý Bác Văn.” Mã Lượng nói.

Mã Lượng vừa nói câu này, Tôn Vấn Cừ liền nhắm mắt lại cười, vừa cười vừa nói: “Hôm nào tao cũng tới chỗ chú Lý một chuyến đi, tao cũng giả vờ anh em tình thâm.”

“Ấu trĩ,” Mã Lượng nói, “Lại xem, xem đất.”

“Ừ,” Tôn Vấn Cừ co chân lại, đứng lên nhận lấy đất trong tay Mã Lượng bóp nặn, cùng gã đi về phía sân sau.

Bộ đầu tiên đã đúng mẫu, không có vấn đề gì, bộ thứ hai bởi vì không phải là lọ, tạo hình khác biệt, đất còn phải làm lại từ đầu.

Tôn Vấn Cừ cảm thấy Phương Trì đi học rồi cũng rất tốt, nếu không trạng thái bận tối mắt lại chỉ muốn mắng chửi người như mình bây giờ, nếu Phương Trì thật sự có ở đây, hắn cũng lo là sẽ không để ý tới cảm xúc của Phương Trì.

Điện thoại di động rung một cái, hắn lấy ra nhìn, là ảnh Phương Trì gửi tới, cởi trần mặc quần cộc, làm tư thế của Hercules.

- Phòng ký túc bọn em đang bình chọn giải cơ bắp đẹp nhất.

- Cậu đoạt giải?

- Đúng, giải nhất, giải hai ba để trống, cả phòng ký túc xá chỉ mình em có cơ bắp.

Tôn Vấn Cừ nở nụ cười, gửi một tin nhắn thoại qua: “Đừng có suốt ngày khoe cơ bắp, rêu rao như thế người khác lại nhớ nhung thì làm sao bây giờ.”

Phương Trì cảm thấy không dễ gì mà bị ai nhớ thương, cậu sống nhiều năm như vậy rồi, cũng xem như chỉ có một Tiếu Nhất Minh có thể coi là từng nhớ thương cậu, mà cũng có thể chỉ là cảm giác vô tình gặp được đồng loại, muốn lại gần.

Ngược lại thì, cậu cũng rất khó nhớ thương ai, chỉ những người bên cạnh thôi, tiện tay tóm tới một người so sánh với Tôn Vấn Cừ, cũng có thể bỏ luôn ý nghĩ nhớ thương.

Hơn nữa, kể cả là Tôn Vấn Cừ, bản thân mình mới ban đầu cũng chẳng nhớ thương gì, còn ghét không chịu nổi…

Thế nhưng, sau hai ngày tập quân sự, lúc Phương Trì nhìn thấy Trình Mạc đang ngồi trên xe đạp đứng bên cạnh thao trường nhìn bọn họ tập quân sự, cậu đột nhiên hơi lo lắng.

Mình không phải là bị đồ thần kinh Trình Mạc này nhớ thương đấy chứ!

Câu kia của Trình Mạc rút cuộc có ý gì, cậu vẫn luôn không nghĩ rõ ràng được, sau khi tin nhắn bị mình lờ đi, Trình Mạc cũng không liên lạc với cậu nữa.

Mà cái người Trình Mạc này đứng ở chỗ không xa liên tục nhìn cậu chằm chằm, lại khiến cậu sợ hãi trong lòng.

“Thấy không,” Trương Quân Nghị vừa uống nước vừa nói, “Sang năm tao cũng phải đứng một bên thao trường, nhìn từng em gái như thế.”

“Anh ta nhìn Phương Trì mà,” Ánh mắt của Lý Tranh lại rất tốt, “Này, anh ta tìm mày à?”

“Không biết,” Phương Trì uống một ngụm, “Anh ta tìm tao có việc gì được.”

“Có phải là định kéo mày vào cái câu lạc bộ gì không?” Lý Tranh nói, “Hôm qua đội biện luận của trường có người tới tìm tao, anh tao kể với người ta là tao có một cái miệng đã trên dưới năm ngàn năm, làm tao mất mặt chết mie.”

Mấy người bọn họ đều cười phá lên, Phương Trì cười nói: “Vậy thì mày đến thử xem.”

“Thử gì mà thử, tao chỉ nói nhiều thôi, còn đâu toàn nói lời vô nghĩa,” Lý Tranh cũng cười, “Lên sân khấu, các bạn ở phe bên kia, chào buổi tối, lải nhải được năm mao, năm đồng sau đó là toàn chuyện tào lao rồi…”

Phương Trì còn đang cười, phía sau vang lên tiếng Trình Mạc: “Phương Trì!”

Cậu quay đầu lại, nhìn thấy Trình Mạc đang vẫy tay với cậu, cậu cực kỳ miễn cưỡng mà hỏi một câu: “Làm

gì?"

"Lại đây," Trình Mạc nói, "Có việc."

Phương Trì do dự mất mấy giây, rồi chậm rãi đi tới trước mặt y: "Việc gì?"

"Đây là bạn cùng phòng của tôi," Trình Mạc chỉ người đứng cạnh y, "Đội trưởng đội leo núi của trường, Hà Bảo Bảo."

"Cái…" Phương Trì sững sờ, Bảo Bảo?

Người này rất cao, đen nhưng lại gầy, tên là Bảo Bảo?

"Tôi là Hà Đông Bảo, " Bảo Bảo cười, đưa tay ra, "Đừng nghe nó gọi lung tung."

"Xin chào," Phương Trì đưa tay ra bắt tay với anh ta, "Tôi không có thời gian đến đội leo núi."

Câu trả lời thẳng thắn dứt khoát chặn trước cả chủ đề, thậm chí chặn trước cả câu khách sáo mở lời, khiến Hà Đông Bảo ngây người, Trình Mạc nở nụ cười: "Tao nói rồi mà."

"Này cũng quá thẳng thắn rồi." Hà Đông Bảo vẫn chưa lấy lại được tinh thần.

"Bớt việc." Phương Trì nói.

"Không phải," Hà Đông Bảo suy nghĩ, "Không đi cũng được, cậu mỗi tuần nếu có thời gian thì đi nhìn xem chúng tôi huấn luyện, xem hộ xem có chỗ nào chưa ổn, thế được không?

Phương Trì không nói gì.

"Nói thật, đội chúng tôi vừa mới lập, trình độ vẫn chưa ổn lắm," Hà Đông Bảo cười, "Tôi đã tìm được video cậu thi đấu xem qua rồi, tài nghệ này mà bảo cậu cùng tập luyện với bọn tôi thì cũng không phù hợp, không cùng một level…"

Phương Trì thích mềm không thích cứng, Hà Đông Bảo khác với Trình Mạc, lời nói vô cùng thành khẩn, cậu nghe thấy liền hơi ngại, nhanh chóng nói: "Cũng không đến mức như thế… Không thì…"

Cậu gãi đầu suy nghĩ hồi lâu: "Không thì lúc nào tôi có thời gian sẽ tới xem, tôi cũng không dám nói thời gian cố định, bởi vì tôi phải làm thêm…thời gian không cố định."

“Được,” Hà Đông Bảo rất vui vẻ mà đập lên bả vai cậu, “Ôi được, được, được, được.”

“Vậy cứ như thế đi, cậu đi tập quân sự đi đã,” Trình Mạc nói, “Buổi tối cùng nhau ăn bữa cơm.”

Phương Trì mới quay người định đi, vừa nghe thấy câu này liền lập tức quay đầu lại: “Không cần.”

“Ăn một bữa cơm vẫn cần chứ,” Hà Đông Bảo nói, “Trò chuyện, kết thêm người bạn mà.”

“Hai hôm nay tôi không có thời gian,” Phương Trì nói, “Tôi….”

“Vậy thì ngày kia đi, ngày kia tôi gọi điện thoại cho cậu,” Trình Mạc nói, “Đi.”

Hà Đông Bảo còn muốn nói gì đó, Trình Mạc đã đạp xe một cái lao đi, gã chỉ buồn cười mà đuổi theo nhảy lên ghế sau xe,

Xe người này vẫn đi được mà…. Cái tên Trình Mạc này có phải là bị điên không!

Thật ra, buổi tối Phương Trì chẳng hề có việc gì cả, ngoài tập quân sự ra, bọn họ hiện giờ cả tối đều vô cùng nhàn nhã, cũng chỉ là mấy người trong phòng đi dạo loanh quanh trong sân trường, hoặc là bạn cùng lớp ra xung quanh cổng trường đi dạo, khai phá ra bản đồ mới.

Mà kể cả như vậy, cậu cũng không muốn đi ăn cơm, cậu không thích ăn cơm với người còn chưa quen, Hà Đông Bảo thì thôi, Trình Mạc này vẫn luôn làm cậu cảm giác rất kỳ quái, ở cùng người này một lúc thôi đã làm cậu khó chịu cả người.

Vốn là định hai ngày nữa có khi Trình Mạc sẽ quên mất chuyện này, mà không ngờ là Trình Mạc rất đúng giờ, gọi tới ngay sau khi tập quân sự xong.

“Tôi với Bảo Bảo chờ cậu ở quán xiên nướng chỗ ngã tư,” Trình Mạc nói, “Biết chỗ rồi đúng không?”

“…Biết.” Phương Trì nói bằng giọng buồn bực.

“Vậy cậu đi tắm gội chuẩn bị đi đã, không cần vội, nhiều thời gian.” Trình Mạc nói xong liền cúp điện thoại.

Phương Trì về ký túc xá tắm gội sạch sẽ, thay quần áo, rất miễn cưỡng lê bước chân ra khỏi phòng ký túc, chậm rãi đi về phía ngoài trường.

Mới vừa gọi điện thoại cho Tôn Vấn Cừ không có ai nghe, giờ cậu lại lấy điện thoại ra gọi lại lần nữa.

“Alo.” Lần này Tôn Vấn Cừ đã nghe điện thoại rất nhanh.

“Mới vừa rồi có việc gì à? Gọi đến không thấy ai nghe.” Phương Trì nghe thấy giọng Tôn Vấn Cừ, tâm trạng lập tức tốt lên rất nhiều, đừng nói chỉ là một tiếng “Alo”, ngay cả chỉ cần “Ừ” một tiếng thôi, cậu cũng sẽ rất dễ chịu.

“Tắm,” Tôn Vấn Cừ nói, “Chốc nữa phải đến hồng môn yến của chị cả tôi nữa, cậu cũng đi ăn cơm à?”

“Ừ, đi ăn cơm với người ta, phiền chết đi được.” Phương Trì nhíu mày.

“Phiền chết đi được?” Tôn Vấn Cừ nở nụ cười, “Ăn cơm với ai thế?”

“Trình Mạc đó, là…” Phương Trì vừa nói được nửa thì đột nhiên dừng lại.

“Trình Mạc? Trình Mạc nào?” Tôn Vấn Cừ dừng một lúc sau liền phản ứng kịp, “Là cái cậu vô tình gặp hôm nhập học à?”

“…Ừ,” Phương Trì căn bản vốn không muốn để cho Tôn Vấn Cừ biết được chuyện này, nhất là Tôn Vấn Cừ đã nửa thật nửa giả mà lên cơn ghen vì người này, nhưng cậu đoán là vì mình nghe thấy giọng Tôn Vấn Cừ vui vẻ quá, không để ý lỡ miệng nói ra, lập tức lại hơi sốt sắng.

“Cậu ta mời cậu ăn cơm à?” Tôn Vấn Cừ hỏi.

“Là bạn cùng phòng anh ta,” Phương Trì nhanh chóng giải thích, “Là thế này, bạn cùng phòng anh ta là đội trưởng đội leo núi của trường, muốn bảo em đến xem rồi cố vấn, anh ta giới thiệu hộ, cho nên cùng ăn một bữa cơm.”

“À, cậu ta giới thiệu hộ,” Tôn Vấn Cừ nói, “Cậu ta với cậu thân lắm à?”

“Không thân!” Phương Trì căng thẳng, “Không thân! Chỉ là người qua đường.”

“Người qua đường lại cần người qua đường giới thiệu cậu cho?” Tôn Vấn Cừ nở nụ cười.

“…Anh ta cũng xem như là quen biết em mà,” Phương Trì gãi đầu, “Ai, anh đừng suy nghĩ nhiều.”

“Tôi có thể suy nghĩ nhiều gì được,” Tôn Vấn Cừ nói, “Thôi, đi ăn cơm đi, tôi phải ra ngoài rồi, đến muộn chị cả tôi lại càu nhàu tôi.”

“À,” Phương Trì đáp, “Ăn xong rồi gọi cho em.”

“Ừ,” Tôn Vấn Cừ nói, “Đừng uống rượu.”

“Không uống.” Phương Trì lập tức nói.

Lúc đến hàng xiên nướng, Trình Mạc và Hà Đông Bảo đã ngồi ở bàn, nhìn cậu đi tới, Hà Đông Bảo vẫy tay: “Tiểu Phương, ở đây.”

“Ừ.” Phương Trì đi qua ngồi xuống, cũng không chào hỏi Trình Mạc, nhìn thấy là tức hết cả người.

“Bọn tôi gọi trước mấy món, sợ chốc nữa đông người,” Hà Đông Bảo nói, “Cậu xem cậu muốn ăn gì thì chốc gọi thêm.”

“Không cần,” Phương Trì nói, “Tôi ăn gì cũng được.”

“Vậy được, bọn tôi ăn trước.” Hà Đông Bảo vẫy tay với chạy bàn, phục vụ nhanh chóng chạy chậm cầm mấy chai bia tới, Hà Đông Bảo để hai chai trước mặt cậu, “Uống chút.”

“Tôi không uống rượu.” Phương Trì nói.

“Hả?” Hà Đông Bảo ngạc nhiên, “Không uống rượu? Bia cũng không uống à?”

Trình Mạc cũng ngẩng đầu liếc nhìn cậu.

“Ừ.” Phương Trì gật đầu.

“Cậu là không uống được rượu hay là…” Hà Đông Bảo mặt khó tin nhìn cậu.

“Hôm nay không uống,” Phương Trì nói, vốn là muốn nói ngồi cùng một bàn với Trình Mạc sẽ không uống, mà lại sợ nói như vậy quá ngứa đòn.

“Dị ứng à?” Trình Mạc quan sát mặt cậu.

“Không dị ứng, chỉ là hôm nay không uống.” Phương Trì nhìn y.

Trình Mạc cùng cậu nhìn nhau một lúc rồi cười: “Vậy thì uống nước ngọt đi.”

Đối với việc Trình Mạc không ép cậu uống rượu, Phương Trì còn rất bất ngờ, cậu còn làm xong chuẩn bị nếu không được thì sẽ hất tay bỏ đi rồi.

“Nước dừa đi,” Hà Đông Bảo nói, “Ở chỗ này hình như chỉ có nước dừa thôi.”

“Được.” Phương Trì gật đầu.

Hà Đông Bảo khác với Trình Mạc, người thành thật chân chất, nói chuyện cũng chân thành, hàn huyên một hồi, Phương Trì mới biết quê nhà anh ta cũng ở nông thôn, lập tức liền cảm thấy trong lòng thoải mái hơn không ít.

“Tôi cũng có thể coi là người địa phương, nhưng là lớn lên trong núi,” Hà Đông Bảo nói, “Lúc còn bé tôi đã thích leo núi rồi.”

“Tôi cũng vậy,” Phương Trì cười nói, “Nhà tôi ra ngoài đi 20 phút là tới núi, lúc tôi không đi học đều ở trong núi cả.”

“Vậy cũng thật sự là…” Hà Đông Bảo nở nụ cười, cầm bia lên cụng với cốc của cậu, uống một ngụm.

Lúc Phương Trì uống nước dừa mới nhìn thấy chai của Trình Mạc cũng đã duỗi tới đây, nhìn bộ dạng là muốn cùng cậu cụng chén mà không thành công.

Trình Mạc vẫn luôn không nói gì, chỉ có cậu và Hà Đông Bảo trò chuyện, Phương Trì gần như đã quên mất sự tồn tại của y, giờ chạm cốc cũng không để ý tới, cảm thấy hơi quá mức, vì vậy liền do dự đưa chai nước dừa tới cụng lên chai bia của Trình Mạc.

Trình Mạc cười tặc lưỡi một cái.

“Tôi đi vệ sinh,” Hà Đông Bảo thả chai bia xuống, đứng lên, “Vào trạng thái rồi.”

Bên bàn chỉ còn lại hai người Phương Trì và Trình Mạc, lập tức chẳng còn âm thanh gì, Phương Trì cắm mặt vào ăn đĩa mì xào vừa mới bưng lên.

“Này,” Trình Mạc đang ngồi đối diện hút thuốc, đưa bao thuốc lá tới, “Muốn không?”

“Đang cai.” Phương Trì nói.

“Mẹ kiếp,” Trình Mạc lấy lại gói thuốc lá, “Rượu hôm nay đã không uống rồi, thuốc lá hôm nay cũng không hút luôn?”

“Không phải,” Phương Trì nói, “Thật sự là đang cai.”

Tuy rằng cai sắp được hai năm rồi trên người vẫn có thuốc lá...

"Cậu có ý kiến gì với tôi à?" Trình Mạc vừa gặm cánh gà vừa hỏi một câu.

"Không." Phương Trì trả lời rất ngắn gọn.

"Là vì câu tôi nói?" Trình Mạc lại hỏi.

Phương Trì hơi dừng lại, ngẩng đầu nhìn y: "Nói gì."

"Giả vờ giỏi thật." Trình Mạc nở nụ cười.

"Vậy anh có thể nói xem câu kia có ý gì không." Phương Trì nói.

"Có thể chứ," Trình Mạc nói, "Tôi hỏi câu này trước được không?"

"Cái gì?" Phương Trì cúi đầu ăn miếng mì xào.

"Anh của cậu, là anh cậu à?" Trình Mạc hỏi.

Đũa Phương Trì đang gắp mì xào dừng lại giữa không trung.

70. Chương 70

Trình Mạc vừa hỏi câu này xong, mì xào kẹp trên đũa Phương Trì suýt nữa thì rơi về lại trong đĩa, cậu nhanh tay nhét mì vào trong miệng trước, sau đó im lặng nhai không nói gì.

Tuy câu hỏi này của Trình Mạc cũng không có tính công kích gì, nhưng phản ứng đầu tiên của cậu vẫn là liệu có phải Trình Mạc đã nhìn ra được gì rồi không, rồi thì tuy rằng có nhìn ra được gì cũng chẳng có gì ghê gớm cả, cậu đã không còn là Phương Trì trước kia vừa nhắc tới chuyện tính hướng liền tức giận nữa, nhưng cũng chưa tới mức có thể trôi chảy nói ra.

Ăn xong đĩa mì này, trong đầu cậu đã có vô số nguyên do và câu trả lời chạy qua.

Điều duy nhất có thể chắc chắn là, câu hỏi này chẳng hề đơn giản như thoạt nhìn, nếu như là một câu hỏi đơn giản thông thường hằng ngày, Trình Mạc sẽ không hỏi ở lúc như thể cần điều kiện trao đổi này.

Cậu muốn tôi trả lời tôi có mục đích gì không thể cho ai biết với cậu, vậy thì cậu phải trả lời tôi anh cậu có phải anh cậu không trước đã.

"Không phải anh ruột." Phương Trì trả lời, nhấp một ngụm nước dừa.

"Tôi biết không phải anh ruột," Trình Mạc nói, "Hai người nhìn mặt cũng không phải ruột thịt."

Phương Trì chép miệng nhìn y.

"Thật ra, tôi chỉ muốn hỏi… Hỏi sai rồi cậu đừng có động tay động chân," Trình Mạc nói đến đây thì liếc nhìn sang bên cạnh, Hà Đông Bảo ở bên kia đã đang đi chầm chậm tới đây, "Là gọi anh vậy thôi, hay là… bạn trai?"

Phương Trì sững sờ, không nói gì.

Cậu sững sờ không phải bởi vì Trình Mạc cứ như vậy mới tiếp xúc hai lần rưỡi đã hỏi câu này, mà là y dùng giọng điệu bình thường như thể đang hỏi người nọ có phải bạn gái cậu không.

"Này," Hà Đông Bảo đi tới ngồi xuống, "Biết gặp ai trong nhà vệ sinh không?"

"Phòng bảo vệ." Trình Mạc nói.

"Phòng bảo vệ tao chạy làm gì," Hà Đông Bảo nói, "Tao cũng không phải mày, đụng phải Lý Khải, giờ này đã uống say rồi, kéo tao bỏ qua chiêu thức muốn nói chuyện, tao còn không có thời gian kéo khóa quần nữa, nhanh chóng bỏ chạy luôn."

"Là một đàn anh giỏi nói lắm," Trình Mạc giới thiệu với Phương Trì, "Tóm ai víu ai lại cũng nói chuyện được cả buổi tối, gào khóc chưa nói đã, cậu cũng không đi nổi."

"Vậy thì còn dã man hơn cả Lý Tranh ở phòng ký túc xá tôi." Phương Trì cười.

Trình Mạc cười nói: "À, chính là anh trai Lý Tranh ở ký túc xá các cậu mà."

Bữa cơm này ăn cũng được, Hà Đông Bảo bắt đầu từ người anh của Lý Tranh còn lắm lời hơn cả Lý Tranh kia, giới thiệu khái quát toàn bộ người và việc trong trường học cho cậu một lần.

Nếu không phải có câu hỏi trước đó của Trình Mạc, cậu sẽ nghe cực kỳ vui vẻ.

Câu hỏi kia của Trình Mạc khiến trong lòng cậu hơi loạn, cậu khác Tiếu Nhất Minh và Tôn Vấn Cừ, ở

chuyện tính hướng này, cậu chưa từng mong đợi có đồng loại, cũng chưa khát vọng được tán đồng hay chấp nhận.

Cho nên, dù giọng điệu của Trình Mạc rất ôn hòa, cậu vẫn cảm thấy hoảng loạn.

Cơm nước xong xuôi, bọn họ cùng nhau về trường, Hà Đông Bảo còn muốn đến nhà thể chất lượn một vòng, Phương Trì và Trình Mạc về ký túc xá.

Hà Đông Bảo vừa đi, bầu không khí giữa hai người bọn họ lập tức trở nên hơi lúng túng.

Trình Mạc vẫn ngồi trên xe đạp dùng chân lê về phía trước, Phương Trì ở bên cạnh im lặng đi cùng.

"Tôi vốn định là, thân với cậu hơn chút nữa rồi mới hỏi," Trình Mạc hắng giọng, "Có điều, việc này tôi hơi sốt ruột, chủ yếu là không ngờ có thể vô tình gặp được cậu, nên tôi mới hỏi luôn, ngại quá."

"À," Phương Trì đáp, có cảm giác như Trình Mạc không phải chỉ muốn hỏi một chuyện đơn giản như cậu có phải là đồng tính luyến không, "Anh hỏi cái này làm gì?"

"Là thế này," Trình Mạc liền hắng giọng, liếc mắt nhìn cậu, "Chuyện này nghe chắc cũng hơi buồn cười…"

Trình Mạc vẫn luôn cho người khác cảm giác y luôn nói chuyện làm việc thẳng thắn dứt khoát, bộ dạng đột nhiên do dự như bây giờ khiến Phương Trì rất bất ngờ.

"Vốn nghĩ là nếu như cậu…là, vậy thì tôi hỏi cũng dễ hơn," Trình Mạc gạt nhẹ chuông xe, "Cứ coi như cậu đúng là đi, tôi cảm thấy cậu đúng là, ký túc xá bọn tôi là phòng ký túc kì diệu, tổng cộng bốn người, trừ Hà Bảo Bảo đáng thương ra, ai cũng là, tôi nhìn người rất chuẩn."

Phương Trì một lần nữa sửng sốt.

Phòng ký túc kỳ diệu? Ngoài Hà Đông Bảo ra thì ai cũng là? Vậy chính là bao gồm cả Trình Mạc?

"Cho nên, tôi chỉ muốn chắc chắn anh cậu có phải bạn trai cậu hay không thôi," Trình Mạc nói, "Nếu như đúng, vậy là được rồi."

Phương Trì mặt hơi khó hiểu nhìn y.

"Tôi từng xem cậu thi đấu rồi, lúc đó còn chưa tốt nghiệp cấp ba," Trình Mạc liếc mắt nhìn cậu, "Hai ta ở cùng một nơi cậu biết không?"

“Hả?” Phương Trì nhìn y, “Tôi không biết.”

“Tôi học Nhất trung.” Trình Mạc nói.

“À,” Phương Trì gật đầu, Nhất trung là trường trọng điểm, Trình Mạc nhìn kiểu gì cũng không giống như người có thể vào học nhất trung, “Nhất Trung à.”

“Lần thi đấu đó, đại hội thể thao thanh thiếu niên không phải ở thành phố chúng ta à, tôi đã đi xem,” Trình Mạc nói, “Lúc đó chắc là cậu nghỉ hè lớp mười?”

“Ừ,” Phương Trì gật đầu, “Nói vào vấn đề chính đi.”

“Được, nói vào vấn đề chính,” Trình Mạc dừng lại, chân chống đất, rút từ đâu đó ra điếu thuốc ngậm vào miệng, “Cậu có một người bạn học, người bạn đến cùng xem cậu thi đấu đó, tên là gì?”

Câu này vừa hỏi ra, cả người Phương Trì đều mông lung.

Bạn học cùng đến xem thi đấu?

“A?” Phương Trì nhìn y chằm chằm.

“Cậu không phải là không nhớ đấy chứ?” Trình Mạc cũng nhìn cậu chằm chằm, “Cậu đừng có nói là cậu không nhớ đấy!”

Nhớ, Phương Trì cũng chưa đến mức không nhớ Tiếu Nhất Minh đã từng đến xem cậu thi đấu, thế nhưng…

“Anh hỏi nó làm gì?” Phương Trì vẫn giật mình.

“Cậu nói xem?” Trình Mạc cười, “Tôi nhìn cậu ấy còn lâu hơn nhìn cậu thi đấu nhiều… Cậu ấy có phải không? Tôi cảm thấy lúc đó cậu ấy cứ nhìn chằm chằm liên tục vào cậu, không dời mắt, chắc là thích cậu đúng không?”

“Tôi…đệt,” Phương Trì không thể nào hình dung được cảm xúc của mình, “Anh bị dở hơi à?”

“Không, vẫn bình thường,” Trình Mạc nói, “Có thể nói cho tôi biết không?”

“Anh vòng vo một vòng lớn như thế, chỉ vì hỏi cái này?” Phương Trì hỏi.

"Không phải à, đầu tiên tôi phải chắc chắn cậu có phải không, cậu và cậu ấy có phải một đôi không, sau đó mới có thể hỏi chứ," Trình Mạc nói, "Tôi mới đến mà đã hỏi là "à tôi rất thích người bạn học đến xem cậu thi đấu, cậu ấy có phải gay không có bạn trai không?" Cậu không đánh tôi mới là lạ."

"…À." Phương Trì không biết nên nói gì nữa.

Cậu chẳng thể nào ngờ được, cái "mục đích không thể cho ai biết" của Trình Mạc lại là Tiếu Nhất Minh!

Chuyện này cũng quá bất hợp lý rồi!

"Có thể nói cho tôi không?" Trình Mạc lại hỏi.

"Không thể," Phương Trì nhìn y, "Giờ thì không thể, đó là anh em tôi, không thể tùy tiện nói gì với anh được, lại nói, anh mới nhìn mấy lần như thế….anh nghĩ là đang đóng phim à?"

"Vậy cậu hỏi cậu ấy đi," Trình Mạc cũng không nói gì thêm, "Chỉ việc này thôi, cảm ơn."

"À." Phương Trì nhìn Trình Mạc, vẫn cảm thấy hơi khó tưởng tượng.

"Cậu ấy học ở trường nào thì vẫn nói được chứ?" Trình Mạc ngẫm lại liền hỏi một câu.

"Không được." Phương Trì trả lời dứt khoát một câu.

"…Vậy thôi." Trình Mạc vứt tàn thuốc, giẫm tắt tàn thuốc, "Có tin gì thì báo cho tôi một tiếng."

"Ừ." Phương Trì đáp, nhanh chân đi về ký túc xá.

Mấy giây sau, Trình Mạc nhảy lên xe theo tới, Phương Trì liếc mắt nhìn y: "Còn có chuyện gì nữa?"

"Bạn học," Trình Mạc thở dài, "Phòng ký túc của tôi ở dưới tầng phòng cậu."

"À, đúng." Phương Trì nghĩ ra, cùng y im lặng trở về ký túc xá.

Vừa về ký túc liền phát hiện cả bọn đều đang chơi điện tử, vừa nhìn thấy cậu về, Lý Tranh lập tức nói: "Mau, Quân Quân thu được wifi rồi, dùng được rồi."

"Siêu thế," Phương Trì cầm notebook qua ném tới tay Lý Tranh, "Giúp tao đi, tao phải gọi điện thoại."

“Gọi cho bạn gái à?” Lý Tranh mở máy tính cậu ra.

“Không,” Phương Trì lấy di động ra, “Bạn tao.”

Tiếu Nhất Minh chắc cũng đang ở ký túc xá không có việc gì làm, điện thoại gọi tới cậu đã nghe rất nhanh, Phương Trì quay người đi ra khỏi phòng ký túc xá: “Tao kể cho mày một chuyện đặc biệt không biết phải nói thế nào.”

“Giờ chị chỉ đang cho em ý kiến thôi,” Tôn Dao cầm bát canh từ từ uống, “Chị biết em muốn làm chính mình, nhưng không dễ như em nghĩ đâu.”

“Em không nghĩ thế.” Tôn Vấn Cừ dựa vào ghế.

Chủ đề tối nay, đúng là như chú Lượng Tử dự đoán, đồ gốm và Phương Trì.

“Em không thừa nhận cũng không sao,” Tôn Dao nói, “Chỉ hy vọng em đừng làm gì cũng cứ tùy theo tính tình mình, mọi người sẽ không hại em, không vì muốn tốt cho em cũng sẽ không nói những thứ này, em đã làm ba đau thấu tim, rồi…”

“Không phải bảo không quản em à,” Tôn Vấn Cừ không muốn tranh luận với Tôn Dao, nhưng câu này của Tôn Dao lại làm hắn rất không thoải mái.

“Còn có thể thật sự không quản chắc? Ba không quản rồi, chị cũng không thể không quản chứ,” Tôn Dao cau mày, “Người khác nhìn em không chỉ là Tôn Vấn Cừ, mà còn là con trai Tôn Chính Chí!”

Tôn Vấn Cừ nở nụ cười, không nói gì.

“Chị,” Tôn Gia Nguyệt luôn ở bên cạnh vừa ăn vừa nghịch điện thoại, “Câu này em nghe cũng thấy không hay rồi, người cứ sống đúng với chính mình, sống không là chính mình còn có ý nghĩa gì nữa.”

“Em đừng thêm phiền nữa,” Tôn Dao nhìn cô, “Em sống là chính mình rồi không xem bố mẹ có cảm xúc thế nào à? Không nhìn danh tiếng cái nhà này ra sao à?”

“Ôi ôi ôi, chuyện linh tinh của mọi người em không quan tâm,” Tôn Gia Nguyệt bĩu môi, “Ăn xong chưa, xong rồi thì đi thôi, nói cũng nói hết rồi còn ngồi đây làm gì nữa, ai cũng chẳng muốn nhìn ai.”

Tôn Dao ấn lên chuông trên bàn, rồi nhìn Tôn Vấn Cừ: “Cậu bạn trai kia của em, không muốn nói thì đừng nói, tự mình nghĩ cho rõ ràng, đừng gây ra phiền phức gì cả.”

Tôn Vấn Cừ nhếch khóe miệng, lấy ví tiền ra: “Để em tính tiền đi.”

“Thôi, em cũng bớt tiêu đi.” Tôn Dao vẫn cau mày.

Tôn Vấn Cừ không lên tiếng, lúc nhân viên phục vụ đưa hóa đơn vào, hắn vẫy tay, cầm lấy hóa đơn.

Liếc mắt nhìn hóa đơn xong hắn nhíu mày, nói với phục vụ một câu: “Chốc nữa gọi cậu sau.”

Nhân viên phục vụ đi ra khỏi phòng riêng.

Tôn Vấn Cừ cảm thấy bản thân thực sự đã cách cuộc sống trước kia quá xa, ngày hôm nay, Tôn Dao và Tôn Gia Nguyệt từ buổi chiều đã ở đây, từ trà chiều đến cơm tối, Tôn Gia Nguyệt có xe đưa đón còn gọi cả một bình rượu…

“Em gọi điện thoại,” Tôn Vấn Cừ lấy điện thoại di động ra, vốn là định tránh Tôn Dao, mà do dự một lúc vẫn ngồi yên trong phòng gọi cho Phương Trì.

“Ăn xong rồi à?” Bên kia vang lên tiếng của Phương Trì, “Tình hình thế nào?”

“Chốc nữa kể lại cho cậu sau,” Tôn Vấn Cừ nói, “Gửi ít tiền lại đây cho tôi.”

“Cái gì?” Phương Trì ngạc nhiên, “Gửi tiền?”

“Ừ.” Tôn Vấn Cừ không giải thích.

Phương Trì dừng một lúc rồi cũng không hỏi gì thêm: “Gửi bao nhiêu? Năm nghìn đủ không?”

“Đủ rồi.” Tôn Vấn Cừ nói.

“Chờ, em chuyển ngay bây giờ,” Phương Trì nói xong lại nhỏ giọng hỏi, “Có phải là thích thể hiện, mời chị anh đi ăn cơm rồi không có tiền trả đúng không?”

Tôn Vấn Cừ cười: “Đúng.”

“Aiii,” Phương Trì thở dài, “Hủ bại, em gửi đây.”

Tôn Vấn Cừ ngắt điện thoại rồi ngẩng đầu lên, Tôn Dao và Tôn Gia Nguyệt đều đang nhìn hắn, Tôn Gia Nguyệt mặt không nhịn được cười, Tôn Dao mặt mày khiếp sợ.

“Em hỏi tiền ai đấy?” Tôn Dao nhìn hắn.

“Phương Trì.” Tôn Vấn Cừ nói.

“Tiền của em, ở chỗ Phương Trì?” Tôn Dao hơi ngồi thẳng dậy.

“Không sai,” Tôn Vấn Cừ híp mắt lại cười, “Toàn bộ tiền đều ở chỗ cậu ấy.”

“Tôn Vấn Cừ!” Tôn Dao đứng lên, “Em có bị làm sao không?”

“Tiền nhà chị cũng là chị quản, còn nhiều hơn tiền của em nhiều lắm,” Tôn Vấn Cừ nhìn cô, “Chồng chị cả em chắc cũng sao sao không nhẹ.”

“Đây là cùng một chuyện à! Tôn Vấn Cừ, em cũng quá…” Tôn Dao chỉ vào hắn, cả buổi cũng không nói nên lời.

“Chị cả, cám ơn chị.” Tôn Vấn Cừ nghe thấy tiếng điện thoại vang lên, là thông báo có tiền vào tài khoản, hắn ấn chuông trên bàn gọi phục vụ tới, “Chuyện của em, em tự quyết định, tự xử lý, tự mình khắc phục hậu quả.”

Nhân viên phục vụ vào rồi, mấy người họ đều không nói gì, Tôn Vấn Cừ đưa thẻ và tiền mặt, chờ nhân viên phục vụ đi rồi, hắn đứng lên, mặc áo khoác vào: “Em sẽ không làm ai phiền phức hay mất mặt cả, cũng sẽ không để ai nhúng tay vào cuộc sống của em hết.”

Tôn Vấn Cừ và Tôn Gia Nguyệt cùng nhau ra khỏi câu lạc bộ, chồng chị hai lái xe tới, lúc Tôn Gia Nguyệt mở cửa chuẩn bị lên xe liền quay đầu lại: “Em cố ý đúng không?”

“Cái gì?” Tôn Vấn Cừ nhìn cô.

“Nói là tiền ở chỗ Phương Trì,” Tôn Gia Nguyệt hỏi, “Chọc giận chị cả?”

“Em giống người sẽ bỏ công đi chọc giận ai à,” Tôn Vấn Cừ nhìn xe mình lái tới, quay người đi tới.

Tôn Gia Nguyệt ở phía sau hắn nở nụ cười: “Em giỏi đấy.”

Xe còn chưa lái về nhà, tin nhắn của Phương Trì đã tới tấp gửi đến vài tin liền, Tôn Vấn Cừ dừng xe ở ven đường, gọi điện cho Phương Trì.

“Xong việc chưa?” Phương Trì hơi sốt ruột hỏi.

“Ừ,” Tôn Vấn Cừ cười, “Giờ tôi đi về.”

“Các anh ăn tiên đan à, một bữa cơm còn hơn cả năm ngàn?” Phương Trì nói, “Không phải là chị anh bảo anh đến ăn cơm à? Sao anh còn phải trả tiền?”

“Tôi muốn trả chứ sao,” Tôn Vấn Cừ nghĩ lại liền cười, “Tôi lâu rồi không ra ngoài ăn như thế, thật sự mất một lúc vẫn chưa phản ứng được là tôi không đủ tiền.”

“Anh bị kém thông minh à?” Phương Trì thở dài, “Thôi, em lại chuyển qua cho anh một ít.”

“Không cần, còn có mà, vẫn chưa dùng hết.” Tôn Vấn Cừ nói.

“Anh không phải là không có năm ngàn là không thể nào ra cửa được à,” Phương Trì nói, “Ra cửa cái là nghèo kiết xác.”

Tâm trạng Tôn Vấn Cừ rất tốt, Phương Trì vừa nói như thế, hắn liền dựa vào ghế cười đến ba mươi giây cũng chưa dừng lại được.

“Mau về đi,” Phương Trì nằm nhoài trên lan can hành lang nhìn xuống, Tôn Vấn Cừ cười, cậu liền không nhịn được mà cũng cong miệng lên, “Muộn lắm rồi.”

“Tôi còn chưa hỏi cậu mà,” Tôn Vấn Cừ nói, “Hôm nay cậu ăn cơm với Trình học trưởng thế nào?”

“Có thể thế nào được,” Phương Trì vừa nghĩ tới cuộc nói chuyện tối nay là cảm thấy như thể đang xem phim, “Em nói cho anh biết…”

Nói được nửa, cậu liền dừng lại, cười suy nghĩ một lúc liền banh mặt, dùng giọng điệu cực kỳ thâm trầm cực kỳ nghiêm túc mà nói: “Trình Mạc còn thật sự là…có vấn đề.”

“Hả?” Tôn Vấn Cừ đáp, “Cậu ta tiếp cận cậu, có phải là có mục đích gì không thể cho ai biết không?”

Vừa nghe thấy “mục đích không thể cho ai biết”, Phương Trì lại thấy buồn cười, nhưng vẫn cố nhịn, tiếp tục trầm giọng nói: “Ừ, cũng coi như thế, anh ta….à thì, tỏ tình với em.”

“Cái gì?” Tôn Vấn Cừ đuổi theo một câu.

“Anh ta bảo anh ta thích em.” Phương Trì nói, nói xong chính mặt cậu cũng đỏ lên.

Phương Trì à, đồ không biết xấu hổ.

“Cậu ta nói thẳng luôn?” Tôn Vấn Cừ lại hỏi.

"Ừ," Phương Trì không nghe ra được tâm trạng của Tôn Vấn Cừ từ giọng nói của hắn, cũng không rõ Tôn Vấn Cừ có giận hay không, vì thế liền bồi thêm một câu, "Nhưng mà em từ chối rồi, em vẫn thích người lười biếng yếu ớt như anh."

Bên Tôn Vấn Cừ không có âm thanh gì.

"Này? Tôn Vấn Cừ?" Phương Trì đợi một lúc, "Anh giận à? Nói gì đi chứ?"

Đầu bên Tôn Vấn Cừ vẫn không có tiếng gì, Phương Trì lập tức hơi sốt sắng: "Em cũng từ chối anh ta rồi mà…"

Câu này còn chưa nói hết, liền nghe thấy tiếng cười ngặt nghẽo của Tôn Vấn Cừ trong điện thoại, cậu ngây người: "Mẹ nó, sao anh lại cười, em còn tưởng là anh khóc nữa."

Tôn Vấn Cừ cười lớn tiếng hơn: "A, Phương Tiểu Trì, cậu làm tôi buồn cười chết mất."

"Không đúng," Phương Trì hơi không hiểu ra sao, "Em làm gì mà làm anh buồn cười chết…. Mẹ nó chứ, có người tỏ tình với em mà anh vui đến thế à?"

"Phương Trì," Tôn Vấn Cừ lại cười thêm một lúc mới thu tiếng cười lại, "Nếu thật sự có người tỏ tình với cậu, cậu căn bản sẽ không nói với tôi ngay lập tức, câu nói này, vừa nghe đã biết là lừa tôi."

"…Thật à?" Phương Trì chép miệng, "Là vậy à?"

"Đúng," Tôn Vấn Cừ cười, "Tôi quá rõ cậu là người thế nào rồi."

"Vậy em sẽ thế nào." Phương Trì hỏi.

"Tự mình lén lút từ chối người ta rồi là xong," Tôn Vấn Cừ nói, "Sẽ không nói với tôi, sợ tôi không vui."

Phương Trì lại chép miệng: "Em sợ gì, em còn đang sợ anh không ghen đây này…. Anh chẳng ghen gì cả! Anh sao lại không ghen một chút nào cơ chứ…"

"Phương Trì!" Tôn Vấn Cừ đột nhiên lên giọng, "Sao cậu ta lại tỏ tình với cậu!"

"A? Cái…" Phương Trì sợ hết hồn, không biết Tôn Vấn Cừ bị làm sao, "Em…không biết…"

"Cậu từ chối cậu ta rồi?" Tôn Vấn Cừ vẫn lên giọng, còn có vẻ không vui vẻ gì.

"Ừ." Phương Trì hơi mờ mịt mà đáp thuận theo hắn.

"Cậu từ chối vậy thôi là được à?" Tôn Vấn Cừ nói rất khó chịu, "Thế sau này lại có người khác nữa thì sao?"

"Em…Vậy em…" Phương Trì còn chưa nói hết đã bị ngắt lời.

"Sao cậu lại phải đi ăn cơm, sao còn cho người ta cơ hội để tỏ tình? Cậu nói đi!" Tôn Vấn Cừ nói.

"À!" Phương Trì cuối cùng cũng coi như là tỉnh ra được, "Anh ghen rồi là như thế à!"

"Không phải." Tôn Vấn Cừ nở nụ cười.

"Vậy là thế nào?" Phương Trì hơi ngạc nhiên hỏi.

"Con trai à, tôi nói thật cho cậu hay," Tôn Vấn Cừ nói, "Đời tôi chưa bao giờ vì ai mà ghen cả, tôi cảm nhận được thay đổi, tôi sẽ tự rời đi."

"…Đệt." Phương Trì tự nhiên lại hơi bất an.

"Tôi thích cậu, sẽ không cho người khác cơ hội," Tôn Vấn Cừ nói, "Cậu cũng như vậy, cậu dao động rồi, tôi sẽ rút lui."

"Em sẽ không cho ai cơ hội cả," Phương Trì nói rất nghiêm túc, "Ngược lại, nếu anh dao động rồi, em cũng sẽ không rút lui."

"Sao?" Tôn Vấn Cừ có vẻ rất có hứng thú đáp.

"Em cảm thấy anh là người rất tốt, em không nỡ mất đi, với cả, em cũng cảm thấy em rất tốt," Phương Trì xoa mũi, "Anh bỏ lỡ rồi cũng sẽ rất đáng tiếc, em sẽ không rút lui, em sẽ nghĩ cách để anh không thể nào dao động được, giống như chôn kho báu, đào một cái hố to, chôn thật sâu, người khác đào lâu lắm vẫn chẳng thấy, rồi sẽ bỏ đi."

Tôn Vấn Cừ không nói gì, bên đầu kia điện thoại im lặng rất lâu.

"Có nghe thấy không?" Phương Trì hỏi.

"Ừm, nghe thấy rồi." Tôn Vấn Cừ cười, "Tôi biết rồi."

“Cổ họng anh sao lại hơi khàn thế?” Phương Trì nhíu mày.

“Tối nay nói chuyện cả tối với chị cả tôi chứ sao,” Tôn Vấn Cừ nói, “Ban ngày còn gào lên với kỹ thuật viên nữa, lâu lắm rồi không nói nhiều thế.”

“Vậy anh đừng nói nữa, về đi ngủ đi, ở chỗ em cũng phải tắt đèn rồi,” Phương Trì nói, “À đúng rồi, wifi trong phòng ký túc làm xong rồi, ngày mai gọi video được không?”

“Được.” Tôn Vấn Cừ nói.

“Ngủ ngon,” Phương Trì cười, “Về đến nhà rồi đừng gọi điện thoại lại, gửi tin nhắn cho em là được.”

“Ừ, ngủ ngon.” Tôn Vấn Cừ nói.

Dập điện thoại rồi, Tôn Vấn Cừ chống tay lên vô lăng, mãi một lúc mới nhắm mắt lại, ấn lên khoé mắt, rồi khởi động xe một lần nữa.

71. Chương 71

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Trình Mạc vẫn đang chờ tin của Phương Trì, thế nhưng lại cũng không thấy thúc giục gì, thứ anh ta muốn có cũng không tính là phiền phức, chỉ là mấy chuyện như tên của Tiếu Nhất Minh, giờ đang học ở trường nào, có bạn trai hay không, có điều Tiếu Nhất Minh cũng chưa cho bất cứ tin tức gì cả, cậu cũng không có cách nào trả lời cho Trình Mạc được.

“Tao thấy anh ta có vấn đề về thần kinh.” Tiếu Nhất Minh tổng kết rất ngắn gọn.

“Vậy tao cứ chuyển câu này cho anh ta?” Phương Trì hỏi.

“Đừng.” Tiếu Nhất Minh nở nụ cười, “Thế cũng bất lịch sự quá, thì cứ nói là giờ tao không có thời gian kết bạn, bạn bè bình thường cũng không có thời gian, đây là nói thật, tao hai hôm trước vừa xin được việc làm thêm rồi.”

“Việc làm gì?” Phương Trì không ngờ Tiếu Nhất Minh lại hành động nhanh vậy.

“Một gia sư dạy kèm tại nhà, với khu vui chơi trẻ em trong trung tâm thương mại, cuối tuần đi làm nhân viên an ninh,” Tiếu Nhất Minh nói, “Mày nói xem giờ tao còn thời gian đâu mà quen ai nữa.”

“Vậy ngộ nhỡ anh ta chỉ muốn biết thôi, cũng không muốn làm quen với mày thì sao?” Phương Trì cảm thấy Trình Mạc cũng rất ổn, liền trôi chảy mà nói một câu.

“Hỏi thăm nửa buổi còn không muốn quen tao, vậy tao càng không quan tâm chứ sao, quá mất mặt.” Tiếu Nhất Minh nở nụ cười.

“…Được rồi,” Phương Trì thở dài, “Tao cứ nói mày không có thời gian là được.”

“Ừ,” Tiếu Nhất Minh cười, “Mày với chú Tôn thế nào rồi?”

“Rất tốt,” Phương Trì gãi đầu, “Tao giờ đang làm quen một chút, nhưng tập quân sự vừa xong, anh ấy sẽ tới đây chơi hai ngày, rồi cùng tao quay về….sau mấy ngày như thế, chắc tao lại làm quen lại?”

“Vậy cũng làm quen một lần nữa chứ sao,” Tiếu Nhất Minh nói, “Đây là chứng minh hai người đang yêu nhau còn gì.”

“Mày biết nói chuyện quá đi,” Phương Trì nở nụ cười, “Vậy tao nói rõ trước, mày làm thêm một lúc mấy việc cũng phải để lại thời gian, bọn tao tập quân sự còn hai ngày nữa thôi, xong rồi tao qua tìm mày đi chơi.”

“Ừ, không thành vấn đề.” Tiếu Nhất Minh nói.

Tập quân sự ở trường xong rồi, dễ dàng hơn so với Phương Trì tưởng tượng nhiều, cường độ còn không nặng bằng tập quân sự hồi bọn họ học cấp ba, nhưng mà chơi rất vui, thời gian bắn bia gì đó cũng nhiều hơn, trước lúc kết thúc còn để cho bọn họ bắn CS người thật một lần.

Câu trả lời của Tiếu Nhất Minh, cậu vẫn chưa nói cho Trình Mạc, cứ cảm thấy quá tổn thương lòng người, Trình Mạc coi như không phải thầm mến hai ba năm này, thì ít nhất cũng đã ghi nhớ hai ba năm, kết quả là Tiếu Nhất Minh lại không nể mặt mũi gì như vậy…

Cùng ngày tập quân sự kết thúc, Trình Mạc liền chặn Phương Trì lại trước bàn ăn trong nhà ăn.

“Cậu làm việc rề rà thật đấy,” Trình Mạc thả khay thức ăn xuống trên bàn, ngồi đối diện cậu.

“Tôi không muốn làm anh thất vọng thôi.” Phương Trì cúi đầu ăn cơm.

“…Cậu ấy có bạn trai rồi?” Trình Mạc hỏi, ngẫm lại còn nói thêm, “Đây cũng không coi là làm tôi thất vọng.”

“Không,” Phương Trì liếc mắt nhìn y, “Nó không có thời gian để ý đến anh.”

“Cái gì?” Trình Mạc ngây người.

“Nó bận lắm, làm một lúc hai ba việc không có thời gian.” Phương Trì nói.

“Tôi cũng có định làm gì đâu, chỉ muốn biết cậu ấy…” Trình Mạc nói được nửa thì ngừng, nhìn chằm chằm Phương Trì một lúc lâu, “Nghe câu này của cậu, cậu ấy cũng học ở đây đúng không?”

“Ơ?” Phương Trì nhìn y.

“Nếu không phải ở đây, cậu ấy sao lại nghĩ đến đi làm thêm không có thời gian được? Không ở đây, cùng lắm là thêm bạn tốt rồi nói vài câu,” Trình Mạc cười nhích lại trước mặt cậu, “Đồ bóp d*i đồng đội, nói đi, cậu ấy học ở trường nào?”

“Mẹ kiếp,” Phương Trì không ngờ Trình Mạc lại phản ứng nhanh như thế, cũng không biết nên nói gì cả, “Anh đi thi trường cảnh sát được đấy.”

“Không nói cũng không sao,” Trình Mạc nhìn có vẻ tâm trạng không tệ lắm, bắt đầu ăn cơm, “Không sao cả.”

Trình Mạc không cố truy hỏi, Phương Trì thở phào nhẹ nhõm, cũng không xen vào chuyện này nữa.

Lập tức sẽ nghỉ quốc khánh, không ít bạn học hai ngày nay đã chuẩn bị để nhanh chóng về nhà, Phương Trì không vội, theo kế hoạch của cậu, ngày mai sẽ tìm Tiếu Nhất Minh chơi, ngày kia Tôn Vấn Cừ lái xe lại đây, hai người bọn họ chơi ở đây hai ngày rồi cùng nhau quay về.

Cậu đã nói với ông bà là Thủy Cừ mấy ngày quốc khánh sẽ tới chơi, bà nội cũng đã dọn dẹp lại phòng, còn hô hào muốn đi chợ, mua thức ăn ngon.

Sáng sớm dậy khỏi giường, Tiếu Nhất Minh gọi điện tới, hỏi cậu đi bằng gì qua, hai người hẹn chín giờ rưỡi gặp nhau ở cửa cây xăng trường Tiếu Nhất Minh.

Phương Trì ngáp một cái, cảm thấy thật ra những ngày tháng này cũng không phải quá khó sống, chớp mắt cái đã qua nửa tháng, chuyện ngày hôm đó Tôn Vấn Cừ đưa cậu tới vẫn còn mới tinh rõ ràng, giờ lại sắp gặp mặt nữa.

Cũng không có gì mà!

Tết Dương lại được nghỉ, Tết Âm lại nghỉ, gặp mặt cũng không có gì khó, còn có cả cuối tuần nữa.

Phương Trì cười ha ha trên giường mấy tiếng.

Từ chỗ này đến bên trường Tiếu Nhất Minh, không ngồi xe ôm được, bởi vì phải đi qua nội thành, xe máy không được vào, phải ngồi xe buýt hoặc là gọi xe.

Phương Trì đợi ở bến xe buýt một lúc, rồi quay người đi thêm mấy trăm mét, đến cổng một khu dân cư gọi xe.

Bến xe buýt toàn bộ là sinh viên trường cậu, ra ngoài chơi, đến bến xe, chen chúc đến mức bến xe buýt cũng sắp không thấy đâu, chen lên xe được không chừng đã tới luôn chín giờ rưỡi.

Người bắt xe trên đường cũng đông đúc y như vậy, cuối cùng lúc đến được chỗ trường Tiếu Nhất Minh, cũng đã hơn mười giờ, Tiếu Nhất Minh đang ngồi ở một bệ đá ven đường chơi điện thoại, mặc áo phông quần shorts, trên chân đi đôi dép xỏ ngón màu xanh da trời.

"Này," Phương Trì đá hòn đá nhỏ về phía cậu, hòn đá đập lên chân cậu, "Giờ mày đã không còn hình tượng gì thế này rồi à."

"Cũng chẳng có ai nhìn," Tiếu Nhất Minh cười đứng lên, phủi quần, "Đường đông à?"

"Ừ," Phương Trì nhìn về hướng cổng chính trường Tiếu Nhất Minh, cổng trường từ xa trông đã rất khí thế, cổ hương cổ sắc như thể cổng thành, cậu lấy điện thoại di động ra chụp mấy tấm, "Cổng chính trường đại học xịn sò trông cũng như đồ cổ."

"Đi vào đi dạo trước không?" Tiếu Nhất Minh nói, "Hôm nay không có ai cả."

"Ừ," Phương Trì gật đầu, "Mày không về nhà à?"

"Không về," Tiếu Nhất Minh thở dài, "Tết rồi nói sau đi."

"Còn đủ tiền không?" Phương Trì lại hỏi.

"Đủ," Tiếu Nhất Minh nói, "Mày đừng có lo nữa, không đủ tao đảm bảo sẽ tìm mày."

Hai người vừa tán gẫu vừa đi về hướng cổng chính, khu này cũng không khác khu đại học thể thao lắm, đều là buôn bán ăn theo trường đại học, có điều đa phần sinh viên đều đã về nhà rồi, người xung quanh cũng không coi là nhiều.

Khu bên này cũng có không ít xe ôm, đều đang chờ chở sinh viên, bên này gần ga tàu, còn không phải đi qua nội thành, cho nên rất nhiều sinh viên đều ngồi xe ôm đến ga tàu, xe ôm cũng nhiều hơn bên đại học thể thao.

Phương Trì còn có thể nghe thấy phía sau có tiếng xe ôm đi theo, bọn họ đi hai bước, có thể nghe thấy tiếng động cơ xe gắn máy, ầm ầm mà đi theo cùng.

Phương Trì cảm thấy ánh mắt của người xe ôm này không được tốt lắm, cậu và Tiếu Nhất Minh vừa nhìn cái là biết sẽ không ra ngoài, lại vẫn cứ bám theo như thế….

Cậu quay đầu lại liếc mắt nhìn, vừa khéo xe ôm cũng đang rồ ga theo cùng, nhìn thấy cậu quay đầu lại, liền dừng cách đó mười mét.

Đây không phải là xe ôm, Phương Trì vừa nhìn thấy xe liền ngây người, đây là chiếc Kawasaki Ninja 250*, người trên xe cũng không mặc quần áo của xe ôm, đội mũ bảo hiểm không nhìn rõ mặt…nhưng Phương Trì thấy người này có đeo bảo hộ cổ tay.

Phía trên còn in cả phù hiệu của đại học thể thao.

"Má nó?" Phương Trì trợn tròn hai mắt, hơi khó tin mà nhìn chằm chằm người này.

Trăm phần trăm là Trình Mạc!

Đây là bám đuôi?

Theo dõi?

Thần kinh à!

Biến thái đi xe máy!

"Sao thế…" Tiếu Nhất Minh cũng quay đầu lại theo, lúc nhìn thấy người phía sau cũng ngây người, "?"

"Mẹ nó đây là… chuyện này…" Phương Trì nhìn chằm chằm vào Trình Mạc.

Trình Mạc đội mũ bảo hiểm, vẻ mặt thế nào cũng không nhìn rõ, nhưng lúc hai người bọn họ đều quay đầu lại rồi, Trình Mạc vặn tay ga, quay đầu xe một cái định lái bỏ đi.

"Trình Mạc!" Phương Trì gọi một tiếng, xông tới một phát bắt được cánh tay y.

Trình Mạc không nói gì, xe còn đang lái chầm chậm đi, Phương Trì đành phải nhấc chân nhảy lên chỗ ngồi phía sau, "Anh làm chuyện gì đây? Anh theo dõi tôi đấy à?"

"Nhỏ giọng thôi," Trình Mạc đẩy mũ bảo hiểm, cuối cùng cũng mở miệng, "Không thể coi như vô tình gặp được à?"

"Vô tình gặp được cái gì? Vô tình gặp được ở đây có khó tin quá không!" Phương Trì quả thực không thể nào hình dung được cảm xúc của cậu về người này.

"Vậy thì giới thiệu một chút chứ sao." Trình Mạc dừng xe lại.

"Tôi…" Phương Trì quay đầu lại nhìn về phía Tiếu Nhất Minh, Tiếu Nhất Minh đã tới đây rồi, cậu xuống xe: "Chuyện này giới thiệu kiểu gì được?"

"Để tôi tự làm," Trình Mạc tháo mũ bảo hiểm ra, nhìn qua gương xe rồi quay người lại duỗi tay về phía Tiếu Nhất Minh, "Xin chào, anh là Trình Mạc."

"Tôi là…" Tiếu Nhất Minh rõ ràng là ngạc nhiên, do dự một lúc rồi mới đưa tay ra, "Tiếu Nhất Minh."

Trình Mạc cười, "Cuối cùng cũng biết được tên em."

"Anh đang chặn đường kìa." Tiếu Nhất Minh nói.

"Hả?" Trình Mạc quay đầu lại liếc mắt nhìn, xe y đang dừng ở giữa đường, chặn lại một chiếc xe đẩy hàng, y nhanh chóng đẩy xe lên ven đường.

"Chính là anh ta à?" Tiếu Nhất Minh nhân lúc này hỏi thật nhanh một câu.

"Ừ," Phương Trì gật đầu, nhỏ giọng nói, "Mẹ nó, tao thật sự không biết anh ta bám theo tới đây."

"Làm sao bây giờ?" Tiếu Nhất Minh nhìn y.

"Tao cũng không biết," Phương Trì cũng nhìn y, "Ấn tượng của mày về anh ta thế nào? Nếu không quá tệ, hay là nói chuyện vài câu?"

"Đột ngột như thế, tao làm sao có thời gian sắp xếp ấn tượng gì được." Tiếu Nhất Minh nói.

Trình Mạc dừng xe xong liền đi tới, cười với Tiếu Nhất Minh: "Ngại quá, Phương Trì cái gì cũng không nói, nên anh đành theo tới."

"Cái gì kia…" Tiếu Nhất Minh có vẻ là hơi lúng túng, "À."

"Anh cũng không có ý gì khác," Trình Mạc nói, "Anh là trước đây lúc cậu ta thi đấu… Chắc Phương Trì kể với em rồi đúng không?"

Tiếu Nhất Minh gật đầu: "Ừ."

"Vốn là anh cũng không nghĩ gì đâu, chỉ cảm thấy, chắc là rất có duyên?" Trình Mạc nhìn cậu, "Có thể cho anh cách liên lạc được không?"

"Hả?" Tiếu Nhất Minh ngước mắt lên nhìn y, "À."

Trình Mạc cười, không nói gì nữa, ba người đứng thành vòng tròn sắp được mười giây, y lại nói một câu: "…Cho anh đi…"

"À." Tiếu Nhất Minh giờ mới cúi đầu lấy điện thoại mình ra.

Thêm bạn tốt xong, Trình Mạc cất điện thoại đi: "Anh đi đây."

"Đi à?" Phương Trì hỏi, cậu còn nghĩ là Trình Mạc sẽ cố ép kéo đi ăn bữa cơm, giờ lại dứt khoát mà đi như thế?

"Ừ," Trình Mạc gật đầu, rồi nhìn Tiếu Nhất Minh, "Có thời gian thì liên hệ."

"Được." Tiếu Nhất Minh đáp.

Trình Mạc phất tay một cái, đi về trước quay đầu xe, vặn tay ga lái đi.

Phương Trì giờ mới nhớ ra chưa hỏi anh ta xem cái xe này của anh ta là từ chỗ nào tới.

"Ôi," Tiếu Nhất Minh giật giật cổ áo, "Ngượng chết tao rồi."

Phương Trì ngẫm lại liền thấy buồn cười, vừa cười vừa hỏi: "Giờ có ấn tượng gì chưa?"

"Cũng được, làm quen thôi không có vấn đề gì," Tiếu Nhất Minh lấy tay quạt quạt, "Tao mời mày đi ăn ít đồ mát đi, bình tĩnh lại."

"Ừ." Phương Trì càng nghĩ lại càng buồn cười, cười một tràng không ngừng được.

"Đủ rồi đấy," Tiếu Nhất Minh cười nói, "Không yên được à, tao còn chưa bao giờ cười mày đâu."

"Tao có gì buồn cười đâu." Phương Trì chép miệng.

"Mày còn gọi chú Tôn là ba đúng không?" Tiếu Nhất Minh quay phắt đầu lại.

Phương Trì sững sờ, nhếch miệng nửa buổi cũng không nói nên lời.

Tiếu Nhất Minh liền chép miệng: "Xem ra là thật, lúc mày bảo tao gọi chú tao cũng đã cảm giác được rồi, hai người bọn mày cũng biết chơi thật…"

"Ai!" Mặt Phương Trì lập tức đỏ lên.

Trình Mạc và Tiếu Nhất Minh sau đó có liên lạc hay không, Phương Trì không hỏi, cậu không để ý hỏi, ba Tôn sắp qua đây rồi, cậu từ đêm hôm trước đã mất ngủ, trong đầu ngập tràn mong chờ.

Đến sáng hôm sau mới ngủ được.

Lúc Tôn Vấn Cừ gọi điện thoại tới, cậu bất thình lình nhảy dậy từ trên giường, suýt nữa ngã xuống đất.

"Anh đến rồi à?" Phương Trì hỏi.

"…Không, đang ở trạm nghỉ chân, mới mấy giờ mà đã tới được?" Tôn Vấn Cừ cười nói.

"Ôi, làm em sợ chết đi được, em còn tưởng em ngủ quên rồi," Phương Trì nhìn đồng hồ, vừa mới qua chín giờ.

"Ngủ thẳng đến chín giờ đâu phải phong cách của cậu." Tôn Vấn Cừ nói.

"Đêm hôm qua em không ngủ," Phương Trì xoa mũi, "Giờ em dậy đây."

"Ngủ tiếp một lúc đi, tôi phải qua trưa mới đến nơi." Tôn Vấn Cừ nói.

"Tỉnh rồi không ngủ được nữa," Phương Trì cười ha ha, "Chốc nữa anh đến em dẫn anh đi ăn đồ ngon, em đã đi thử kha khá rồi."

"Ừ." Tôn Vấn Cừ cười.

Con đường cao tốc này, trước đây lúc đưa Phương Trì tới và lúc mình trở về đều không cảm thấy dài lắm, mà ngày hôm nay Tôn Vấn Cừ cứ cảm giác không biết bản thân có đi nhầm đường không, lái nửa ngày rồi cũng chưa tới.

Trên đường, hắn dừng ở trạm nghỉ chân hai lần, đi vệ sinh, mua ít đồ ăn vặt ăn lúc lái xe.

Xe vẫn là con Cayenne không biết Mã Lượng lôi từ đâu ra kia, lái dù sao cũng rất thoải mái, chỉ là lái như không có tốc độ, đi mãi cũng chẳng tới nơi.

Gần hai giờ, Tôn Vấn Cừ rút cuộc cũng nhìn thấy biển trạm thu phí đường cao tốc, lúc dừng xe xếp hàng, điện thoại Phương Trì tới.

"Đến chưa?" Phương Trì hỏi to, ""Lái xe con bọ hay là xe khác?"

"Chú Lượng Tử mượn cho xe Cayenne," Tôn Vấn Cừ nói, "Đã ở trạm thu phí cao tốc rồi, chuẩn bị trả tiền."

"Giờ à?" Phương Trì lại hỏi.

"Ừ," Tôn Vấn Cừ đáp, xe phía trước đi rồi, hắn vừa lái xe qua vừa lấy tiền, "Đóng tiền, chốc nữa lại gọi cho cậu."

"Được." Phương Trì ngắt điện thoại.

Tôn Vấn Cừ đưa tiền xong, lái xe ra khỏi trạm thu phí, dừng bên đường.

Đang định sửa sang lại một đống tiền lung tung cùng với đồ ăn vặt, có người đập một cái lên cửa kính ghế phụ.

Hắn sợ hết hồn, ngẩng đầu lên liền thấy Phương Trì ở ngoài cửa xe, mặt tươi cười rạng rỡ.

"Sao cậu lại ở đây!" Tôn Vấn Cừ giật mình nhìn cậu, mở khóa xe.

"Đến đón anh chứ gì nữa," Phương Trì kéo cửa xe ra, mông còn chưa đặt lên được xe đã nhào về người hắn, hôn mạnh lên môi hắn hai cái, "Vậy là có thể gặp anh sớm hơn một chút."

"Cậu tới thế nào?" Tôn Vấn Cừ cười, nâng mặt cậu lên xoa xoa.

"Bắt xe đến," Phương Trì cười đến mức hai mắt cũng không thấy đâu, "Bất ngờ không?"

"Bất ngờ cực kỳ luôn, tôi còn tưởng cậu cùng lắm là tới ngã tư trường học các cậu canh thôi." Tôn Vấn Cừ nói.

"Em thấy dù sao thì chờ trong ký túc xá cũng chẳng có việc gì nữa, nên dứt khoát đến đây luôn," Phương Trì tươi cười hớn hở, "Nên gọi xe tới luôn, tài xế còn tưởng em đi đón bà xã nữa, hào hứng quá mà."

"Vậy giờ đến trường học các cậu luôn hay là đi đâu?" Tôn Vấn Cừ khởi động xe.

"Đi ăn gì trước đi," Phương Trì lấy từ đâu đó ra miếng socola ra, bóc vỏ rồi đưa tới bên miệng hắn, "Anh có đói không?"

"Không đói," Tôn Vấn Cừ cắn miếng socola, "Không thì cậu lái đi, tôi nghỉ một lúc."

"Ừ." Phương Trì nhảy xuống xe, đổi chỗ cho hắn.

Tôn Vấn Cừ gầy đi, Phương Trì cảm thấy Tôn Vấn Cừ một khi gầy đi liền nhận ra được rất rõ ràng, gần đây có lẽ là hắn đã mệt ngất ngư, còn có hai tháng nữa là bộ đồ gốm kia phải đi tranh giải, giờ chính là giai đoạn căng thẳng bận rộn nhất.

"Anh lại gầy đi rồi," Phương Trì lái xe lên đường vào nội thành, nhìn qua hắn.

"Vậy không phải tốt lắm à," Tôn Vấn Cừ ngáp một cái, "Đỡ cho cậu phải suốt ngày lo tôi béo."

"Mệt lắm đúng không, anh không phải bảo là chỉ cần nói với kỹ thuật viên làm thế nào là được rồi à?" Phương Trì hỏi.

"Thế cũng phải đứng canh chứ, nhỡ nung hỏng hoặc là nung không ra được màu sắc mong muốn," Tôn Vấn Cừ nhắm mắt lại, "Chủ yếu vẫn là vì nhớ cậu."

"Câu này em thích nghe." Phương Trì lập tức nở nụ cười.

Cậu dẫn Tôn Vấn Cừ đến một nhà hàng không lớn lắm, là Hà Đông Bảo giới thiệu cho, anh ta là người địa phương, còn rất thích ăn linh tinh trên đường, những nơi này đều hiểu rất rõ.

Đây là nhà hàng cá ven sông, đủ loại cá làm cực kỳ ngon, Tôn Vấn Cừ rất thích ăn cá, Phương Trì cảm thấy hắn sẽ thích.

Dừng xe trong bãi đậu xe của nhà hàng xong, Phương Trì phát hiện ra Tôn Vấn Cừ đã ngủ rồi.

Mỗi lần nhìn thấy Tôn Vấn Cừ ngủ trên xe, cậu đều cảm thấy rất đau lòng, kiểu người đã quen yếu ớt lớn lên như Tôn Vấn Cừ, một người cứ tùy theo tính tình mà sống nhiều năm như vậy, tự nhiên mệt mỏi thành thế này, nhìn mà cảm thấy nóng ruột.

Phương Trì không vội đánh thức hắn, chỉ dừng xe mà lẳng lặng ngồi nhìn, cũng không dám tắt điều hòa trong xe đi, trời tháng mười đã không còn nóng như lúc nghỉ hè nữa, thế nhưng loại người mùa hè cũng phải bật điều hòa 20 độ quấn chăn ngủ như Tôn Vấn Cừ, điều hòa vừa tắt đi cái chắc chắn sẽ dậy ngay lập tức.

Cậu ngắm nhìn gò má Tôn Vấn Cừ.

Tuy rằng trước đó vừa mới cảm thấy nửa tháng này trôi qua rất nhanh, mà bây giờ lúc nhìn thấy Tôn Vấn Cừ, cậu lại cảm thấy đã lâu lắm rồi không được nhìn thấy hắn.

Từng cái nhìn đều rất thân thuộc, cũng vẫn làm cậu động lòng như trước.

Đẹp đẽ.

Ngắm thế nào cũng không ngắm đủ..

Còn có thể tim đập nhanh, còn có thể thở bất ổn.

Còn có thể sẽ….phất cờ.

Phương Trì có hơi bất đắc dĩ mà thở dài khe khẽ, đối với cậu, Tôn Vấn Cừ quả thực chính là một cái công tắc, làm cho cậu chuyển đổi không ngừng giữa thanh niên lành mạnh và lưu manh không biết xấu hổ.

Phương Trì không biết mình đã cầm cờ như người dẫn đầu đoàn diễu hành mà ngắm Tôn Vấn Cừ bao lâu, Tôn Vấn Cừ rút cuộc cũng nhíu mày, mơ mơ màng màng hừ hai tiếng rồi hé ra một con mắt.

“Tỉnh rồi à?” Phương Trì nhỏ giọng hỏi.

“Đến rồi?” Tôn Vấn Cừ nhắm mắt lại chậm rãi xoay người.

“Đến từ lâu lắm rồi,” Phương Trì nói, “Em thấy anh ngủ say quá nên không gọi anh dậy.”

“Tối hôm qua tôi cũng không tài nào ngủ được,” Tôn Vấn Cừ cười, ngồi thẳng dậy, rút tờ giấy ướt ra lau mặt, “Buồn ngủ chết tôi rồi.”

“Vậy thì đi ăn cơm đi đã,” Phương Trì nhìn qua xung quanh, đã qua giờ ăn cơm, bãi đậu xe không còn mấy xe nữa, có hơi không kín đáo, nhưng cũng không có ai, cậu lại gần kéo cánh tay Tôn Vấn Cừ về phía mình, “Em hôn cái nào.”

Tôn Vấn Cừ cười, chóp mũi cọ nhẹ nhàng lên chóp mũi cậu, hôn lên môi cậu.

Giây phút bờ môi mềm mại ướt át dán lên, Phương Trì cảm thấy công tắc lưu manh đâu chỉ có được bật, mà còn bị chỉnh đến mức mạnh nhất.

Cùng lúc đầu lưỡi tiến vào miệng Tôn Vấn Cừ, tay cậu cũng len vào trong áo Tôn Vấn Cừ.

Hơi thở quen thuộc, xúc cảm quen thuộc, khiến hơi thở cậu trong chốc lát đã không còn nghe lời nữa.

Giữa môi răng đều là ý loạn tình mê.

…

*Kawasaki ninja 250:

72. Chương 72

Phương Trì mở cửa xe nhảy xuống nhìn qua xung quanh, không thấy ai, cậu giật giật quần, nhảy nhảy tại chỗ mấy bước.

"Cậu đừng có làm như thế," Tôn Vấn Cừ cũng xuống xe, "Ai không biết lại tưởng hai chúng ta vừa chơi xe chấn xong."

"Em nhưng lại muốn chơi xe chấn thật," Phương Trì chép miệng, "Nghĩ tới con xe này không phải của anh, chơi xe chấn không được tốt lắm, không thể làm gì khác là tàm tạm giải quyết vậy thôi."

"Cậu dọn dẹp qua lần nữa đi," Tôn Vấn Cừ chậm rãi xoay người, dựa vào xe, "Xem trên ô tô còn đời đời con cháu thất lạc của chúng ta không….Về rồi, đầu tiên phải rửa xe rồi mới trả được."

Phương Trì cười, chui vào ghế phụ rút hai tờ giấy ướt ra cẩn thận lau: "Hết rồi."

"Đi ăn cơm đi, đói bụng." Tôn Vấn Cừ nói.

Giờ trong nhà hàng chỉ có hai bàn khách đã ăn xong rồi còn đang nói chuyện, hai người bọn họ dễ dàng chọn được một chỗ bên trong góc dựa vào cửa sổ rồi ngồi xuống.

Phục vụ cầm thực đơn tới, Phương Trì đang định bàn bạc với Tôn Vấn Cừ xem gọi món gì, chưa kịp mở miệng, Tôn Vấn Cừ đã nằm úp sấp xuống bàn, nhắm hai mắt lại.

“Vậy em xem rồi gọi nhé?” Phương Trì nói.

“Ừ,” Tôn Vấn Cừ đáp, “Tôi muốn ăn cá không có xương.”

Phương Trì nhìn một lúc lâu, gọi cá quế, sau đó nhờ nhân viên phục vụ giới thiệu thêm hai món nữa.

Lúc nhân viên phục vụ rời đi rồi, cậu cảm thấy Tôn Vấn Cừ đã ngủ, lông mi cũng không rung.

Lông mi Tôn Vấn Cừ cũng rất dài, từ góc độ bên trán nhìn sang, lông mi nhìn qua còn rất ngoan ngoãn, chỉnh tề rủ xuống.

Phương Trì nhìn một lúc, không nhịn được đưa tay qua sờ rất nhẹ một cái.

“Ngứa tay thật,” Lông mi Tôn Vấn Cừ nhấp nháy, hai mắt hé ra rồi nhắm lại rất nhanh, “Sờ thích không?”

“Còn nghĩ là anh đang ngủ kia,” Phương Trì cười, nằm sấp lên bàn nhìn hắn.

“Đang ngủ bị đụng vào lông mi cũng dễ tỉnh chứ,” Tôn Vấn Cừ tặc lưỡi, “Chẳng có thường thức gì cả.”

“Thường thức này thật sự là không có,” Phương Trì nói, “Em chưa từng chạm vào lông mi ai, cũng không ai chạm vào của em cả.”

“Sau này ngày nào tôi cũng chạm.” Tôn Vấn Cừ nói.

“Thôi đi,” Phương Trì vừa nghe là lại thấy buồn, “Có phải ngày nào cũng ở cạnh nhau đâu.”

“Không thế này mãi đâu,” Tôn Vấn Cừ mở mắt ra, cằm gác lên cánh tay nhìn cậu, “Cậu tốt nghiệp rồi là được.”

“Em có thể mua một căn nhà.” Phương Trì cũng nhìn hắn.

“Ừ, tốt nhất là có cả sân,” Tôn Vấn Cừ nói, “Trồng một đống hoa cỏ gì đó…”

“Vậy thì sân phải lớn thế nào?” Phương Trì hơi lo lắng, “Giá nhà ở vùng ngoại thành chắc em cũng không mua nổi.”

“Còn có tôi mà.” Tôn Vấn Cừ nói.

“Tiền của anh giữ lại đi,” Phương Trì suy nghĩ, “Em thấy nếu như anh định cùng với chú Lượng Tử làm gì, chỗ tiền kia chắc cũng phải lấy ra chứ?”

“Nghĩ nhiều thật đấy.” Tôn Vấn Cừ ngồi thẳng dậy, nhấp ngụm trà.

“Anh nghĩ hay không nghĩ cũng không nói với em, em đành phải tự mình nghĩ nhiều thôi, ngộ nhỡ anh chẳng nghĩ gì thì sao.” Phương Trì nói.

Tôn Vấn Cừ nhìn cậu không nói gì, chỉ là vẫn luôn mỉm cười.

Nhà hàng Hà Đông Bảo giới thiệu cũng thật sự không tệ, giá cả không cao, mùi vị lại rất được, miệng kén chọn như Tôn Vấn Cừ còn khen là cá ăn rất ngon, canh cá hấp còn lấy trộn với cơm ăn.

“Đây là chỗ bạn học cậu giới thiệu à?” Tôn Vấn Cừ hỏi.

“Ừ,” Phương Trì gật đầu, “Chính là đội trưởng đội leo núi em kể đó, cùng ký túc xá với Trình Mạc.”

“Trình Mạc kia,” Tôn Vấn Cừ nói, “Đã bắt sóng được với Tiếu Nhất Minh chưa?”

“Bắt được rồi,” Phương Trì vừa nghĩ tới chuyện hôm qua là lại thấy buồn cười, rồi kể lại với Tôn Vấn Cừ, “Anh cảm thấy hai người bọn họ có hi vọng không?”

“Ai biết được, tôi cũng không biết hai người bọn họ, nhưng mà tốt nhất là có hi vọng,” Tôn Vấn Cừ gọi nhân viên phục vụ tới tính tiền, “Nếu không cậu kia ngày nào cũng vòng tới vòng lui trước mặt cậu, không an toàn.”

“Không an toàn đâu ra được,” Phương Trì cười, vừa đưa tiền cho nhân viên phục vụ vừa nói, “Lực chú ý của anh ta đều đặt trên người Tiếu Nhất Minh rồi, chú ý đã bao nhiêu năm rồi.”

“Vậy là tốt nhất, cậu nhanh chóng đổ thêm dầu vào lửa đi.” Tôn Vấn Cừ cười nói.

Cơm nước xong xuôi lái xe về phía trường, điện thoại di động Phương Trì vang lên.

“Nhìn hộ em với.” Phương Trì nói.

Tôn Vấn Cừ lấy điện thoại di động từ trong túi cậu ra xem: “Là Tiếu Nhất Minh, cậu ấy bảo, giờ đang là mùa du lịch, ngồi cáp treo lên núi tốt nhất là nên đặt vé trước.”

Phương Trì cười: “Thấy không, nó còn lo lắng hơn cả em nữa, em mới chỉ nói ra miệng, còn chưa bảo nó

tìm hiểu hộ em nữa."

"Vậy thì có cần đặt trước vé không?" Tôn Vấn Cừ nói.

"Chốc nữa hỏi lại nó xem làm thế nào," Phương Trì nói, "Anh vẫn ở lại khách sạn đợt trước được không?"

"Được." Tôn Vấn Cừ ngáp một cái.

"Anh rút cuộc đã bao nhiêu ngày không ngủ rồi?" Phương Trì nhíu mày.

"Giấc ngủ tôi vẫn luôn như vậy mà, tiếng động nhỏ là tỉnh rồi, ngủ không sâu." Tôn Vấn Cừ cười.

"Sao em không cảm thấy thế?" Phương Trì liếc mắt nhìn hắn, "Em cảm thấy anh ngủ sâu lắm mà."

"Không phải là vì có cậu bên cạnh à." Tôn Vấn Cừ cong khóe miệng.

Phương Trì thở dài.

"Yên tâm đi," Tôn Vấn Cừ lại ngáp cái nữa, "Không ảnh hưởng đến hoạt động ban đêm của cậu, có khi còn chẳng chờ được đến tối ấy chứ."

"...Hoạt động gì của em?" Phương Trì chép miệng.

Tôn Vấn Cừ cười không nói gì.

"Em cảm thấy hình tượng của em tan tành hết rồi," Phương Trì nói hơi đau lòng.

"Vẫn được," Tôn Vấn Cừ cười nói, "Giờ hình tượng của cậu, là chó hoang cầm cờ tiên phong, kim thương không ngã, hình tượng khỏe mạnh vậy còn gì."

"Anh được đấy!" Phương Trì hô.

Đến khách sạn dàn xếp xong xuôi rồi, Tôn Vấn Cừ đi tắm, Phương Trì gọi điện thoại cho Tiếu Nhất Minh, hỏi cậu xem đặt trước vé thế nào, Tiếu Nhất Minh đưa địa chỉ đặt vé cho cậu.

"Chốc nữa đi đặt vé trước đã," Phương Trì dựa vào bên cạnh cửa sổ, "Hai ngày nay mày có liên lạc với Trình Mạc không?"

“Có,” Tiếu Nhất Minh nói, “Hôm qua anh ta gọi điện cho tao.”

“Nói gì?” Phương Trì lập tức hỏi.

“Cũng không nói gì, hai người căn bản không quen thì còn có thể nói gì nữa,” Tiếu Nhất Minh nói, “Anh ta nói ”xin chào anh là Trình Mạc“, tao nói ”à, vừa khéo, anh biết giờ lên núi chơi cần chú ý gì không“?”

“…Ớ?” Phương Trì ngây người.

“Anh ta bảo nếu đi cáp treo thì phải đặt trước vé.” Tiếu Nhất Minh nói.

“Sau đó thì sao?” Phương Trì hỏi.

“Sau đó thì dập máy.” Tiếu Nhất Minh nở nụ cười.

“Hai người cũng hiền lành đấy, lần đầu tiên gọi điện thoại chỉ thảo luận chuyện người khác nên đi chơi thế nào à?” Phương Trì hơi buồn cười.

“Không thì nói gì nữa,” Tiếu Nhất Minh cười nói, “Không nói cái đó tao chỉ còn nói được mỗi xin chào là không biết nói gì nữa… à, còn nói một lần tao đi làm thêm…”

Tám nhảm với Tiếu Nhất Minh một lúc, Tôn Vấn Cừ đã tắm rửa sạch sẽ đi ra, nằm sấp trên giường, bật tivi lên.

Phương Trì cúp điện thoại, ném điện thoại cái liền nhào lên người Tôn Vấn Cừ, vừa hôn vừa sờ hết người hắn một lúc, còn cứ thế cắn ra hai vết đỏ trên vai.

“Cứu mạng…” Tôn Vấn Cừ cười, lấy tay đỡ lấy cằm cậu.

“Em chỉ muốn sờ,” Phương Trì gỡ tay hắn ra, ấn lại trên giường, tiếp tục công cuộc vừa hôn vừa gặm trên người hắn, “Muốn hôn một lúc, nắn một lúc, sờ một lúc…”

“Có rắm,” Tôn Vấn Cừ cười, đập một cái lên lưng cậu, “Cậu yên ổn được như thế có mà tôi đi đầu xuống đất.”

“Thật sự, em chỉ…” Phương Trì lại hôn xuống, cảm giác hơi thở của mình đã hơi gấp gáp, vểnh mông lên, “Hay là em đi tắm đã?”

“Cậu nghĩ là cậu vểnh lên thì tôi không biết cậu cứng à?” Tôn Vấn Cừ híp mắt lại, “Hôn mấy cái thôi cậu

tắm làm gì, tôi không ngại, thật."

Phương Trì nhìn hắn chằm chằm, sau đó nhảy xuống giường, chạy vào buồng tắm.

Tôn Vấn Cừ nằm trên giường nở nụ cười một lúc, ngẫm lại liền đứng dậy cầm lấy cái túi Phương Trì vừa ném xuống đất, mở ra lật qua lật lại, lúc nhìn thấy lọ bôi trơn còn chưa bóc vỏ liền cười vui vẻ ngã xuống giường: "Phương Trì!"

"Hả?" Phương Trì thò đầu ra từ trong nhà tắm.

"Cậu bây giờ không còn biết xấu hổ là gì nữa rồi đúng không?" Tôn Vấn Cừ quơ quơ cái lọ trong tay.

"....Đệt." Phương Trì nhanh chóng chui lại phòng tắm, đóng sầm cửa lại.

Phương Trì biết là Tôn Vấn Cừ đang mệt rã rời, mà cậu vẫn không chờ nổi, cho nên tắm gội rất nhanh, xối người lung tung chà chà vài cái, quần áo cũng không mặc đã chạy ra ngoài.

Mà cứ một phút chốc như vậy, tính giờ cũng đã là năm phút đồng hồ, Tôn Vấn Cừ thì đã nằm úp sấp ngủ trên giường, một cánh tay còn thả xuống mép giường.

Phương Trì nhìn hắn như vậy, cảm giác rất không đành lòng, mà nhìn lại mình, cả người trần truồng, rục rịch trong người không dễ gì xối nước lạnh một lúc dập tắt đi được, giờ nhìn thấy Tôn Vấn Cừ lại một lần nữa bùng lên.

Cứ như vậy giương súng đứng bên giường nhìn chằm chằm Tôn Vấn Cừ, hơi băn khoăn.

Tôn Vấn Cừ trông có vẻ ngủ rất sâu đột nhiên hé hai mắt ra, sau đó khóe miệng liền cong lên: "Cơ bắp không tệ, đường cong cũng mượt..."

Phương Trì nhíu mày, cứ thế đi qua kéo quần hắn xuống, đè lên người hắn, dán sát bên tai hắn nói: "Anh cứ trêu em đi, rồi anh sẽ hối hận."

Tôn Vấn Cừ cười, vùng vẫy một lúc: "Nhìn bộ dạng này của cậu, không thể nào nhịn trêu được."

"Giống như em nhìn thấy anh là lại không nhịn được muốn làm đúng không?" Phương Trì vớ lấy cái lọ bị ném qua một bên, rất nhanh đã bóc ra, tay sờ xuống dưới: "Em thật sự là...nghẹn chết rồi..."

...

Lúc Trình Mạc gọi điện thoại tới, Phương Trì mới vừa thu dọn xong bãi chiến trường, đắp chăn lên cho Tôn Vấn Cừ, điện thoại di động vang lên làm cậu sợ hết cả hồn.

"Đệt," cậu nhỏ giọng nói, "Gọi tới sớm hơn mười phút chắc em cũng bị dọa cho liệt luôn."

Tôn Vấn Cừ hơi híp mắt lại nở nụ cười, cầm điều khiển từ xa tới đổi lại kênh: "Ai lại biết chọn thời gian thế."

"Trình Mạc," Phương Trì liếc mắt nhìn hắn, rồi nghe điện thoại, "Alo?"

"Cậu với anh cậu mai lên núi chơi đúng không?" Trình Mạc ngay cả alo cũng không thèm alo, cứ thế hỏi luôn.

"Ừ," Phương Trì đáp, "Sao?"

"Mua vé chưa?" Trình Mạc hỏi.

"Chưa, chốc nữa mua," Phương Trì nói, "Anh chỉ vì nhắc tôi chuyện này?"

"Đừng mua nữa," Trình Mạc nói, "Tôi mua xong rồi, bốn vé."

"Bốn vé...không đúng," Phương Trì sửng sốt, "Anh có ý gì?"

"Tôi mua vé rồi, sáng sớm mai hoặc là tối có thời gian thì tôi đưa cho cậu," Trình Mạc nói, "Cậu gọi cho Tiếu Nhất Minh đi cùng đi, cùng đi đến nơi rồi hai người chơi của hai người là được."

Phương Trì sững sờ nửa buổi mới hiểu được lời Trình Mạc nói: "Anh...hẹn thẳng nó không được à? Với cả nhỡ mà nó không có thời gian thì sao?"

"Tôi hỏi rồi, cậu ấy đi làm là ban ngày cuối tuần, với tối thứ hai bốn sáu, ban ngày ngày mai cậu ấy rảnh," Trình Mạc hỏi, "Còn nữa, cậu cảm thấy tôi hẹn thẳng cậu ấy, cậu ấy sẽ tới à?"

"Chắc là...sẽ không," Phương Trì thở dài, "Ai, anh cũng mất công thật."

"Không mất công, tôi rảnh lắm," Trình Mạc nói, "Cứ quyết định thế đi, cậu nhớ gọi cho cậu ấy đấy."

Phương Trì còn chưa kịp đáp, Trình Mạc đã dập máy.

Phương Trì cầm điện thoại di động nhìn chằm chằm, cả buổi cũng không biết nên nói gì cho phải.

"Làm sao thế?" Tôn Vấn Cừ thả điều khiển từ xa xuống, gối lên cánh tay hỏi.

"Trình Mạc…" Phương Trì nói, "Anh ta mua xong hết vé ngày mai rồi, bốn vé, bảo em gọi cả anh ta và Tiếu Nhất Minh cùng đi leo núi…"

Tôn Vấn Cừ vừa nghe thấy liền nở nụ cười: "Phái hành động à."

"Anh ta như vậy cũng không biết Tiếu Nhất Minh có chịu nổi không nữa," Phương Trì ngẫm lại liền cảm thấy buồn cười, "Tính tình Tiếu Nhất Minh chậm như con ốc sên."

"Bổ sung cho nhau," Tôn Vấn Cừ nói, "Rất tốt."

"Giống hai ta à?" Phương Trì nói.

"Ừ, chuyên gia làm màu và học tra," Tôn Vấn Cừ chậm rãi nói, "Thanh niên đàng hoàng tử tế và lưu manh…"

"Anh có thể khen em được một lần không?" Phương Trì thở dài.

Tôn Vấn Cừ suy nghĩ: "Trứng lười biếng và bận không đâu?"

"Còn có vần lắm," Phương Trì cười một lúc lâu, nhào lên giường ôm lấy hắn, "Ai, thôi, kệ đi, dù sao thì em có thế nào cũng là người anh chọn, đúng không?"

"Chủ yếu là tôi không tránh." Tôn Vấn Cừ gãi gãi tóc cậu.

"Là em không tránh chứ?" Phương Trì tặc lưỡi.

Tôn Vấn Cừ cười không nói gì.

"Aiii, để em gọi điện thoại cho Tiếu Nhất Minh." Phương Trì lại thở dài, "Sao cứ có cảm giác như em đang đi mai mối chèo chiến hạm thế này…"

"Ông mai tốt thời đại mới." Tôn Vấn Cừ nói, đưa tay muốn với lên tủ đầu giường lấy nước uống.

Phương Trì vừa ấn số vừa đi qua lấy nước đưa tới tay hắn.

Tôn Vấn Cừ nhận lấy nước rồi uống một ngụm: “Lượng hoạt động lấy mỗi cốc nước cũng bị giành mất, sớm muộn gì cũng béo chết thôi.”

“Giờ anh vẫn còn thoải mái không gian lắm,” Phương Trì lại sờ trên người hắn mấy cái.

Tiếu Nhất Minh nghe điện thoại, Phương Trì hơi do dự rồi vẫn nói thẳng chuyện Trình Mạc gọi điện tới, hỏi Tiếu Nhất Minh có đồng ý mai đi cùng không.

“Đi chứ.” Tiếu Nhất Minh nói, “Tao ngày mai cũng không có việc gì, còn định đến đâu ăn chực bữa cơm đây.”

“Vậy thì được, mai bọn tao qua đón mày, mày chờ điện thoại của tao.” Phương Trì nói.

“Ừ,” Tiếu Nhất Minh đáp, “Tao cần chuẩn bị gì không?”

“Không cần, mày đừng có mặc quần shorts đi tông là được.” Phương Trì nói.

“Ai. Khỏi nói cái này cũng được.” Tiếu Nhất Minh nở nụ cười, “Tao có mấy khi mất hình tượng như thế đâu.”

Nói chuyện điện thoại xong, Phương Trì lại nằm xuống giường, nằm cùng Tôn Vấn Cừ chờ tới giờ cơm tối.

Tôn Vấn Cừ đang ngủ, cậu cũng ngủ một lúc, mà rất nhanh lại tỉnh, luôn cảm thấy trong tiềm thức như đang nhắc nhở mình, đừng ngủ, chỉ có thời gian vài ngày ở cạnh nhau như vậy, không ngắm kỹ mà chỉ ngủ quá lãng phí…

Cậu xem tivi hai mắt rồi lại quay đầu ngắm Tôn Vấn Cừ hai lần.

Gần tới sáu giờ, Trình Mạc gửi tin nhắn lại hỏi cậu ở đâu định đưa vé cho cậu, cậu mới hơi di chuyển, lấy điện thoại qua nhìn, trả lời lại Trình Mạc bảo y đến trước cổng trường.

Lúc cậu xuống giường mặc quần áo, Tôn Vấn Cừ trở mình tỉnh lại, hỏi một câu: “Đi đâu thế?”

“Đến cổng trường lấy vé,” Phương Trì nói, “Anh ngủ đi.”

“Không ngủ nữa,” Tôn Vấn Cừ bóp trán, “Ngủ lâu quá đầu cũng khó chịu theo, tôi đi cùng luôn, tiện thể ăn cơm, tôi đói rồi.”

“Được.” Phương Trì cười, đi qua hôn hắn một cái.

Trình Mạc đi xe đạp chờ trước cổng trường, nhìn thấy hai người bọn họ đi tới, xuống xe chào một tiếng: "Chào anh."

"Ngày mai lúc qua đưa luôn cho tôi không được à?" Phương Trì nhận lấy vé y đưa cho.

"Ai biết có thể thay đổi gì không, ngộ nhỡ cậu ấy đột nhiên tự mình tới thì sao," Trình Mạc nói, "Không thể lần nào cũng để cậu ấy nhìn ra được dấu vết chứ."

"Anh nghĩ là như thế sẽ không có dấu vết gì được à?" Phương Trì cười, "Với cả tôi cũng đã nói thẳng với nó rồi, là Trình Mạc bảo tôi gọi cho nó."

Trình Mạc nhìn cậu chằm chằm: "Cậu bán tôi nhanh như thế?"

"Đương nhiên, đó là anh em tôi, nếu bán ai thì đương nhiên phải bán anh rồi," Phương Trì xoa mũi, "Dù sao nó cũng đồng ý rồi, mai anh cố gắng một chút, sau này tự hẹn thẳng đi."

"Cảm ơn, vậy cậu với anh cậu đi ăn cơm đi," Trình Mạc vỗ vai cậu, lại nhìn Tôn Vấn Cừ, "Anh, hai người đi ăn cơm đi, anh gầy hơn lần trước rồi, ăn nhiều một chút."

Trình Mạc đi rồi, Phương Trì trừng bóng lưng y đến nửa buổi mới chép miệng: "Sao em lại muốn chạy nhanh hết sức đuổi theo đánh anh ta thế nhỉ?"

"Tôi không gầy đi à," Tôn Vấn Cừ hỏi.

"Anh gầy đi có một tí như thế," Phương Trì dùng hai ngón tay chụm lại, "Em ngày nào cũng nhớ anh mới nhìn ra được, anh ta tổng cộng mới nhìn anh có hai lần, sao lại biết được anh gầy! Mịa!"

Tôn Vấn Cừ nở nụ cười: "Dấm chua bên ngoài dải ngân hà cũng bị cậu liếm được lại…"

"Em ngay cả Tiểu Tử với Hoàng tổng cũng ghen được, huống hồ là người," Phương Trì chậc một tiếng, quay người va nhẹ vào vai Tôn Vấn Cừ, "Đi thôi, đưa anh đi ăn xiên nướng."

Lúc ăn xiên nướng, Phương Trì gọi hai chai bia, hai người vừa nói chuyện vừa uống, ăn liên tục được tới hơn chín giờ.

Phương Trì không nói chuyện được nhiều với bạn học, uống rượu cũng chỉ là im lặng uống, mà lúc ở cùng Tôn Vấn Cừ, cậu lại nói được nhiều hơn.

Chuyện trong ký túc xá, chuyện bạn học, chuyện trong trường, vừa nhìn thấy Tôn Vấn Cừ, cậu liền cảm thấy cái gì cũng muốn nói.

“Sau khi cậu nghỉ xong, thì làm ở câu lạc bộ à?” Tôn Vấn Cừ hỏi.

“Ừ, em gọi điện nói xong rồi,” Phương Trì nói, “Trước đây chưa làm huấn luyện viên bao giờ, còn toàn là trẻ con, không biết có làm được không nữa.”

“Trẻ con dễ dạy,” Tôn Vấn Cừ nói, “Cậu đầu tiên cứ thể hiện tài năng ra, cho chúng nó lác mắt, là dễ dạy rồi.”

“Đó là nếu như không có đứa trẻ con nào như em,” Phương Trì nở nụ cười, “Lúc em học cấp hai là bắt đầu tập, lúc đó cũng đã không đặt huấn luyện viên kia của bọn em vào mắt rồi, còn không bằng em.”

“Huấn luyện viên bây giờ của cậu tên là Trần Hưởng đúng không, anh ta giỏi lắm à?” Tôn Vấn Cừ cười hỏi.

“Không phải giỏi lắm, nhưng anh ấy dạy người khác rất tốt,” Phương Trì cười ha ha, “Với cả mắng người cũng rất giỏi, em vừa mới đầu sợ anh ấy lắm.”

“Cậu tốt nghiệp rồi muốn tới chỗ anh ta à?” Tôn Vấn Cừ nhìn cậu.

“Muốn,” Phương Trì gật đầu, “Em định như này, đầu tiên đến đó làm, người ở đó đều quen rồi, em bắt tay vào làm cũng dễ, học thêm một chút hiểu thêm một chút, sau đó… anh đừng cười em đấy.”

“Cười cậu cái gì?” Tôn Vấn Cừ nhấp một ngụm bia.

“Sau đó em định tự mình làm,” Phương Trì nói, “Cái này vừa mới bắt đầu làm cũng không cần nhiều sân bãi lớn, ngoài trời hay trong nhà cũng đều được, một bức tường là có thể làm được rồi.”

“Rất tốt,” Tôn Vấn Cừ gật đầu, “Cũng coi như là phù hợp với ngành học của cậu.”

“Đầu tiên phải tích góp đủ tiền đã.” Phương Trì suy nghĩ.

“Cậu có thể tìm chú Lượng Tử đầu tư.” Tôn Vấn Cừ cười nói.

“Vậy à?” Phương Trì hai mắt sáng rực, “Cũng đúng, em còn không nghĩ tới tìm chú, nhưng mà em phải chuẩn bị cẩn thận đã rồi mới nói được, nếu không sẽ lừa người… Sao anh không bảo em tìm anh đầu tư?”

“Tôi sợ cậu lại lo tôi không kiếm được tiền,” Tôn Vấn Cừ cong khéo miệng, “Tiền của Lượng Tử là có sẵn.”

“Em không lo anh không kiếm được tiền,” Phương Trì chậc một tiếng, “Em là lo cho anh cứ sống tùy tâm như thế, ngộ nhỡ không vui cái lại bỏ dở.”

Tôn Vấn Cừ nở nụ cười, dựa vào ghế nhìn cậu nở nụ cười nửa buổi mới nói một câu: "Sẽ không."

Lúc đi từ quán thịt nướng về khách sạn, Phương Trì cảm thấy bước chân mình rất khoan khoái, ngày hôm nay chỉ uống có hai chai bia, không đến mức để cho bước chân mình lâng lâng đến vậy.

Chủ yếu là vì được ở cùng với Tôn Vấn Cừ, chỉ cần được nhìn thấy Tôn Vấn Cừ, cậu liền cảm giác mình chỉ cần vỗ vỗ hai cánh tay là bay lên được.

Lúc đi qua trường học, Tôn Vấn Cừ cùng cậu về ký túc xá cầm quần áo thay, mọi người trong phòng ký túc đã đi về gần hết, chỉ còn lại Lý Tranh, ngày hôm nay cũng chạy tới chỗ anh nó.

Phương Trì ở ký túc xá ôm Tôn Vấn Cừ lại hôn lại sờ mà giằng co một lúc, Tôn Vấn Cừ có hơi bất đắc dĩ dựa vào bàn: "Tôi hô hoán lên bây giờ."

"Hô đi." Phương Trì cười, buông lỏng hắn ra.

"Ai đến…" Tôn Vấn Cừ đột nhiên cao giọng hô.

Phương Trì sợ hết hồn, nhanh chóng bịt miệng hắn lại: "Anh điên rồi à! Phòng khác còn có người đấy!"

"Cậu bảo hô mà." Tôn Vấn Cừ nói trong lòng bàn tay cậu.

"Đi đi đi đi." Phương Trì cầm quần áo kéo tay hắn rồi ra khỏi phòng ký túc, "Anh về đi ngủ đi."

Phương Trì cả đêm đều rất ngoan ngoãn, trở về khách sạn rồi, Tôn Vấn Cừ dựa vào hai cái gối xem tivi, cậu chỉ nằm bên cạnh ôm eo Tôn Vấn Cừ.

"Cần gối không?" Tôn Vấn Cừ hỏi cậu

"Không cần," Phương Trì kề sát miệng trên eo hắn, "Tư thế gì em cũng ngủ được, đầu dốc ngược xuống cũng ngủ được."

"Tôi cũng ngủ, buồn ngủ chết đi được." Tôn Vấn Cừ rút một cái gối ra nhét xuống dưới đầu cậu.

"Này," Phương Trì sửa sang lại gối, tắt tivi và đèn đi, sau đó một lần nữa ôm lấy hắn, "Hai hôm nay anh để Hoàng tổng ở đâu?"

"Thím cậu đang hầu hạ." Tôn Vấn Cừ nói.

"Có nói với thím là con mèo này không thể ra ngoài được không? Ra ngoài rồi chắc chắn sẽ chạy," Phương Trì hơi lo lắng, "Dù là bây giờ béo rồi, chạy không nhanh…"

"Yên tâm đi, ngày nào cũng thất nơ con bướm ôm trong tay." Tôn Vấn Cừ cười.

"…Nơ con bướm?" Phương Trì cười vui vẻ, "Đời mèo của Hoàng tổng cũng nhấp nhô thật."

"Đúng rồi, nói rõ trước," Tôn Vấn Cừ nghiêng đầu đi, "Mai tôi không leo núi, không có đường xe cáp treo tới được tôi cũng không đi, chỗ nào đường quá dài tôi cũng không đi, cậu mà chạy lung tung, tôi sẽ ở tại chỗ chờ cậu."

"Em không chạy lung tung," Phương Trì hôn hắn một cái, "Anh ở chỗ nào em sẽ ở chỗ đó, chỉ có thời gian mấy ngày thôi, em phải quý trọng."

73. Chương 73

Gần đây trạng thái giấc ngủ của Tôn Vấn Cừ vẫn là con kiến ợ cái là tỉnh, thật ra trước đó cũng đều như vậy, lúc có Phương Trì ở bên, hắn có thể ngủ sâu hơn một chút, tuy thời gian hắn ngủ bên cạnh Phương Trì cũng không lâu, mà cảm giác này một khi bị con kiến ợ thay thế, người sẽ trở nên cực kỳ khó chịu.

Đêm hôm đó hắn ngủ rất sảng khoái, không hề tỉnh lại giữa chừng, mãi cho tới sáng sớm điện thoại Phương Trì reo, mới là lần đầu tiên hắn tỉnh lại.

"Có sớm quá không?" Phương Trì nhận điện thoại, chạy vào trong phòng tắm nhỏ giọng nói, "Vậy… à được được, nửa tiếng đi… ừ cổng trường."

"Trình Mạc à?" Tôn Vấn Cừ nhắm mắt lại, nghe thấy cậu đi ra từ phòng tắm thì hỏi một câu.

"Ừ, giục chúng ta, nói muộn rồi đông người," Phương Trì sờ lên mặt hắn, "Anh ngủ tiếp một lúc đi, em đi mua đồ ăn sáng cho anh."

"Không cần." Tôn Vấn Cừ chậm rãi xoay người, "Hôm qua ngủ tốt lắm, chuẩn bị xong rồi đi luôn thôi, tốt xấu gì cũng là lần đầu hẹn hò của hai người kia, cho chút mặt mũi."

Hai người bọn họ chuẩn bị xong liền đi ra ngoài, cũng không ăn sáng, định người đông đủ rồi ăn cùng nhau luôn.

Trình Mạc đeo balo đứng trước cổng trường, trong tay còn xách theo mấy hộp đồ ăn, Tôn Vấn Cừ ngồi trên xe vừa nhìn thấy đã nở nụ cười: "Đồ ăn sáng chắc cũng mua xong rồi."

“Đến đây.” Phương Trì hạ cửa kính xuống vẫy tay với Trình Mạc.

Trình Mạc chạy tới nhảy lên xe: “Ăn chưa? Tôi mua sủi cảo rán.”

“Tôi muốn,” Tôn Vấn Cừ lập tức duỗi tay ra, “Lâu rồi không ăn.”

Trình Mạc đưa một hộp cho hắn: “Phương Trì thì sao, có muốn ăn trước rồi hẵng lái xe không.”

“Không sao, tôi ăn mấy cái của Tôn Vấn Cừ là được.” Phương Trì nói.

Tôn Vấn Cừ nhón một cái sủi cảo đưa tới bên miệng cậu, xe xóc một cái, đầu tiên đụng vào mặt cậu rồi mới nhét được vào miệng.

“Kích thích người khác.” Trình Mạc ngồi ghế sau nhỏ giọng nói một câu.

“Đút ăn thô bạo như vậy mà cũng kích thích được anh luôn.” Phương Trì chép miệng, đưa tay lên lau dầu dính trên mặt.

“Phương Trì, tôi hỏi cậu cái này,” Trình Mạc đập lên ghế xe, “Thể lực Tiếu Nhất Minh có tốt không?”

“Hả?” Phương Trì hơi giật mình, trợn tròn hai mắt, tới lúc Tôn Vấn Cừ vừa nhìn thấy vẻ mặt của cậu liền nhanh chóng quay mặt sang phía cửa kính xe cười, cậu mới phản ứng được ý Trình Mạc muốn nói, lập tức hơi ngượng ngùng, “Nó cũng được, hai người bọn tôi trước đây vẫn hay chơi bóng cùng nhau.”

“Vậy thì tôi dẫn cậu ấy ra phía sau ngọn núi kia, không có cáp treo, đi bộ một đoạn,” Trình Mạc nói, “Hai người đi không? Ngọn núi kia phong cảnh còn đẹp hơn nữa.”

“Đi bao xa?” Phương Trì hỏi

“Chắc khoảng bốn mươi phút, đều là bậc thang còn dễ đi lắm…” Trình Mạc còn chưa nói xong câu đã bị ngắt lời.

Tôn Vấn Cừ và Phương Trì đồng thanh nói: “Không đi.”

“…Được thôi.” Trình Mạc nghệt mặt.

Đón Tiếu Nhất Minh xong liền đổi sang cho Tôn Vấn Cừ lái xe, Phương Trì không hay lái xe, thêm vào xe này cậu lái cũng không quen, hơi ngượng tay, nhưng trước lúc Tôn Vấn Cừ đổi lại cậu đã thiết lập chỉ dẫn trước, người này đến nhà hàng hay đi mà cũng có thể quên được đường…

Hai kẻ ngồi sau rất yên tĩnh, Trình Mạc nhìn chằm chằm phía trước ngây người, Tiếu Nhất Minh đang cầm một hộp sủi cảo rán chậm rãi ăn.

Phương Trì cảm thấy tuy rằng mình không phải ông tơ bà nguyệt gì, nhưng không khí hai người ngồi sau cũng làm cho cậu cảm thấy cả người ngượng ngùng, cậu kéo dây an toàn, nghiêng người qua định tìm chủ đề gì đó nói mấy câu.

"Mày…" Cậu nhìn Tiếu Nhất Minh, mới vừa mở lời, xe đột nhiên xóc mạnh một cái, răng suýt nữa cắn phải lưỡi.

"Ai!" Trình Mạc cũng sợ hết hồn, tay theo phản xạ có điều kiện mà đưa về phía Tiếu Nhất Minh, muốn đỡ lấy hộp đồ ăn trong tay cậu.

"Ơ?" Tiếu Nhất Minh nhìn y, trong tay vẫn đang cầm hộp cơm rất chắc chắn.

"Em luyện ảo thuật đấy à?" Trình Mạc hơi kinh ngạc, nhìn cậu chằm chằm.

Phương Trì vừa nghe thấy liền cười vui vẻ: "Đây là kỹ xảo đặc biệt của nó đấy, cầm hai túi hạt dẻ rang đánh nhau chạy thoát thân, xong rồi một hạt cũng không rơi."

Tiếu Nhất Minh cười: "Rơi mất một hạt là mất ăn đi một hạt mà."

Trình Mạc liếc mắt nhìn cậu, rồi quay đầu sang chỗ khác cười.

Trình Mạc nói đúng là không sai, xe cách cổng chính dưới núi còn một cây số, tốc độ cũng đã rất chậm rồi, nếu như còn đi muộn thêm một lúc, có khi ngay cả chỗ đỗ xe cũng không dễ tìm.

Mất gần nửa tiếng, bọn họ mới tới được bãi đậu xe rồi dừng xong xe, mấy người xuống xe, Tôn Vấn Cừ nhìn qua phía cổng chính: "Đây nếu là nghỉ hè, các cậu chắc phải vùi luôn núi nhỉ?"

"Cũng gần vậy," Trình Mạc cười, "Bên này cũng chẳng có chỗ nào để chơi, tới lui cũng chỉ có một ngọn núi, hai cái hồ, vẫn là chỗ bên chúng ta có nhiều chỗ chơi hơn."

"Ví dụ như nhà tôi." Phương Trì lập tức nói.

"Không thì nghỉ sang năm đến nhà cậu chơi?" Trình Mạc nói.

"Được đó." Phương Trì gật đầu.

Cổng vào chỗ ngồi cáp treo không cùng chỗ với cổng đi bộ vào núi, bên này người hơi hơi ít hơn, xem ra là người chịu đi bộ chậm rãi cả đường lên núi vẫn nhiều hơn.

Nếu không phải là Tôn Vấn Cừ đánh chết cũng không muốn leo bậc thang, Phương Trì ngược lại còn rất muốn đi lên như vậy, thật ra Tôn Vấn Cừ đi lên cũng không có vấn đề gì, lần trước quay lại đi bộ trong núi ngay cả đường còn không có, hắn cũng không kêu mệt.

Chính là lười biếng, còn có khả năng là gần đây quá mệt mỏi rồi.

Phương Trì liếc mắt nhìn Tôn Vấn Cừ, theo bản năng mà muốn lại gần ôm lấy eo hắn một chút, mà giơ tay lên mới đột nhiên nhớ ra hiện giờ bốn phía toàn là người, vì thế liền giả vờ đập hai cái lên vai Tôn Vấn Cừ.

"Sao?" Tôn Vấn Cừ quay đầu.

"Không," Phương Trì nhỏ giọng nói, "Suýt nữa định ôm anh một cái."

Tôn Vấn Cừ nở nụ cười, trở tay lại cũng đập đập lên vai cậu.

"Lên đi!" Trình Mạc ở phía trước gọi, "Chúng ta lên được luôn!"

"Đến đây." Phương Trì chạy tới, bởi vì không cần xếp hàng mua vé, bọn họ chưa cần đợi đến hai phút đã lần lượt được lên cáp treo.

Toa cáp treo là bốn ghế mặt đối mặt, một vòng kính xung quanh ngắm phong cảnh còn rất đẹp.

Trình Mạc đứng ở bên ngoài toa cáp treo, để hai người bọn họ đi vào xong ngồi xuống, rồi mới thò đầu vào hỏi: "Ngồi vững hết chưa?"

"Ừ," Phương Trì không hiểu sao, liếc mắt nhìn y, "Sao lại cảm thấy câu tiếp theo hẳn là nói gặp lại trên đỉnh núi?"

"Nhanh lên đi!" Nhân viên quản lý cáp treo ở phía sau hô một câu.

"À." Trình Mạc đáp một tiếng, nhanh chóng tiến vào trong cáp treo, ngồi xuống bên cạnh Tiếu Nhất Minh.

Nhân viên quản lý đi tới đóng cửa toa cáp treo lại, cáp treo thuận theo quỹ đạo mà trượt về phía trước xoạt xoạt xẹt xẹt đi.

Tuy cúi đầu xuống có thể nhìn thấy đoàn đông du khách, còn có thể nhìn thấy điểm nghỉ ngơi trên núi,

hoàn toàn không có yên tĩnh và nhàn tản như trong núi, nhưng Phương Trì vẫn rất thích, dù sao cũng là núi mà! Cứ là núi thì thích!

"Hai chúng ta ngồi ngược chiều," Cậu đứng lên quỳ gối lên ghế ngồi, vỗ lên người Tôn Vấn Cừ, "Anh ngồi ngược chiều có chóng mặt không?"

"Không đâu," Tôn Vấn Cừ dựa vào ghế ngồi, nghiêng người đưa một chân lên ghế, một chân khác duỗi ra rất dài, hắn nhìn ra bên ngoài cửa sổ, "Nếu như đi bộ, chính là đi trên con đường từ phía dưới đó à?"

"Ừ," Phương Trì lại thay đổi nhìn sang cửa kính phía trước, rồi quay đầu hỏi Trình Mạc, "Bên này cũng lên được đúng không?"

"Đừng lộn xộn." Trình Mạc ngồi không nhúc nhích.

"Có lộn xộn đâu," Phương Trì lại đến chỗ ngồi mình quỳ xuống, "À, tôi có đồ ăn đây, muốn ăn bánh quy không? Còn có cả socola nữa."

"Tôi muốn socola." Tôn Vấn Cừ nói.

"Tao cũng muốn," Tiếu Nhất Minh đứng lên, nhận socola rồi lại quay đầu nhìn Trình Mạc, "Anh có muốn ăn không?"

"Đừng…lộn xộn." Trình Mạc bám vào tay vịn bên cạnh, ngồi không hề động đậy.

Ngày hôm nay, thời tiết cũng rất mát mẻ, mà thái dương của y lại đổ mồ hôi tí tách.

Mấy người nhìn y như vậy đều sững sờ, nửa buổi cũng không nói gì.

Tiếu Nhất Minh nhìn y, do dự mấy giây, tay bám lên cáp treo, chân hạ xuống hơi dùng sức, toa cáp treo đung đưa rất nhẹ một cái.

"A!" Trình Mạc hô một tiếng.

Tiếu Nhất Minh dừng lại, dùng giọng rất nhỏ như thể lo lắng làm ai sợ mà nói một câu: "Anh sợ độ cao à?"

"…Đúng đấy." Trình Mạc nói.

"Thật hay giả đấy?" Phương Trì sững sờ. "Nhìn anh cũng đâu có giống như sợ độ cao?"

“Mẹ nó,” Trình Mạc bám lấy thanh ngang không buông tay: “Người sợ độ cao còn có ngoại hình cố định à?”

Tôn Vấn Cừ nở nụ cười, đập một cái lên thắt lưng Phương Trì: “Ngồi yên đi, đừng lung lay.”

“Ừ.” Phương Trì ngồi xuống.

Tiếu Nhất Minh cũng rất cẩn thận đi về chỗ của mình ngồi xuống, rồi tiếp tục chủ đề ban đầu: “Anh muốn ăn socola không?”

Trình Mạc vẫn chưa trả lời, cậu liền tiếp một câu: “Chắc là không có tâm trạng ăn đúng không, vậy anh đợi dừng xuống rồi ăn.”

“…Được.” Trình Mạc thở dài.

“Anh sợ độ cao mà không nói sớm, anh mà nói trước, chỉ hai chúng ta đi bộ lên, hai người bọn họ ngồi cáp treo là được, còn có thể tiết kiệm ít tiền.” Phương Trì nói.

“Tôi đi leo núi với cậu? Vậy tôi còn đến làm cái đếch gì.” Trình Mạc nói.

“Đệt,” Phương Trì cười, “Tôi cũng có thích đâu.”

May mà thời gian cáp treo đi cũng không quá lâu, đến đỉnh núi rồi, Trình Mạc xuống cáp treo, thở phào nhẹ nhõm như thể vừa được kéo từ trên pháp trường xuống.

Phương Trì nhìn y nở nụ cười nửa buổi: “Vất vả cho anh rồi.”

“Không có gì,” Trình Mạc tặc lưỡi, “Đi ra đài quan sát xem một lúc đi.”

“Dám lên không?” Phương Trì nói, “Có cần tôi đỡ anh lên không?”

“Không dựa sát vào thì không sao,” Trình Mạc nhón một viên socola trên tay Tiếu Nhất Minh lại, lột vỏ bỏ vào miệng, “Đằng sau còn có cái miếu nữa, còn có bia gì gì đó có thể ngắm, đài quan sát dọc đường đều có.”

“Ừ.” Phương Trì gật đầu, cùng Tôn Vấn Cừ bước nhanh lên đài quan sát phía trước.

Đài rất lớn, người cũng không tính là đông, hai người bọn họ đứng bên cạnh lan can, gió thổi, còn rất dễ chịu.

“Hai người bọn họ chốc nữa còn đi đâu?” Tôn Vấn Cừ ôm cây cột trên lan can dựa vào, “Lấy cho tôi bình đồ uống lạnh gì tới đây đi.”

“Chắc là bên kia,” Phương Trì chỉ một con đường bậc thang bên cạnh đài quan sát, “Anh uống gì?”

“Tùy cậu,” Tôn Vấn Cừ hóng gió, híp mắt lại. “Có vị ngọt là được.”

Lúc Phương Trì đi mua đồ uống, nhìn thấy Trình Mạc và Tiếu Nhất Minh đang đứng ở dưới tán cây bên cạnh đài quan sát nói chuyện.

Cậu không đi lại, chỉ liếc nhìn mấy lần, Trình Mạc là người da mặt dày, bình thường sẽ không lúng túng, Tiếu Nhất Minh quen với người khác rồi cũng sẽ bình tĩnh lại, cũng không phải người khó tiếp xúc, hiện giờ nhìn hai người bọn họ như vậy, bầu không khí cũng không tệ lắm.

Mua đồ uống xong, Trình Mạc nhìn thấy cậu, gọi một tiếng.

“Uống không?” Phương Trì lắc bình đồ uống trong tay.

“Không uống, chốc nữa qua bên kia uống trà,” Trình Mạc nói, “Hai người không qua à?”

“Hai người đi à?” Phương Trì nhìn Tiếu Nhất Minh hỏi.

“Ừ, đi xem chứ, đến cũng đến rồi.” Tiếu Nhất Minh cười.

“Vậy thì hai người đi đi, nếu bọn tôi đi thì sẽ lập tức tìm hai người,” Phương Trì nói, “Nếu không thì sẽ ở đây chờ hai người.”

“Được.” Trình Mạc gật đầu.

Tôn Vấn Cừ nhận đồ uống một cái liền uống nửa bình, nhìn về hướng Trình Mạc và Tiếu Nhất Minh đi: “Hai người bọn họ có hi vọng đấy.”

“Em cũng thấy vậy,” Phương Trì cười ha ha, “Tiếu Nhất Minh cố chấp lắm, không chịu thì Trình Mạc có nhảy từ đây xuống nó cũng sẽ không cùng anh ta đi qua đâu.”

“Cười bỉ ổi vậy.” Tôn Vấn Cừ liếc mắt nhìn cậu,

“Bỉ ổi?” Phương Trì lại cười he he hai tiếng, “Em chỉ cthấy chơi rất vui thôi… Hai chúng ta có nên qua đó thử không?”

“Qua chứ,” Tôn Vấn Cừ ngửa đầu một cái uống sạch nửa chai nước còn lại, “Nhưng mà chờ một lúc đi, bám theo ngay sau không hay lắm.”

“…Anh khát vậy cơ à?” Phương Trì cầm bình không ném vào thùng rác, hơi kinh ngạc nhìn hắn.

“Mấy hôm nay tôi thiếu đường.” Tôn Vấn Cừ cười.

“Thế thì lúc quay lại rồi em sẽ nấu cacao cho anh, một ngày hai bữa, bổ sung đường cho anh,” Phương Trì nói.

“Tôi nhìn cậu thôi là đã ngọt ngấy rồi.” Tôn Vấn Cừ vỗ vỗ mặt cậu, quay người chống lên lan can nhìn ra xa.

“Này,” Phương Trì dùng cánh tay đụng vào người hắn, “Anh bảo muốn trồng hoa hoa cỏ cỏ trong sân, muốn hoa gì cỏ gì? Em mới vừa nhìn thấy ven đường có nhiều hoa lắm… có muốn đi đào một ít không.”

“Sinh viên mà tố chất thế này đây!” Tôn Vấn Cừ vừa nghe liền cười, “Sao lại giống chú Lượng Tử thế này.”

“Chú Lượng Tử thì làm sao?” Phương Trì hỏi.

“Lúc bọn tôi đi vườn cây chơi, nó đào của người ta một cây hoa đá, còn để bị phát hiện,” Tôn Vấn Cừ vừa cười vừa kể, “Nó mà căng thẳng rồi là càng nói lắp dữ dội hơn, nhân viên quản lý nghĩ là đầu óc nó có vấn đề, không bắt đền tiền đã thả nó đi rồi.”

Phương Trì cười đến nửa buổi, xoa xoa mặt: ”Vậy anh suy nghĩ xem muốn trồng cây gì?

“Tôi nghĩ xem, không thì…” Tôn Vấn Cừ suy nghĩ, “Hoa linh lan đi.”

“Hoa linh lan thế nào?” Phương Trì hỏi.

“Là giống như một chùm chuông ấy.” Tôn Vấn Cừ trả lời rất qua loa.

“…Vậy để em treo cho anh một sân toàn chuông,” Phương Trì tặc lưỡi, cầm điện thoại di động ra tự mình chậm rãi tìm hiểu.

Ánh mặt trời trên núi rất tốt, càng gần trưa gió càng nhẹ đi nhiều, ánh nắng theo tầng mây bay mà chốc sáng chốc tối.

Phương Trì cùng Tôn Vấn Cừ đi loanh quanh khu bên này, miếu cùng với bia đá gì đó Trình Mạc nói.

Tôn Vấn Cừ đứng trước tấm bia đá kia rất lâu, nhìn cũng rất chăm chú, Phương Trì không có hứng thú gì với mấy thứ đó, hơn nữa, chữ phía trên trông không bình thường, viết hẳn là cũng rất đẹp, chỉ là cậu nhìn mãi một lúc lâu mà một chữ không nhận ra được.

Vốn còn nghĩ đây là một tấm bia, vậy cũng chấp nhận mặt trên sẽ viết bia gì gì đó, kết quả là tìm một vòng cũng chẳng tìm được chữ gì có hình dạng giống chữ "bia" cả, không thể làm gì khác hơn là ngồi bên cạnh ngắm Tôn Vấn Cừ.

Tôn Vấn Cừ vẫn đẹp hơn.

Bộ dạng lúc Tôn Vấn Cừ nhìn bia đá, có thể khiến Phương Trì nhớ lại hình ảnh lúc hắn viết chữ, làm đồ gốm, kéo đàn nhị, trạng thái không nói rõ được tại sao lại rất thu hút người khác.

Tuy rằng Tôn Vấn Cừ luôn rất khinh thường mà coi mấy thứ đó chỉ là kỹ năng làm màu chẳng có tích sự gì, nhưng Phương Trì cảm thấy trong lòng hắn cũng rất thích những thứ này, dù từ trước tới giờ hắn chưa bao giờ nói là thích.

Tôn Vấn Cừ đứng trước bia nhìn gần hai mươi phút mới xoay người lại dùng ngón tay búng một cái lên sau gáy cậu: "Đi, sang bên kia bổng đả uyên uyên đi."

"Uyên uyên cái gì?" Phương Trì đứng lên.

"Uyên uyên ôm nhau tự lúc nào…" Tôn Vấn Cừ cười nói.

Phương Trì vừa nghe liền cười: "Ương đứng một bên nhìn chuyện vui?"

"Ừ," Tôn Vấn Cừ khoát tay lên vai cậu, "Câu này chắc là từ lúc tôi còn trẻ đã có…. Lúc đấy chắc cậu lên tiểu học?"

"Anh thôi đi!" Phương Trì nở nụ cười, "Sao anh không nói là em chưa sinh ra luôn đi."

"Khác biệt thế hệ." Tôn Vấn Cừ chậm rãi xoay người.

Tôn Vấn Cừ tu một chai nước ngọt bù đường rồi, trên đường đi ra ngọn núi phía sau còn rất có tinh thần, cũng không ngại mệt, Phương Trì lấy điện thoại ra chụp hắn, hắn còn cực kỳ hợp tác mà lần nào cũng giả vờ không nhìn thấy.

"Anh đừng cử động," Phương Trì dựa vào lan can bên cạnh bậc thang, giơ điện thoại di động lên, "Gò má anh bây giờ nhìn đẹp lắm, em chụp một tấm."

"Ừm." Tôn Vấn Cừ đáp.

Giây phút Phương Trì chỉnh xong máy định ấn nút chụp, đầu lưỡi Tôn Vấn Cừ đột nhiên đưa từ khóe miệng ra ngoài, liếm liếm môi.

"…Ai!" Phương Trì nhìn hắn chằm chằm, "Anh có thể bình thường chút không."

"Xin tôi đi." Tôn Vấn Cừ cười nói.

"Van anh," Phương Trì tiến đến trước mặt hắn, nhỏ giọng nói, "Em chụp ảnh để tối tuốt nấm, anh có thể để em chụp đẹp một chút không."

"Thè lưỡi ra thì không được à?" Tôn Vấn Cừ cũng nhỏ giọng nói, "Cậu còn có thể tự tưởng tượng tôi liếm…"

"Tôn Vấn Cừ!" Phương Trì gằn giọng.

"Chụp chụp chụp đi," Tôn Vấn Cừ cười, "Chụp lại đi, tôi bình thường đây."

Lúc Phương Trì lấy điện thoại ra chụp một lần nữa, Tôn Vấn Cừ liền nói một câu: "Lúc cậu tuốt có thể gọi video mà, sao lại phải dùng ảnh."

Phương Trì mất công sức nửa ngày mới giữ cho tay mình không run quá mạnh, chụp gò má hắn: "…Gọi video tuốt em ngại."

"Tuốt ngay mặt cũng tuốt rồi, giờ gọi video còn ngại?" Tôn Vấn Cừ nói.

"Cảm giác không giống nhau," Phương Trì quay người đi về phía trước, cảm thấy chỉ cần nói thêm một lúc nữa thôi, mình sẽ phải tìm nhà vệ sinh vào ngồi một lúc.

Tôn Vấn Cừ chậm rãi đi theo sau cậu.

Bóng lưng Phương Trì rất khiêu gợi.

Ngày hôm nay cậu mặc áo phông có hơi sát người, cùng một cái quần thể thao, chân rất dài, đường nét cơ bắp trên lưng trên thắt lưng ẩn ẩn hiện hiện dưới áo, khiến Tôn Vấn Cừ có kích động muốn đưa tay ra nắm mấy lần.

Điện thoại di động đang kêu, Tôn Vấn Cừ nhìn chằm chằm bóng lưng Phương Trì một lúc lâu mới lấy điện thoại ra nhìn, là Mã Lượng.

“Có việc gì?” Tôn Vấn Cừ nghe điện thoại hỏi luôn một câu, bộ đồ gốm kia sắp phải xong rồi, hắn lo nhất là xảy ra vấn đề gì.

“Không,” Mã Lượng nói, “Đang đi, chơi à?”

“Ừ,” Tôn Vấn Cừ thở phào nhẹ nhõm, “Làm sao thế?”

“Dã, chiến à?” Mã Lượng nở nụ cười. “Gió thổi vù vù, còn, thở, thở dốc.”

“Phí lời, mày không thở dốc à,” Tôn Vấn Cừ cũng cười, “Đang leo núi, với Phương Trì, còn có hai người bạn học của cậu ấy nữa.”

“Tao hỏi, hỏi mày,” Mã Lượng đổi sang giọng điệu đàng hoàng, “Cháu trai lớn tao, có nói, nói với mày là, là Lý Bác Văn hay tới, tới cái làng, làng ông nội cậu ta không?”

“Cái gì?” Tôn Vấn Cừ hơi nhíu mày.

“Đừng căng, căng thẳng, nghe tao, nói xong đã.” Mã Lượng nói.

“Mày nói nghe vất vả thật…nói đi.” Tôn Vấn Cừ tặc lưỡi.

“Bảo là định, mở nông gia nhạc,” Mã Lượng hít một hơi rồi nói vào câu chính, “Tao mới, mới vừa bắt đầu là nghe La, La Bằng nói, gã hay đi ra ngoài chơi, sau đó bảo là định mở, nông, gia nhạc.”

“Ở thôn nhà Phương Trì?” Tôn Vấn Cừ hỏi.

“Ừ, muốn làm, cũng chỉ có, có thể làm ở đó, chuyện này dù sao cũng không, không thành vấn đề, ” Mã Lượng nói, “Tao giờ đang, đang nghĩ, nó muốn làm cái này hay là, tiện thể định làm, gì khác.”

“Ý mày nói là anh ta sẽ tìm ông nội Phương Trì?” Tôn Vấn Cừ liếc mắt nhìn về phía trước, Phương Trì đã trở về, cầm trong tay cây kẹo mút.

“Giờ thì, thì không, sau đó thì không, không biết,” Mã Lượng nói, “Cái thằng này đầu, đầu óc nhiễm phèn, không…biết được sẽ, làm được, chuyện gì.”

“Ngày mai tao về rồi,” Tôn Vấn Cừ nói, Phương Trì chạy tới trước mặt hắn, bóc kẹo mút ra rồi đưa tới, hắn nhận lấy kẹo mút liếm một cái, “Về rồi mày kể chi tiết đi.”

“Được,” Mã Lượng đáp, “Chú ý kết, kết hợp làm, việc nghỉ ngơi.”

"Cút đi." Tôn Vấn Cừ cười, dập điện thoại.

"Chú Lượng Tử?" Phương Trì hỏi.

"Ừ," Tôn Vấn Cừ lại liếm kẹo mút, "Mua cái này làm gì?"

"Anh không phải muốn bù đường à." Phương Trì nói, "Ăn ngon không?"

"Quà trẻ con, ăn ngon lắm." Tôn Vấn Cừ cắn một miếng nhỏ.

"Đừng cắn, cái này phải liếm," Phương Trì nói, "Liếm mới hay."

Tôn Vấn Cừ tặc lưỡi, lại liếm một cái, rồi nhìn cậu: "Tôi không phải là vì sợ cậu lại nghĩ liếm gì đó à?"

"...Đi nhanh lên!" Phương Trì đưa tay kéo hắn lên bậc thang, "Trưa rồi, sang bên kia ăn cơm."

74. Chương 74

Ngọn núi phía sau cao hơn một chút, phong cảnh quả thực là đẹp hơn chỗ trước đó, Tôn Vấn Cừ cùng Phương Trì cả đường đi tới đây đã chụp được không ít ảnh.

Có điều, bên này du khách cũng nhiều hơn, không khí kinh doanh cũng lại càng nhiều, bán đồ lưu niệm, bán lá trà, bán trà cụ, còn có cả bán đồ chơi, dọc đường đều có thể nhìn thấy.

Lúc hai người bọn họ tới nơi, Tiếu Nhất Minh và Trình Mạc đang đứng ở trước một gian hàng bán trà cụ ngắm nghía, nhìn hai người bọn họ đến, Trình Mạc lập tức tiến lên đón: "Anh, nghe nói anh chuyên nghiệp ở phương diện này lắm đúng không?"

"Sao?" Tôn Vấn Cừ đáp.

"Tôi thấy có một bộ đẹp lắm, Tiếu Nhất Minh nói là hỏi anh trước xem." Trình Mạc nói.

"Cậu leo lên tận đây mua trà cụ, cũng không khác gì đi Sa Huyện ăn mãn hán toàn tịch cả," Tôn Vấn Cừ nhìn lướt qua sạp hàng, "Bộ kia có phải còn nói là tử sa đúng không, còn kèm theo cả đề từ của đại sư mà cậu chưa nghe thấy bao giờ đúng không?"

"Ừ, nhưng thật ra đại sư nào tôi cũng không biết cả," Trình Mạc lại rất thành thật, "Vậy là không thể mua

đúng không?"

"Không quá 50 đồng có thể mua về hứng bụi." Tôn Vấn Cừ nói.

"Vậy thì bỏ đi, đi ăn cơm không?" Trình Mạc cười nói, ngẫm lại liền nói thêm một câu, "Ồ, cũng không phải là tôi không biết ai cả, Tôn Chính Chí tôi vẫn biết…"

Trình Mạc nói đến một nửa lại ngừng, như đột nhiên nhớ ra gì đó mà liếc mắt sang hướng Tôn Vấn Cừ, Tôn Vấn Cừ chạy tới bên cạnh lan can ngắm núi rồi, y lại nhìn sang Phương Trì.

"Ba anh ấy," Phương Trì gật đầu, "Có điều…đừng đi hỏi anh ấy."

"À," Trình Mạc hơi kinh ngạc đáp, cũng không hỏi nhiều, "Tôi đã bảo sao lần đầu tiên nhìn thấy anh ta đã cảm thấy khí chất không bình thường mà."

"Anh cũng thích quan sát người khác nhỉ?" Phương Trì liếc mắt nhìn y.

Trình Mạc lập tức phản ứng kịp, tặc lưỡi: "Đây là thói quen của tôi, tôi cũng quan sát cậu mà."

Phương Trì cũng tặc lưỡi hai cái, không nói gì.

"Cơm ở đây ăn ngon không?" Tiếu Nhất Minh ở bên cạnh hết nhìn đông lại nhìn tây, căn bản không đặt lực chú ý lên bọn họ, "Ăn cơm ở khu du lịch có phải là không lời không?"

"Có một quán cũng không tệ lắm, mấy người địa ở đây cũng hay chạy tới ăn," Trình Mạc lập tức tiến đến bên cạnh cậu chỉ về hướng sườn núi, "Chốc nữa sang kia ăn."

"Chỗ nào?" Tiếu Nhất Minh không nhìn thấy, đi tới bên cạnh lan can, rồi quay đầu lại nhìn y.

"Chính là…" Trình Mạc lại chỉ, sau đó thở dài, "Chốc nữa tôi dẫn mọi người qua là được, tôi từng tới một lần rồi."

"Không dám qua đúng không?" Phương Trì ở bên cạnh cười, "Anh lúc nào cũng đứng ở giữa đúng không?"

"Tôi đứng được ở đây là tốt lắm rồi," Trình Mạc ngồi xuống trên bệ đá, "Tôi lúc còn bé ngay cả cầu cũng không dám đi qua."

"Không hiểu được, nếu anh mà ở thôn bọn tôi, ngày nào cũng thấy núi, có khi đã ốm không dậy nổi từ lâu." Phương Trì nhìn thấy bên cạnh có một ông cụ bán đồ chơi nhỏ đan thủ công bằng tre, liền đi qua ngồi xổm

xuống, cầm lấy châu chấu đan bằng tre thủ công quơ quơ trước mặt y, “Cái này đẹp không?”

“Ốm không dậy nổi rồi, không nhìn rõ.” Trình Mạc nói.

Phương Trì cười, chọn lựa nửa buổi, cuối cùng mua một con ếch nhỏ đan tre thủ công màu xanh.

“Mua cái này làm gì?” Trình Mạc hỏi cậu, “Anh cậu thích cái này à?”

“Không biết nữa, chắc là sẽ thích.” Phương Trì nói.

“Vậy mà cậu còn mua?” Trình Mạc nhìn cậu.

“Tôi thích mà,” Phương Trì nở nụ cười, “Lúc tôi còn bé ông nội hay làm cho tôi lắm.”

“Vậy..” Trình Mạc ngập ngừng, “Tiếu Nhất Minh có thích không?”

“Tôi làm sao biết được,” Phương Trì nói, lại nhìn qua xung quanh, “Nó thích ăn hạt dẻ ngào đường, anh mà thấy có bán thì mua cho nó một túi cũng được.”

“Ồ, có thật.” Trình Mạc lập tức đứng lên, xoay người bỏ đi.

Phương Trì đi qua cầm con ếch nhỏ màu xanh đâm lên balo Tôn Vấn Cừ.

“Nhớ ông nội à?” Tôn Vấn Cừ quay đầu lại nhìn cậu.

“Sao anh biết,” Phương Trì nở nụ cười, “Hơi nhớ ông.”

“Cái này vừa nhìn đã biết là ông nội cậu biết làm,” Tôn Vấn Cừ xoay tay lại gảy gảy lên con ếch nhỏ, con ếch nhỏ màu xanh nhảy nhảy mấy cái lên, “Cậu biết làm không?”

“Không biết,” Phương Trì hơi ngại ngùng, “Tay em vụng, không biết làm mấy cái này.”

“Vậy thì mua thêm mấy cái đi,” Tôn Vấn Cừ quay người đi tới sạp hàng, “Lúc tôi quay lại tháo ra nhìn xem có làm ra được không.”

“Làm cái này để làm gì?” Phương Trì đi theo hắn.

“Lúc cậu nhớ ông nội thì tôi làm cho cậu,” Tôn Vấn Cừ nói, “Khi nào cậu không muốn gọi tôi là ba, có thể gọi ông.”

“Anh quay đầu lại nhìn xem anh chồng bao nhiêu da mặt lên rồi!” Phương Trì bất lực lắm rồi.

Trình Mạc mua một túi hạt dẻ ngào đường, thế nhưng hạt dẻ rang chắc chắn không hề suy nghĩ tới nhu cầu của bộ phận người sợ độ cao, quầy hàng đặt ngay bên cạnh lan can, y là gọi người ta đưa hàng tới tận nơi.

Tiếu Nhất Minh từ lúc nhận được hạt dẻ liền bắt đầu vui vẻ, vừa ăn vừa cười, cả mấy người cười cả đường tới chỗ ăn cơm cũng chưa ngừng lại được.

“Tôi biết tại sao lại lên đây ăn rồi,” Tiếu Nhất Minh nói, “Không phải là bởi vì con đường này không có chỗ bám một bên à? Nếu đến nhà khác, anh có khi còn không qua được đúng không.”

“Không nghiêm trọng đến thế,” Trình Mạc cũng không ngại bị bọn họ cười cả đường, “Anh cũng chỉ bị nhẹ thôi, anh cứ nhìn chằm chằm dưới chân là được.”

“Vậy lần này không phải cậu đi vô ích rồi à,” Tôn Vấn Cừ vẫn luôn không nói gì giờ mới nói một câu.

“Ừ.” Trình Mạc vừa nghe liền cũng cười theo.

Có điều, tuy là cười Trình Mạc, hàng cơm dân dã y dẫn tới mùi vị cũng không tệ lắm, đông người, còn quả thật là có không ít người địa phương không vì ngắm núi, mà vẫn tới.

Nếu vào thời kỳ đông đúc nhất trong kỳ nghỉ hè, có khi ăn một bữa cơm thôi cũng phải chờ nửa ngày.

Ngay cả giờ không phải lúc đông đúc nhất, bọn họ chờ mang món ăn lên cũng đợi gần nửa tiếng.

Ăn cơm cũng chẳng cần tới nửa tiếng.

Hai mươi phút bọn họ đã chiến đấu hết cả ăn cả uống.

“Ngồi cáp treo rồi mà còn đói bụng thành như thế…” Phương Trì sờ bụng mình.

“Món nộm ức gà này ăn cũng được nhỉ,” Tiếu Nhất Minh gắp miếng nộm ức gà cuối cùng lên bỏ vào miệng.

“Thêm một phần nữa?” Trình Mạc lập tức hỏi.

Tiếu Nhất Minh nhìn y: "Không cần, no căng rồi, miếng này là thịt tiễn khách."

"Tiễn khách gì?" Trình Mạc không hiểu.

"Không tiễn ai cả, chính là ăn xong, rồi ăn thêm miếng thịt, để an ủi bụng thôi," Tiếu Nhất Minh giải thích, "Bởi vì chốc nữa uống ngụm trà xong là vị gì cũng không còn nữa."

"…À." Trình Mạc nhìn cậu.

Trên núi thật ra cũng có không ít chỗ, mà càng gần tối, người trên núi càng nhiều, trạng thái của Trình Mạc cũng không hoàn toàn thích hợp với hoạt động tầm mắt bao quát núi sông, hơn nữa đều đã ăn xong mệt rã rời rồi, bọn họ ngồi cáp treo xuống núi.

Phương Trì không uống rượu, nhiệm vụ lái xe rơi xuống người cậu.

"Lái vững vào đó." Trình Mạc dặn dò.

"Không thì anh lái đi." Phương Trì chậc một tiếng.

"Tôi chỉ có bằng lái xe máy." Trình Mạc thành thật trả lời.

"Xe máy," Phương Trì lái xe ra khỏi chỗ, "Đúng rồi, tôi còn chưa hỏi anh, lần trước con Kawasaki anh đi, bình thường cũng có thấy anh đi đâu."

"Cũng không phải xe của tôi," Trình Mạc cười, "Xe của Hà Bảo Bảo, tôi mượn tới."

"A?" Phương Trì ngây người, "Xe của anh ta à? Anh ta trông cũng đâu giống người đi xe kiểu đó."

"Không thể nhìn mặt bắt hình dong," Trình Mạc nói, "Thế nhưng xe đó đúng là nó chưa đi bao giờ, vẫn luôn vứt trong nhà, hôm đó là tôi cố tình chạy qua nhà nó lái đi."

"Anh…đúng là không dễ dàng gì," Phương Trì liếc mắt nhìn Tiếu Nhất Minh qua gương chiếu hậu.

Ánh mắt của Tiếu Nhất Minh chạm phải cậu, cười, không nói gì, cúi đầu cầm bỏng ống bắt đầu ăn.

Sau hành trình sợ độ cao lần này, Trình Mạc và Tiếu Nhất Minh sau đó phát triển như thế nào, Phương Trì cũng không nghe, ngày hôm sau cậu và Tôn Vấn Cừ đã quay về.

Dù sao thì mấy ngày nghỉ này Tiếu Nhất Minh cũng không về nhà, Trình Mạc cũng không về, hai người bọn họ có thể từ từ nuôi dưỡng tình cảm.

Có lẽ là ông nội nói cho Tiểu Tử biết hôm nay bọn họ trở về, Phương Trì lái xe mới tới ngã tư bên ngoài làng, đã thấy Tiểu Tử ngồi xổm trên đống cỏ nhìn về hướng xe qua lại.

Cậu không nhịn được cười, hạ cửa kính xe xuống thò đầu ra ngoài gọi: "Tiểu Tử!"

Đầu Tiểu Tử vừa ngẩng lên, hai tai liền dán ra sau đầu, nhảy xuống khỏi đống cỏ, vừa kêu vừa chạy tới, nhảy nhảy chạy chạy bên cạnh xe, bốn chân mang gió theo sát xe chạy tới mảnh đất trống ở sân sau.

Phương Trì vừa xuống xe, liền thấy ông nội đi ra từ sân sau.

"Ông!" Cậu nhảy xuống xe, xoa hai cái trên đầu Tiểu Tử, rồi chạy tới trước mặt ông nội, "Con về rồi này."

"Từ xa đã nghe thấy tiếng Tiểu Tử kêu," Ông nội cười nói, "Đi cùng Thủy Cừ đúng không? Lại đổi xe khác à?"

"Bạn anh ấy mượn," Phương Trì quay đầu lại nhìn, "Xe này to nhỉ."

"Đúng, to thật." Ông nội gật đầu.

"Thằng ranh con về rồi à!" Bà nội cầm quả dưa chuột chạy ra. "Ôi, đen đi rồi à."

"Vốn cũng không trắng," Phương Trì đi qua ôm chầm lấy bà nội quay quay, "Nhớ con rồi đúng không?"

"Nhớ tới mày là ghét," Bà nội cười nói, lại đi ra phía sau cậu nhìn, "Thủy Cừ lại gầy đi?"

"Ông nội, bà nội," Tôn Vấn Cừ đi tới, chào hỏi ông bà, rồi sờ lên mặt mình, "Cháu gầy rõ vậy cơ à?"

"Mặt nhọn rồi, có phải là do nóng không?" Bà nội nhìn hắn, "Nếu không thì là thức đêm."

"Chắc là do nóng," Tôn Vấn Cừ nói, "Cháu sợ nóng mà."

Hàn huyên với ông bà một lúc, Tôn Vấn Cừ lên tầng, phòng của hắn vẫn như cũ, có lẽ là bà nội hay dọn dẹp, trong phòng không có một hạt bụi nào, ga trải giường các thứ còn thay mới rồi.

Tôn Vấn Cừ cất xong đồ đạc của mình, dựa vào bàn nhìn gian phòng này.

Lần này nếu như không phải đã đồng ý trước với Phương Trì là cùng nhau về, hắn vốn là không định đồng thời xuất hiện ở đây nữa, lời nói của Mã Lượng làm lòng hắn không được yên tâm lắm.

Quán bar của Lý Bác Văn kinh doanh không tệ, năm ngoái còn mới mở thêm một quán cafe, chưa hề nghe gã nói muốn làm nông gia nhạc gì cả.

Làm nông gia nhạc cũng không phải chuyện gì kỳ quái cả, giờ khu bên này người đi bộ lẫn người đi thám hiểm càng ngày càng nhiều, nông gia nhạc có thì lại là người trong thôn tự làm ở nhà mình, hầu như không có nhà nào là quy mô lớn, nhảy vào làm một cái cũng là rất bình thường.

Thế nhưng Lý Bác Văn làm, lại không bình thường.

Lý Bác Văn không đến mức vì chuyện của hắn và Phương Trì mà đến tận đây mở một cái nông gia nhạc, thế nhưng tiện thể phá hoại thì rất phù hợp với phong cách muốn gây bất lợi cho người khác của người này.

Tôn Vấn Cừ không quan tâm Lý Bác Văn làm gì với mình, nhưng làm gì với Phương Trì thì không được.

"Anh muốn tắm không?" Phương Trì chạy tới từ dưới tầng lên, đẩy cửa phòng hắn ra.

"Cậu tắm trước đi," Tôn Vấn Cừ dựa vào bàn không động đậy, "Giờ tôi đang lười nhúc nhích."

"Ừ," Phương Trì quay đầu lại nhìn xuống dưới tầng, rồi vào phòng, bước hai bước tới trước mặt hắn, ôm hắn hôn hai cái, "Thế thì anh nghỉ trước một lúc đi, sắp ăn cơm rồi, không thì anh ăn xong rồi hẵng tắm."

"Được."Tôn Vấn Cừ xoa xoa đầu cậu.

"Hôn em một cái," Phương Trì quay người đi được hai bước lại nhảy trở về, "Nhiệt tình vào."

Tôn Vấn Cừ cười, duỗi cánh tay tới ôm lấy cổ cậu kéo về phía trước, hôn mạnh lên môi cậu, không khống chế được tốc độ, răng hai người còn va vào nhau.

"Ôi," Phương Trì che miệng, "Mãnh liệt thật."

"Đi tắm đi," Tôn Vấn Cừ cười, cũng sờ răng mình, "Răng tôi cũng rơi mất…"

Tôn Vấn Cừ nghe tiếng Phương Trì xuống tầng rồi, đóng cửa lại gọi điện thoại cho Mã Lượng.

Mã Lượng kể chuyện chi tiết cho hắn, nông gia nhạc này của Lý Bác Văn còn chưa bắt đầu có động tác gì, tuy tính tình rất đáng ghét, nhưng Lý Bác Văn lại rất cẩn thận trong chuyện làm ăn, nếu không cũng

không thể nào cả quán bar lẫn quán cafe đều kinh doanh rất được.

Hiện giờ, gã hẳn là đang tìm hiểu thị trường, gần đây lần nào bọn La Bằng đi ra ngoài chơi, Lý Bác Văn cũng đều đi theo.

Mùa này thêm một hai tháng nữa chính là mùa ế hàng chơi ngoài trời, tài chính của Lý Bác Văn cũng không có vấn đề gì, nếu như định làm, hẳn là qua mùa xuân sang năm.

"Nửa năm này hẳn, hẳn sẽ không có chuyện gì," Mã Lượng nói, "Hơn nữa ngộ, ngộ nhỡ người ta chỉ là định khai, khai thác lĩnh vực mới, thì sao, không thì trước, trước tiên mày đừng, để cháu trai, lớn tao biết được."

"Xem tình hình thế nào đi," Tôn Vấn Cừ nói, "Phải nói thì vẫn phải nói, chuyện này nếu như chỉ liên quan đến tao, tao nhất định sẽ không nói, nhưng giờ có khi còn ảnh hưởng tới cả cậu ấy nữa, vẫn phải nói."

"Nó suy, suy nghĩ nhiều," Mã Lượng hơi lo lắng, "Giờ mày, nói ra cậu ta, có mà mất, mất ngủ nửa, năm."

"Chuyện cần gánh vác thì vẫn phải gánh vác," Tôn Vấn Cừ cười, "Tao cảm thấy cậu ấy không sao đâu, cậu ấy…thi thoảng làm tao bất ngờ lắm."

Cửa bị gõ hai tiếng, Phương Trì thò đầu tiến vào: "Này, bà nội bảo anh tắm…. Anh đang gọi điện thoại à?"

"Không sao, là Lượng tử," Tôn Vấn Cừ ngắt điện thoại, "Sao?"

"Bà nội bảo ăn xong mới tắm không tốt," Phương Trì đầu nhỏ nước tong tong nhìn hắn, "Bảo anh tắm bây giờ."

"Tôi…" Tôn Vấn Cừ hơi do dự, hắn không muốn làm gì cả.

"Tốt nhất là tắm đi," Phương Trì nói, "Mới vừa rồi bà còn mắng em một trận."

"Mắng cậu cái gì?" Tôn Vấn Cừ nở nụ cười, cầm dầu gội sữa tắm chuẩn bị đi tắm.

"Mắng em tháng mười rồi còn tắm nước lạnh, mắng gần năm phút," Phương Trì cười ha ha.

"Giờ tôi đi tắm đây," Tôn Vấn Cừ đi ra khỏi phòng, tiện tay vỗ một cái lên mông cậu, "Tắm nước nóng."

"Này," Phương Trì dựa vào khung cửa, ngước đầu lên nhìn hắn, "Tôn Vấn Cừ."

“Sao?” Tôn Vấn Cừ đáp.

“Anh có chuyện gì không nói với em à?” Phương Trì dùng giọng không cao hỏi.

“Có à?” Tôn Vấn Cừ liếc mắt nhìn, cầm quần áo đi xuống tầng.

Tôn Vấn Cừ cũng rất thích ăn cơm cùng ông bà nội và Phương Trì, nghe bọn họ nói chuyện có cảm giác rất thoải mái, khiến người ta không nhịn được mà cảm thấy thư thái.

Thức ăn hôm nay là ông nội nấu, hai tiếng trước đã chuẩn bị rồi, dù chỉ có bốn người, nhưng vẫn làm một bàn đầy thức ăn.

Tôn Vấn Cừ nhìn tâm trạng mọi người vui vẻ, liền cùng ông nội uống ít rượu đất.

Cơm nước xong xuôi, hắn chui trong ghế sofa, cả người đều thả lỏng, Tiểu Tử lại đây liếm tay hắn hắn còn không bị dọa sợ.

“Mày học được đánh lén rồi cơ đấy,” Ngón tay Tôn Vấn Cừ nhẹ nhàng gảy lên mũi Tiểu Tử, “Tiểu lão cẩu.”

Ngồi dưới tầng một lúc, Tôn Vấn Cừ lên tầng, uống rượu xong hơi lười, hắn định lên nằm một lúc.

Ở nông thôn, mùa này trời đã lạnh rồi, Tôn Vấn Cừ mở cửa sổ, gió đêm thổi tới mang theo cảm giác mát mẻ, hắn rất thoải mái mà dựa vào gối, nhắm hai mắt lại.

Cửa phòng hắn không đóng chặt, nửa ngày, có thể nghe thấy tiếng trò chuyện dưới tầng.

Phương Trì và ông bà đã hàn huyên hơn một tiếng, luôn luôn kể chuyện trong trường học cho bọn họ, hai ông bà cụ vốn không hiểu biết gì về cuộc sống trong trường đại học, cho nên hỏi rất nhiều.

Lúc Tôn Vấn Cừ cảm giác mình sắp ngủ mất, Phương Trì lên tầng đi vào phòng.

“Ngủ rồi à?” Phương Trì hỏi rất nhỏ một câu.

“Không, sắp rồi.” Tôn Vấn Cừ nhắm mắt lại cười nói.

“Ông bà ngủ rồi,” Phương Trì đóng cửa lại, đi tới nằm xuống bên cạnh hắn, đưa tay ôm lấy hắn, hôn một cái lên bả vai, “Cổ họng em nói cũng khàn luôn.”

“Hai người họ thấy mới mẻ mà,” Tôn Vấn Cừ nói, “Quẹt thẻ cơm trong nhà ăn cũng hỏi mất nửa ngày đúng không.”

“Ừ,” Phương Trì cười, “Cứ sợ nhà ăn quẹt hết tiền trong ngân hàng của em luôn… À, em hỏi này, ngày sinh nhật trên căn cước của anh là đúng phải không?”

“Cậu còn nhìn lén cả căn cước của tôi nữa?” Tôn Vấn Cừ cười, quay đầu lại, hôn lên chóp mũi cậu, “Đúng, làm sao?”

“Lúc em nhìn xem trong ví anh còn bao nhiêu tiền thì nhìn thấy, em đã nói với anh rồi, những thứ này đừng bỏ trong ví, cũng đừng mang theo người suốt, ai trông không giống người tốt mới cứ mang theo suốt phòng cảnh sát kiểm tra…” Phương Trì nhắm mắt nhỏ nhẹ nói, “Vậy thì cuối tháng này là sinh nhật anh rồi đúng không?”

“Ừ.” Tôn Vấn Cừ đáp.

“Lúc đó em đã quay lại trường rồi,” Phương Trì thở dài, “Anh cũng không có thời gian tổ chức đúng không? Hai ngày nay chú Lượng Tử mỗi ngày lại một cuộc điện thoại, bận lắm à?”

“Muốn tổ chức sinh nhật cho tôi à?” Tôn Vấn Cừ hỏi.

“Muốn, cùng nhau ăn một bữa cơm cũng được rồi mà,” Phương Trì nói, “Nếu không thì…tổ chức sớm được không?”

“Được, tùy cậu,” Tôn Vấn Cừ cười nói, “Hai hôm nay à?”

“Ừ,” Phương Trì mở mắt ra, “Có điều, em cũng không biết làm thế nào cho lãng mạn, cũng không biết sắp xếp thế nào mới hay cả, em cũng chỉ nghĩ là ăn gì đó thôi.”

“Sao lại phải lãng mạn,” Tôn Vấn Cừ chậm rãi xoay người, “Hai chúng ta có thể ở cùng nhau là đã lãng mạn lắm rồi, không thì thế này đi, hai ta cùng nhau làm…vài thứ.”

“Làm…” Đầu Phương Trì lập tức ngỏng lên, phản ứng lại rồi mới vừa cười vừa nằm xuống, “Đệt, làm cái gì? Đồ gốm à?”

“Làm cái đĩa tròn nhỏ đi,” Tôn Vấn Cừ nở nụ cười một lúc lâu, “Cái này đơn giản, tôi dạy cho cậu làm.”

“Được!” Phương Trì dạt dào hứng thú mà ôm lấy hắn, “Anh vẫn còn đất à?”

“Còn có một túi đất làm gốm, lúc đó mang tới tìm linh cảm không dùng hết,” Tôn Vấn Cừ nói, “Đủ làm

cái đĩa nhỏ."

"Được lắm," Phương Trì nở nụ cười, "Chắc em sẽ không làm ra cái gì không ra ngô ra khoai đâu nhỉ?"

"Một cái đĩa thôi còn có thể làm sao mà không ra ngô ra khoai nữa, đầu kia cao quá thì thành cái bát, đầu này to quá thì thành cái lót cốc." Tôn Vấn Cừ nói.

Phương Trì nở nụ cười nửa buổi: "Vậy ngày mai à?"

"Ừ, ngày mai đi," Tôn Vấn Cừ nói, Phương Trì không nói gì nữa, ôm lấy hắn, gác cằm lên vai hắn, từng hơi thở phả lên cổ, "Cậu không đi ngủ à?"

"Đang ngủ đây." Phương Trì nói.

"Ngủ phòng tôi à?" Tôn Vấn Cừ sờ lên cánh tay cậu.

"Ừ," Phương Trì dừng lại liền ngửa đầu lên nhìn hắn, "Anh muốn em sang bên cạnh ngủ à?"

"Không phải là tôi muốn, tôi không muốn," Tôn Vấn Cừ nói, "Giờ không cần bật điều hòa nữa, bà nội nhìn thấy lại thấy lạ."

"À," Phương Trì thở dài, "Cũng đúng, vậy em về lại bên kia ngủ đi."

"Ngày mai dậy rồi gọi tôi," Tôn Vấn Cừ nói, "Ngày hôm nay chắc tôi ngủ được sâu, mai sẽ ngủ quên mất."

"Ừ," Phương Trì nở nụ cười, lúc định ngồi dậy lại dừng, nhìn mặt Tôn Vấn Cừ, "Nói cho em được không?"

"Cái gì?" Tôn Vấn Cừ nhìn cậu.

"Chính là….anh từ hôm qua đã có hơi…" Phương Trì quan sát mặt hắn, "Bình thường anh có chuyện gì cũng không nhìn ra được, nhưng lần này em cảm giác được."

75. Chương 75

Tôn Vấn Cừ ngày thường trong lòng có chuyện gì đều sẽ không quá biểu hiện ra, nhưng lần này hắn biết mình hơi phiền muộn, bởi vì dính líu đến Phương Trì, lại còn là chuyện Phương Trì lo lắng nhất.

Phương Trì đôi khi thận trọng vô cùng, nhìn ra được rồi, hắn cũng không bất ngờ lắm.

Hắn không nói gì, gối lên cánh tay nhìn Phương Trì.

"Nói được không?" Phương Trì hỏi, "Không muốn nói….cũng không sao."

"Vậy thì tôi không nói." Tôn Vấn Cừ cười.

"Không phải như thế, em là để ý đến cảm xúc của anh, sợ anh phiền lòng không muốn nói ra," Phương Trì tặc lưỡi, ôm lấy hắn, tay nhẹ nhàng sờ lên eo hắn, "Nói đi, nếu thật sự có gì đó phiền lòng, em cũng có thể động viên anh mà."

Ngón tay Tôn Vấn Cừ gẩy gẩy trên cằm cậu: "Lý Bác Văn dạo này hình như muốn mở nông gia nhạc…"

"Lý Bác Văn?" Vừa nghe thấy tên Lý Bác Văn, đầu Phương Trì hơi ngẩng lên.

"Ừ," Tôn Vấn Cừ đưa tay giãn trán cậu đã nhăn lại, "Lượng Tử bảo dạo này nó hay chơi bên ngoài cùng bọn La Bằng…."

"Làm ở đây?" Phương Trì đã tìm được trọng điểm, ngắt lời hắn hỏi, "Là muốn làm ở chỗ nhà em?"

"Ừ," Tôn Vấn Cừ nhìn cậu, "Nhưng còn chưa chắc chắn, giờ sắp đến mùa vắng khách rồi, nếu có làm cũng phải tới sang năm."

"Anh lo là anh ta sẽ tìm cớ gì đó quen với ông bà em rồi nói linh tinh gì à?" Phương Trì hỏi.

"Ừ, tuy cũng không chắc," Tôn Vấn Cừ nhíu mày, "Nhưng cái người này… khó nói."

"Em biết rồi." Phương Trì nói.

Tôn Vấn Cừ không tiếp tục nói nữa, Phương Trì cũng không lên tiếng.

Hai người đều im lặng.

Phản ứng của Phương Trì vẫn bình tĩnh, so với tưởng tượng của Tôn Vấn Cừ thì bình tĩnh hơn nhiều lắm, không hề sốt sắng mà ngồi xuống, cũng không hề sốt sắng mà gặng hỏi từng chi tiết một.

Tôn Vấn Cừ nhìn cậu, không nghĩ tới có một ngày Phương Trì cũng sẽ có lúc khiến hắn không nhìn ra được

đang nghĩ gì.

"Không sao," Phương Trì im lặng mấy phút, rồi ngồi dậy, "Chờ đến lúc anh ta thật sự đến làm nông gia nhạc rồi xem tình hình thế nào."

"Hả?" Tôn Vấn Cừ cười nhíu mày, "Sau đó thì sao?"

"Đến lúc đó rồi tính chứ, giờ anh ta vẫn chưa đến mà," Phương Trì cười, "Đến thật rồi hẵng tính."

"Tôi còn nghĩ cậu phải căng thẳng đến mất ngủ kia," Tôn Vấn Cừ sờ mặt cậu "Người cẩn thận như cậu mà lại nói "đến lúc đấy rồi tính."

"Học theo anh," Phương Trì nghiêng đầu đi, cắn ngón tay hắn đang ngậm trong miệng, "Với cả, em biết xử lý thế nào mà."

"Nghĩ rồi?" Tôn Vấn Cừ hơi híp mắt lại nhìn cậu.

"Ừ," Phương Trì cầm lấy tay hắn, hôn một cái, nhảy xuống giường, rồi lại nằm rạp người xuống hôn hai cái lên môi hắn, "Ngủ đi, ngày mai em gọi anh dậy."

"Không nói cho tôi biết cậu định xử lý thế nào à?" Tôn Vấn Cừ hỏi.

"Em nắm chắc rồi," Phương Trì đi tới cạnh cửa, rồi quay đầu lại, "Đừng lo nữa, chuyện này thật sự đến rồi em nhất định sẽ xử lý được."

"Được rồi," Tôn Vấn Cừ cười gật đầu, "Ngủ ngon."

"Ngủ ngon," Phương Trì đi ra ngoài, nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Tôn Vấn Cừ không hỏi xem Phương Trì nói xử lý là định xử lý thế nào, nhưng Phương Trì đã nói là mình xử lý được, hắn sẽ không định xen vào nữa.

Phản ứng hôm nay của Phương Trì hơi làm hắn bất ngờ, trấn định tới mức không hề giống với một Phương Trì nhắc đến công khai là lại căng thẳng, làm gì cũng sợ sợ sệt sệt trước kia.

Tôn Vấn Cừ nhắm mắt lại, vốn đã nghĩ phải động viên thế nào, lại không dùng được.

Tám giờ sáng hôm sau, Phương Trì gõ cửa phòng hắn, thò đầu vào: "Tỉnh chưa?"

"Ừ." Tôn Vấn Cừ chôn nửa mặt trong gối đáp.

Phương Trì đi vào phòng, đi tới bên giường sờ lên mặt hắn: "Anh ngủ thêm một lúc không? Anh mà buồn ngủ thì cứ ngủ thêm một lúc, em chạy bộ xong về rồi gọi anh."

"Tôi cũng đi chạy một lúc." Tôn Vấn Cừ vẫn nhắm mắt chôn mặt trong gối.

"Vậy thì anh dậy đi," Phương Trì cúi đầu cắn một cái lên vành tai hắn, "Bà nội đang luộc sủi cảo."

"Cậu dám cắn tôi à." Tôn Vấn Cừ hé hai mắt ra.

"Cắn anh thì làm sao," Phương Trì cười ha ha, "Em còn muốn ăn anh đây này."

"Đến ăn đi," Tôn Vấn Cừ nói, hất chăn len nhỏ trên người mình lên, rồi kéo quần trong của mình xuống, "Đến."

"Mẹ nó!" Phương Trì ngây người, vội vàng đắp kín chăn len cho hắn, "Dậy!"

Nghe cậu quay người chạy ra khỏi phòng đi xuống tầng rồi, Tôn Vấn Cừ mới cười, từ từ ngồi dậy.

Cảm giác đã lâu lắm rồi không chạy bộ cùng nhau, Phương Trì chạy vài bước lại quay đầu nhìn mặt Tôn Vấn Cừ vài lần, sau đó tươi cười hớn hở mà tiếp tục chạy.

"Biến thái." Tôn Vấn Cừ nói.

Phương Trì gật gù: "Đúng là em."

Nói xong hai người họ đều cười, Tiểu Tử ở bên cạnh cũng kêu mấy tiếng.

"Em nói với bà là hôm nay tổ chức sinh nhật cho anh rồi," Phương Trì nói, "Bà bảo trưa nay nấu mì cho anh ăn."

"Ngại thật," Tôn Vấn Cừ nói, "Đã nói với bà tôi thích ăn mì lạp xưởng chưa?"

Phương Trì cười, gật đầu: "Nói rồi."

Hai người chạy theo con đường vẫn luôn cùng chạy trước đây vào trong cánh rừng, rồi chạy về hướng dòng suối nhỏ.

Không khí trong núi rất trong lành, không khí sáng sớm lại càng tốt hơn, mỗi hơi thở vào đều cảm thấy thông suốt, Tôn Vấn Cừ rất hưởng thụ mà vừa chạy vừa hoạt động cánh tay, cử động cơ thể.

Sắp chạy tới mảnh đất trống trước đó hắn thường tập bát đoạn cẩm, Phương Trì chạy phía trước hắn đột nhiên dừng bước, xoay người lại nhào tới ôm lấy hắn.

"Cướp à?" Tôn Vấn Cừ cảm giác mình gần như va vào người cậu.

"Cướp sắc," Phương Trì đẩy hắn lên một thân cây bên cạnh, hôn lên mặt lên cổ hắn, đưa tay vào trong áo hắn, "Đêm hôm qua, em nằm mơ lưu manh cả đêm không hề dừng lại một lần."

Tôn Vấn Cừ cười, hôn tới, mới vừa chạm vào môi Phương Trì, cậu đã như chó hoang đói bụng nửa tháng tiến lên nghênh đón, thăm dò gấp gáp mà bá đạo, muốn chiếm lấy quyền chủ động như thể đang đánh trận.

Lúc tay Tôn Vấn Cừ len vào trong áo cậu, Phương Trì tàn nhẫn mà xoa nắn eo hắn.

Tay Phương Trì huấn luyện quanh năm, hơi thô ráp, dùng lực như vậy khiến hắn cảm thấy hơi đau, mà đau đớn ấy lại rất kích thích thần kinh.

Có công hiệu rõ rệt trong việc gia tốc nhịp tim và nhiễu loạn hô hấp.

Phương Trì dính sát lên thân thể Tôn Vấn Cừ, cánh tay cũng siết lại rất chặt, nhưng vẫn cứ cảm thấy có dùng sức thế nào cũng chẳng thể thật sự làm khát vọng của mình đối với người này giảm đi mảy may.

Nhất định phải không ngừng dây dưa nơi đầu lưỡi môi răng Tôn Vấn Cừ, vuốt nhẹ trên thân thể hắn, tàn nhẫn dán sát, nếu không phải nhờ chút lý trí còn sót lại, cậu có lúc đã muốn dùng sức mà cắn hai cái.

Tiểu Tử vẫn luôn không chạy đi xa, mới đầu là đứng bên cạnh nhìn hai người bọn họ, một lúc sau liền chầm chậm đi tới bên chân hai người.

Phương Trì không biết Tiểu Tử đang nhìn gì, chỉ biết nó cứ vẫy đuôi suốt, không ngừng đi xung quanh hai người bọn họ, mấy lần còn quật đuôi vào bắp chân Phương Trì.

Mãi cho tới lúc Tiểu Tử rút cuộc không nhịn được mà kêu một tiếng, ngẩng đầu lên cắn một cái trên quần cậu rồi bắt đầu kéo về phía sau, Phương Trì mới hiểu được ý nó.

"Đi ra đi," Phương Trì không thể không dời miệng đi, quay đầu vừa kéo quần mình vừa quát, "Bọn tao không đánh nhau!"

Tiểu Tử phát ra tiếng kêu lo lắng, cắn quần cậu không chịu nhả, cố sức lùi về phía sau.

“Tao thật sự không…” Phương Trì cảm giác vô cùng bất lực, “Mày thả ra nào! Đừng có xé!”

Tôn Vấn Cừ không nhịn được, dựa vào cây cười ra tiếng.

“…Ai!” Phương Trì đành phải buông Tôn Vấn Cừ ra, kéo quần lên, đập một cái lên đầu Tiểu Tử, “Được chưa! Tao buông anh ấy ra rồi! Nhả ra! Há miệng!”

Tiểu Tử chắc chắn hai người bọn họ đã tách nhau ra rồi, mới nhả ra, liếm liếm trên tay Phương Trì, rồi chạy tới bên người Tôn Vấn Cừ, dùng chóp mũi đụng lên tay hắn.

“Chó ngoan!” Tôn Vấn Cừ cười, nâng đầu Tiểu Tử lên xoa, “Anh mày đánh tao rồi, may mà còn có mày.”

“Mày vừa gia nhập nhóm FFF* đúng không hả?” Phương Trì nhéo tai Tiểu Tử, “Mày còn là chó tao nuôi nữa không?”

**nhóm FFF (anime Baka to Test Shoukanjuu): nhóm gồm các học sinh nam không được con gái để ý của lớp F, trừng phạt những đứa con trai được nhiều con gái để ý.*

“Đương nhiên là không phải,” Tôn Vấn Cừ vẫn đang cười, “Rõ ràng là chó ông nội cậu nuôi mà.”

“Thôi,” Phương Trì chống tay lên cây, hơi buồn bực gỡ quần ra nhìn, ”Vừa khéo hạ hỏa, dã chiến ở đây cũng không an toàn.

“Tuổi trẻ đúng là tốt thật.” Tôn Vấn Cừ cong khóe miệng.

“Có cảm thấy vô tình gặp được em tốt lắm không,” Phương Trì quay đầu nhìn hắn nói, “Như làn gió xuân ấm áp.”

“Như sắc xuân ấm áp.” Tôn Vấn Cừ nói.

“Em cứ nghĩ tới qua hai ngày nữa phải đi,” Phương Trì thở dài, “Là lại không chịu được.”

Tôn Vấn Cừ đi qua ôm lấy cậu, dùng sức xoa mấy lần trên lưng cậu: “Chờ tôi sắp xếp xong công việc thì đi qua gặp cậu.”

“Ừ.” Phương Trì vùi mặt vào vai hắn đáp một tiếng.

Vì để cho chạy bộ không biến thành dã chiến chưa toại nguyện, hai người bọn họ kiên trì chạy theo con đường thêm hai vòng mới cùng nhau trở về làng.

Ông bà nội đều đang bận bịu ở vườn rau nhỏ, hai người bọn họ về rồi đi qua giúp một lúc rồi trở lên trên tầng.

"Làm cái đĩa đi." Phương Trì rất hào hứng mà xoa tay.

"Được," Tôn Vấn Cừ lấy từ trong tủ ra một miếng đất trông như thể sắp thành cục gạch vuông, "Hôm nay dạy cậu làm cái đĩa đơn giản nhất, tráng men xong là nung được luôn."

"Ừ," Phương Trì cầm khối đất này qua bóp bóp, "Cái này không giống đất anh hay làm đồ đúng không."

"Không giống," Tôn Vấn Cừ nói, "Loại kia là chú Lượng Tử của cậu chọn cẩn thận, đây là đất để luyện thôi."

"Vậy em dùng cũng hợp, cũng không sợ lãng phí," Phương Trì giơ tay, cởi áo phông trên người ra, "Đến đây đi, bắt đầu luôn."

Tôn Vấn Cừ nhìn cậu tặc lưỡi: "Làm gì thế."

"Học theo anh." Phương Trì cười, "Anh không phải cũng thế à."

"Chỉ nhớ mỗi chuyện này," Tôn Vấn Cừ ngồi xuống bên cạnh bàn xoay.

Bởi vì chỉ là làm chơi, Tôn Vấn Cừ cũng không nói với Phương Trì quá nhiều nội dung làm đồ gốm, chỉ nói đại khái cho cậu xem làm một cái đĩa cần những bước nào, sau đó bỏ đất vào trong tay cậu.

"Cứ làm luôn đi, tôi nói cho cậu biết xem làm thế nào, cậu làm theo là được," Tôn Vấn Cừ nói, "Dùng bàn xoay làm."

"Ừ." Phương Trì cầm đất nghiêm túc gật đầu.

Mấy bước Tôn Vấn Cừ nói cũng đơn giản, cắt đất thành từng khối nhỏ, ngâm nước thành đất ướt, nặn thành hình tròn dẹt, sau đó đặt miếng đất ướt lên trên bàn xoay, rồi nắn nắn bóp bóp, là xong.

Lúc nghe, Phương Trì cảm thấy cũng không khác gì trẻ con ở nhà trẻ chơi đất nặn lắm, đợi đến lúc đất đã làm xong rồi bắt tay vào làm, cậu mới phát hiện ra, chỉ cần làm ra hình cái bánh tròn dẹt kia thôi cũng đã khiến cậu cảm thấy tay mình là móng guốc biến thành.

Cơ bản làm ra được hình dạng tròn không ra tròn vuông không ra vuông xong, cậu nhìn đất dính trên tay mình, thở dài: "Hay là em làm cái đĩa hình đa giác trừu tượng đi?"

“Tôi sửa lại là được, bỏ tay ra đi.” Tôn Vấn Cừ cười, gảy một cái trên tay cậu.

“Ừ.” Phương Trì rút tay về, nhìn động tác của hắn.

Tôn Vấn Cừ đầu tiên là lấy tay nhấn lên cái bánh đa giác này, điều chỉnh độ dày, sau đó một tay giữ ở mép hình đa giác, bắt đầu quay bàn xoay.

Lần đầu tiên Phương Trì nhìn Tôn Vấn Cừ làm đồ gốm ở khoảng cách gần như vậy, hơn nữa còn là ở tình huống đã biết phải làm thế nào, giây phút nhìn chằm chằm ngón tay thon dài của Tôn Vấn Cừ rơi lên đất ướt làm đồ gốm, có cảm giác rất kỳ diệu.

Bàn xoay quay chưa được mấy vòng, bánh đất dưới tay hắn đã biến thành một hình tròn.

“Được rồi, cậu tiếp tục đi, đầu tiên ấn bùn bị đẩy ngoài mép vào.” Tôn Vấn Cừ nói.

“Sao em lại cảm giác anh cứ bắt tay vào làm nhìn lại dễ vậy nhỉ?” Phương Trì tặc lưỡi học theo hắn ấn ấn trên cái bánh.

“Cậu chưa sinh ra tôi đã làm cái thứ này rồi.” Tôn Vấn Cừ cười.

Phương Trì liếc mắt nhìn hắn, cúi đầu tiếp tục nắn nắn cái bánh.

Sau khi Tôn Vấn Cừ chắc chắn là bánh đã được rồi, là đến uốn từng dải bùn lên mép cái bánh.

Việc này vẫn là nhìn thì có vẻ dễ làm, thế nhưng lúc bắt tay vào làm, nếu như dùng tay phải sẽ có ảo giác mình thật ra là thuận tay trái, đổi sang tay trái sẽ cảm giác hình như mình vẫn thuận tay phải.

Nói chung, lúc làm thứ này sẽ luôn cảm thấy, dù có dùng tay nào cũng không phải tay thuận.

Cuối cùng, dải bùn đều là Tôn Vấn Cừ làm, cậu chỉ cần lượn dải bùn lên là được.

Có lẽ là thời gian làm gốm còn dài hơn cả tuổi của mình, tay Tôn Vấn Cừ chỉ cần rơi lên đất làm gốm, trong nháy mắt cả người sẽ thay đổi theo.

Ánh mắt, động tác, mỗi một chi tiết đều sẽ khiến người ta say mê.

So với tự mình làm đồ gốm, ngắm nhìn Tôn Vấn Cừ làm gốm vẫn là hưởng thụ to lớn hơn.

Lúc Tôn Vấn Cừ đưa bùn cho cậu, Phương Trì còn đang chống cằm xuất thần.

"Này," Tôn Vấn Cừ quẹt lên chóp mũi cậu, "Đến lượt cậu."

"…À!" Phương Trì nhận lấy, đầu tiên theo lời Tôn Vấn Cừ nói, ấn bùn lên mép để kết dính, sau đó cúi đầu bắt đầu chậm rãi thả dải bùn lên trên cái bánh.

Tôn Vấn Cừ duỗi tay tới, ngón tay cùng cậu chậm rãi ấn lên dải bùn.

Hai mắt Phương Trì vẫn luôn luôn bám theo ngón tay hắn, dải bùn trên tay hai lần còn thả ra ngoài cái bánh, Tôn Vấn Cừ tặc lưỡi, ngón tay đùng một cái búng lên mu bàn tay cậu: "Cậu còn chơi leo vách núi nữa không, năng lực phối hợp nhịp nhàng đi đâu mất rồi."

Phương Trì thuận tay nắm lấy ngón tay hắn, nhéo mạnh hai cái: "Ở đây này."

Ngón tay Tôn Vấn Cừ dính bùn mang theo cảm giác trơn trượt lẫn với những hạt nhỏ li ti, li ti mang ngứa ngáy theo lòng bàn tay lan đến trên cánh tay.

"Hôm nay cậu làm được cái đĩa, cũng nhân tiện tự làm mình cứng luôn," Tôn Vấn Cừ rút tay ra chỉ, "Đi cảm ơn chú Lượng Tử chọn cho cậu cái biệt danh rau hẹ tinh chuẩn như vậy đi."

Phương Trì cười ha ha: "Em nói rồi mà, em thích tay anh."

Tôn Vấn Cừ không nói gì, đầu ngón tay chạm lên môi cậu.

Phương Trì không hề suy nghĩ liền hé miệng cắn lên, đầu lưỡi nhẹ liếm lên đầu ngón tay hắn.

"Vị gì?" Tôn Vấn Cừ cười.

Phương Trì cười, mới vừa định nói, cửa đã bị gõ.

Cộc cộc cộc ba tiếng, rồi vang lên tiếng của bà nội: "Hai đứa đều ở trong phòng à?"

Phương Trì chắc là sợ hết hồn, răng theo phản xạ có điều kiện mà cắn một cái.

"Ai!" Tôn Vấn Cừ rút ngón tay ra, "Có muốn chấm thêm tương vừng không!"

Phương Trì nhanh chóng nắm lấy đầu ngón tay hắn xoa xoa, rồi đáp một tiếng: "Đây, Bà! Mở cửa đi!"

“Chú Trương mang ít nho…” Bà nội đẩy cửa ra đi vào phòng, vừa nhìn thấy hai người họ liền giật mình, “Hai đứa làm gì đây?”

“Thủy Cừ dạy con làm đĩa,” Phương Trì đứng lên, tiện tay chùi lên quần.

“Làm đĩa à?” Bà nội hơi giật mình đi tới bàn xoay nhìn hồi lâu, “Con không nói đây là cái đĩa bà cũng không biết đặt cho nó cái tên gì cho phải.”

“Vẫn chưa làm xong, làm xong là đẹp ngay.” Tôn Vấn Cừ nở nụ cười.

“Dạy nó mệt lắm đúng không, từ nhỏ đã chẳng làm được việc gì khéo léo,” Bà nội nói, rồi quay đầu sang nhìn Phương Trì, “Còn ăn được cơ à?”

Phương Trì đờ đẫn một lúc mới phản ứng được, cười lấy tay lau ngoài miệng: “Đâu có.”

“Sắp ăn cơm rồi, đang nấu mì cho Thủy Cừ,” Bà nội nói, “Chờ hai đứa làm xong đĩa rồi ăn à?”

“Không cần đâu bà, ăn xong rồi làm tiếp,” Tôn Vấn Cừ đứng lên, “Cũng không để ý tới thời gian.”

Phương Trì ôm vai bà nội đi ra ngoài, Tôn Vấn Cừ đi phía sau bọn họ nhìn Phương Trì.

Phương Trì không giống với trước kia lắm, Tôn Vấn Cừ xoa chỗ ngón tay vừa bị cậu cắn, nếu là trước đây, bà nội đột nhiên gõ cửa như vậy, Phương Trì có lẽ sẽ cắn đứt ngón tay hắn luôn.

Hôm nay không chỉ không cắn đứt, còn xoa tay cho hắn rồi mới trả lời cửa.

Tuy vẫn nhìn ra được có căng thẳng, nhưng thay đổi rất nhỏ này vẫn khiến Tôn Vấn Cừ bất ngờ.

“Thủy Cừ, sinh nhật vui vẻ,” Ông nội lấy rượu đất ra rót một chén cho Tôn Vấn Cừ, “30 rồi?”

“Chưa ạ, mới 18.” Tôn Vấn Cừ cầm lọ qua, cũng rót thêm rượu cho ông.

“Thì 18 tuổi,” Bà nội cười nói, “Đến đây, bà nội gắp mì cho, hôm nay rau trộn kèm nhiều hơn, đều là ông nó làm.”

“Cảm ơn ông bà nội,” Tôn Vấn Cừ nhận lấy mì bà nội múc cho, vừa gắp rau ăn kèm vừa nói, “Ngày hôm nay phải béo lên được môt vòng.”

“Con gầy đi hai vòng rồi,” Bà nội nói, “Còn thiếu một vòng nữa, hai ngày nay bù lại cho con.”

Tôn Vấn Cừ cười, cúi đầu ăn miếng mì: “Ăn ngon lắm.”

“Ăn ngon thì con ăn nhiều vào.” Ông nội hắng giọng nói một câu.

Mì ăn rất ngon, ông bà nội cũng rất đáng yêu.

Tôn Vấn Cừ cười ăn mì.

Sợ sệt và lo lắng của Phương Trì, hắn càng ngày càng thấu hiểu được, cũng càng ngày càng không dám ngẩng đầu nhìn bọn họ.

Có kích động muốn bỏ chạy đi ngay bây giờ, không bao giờ muốn để hai ông bà cụ nhìn thấy mình nữa.

E là lần này không nên trở về cùng Phương Trì.

Không.

Ngay từ đầu hắn đã không nên chạy tới đây ở rồi.

Ăn xong mì, Phương Trì cùng ông bà đi đến vườn rau nhỏ trồng cây nho, Tôn Vấn Cừ không đi qua cùng, trở về trên tầng, ngồi trước bàn xoay nhìn chằm chằm cái đĩa xuất thần, tay theo bản năng mà nhẹ nhàng nặn cái đĩa.

Lúc Phương Trì tới, hắn đã định thả dải bùn thứ hai vòng lên trên bánh.

“Không chờ em gì cả.” Phương Trì ngồi vào đối diện hắn.

“Làm vô ý thức thôi.” Tôn Vấn Cừ cười, “Không thì tôi lấy xuống để cậu vòng lại một lần?”

“Đừng,” Phương Trì nói, “Giờ phải làm gì?”

“Đè chặt mép, siết chặt, rồi san phẳng,” Tôn Vấn Cừ lấy tay dính ít bùn làm mẫu cho cậu, “Độ dày phải bằng nhau, phải đều…”

Phương Trì học theo động tác của hắn, cũng dính ít bùn rồi nắn niết trên đĩa, không làm được mấy lần đã nắn lên tay Tôn Vấn Cừ.

Tôn Vấn Cừ cười, cũng không rút tay ra, tiếp tục ở bên trong tay cậu sửa hình dạng cái đĩa: "Tôi nói cho cậu biết, cứ làm như thế này phải mất hai tiếng."

"Quá tốt." Phương Trì nói.

Tay Tôn Vấn Cừ tới nơi nào, tay cậu cũng theo tới nơi đó.

Tay Tôn Vấn Cừ nắn nắn bóp bóp bên trong bên ngoài cái đĩa, tay cậu vạch vạch vẽ vẽ trong lòng bàn tay, trên mu bàn tay Tôn Vấn Cừ.

Ánh nắng buổi chiều long lanh, như hoa bung nở trên cửa sổ.

Trong từng chùm ánh nắng từ ô cửa sổ lọt vào phòng, có thể nhìn thấy từng hạt bụi li ti, làm cho bốn phía càng thêm yên tĩnh.

Có thể nghe thấy gà trong sân nhà hàng xóm đang cục cục tác, có thể nghe thấy tiếng kèn kẹt của gió thổi xuyên qua nhành cây, có thể nghe thấy tiếng chó sủa xa xa, có thể nghe thấy tiếng bước chân của Tiểu Tử chạy từ cầu thang vào nhà.

Còn có thể nghe thấy âm thanh bé nhỏ lúc tay hai người bao trong bùn nhẹ nhàng dây dưa tiếp xúc.

"Em có cần chúc sinh nhật vui vẻ luôn hôm nay không," Phương Trì nhỏ giọng nói, "Hay là cứ tới hôm đó rồi nói?"

"Tùy cậu chứ." Tôn Vấn Cừ dẫn theo tay cậu lướt qua mép đĩa.

"Vậy thì nói hai lần đi," Phương Trì nói, "Sinh nhật vui vẻ."

"Cảm ơn." Tôn Vấn Cừ cười nói.

"Tối làm cacao cho anh ăn khuya đi," Phương Trì nói, "Em mua socola với óc chó giã nát rồi."

"Được." Tôn Vấn Cừ nói.

"Hôn em một cái đi." Phương Trì nói thêm, đưa mặt tới trước mặt hắn.

Tôn Vấn Cừ tiến tới, nhẹ nhàng ấn lên môi cậu.

Tiểu Tử ở bên cạnh nghiêng đầu.

76. Chương 76

Trước đây lúc Phương Trì nhìn Tôn Vấn Cừ làm đồ gốm, lực chú ý cũng không đặt lên đồ gốm, chỉ theo dõi người này.

Tôn Vấn Cừ ngồi trước bàn xoay mấy tiếng, cậu liền ngồi nhìn mấy tiếng, mà thứ này làm thế nào, tại sao một cái bình nhỏ thôi cũng tốn thời gian dài tới vậy, cậu đều không nghĩ tới.

Ngày hôm nay tới lượt mình làm, cậu mới biết, bao nhiêu thời gian đó đều dùng thế nào.

Chỉ một cái đĩa cơ bản nhất như vậy, sau khi thành hình rồi, đầu tiên là phải chỉnh sửa hình dạng, sau đó là không ngừng nắn áp nặn quét hết lần này tới lần khác, nếu như không có Tôn Vấn Cừ, ngón tay một chốc là lại đâm ra một cái lỗ như cậu, đừng nói mấy tiếng, kể cả có mấy ngày, cũng không thể nào mang cái đĩa này đi nung được.

Thì ra, việc Tôn Vấn Cừ làm, phía trước còn có hơi thú vị, mà phía sau chính là để mài dũa tính tình.

Phương Trì nhìn Tôn Vấn Cừ, hình như đã hơi hiểu được ra, sự bình tĩnh nhàn nhã như thể chuyện gì cũng chẳng đáng kể của hắn là được luyện ra thế nào.

Nhưng không nghĩ ra được, chính là Tôn Vấn Cừ ngày thường rõ lười biếng, làm thế nào có thể kiên trì ngồi như vậy, chịu đựng eo mỏi vai đau mà không hề di chuyển.

Tính cách người này cũng quá không thống nhất rồi.

"Sao lại phải nắn lâu như thế?" Phương Trì và Tôn Vấn Cừ vẫn luôn nắn cái đĩa, "Em thấy đã bằng phẳng bóng loáng lắm rồi mà."

"Có bọt khí nung lên cái là nứt." Tôn Vấn Cừ nói.

"À," Phương Trì nhìn hắn, "Anh mệt không?"

Ăn cơm tối xong, bọn họ lại trở về phòng tiếp tục làm cái đĩa kia, chỉ không ngừng lặp đi lặp lại động tác tu chỉnh mà không hề hay biết đã ngồi được hơn hai tiếng.

"Quen rồi," Tôn Vấn Cừ nói, "Ngồi đến sáng mai có khi tôi cũng không có cảm giác gì."

“Cứ như thế này thể nào thắt lưng anh cũng chịu khổ sinh bệnh ra mất,” Phương Trì đập hai cái lên lưng mình, “Không thì để em bóp giúp anh…”

“Cơ thắt lưng tôi có mỏi có yếu không cậu có thể thử xem.” Tôn Vấn Cừ nói.

“Sao….đệt,” Phương Trì nở nụ cười, “Bây giờ luôn à?”

“Đang ở nhà, cậu ngoan ngoãn chút đi,” Tôn Vấn Cừ liếc mắt nhìn cậu, “Tiểu Tử còn đang ở dưới tầng giơ đuốc đấy.”

Phương Trì cười chậm rãi xoay người: “Em xoa bóp eo cho anh?”

“Chốc nữa đi,” Tôn Vấn Cừ cũng chậm rãi vặn người, “Hôm nay như vậy cũng được rồi, đến lúc cậu quay lại trường chắc là có thành phẩm.”

“Không phải chứ,” Phương Trì ngây người, “Lâu vậy à? Em còn nghĩ là mai có thể dùng để đựng thức ăn rồi chứ.”

“Nghĩ hay nhỉ, còn phải chờ khô, còn phải nung,” Tôn Vấn Cừ nói, “Có điều cái đĩa này cũng mỏng, thời gian có thể ngắn hơn.”

Gần mười hai giờ, Tôn Vấn Cừ cuối cùng cũng bày tỏ cái đĩa đã được rồi, hắn tiện tay cầm lấy que tre nhỏ, nhẹ nhàng ấn một vòng trên mép cái đĩa, tạo thành hoa văn cuộn sóng.

“Đẹp thật”. Phương Trì vốn đang cảm thấy mệt rã rời, vừa nghe thấy câu này lập tức trở nên hào hứng, khom lưng nhìn chằm chằm cái đĩa một lúc lâu, nụ cười trên khóe miệng không thể kiềm chế được mà toét sang hai bên, “Đây là hai chúng ta làm.”

“Ừ.” Tôn Vấn Cừ gật đầu.

“Hai chúng ta cùng nhau làm.” Phương Trì còn nói.

“Ừ.” Tôn Vấn Cừ gật đầu.

“Đây là thứ đầu tiên hai chúng ta cùng nhau làm.” Phương Trì ngẩng đầu lên nhìn hắn.

“Đúng,” Tôn Vấn Cừ lại gần hôn cậu, “Nếu cậu muốn, sau này có thể cùng nhau làm cái gì đó khó hơn.”

“Được,” Phương Trì cười ha ha.

“Làm thật à? Tôi thấy cậu mệt lắm mà.” Tôn Vấn Cừ nói.

“Không mệt, nếu để mình em làm chắc chắn sẽ không làm, anh làm cùng em thì không thành vấn đề.” Phương Trì nói.

Tôn Vấn Cừ cười, lấy từ trong đống công cụ bên cạnh ra một cây bút lông, Phương Trì ngây người: “Không phải bảo là không tô màu à?”

“Viết mấy chữ thôi,” Tôn Vấn Cừ chậm rãi chuẩn bị màu, “Viết gì đây…”

“Tôn Vấn Cừ là của Phương Trì.” Phương Trì không hề suy nghĩ gì liền nói.

Tôn Vấn Cừ vừa nghe thấy liền cười: “Được đấy.”

“Chờ đã,” Phương Trì cười nói, “Viết thế có khi nào lại bị người khác nhìn thấy không.”

“Có.” Tôn Vấn Cừ nhếch khóe miệng.

Phương Trì do dự mấy giây, rồi tặc lưỡi: “Nhìn thấy thì nhìn thấy, cứ viết thế đi.”

Tôn Vấn Cừ không nói gì nữa, cầm bút bắt đầu viết chữ lên trên đáy đĩa.

Phương Trì cảm giác hai mắt mình quá bận rộn, cậu chưa bao giờ nhìn Tôn Vấn Cừ dùng bút lông viết chữ, vừa muốn nhìn nét chữ chậm rãi xuất hiện từ dưới ngòi bút, lại vừa muốn ngắm nhìn ngón tay thon dài đang nắm bút của Tôn Vấn Cừ, cũng muốn nhìn bộ dạng Tôn Vấn Cừ rũ mắt chăm chú tự mang theo kết giới…

Quá bận rộn.

Phương Trì thả nhẹ hô hấp, hai mắt đảo qua lại trên mặt trên tay Tôn Vấn Cừ trên ngòi bút trên đĩa.

Chữ đầu tiên viết xong, cậu ngây người, cậu không nhận ra được đây là chữ gì.

Nhưng cậu không mở miệng hỏi, cậu sợ quấy rầy Tôn Vấn Cừ, mỗi lúc Tôn Vấn Cừ trầm xuống làm việc gì đó, cậu đều sẽ theo bản năng mà giữ yên lặng, luôn cảm thấy nếu như lúc này lại đi quấy rầy Tôn Vấn Cừ, mặt sẽ được ăn một cái cán bút.

Vì chữ đầu tiên cậu không nhận ra được, cho nên bây giờ lực chú ý của cậu đều dồn lên trên ngòi bút.

Một người viết chữ đẹp, thì nhìn người nọ viết chữ chính là một loại hưởng thụ, nét chữ trôi chảy hiện ra, kết cấu rõ ràng rành mạch, một chữ nữa lại mang theo vẻ đẹp mà xuất hiện.

Tuy rằng không đọc được.

Nhưng cậu vẫn cảm nhận được vẻ đẹp đó.

Chữ thứ hai cậu tàm tạm đoán được, là chữ "Vấn" phồn thể.

Tôn Vấn Cừ viết quả thật là "Tôn Vấn Cừ là của Phương Trì", chỉ là viết xong cả bảy chữ, Phương Trì chỉ nhận ra được hai chữ "Vấn" và chữ "là".

Tôn Vấn Cừ viết xong nét bút cuối cùng, nhẹ thở ra một hơi, buông bút xuống.

"Đây đều là chữ gì thế?" Phương Trì cuối cùng cũng có cơ hội mở miệng.

"Chữ Triện." Tôn Vấn Cừ nói, "Cậu không phải là muốn viết nhưng lại không muốn để người khác đọc được à, như vậy là được, ông bà nhất định sẽ không nhận ra được, bạn học cậu chắc cũng không có ai liếc mắt nhìn ra được."

Phương Trì nở nụ cười rất vui vẻ: "Em phát hiện anh thật sự là...không đơn giản, rất không bình thường, không giống ai cả."

"Giờ phải chờ cái đĩa khô." Tôn Vấn Cừ đứng lên, vừa duỗi người vừa ôm lấy cổ cậu hôn lên một cái, "Ngủ được rồi."

Phương Trì trở lại phòng mình nằm xuống, cảm thấy chính mình hôm nay thực sự quá giỏi, hôn ngủ ngon trước lúc ngủ vậy mà không hề kéo cờ, cũng không ôm Tôn Vấn Cừ không muốn ngừng không muốn trở về phòng.

Có lẽ là mệt mỏi, hoặc là hôm nay đã ngắm Tôn Vấn Cừ cả ngày, ngắm quá đã...

Đương nhiên, cậu nhắm mắt lại, cũng có lẽ là bởi vì cảm nhận được, Tôn Vấn Cừ không muốn quá thân mật trong lúc đang ở nhà.

Cậu vẫn luôn cảm thấy chỉ có mình mới sốt sắng đến vậy, không ngờ là người vĩnh viễn cái gì cũng chẳng đáng kể như Tôn Vấn Cừ cũng sẽ như vậy.

Là vì anh ấy đang suy nghĩ cho mình.

Tuy Tôn Vấn Cừ phản ứng như vậy làm cho áp lực cậu càng lớn, nhưng vẫn không thể đè nén được vui vẻ trong lòng cậu.

Là bởi vì mình, Tôn Vấn Cừ vốn cái gì cũng không để ý, giờ lại trở nên cẩn thận từng li từng tí một.

Nằm trên giường nửa tiếng rồi cậu vẫn không ngủ được, lăn qua lăn lại trên giường, cảm giác mình đã rán thành trứng rán hai mặt khô vàng thơm phức.

Cuối cùng, cậu bò dậy, rón rén đi ra ban công hút một điếu thuốc.

Ông bà nội đã ngủ từ lâu, cậu rón rén là không muốn để Tôn Vấn Cừ nghe thấy.

Hút xong điếu thuốc này, lại nhìn chằm chằm sân sau thêm một lúc, cậu mới quay người lén lút như trộm trở về phòng.

Cái đĩa làm xong đang để đó chờ khô, Phương Trì vừa nãy không đi xem, mấy chữ kia từng bút từng nét viết thế nào, cậu đã nhớ rõ ràng, giờ cho cậu cây bút cậu có thể xoạt xoạt viết ra được ngay lập tức.

Đợi đến lúc cái đĩa khô rồi bỏ vào trong cái lò điện kia nung, cậu có thể một lần nữa cảm nhận được tâm trạng của Tôn Vấn Cừ mỗi lần ngồi xuống mấy tiếng bên cạnh cái lò trong phòng làm việc của Mã Lượng.

Nung ra rồi sẽ thế nào?

Có màu gì?

Có khi nào bởi vì mình làm không chuyên nghiệp được như Tôn Vấn Cừ, cái đĩa nung được một nửa lại nứt mất không?

“Bà thấy mày chọn đại học này là chọn sai ngành rồi,” Lúc Phương Trì ngồi ở vườn rau nhỏ xem ông bà trồng rau, bà nội đập cậu một cái, “Con nên đi theo Thủy Cừ bái sư học nung đĩa kìa.”

“Thôi bỏ đi,” Phương Trì nở nụ cười, “Quan hệ này quá phức tạp.”

Vừa là ba vừa là ông nội giờ lại thêm cả sư phụ nữa, quan hệ này vừa lộ ra một cái, chính là gian tình không biết xấu hổ.

“Cái đĩa này đựng được đồ ăn không?” Bà nội hỏi.

“Có thể,” Phương Trì gật đầu, “Chắc là…được.”

“Cái này làm hơi nhỏ, không thành được một bộ với mấy cái Thủy Cừ làm.” Bà nội nói hơi tiếc nuối.

“Cái đĩa này không để ở nhà,” Phương Trì cười nói, “Con mang theo về trường.”

“Mang đến trường?” Bà nội nhìn cậu, “Mang đĩa đến trường làm gì?”

“Không biết, kỷ niệm chứ, đây là con với Thủy cừ cùng nhau làm mà.” Phương Trì nói.

“Sao không thấy con để ý mấy cái khác như vậy đâu,” Bà nội ngồi xuống bên cạnh cậu, “Bà thấy con còn tốt với Thủy Cừ hơn với Tiếu Nhất Minh nữa.”

“Hai người bọn họ….không giống nhau.” Phương Trì nói rất cẩn thận, nhưng cũng lại rất lớn mật.

“Không giống nhau,” Bà nội hơi ngạc nhiên quay đầu lại, “Sao lại không giống nhau.”

“Tiếu Nhất Minh là anh em chí cốt của con,” Phương Trì nhặt hòn đá từ dưới đất ném lên, “Thủy Cừ….còn thân hơn…anh em chí cốt một chút.”

“Vậy là gì?” Bà nội không hiểu.

Phương Trì tung hòn đá lên, bắt được, ngón tay dùng sức bóp lên hòn đá, cắn môi một cái: “Nếu như Thủy Cừ là con gái, con sẽ lấy anh ấy.”

“Ai,” Bà nội ngây người, nở nụ cười, đập một cái lên lưng cậu, “Cái thằng này, nói linh tinh gì.”

“Không nói linh tinh.” Phương Trì cười, cảm giác cả người mình đều cứng đờ, bà nội đập cậu một cái, suýt nữa làm tim cậu chạy tới trong cuống họng.

“Ông nội bảo con ở trường còn chưa gặp được bạn nữ nào thích à?” Bà nội hỏi.

“Vâng, chưa,” Phương Trì lại bắt đầu tung hòn đá lên, “Trường học bọn con ít con gái hơn trường khác.”

“Học nhầm trường rồi,” Bà nội thở dài, suy nghĩ một lúc lại nói, “Vậy cũng không phải là không có con gái chứ, ngay cả một đứa con thích cũng không có?”

“Không có.” Phương Trì lắc đầu.

“Trước đây cũng chẳng thấy ánh mắt con có gì cao,” Bà nội ghét bỏ nhìn cậu, “Còn chơi bái thiên địa với

cả Tứ Nha kìa, Tứ Nha trông còn khó coi…”

Phương Trì cười: “Câu này để Tứ Nha nghe thấy lại khóc.”

“Cũng không nói trước mặt con bé,” Bà nội dùng cánh tay đụng cậu, nhỏ giọng nói, “Vậy con thích con gái thế nào.”

“Không biết.” Phương Trì cười nói.

“Đập cho hai cái là biết,” Bà nội nhéo một cái lên tay cậu, “Nói thử xem nào.”

Phương Trì im lặng một lúc lâu, rồi mới quay người sang nhìn bà nội: “Trông phải đẹp biết đánh đàn biết vẽ tranh viết chữ cũng đẹp, cầm kỳ thư họa đều…”

“Đi đâu tìm ra được! Có người như thế người ta cũng không thèm để ý đến mày!” Bà nội cau mày, dừng một lúc cũng quay mặt sang, “Nghe cũng giống như là Thủy Cừ.”

“Đúng.” Phương Trì cười, ném cục đá trong tay ra ngoài.

Tiểu Tử ở bên cạnh đã chờ không chịu nổi nữa, liền kêu vài tiếng đuổi theo.

“Không nghiêm túc gì cả.” Bà nội đứng lên, ông nội định tưới rau, bà đi qua giúp kéo ống nước.

“Con nghiêm túc lắm mà.” Phương Trì nói.

Nói chuyện với bà, Phương Trì chỉ dùng giọng nửa đùa nửa thật để nói, nhưng sau khi bà rời đi rồi, cậu mới cảm giác được một tầng mồ hôi tí tách trên lưng mình.

Gió mát thổi qua, cậu không nhịn được mà rùng mình.

Quay vào nhà lên tầng, cậu đi vào trong Tôn Vấn Cừ, Tôn Vấn Cừ đang đứng trước cái lò nung điện.

“Được chưa?” Phương Trì lập tức hỏi, ngày kia đi học, trưa mai cậu phải về trong thành phố, cho kịp tàu tối quay lại trường, hơi sốt ruột.

“Sáng sớm ngày mai là được rồi,” Tôn Vấn Cừ sờ lên mặt cậu “Nói chuyện với bà nội cả ngày rồi à?”

“Ừ.” Phương Trì dán qua ôm lấy hắn.

“Nói chuyện gì?” Tôn Vấn Cừ hỏi.

“Nói linh tinh thôi,” Phương Trì dán môi lên cổ hắn cọ cọ, “Hỏi chuyện ở trường học của em.”

“À,” Tôn Vấn Cừ đưa tay ra sờ lên thắt lưng cậu, “Ngày mai tôi đưa cậu đến ga tàu, không tiễn cậu về tận trường.”

“Còn có thể lần nào cũng đưa tới à,” Phương Trì nở nụ cười, “Nhưng mà anh xong việc rồi phải đến gặp em.”

“Ừ.” Tôn Vấn Cừ gật đầu.

Phương Trì ngồi vào trên ghế lắc lắc, than thở: “Lần sau em về cũng là nghỉ Tết rồi.”

“Cũng chẳng có mấy tháng đâu,” Tôn Vấn Cừ nói, “Nửa tháng này không phải nhoắng cái đã qua à.”

“Chỉ mong vậy,” Phương Trì ngửa đầu ra sau, “Anh, ăn Tết...có về nhà không?”

“Không biết, đến lúc đó rồi tính,” Tôn Vấn Cừ nhìn cậu, “Nếu không về thì tôi đến chỗ Lượng Tử.”

Phương Trì đột nhiên ngồi thẳng dậy, nhìn hắn chằm chằm, Tôn Vấn Cừ không nói gì, cậu nhìn một lúc thì lại ngửa đầu trở lại: “Cũng đúng, cũng không thể năm nào cũng lên đây ăn Tết được.”

“Ừ,” Tôn Vấn Cừ đi tới phía sau cậu, nâng mặt cậu lên, cúi đầu nhìn xuống, “Có một số việc, trước khi chuẩn bị xong thì không thể để có sự cố gì được, nếu không sẽ rất bị động.”

“Em biết,” Phương Trì nói, “Vậy sau này, em giải quyết được ổn thỏa rồi, Tết năm nào anh cũng có thể đến được.”

“Được.” Tôn Vấn Cừ cười.

Cái đĩa nung xong rồi, đẹp hơn so với tưởng tượng của Phương Trì, không có vết rạn, càng không vỡ nát.

Cậu nâng cái đĩa lên, nhìn mấy chữ dưới đáy đĩa rồi cười: “Bà xem, cái đĩa này không giống mấy cái đĩa bình thường kia, mấy cái kia là đĩa thôi, đây là tác phẩm nghệ thuật.”

“Là muốn nói con còn là nghệ thuật gia nữa chứ gì.” Bà nội vừa cười vừa nói.

“Nửa nghệ thuật gia.” Phương Trì đắc ý gật đầu.

“Nếu không có Thủy Cừ, con cũng chỉ nung ra được một đống mảnh vỡ,” Ông nội cầm đĩa qua nhìn, “Chôn trong đất hơn mười năm rồi đào lên, mang lên chợ giả làm đồ cổ lừa người.”

“Ông hiểu rõ quá.” Phương Trì cười.

“Ông hồi còn trẻ mà không phải bị bà nội con quấn lấy, đã cùng người ta đi chỗ khác làm việc này rồi.” Ông nội cười khà khà.

“Ai quấn lấy ông?” Bà nội lên giọng, “Cái lão này, qua mấy chục năm còn chưa lẩm cẩm tuổi già đã bịa đặt lịch sử rồi!”

Phương Trì ôm lấy vai bà: “Bà, cái đó không gọi là lẩm cẩm tuổi già, gọi là Alzheimer…”

“Liên quan gì đến con!” Bà nội chép miệng, “Thu dọn đồ đạc đi, không quay về trường à!”

Đồ đạc đã thu dọn xong, quần áo mùa hè mang về nhà, cầm theo ít quần áo thu đông ở nhà mang đi, Phương Trì còn tìm một cái hộp giày rồi bỏ cái đĩa đã dùng quần áo bọc kỹ lưỡng vào.

“Nung xong rồi không dễ hỏng thế đâu.” Tôn Vấn Cừ cười nhìn hộp giày.

“Đây là bảo vật gia truyền,” Phương Trì nói, “Từ giờ trở đi phải giữ gìn cho tốt.”

“Truyền đi đâu,” Tôn Vấn Cừ thuận miệng nói tiếp một câu, mà nói xong lại ngừng.

“Nếu sau này nhận nuôi đứa trẻ nào thì cho nó,” Phương Trì nở nụ cười, “Nếu thật sự không có…vậy thì để lúc chết em mang theo là được.”

Tôn Vấn Cừ dùng chân ngoắc cửa, đóng cửa lại, rồi đi tới trước mặt cậu hôn lên.

Lúc hai người lái xe về lại thành phố, ông nội ôm Tiểu Tử không cho nó chạy theo, Tiểu Tử kêu rất gấp gáp, lái xe ra thật xa rồi vẫn còn nghe thấy tiếng nó kêu.

“Ai, con chó này lần nào em không muốn buồn là nó lại làm em buồn,” Phương Trì ngồi trên ghế phó lái thở dài.

“Tết rồi quay về, không sao.” Tôn Vấn Cừ nói.

“Ăn Tết em mang về cho anh một ít đặc sản,” Phương Trì suy nghĩ, “Cũng không biết có đặc sản gì nữa, cách gần vậy, chắc cũng không khác đồ của chúng ta lắm.”

“Mang về? Nghỉ Tết không muốn tôi đi đón cậu à?” Tôn Vấn Cừ hỏi.

“Muốn,” Phương Trì lập tức nói, “Muốn!”

Hành lý của Phương Trì cũng không nhiều, chỉ một cái vali, trên tay ôm hộp giày.

Tôn Vấn Cừ nhìn thấy cậu liền buồn cười: “Cậu tìm cái hộp đựng giày cũng không tìm hộp nào hợp với người, giày chạy đua giày leo núi gì đó, lại lấy cái hộp giày vải Bắc Kinh.”

“Cỡ cái này vừa khéo,” Phương Trì cúi đầu nhìn hộp, cũng cười, “Là em mua cho ông nội.”

“Lên xe rồi cũng đừng có ôm ngủ,” Tôn Vấn Cừ nói, “Trông thế này kẻ trộm không ăn trộm cũng có lỗi với cậu.”

“Vậy em đi vào đây,” Phương Trì cầm tay hắn qua, nắm nắm trong tay, “Đến trường rồi gọi điện cho anh.”

“Ừ.” Tôn Vấn Cừ gật đầu.

Nhìn Phương Trì cẩn thận từng bước vào trong ga rồi, Tôn Vấn Cừ mới quay người đi.

Trên đường về chỗ Mã Lượng, hắn tiện thể rửa xe, gọi điện cho Mã Lượng bảo chờ hắn cùng ăn cơm luôn.

“Ra ngoài ăn?” Mã Lượng hỏi.

“Bảo vợ mày mua ít đồ ăn về ăn là được,” Tôn Vấn Cừ nói, “Dạo này nhiều việc, tao cũng không muốn ra ngoài ăn.”

“Được thôi,” Mã Lượng nói, “Tương, tương tư sầu, khổ.”

Tôn Vấn Cừ nở nụ cười: “Mày ước ao lắm à?”

“Tao ghen, ghen tị,” Mã Lượng nói, “Hai người chúng, mình bên nhau, bao năm như thế, tự nhiên bị mày, chia rẽ đi.”

“Mày thôi đi, hai chúng ta đầu tiên là bị vợ mày chia rẽ.” Tôn Vấn Cừ nói.

“Cũng đúng,” Mã Lượng nghiêm túc nói “Chốc nữa phạt, phạt vợ tao làm mấy, mấy món ngon.”

“Tao thấy được đó.” Tôn Vấn Cừ nở nụ cười.

Lúc lái xe tới ngã tư gần phòng làm việc của Mã Lượng, Tôn Vấn Cừ nhìn thấy Hồ Viện Viện đang bị phạt đi mua thức ăn vì tội chia rẽ hắn và Mã Lượng.

“Chị gái này…” Hắn hạ cửa kính xe xuống.

“Ai là chị gái cậu!” Hồ Viện Viện mặt còn chưa xoay lại đã cao giọng hô, thấy là hắn rồi thì nhíu mày, “A, đây không phải là bạn trai cháu lớn tôi à, gọi chị gái cái gì, gọi thím!”

“Lên xe đi.” Tôn Vấn Cừ nở nụ cười.

“Phương Trì về rồi à?” Hồ Viện Viện lên xe.

“Ừ, ăn cơm xong chắc cũng đến nơi.” Tôn Vấn Cừ nói

“Chị cứ tưởng cậu ở nhà cháu trai một hai ngày thôi,” Hồ Viện Viện nói, “Ở hẳn mấy ngày thế này, cậu cũng không sợ người nhà thằng bé nhìn ra gì.”

“Đúng là không nên ở lâu thế thật.” Tôn Vấn Cừ thở dài.

“Ồ,” Hồ Viện Viện liếc mắt nhìn hắn, “Chị còn tưởng cậu sẽ bảo là có sao đâu kia.”

Tôn Vấn Cừ cười.

“Xem ra là nghiêm túc.” Hồ Viện Viện nhấc thức ăn trong tay, “Chờ hai người xong việc này, chị làm cho hai người một bàn tiệc.”

Người trong phòng làm việc đều đã đi rồi, ngày hôm nay Mã Lượng không để người ở lại tăng ca, qua mấy ngày nữa mới mở lò, hai ngày nay không có việc gì.

“Nhặt được bà, bà xã tao trên đường à?” Gã nhìn Hồ Viện Viện bước xuống từ trên xe.

“Ừ,” Tôn Vấn Cừ dang cánh tay, “Nhớ tao chưa?”

“Tao nhớ, nhớ chết đi được rồi,” Mã Lượng rất hợp tác mà lại ôm hắn một cái.

“Lượng Tử, anh mua rượu chưa?” Hồ Viện Viện vừa đi về hướng nhà bếp vừa hỏi một câu.

“Mua rồi,” Mã Lượng nói, khoác vai Tôn Vấn Cừ kéo hắn vào trong nhà, “Nói cho mày, chuyện này.”

“Sao?” Tôn Vấn Cừ đi vào, rót cốc nước nhìn Mã Lượng.

Mã Lượng quơ quơ điện thoại di động trong tay: “Con trai mày mới vừa, gọi cho, cho tao.”

“Cậu ấy gọi cho mày?” Tôn Vấn Cừ ngây người.

“Ừ, bảo tao phải giữ, giữ bí mật,” Mã Lượng nói, “Tao nói cho mày, mày đừng có, bán rẻ tao.”

“Đương nhiên,” Tôn Vấn Cừ cười, “Cậu ấy tìm mày có chuyện gì?”

“Lúc nào Lý Bác Văn định, đi mở nông gia nhạc,” Mã Lượng nói, “Cậu ta bảo tao, nói cho cậu, ta biết.”

“Nói cho cậu ấy biết? Cậu ấy hỏi tao không được à? Mày biết rồi thể nào chả nói với tao.” Tôn Vấn Cừ nói.

“Cậu tao bảo chuyện này, cũng đừng nói, nói cho mày biết.” Mã Lượng nói.

“Lúc Lý Bác Văn đi làm nông gia nhạc, mày không được nói với tao? Chỉ cho nói với cậu ấy?” Tôn Vấn Cừ hỏi.

“Ừ.” Mã Lượng gật đầu.

“Cậu ấy đây là…” Tôn Vấn Cừ chui vào trong ghế sofa híp hai mắt lại, Phương Trì định tự mình xử lý những việc này.

Trâu bò thật.

77. Chương 77

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Tôn Vấn Cừ là của Phương Trì.

Là của Phương Trì.

Phương Trì lên tàu rồi cũng không ôm hộp đựng giày ngủ, nhưng cậu cũng không để hộp giày lên giá để hành lý, mà đặt trên bàn nhỏ.

Nếu không phải sợ người khác thấy cậu ở trên tàu còn ôm theo cái đĩa nhìn hơi ngu, cậu còn rất muốn lấy đĩa ra nhìn.

Tôn Vấn Cừ là của Phương Trì.

Ha ha.

Lúc tàu sắp tới ga, Trình Mạc gọi điện tới: "Tới nơi chưa?"

"Chưa," Phương Trì ngây người, "Làm gì?"

"Tôi đang ở cửa ga tàu," Trình Mạc nói, "Tôi tới đón."

"Đón?" Phương Trì cảm thấy cực kỳ mông lung, "Anh đón tôi? Tôi là Phương Trì, không phải Tiếu Nhất Minh đâu."

"…Tôi biết cậu là Phương Trì," Trình Mạc tặc lưỡi, "Thôi, cậu ra rồi thì gặp tôi."

Trình Mạc cúp điện thoại rồi, cậu nhìn điện thoại di động sững sờ nửa ngày, có hơi buồn cười, đây là vì theo đuổi Tiếu Nhất Minh nên bắt đầu từ bạn nó?

Tàu tới ga rồi, Phương Trì vừa đi ra ngoài vừa gọi điện thoại cho Tôn Vấn Cừ.

Tôn Vấn Cừ đang cùng hai người Mã Lượng ăn cơm, cậu tùy tiện nói vài câu, rồi cúp điện thoại.

Ra khỏi ga, liếc mắt cái đã thấy Trình Mạc, người này vì để cho mình dễ nhìn thấy, còn đứng trên bậc xi măng.

"Ở đây." Phương Trì giơ tay lên.

Trình Mạc nhảy xuống bậc chạy tới, đưa tay ra chuẩn bị cầm lấy hộp đựng giày trên tay cậu: "Mua đôi…giày vải à?"

"Không phải," Phương Trì ôm hộp đựng giày không buông tay, "Không cần cầm hộ tôi."

"Bảo vật gì mà còn phải ôm thế." Trình Mạc nói.

"Làm cái đĩa." Phương Trì nói.

"Cái đĩa? Hai người cùng nhau làm?" Trình Mạc lập tức hiểu được.

"Ừ." Phương Trì gật đầu.

"Có một năng khiếu đúng là không tệ, còn có thể cùng nhau làm ít vật kỷ niệm tình cảm," Trình Mạc suy nghĩ, "Tôi nếu quen Tiếu Nhất Minh thật rồi, hai người bọn tôi chắc cũng chỉ có thể bán hạt dẻ ngào đường trên phố, ăn một nửa bán một nửa…"

Phương Trì cười: "Nó thích chơi bóng rổ đấy, trước đây bọn tôi hay đi chơi bóng."

"Vậy à?" Trình Mạc nhìn cậu, rồi vỗ lên vai cậu, "Tôi chỉ biết đánh cầu lông."

"Vậy thôi hai người đi bán hạt dẻ đi." Phương Trì nói.

Phương Trì vốn nghĩ là Trình Mạc sẽ đi con xe Kawasaki kia của Hà Đông Bảo tới đón cậu, không ngờ là Trình Mạc lại lái xe máy điện.

"Anh giỏi thật." Phương Trì hơi cạn lời, thể trạng hai người cộng thêm với một valy hành lý, cậu còn lo xe lái được nửa đường sẽ hết điện.

"Yên tâm, xe này tôi lắp lại rồi, có thể tham gia được cả duyệt binh Ấn Độ* luôn." Trình Mạc lên xe, "Lên đi."

Phương Trì cột vali hành lý ở phía sau xong, liền chen chúc lên xe, nhét hộp giày vào giữa hai người.

"Cái hộp này cầm tay không được à?" Trình Mạc uốn éo.

“Không được,” Phương Trì nói, “Nhỡ rơi thì sao?”

“Cái tay leo núi của cậu cầm rơi được?” Trình Mạc thở dài, “Thôi, kẹp thì kẹp.”

Trình Mạc không đưa cậu về ký túc xá luôn, mà kéo cậu đến phố ăn vặt ăn đồ nướng.

“Mùa này ăn đồ nướng là thoải mái nhất,” Trình Mạc bật hai chia bia, “Không nóng không lạnh.”

“Mấy hôm nay tiến độ của anh với Tiếu Nhất Minh thế nào rồi?” Phương Trì hỏi một câu.

“Có thể có tiến độ gì, chỉ tán gẫu có vài câu, dù sao cũng không có không đoái hoài gì đến tôi, tôi thấy tôi phải đi học rang hạt dẻ thật rồi,” Trình Mạc nhấp một ngụm bia, “Hôm đó, cậu ấy muốn đến chỗ trung tâm thương mại đi làm, tôi bảo tôi đưa cậu ấy đi, cậu ấy bảo không cần, tôi nói vậy thì để tôi đưa túi hạt dẻ rang hàng ngon nhất bên bọn tôi qua, cậu ấy lại đồng ý.”

Phương Trì cầm bia nở nụ cười nửa buổi: “Nó thích ăn hạt dẻ thật đấy, hai bọn tôi hồi trước ngày nào tan học xong cũng sẽ ăn một túi, anh đi học làm đi.”

“….Được.” Trình Mạc gật đầu.

Phương Trì cúi đầu ăn mấy xiên thịt, hơi do dự, rồi nhìn Trình Mạc: “Chuyện của anh, người nhà biết không?”

“Biết.” Trình Mạc nói.

“Thái độ…thế nào?” Phương Trì hỏi.

“Mẹ tôi văn minh lắm, chỉ nói là đừng để tuổi già cô đơn cả đời là được, tôi cảm giác mẹ tôi chính là nhóm hủ nữ đầu tiên của Trung Quốc thời đại mới,” Trình Mạc nói, “Ba tôi tức giận một thời gian, lúc bực thì đánh tôi một trận, giờ đã không sao nữa rồi.”

“À.” Phương Trì đáp.

“Tiếu Nhất Minh, có phải là người nhà không chấp nhận được không?” Trình Mạc hỏi, “Nghỉ lễ nhiều vậy cũng không về nhà.”

“Ừ, nó từ trước lúc thi đại học đã không về nhà rồi,” Phương Trì nghĩ lại liền nói thêm một câu, “Anh đừng có hỏi nó, tôi cũng không biết nó có muốn nói tới chuyện này không đâu.”

“Không hỏi,” Trình Mạc cầm cánh gà, “Vậy còn cậu?”

“Tôi vẫn…chưa nói,” Phương Trì nhíu mày, “Tôi cảm giác khó.”

“Hầu như đều khó cả,” Trình Mạc nói, “Cậu có định nói không?”

“Định nói,” Phương Trì cầm que tre sững sờ một lúc, “Chỉ là không biết nói thế nào.”

“Đầu tiên thăm dò đã, sau đó mới nghĩ xem nên nói thế nào,” Trình Mạc nói, “Phải biết thái độ trước đã rồi mới nghĩ được xem nói thế nào nghe khá là xuôi tai.”

“Nói thế nào cũng không xuôi được chứ?” Phương Trì nhíu mày.

“Con là đồng tính luyến ái con thích đàn ông,” Trình Mạc nói, “Ba mẹ xem hai người con trai này là một đôi, sống cũng rất hạnh phúc, sau đó nói, con có lẽ cũng vậy…. Hai cách biểu đạt này vẫn khác nhau.”

“Ừ.” Phương Trì gật đầu.

“Cậu định nói với ai trước?” Trình Mạc hỏi, “Ba hay là mẹ?”

“Ông nội tôi.” Phương Trì nói.

“….Người già trong nhà à.” Trình Mạc hơi bất ngờ.

“Ừ, ông tôi hiện đại hơn, với cả…” Phương Trì hạ thấp giọng xuống, “Ông thương tôi lắm.”

Lúc nói ra câu này, Phương Trì đột nhiên cảm giác trong lòng đau nhói, như thể bị thứ gì đó đâm cho một nhát rồi rút ra.

Trình Mạc không lên tiếng, cầm chai bia cụng lên chai của cậu, ngửa đầu uống cạn nửa chai.

Phương Trì cầm chai cũng cùng tu mấy ngụm, sau đó thả chai xuống lau miệng.

"Nếu tôi nói," Trình Mạc qua rất lâu mới mở miệng, "Chuyện này cũng không cần vội vàng, là anh cậu muốn cậu nói hay là thế nào?"

"Không, nhà anh ấy không có áp lực, anh ấy cũng không bảo tôi nói, thế nhưng phải mau chóng nói." Phương Trì nói.

"Vậy….lúc cậu nói nếu có cần," Trình Mạc suy nghĩ một lúc liền lấy điện thoại ra tự ấn mấy lần đưa tới trước mặt cậu, "Có thể…. gọi cho tôi hoặc là mẹ tôi, để mẹ tôi nói đỡ cho một chút, đây là số của mẹ tôi."

Phương Trì hơi giật mình, ngẩng mặt lên nhìn y.

"Thật," Trình Mạc lắc điện thoại di động, "Mẹ tôi nhiệt tình lắm, cậu chuẩn bị đi, ngộ nhỡ lại cần."

"….Cảm ơn." Phương Trì lấy điện thoại di động ra ghi lại số máy mẹ Trình Mạc, trên điện thoại Trình Mạc lưu số mẹ anh ta là "Chị".

Ăn xong đồ nướng, uống thêm ít cháo, Phương Trì và Trình Mạc cùng trở về ký túc.

Mấy người trong phòng ký túc đều đã trở lại, Phương Trì tám nhảm với chúng nó một lúc, tắm gội sạch sẽ rồi nằm trở về giường mình, lấy cái đĩa ra đặt lên bên gối, gối lên cánh tay nhìn chằm chằm nóc giường ngây người.

Có lẽ mãi cho tới hôm nay, Phương Trì mới hiểu được tại sao có những người lại mong đợi có được một "đồng loại" như vậy.

Bọn họ có thể cảm nhận được, biết được mình sợ gì, muốn gì, biết được điểm khiến mình đau lòng nhất nằm ở đâu.

Phương Trì không ngờ mình lại phải đối mặt với vấn đề này nhanh như vậy, cậu vẫn muốn, cứ chậm rãi nhắc cho người nhà mấy câu đã, để bọn họ có nhận thức đại khái về chuyện này, sau đó chờ tốt nghiệp, ổn định rồi, cậu sẽ nói hết ra.

Thế nhưng cái tên Lý Bác Văn đầu mọc toàn dạ lan hương này lại đột nhiên tới, tuy còn chưa chắc chắn, chưa chắc gã có thể thật sự tới mở nông gia nhạc không, cũng chưa chắc gã tới mở nông gia nhạc rồi có tìm cơ hội nói với ông bà không, nhưng cậu không thể không phòng trước được.

Cậu chỉ có thể ngả bài với người nhà trước khi Lý Bác Văn có động tác gì, nếu không cậu và Tôn Vấn Cừ đều sẽ vô cùng bị động, mà ông bà nội chưa hề có chút chuẩn bị tâm lý gì sẽ thế nào, cậu không dám tưởng tượng.

Chuyện này cậu vốn nghĩ là có nên nói qua với Tôn Vấn Cừ hay không, suy nghĩ nửa ngày, cuối cùng vẫn quyết định không nói.

Lý Bác Văn cuối cùng nếu thật sự có nói gì đó, vậy cũng không đơn giản chỉ nhằm vào Tôn Vấn Cừ, chính mình hôm đó đã đạp Lý Bác Văn xuống rãnh, cũng có thể là động lực để Lý Bác Văn làm vậy.

Chuyện này là cậu làm, cậu phải tự chịu hậu quả, không thể để cho Tôn Vấn Cừ lại bận tâm về cậu nữa.

Chỉ là….nghĩ làm sao, kế hoạch thế nào, so sánh với thật sự bắt tay vào làm, đều bất lực một cách trắng trợn.

Buổi tối trước lúc ngủ, Tôn Vấn Cừ gọi cho cậu, cậu từ chối luôn, rồi gửi yêu cầu video.

Lúc nhìn thấy mặt Tôn Vấn Cừ xuất hiện trên màn hình, cậu không nhịn được mà nhảy lên trong lòng, nụ cười toét trên khóe miệng như chó hoang đứt cương.

"Ngủ rồi à?" Tôn Vấn Cừ hỏi.

"Không, nằm trên giường thôi," Phương Trì nhỏ giọng nói, "Ai, vốn là không nhớ anh, giờ nhìn thấy là lại nhớ."

"Vậy thì để tôi tắt video đi." Tôn Vấn Cừ nở nụ cười.

"Đừng," Phương Trì đưa tay nhấn lên màn hình, "Chạm không được sờ không được, còn không cho xem nữa, em thà cứ thế đi qua luôn."

"Nhìn đi, cho cậu nhìn đủ." Tôn Vấn Cừ cười nói.

Phương Trì cười ha ha ha.

"Ngày mai bắt đầu đi học à?" Tôn Vấn Cừ hỏi.

"Ừ," Phương Trì gật đầu, "Em cảm thấy em sẽ ngủ trong giờ mất thôi."

"Tôi không dạy bảo gì cậu đâu," Tôn Vấn Cừ tặc lưỡi, "Tự suy nghĩ đi."

Phương Trì nở nụ cười: "Biết rồi, em ngày nào cũng dính với học bá, kiểu gì cũng phải để cho mình xứng đôi chứ."

"Ngủ sớm chút đi, thời gian lâu như vậy không sờ vào sách nghe giảng rồi, mấy ngày nữa biết đâu không chịu được thật." Tôn Vấn Cừ nói, ngẫm lại đột nhiên nở nụ cười, hơi híp mắt lại, kéo cổ áo mình "Cậu muốn tuốt không?"

"Mẹ nó," Phương Trì theo bản năng che màn hình đi, rồi quay đầu liếc mắt nhìn phía sau, "Anh có để yên không! Cả phòng em còn chưa ai ngủ đâu!"

"Tôi không phải đang săn sóc lắm à." Tôn Vấn Cừ cười, lấy ngón tay mình gảy lên xương quai xanh.

"Ba!" Phương Trì hạ thấp giọng hô một câu, "Ba đừng như vậy chứ! Con còn đang lớn mà!"

Tôn Vấn Cừ nở nụ cười một lúc lâu rồi mới nói: "Được rồi, ngủ đi."

"Để em thử xem, vốn là đã hơi buồn ngủ rồi, bị anh làm thế xong lại có tinh thần..." Phương Trì thở dài, "Ngủ ngon."

"Ngủ ngon." Tôn Vấn Cừ hôn lên camera.

Phương Trì cũng lại gần hôn một cái, rồi tắt video đi.

Cũng như Tôn Vấn Cừ nói, quá lâu không có quy củ mà ngồi trong phòng học cầm sách nghe giảng, chơi mấy tháng liền, giờ đột nhiên lại ngồi trong phòng học, thật sự là không quen.

Hai ngày đầu bởi vì chương trình học còn đang mới lạ, lúc lên lớp Phương Trì còn chịu đựng được, qua mấy ngày cậu bắt đầu thấy buồn ngủ.

Nếu là trước đây, cậu đã buồn ngủ rồi là chắc chắn sẽ ngủ luôn, dù sao thì thầy cô bây giờ cũng khác với hồi cấp ba, cậu nghe hay không cũng chẳng sao, giáo viên vẫn sẽ giảng, chẳng quan trọng có nghe hay không.

Mà Phương Trì cảm thấy, mình nên liều sống liều chết tốt xấu đọc được một quyển, nếu như không trở lại được trạng thái lí tưởng, vậy thì có hơi có lỗi với Tôn Vấn Cừ, cũng có lỗi với chính mình.

Có điều, mấy người trong phòng ký túc, chỉ có cậu và Trương Quân Nghị lên lớp còn nghe, mấy người khác hình như vẫn chưa chơi đủ.

"Phương Trì, trông mày thật sự không giống người về phòng rồi còn lật sách giáo khoa." Lý Tranh hơi xúc động nhìn cậu.

"Tiện tay lật thôi," Phương Trì nói, "Không thì làm gì?"

"Chơi game, nghịch điện thoại, gọi điện thoại, video, ra dạo phố, ăn khuya," Lý Tranh há mồm ra là tuôn một tràng, "Thiếu gì trò."

"Ồ." Phương Trì đáp, nói ra thì cậu thật sự không có thời gian làm mấy việc đó, tuần sau cậu phải đến câu lạc bộ huấn luyện, buổi tối và cuối tuần còn phải ngâm mình ở câu lạc bộ.

"Lạnh lùng thế!" Lý Tranh đập cho cậu một cái, ôm máy tính xách tay bò lên giường chơi.

Phương Trì cảm thấy năng lực thích ứng của mình vẫn rất mạnh, chẳng mấy ngày cậu đã quen với cuộc sống ban ngày lên lớp, buổi tối huấn luyện, cuối tuần đi làm thêm.

Từ sáng tới tối, gọi điện thoại cho Tôn Vấn Cừ trước lúc ngủ chính là hưởng thụ và thả lỏng to lớn nhất.

"Câu lạc bộ bên kia thế nào?" Tôn Vấn Cừ hỏi.

"Rất lớn, quy mô lớn hơn bên Trần Hưởng," Phương Trì nói, "Người cũng nhiều hơn, có mấy người trước đây lúc thi đấu em từng thấy rồi, cũng coi như là quen biết, đều rất tốt."

"Làm thêm thì sao? Đều dạy trẻ con à?" Tôn Vấn Cừ cười.

"Mấy học sinh tiểu học, cũng có trẻ con lớn hơn, trẻ con thì còn tốt, nhìn thấy em là như nhìn lên trời xanh, sùng bái cực kỳ, lớn thì đáng ghét, chỉ toàn nghĩ chuyện gây sự," Phương Trì tặc lưỡi, "À còn có hai cô bé, chắc là học sinh cấp ba, học cũng tốt lắm."

"Xinh không?" Tôn Vấn Cừ hỏi.

Phương Trì suy nghĩ: "Bình thường, nhưng mà dáng đẹp, eo nhỏ chân dài…"

"À," Tôn Vấn Cừ nở nụ cười, "Lực chú ý còn đặt đúng chỗ đấy chứ, tôi thấy cậu sau này cũng không cần công khai đâu, cố gắng lấy người vợ cũng không phải không thể."

"Nói gì thế," Phương Trì tặc lưỡi, "Anh xem, dáng người đẹp như thế đặt trước mặt em, mà đầy đầu em vẫn toàn là anh đó thôi."

"Miệng lưỡi càng ngày càng trôi chảy." Tôn Vấn Cừ ngáp, "À, ngày mai chắc tôi không có thời gian gọi cho cậu đâu, bên này mở lò rồi, đồ đều làm xong."

"À, đó chính là xong việc à?" Phương Trì nhíu mày, "Triển lãm tổ chức lúc nào? Anh rảnh sang đây gặp em không?"

"Cuối tháng mười một," Tôn Vấn Cừ nói, "Còn phiền phức lắm, trước triển lãm sau triển lãm đều bận, nếu tôi đến gặp cậu, chắc cũng không ở được lâu, khoảng một hai ngày gì đó thôi, chủ yếu vì đồ là tôi làm, nếu tôi đi lâu quá, Mã Lượng với vợ nó chắc sẽ bận tối mắt."

"Không sao," Phương Trì nhanh chóng nói, "Hết bận rồi quay lại, cũng không thiếu mấy ngày đó."

"Không phải là sợ cậu nhớ tôi à," Tôn Vấn Cừ nói.

"Em cũng nhớ quen rồi," Phương Trì cười haha, "Đúng rồi, trong tay anh còn tiền không?"

"Có, dạo này bận, không biết tiêu tiền vào đâu, chỉ mua cái áo khoác, thím cậu chọn cho tôi, còn chưa tới năm trăm, đúng là biết chi tiêu…" Tôn Vấn Cừ chép miệng.

"Tết em mua cho anh cái áo mới đẹp, mua cho anh cái hơn năm trăm," Phương Trì cười vui vẻ, nở nụ cười một lúc liền hỏi một câu, "Triển lãm kia của các anh là ngày bao nhiêu?"

"Ngày 24 bắt đầu, hình như là năm ngày," Tôn Vấn Cừ nói, "Tôi cũng không rõ, mấy chuyện này đều là Hồ Viện Viện lo."

"Ồ." Phương Trì cầm notebook qua nhìn lịch, ngày 24 là thứ bảy, thời gian cũng rất thích hợp.

Tôn Vấn Cừ đã cho cậu bất ngờ ngày sinh nhật rồi, vui sướng lúc đột nhiên nhìn thấy Tôn Vấn Cừ trước cổng trường học, đến giờ cậu vẫn có thể nhớ lại rõ ràng,

Sinh nhật lần này của Tôn Vấn Cừ, tuy hai người bọn họ đã làm cái đĩa rất lãng mạn rồi, mà ngày sinh nhật đúng lại không phải cuối tuần, cậu cũng chỉ gọi điện thoại nói câu sinh nhật vui vẻ mà thôi.

Cậu muốn cho Tôn Vấn Cừ niềm vui bất ngờ, đột nhiên xuất hiện ở triển lãm, hoặc là đột nhiên xuất hiện trên đường đến triển lãm gì đó.

Tính toán thời gian, thời điểm này năm ngoái, đúng là lúc cậu và Tôn Vấn Cừ gặp mặt lần đầu tiên, tuy rằng quá trình gặp mặt cũng không vui vẻ gì cho lắm, nhưng vẫn có thể lấy ra kỷ niệm.

Phương Trì cười, có hơi ngốc, thế nhưng nghĩ tới đây lại cảm thấy nửa tháng tiếp theo như thể có một hy vọng, không khó trôi qua như vậy nữa.

Mấy ngày nay, Phương Trì có thời gian là sẽ đi dạo xung quanh trường, hàng hoa gần cổng có rất nhiều, cậu vào từng nhà một, mà hơi thất vọng.

Trong tiệm hoa đều là hoa cắt xuống thành từng cành, lại cũng không có hoa linh lan.

Cậu muốn mua một chậu hoa nhỏ tặng cho Tôn Vấn Cừ, tốt nhất là hoa linh lan, nếu như không có, cái khác cũng được, mà mấy cửa hàng xung quanh trường đều không có.

Đi loanh quanh hai ngày vẫn chưa tìm được hoa thích hợp, cậu liền đến phòng ký túc xá của Trình Mạc, ký túc xá bốn thằng con trai ba thằng là gay trong truyền thuyết.

Bốn người đều đang ở đó, hai người đang ngủ trưa, Hà Đông Bảo đang xem video leo núi, Trình Mạc đang ngồi trước máy vi tính không biết nói chuyện với ai.

"Sao cậu lại tới đây?" Trình Mạc vừa quay đầu lại thấy cậu, hơi giật mình.

"Có việc tìm các anh hỏi cái này," Phương Trì cười, "Các anh quen khu này hơn."

"Cậu đồng ý trước là tuần này đến xem đội leo núi." Hà Đông Bảo lập tức nói.

"Không phải cậu ta vừa đến hôm thứ hai à?" Trình Mạc nói.

"Đi thêm lần nữa," Hà Đông Bảo quay đầu nhìn Phương Trì, "Được không? Có vài vấn đề kỹ thuật cần cậu nói cho bọn họ, mấy phút thôi."

"Được." Phương Trì gật đầu.

"Cậu muốn hỏi gì?" Trình Mạc cười nói.

"Là, xung quanh chỗ chúng ta có chỗ nào có chợ hoa không, to một chút," Phương Trì hỏi, "Tôi muốn mua hoa trồng trong chậu."

"Hoa gì?" Trình Mạc hỏi, "Bên cạnh chợ vật liệu xây dựng có một chợ hoa, từ cổng tây trường đi ra ngoài theo hướng bắc, qua đường ray tàu là tới, không to lắm, nhưng hoa bình thường đều có."

"Tôi muốn mua chậu hoa linh lan." Phương Trì nhỏ giọng nói, hơi ngượng ngùng.

"Hoa linh lan tháng mười một không nở hoa," Một cậu con trai ngủ trưa ở giường trên trở mình, "Kỳ nở hoa của hoa linh lan là tháng bốn tháng năm."

"A." Phương Trì ngây người, vốn cảm thấy con trai đi mua hoa đã ngại lắm rồi, cho nên nói rất nhỏ, không ngờ là người ngủ giường trên cũng nghe thấy được.

"Ừ, cái này hỏi Lục Vũ là hợp," Trình Mạc quay đầu nhìn giường trên, "Vậy giờ hoa gì đang nở? Đẹp ấy."

"Phong tín tử*," Lục Vũ nói, "Giờ đang nở, có thể nở được một tháng, trời lạnh còn có thể nở được lâu hơn."

"Phong tín tử trông thế nào?" Trình Mạc nói.

"Mày đang ôm máy tính thì tự tra đi." Lục Vũ trở mình ngủ tiếp.

Phương Trì đi tới chợ hoa một chuyến, mua một chậu hoa phong tín tử hồng nhạt đang nở bung xòe, trông xinh đẹp vô cùng.

Trong cửa hàng có chậu nhỏ bằng gốm, cũng có bình thủy tinh có hòn đá nhỏ đặt trong nước, Phương Trì chọn bình thủy tinh, trước mặt Tôn Vấn Cừ, vẫn đừng nên lấy cái chậu gốm gì cho mất mặt.

Trình Mạc còn gọi điện thoại tới: "Mua chưa? Mua màu gì?"

"Hồng." Phương Trì nói.

"Tôi xem nào," bên phía Trình Mạc còn vang lên tiếng click chuột, sau đó là tiếng cười, "Kín đáo và lãng mạn, cũng hợp phết, cậu định tặng cho anh cậu à."

"Ừ," Phương Trì nở nụ cười, "Hai ngày nữa tôi về một chuyến."

"Lúc nào?" Trình Mạc lập tức hỏi, "À, tôi nhờ cậu việc này, cậu có thời gian thì giúp tôi một việc."

"Việc gì?" Phương Trì đưa tiền cho ông chủ mua bao gói, ông chủ cầm mấy hộp giấy hình trụ cứng ra cho cậu chọn, cậu chọn hộp màu trắng có hoa văn chìm, "Thứ sáu tôi đi tối chủ nhật về."

"Cậu xem tình hình đi, nếu mà được thì, mua hộ tôi ít hạt dẻ, là hàng hạt dẻ ở cổng trường các cậu ấy," Trình Mạc nói, "Mang cho tôi hai túi."

"Cho Tiếu Nhất Minh à?" Phương Trì hỏi.

"Ừ," Trình Mạc nói, "Cậu giữ bí mật hộ tôi, tôi chế biến lại rồi nói là tôi làm."

"…Anh cảm thấy tôi có thể giữ được bí mật à?" Phương Trì nghe liền cảm thấy buồn cười.

"Có thể," Trình Mạc khẳng định, "Việc này liên quan đến tương lai của tôi, cậu nhất định sẽ giữ bí mật."

"Hai túi đúng không?" Phương Trì hỏi.

"Hai túi là nói thế thôi, giống như kiểu mấy túi đó," Trình Mạc nói "Mua nhiều vào, tôi có thể đi được thêm mấy chuyến."

"Được rồi." Phương Trì cười nói.

Hai ngày cuối tuần đã xin nghỉ bên câu lạc bộ, sáng sớm thứ bảy Phương Trì liền ôm ống giấy cứng đã đặt chậu phong tín tử vào trong kia lên đường.

Lúc về trường học thì ôm cái hộp đựng giày, giờ lại ôm cái hộp giấy như hộp bánh ngọt to…. May mà cách một hành lang còn có một thằng nhóc đang ôm một bó hoa hồng to.

Phương Trì không biết lúc Tôn Vấn Cừ nhìn thấy cậu sẽ có phản ứng gì, ngược lại là bây giờ cậu rất hào hứng.

Tôn Vấn Cừ cảm thấy mấy ngày nay mình bận đến ngủ cũng không nỡ ngủ, mở mắt nhắm mắt đều nghĩ đến bộ "Trưởng thành" kia, luôn cảm thấy có chỗ nào đó còn biểu đạt chưa đủ hoàn mỹ, mà lại không biết còn có thể thay đổi thế nào nữa.

Mã Lượng không có cảm giác như hắn, vô cùng hài lòng với bộ tác phẩm này.

Tôn Vấn Cừ thở dài, e rằng chỉ bởi vì đây là cảm xúc không nói rõ được của mình đối với thứ quái quỷ này trong hai mươi mấy năm qua mà thôi, dù sao thì cũng không nói rõ được là ghét bỏ hay yêu thích, đây là lần đầu tiên hắn làm theo ý nghĩ thật sự của mình, làm ra thứ chính hắn muốn biểu đạt.

Hôm nay là ngày triển lãm đầu tiên, Mã Lượng và Hồ Viện Viện qua đó trước, Tôn Vấn Cừ dậy muộn, bên kia mở triển lãm rồi hắn mới rời giường, đi cùng với trưởng phòng thiết kế của phòng làm việc.

Trưởng phòng lái xe, hắn ngồi ở ghế phó lái ngủ cho lại sức, nhưng còn chưa lại được mấy phút, Mã Lượng đã gọi điện thoại tới: "Ông cụ đến, đến rồi."

---

*phong tín tử:

*Duyệt binh Ấn Độ: thật luôn?!

B S F
BSF

78. Chương 78

Phương Trì chưa hỏi Tôn Vấn Cừ xem triển lãm ở đâu, cậu sợ Tôn Vấn Cừ đoán được cậu quay lại, vậy thì chẳng vui nữa.

Dù sao thì triển lãm này cũng có quy mô rất lớn, tự tìm hiểu cái là tìm được, ngay ở trung tâm triển lãm, Phương Trì nhìn qua giới thiệu, đại khái là một triển lãm gồm các tác phẩm mới, tương đối hiện đại, mấy giới thiệu to tát hơn khiến người nhìn liền cảm thấy không chịu được.

Phương Trì ra khỏi ga tàu liền bắt xe qua thẳng luôn, nếu như ở trung tâm triển lãm thì sẽ đi qua trường học bọn họ, chốc nữa xong việc có thể tiện đường mua hạt dẻ rang quyết định tương lai của Trình Mạc luôn.

Người trong trung tâm hội nghị rất đông, buổi triển lãm chiếm vài phòng triển lãm cá nhân, cách bố trí rất có cảm giác hiện đại, đứng trong phòng triển lãm đầu tiên quét mắt một cái từ trong ra ngoài, có thể nhìn thấy vài tác phẩm có cảm giác rất ngầu, cảm giác khác biệt rất lớn với quan niệm về đồ gốm truyền thống trong đầu cậu.

Phương Trì chưa đi vào, chỗ vào cửa còn có quét người, ngộ nhỡ để người ta quét được trên người mình còn có chậu hoa, có hơi không ra gì lắm, đến xem triển lãm còn mang theo chậu hoa chắc cũng chỉ có mình cậu, lại còn mang theo chậu hoa thủy tinh.

Cậu lấy điện thoại di động ra gọi cho Mã Lượng, thế nhưng nhận điện thoại lại là Hồ Viện Viện, vừa nghe điện thoại liền nghe thấy giọng cô: "Cháu trai lớn à."

"…Thím à," Phương Trì gọi, "À thì, hai người đang ở trung tâm triển lãm đúng không?"

"Đúng, ở đây hai tiếng rồi, chú Lượng Tử của cháu ra ngoài không cầm theo điện thoại," Hồ Viện Viện nói, "Sao thế?"

"Vậy… Tôn Vấn Cừ có ở đó không?" Phương Trì hỏi.

"Cái thằng vừa có việc cái là ngủ không tỉnh kia còn đang ở trên đường chưa tới," Hồ Viện Viện nói xong liền dừng lại, "Cháu không phải là quay về đấy chứ?"

"Vâng, cháu đang ở ngoài phòng triển lãm," Phương Trì gãi đầu, hơi ngượng ngùng.

"Ôi, cháu tôi trâu bò thật," Hồ Viện Viện cười nói một câu, lại dùng tốc độ rất nhanh mà dặn dò cậu, "Cái này thím nói cho cháu, là…chú Lượng Tử của cháu đang ra ngoài phòng triển lãm, cháu nhìn thử phòng số một xem, hình như là đi từ đó ra, cháu cứ tìm trước đi, trước tiên tìm chú xem!"

"Ồ," Phương Trì đáp, quay người nhìn sang hướng cửa gian số một, liếc mắt đã thấy Mã Lượng đang bước từ phía trong ra.

"Mã Lượng!" Phương Trì gọi một tiếng, ở chỗ này cậu cũng ngại công khai gọi một người hơn ba mươi tuổi là chú.

Mã Lượng quay đầu lại, nhìn thấy là cậu, hai mắt nỗ lực trợn tròn nhìn trừng trừng: "Sao cậu lại tới đây?"

"Cháu có phải là thêm phiền không?" Phương Trì gãi đầu, người xung quanh càng ngày càng nhiều, nhân viên công tác, người tham gia triển lãm, người xem, người bên cạnh đi tới đi lui, trên mặt Mã Lượng cũng là vẻ mặt đang bận rộn.

"Không," Mã Lượng nhìn về hướng cổng chính của trung tâm triển lãm, "Ba cậu lập, lập tức tới, thế nhưng mà, ba của, ba cậu cũng tới."

"Cái gì?" Phương Trì sửng sốt.

"Tôi đang ra, ra đón ông ấy đây." Mã Lượng nói.

"Vậy cháu tránh đi, chốc nữa nhìn thấy cháu ông ấy lại khó chịu." Phương Trì nhanh chóng ôm hộp định đi.

"Đến rồi, không kịp nữa." Ánh mắt Mã Lượng nhìn về phía sau cậu, lộ ra nụ cười nhiệt tình, "Sư, sư phụ!"

Phương Trì hơi do dự rồi quay người lại theo ánh mắt của Mã Lượng, nhìn thấy ba Tôn Vấn Cừ.

Thật ra theo ý nghĩ chân thật của cậu, Tôn Vấn Cừ không có ở đây, trên người ba Tôn Vấn Cừ còn có khí tràng mạnh mẽ hơn cả trên người Tôn Vấn Cừ lúc làm đồ gốm, hơn nữa lại còn là mỗi giờ mỗi phút đều tràn ngập bốn phía, khiến người ta không có chỗ trống không có chỗ nấp.

Hơn nữa, lần trước tiếp xúc với cha Tôn Vấn Cừ, cùng với ngầm hiểu Lý Bác Văn rơi xuống rãnh ngầm, cậu thật sự không muốn đối mặt với ông cụ cao gầy nhìn qua thì nho nhã mà lại cứng rắn này nữa.

Mà cứ như vậy chạy mất trước mặt người ta, lại thật sự mất mặt, Phương Trì cố ép mình xoay người, đón lấy ánh mắt sắc bén của ba Tôn Vấn Cừ, cười chào hỏi: "Cháu chào bác Tôn."

"Cậu còn ở đây thật cơ à." Ba Tôn Vấn Cừ quét qua mặt cậu, trên mặt không có vẻ mặt gì.

"Sáng nay cháu vừa quay lại." Phương Trì nói.

"Thế à," Ba Tôn Vấn Cừ không nhìn cậu nữa, đi về hướng gian số một, "Vậy người ta nhìn thấy cậu ở gay bar là nhìn hoa mắt à?"

Từ "gay bar" này vừa nói ra, cả người Phương Trì đều cứng đờ.

Cái quái gì?

Đừng nói là gay bar, từ lúc cậu biết được tính hướng của mình, đã bao năm như vậy rồi, chưa từng nghĩ tới từ này, đột nhiên nghe thấy ba Tôn Vấn Cừ nói ra, cậu gần như sững sờ vài giây mới phản ứng lại được.

Cùng lúc đó cũng hiểu ra được là có người đã nói gì đó, hơn nữa có dùng mông để nghĩ, cũng có thể biết người đó là Lý Bác Văn.

Ngọn lửa trong lò luyện đan của Thái Thượng Lão Quân bốc lên từ dưới chân khiến cậu quay đầu tìm kiếm bóng dáng Lý Bác Văn xung quanh suýt nữa gãy cả cổ.

Lý Bác Văn không đến cùng, đến cùng ba Tôn Vấn Cừ tới là một người đàn ông hơn bốn mươi tuổi.

Phương Trì nhíu mày, nhìn bóng lưng ba Tôn Vấn Cừ: "Không phải hoa mắt, mà là lòng dạ xấu."

Ba Tôn Vấn Cừ đã đi được vài bước, nghe thấy câu này liền dừng bước, quay đầu lại nhìn cậu.

"Có người là thật sự hoa mắt," Phương Trì nhìn ông chằm chằm, "Không đúng, là mắt bị mù."

"Cậu nói cái gì?" Người đàn ông bên cạnh cau mày hỏi một câu.

Mã Lượng ở bên cạnh liếc mắt ra hiệu với cậu, rồi cười với ba Tôn Vấn Cừ: "Sư, sư phụ, chúng ta vào, vào đi thôi."

Ba Tôn Vấn Cừ giơ tay với Mã Lượng, nhìn Phương Trì, rồi đi tới trước mặt cậu: "Nói tiếp đi."

"A?" Phương Trì ngây người, chủ yếu là không ngờ ba Tôn Vấn Cừ lại đột nhiên mặt đối mặt với cậu, lập tức áp lực tới mức quên mất trước đó mình nói gì, "Nói…gì?"

"Mắt tôi bị mù." Ba Tôn Vấn Cừ cong khóe miệng lên.

Tuy vừa nhìn vào nụ cười này đã biết chính là ba ruột Tôn Vấn Cừ, mà Phương Trì nhìn lại thấy không hề thân thiết, bên trong căng thẳng lại nhìn thấy Mã Lượng một mặt ra vẻ "Cậu xong đời rồi".

Cậu cùng ba Tôn Vấn Cừ trừng nhau mấy giây, mang theo tinh thần liều mình thủ nghĩa, à không, liều mình lấy Vấn Cừ mà nói một câu: "Tuy không biết là mù thật hay giả mù, nhưng mà… Biết rõ là chuyện gì xảy ra lại vẫn nhắm mắt giả mù còn quá đáng hơn."

Phương Trì chưa nói ba Tôn Vấn Cừ là mù thật, cũng không cảm thấy ông không có mắt thật, cậu vẫn luôn cho rằng, với đẳng cấp của ông lão này, loại đạo hạnh vừa nhìn là muốn cho một đấm của Lý Bác Văn, không thể nào không nhìn thấu được.

Từ góc nhìn của cậu, đây chính là một hồi không phân cao thấp giữa hai cha con, ông lão theo thói quen khống chế, giữ mặt mũi, Tôn Vấn Cừ tính tình đại thiếu gia cố tình lại không cho ông mặt mũi.

Ba Tôn Vấn Cừ không lên tiếng, nhíu mày, dường như hơi giật mình.

Nói thật, Phương Trì hôm nay mới phát hiện ra, mấy động tác theo thói quen của Tôn Vấn Cừ đều giống ba hắn như đúc.

Vốn là hơi bận tâm nếu phải tiếp tục đánh, cậu sẽ bị người đàn ông trung niên bên cạnh đánh cho một trận, mà ba Tôn Vấn Cừ lại không nói gì nữa, quan sát người cậu từ trên xuống dưới vài lần, rồi quay người đi.

"Cậu chờ, chờ ở đây đi," Mã Lượng vỗ lên vai cậu, "Ba cậu tới, tới ngay."

"Ừ," Phương Trì thở dài, "Vừa nãy chú nháy mắt với cháu à."

"Cả mặt tôi đều, dính, dính lại với, nhau rồi," Mã Lượng chỉ vào cậu, "Cậu quá trâu, trâu bò, còn trâu hơn cả, ba cậu."

"Cháu xong đời rồi đúng không?" Phương Trì hỏi.

"Khó, khó nói," Mã Lượng nhìn bóng lưng cha Tôn Vấn Cừ, "Ngoài Vấn, Vấn, Vấn…aii đệt, ba cậu, còn chưa có ai, nói ông ấy như vậy bao, giờ."

Mã Lượng vội vàng đi vào gian số một, Phương Trì đứng ở cửa một lúc, quay người đi ra bên ngoài trung tâm triển lãm, ngồi xuống bên cạnh bậc thang, đặt hộp đựng chậu hoa bên chân mình.

Thực sự là quá trẻ tuổi, không kiềm chế được, bình thường với người không quen cũng chẳng nói được mấy câu, làm sao đối mặt với ba Tôn Vấn Cừ lại nói giỏi như vậy không biết, còn nói chuyện như thể muốn ăn đòn, vung cho một cước bay vèo đi.

Ai không biết có khi còn nghĩ cậu và Lý Bác Văn là cùng một hội.

Phương Trì buồn bực lắm luôn, ngồi trên bậc thang, nhìn người ra ra vào vào, người đến xem triển lãm rất đông, bên trong phòng triển lãm còn có bán đồ gốm, cho nên ngoài người làm ăn, còn có nhiều người trẻ tuổi thích đồ gốm tới xem.

Phương Trì rất muốn vào xem bộ đồ gốm Tôn Vấn Cừ đã bỏ hẳn công sức một năm mới làm ra được kia, nhưng mà nghĩ tới ông cụ Tôn vừa mới ánh đao bóng kiếm với cậu một phen cũng đang ở đó, cậu lại không muốn di chuyển nữa.

Ngồi gần hai mươi phút trên bậc thang, cậu nhìn thấy Tôn Vấn Cừ cùng với trưởng phòng kỹ thuật của phòng làm việc đang cùng nhau đi tới.

Tôn Vấn Cừ lên bậc thang rồi mới nhìn thấy cậu, bước đầu tiên lên bậc thang rồi liền ngây người.

Phương Trì ngồi không nhúc nhích, đưa tay lên xoa mũi, có hơi hưng phấn, cũng lại hơi ngại ngùng.

"Anh đi vào trước đi," Tôn Vấn Cừ vỗ vai người trưởng phòng, sau đó đi tới, đứng trước mặt cậu, chờ trưởng phòng đi rồi, hắn mới ngồi xổm xuống, cong khóe miệng, "Phương Tiểu Trì, cậu cũng được đấy."

Phương Trì cười ha ha: "Niềm vui bất ngờ đúng không?"

"Niềm vui bất ngờ," Tôn Vấn Cừ nhìn cậu cười rất lâu mới mở miệng "Thật sự là vui, thế mà một chút tiếng gió cũng không để lọt, cậu đến lúc nào?"

Tâm trạng Phương Trì đến giây phút này mới đột nhiên chuyển thành trời nắng cháy đầu, nụ cười bên miệng cũng toét không nổi: "Vừa mới đến, sáng sớm nay ngồi tàu quay lại."

"Cậu hôm nay không phải là đến câu lạc bộ à?" Tôn Vấn Cừ ngồi xuống bên cạnh cậu, nghiêng đầu đi nhìn cậu.

"Xin nghỉ," Phương Trì cười, "Em sợ anh không có thời gian đi qua, nên tự tới đây."

"Muốn hôn cậu một cái thật đấy." Tôn Vấn Cừ hơi híp mắt.

Phương Trì theo bản năng nhìn về hướng phòng triển lãm: "Ba anh đến rồi, anh biết chưa?"

Tôn Vấn Cừ gật đầu: "Cậu gặp phải à?"

"Ừ, em còn..." Phương Trì cúi đầu, "Cãi với ông ấy mấy câu, cảm giác xong đời luôn rồi."

“Không sao,” Tôn Vấn Cừ nở nụ cười, “Sao lại cãi được?”

“Sáng sớm hôm nay em mới trở về, ông ấy lại bảo có người nhìn thấy em ở gay bar, mẹ nó chứ,” Phương Trì nhíu mày, “Nhất định là tên ngu ngốc Lý Bác Văn bị gà đi vòng trên đầu nói.”

Tôn Vấn Cừ nhìn cậu không nói gì, qua gần một phút mới đột nhiên cười ra tiếng, cười đến nửa buổi cũng không ngừng được.

“Cười gì mà cười,” Phương Trì nhíu mày, “Đừng cười nữa, sặc.”

“Này,” Tôn Vấn Cừ sờ lên mặt cậu, “Phương Tiểu Trì, cậu với chú Lượng Tử của cậu hợp làm một đội hai người đi đóng kịch đi.”

“Em nói thật đấy, em giận quá không chịu được nên nói lại ba anh, em nói ông ấy mắt mù.” Phương Trì nói.

“Ông ấy không mù,” Tôn Vấn Cừ cười chép miệng, “Ông ấy là vung cho tôi một con đường, mở mắt không thấy tôi qua được, nên mất mặt.”

“Anh nói đi,” Phương Trì chơi ủ rũ, “Em làm như thế, ông ấy sẽ càng ghét em hơn đúng không.”

“Mặc kệ,” Tôn Vấn Cừ khoát tay lên vai cậu, “Tôi thích cậu là được, tôi thích cậu thích không chịu nổi nổi… Trong hộp này là cái gì đây? Bánh ngọt à?”

“Không phải,” Phương Trì giờ mới nhớ ra quà của mình, đưa tay muốn lấy ra lại dừng, xoay mặt qua cười với Tôn Vấn Cừ, “Anh đoán xem là gì?”

Tôn Vấn Cừ lấy tay gõ gõ lên hộp, rồi nhấc lên ước lượng: “Trứng luộc nước trà.”

“…Anh có thể tư duy bình thường chút được không?” Phương Trì nói.

“Cacao nóng.” Tôn Vấn Cừ nói.

“…Anh đang đói đấy à?” Phương Trì nhìn hắn.

“Thật sự không đoán được,” Tôn Vấn Cừ nở nụ cười, “Cậu tặng quà còn có thể tặng được cả mảnh xương, tôi đoán thế nào được.”

Phương Trì liếc mắt nhìn lên mảnh xương nhỏ trên cổ hắn, cười: “Thế thì anh mở ra xem đi, cẩn thận một chút.”

Tôn Vấn Cừ xách hộp tới trước mặt mình, mở nắp ra, liếc mắt nhìn vào trong liền sững sờ: "Phong tín tử à?"

"Ừ," Phương Trì gãi đầu, "Định mua hoa linh lan, nhưng giờ hoa linh lan đang không nở…Cái này anh thích không?"

"Thích," Tôn Vấn Cừ lấy lọ ra, gác lên tay ngắm nghía: "Lại còn là màu hồng nhạt à?"

"Cũng chỉ có màu hồng nhạt thôi," Phương Trì nói, "Em thấy cũng đẹp lắm."

"Ừ, để tôi mang về để trên bệ cửa sổ," Tôn Vấn Cừ lắc lắc cái lọ, "Hoàng tổng không ăn hoa đấy chứ?"

"…Không ăn," Phương Trì nói, "Không thì anh mua cho nó một chậu mèo bạc hà."

"Không cần, giờ nó cũng không ở trong phòng tôi," Tôn Vấn Cừ cầm cái lọ trong tay đứng lên, "Cái con thái giám không chí khí này giờ chỉ biết ôm ấp của Hồ Viện Viện thôi."

"Bỏ vào rồi hẵng đi," Phương Trì nhìn hắn quay người định đi vào trong phòng triển lãm, nhanh chóng cầm hộp đưa tới.

"Bỏ vào làm gì?" Tôn Vấn Cừ nói, "Vứt hộp đi."

"Anh cầm hoa đi vào à?" Phương Trì sửng sốt.

"Là hai chúng ta cầm hoa đi vào," Tôn Vấn Cừ nói, "Đi thôi, dẫn cậu vào cho cậu xem bộ gốm tôi làm."

"Ba anh…vẫn đang ở trong mà." Phương Trì do dự.

"Sợ à?" Tôn Vấn Cừ quay đầu lại nhìn cậu.

"Sợ thì không sợ," Phương Trì gỡ hộp ra, đè bẹp, bỏ vào trong thùng rác bên cạnh, "Em sợ chốc nữa lại có xung đột gì, dù sao thì anh với chú Lượng Tử cũng là đến tham gia triển lãm mà."

"Không sao, yên tâm đi," Tôn Vấn Cừ nói, "Ba tôi không biết cái này kéo dài bao lâu, bên tổ chức mời ông ấy cũng không mời được, mấy đồ bên trong phòng triển lãm này, ông ấy chắc cũng không đặt vào mắt, dùng thân phận cá nhân đến lượn một vòng xong chắc chắn đi."

Phương Trì không hiểu biết gì về nghề này, hôm nay đi vào trong phòng triển lãm, thấy được vị trí triển lãm của phòng làm việc Mã Lượng, mới phát hiện ra phòng làm việc này của Mã Lượng, có thể tính là có

danh tiếng rất tốt, quy mô và vị trí của khu trưng bày, đều là tốt nhất.

Cả một đường đi theo sau Tôn Vấn Cừ lại đây, Phương Trì nhìn thấy rất nhiều tác phẩm nổi bật, rất nhiều người dùng trường thương đoản pháo chụp ảnh, mấy người ở phòng làm việc Mã Lượng cũng rất bận rộn, Hồ Viện Viện đang cùng mấy người ở trong khu tiếp khách trong cùng nói gì đó, còn có rất nhiều người đứng trước khu trưng bày của bọn họ nhìn.

Ba Tôn Vấn Cừ quả nhiên không ở vị trí triển lãm, Mã Lượng cũng không ở đó, chắc là đang đi loanh quanh cùng.

"Bộ kia," Phương Trì tiến đến bên tai Tôn Vấn Cừ, chỉ bộ mấy chiếc lọ đặt ở chính giữa sân khấu, "Là của anh."

"Còn có thể nhận ra cơ à?" Tôn Vấn Cừ cười.

"Đương nhiên là được, em dù gì cũng ở cùng anh một kỳ nghỉ hè mà." Phương Trì nói.

Ba Tôn Vấn Cừ không ở đó, Phương Trì cảm thấy nhẹ nhõm hơn nhiều, đi tới đứng trước sân khấu, nhìn mấy chiếc lọ của Tôn Vấn Cừ.

Phía trước chiếc lọ để một bảng tên nho nhỏ, làm rất nghệ thuật, phía trên viết bằng tiếng Trung và tiếng Anh: "Trưởng thành"

Phương Trì nhìn hàng triển lãm bên cạnh, đều có ký tên, chỉ có bộ này của Tôn Vấn Cừ là không có tên của hắn.

Phương Trì hoàn toàn không hiểu mấy thứ này, ba chiếc lọ to to nhỏ nhỏ, ngoài một màu trắng ra thì không còn màu sắc gì nữa, tại sao lại gọi là trưởng thành, lại muốn biểu đạt điều gì, Phương Trì đều không nhìn ra được.

Chỉ cảm thấy trông rất đẹp, đủ cảm giác hiện đại, mà lại lộ ra cảm giác gì đó, chính là cảm giác lúc Tôn Vấn Cừ làm đồ gốm, cậu không hiểu vì sao bầu không khí này lại có thể xuất hiện trên mấy chiếc lọ nhìn có hơi quái dị mà cũng không khiến người ta khó chịu này, chỉ cảm thấy rất bất ngờ muốn dán mắt vào.

Thứ nghệ thuật này, quả nhiên là không nên liên quan gì tới mình, nhìn được mấy phút rồi cậu cũng chẳng hề nhìn ra được lề lối gì.

Hồ Viện Viện nhìn thấy hai người bọn họ, vẫy vẫy tay, Tôn Vấn Cừ gật đầu, nói khẽ với Phương Trì: "Tự cậu xem một lúc đi, tôi đi qua nói chuyện mấy câu, đó là khách hàng lớn."

"Được." Phương Trì gật đầu.

Tôn Vấn Cừ nhìn qua sân khấu, cầm lọ phong tín tử trong tay bỏ vào bên cạnh cái lọ, sau đó đi tới ngồi xuống.

Phương Trì có hơi bất ngờ nhìn lên phong tín tử trên sân khấu, cậu không biết Tôn Vấn Cừ là vô tình hay cố ý, nhưng chậu hoa này để lên rồi, khiến cho bộ chiếc lọ màu trắng kia lại càng bắt mắt hơn.

Những người ở phòng làm việc, Phương Trì đều biết, sau khi ngắm một lúc, cậu đi qua bên cạnh ngồi với bọn họ.

Mấy người trước đó trò chuyện với Hồ Viện Viện có vẻ rất có hứng thú với bộ lọ của Tôn Vấn Cừ, đi tới đi lui giữa khu tiếp khách và sân khấu, xem mấy lần lại trở về tán gẫu vài câu.

Hai mắt Phương Trì vẫn không hề rời khỏi Tôn Vấn Cừ.

Tôn Vấn Cừ hôm nay ăn mặc nghiêm chỉnh hơn bình thường, quần dài màu xám nhàn nhã làm nổi bật lên đôi chân thon dài của hắn, trên tay đeo chuỗi hạt như là bằng gốm, nổi bật lên tay hắn rất…. Tay Tôn Vấn Cừ không cần thứ gì làm nổi bật lên cũng đã rất đẹp rồi.

Phương Trì rất thích ngắm nhìn bộ dạng Tôn Vấn Cừ nói chuyện đàng hoàng với người khác, tuy rằng ít khi gặp được, mà cho dù là cùng Mã Lượng hay là với mấy người này, đều hiện ra chăm chú mà tự nhiên, khiến người ta cảm thấy thoải mái.

Phương Trì nhìn xuất thần, trong buổi triển lãm này, nhìn chằm chằm người ta say mê đến vậy có lẽ cũng chỉ có mình cậu, Mã Lượng đứng trước mặt cậu từ lúc nào, cậu cũng không để ý, mãi cho tới lúc Mã Lượng dán chai đồ uống tới trước mũi cậu, cậu mới sợ hết hồn ngẩng đầu lên.

“Chốc nữa, buộc cho cậu sợi, sợi dây,” Mã Lượng mặt ghét bỏ nhìn cậu nói, “Nhìn, nhìn thế này chỉ chốc nữa, là định đi lên, liếm.”

“Ba anh ấy đi rồi à?” Phương Trì nhận lấy đồ uống, nhìn qua phía sau Mã Lượng, không thấy cha Tôn Vấn Cừ đâu.

“Chưa,” Mã Lượng nhìn cậu chằm chằm một lúc, “Đang ở, bãi đỗ xe chờ, chờ cậu.”

“Cái gì?” Phương Trì đang ngửa đầu uống đồ uống, Mã Lượng vừa nói câu này ra, cậu cả kinh tới mức suýt nữa đổ cả nước vào trong lỗ mũi, “Ông ấy đang chờ cháu? Ông ấy chờ cháu làm gì?”

“Không, biết được,” Mã Lượng giơ tay với Tôn Vấn Cừ bên kia.

Tôn Vấn Cừ cười nói với mấy người kia gì đó, rồi đứng dậy đi tới: “Làm sao?”

"Nói là ba anh đang chờ em ở bãi đậu xe," Phương Trì gằn giọng nói nhỏ, "Chuyện gì thế này? Hẹn đánh nhau à?"

Tôn Vấn Cừ luôn luôn bình tĩnh cũng hơi giật mình mà nhíu mày, qua một lúc mới cười: "Hẹn đánh nhau cậu còn sợ à?"

"Đương nhiên là sợ rồi!" Phương Trì cau mày, "Em còn có thể đánh ông ấy chắc!"

Mã Lượng ở bên cạnh cười vui vẻ.

"Không sao," Tôn Vấn Cừ nói, "Ba tôi chỉ là một ông cụ chơi đồ gốm, còn có thể làm gì cậu, bảo cậu đi thì cậu đi đi, cùng lắm là bị cậu châm chọc không phục muốn châm chọc lại thôi, cậu cứ im lặng cho ông ấy nói là được rồi."

"…À." Phương Trì đáp một tiếng.

"Đừng căng thẳng," Tôn Vấn Cừ nói xong liền liếc mắt nhìn Mã Lượng, "Đừng có nhìn."

Mã Lượng giật mình, quay người đi ra.

Tôn Vấn Cừ liếm liếm lên ngón tay mình, sau đó ấn lên môi Phương Trì: "Đi đi Pikachu."

79. Chương 79

Phương Trì cảm thấy, cũng may là nhờ mình đang quá căng thẳng, nếu không thì Tôn Vấn Cừ làm thế với cậu trước mặt mọi người, cậu chắc chắn không thể nào thẳng tắp lưng đi ra ngoài như bây giờ, kiểu gì cũng phải khom lưng trộm mìn mất mấy phút.

Cậu không biết tại sao ba Tôn Vấn Cừ lại muốn tìm mình, cũng căn bản không có cách nào để chuẩn bị lời giải thích trước, thế nhưng Tôn Vấn Cừ đã nói, nghe là được rồi, vậy thì cứ im lặng ngậm miệng nghe.

Ngàn vạn lần không được cãi nữa.

Không được cãi nữa.

Xe của ba Tôn Vấn Cừ căn bản không cần tìm, đậu ở chỗ dễ ra ngoài nhất của bãi đỗ xe, người đàn ông trung niên kia đang đứng ở ngoài xe.

Tầm mắt Phương Trì từ xa đã đối mặt với gã, cứ như vậy nhìn nhau mà đi về hướng đó, người này không động đậy cũng không có vẻ mặt gì, không biết là đang ngây người hay là đang cùng chính mình hòa thành một bầu không khí.

Lúc nãy đi ra quên mất hỏi Tôn Vấn Cừ xem người này là ai, là vệ sĩ hay là trợ lý gì đó?

Có điều người này khẳng định là không có ấn tượng gì tốt với cậu, cả đoạn đường này đều trừng mắt, ai không biết còn nghĩ cậu đi thêm mấy bước là sẽ rút dao ra.

Con đường đi có hơi dài, hoặc có thể nói là thời gian trừng nhau với người này quá dài, Phương Trì không thể không dời tầm mắt sang nơi khác, tránh cho bản thân bởi vì căng thẳng quá mức mà bước đi quẹo xiên.

Đi tới chỗ cách chỉ còn chừng mười bước, người này mới hất cằm với cậu: "Lên xe."

Thật sự có phong cách xã hội đen.

Lên xe, cửa chốt lại, lão đại ngồi ở ghế sau ngậm điếu thuốc, ánh đao bóng kiếm xẹt xẹt trong im lặng.

Thế nhưng, không giống với tưởng tượng của Phương Trì lắm, cậu lên xe ngồi vào ghế sau, ba Tôn Vấn Cừ cũng đang ngồi ở ghế sau đang ăn quýt.

Cậu lên xe rồi, ba Tôn Vấn Cừ vẫn chưa ăn xong, cũng không nói gì.

Phương Trì vốn định vẫn luôn giữ im lặng, nhưng lại hơi khó chịu, nhìn lướt qua túi nhỏ quýt bên cạnh ông: "Chắc chắn là không ngọt."

"Hả?" Ba Tôn Vấn Cừ liếc mắt nhìn cậu.

"Bác ăn sẽ không ngọt," Phương Trì tiện tay cầm một quả lên nhìn, "Mấy quả trông đẹp thế này, không ngọt."

"Không phải tôi chọn." Ba Tôn Vấn Cừ nói.

"Vệ sĩ của bác không biết chọn." Phương Trì nói.

"Nó à?" Ba Tôn Vấn Cừ liếc mắt nhìn ra ngoài cửa xe, "Đó là chồng chị cả của Tôn Vấn Cừ."

"….À." Phương Trì ngây người, người này thế mà lại là chồng chị cả, "Trông giống như là cấp dưới."

Ba Tôn Vấn Cừ quay đầu lại nhìn cậu.

Phương Trì cảm thấy mình giữ im lặng vẫn tốt hơn.

“Thế nào mới ngọt?” Ba Tôn Vấn Cừ hỏi một câu.

Phương Trì hơi do dự, tay đảo qua trong túi mấy lần, lấy ra một quả: ”Quýt bình thường này, quả đẹp cũng có quả ngọt, nhưng bình thường loại nào nhìn hơi xấu, nhìn như không rửa mặt này, sẽ càng ngọt hơn, mấy quả này thường mọc ở chỗ nắng chiếu tới, nên ngọt hơn.

“À,” Ba Tôn Vấn Cừ cầm quả này lên bóc, ăn thử một múi, “Đúng là ngọt thật, nhà cậu trồng quýt à?”

“Không trồng, cách hai làng bên cạnh nhà cháu có một trang trại trồng quýt, lúc cháu còn bé thường sang chỗ đó trộm….à đâu,” Phương Trì nói, “hái quýt.”

“Lớn lên ở nông thôn à?” Ba Tôn Vấn Cừ lại hỏi.

“Vâng.” Phương Trì đáp.

“Chẳng trách lại như thế…” Ba Tôn Vấn Cừ cười, “Vấn Cừ cùng cậu, tôi còn rất bất ngờ.”

Phương Trì định mở miệng, nhưng lại sợ nói gì đó quá đáng, thế nên nén lại khó chịu không nói gì.

“Nghe nói tiền của nó đều ở chỗ cậu à?” Ba Tôn Vấn Cừ tiếp tục hỏi.

“Vâng.” Phương Trì tiếp tục đáp.

“Bao nhiêu?” Ba Tôn Vấn Cừ nhìn cậu.

“Anh ấy bảo là toàn bộ,” Phương Trì nói, “Cháu không nhìn, không biết là bao nhiêu.”

Ba Tôn Vấn Cừ cười lạnh: “Lúc nó cần tiền phải xin cậu, cậu không nhìn?”

“Lúc anh ấy cần tiền thì cháu lấy tiền của mình.” Phương Trì nói.

“Tiền của cậu?” Ba Tôn Vấn Cừ tiếp tục cười lạnh, “Cậu cung cấp đủ cho nó chi tiêu cơ à?”

“Theo như chi tiêu một bữa ăn ngoài mất một trăm của anh ấy thì chắc chắn không cung cấp nổi,” Phương Trì nói, “Theo như thói quen chi tiêu của cháu thì không thành vấn đề?”

“….Nó chịu được?” Ba Tôn Vấn Cừ lên giọng.

“Có gì mà không chịu,” Phương Trì tặc lưỡi, “Kiếm bao nhiêu tiêu bấy nhiêu, người một mao tiền còn không kiếm được lại không thấy ngại ăn đồ ăn ngoài hơn một trăm đồng à?”

Ba Tôn Vấn Cừ không nói gì nữa.

Phương Trì quay đầu lại nhìn ông, cảm giác mình có lẽ đã lại nói sai rồi, lại có thêm mâu thuẫn, đây cũng là cha đẻ Tôn Vấn Cừ, phương pháp tiêu pha xả láng không coi là chuyện gì to tát của Tôn Vấn Cừ cũng là do ông lão này chiều quen ra, giờ lại bị người ta nói ngay trước mặt rằng con trai ông từ giờ bị tôi giữ tiền không cho tiêu….

“Không sai,” Ba Tôn Vấn Cừ đột nhiên nói một câu, “Không sai, cả đời này đều chưa tự mình kiếm nổi một mao tiền!”

“…A.” Phương Trì hơi giật mình đáp.

“Nói như rồng leo, làm như mèo mửa,” Trên mặt ba Tôn Vấn Cừ hơi xem thường, “Cảm thấy mình có trình độ lắm, mà chẳng làm được tích sự…”

“Cũng không thể nói như vậy được.” Phương Trì vừa nghe thấy ba Tôn Vấn Cừ nói như vậy liền thấy khó chịu, cứ thế ngắt lời ông, lúc Tôn Vấn Cừ làm đồ gốm nghiêm túc tới mức nào cậu đã được cảm nhận, “Lúc anh ấy làm thứ gì đó mình muốn làm thì rất nghiêm túc, cũng làm rất tốt.”

“Vậy à,” Ba Tôn Vấn Cừ híp mắt lại nhìn cậu, “Từ nhỏ đến lớn nó có làm được gì ra hồn đâu.”

“Bác cũng không cho anh ấy cơ hội làm mà,” Phương Trì nhíu mày, “Ví dụ như bác có một người cha vẽ tranh truyền thống, nói rằng tranh trừu tượng bác vẽ là cứt chó, không cho chạm vào….”

Ba Tôn Vấn Cừ chép miệng, Phương Trì dừng một chút, định ngậm miệng lại rồi mà vẫn tiếp tục nói: “Bác chắc chắn sẽ không nói là cứt chó, bác là đại sư, thế nhưng ngoài đồ mình làm ra, bác chẳng công nhận gì khác, làm như vậy thật sự không phải là phong cách của đại sư,…Hơn nữa, bác dám nói đồ Tôn Vấn Cừ làm ra không tốt sao? Cái bộ lọ gì gì kia của anh ấy… Cháu vừa căng thẳng cái là lại quên mất bộ lọ kia tên là gì, bác cũng thấy rồi đấy, bác thật sự thấy không tốt à?”

Phương Trì nói xong câu này, đã chuẩn bị xong tinh thần bị đuổi xuống xe, mà ba Tôn Vấn Cừ không mở miệng, nhìn chằm chằm cậu rất lâu.

Phương Trì cũng không biết ông đang nhìn gì, chỉ có thể cùng im lặng, cuối cùng lúc bị nhìn thực sự không chịu được nữa mà định tự mình xuống xe, ba Tôn Vấn Cừ đột nhiên nở nụ cười: "Ha."

"A." Phương Trì không biết ông ha cái gì, chỉ có thể thuận miệng đáp một tiếng.

"Đứa bé này thật sự không có quy củ." Ba Tôn Vấn Cừ nói.

"Chó hoang mà." Phương Trì không hiểu được ý của ông trong câu này, lập tức hơi căng thẳng, còn không biết mình đang nói gì,

"Cái gì?" Ba Tôn Vấn Cừ ngây người.

"Giờ là Pikachu…" Phương Trì nói xong liền cứ thế đưa tay ra mở cửa xe, thôi, tự mình xuống xe đi, toàn nói lung ta lung tung gì rồi.

"Chờ đã," Ba Tôn Vấn Cừ gọi cậu lại, "Nói vào đề tài chính đi."

"Đề tài chính?" Phương Trì sửng sốt, quay đầu lại, nói nửa ngày vậy rồi mà còn chưa phải đề tài chính nữa.

"Ừ, đề tài chính," Ba Tôn Vấn Cừ gật đầu, rồi cười.

"Phía trước đều đang lạc đề à?" Phương Trì đành phải ngồi lại một lần nữa, nụ cười này làm cho cậu hơi hơi được thả lỏng, "Bác mà đi thi đại học, viết văn chắc chắn sẽ không được điểm."

Ba Tôn Vấn Cừ như thể muốn chứng minh ông đi thi đại học viết văn có thể được điểm tối đa, đột nhiên nói một câu: "Tôi muốn nghe thử ý nghĩ của cậu."

"Ý nghĩ…gì?" Phương Trì nhìn ông.

"Ý nghĩ sau này," Ba Tôn Vấn Cừ một lần nữa lại quan sát cậu, ánh mắt rất sắc bén, như mang theo dao, "Vấn Cừ có để cho người nhà đau lòng đi nữa, cũng vẫn là con tôi, tôi muốn biết người có thể làm nó…thành như thế, cách nghĩ của cậu."

Ba Tôn Vấn Cừ sẽ hỏi cậu câu hỏi này, Phương Trì chưa dự đoán được trước, đương nhiên, có nói gì đi nữa cậu cũng đều không đoán được.

"Cháu không có ý nghĩ gì cả," Phương Trì suy nghĩ, thành thật trả lời, "Anh ấy muốn ở bên cháu, cháu sẽ ở bên anh ấy, anh ấy không muốn ở bên cháu, cháu vẫn sẽ ở bên anh ấy."

“Hả?” Ba Tôn Vấn Cừ có lẽ là không ngờ tới câu trả lời như vậy, liền nhíu mày, “Là vậy à?”

“Không phải sao?” Phương Trì cầm quả quýt nhẹ nhàng nắm trong tay, “Tương lai sẽ thế nào, cháu sẽ đối xử với anh ấy thế nào, sẽ cố gắng thế nào để cho anh ấy sống được thật tốt? Cháu cảm thấy anh ấy không có cháu vẫn sẽ sống rất tốt, chắc bác thấy anh ấy vô dụng, nhưng cháu cảm thấy anh ấy rất có bản lĩnh, chỉ cần anh ấy muốn, anh ấy có thể làm mọi chuyện rất tốt…”

Phương Trì nói được một nửa thì ngừng lại, liếc mắt nhìn ba Tôn Vấn Cừ, cảm giác ông cụ không có phản ứng quá lớn, mới tiếp tục nói: “Cháu tự làm tốt phần của mình, không kéo chân anh ấy lại là được, khi nào anh ấy cần cháu ở đó, cháu sẽ tới, đương nhiên là lúc anh ấy không cần cháu nữa, cháu cũng sẽ không rời đi.”

Phương Trì cứ nhìn ông cụ mà nói xong những câu này, sau khi nói xong cũng không dời ánh mắt đi, mà chờ phản ứng của ông, thế nhưng ông lão này vẫn luôn không có phản ứng gì.

“Cháu nói xong rồi.” Phương Trì nhắc ông.

“Người nhà của cậu thì sao?” Ba Tôn Vấn Cừ rất bình tĩnh mà hỏi một câu.

Câu hỏi này khiến trong lòng Phương Trì không hề có phòng bị gì mà nhói đau, cậu nhẹ nhàng nhíu mày: “Cháu sẽ xử lý cho tốt, cháu sẽ không kích động nhất thời mà làm gì đó, cũng sẽ không dầy dầy dà dà, chẳng làm gì cả.”

“Nói thì nghe đơn giản.” Ba Tôn Vấn Cừ có vẻ không hài lòng lắm.

“Bác có thể chờ cháu làm xong rồi hỏi lại,” Phương Trì hỏi, “Bây giờ hỏi, cháu chỉ có thể nói như vậy.”

Ba Tôn Vấn Cừ không lên tiếng, trầm mặc rất lâu, rồi đột nhiên mở cửa xuống xe.

Phương Trì ngây người, nhanh chóng xuống xe theo.

“Tôi đi mua một ít quýt,” Ba Tôn Vấn Cừ nói với chồng chị cả, sau đó quay người liếc mắt nhìn Phương Trì, “Cậu đi chọn giúp tôi đi.”

“Mua quýt?” Chồng chị cả hơi kinh ngạc.

“Ừ,” Ba Tôn Vấn Cừ gật đầu, “Chờ tôi một lúc.”

Phương Trì cảm thấy ông lão này có hơi làm sao đó, trong không khí kỳ quái này tự nhiên lại kéo mình đi mua quýt, thế nhưng cậu cũng chỉ có thể đi cùng.

Trên con đường nhỏ bên cạnh trung tâm triển lãm có rất nhiều hàng hoa quả, đủ loại hoa quả khác nhau.

Phương Trì không đi vào cửa hàng, mà ngồi xổm xuống bên người một bà lão đang đeo quang gánh bán quýt trên vỉa hè bắt đầu chọn.

Quýt của bà lão rất ngon, lúc Phương Trì chọn quýt lại đột nhiên hơi thấy nhớ nhà, tuy rằng trong nhà cũng không trồng quýt, nhưng cảm giác trộm quýt lúc còn bé, khiến cậu đột nhiên rất nhớ nhà.

Chọn quýt xong, ba Tôn Vấn Cừ không ngăn Phương Trì trả tiền, cầm quả quýt vừa bóc vừa hỏi một câu: "Sao cậu chịu nổi nó."

"Mới đầu cũng không chịu được," Phương Trì nói, "Tính khí tệ hại, nói chuyện thích chặn họng người khác, lời như rắn…"

"Không sai," Ba Tôn Vấn Cừ gật đầu.

"Sau đó dần dà liền cảm thấy anh ấy rất tốt, tiếp xúc sâu hơn liền cảm thấy cả người anh ấy đều đang tỏa ra tia sáng," Phương Trì xách quýt đi về bãi đậu xe, "Choang choang,"

"Có rắm." Ba Tôn Vấn Cừ cười lạnh nói một câu.

"Từ sáng lên tàu tới giờ cháu chưa ăn gì cả, không đánh được rắm," Phương Trì xoay mặt qua nhìn ông, "Thật ra cháu cũng thấy lạ, con trai của bác, bác nhìn anh ấy ba mươi năm, vậy mà chẳng nhìn ra được gì tốt?"

"Người tình trong mắt biến Tây Thi," Ba Tôn Vấn Cừ nói.

"Vậy anh ấy cũng phải là Tây Thi mà, thế nào cũng phải có điểm gì đó tốt, không thì ai chịu nhìn chứ." Phương Trì nói.

Ba Tôn Vấn Cừ nhìn cậu không nói gì, qua một lúc mới cười: "Cậu rất thú vị."

"À." Phương Trì đáp.

Lúc trở lại phòng triển lãm, Phương Trì mua mấy bát oden, xách vào trong phòng triển lãm.

Vị trí triển lãm của phòng làm việc đang có không ít người đứng chen chúc, Phương Trì xách túi qua liền nhìn thấy người của đài truyền hình đang giơ mic về phía Tôn Vấn Cừ.

“Xin hỏi Tôn tiên sinh, khởi nguồn cảm hứng của bộ tác phẩm này là gì?”, “Đặt cái tên ”Trưởng thành” cho tác phẩm này, là muốn biểu đạt điều gì?”

“Không có khởi nguồn chính xác, chỉ cần có tâm, bên cạnh sẽ có vô số cảm hứng, không có tác phẩm nào là chỉ có một nguồn cảm hứng cả, đều là một quá trình rất nhiều ý nghĩ kết hợp lại,” Tầm mắt Tôn Vấn Cừ xuyên qua đám người rơi xuống trên mặt cậu, “Trưởng thành có thể là bất cứ kiểu trưởng thành nào, mỗi người đều có.”

Phương Trì cười với hắn, từ bên cạnh vòng ra phía sau sân khấu.

Mã Lượng đang ngồi ở phía sau ôm notebook bận rộn với mấy người trong phòng làm việc, nhìn thấy cậu lại đây, cũng không hỏi nhiều trước mặt nhiều người như vậy, chỉ hỏi một câu: “Thế, nào?”

“Cũng được,” Phương Trì bỏ oden lên trên bàn, “Không đánh nhau.”

“Phỏng, phỏng vấn đó,” Mã Lượng chỉ sân khấu, “Không nghe một chút à?”

“Nghe một lỗ tai rồi,” Phương Trì cười nói, “Nghe nghi thức thật.”

“Cũng không, không thể nói,” Mã Lượng đi tới bên cạnh cậu, nhỏ giọng nói, “Khởi nguồn cảm, hứng là con trai, tôi được.”

Phương Trì ngây người.

Tôn Vấn Cừ không có hứng thú gì với phỏng vấn, mấy câu hỏi sau liền ném cho Hồ Viện Viện, trốn về sau sân khấu.

“Có đồ ăn à?” Hắn đi tới, ngồi xuống bên cạnh bàn liền nhìn vào trong túi.

“Ừ,” Phương Trì gật đầu, lại hỏi Mã Lượng, “Chú Lượng Tử sao không đi nói vài câu.”

“Tôi thì thôi, thôi đi,” Mã Lượng cười, cũng cầm một bát qua, vừa ăn vừa nói, “Tôi mà nói, nói rồi, thời sự hôm nay, lại quá giờ.”

“Mày với vợ mày cũng xứng đôi vừa lứa, mày nói xong người ta phải thêm giờ, vợ mày nói xong không thêm phụ đề chính mày cũng chẳng nghe ra được cô ấy nói gì,” Tôn Vấn Cừ cười nói, “Tốc độ nói kia vừa nghe cái đã biết là để bù cho mày.”

Ăn xong oden, Phương Trì cùng Tôn Vấn Cừ đi bộ ra bên ngoài phòng triển lãm, ngồi xuống bậc thang ngoài cửa.

“Ba tôi đi rồi à?” Tôn Vấn Cừ hỏi.

“Ừ,” Phương Trì gật đầu, “Sao anh không nói cho em biết người cùng ông ấy đến là chồng chị cả anh?”

“Quên mất,” Tôn Vấn Cừ tặc lưỡi, “Tôi ghét lão đấy lắm, anh ta cũng chẳng vui vẻ gì với tôi, trước lúc ăn Tết đẩy anh ta hai cái có khi tới giờ vẫn còn nhớ kỹ.”

“….Em còn tưởng là vệ sĩ của ba anh, còn bảo là vệ sĩ này chẳng biết chọn quýt gì cả.” Phương Trì nói.

Tôn Vấn Cừ ngây người cười: “Sao còn có cả quýt ở đây nữa?”

“Ba anh ngồi trên xe ăn quýt,” Phương Trì gãi đầu, “Lúc ông ấy đi rồi còn bảo em đi chọn túi quýt cho ông ấy…”

“Vậy à?” Tôn Vấn Cừ hơi híp mắt lại, “Chơi cái gì đây không biết.”

“Không biết,” Phương Trì tóm tắt lại cuộc nói chuyện trên xe cho Tôn Vấn Cừ, “Em vốn không định nói chuyện, mà ông ấy cứ hỏi, có vài câu nghe còn chẳng lọt tai nữa, em thấy em phải lên tiếng.”

“Tốt lắm,” Tôn Vấn Cừ nhìn cậu, “Tốt lắm.”

“Cái gì tốt kia?” Phương Trì cũng nhìn hắn.

“Là…cậu nói như vậy,” Tôn Vấn Cừ giơ tay nhẹ nhàng nhéo trên mặt cậu, “Tốt lắm, nếu tôi là ba tôi, sẽ không thể nói gì cả.”

“Em cảm thấy, ba anh vẫn để ý tới anh lắm, còn cố công chạy tới đây nhìn triển lãm của các anh nữa.” Phương Trì nói.

“Ông ấy đúng là để ý,” Tôn Vấn Cừ thở dài, “Tôi lại hy vọng ông ấy có thể đối xử với tôi như với Tôn Gia Nguyệt, Tôn Gia Nguyệt sống rất tự tại, từ nhỏ đã như người điên, cũng chẳng ai nói chị ấy cả.”

“Chị ấy lại không biết làm đồ gốm,” Phương Trì nói, “Anh nếu như không có tài làm đồ gốm đến thế, ba anh cũng sẽ không như vậy.”

“Cậu cũng biết ăn nói đấy.” Tôn Vấn Cừ chậc một tiếng.

“Em thấy là, nếu không thì Tết anh cứ về nhà, nói chuyện với ông ấy xem, em thấy hai người trước đây là chặn họng nhau căng quá, ông ấy nói gì anh cũng thấy phiền, anh nói gì ông ấy cũng bực mình,” Phương

Trì nói, “Thật ra, anh thấy em cũng cãi ông ấy mấy lần rồi đấy, ông ấy cũng có nổi giận đâu, em thấy hai người cũng không phải là không nói chuyện với nhau được.”

“Nói sau đi,” Tôn Vấn Cừ cười, “Nhìn xem hiệu quả triển lãm lần này đã.”

“Có phải là rất tốt đúng không? Tin tức buổi tối sẽ có chứ?” Phương Trì lấy quả quýt ra, bóc vỏ đưa tới bên miệng hắn, “Em thấy chỉ có các anh ở đây là người nhiều nhất, hình như cũng ký không ít đơn đặt hàng?”

“Ừ,” Tôn Vấn Cừ há miệng ăn quýt, “Phòng làm việc của chú Lượng Tử nhà cậu vốn đã có tên tuổi rồi, trước đã làm ăn rất tốt… Cậu còn cầm cả quýt à?”

“Mua xong tiện tay cầm mấy quả cho anh,” Phương Trì lại bóc một quả tự mình ăn, “Lần này anh nhận được không ít tiền đúng không?”

“Cậu định thu lại đấy à?” Tôn Vấn Cừ cười hỏi.

“Tùy, anh đừng tiêu lung tung là được,” Phương Trì ngẫm lại còn nói, “Ba anh thế mà biết được tiền của anh đều ở chỗ em!”

“Chắc là Tôn Dao nói, là lần trước quay lại ăn cơm với bà ấy, tôi không phải gọi điện hỏi cậu xin tiền à,” Tôn Vấn Cừ chậm rãi xoay người, “Tôi chính là muốn để bà ấy kể.”

“Ấu trĩ,” Phương Trì liếc nhìn hắn, “Em bảo em không biết chỗ anh có bao nhiêu tiền, ba anh còn không tin, cuối cùng có tin không cũng không biết.”

“Mặc kệ đi, tôi tin là được rồi.” Tôn Vấn Cừ nhích lại gần người cậu, ngáp một cái.

“Đang giữa trưa, không có chỗ nào cho anh nằm, làm anh mệt chết rồi đúng không.” Phương Trì liếc mắt nhìn hắn..

“Nếu mà bảo vệ không để ý, tôi cứ thế nằm đây luôn,” Tôn Vấn Cừ cười, “Tôi nói rồi, cậu đừng để ý tới thái độ người khác, để ý tâm trạng tôi là được rồi.”

“Ai,” Phương Trì trầm mặc một lúc, rồi dùng cánh tay đụng lên người Tôn Vấn Cừ, “Em nói với anh, anh không thể cứ như vậy được, với người nhà….nếu vẫn hòa giải được thì cứ hòa giải đi.”

Tôn Vấn Cừ nghiêng đầu đi nhìn cậu, qua nửa buổi mới vỗ vỗ lên đùi cậu: “Ừ.”

“Tối nay em đến ở chỗ anh,” Phương Trì nói, “Chiều mai em phải về trường học, tuần sau có lớp.”

“Để tôi đưa cậu về trường?” Tôn Vấn Cừ nói.

“Đừng đưa, ngày mai anh còn phải ở đây đúng không, với cả em thấy hôm nay ký đến mấy đơn rồi, chú Lượng Tử thể nào cũng cùng anh bận rối tinh rối mù,” Phương Trì nhìn qua bốn phía, không có ai, cậu kéo tay Tôn Vấn Cừ qua, nắm một cái, “Năm nay Tết sớm, cũng chỉ còn hai tháng nữa là nghỉ rồi, đến lúc đó anh tới đón em về là được.”

“Được.” Tôn Vấn Cừ nói.

Triển lãm đối với Tôn Vấn Cừ mà nói, có lẽ là chán cực kỳ, Phương Trì thấy hắn vẫn luôn lười biếng trốn ở sau sân khấu, nếu không thì là ra ngoài đi loanh quanh.

Phương Trì thì ngược lại, còn cảm thấy rất tốt, dù sao thì cậu chỉ cần có thể ở cạnh Tôn Vấn Cừ là đã tốt lắm rồi, là đang ngồi ngây người hay là đi dạo khắp nơi cũng chẳng có gì khác nhau.

Hôm nay là ngày đầu tiên, đông người, thời gian cũng dài, Phương Trì còn cùng Tôn Vấn Cừ nhìn bên trong phòng triển lãm một lúc, nghe Tôn Vấn Cừ kể cho cậu xem cái này tốt thế nào, cái kia kém chỗ nào, cũng rất thú vị.

Hơn nữa, cậu còn phát hiện ra, người quen biết Tôn Vấn Cừ cũng rất nhiều.

Phương Trì có thể cảm giác được, Tôn Vấn Cừ không quá thoải mái với chuyện bị người khác nhận ra, lúc chào hỏi người ta, nếu đối phương là bậc cha chú, hắn sẽ rất lễ phép mỉm cười, mà người tuổi tác không chênh lệch lắm, hắn sẽ hơi lười biếng.

Có lẽ là bởi vì trong mắt những người này, đây chính là con trai Tôn Chính Chí, người con trai có năng khiếu làm đồ gốm nhưng vẫn chưa làm ra được thứ gì.

“Đi ra ngoài một lúc đi,” Phương Trì nói “Em thấy bên ngoài quảng trường có triển lãm bán hàng đặc sản địa phương.”

“Được, cậu muốn mua à?” Tôn Vấn Cừ nở nụ cười, lúc đang đi ra bên ngoài, điện thoại di động vang lên, hắn lấy ra nhìn, “Lượng Tử.”

“Ai,” Phương Trì thở dài, “Bảo anh về triển lãm à?”

“Không biết,” Tôn Vấn Cừ nghe điện thoại, “Chuyện gì thế?”

“Chốc nữa phải ăn cơm với ông chủ Lưu kia,” Bên kia vang lên giọng của Hồ Viện Viện, “Cậu không đi đúng không?”

“Đương nhiên là không đi, chuyện này còn phải hỏi à.” Tôn Vấn Cừ nở nụ cười.

“Chị đã bảo không phải hỏi rồi, cứ thế bảo hai người đi luôn là được, Lượng Tử còn bảo chị hỏi một câu, bảo là ngộ nhỡ cậu uống nhầm thuốc đau bụng thần kinh muốn đi thì sao,” Hồ Viện Viện nói, “Vậy thôi hai người tự chơi đi, nhưng mà tối nay vẫn phải quấy rầy hai đứa, bọn họ bận ký hợp đồng, Lượng Tử muốn bàn với cậu mấy chi tiết nhỏ.”

“Ừ, biết rồi,” Tôn Vấn Cừ nói mấy câu rồi dập điện thoại.

“Sao thế?” Phương Trì nhìn hắn

“Buổi tối bọn họ tiếp khách,” Tôn Vấn Cừ nói, “Hai chúng ta đi được rồi.”

“Không cần anh đi à?” Phương Trì hỏi.

“Không cần, chuyện như vậy là sở trường của bọn họ,” Tôn Vấn Cừ cười, chậm rãi xoay người, “Đi.”

“Đi đâu?” Phương Trì nhảy nhảy theo hắn.

“Cậu muốn đi đâu?” Tôn Vấn Cừ quay đầu lại hỏi.

80. Chương 80

“Cậu về một chuyến này, mục đích chủ yếu là lên giường đúng không?” Tôn Vấn Cừ nhìn cậu, không nhịn được cười.

“Cũng không phải thế, đây là buột miệng thốt ra thôi,” Phương Trì hơi lúng túng, “Em trở về chủ yếu là để gặp anh, rồi xem tác phẩm của anh tham gia triển lãm rầm rộ thế nào, nhưng anh cũng biết đấy, em nhìn anh thời gian dài sẽ gì kia….nghĩ khá là nhiều thứ.”

“Cậu nghĩ không nhiều chút nào, cậu chỉ nghĩ một chữ thôi,” Tôn Vấn Cừ chép miệng, “Làm.”

Phương Trì cười ha ha: “Con còn nhỏ, đang phát dục, cần chất dinh dưỡng mà.”

“Làm nhiều ảnh hưởng đến phát dục, biết không?” Tôn Vấn Cừ đi ra ngoài.

“Thế này mà còn gọi là nhiều? Em đã bao lâu rồi chưa…” Giọng Phương Trì tăng cao, nói được nửa câu lại

hạ thấp giọng đi, “Em đã nín bao lâu rồi.”

“Ôi, khổ chết cậu rồi đúng không,” Tôn Vấn Cừ cười nói, đi được hai bước lại dừng, “Hoa không cầm đi rồi.”

“Muốn lấy à?” Phương Trì hơi do dự, “Em thấy để ở đó cũng đẹp, anh không thấy nhìn có vẻ trông cũng như thể cùng một bộ à? Bảo bọn họ đừng vứt đi là được.”

Tôn Vấn Cừ suy nghĩ, “Vẫn phải mang về, dù gì cũng là con trai tôi ôm cả đường tới đây mà, ngày mai bảo Mã Lượng đi mua một chậu khác bỏ vào là được.”

Hai người bọn họ lại quay về vị trí triển lãm, lấy hoa đi.

“Bảo người đi mua một chậu giống thế này ngày mai để ở đây,” Tôn Vấn Cừ dặn dò Mã Lượng, “Cứ hồng nhạt đi, nhìn có hiệu quả lắm.”

“Đây là, hoa gì?” Mã Lượng hỏi.

“Phong tín tử.” Tôn Vấn Cừ nói.

“Được,” Mã Lượng gật đầu, nói với người của phòng làm việc ở phía sau, “Cậu, cậu, cậu…”

“Sáng mai em đi mua.” Người kia chưa chờ gã nói xong liền lập tức gật đầu.

“Muốn về gặp ông bà nội không?” Lúc đi ra khỏi phòng triển lãm, Tôn Vấn Cừ hỏi một câu.

“…Không được,” Phương Trì khẽ thở dài, “Ngày mai em đi rồi, không có thời gian trở về, đến Tết rồi về với ông bà đi.”

“Vậy đi ăn gì trước không?” Tôn Vấn Cừ lấy điện thoại ra nhìn giờ, đã qua giờ cơm trưa rồi, “Tôi hơi đói, từ giữa trưa đến giờ mới ăn một bát oden.”

“Ăn, ăn gì đi,” Phương Trì sờ bụng, “Em cũng đói bụng, tối qua em chẳng ăn được gì cả.”

“Đi ăn cơm không làm lỡ chuyện quan trọng của cậu đấy chứ?” Tôn Vấn Cừ cười hỏi.

“Ai!” Phương Trì ngây người một lúc mới phản ứng được, “Có thể đừng chọc em được không!”

Về tới bên này, ăn cơm sẽ không làm người ta phiền lòng như ở trường học nữa, chỗ nào cũng quen thuộc,

tìm chỗ ăn cơm rất dễ dàng.

Tôn Vấn Cừ giờ không có nhiều tiền, cho nên yêu cầu đối với thức ăn cũng đã bị ép xuống thấp rất nhiều, Phương Trì kéo hắn đi ăn cơm vịt quay 30 tệ, hắn cũng không có ý kiến gì.

"Còn có canh củ cải nữa," Tôn Vấn Cừ vừa ăn vừa nói, "Không tệ."

"Canh củ cải là miễn phí, anh muốn uống nữa em lại đi múc cho anh." Phương Trì nói.

"Không cần, một bát là đủ rồi," Tôn Vấn Cừ nói xong, ngẫm lại liền nở nụ cười, "Nghe sao lại kỳ quái thế không biết."

Phương Trì suy nghĩ một lúc rồi cũng cười: "Đúng, nghe như thể người nghèo tới mức không được ăn cơm."

"Nói thật, tôi cũng thực sự chưa bao giờ ăn như vậy." Tôn Vấn Cừ cười nói.

"Ừ, anh gọi đồ ăn ngoài thôi, canh cũng phải gọi riêng," Phương Trì tặc lưỡi, "Anh nói xem, thời gian dài, anh có khi nào lại không chịu được không? Sẽ không cảm thấy em đáng ghét lắm chứ?"

"Sẽ không," Tôn Vấn Cừ khẳng định, "Chờ tôi lấy được tiền ở chỗ Lượng Tử rồi, cậu chắc sẽ không cắt xén khẩu phần lương thực của tôi thế này nữa."

"Đúng," Phương Trì cười, nhấp một ngụm canh, "Có thể lấy được bao nhiêu?"

"Đến lúc đó tiền vào thẻ tự cậu xem đi, nhưng chỉ riêng mỗi bộ này thì cũng chẳng bao nhiêu," Tôn Vấn Cừ nói, "Muốn nhiều thì phải chung vốn làm ăn với nó."

"Anh quyết định chưa?" Phương Trì hỏi, "Mỗi chuyện có cùng chú chung vốn làm ăn này thôi anh cũng đã nghĩ ngợi một năm rồi, cho nên hôm nay em mới nói với ba anh là anh nhất định sẽ làm nên chuyện, không hề kích động chút nào."

"Ừ, tôi không kích động, tôi là lười động đậy," Tôn Vấn Cừ cười, liếc mắt nhìn cậu, "Hai hôm nay tôi cẩn thận bàn bạc với nó rồi, Mã Lượng định mở thêm chi nhánh…"

"Được," Phương Trì lập tức ngồi thẳng dậy, "Sang bên trường bọn em mở một cái, vậy là anh có thể qua đó."

"Vậy hằng ngày tôi làm gốm hay là làm với cậu?" Tôn Vấn Cừ hơi híp mắt lại.

“Làm cả hai cũng không ảnh hưởng mà.” Phương Trì xoa mũi.

Ăn xong cơm vịt quay, hai người bọn họ đi lòng vòng trên phố mấy vòng, sau đó trở về chỗ Tôn Vấn Cừ.

Phương Trì đã rất quen thuộc phòng làm việc của Mã Lượng, nghỉ hè trước đó hầu hết thời gian cậu đều ở phòng làm việc cùng Tôn Vấn Cừ, còn đưa đón mỗi ngày.

Mà phòng thuê mới của Tôn Vấn Cừ, cậu mới là lần đầu đến.

Cậu chỉ biết là căn phòng này ở gần phòng làm việc, bởi vì Tôn Vấn Cừ lười đi, nhưng cậu không ngờ tới có thể gần đến mức này.

“Nếu em không hoa mắt thì,” Phương Trì đứng bên cửa sổ, chỉ vào tòa nhà cách cửa sổ chưa tới mười mét, “Đó là phòng làm việc của Chú Lượng Tử đúng không?”

“Không sai,” Tôn Vấn Cừ nở nụ cười, đặt lọ phong tín tử kia lên kệ tivi, “Tinh mắt thật.”

“Chẳng trách Hoàng tổng lại bỏ chạy theo Hồ Viện Viện…” Phương Trì nói.

“Hoàng tổng tuy đã là thái giám rồi, nhưng dù sao thì tính hướng vẫn là kiểu phổ biến, nhìn Hồ Viện Viện chắc chắn là vừa mắt hơn nhìn hai chúng ta,” Tôn Vấn Cừ nói, “Với lại Hồ Viện Viện còn mua bạc hà mèo cho nó nữa.”

“Cái con không tiền đồ,” Phương Trì tặc lưỡi, bệ cửa sổ đối diện cũng thật sự đặt một hàng chậu hoa, đều là bạc hà mèo.

“Tôi đi tắm đây,” Tôn Vấn Cừ đi vào nhà tắm, ném điều khiển tivi cho cậu, “Cậu đợi một lúc đi.”

“Ừ.” Phương Trì bật tivi lên.

Giờ trên tivi cũng chẳng có gì để xem, tác dụng của bật tivi cũng chỉ là để biểu hiện ở đây có một cái tivi, đầy đủ hơn căn phòng cậu thuê trước đây.

Phương Trì cũng không xem tivi, mà đi loanh quanh trong phòng.

Chỗ này của Tôn Vấn Cừ không thể nào sánh được với căn nhà trong khu nhà cao cấp trang trí đến mười phân vẹn mười kia được, Mã Lượng là người biết đong đếm, phòng thuê cho hắn chính là đủ sống là được.

Một căn phòng, có phòng bếp nhà vệ sinh, trong phòng ngủ ngoài tủ quần áo với giường ra, thì chính là giá

sách mặt tường nghiêm chỉnh, giá sách này vừa nhìn đã biết là mua sau đó, bên trên đều là sách của Tôn Vấn Cừ.

Có thể nhìn ra được, những thứ không phải đồ nội thất đi kèm với phòng cho thuê, ngoài giá sách này ra, còn có cái ghế sofa ngoài phòng khách.

Ghế sofa chuyên dụng cho Thủy Cừ ở trạng thái rắn, ghế sofa mềm nhũn to tướng chui vào rồi là không dậy nổi.

Phương Trì cuộn mình trên ghế sofa, ngay lập tức liền ngửi thấy hơi thở quen thuộc trên người Tôn Vấn Cừ, mùi sữa dừa bao vây lấy người cậu, cậu nhắm mắt lại, người bị ghế sofa bao lấy, người cũng sắp bị bọc lại, cảm giác này thật sự là…

Cậu nhảy xuống từ trên ghế sofa, đi tới gõ cửa phòng tắm: "Em muốn vào."

"Làm gì?" Tôn Vấn Cừ mở cửa phòng tắm ra.

"Tắm uyên uyên đi," Phương Trì cởi áo ngoài ra, vừa cởi quần vừa chen vào nhà tắm, "Tiện thể chốc nữa em muốn thử trên cái ghế sofa kia xem."

"Cậu một buổi chiều này muốn mấy lần?" Tôn Vấn Cừ đứng dưới vòi hoa sen, quay đầu về phía nước, "Tôi cảm giác cậu còn muốn thử cả trong phòng tắm một lần."

"Cũng chỉ anh hiểu em." Phương Trì cười vui vẻ, đứng phía sau ôm lấy hắn, hòa với nước nhẹ nhàng cắn lên gáy hắn.

"Cậu nói xem, nếu như ném cậu vào núi ba năm như tôi," Tôn Vấn Cừ nghiêng mặt sang một bên nói, "Cậu sẽ thành thế nào?"

"Mang theo anh cùng đi," Phương Trì lại gần hôn lên mặt hắn, "Ba mươi năm cũng không thành vấn đề."

"Cậu nghĩ hay nhỉ, chỉ một mình cậu thôi." Tôn Vấn Cừ ngửa mặt về phía nước.

"Thế thì căn bản không ai có thể vứt em vào trong núi cả," Phương Trì tặc lưỡi, "Đừng nói là có làm hay không, chỉ cần một tháng không được nhìn anh thôi, em đã có thể cứ thế điên luôn."

Lúc Hồ Viện Viện đứng ở cửa sổ phòng làm việc bên kia gọi sang bên này, Phương Trì đang nằm úp sấp trên người Tôn Vấn Cừ nhắm mắt dưỡng thần, Tôn Vấn Cừ hình như đã ngủ, cả người sắp bị cậu đè chìm vào trong ghế sofa.

“Phương Trì! Cháu trai lớn!” Giọng Hồ Viện Viện gọi không hề to, mà vẫn làm Phương Trì giật mình.

“Ôi, nhỏ giọng thôi!” Cậu liền sốt ruột cẩn thận từng chút một xuống ghế sofa, chân trần chạy tới bên cửa sổ kéo rèm cửa sổ, dựng thẳng ngón tay trỏ thở dài một tiếng.

“Trời mẹ, mấy giờ mà hai người đã ngủ rồi?” Hồ Viện Viện ôm Hoàng tổng đứng đó, nhìn thấy cậu cởi trần liền ngây người.

Phương Trì cũng sững sờ, giờ cậu mới phát hiện ra, trời xung quanh đã tối như mực, cậu nhìn chằm chằm vào Hồ Viện Viện: “Mấy giờ rồi?”

“Hơn mười giờ,” Hồ Viện Viện nói, “Thím với chú cháu vừa về xong.”

“Bọn họ về rồi à?” Ghế sofa phía sau vang lên giọng Tôn Vấn Cừ mang theo giọng mũi.

“Ừ,” Phương Trì quay đầu lại, “Đánh thức anh rồi à?”

“Cậu mới hơi động đậy tôi đã tỉnh rồi,” Tôn Vấn Cừ ngáp ngắn ngáp dài đi tới bên cửa sổ, gọi về phía bên kia, “Có đồ ăn không?”

“Hai người chưa ăn cơm à? Hay là lại đói?” Hồ Viện Viện hỏi.

“Chưa ăn.” Tôn Vấn Cừ trả lời.

“Vậy sang đây đi, chị luộc ít sủi cảo cho?” Hồ Viện Viện nói.

“Không phải tự gói không ăn.” Tôn Vấn Cừ lại ngáp một cái.

“Ai, mới gói tối hôm qua, phiền chết tôi rồi,” Hồ Viện Viện lườm bọn họ, quay người rời khỏi cửa sổ, “Đại thiếu gia này, thật sự nên trói ra ngoài bán, đổi lấy một bữa sủi cảo…”

“Anh phải sang nói chuyện với chú Lượng Tử à?” Phương Trì vừa mặc quần áo vừa hỏi.

“Ừ,” Tôn Vấn Cừ mặc quần áo, mặc được một nửa lại nằm dài ra ghế sofa, nhắm mắt lại, “Nó muốn ký hợp đồng, thứ này định sản xuất số lượng lớn, phải quyết định nhiều chi tiết nhỏ lắm, hai người bọn tôi phải bàn bạc.”

“Chú đi ra ngoài uống rượu về rồi còn bàn được à?” Phương Trì hơi lo lắng, hơn mười giờ mới về.

“Hai người bọn họ là thánh rượu,” Tôn Vấn Cừ cười, “Hồ Viện Viện chắc chắn cũng uống rượu, cậu trông cô ấy như vậy có giống uống rượu rồi không? Mã Lượng càng không cần phải nói, dù sao nó nói lắp rồi đều không thích nói chuyện, chỉ cắm đầu uống.”

Phương Trì nằm úp sấp trên người hắn, nhẹ nhàng xoa lên eo hắn: “Hai chúng ta hôm nào đấy cũng thi uống một lần đi?”

“Tết năm nay lúc cậu về đi,” Tôn Vấn Cừ ngoắc miệng, “Thua thì ở dưới.”

“…Được đó.” Phương Trì nhìn hắn.

“Vậy con xong đời rồi, ba sẽ yêu thương con.” Tôn Vấn Cừ nhắm hai mắt lại cười vui vẻ.

“Thật hay giả đấy, anh uống được lắm à?” Phương Trì hơi nghi ngờ hắn.

“Đẩy ngã cậu cũng không thành vấn đề, Tết năm ngoái, là ai trêu cho tôi lửa bốc lên được nửa rồi thì ngủ mất,” Tôn Vấn Cừ cười liên tục, “Hôm sau cũng chẳng biết là quên thật hay là giả ngu.”

“Mẹ nó….” Phương Trì lập tức hơi ngượng ngùng, dừng một lúc mới không phục rồi nói, “Em uống nhiều hơn anh mà.”

“Vậy à?” Tôn Vấn Cừ vẫn cười vui vẻ, “Vậy thì thử xem đi, yên tâm, ba sẽ không làm con đau đâu.”

“Nói gì thế,” Phương Trì bị hắn nói cho buồn cười, cười vài tiếng rồi tiến đến bên tai hắn nhỏ giọng nói, “Hôm nay em không làm anh đau chứ? Em cảm giác hôm nay em có hơi không kiềm chế được…”

“Vẫn được.” Tôn Vấn Cừ nói, nghiêng đầu đi hôn lên miệng cậu.

“Là sướng quá nên không chú ý tới có đau không đúng không?” Phương Trì gằn giọng hỏi.

“Đúng, sướng đến sắp khóc luôn,” Tôn Vấn Cừ gảy một cái trên chóp mũi cậu, “Dậy đi, qua ăn sủi cảo.”

“Chốc nữa bàn bạc em ngồi ở bên cạnh nghe được không?” Phương Trì đứng lên.

“Được.” Tôn Vấn Cừ cười.

Lúc đi vào phòng làm việc, Phương Trì liền ngửi thấy mùi rượu, hai người Mã Lượng hẳn là uống không ít, mà nhìn trạng thái của Mã Lượng, còn thật sự không giống người đã uống bao nhiêu.

Hồ Viện Viện còn rất nhanh nhẹn nấu được một nồi sủi cảo.

"Đây là sủi cảo hôm qua hai người gói, một cái có thể no chết dân đói đúng không?" Tôn Vấn Cừ ngồi xuống hỏi một câu, một cái sủi cảo mà nhồi hai lạng thịt.

"Không sai," Hồ Viện Viện nói, "Nếu cậu chê nhiều thịt thì chỗ đó còn có nhân, chị nấu riêng cho cậu mấy cái?"

"Thôi đừng phiền nữa, cái này đi," Tôn Vấn Cừ cười, "Hai người uống với ông chủ Lưu thế nào?"

"Mày ăn trước đi." Mã Lượng nói.

"Xem ra là có hi vọng." Tôn Vấn Cừ cúi đầu ăn sủi cảo.

Phương Trì cảm thấy mình đói bụng thật sự, cũng không biết là vì bữa cơm vịt quay trưa nay không đủ no, hay là cách quá lâu, thêm vào lao động chân tay lao lực một trận, giờ nhìn một bàn sủi cảo, có cảm giác thêm mười đĩa cũng không đủ.

Tôn Vấn Cừ ngược lại là không ăn bao nhiêu, Phương Trì đếm của hắn, chắc cũng ăn khoảng mười cái.

Hoàng tổng ngồi trên bàn ăn, đoan chính mà ngồi trước cái đĩa của nó, đuôi vòng tới trước người dựng thẳng chóp đuôi, lại chuyên chú mà nhìn chằm chằm sủi cảo.

"Muốn ăn không?" Phương Trì gắp một cái sủi cảo lên quơ quơ trước mặt nó, "Quỳ xuống xin tao, mày cái tên phản đồ."

Hoàng tổng hé mắt, hơi động cũng không động.

"Xin tao tao cũng không cho mày ăn." Phương Trì bỏ sủi cảo vào trong miệng.

Hoàng tổng meo một tiếng, nhấc một chân lên dẫm lên mép đĩa.

"Làm sao, mày còn định động móng cướp đồ ăn à?" Phương Trì nhìn nó chằm chằm.

"Tương Tương đừng để ý tới cậu ta," Hồ Viện Viện đi tới, đưa tay xuống bụng Hoàng tổng ôm nó đi, "Mình không thèm ăn sủi cảo của cậu ta, mình tự ăn sủi cảo mèo của mình.""

"Thím gọi nó là cái gì?" Phương Trì ngây người.

“Tương Tương,” Hồ Viện Viên nói, “Trông giống tương hồng bì* mà.”

“Giống à?” Phương Trì cười.

“Dù sao cũng không giống, giống tổng giám đốc.” Mã Lượng ở bên cạnh nói.

“Bị chặt ciu xong là từ chức,” Tôn Vấn Cừ cười nói, “Sủi cảo mèo là sủi cảo gì?”

“Chính là sủi cảo, gia vị gì, gì cũng không có, không có thịt,” Mã Lượng nói, “Bảo là sợ rụng, lông.”

“Mèo đất nhỏ còn phải nghiên cứu nhiều như thế,” Phương Trì vừa ăn vừa nói, “Lúc ở chỗ cháu còn ăn cả cơm thừa, còn gặm cả xương nữa, như chó luôn.”

“Ăn xong rồi,” Tôn Vấn Cừ đặt đũa xuống, vỗ lên vai Phương Trì, “Cậu từ từ ăn đi, tôi lên tầng trò chuyện với chú Lượng Tử trước.”

“Em ăn xong rồi ăn xong rồi.” Phương Trì vội vàng nhét cái sủi cảo cuối cùng vào trong miệng, cùng đứng lên.

“Cậu rửa bát.” Tôn Vấn Cừ nói.

“À.” Phương Trì gật đầu, nhanh chóng thu dọn đũa bát trên bàn.

“Ôi, không cần cháu rửa,” Hồ Viện Viện trong phòng bếp nói vọng ra, “Cháu để đấy đi, có mấy cái bát này để thím rửa cũng được, cứ đuổi theo sau ba cháu phe phẩy đuôi đi.”

Phương Trì tươi cười hớn hở theo sau Tôn Vấn Cừ lên tầng,

Phòng họp nhỏ này của Mã Lượng trang trí rất thoải mái, có ghế sofa rất rộng, cùng với một cái bàn lớn tới mức nằm sấp lên là không nhìn thấy mép bàn đâu.

Phương Trì chỉ thích bàn như vậy, bàn này của Mã Lượng là đặt làm, có lúc bàn luận chuyện hàng mẫu, phải có bàn lớn mới dễ dùng.

Hiện giờ trên cái bàn này đang đặt bộ “Trưởng thành” kia, bên cạnh còn đặt bình thủy tinh, bên trong cắm một bó hoa lụa giả.

“Cái quái gì đây?” Tôn Vấn Cừ kéo hoa ra nhìn.

“Thay, thay cho phong tín, tử,” Mã Lượng nghiêm túc giải thích, “Màu hồng nhạt.”

Tôn Vấn Cừ vui vẻ: “Mày nhìn rồi không thấy chẳng liên quan à?”

“Nói nghiêm túc ra thì, tao còn cảm thấy, thấy bỏ cái hoa phong, phong, phong,… đệt,” Mã Lượng chỉ bình thủy tinh, “Thêm vào rất, rất tốt.”

“Thêm một bình phong tín tử?” Tôn Vấn Cừ ngồi vào trên ghế sofa, chống tay lên thái dương nhìn đồ vật trên bàn,

“Mày thấy, thấy thế nào?” Mã Lượng nói, “Lão Lưu hôm nay hỏi, hỏi tao đó, hỏi hoa này, là một bộ à.”

Tôn Vấn Cừ chống cùi chỏ lên mép bàn, nhìn chằm chằm lọ và hoa rất lâu không lên tiếng, dường như là đang suy nghĩ.

Phương Trì ngồi một bên, chẳng bao lâu đã lập tức cảm thấy buồn ngủ, cậu hơi bội phục hai mắt vẫn sáng của Tôn Vấn Cừ, ngắm nhìn gò má Tôn Vấn Cừ một lúc, cậu ra nằm phía sau Tôn Vấn Cừ.

Lúc Tôn Vấn Cừ lùi ra sau liền vừa khéo dựa vào bụng cậu, cậu cảm thấy rất chân thật, nhắm hai mắt lại, Mã Lượng có lẽ là đã quen rồi, tính tình này của hắn Mã Lượng xem cũng không xem nhiều.

“Thêm hoa thật không tốt,” Tôn Vấn Cừ nói, “Làm thêm một cái lọ khiến hoa chính mình cắm không có ý nghĩa nữa, một bộ này toàn là lọ…. thật ra cảm thấy tốt, là bởi vì sắc thái của hoa làm cho thị giác người ta có cảm giác dịu đi một chút.”

“Ừ.” Mã Lượng gật đầu.

“Thứ này nếu như chỉ làm vì chính điều tao muốn biểu đạt, tao nhất định sẽ thay đổi,” Tôn Vấn Cừ nói, “Tao muốn chính là cảm giác này, rối rắm, va chạm, sạch sẽ, đơn thuần, cũng có chút mạnh mẽ…. Mà nếu như làm để bán, tao có thể để cho nó nhu hòa thêm một chút, không thêm hoa, có thể thêm yếu tố gì đó khác.”

Phương Trì nhắm mắt lại nghe Tôn Vấn Cừ nói, Tôn Vấn Cừ lúc nói chuyện đàng hoàng rất có mị lực, giọng nói, nhịp điệu, đều sẽ có sự thay đổi, cậu thích chuyên gia làm màu nhiều mặt Tôn Cừ Cừ vô cùng.

Lúc Tôn Vấn Cừ nói chuyện mang theo chấn động, khe khẽ truyền lên bụng cậu, khiến người ta chân thật, cũng thỏa mãn.

Ngày hôm qua còn ngồi trên lớp, hôm nay đã nằm cùng chỗ với Tôn Vấn Cừ, cậu thật sự cảm thấy mãn nguyện, cho dù ngày mai cậu phải về trường học đi nữa, cũng không thể ảnh hưởng được tới tâm trạng cậu bây giờ.

Tôn Vấn Cừ và Mã Lượng bàn bạc chuyện bộ lọ này rất lâu, sau đó liền dần dà nói sang chuyện sau này.

Phương Trì nhắm mắt lại, nửa tỉnh nửa ngủ nghe, Tôn Vấn Cừ lúc nói chuyện chính hắn có hứng thú lại có thể tỉnh táo như vậy, trước đó còn kêu buồn ngủ, hiện giờ,… Phương Trì đoán giờ cũng đã là nửa đêm.

Tôn Vấn Cừ lần này có lẽ dự định làm ăn chung với Mã Lượng, hai người bàn bạc rất chi tiết, ý của Mã Lượng là có hai lựa chọn, chi nhánh để cho Tôn Vấn Cừ quản lý, hoặc là ở trụ sở chính chịu trách nhiệm phương hướng thiết kế tổng thể của phòng làm việc.

Về chi nhánh, Mã Lượng còn thật sự định mở ở bên trường học Phương Trì, một là vì khoảng cách gần, hai là quy mô và phong cách hai thành phố cũng tựa tựa nhau.

Phương Trì mở mắt ra.

“Để tao nghĩ xem.” Tôn Vấn Cừ nói, tay đặt lên đùi Phương Trì nhẹ nhàng xoa.

“Ở trụ sở chính đi.” Phương Trì nói một câu

“Sao?” Tôn Vấn Cừ cúi đầu nhìn cậu, “Cái gì?”

“Em cảm thấy anh làm thiết kế thì thích hợp hơn.” Phương Trì cười.

“Vậy à?” Tôn Vấn Cừ cong khóe miệng.

“Không muốn nó đến, đến chỗ cậu à?” Mã Lượng nhấp ngụm trà hỏi một câu.

“Muốn chứ,” Phương Trì ngồi dậy, chậm rãi xoay người, “Nhưng vẫn phải xem tình hình thực tế mà.”

Phương Trì cảm thấy bản thân không thể nói là đã hiểu thêm Tôn Vấn Cừ, nhưng chuyện này, cậu có thể đoán được, giữa quản lý một phòng làm việc cùng với làm thiết kế, Tôn Vấn Cừ nhất định sẽ có khuynh hướng của cái sau.

Tôn Vấn Cừ muốn, chính là có thể tự do tự tại biểu đạt cảm giác mình nghĩ.

Tán gẫu với Mã Lượng xong, trở về nhà Tôn Vấn Cừ, đã hơn hai giờ.

“Buồn ngủ chết rồi đúng không?” Phương Trì hỏi.

"Vừa nãy không buồn ngủ, giờ thì buồn ngủ tới mức có thể đứng ngủ luôn," Tôn Vấn Cừ khoát cánh tay lên vai cậu, gảy lên cằm cậu một cái, "Cậu thật sự muốn tôi ở lại bên này làm à?"

"Em ước gì ngày mai phòng làm việc đã làm xong luôn, sau đó hai chúng ta cùng nhau qua đó," Phương Trì dựa vào chân tường, tay bám lên eo Tôn Vấn Cừ, "Nhưng việc này phải nghe theo lý trí, không thể nghe theo nửa người dưới được… Em chỉ nghĩ, anh muốn chính là để người khác nhìn thấy thứ anh làm ra, cho dù là để ba anh thấy, hay là người khác."

Tôn Vấn Cừ nhìn cậu, không nói gì.

"Với lại, em cảm thấy anh lười đến thế, làm việc còn phải xem tâm trạng, anh xem hai người Mã Lượng làm phòng làm việc này đã mệt bao nhiêu, việc vặt vãnh cũng nhiều," Phương Trì hôn lên chóp mũi hắn, "Cảm giác anh làm chưa được hai lễ bái đã quẳng gánh."

"Coi thường tôi." Tôn Vấn Cừ nở nụ cười.

"Không phải coi thường anh," Phương Trì ôm chặt hắn, "Anh là người như vậy, thật ra em vô cùng yêu thích bộ dạng anh hoặc là lười thành con rắn, hoặc là như lên dây cót."

"Tôi thì, rất thích bộ dạng cậu…" Tôn Vấn Cừ nói, "Vừa đến lúc mấu chốt liền cực kỳ đáng tin."

"Anh bây giờ còn cảm thấy có bạn trai nhỏ không tốt nữa không?" Phương Trì hơi đắc ý hít vào một hơi.

"Cậu không phải bạn trai nhỏ," Tôn Vấn Cừ cười nói, "Cậu là bạn trai tôi."

**tương hồng bì: làm từ quả hồng bì núi.*

81. Chương 81

Ngày hôm sau, triển lãm càng đông người hơn, bởi vì có tin tức tối qua làm chuyên đề, người đến xem đông hơn so với ngày đầu tiên rất nhiều.

Phương Trì vốn còn định kéo Tôn Vấn Cừ ngủ thêm một lúc, mà Tôn Vấn Cừ đã tỉnh từ lâu, cậu cùng dậy, vừa rửa mặt vừa xem tivi chiếu lại.

"Ồ," cậu nhìn chằm chằm hình ảnh Tôn Vấn Cừ lúc được phỏng viên phỏng vấn, "Em phát hiện anh ăn ảnh

thật đấy."

"Vậy à," Tôn Vấn Cừ không có hứng thú lớn với chuyện đó, từ nhỏ hắn nhìn thấy phóng viên phỏng vấn ba đã chẳng có cảm giác gì, "Đẹp trai lắm đúng không."

"Nhìn cái đã thấy là một nghệ thuật gia siêu phàm thoát tục," Phương Trì ngậm bàn chải đánh răng, "Quá đẹp trai."

"Sáng nay cậu vẫn phải cùng tôi đến triển lãm," Tôn Vấn Cừ vừa mặc quần áo vừa nói, "Ăn cơm trưa xong tôi đưa cậu đến ga tàu."

"Nếu anh mà bận thì đưa em tới cổng trung tâm triển lãm là được rồi, em tự gọi xe qua cho đỡ phiền." Phương Trì nói.

"Săn sóc vậy," Tôn Vấn Cừ cười, "Chẳng giống rau hẹ gì cả."

"Kiểu gì cũng phải mọc ra hoa hẹ mà," Phương Trì nói, "Với lại em còn định đi sang bên trường học mua ít hạt dẻ rang nữa, Trình Mạc muốn dùng cái này để hạ gục Tiếu Nhất Minh."

"…Sáng tạo đặc biệt thật." Tôn Vấn Cừ nói.

Tự mình gọi xe đến ga tàu. Lúc Phương Trì nói ra câu này, vẫn chưa cảm thấy mình sẽ không làm được, đợi tới giữa trưa nhìn chằm chằm Tôn Vấn Cừ, lại nhìn chằm chằm cả một bữa cơm xong, cậu đột nhiên lại hối hận.

Cả kiến nghị để cho Tôn Vấn Cừ ở lại nơi này không nên tới chi nhánh của ngày hôm qua, cũng cùng hối hận luôn.

Tiếc.

Đúng là sắp điên lên.

Phương Trì, mày hôm qua sao lại có thể đạo đức tốt, thấu tình đạt lý đến vậy?

Uống nhầm thuốc gì rồi?

Cuối cùng, cậu vòng tới phía sau sân khấu, nói với Tôn Vấn Cừ đang ngồi trên ghế nghịch điện thoại di động một câu: "Anh vẫn cứ…đưa em đến ga tàu đi."

Tôn Vấn Cừ ngẩng đầu lên, dựa vào ghế, duỗi dài chân nở nụ cười: “Không phải bảo là tự đi à?”

“Em đổi ý rồi,” Phương Trì nói, “Còn phải đi mua hạt dẻ, anh đưa em thì tiện hơn.”

“Sáng nay không phải bảo là còn phải đi mua hạt dẻ nên không cần tôi đưa à?” Tôn Vấn Cừ cong khóe miệng.

“Đưa hay không đưa nói một lời.” Phương Trì tặc lưỡi.

“Đưa.” Tôn Vấn Cừ cười đứng lên, cầm lấy áo khoác.

Ngồi ở bên trong xe con bọ, hai người đều không nói gì, Phương Trì vẫn luôn nghiêng đầu ngắm nhìn gò má Tôn Vấn Cừ, ngày hôm nay trời nắng đẹp, ánh nắng chiếu lên mặt Tôn Vấn Cừ tạo ra nửa vầng sáng màu vàng ấm áp, rất dễ nhìn.

Tôn Vấn Cừ sáng sớm tắm gội sạch sẽ, giờ vẫn thoáng ngửi được mùi hương sữa dừa nhàn nhạt trên người hắn.

Phương Trì khe khẽ thở dài, dời ánh mắt ra ngoài cửa xe, nhìn cảnh đường phố quen thuộc, đến lúc này, cảm xúc không muốn lại phải tách ra lần nữa cùng với lo lắng mới bắt đầu rõ ràng không kiềm chế được mà tràn ra từ đáy lòng.

Không dễ chịu lắm,

Hạt dẻ rang vẫn mang mùi vị cũ, ăn rất ngon, Phương Trì xách một túi hạt dẻ cùng Tôn Vấn Cừ đứng trước cổng trường học.

“Ngẫm lại thì mấy ngày tháng này trôi qua cũng nhanh thật,” Phương Trì nhìn học sinh đang lục tục đi vào bên trong trường, ”Không cẩn thận, chỗ này đã thành trường cũ rồi.

“Phải đó,” Tôn Vấn Cừ vừa ăn hạt dẻ vừa gật đầu, “Thời gian có một năm, cậu đã từ học sinh lớp tám 14 tuổi thành sinh viên năm nhất đại học rồi.”

Phương Trì nở nụ cười: “Thôi, đừng nhắc tới chuyện đấy nữa, lúc đó em chỉ muốn giúp Phương Ảnh, nếu không thì Tiểu Quả sẽ sống chẳng yên ổn gì.”

“Cũng phải cảm ơn cô ấy,” Tôn Vấn Cừ nói, “Nếu không thì cậu cũng không chạm được vào tôi.”

“Ừ,” Phương Trì nhìn hắn rất nghiêm túc, “Suýt nữa thì bỏ lỡ mất kho báu.”

“Vỗ mông ngựa,” Tôn Vấn Cừ dựng thẳng ngón tay cái, “Nhịp điệu rõ ràng, nặng nhẹ phù hợp.”

Phương Trì chậc chậc: “Sau này không vỗ nữa, tự em biết trong lòng là được.”

Từ trường cũ thân mến đến ga tàu, cả quãng đường xe không hề bị kẹt, cảm giác như thể teleport đã tới nơi.

Tôn Vấn Cừ dừng xe ở bãi đậu xe, chuẩn bị xuống xe cùng Phương Trì đi vào trong cổng ga, Phương Trì ngăn hắn lại, mở cửa xe ra đẩy hắn trở về ghế lái.

“Anh đi về luôn đi,” Cậu nhìn thấy hai bên không có ai chú ý tới nơi này, liền thò đầu vào trong xe hôn một cái lên mặt Tôn Vấn Cừ, “Tự em đi vào, cũng không có hành lý.”

“Không cần tôi đi cùng à?” Tôn Vấn Cừ nhìn cậu.

“Không cần,” Phương Trì cười, “Em sợ chốc nữa em kích động quá lại cố kéo cả anh vào luôn.”

Tôn Vấn Cừ nở nụ cười, đưa tay lên nhéo nhéo mặt cậu: “Được rồi, vậy tự cậu qua đi, đến nơi thì nói với tôi một tiếng.”

“Ừ, em đi đây.” Phương Trì gật đầu, quay người đi được hai bước lại dừng, quay đầu lại, “Đi đây.”

“Nhanh lên.” Tôn Vấn Cừ dựa vào ghế xe cười.

Phương Trì cắn răng quay người, nhanh chân đi về hướng cổng soát vé của ga.

Soát vé cũng rất nhanh, cậu chẳng mang theo hành lý gì, chỉ một cái túi, rất nhanh đã đi vào.

Lúc đi vào nơi lên tàu phải rẽ, cậu liền quay đầu lại liếc mắt nhìn, lập tức ngây người.

Tôn Vấn Cừ đang đứng bên ngoài cổng soát vé, chống tay lên lan can nhìn cậu, khóe miệng mang theo nụ cười.

“Đệt!” Phương Trì sững sờ, định quay đầu đi ra ngoài lại không còn kịp nữa rồi, đành phải lấy điện thoại ra gọi cho Tôn Vấn Cừ, “Sao anh lại đi theo! Không phải đã bảo anh đi luôn rồi à!”

“Biết là cậu sẽ quay đầu lại mà,” Tôn Vấn Cừ cười nói, “Sợ lúc cậu quay đầu, chẳng thấy ai lại thất vọng.”

“Nếu biết anh đến cùng em đã không vào trước!” Phương Trì nhìn hắn chằm chằm.

“Thế lại làm lỡ việc,” Tôn Vấn Cừ nói, “Thôi, vào đi, tôi về đây.”

“Ừ,” Phương Trì từ xa nhìn hắn, “Lái xe chậm thôi.”

Tôn Vấn Cừ cúp điện thoại, phất tay với cậu, rồi quay người đi.

Người còn chưa lên tàu, tương tư sôi trào mãnh liệt như núi lửa phun đã dường như chẳng thể ngăn lại, Phương Trì thở dài, đi mua một hộp kem, ăn hết nhẵn rồi, mới xem như là bình tĩnh lại được một chút.

Về trường học, mới vừa gửi tin nhắn cho Tôn Vấn Cừ nói là đến rồi, còn chưa đi vào tòa nhà ký túc xá, đã thấy Trình Mạc từ trong tòa nhà chạy ra.

“Cậu về rồi! Hai ta đúng là tâm linh tương thông, tôi mới vừa từ nhà vệ sinh ra đứng bên cạnh cửa sổ, đã nhìn thấy cậu,” Trình Mạc đập một cái lên bả vai cậu, cầm túi xách của cậu đi, “Mua hạt dẻ không?”

“Mua bốn túi,” Phương Trì nói, “Người ta bảo cái này để hai ngày là ăn không ngon nữa, anh định làm kiểu gì.”

“Không sao, đến nhà ăn mượn lò nướng một lúc là được, lò vi sóng cũng được,” Trình Mạc nói, “Tôi đã tìm hiểu mấy cách chế biến lại hạt dẻ rang rồi, buổi tối chuẩn bị xong thì đến tìm cậu ấy.”

“Hai hôm nay có gặp nhau không?” Phương Trì vừa lên tầng vừa hỏi.

“Không, tôi bảo tôi đến tìm cậu ấy ăn cơm, cậu ấy bảo không có thời gian,” Trình Mạc tặc lưỡi, “Buổi tối để tôi hỏi cậu ấy có thời gian ăn hạt dẻ rang không.”

“Chắc chắn là có.” Phương Trì cười.

Về trường học rồi, mọi thứ trong nháy mắt lại trở về trạng thái trước đó.

Lên lớp, đọc sách, đến câu lạc bộ huấn luyện và làm thêm, thi thoảng bị Hà Đông Bảo kéo đến đội leo núi của trường đi loanh quanh, rồi hỏi thăm tiến triển của Trình Mạc với Tiếu Nhất Minh…. Phương Trì cảm thấy năng lực thích ứng của mình vẫn rất mạnh, tuy trong lòng nhớ Tôn Vấn Cừ nhớ tới không chịu nổi, nhưng vẫn trải qua được bình thường.

Tôn Vấn Cừ ở bên kia làm ăn chung với Mã Lượng, rất nhanh đã bắt đầu, dù sao thì quan hệ hai người bọn họ cũng không có điều kiện gì cần phải bàn bạc qua lại, Mã Lượng vẫn luôn chỉ chờ Tôn Vấn Cừ gật đầu.

Phương Trì vốn cho rằng nếu tới chi nhánh sẽ rất bận, Tôn Vấn Cừ sẽ không chịu nổi, mà không ngờ rằng có ở trụ sở chính cũng chẳng thoải mái hơn là bao, lần nào gọi điện cho Tôn Vấn Cừ, hắn cũng đang bận, có lúc còn có thể bận tới mười một mười hai giờ.

"Biết vậy thì cứ để anh tới," Phương Trì thở dài, "Làm sao mà giám đốc thiết kế cũng bận vậy cơ chứ, em còn tưởng công việc này chỉ là ừ ừ, chú ý, cái này phải thế này, cái kia phải thế kia, được, đi làm đi, rồi sau đó là có thể ngồi uống trà."

Tôn Vấn Cừ ở bên kia điện thoại cười nửa buổi: "Sau này cũng không bận như vậy nữa, đây không phải là vì vừa mới bắt đầu à, việc nhiều, lại trùng hợp ký đơn hàng lớn, đến Tết gần như phải giao hàng."

"Tết cũng phải bận à?" Phương Trì hỏi.

"Chắc là thời gian nghỉ sẽ bị ít đi một chút," Tôn Vấn Cừ nói, "Thế nhưng mà nếu cậu có thời gian thì có thể qua đây cùng tôi mấy ngày, xem tôi bận."

"Được," Phương Trì cười ha ha, "Thật ra em chỉ cần nhìn thấy anh là đã thỏa mãn lắm rồi."

"Cậu không cần cứ nhấn mạnh chuyện chỉ cần nhìn thấy tôi là được như thế đâu," Tôn Vấn Cừ nhỏ giọng nói. "Cậu đã dùng vô số thực tế để chứng minh câu này sai trái đến mức nào rồi."

Phương Trì cười vui vẻ, lại hơi ngại ngùng: "Nếu anh không muốn thì em cũng có thể làm thế nào được, nhìn là được rồi."

"Thật?" Tôn Vấn Cừ nói, "Vậy được, nghỉ Tết cậu trở về cứ vậy đi, dù sao thì lúc đó tôi cũng mệt, không muốn hành hạ bản thân, cậu cứ ngồi bên cạnh nhìn tôi là được."

"…Đệt." Phương Trì ngây người.

"Đó, nhìn phản ứng này đi," Tôn Vấn Cừ nở nụ cười, "Khó chịu đúng không."

"Em cũng không tin anh không có nhu cầu," Phương Trì nhìn bốn phía không có ai, hạ thấp giọng, "Cho lão đàn ông tức chết đi, em chờ anh gào khóc cầu xin em."

Tôn Vấn Cừ ở bên đầu kia cười không dừng được.

Ngày tháng trôi qua vẫn rất nhanh, nhất là lúc tâm tình khoái trá, lại có cả hi vọng.

Chỉ là có những thời điểm đặc biệt, Phương Trì sẽ thấy phiền muộn, như là lễ giáng sinh cậu phải trải qua một mình, như là năm mới Tôn Vấn Cừ rất bận, mà mấy hôm đó cậu cũng không xin được nghỉ ở câu lạc

bộ, lại như là lễ tình nhân…

Lễ tình nhân của phòng ký túc bọn họ là tổ chức tập thể.

"Phương Trì cuối cùng cũng để cho bọn mình cân bằng được một lần," Lý Tranh mới vừa chia tay bạn gái được một tháng, giờ đang vô cùng hài lòng nhìn Phương Trì cúi đầu nhắn tin với Tôn Vấn Cừ, "Lễ tình nhân thế mà không đoàn tụ với bạn gái!"

Mấy người còn lại trong phòng ký túc xá đều gật gù, bày tỏ rất hài lòng.

"Vui chết bọn mày đi," Phương Trì không ngẩng đầu lên, "Mấy con chó FA lễ gì đi nữa cũng chỉ có thể đoàn tụ với bạn cùng phòng."

"Ai, tao đệt," Trương Quân Nghị đang cầm khăn mặt định rửa mặt, vừa nghe thấy câu này liền ném khăn đi nhào tới: "Hôm nay bố đéo thể nào bỏ qua cho mày được! Không cho mày một trận mày lại không biết chó FA bọn tao kêu thế nào."

"Ẳng ẳng!" Lý Tranh kêu một tiếng rồi cũng lao tới đánh.

Mấy đứa trong ký túc xá chen chúc thành một đoàn, đặt Phương Trì lên trên bàn, vừa chọc vừa cù lét, hành hạ nửa buổi.

Người đều đi rồi, Phương Trì nằm sấp trên bàn cười xoa cánh tay: "Ôi, sao tao lại cảm giác có đứa nào cắn tao."

"Tao cắn!" Lý Tranh nói, sau đó tiện tay cầm điện thoại di động Phương Trì ném qua một bên lên nhìn, ngây người, "Sao ảnh đại diện của bạn gái mày lại là con trai?"

"…Nam thần của cô ấy." Phương Trì giờ mới phát hiện ra điện thoại di động đang bị Lý Tranh cầm, lập tức sợ hết hồn, đây cũng không phải phòng ký túc thần kỳ của bọn Trình Mạc, sáu người thì có tới năm người ngày ngày đều lẩm bẩm con gái các thứ, cậu nhanh chóng giành lại di động từ trong tay Lý Tranh.

Lý Tranh nhìn cậu: "Thế mà mày chịu được? Bạn gái mày để ảnh nam thần của cô ấy phủ đầu thế này mà mày còn nhịn được?"

"Được." Phương Trì trả lời ngắn gọn, đương nhiên là chịu được, người trong hình này còn đã lăn lộn không biết bao lần trên ga trải giường cùng cậu…

"Mày không hiểu, chuyện này phải nhịn." Lưu Vũ ở một bên nói, "Có lúc cần mày còn phải cùng cô ấy ca ngợi nam thần, thống nhất thẩm mỹ với cô ấy nữa."

Đề tài rất nhanh đã chuyển sang làm sao để chung sống hòa bình với nam thần trong lòng bạn gái, Phương Trì thở phào nhẹ nhõm, nằm sấp trên giường mình, gửi tin nhắn cho Tôn Vấn Cừ.

- Vừa nãy điện thoại bị mấy thằng trong phòng ký túc nhìn, hỏi là sao ảnh đại diện bạn gái em lại là con trai, làm em sợ mất một lúc.

- Không thì cậu chuyển qua phòng ký túc xá của Trình Mạc ở cũng được.

- Ý kiến hay.

- Lại còn tìm được cho tôi thêm ba tình địch, nhìn tôi ghen đã luôn.

- Nhiều nhất là hai thôi, Trình Mạc giờ đắm chìm vào Tiếu Nhất Minh đến quên hết đầu óc rồi, cũng giống như em với anh ấy, anh chính là nam thần của em.

- Cậu là chó hoang của tôi.

Hàn huyên mấy câu nữa, Tôn Vấn Cừ chắc đã đi đâu đó, không nói chuyện nữa.

Phương Trì nằm sấp trên giường nhìn ảnh đại diện của hắn đến xuất thần, lúc người không có trước mặt, ngay cả một cái ảnh chân dung nho nhỏ như vậy cũng có thể ngắm tới nửa ngày.

Phương Trì chọc một cái lên ảnh đại điện của Tôn Vấn Cừ.

Sau đó liền ngây người.

Ảnh đại diện của Tôn Vấn Cừ đã được thay đổi, chuyển thành chậu phong tín tử cậu tặng.

Phương Trì nhìn chằm chằm phong tín tử rất lâu.

"Thật ra," Phương Trì quay đầu nói với Lý Tranh một câu, "Đó không phải…"

"Có đi không!" Lý Tranh quay đầu lại đập một cái lên giường cậu, "Đi muộn là bị mấy đôi đặt hết chỗ bây giờ!"

"Đi đâu?" Phương Trì sợ hết hồn.

"Ăn xiên nướng chứ gì nữa," Lý Tranh kéo tay cậu, "Nhanh nhanh, mau lên, đầu tiên ăn một bữa đã, xong

rồi cầm đuốc diễu hành trên đường."

"Thần kinh," Phương Trì nở nụ cười, nhét điện thoại về trong túi rồi nhảy xuống giường.

Lễ tình nhân qua rồi, cũng không còn ngày lễ gì kích thích người ta nữa, mọi người đều nhìn chằm chằm lịch chờ tới nghỉ Tết.

Đương nhiên, trước đó bọn họ phải sống sót qua tuần thi đã.

Phương Trì cảm thấy đây là lần đầu tiên trước lúc thi cậu không lo lắng mình sẽ thi vỡ bát cơm, có cảm giác người cha Tôn học bá sẽ rất tự hào.

Tâm tư của cậu cũng chỉ để suy nghĩ tới chuyện nghỉ xong Tôn Vấn Cừ sẽ lập tức tới đón mình, Ngưu Lang và Ngưu Lang được đoàn tụ, Romeo và Romeo đoàn tụ, Lương Sơn Bá và Lương Sơn Bá cùng nhau bay lên…

Điện thoại di động đang kêu, Phương Trì nằm trên giường trở mình, chậm rãi tìm điện thoại trong chăn.

Tiếng chuông này không phải tiếng chuông dành riêng cho Tôn Vấn Cừ, cậu không hề vội vã.

Có điều, lúc lấy được điện thoại ra nhìn thấy trên màn hình hiển thị là điện thoại của chú Lượng Tử, trong lòng cậu đột nhiên trầm xuống, nghe máy rất nhanh: "Chú Lượng Tử."

"Thi, thi xong chưa?" Giọng của Mã Lượng vang lên.

"Còn hai ngày nữa là xong." Phương Trì nói.

"Thi thế, nào?" Mã Lượng cười hỏi.

"Thuận lợi lắm," Phương Trì nói, "Học bá như bọn cháu, thi cử không bao giờ để vào mắt."

"Tốt lắm," Mã Lượng hạ thấp giọng, "Lý, Bác Văn, đến thôn các cậu, rồi, thuê mảnh đất, còn cả, nhà ở, nữa không biết lúc nào sẽ khởi, công."

Phương Trì không nói gì, chỉ cảm thấy tay lạnh toát.

"Nếu làm chắc cũng phải đầu, đầu xuân, giờ đang lạnh, cứng." Mã Lượng lại nói một câu.

“Ừ,” Phương Trì đáp, “Chắc là thuê nhà chú Lý, ở ngay trên con đường bên sườn núi.”

“Cậu có ý, ý định gì?” Mã Lượng hỏi.

“Không có ý định gì,” Phương Trì cười, “Cảm ơn chú Lượng Tử.”

“Không tiết, tiết lộ cho tôi kế, hoạch được à?” Mã Lượng truy hỏi.

“Chú sẽ nói với Tôn Vấn Cừ,” Phương Trì nói, “Không thể nói cho chú được.”"

Mã Lượng nở nụ cười: “Thằng nhóc này.”

“Cháu sẽ xử lý tốt, chú đừng nói với Tôn Vấn Cừ, xong việc rồi cháu sẽ tự nói với anh ấy.”

“Được.” Mã Lượng cười, nói xong cũng ngắt điện thoại.

Tuy trong đầu đã tính toán xong, cũng đã làm rất nhiều chuẩn bị tinh thần, thậm chí ngay cả số điện thoại của mẹ Trình Mạc cũng đã lưu trong một nhóm riêng để tránh cho hoảng hốt không gọi được…

Nhưng nghe thấy tin tức Mã Lượng nói cho, nghĩ đến mình rốt cuộc cũng tới lúc phải chính thức đi đối mặt với vấn đề này, Phương Trì vẫn cảm thấy hơi ngột ngạt và hoang mang.

Nên nói thế nào?

Nói thế nào thì khá là xuôi tai?

Nói thế nào mới có thể làm ông nội hiểu cho chuyện như vậy?

Những chuyện này, cậu đều đã nghĩ hết, liên tục rất nhiều lần, đủ loại đáp án, cậu đã suy đi tính lại rất nhiều lần.

Mà vẫn luôn chẳng tìm được câu trả lời tốt nhất, đến cùng phải làm thế nào mở miệng nói ra được câu đầu tiên.

Không sai, đây mới là thứ cậu sợ hãi bất an nhất.

Rút cuộc cần phải, làm thế nào, để mở miệng nói ra, câu đầu tiên.

Lại như nhảy xuống từng bước, từ bậc thang cao nhất tụt xuống phía dưới….mọi thứ phía sau đều có thể ứng đối, chỉ có bước đầu tiên này, là khó khăn nhất.

Nên mở miệng nói câu đầu tiên thế nào, cậu chưa nghĩ ra, cũng không nghĩ ra được, căn bản chẳng có đáp án, ngay cả một đáp án cũng không.

Thi xong, ai nấy đều vội vàng khăn gói đồ đạc trở về nhà, Tôn Vấn Cừ ngày mai sẽ tới đón cậu trở lại, Phương Trì vừa hưng phấn mong đợi, lại vừa căng thẳng và xoắn xuýt khó bỏ.

"Tối nay ra ăn một bữa cơm đi," Phương Trì gọi điện thoại cho Tiếu Nhất Minh, vốn là lần này Tôn Vấn Cừ tới đây, cậu định gọi cả Tiếu Nhất Minh cùng nhau trở lại, mà Tiếu Nhất Minh vẫn muốn làm thêm cho tới cuối năm.

"Được," Tiếu Nhất Minh nói, "Mỗi hai đứa mình à?"

"Cả Trình Mạc nữa," Phương Trì nói, "Không phải anh ta bảo tao gọi mày, là tao muốn gọi cả hai người mày ra, tao có việc này muốn bàn bạc với bọn mày."

"Mày…" Tiếu Nhất Minh ngập ngừng, "Định nói cho người nhà à?"

"Ừ." Phương Trì đáp.

Tiếu Nhất Minh thở dài khe khẽ, một lúc sau mới nói: "Được, chốc nữa tao qua."

"Tao với Trình Mạc đi qua tìm mày cũng được." Phương Trì nói.

"Đừng, tao còn chưa được xem trường bọn mày mà, tối nay tiện qua thăm luôn." Tiếu Nhất Minh nói.

"Ừ, đến nơi thì gọi cho tao." Phương Trì cúp điện thoại.

Điện thoại di động vừa thả lại vào túi, tay còn chưa rút ra đã lại vang lên.

Phương Trì lại lấy điện thoại di động ra, nhìn thấy là số điện thoại của chú Trương nhà hàng xóm.

Là ông nội.

Cậu nghe điện thoại: "Chú Trương à?"

“Ừ, là chú,” Chú Trương cười, “Đây, ông nội đang muốn nói chuyện với con, hỏi con bao giờ thì về.”

“Tiểu Trì à,” Giọng ông nội vang lên, “Con thi xong chưa?”

“Con thi xong rồi,” Phương Trì vừa nghe thấy giọng ông nội, mũi liền nhức không chịu được, cậu xoa xoa mũi mạnh mấy cái rồi mới nói một câu: “Con thi thuận lợi lắm, giỏi hơn hồi cấp ba nhiều.”

“Lớn rồi hiểu chuyện,” Ông nội cười rất vui vẻ, “Bình thường cũng học chăm đúng không.”

“Vâng,” Phương Trì cười với ông, “Ký túc xá bọn con có sáu người, có mỗi con là học tập giỏi giang ngày ngày tiến về phía trước thôi.”

“Khi nào thì về hả con?” Ông nội hỏi.

“Ngày mai,” Phương Trì nói, “Ngày mai Thủy Cừ tới đón con về.”

“Thủy Cừ?” Ông nội hơi ngạc nhiên, “Nó chỉ sang để đón con thôi à?”

Phương Trì cắn môi: “Vâng, anh ấy sang để đón con.”

“Con như thế có làm phiền nó quá không,” Ông nội nói, “Ngồi tàu về cũng có bao lâu, nó cứ lái qua lái về như thế, cả ngày cũng mất luôn.”

“Không sao,” Phương Trì hít vào một hơi, “Là anh ấy muốn mà.”

“Con đã mở miệng rồi, nó không muốn cũng phải muốn, người ta là ngại từ chối con,” Ông nội nói, “Trước đây con không phải là không muốn làm phiền người khác lắm à?”

“Ông, anh ấy không phải ngại từ chối, anh ấy là thật sự muốn mà,” Phương Trì nói.

“A, vậy à?” Ông nội hơi dừng lại, “Nó rảnh rỗi đúng không?”

Phương Trì nở nụ cười, cười hai tiếng lại cảm thấy không thể cười được nữa, dựa vào tường nhắm mắt lại: “Giờ anh ấy bận lắm, nhưng vẫn bỏ thời gian qua đây.”

“Bạn bè này cũng thật là đến một mức độ nào đó.” Ông nội cười nói.

“Anh ấy không phải bạn bè bình thường,” Phương Trì hắng giọng, tay nắm lấy lan can bên cạnh, cảm giác

tay mình có thể bóp dẹt thanh sắt của lan can, "Là thân hơn cả anh em chí cốt nữa, lúc đấy con còn nói với bà nội, anh ấy mà là con gái, con sẽ lấy anh ấy."

"Ông nghe bà nội con nói rồi," Ông nội cười nói, "Cái thằng này."

Phương Trì cảm thấy đây là một cơ hội thuận tiện để nói tiếp, mà há miệng mấy lần, cuối cùng vẫn không nói ra.

Cậu không dám nói trong điện thoại, cậu phải nói ngay trước mặt, cậu phải mặt đối mặt, phải nhìn thấy phản ứng của ông nội, phải thấy rõ được phản ứng của ông nội, không thì cậu sẽ lo lắng.

Hơn nữa, cậu cũng hi vọng rằng, nếu như ông muốn đánh cậu, giơ tay lên là có thể đánh được.

82. Chương 82

Trình Mạc đang đánh cầu lông trong phòng thể chất, thế nhưng chỉ năm phút sau khi nhận được điện thoại di động của Phương Trì, anh ta đã đạp xe về ký túc xá, cứ thế đẩy luôn cửa phòng ký túc bọn Phương Trì ra.

"Anh luyện môn võ công gì đấy à? Nhanh thế?" Phương Trì nhìn anh ta.

"Cậu nói ăn cơm với Tiếu Nhất Minh xong là tôi co giò bỏ chạy luôn," Trình Mạc nhìn qua phòng, "Các cậu đi hết rồi à?"

"Hai đứa đi rồi, còn có mấy đứa nữa mai đi, đều ra ngoài dạo phố rồi," Phương Trì nói, "Anh toát mồ hôi cả người rồi không cần tắm à?""

"Lúc nào cậu ấy đến?" Trình Mạc hỏi.

"Lúc tôi gọi cho anh là mới vừa gọi cho nó xong, đến đây chắc cũng phải nửa tiếng một tiếng gì đấy," Phương Trì nói, "Đủ thời gian cho anh tắm tám mươi lần."

"Vậy tôi đi tắm đây," Trình Mạc đi được hai bước lại quay trở lại, nhìn cậu, "Sao tôi cứ có cảm giác hôm nay tâm trạng cậu không tốt lắm?"

"Đúng là không tốt," Phương Trì ngồi trên ghế nhìn ra ngoài cửa sổ, "Nếu không thì cũng không gọi hai người đến ăn cơm… Anh cứ đi tắm đi đã."

Trình Mạc không nói gì, nhìn hai mắt cậu, rồi quay người đi.

Phương Trì nằm nhoài người ra bàn, trong lòng hơi rối loạn.

Ngày mai, Tôn Vấn Cừ sẽ tới đón cậu về nhà.

Mà chuyện này lại không thể bàn bạc với Tôn Vấn Cừ được, không thể để cho Tôn Vấn Cừ lo lắng, Tôn Vấn Cừ vừa nghe thấy bạn học cậu nhìn thấy ảnh đại diện đã lập tức đổi ảnh đại diện mình đi, cậu thật sự không muốn khiến Tôn Vấn Cừ phải lo lắng đề phòng cùng cậu nữa.

Nếu như không bàn bạc với Tôn Vấn Cừ, cậu cũng chỉ có thể tìm Trình Mạc và Tiếu Nhất Minh, hai kẻ này công khai, một người quá dữ dội, một người cũng coi như là thuận lợi, cũng có thể coi là chú ý tới tính đa dạng chủng loại của công khai…

Chỉ là có thể bàn ra được cái gì có tác dụng hay không, trong lòng cậu thật sự không chắc lắm.

Trình Mạc tắm gội rất nhanh, chẳng mấy phút sau đã một đầu nhỏ nước tong tong đi ra, lúc vào phòng, trên đầu còn bốc lên hơi nước nóng.

“Anh không lạnh à?” Phương Trì vẫn đang gục xuống bàn, nghiêng mặt sang một bên nhìn y.

“Lạnh chứ,” Trình Mạc đi tới bên cạnh bàn cậu nhìn trên nhìn dưới, “Có máy sấy tóc không? Của tôi không biết ai cầm đi rồi.”

Phương Trì tóc ngắn, không cần dùng tới thứ đó, cậu mở ngăn kéo bàn bên cạnh ra, đưa cái của Lý Tranh cho Trình Mạc.

“Nói thử đi,” Trình Mạc vừa sấy tóc vừa nói, “Gặp phải chuyện gì?”

“Anh đoán xem.” Phương Tri nói.

“Muốn công khai với người nhà đúng không.” Trình Mạc cười.

“…Ừ,” Phương Trì đáp, “Hai người đều đoán một cái đã trúng.”

“Bây giờ cậu đang thuận buồm xuôi gió như thế, có thể khiến cậu thành thế này cũng chỉ có chuyện đó,” Trình Mạc nói, “Nhưng mà có phải là đã xảy ra chuyện gì không, không cần phải ngay Tết lại nói với trong nhà.”

“Không,” Phương Trì kéo ngăn kéo mình ra, kiểm tra xem còn có gì muốn mang về nữa không, “Tôi chỉ không muốn bị động, không muốn để ông bà từ miệng người khác biết được chuyện của tôi.”

Tiếu Nhất Minh tới đây cũng rất nhanh, Phương Trì và Trình Mạc đợi trước cổng trường chẳng mấy chốc đã thấy cậu đến rồi.

“Sao còn gọi xe nữa,” Phương Trì nói, “Đi xe buýt tới không được à, giờ ai cũng về nhà rồi, xe vắng người.”

“Đói.” Tiếu Nhất Minh cười.

“Vậy thì đi, đi ăn cơm.” Phương Trì kéo cổ áo, cúi đầu đi về phía trước.

Trình Mạc và Tiếu Nhất Minh đi sau cậu.

Trước đây, Tiếu Nhất Minh từng nói ngưỡng mộ cậu và Tôn Vấn Cừ, hiện giờ cậu lại rất ngưỡng mộ Tiếu Nhất Minh và Trình Mạc, tuy bây giờ quan hệ giữa hai người này vẫn đang rất lơ lửng, nhưng ít nhất đã không còn áp lực như cậu bây giờ nữa.

Trình Mạc thì không phải nói, kể cả Tiếu Nhất Minh cũng đã trải qua bước đầu tiên, mặc dù là bị ép.

Phương Trì đến hàng đồ nướng ngày thường bọn họ hay tới, rèm vừa hất lên, không khí ấm áp mang theo mùi rượu liền phả vào mặt.

Trong quán, người ít hơn ngày thường, không cần tìm chỗ, bọn họ ngồi xuống một bàn nhỏ trong góc, tuỳ tiện gọi vài món ăn, Trình Mạc còn hỏi một câu có hạt dẻ rang không.

“Chỗ chúng tôi không có,” Phục vụ nói, “Bên kia đường có, không biết giờ còn mở không.”

Trình Mạc quay người đi ra ngoài luôn.

“Hai bọn mày giờ thế nào rồi?” Phương Trì hỏi.

“Không thế nào cả,” Tiếu Nhất Minh nhấp ngụm trà, “Lúc anh ta tìm tao, tao có thời gian thì ra, anh ta đưa hạt dẻ rang cho tao tao cũng ra.”

“Hạt dẻ lần trước anh ta mang....anh ta làm cho mày, thế nào?” Phương Trì hỏi.

Tiếu Nhất Minh liếc nhìn cậu: “Là hạt dẻ ngào đường trước cổng trường bọn mình lúc mày quay về lần trước mang cho anh ta sau đó anh ta lại đi tìm lò vi sóng chế biến lại một lần nữa ấy hả?”

Phương Trì cầm cốc đang định uống trà, vừa nghe thấy câu này liền cười vui vẻ: “Sao mày biết được? Anh ta khai ra à?”

“Tao đoán,” Tiếu Nhất Minh cười, “Tao ăn một lần đã biết là hạt dẻ vương rồi, đường nhà họ khác đường nhà khác, suy nghĩ tới mấy ngày đó mày cũng quay về một chuyến…”

“Thế mày có nói với anh ta không, là mày đã biết rồi ấy.” Phương Trì hỏi.

“Không,” Tiếu Nhất Minh nói, “Anh ta mất công đến vậy rồi, tao cũng không nỡ vạch trần, dù sao thì giờ cũng toàn là anh ta mua hạt dẻ sau đấy tự mình dùng mật ong chế biến lại.”

“Để ý thật, tao thấy anh ta cũng được đấy chứ.” Phương Trì cười nói.

“Đúng là người rất tốt, xem một thời gian nữa đi,” Tiếu Nhất Minh nâng cằm, “Vừa mới đầu đều tốt cả, thời gian dài ai mà biết được.”

Phương Trì không nói gì.

“Chưa nói chuyện mày và chú Tôn,” Tiếu Nhất Minh nói, “Hai người đã được một năm rồi, cắn răng qua được cửa này, là có thể yên tâm hưởng thụ.”

Trình Mạc cầm một túi hạt dẻ về, bỏ trước mặt Tiếu Nhất Minh.

“Sao không mua cho tôi một túi?” Phương Trì hỏi.

“Cậu cũng thích ăn?” Trình Mạc nhìn cậu.

“Ừ, trước đó tôi kể với anh là hai bọn tôi ngày nào tan học cũng ăn rồi còn gì, là hai người bọn tôi, nó một túi, tôi một túi…” Phương Trì chép miệng.

Trình Mạc ném ví tiền tới trước mặt cậu: “Tự đi mua đi.”

“Tôi ăn mấy hạt trong này cũng được.” Phương Trì bốc mấy hạt trong túi trước mặt Tiếu Nhất Minh ra, “Hạt dẻ này mùi vị thế nào?”

“Chắc là không ngon bằng anh làm đúng không?” Trình Mạc nhìn Tiếu Nhất Minh.

“Ừ,” Tiếu Nhất Minh cũng không ngẩng đầu lên, vừa bóc vỏ vừa gật đầu, “Không có mật ong, không đủ thơm.”

“Chính là thế.” Trình Mạc gõ bàn.

Hiện giờ, ít người ăn cơm, đưa món ăn lên rất nhanh, phục vụ không lâu lắm đã mang hết đồ bọn họ gọi lên.

Bởi vì chủ đề hôm nay cũng không phải chuyện ăn ăn uống uống, cho nên tùy tiện ăn mấy miếng xong, Trình Mạc liền dẫn đề tài vào chuyện chính.

“Cậu thế này thật sự là hơi vội,” anh ta gọi một bình rượu trắng, “Đáng lẽ ra thì, phải vòng vo nói với người nhà trước, ông bà cụ không có khái niệm về chuyện này đúng không?”

“Tôi cũng có nhắc tới, tôi có nói Tôn Vấn Cừ là con gái thì tôi sẽ lấy anh ấy rồi.” Phương Trì nói.

“….Đỡ hơn chưa nói gì một chút,” Tiếu Nhất Minh thở dài, “Chỉ sợ ông bà nghĩ là mày nói đùa nên chẳng coi là chuyện gì to tát.”

“Thật ra tao cũng không định nói ngay bây giờ, nhưng mà có một số chuyện thật sự hết cách rồi,” Phương Trì nhíu mày, “Lại nói tao cũng không muốn kìm nén như thế nữa, ngày hôm qua Lý Tranh ở phòng ký túc tao nhìn thấy ảnh đại diện của Tôn Vấn Cừ, nói là bạn gái tao sao lại dùng ảnh con trai làm ảnh đại diện, tao kể chuyện này cho Tôn Vấn Cừ, anh ấy lập tức đổi lại ảnh đại diện, mày không biết lúc đó tao cảm thấy thế nào đâu… Chỉ muốn công khai ngay lập tức với mấy đứa trong phòng ký túc, bị chúng nó ngắt lời mới chưa nói ra…”

Trình Mạc vỗ vai cậu: “Tôi hiểu cảm giác này.”

Nói vài câu, ba người lại im lặng, cắm mặt ăn một lúc, Trình Mạc mới buông đũa xuống.

“Thế này đi,” Anh ta suy nghĩ, “Cậu về nhà rồi cứ tiếp tục, cậu không phải bảo là bà nội cậu mỗi lần thấy cậu đều nói phải tìm bạn gái lấy vợ à, cậu cứ thế này đi, bà nói tới chuyện này, cậu liền nói tìm cô gái nào đấy còn không bằng tìm Tôn Vấn Cừ, hoặc là nói ở cùng với con gái không thoải mái bằng cùng con trai, chuyện này, nói một lần là đùa, nói nhiều lần, ông bà sẽ cảm thấy không phải đùa nữa.”

“Tôi định nói như thế,” Phương Trì nhíu mày, “Anh lúc đó là nói thế nào?”

“Tôi à?” Trình Mạc cười, “Mẹ tôi hỏi tôi làm sao lên cấp ba rồi mà bạn gái cũng không có, tôi thấy cơ hội rất tốt, liền bảo toàn là quen bạn trai, sau đó nói ra thôi.”

“Cái này của anh không có giá trị tham khảo,” Tiếu Nhất Minh nhìn chằm chằm anh ta một lúc lâu.

“….Cậu ta hỏi anh mà, vậy thì ai có giá trị tham khảo, em…” Trình Mạc nói được nửa thì dừng lại, hạ giọng xuống rất thấp, có lẽ là đột nhiên nhớ ra Tiếu Nhất Minh còn chưa nói cho y chuyện này, mà mở miệng rồi

cũng ngại dừng lại, chỉ có thể nhỏ giọng nói: "…à?"

"Nhà tôi chính là điển hình của việc không hề được chuẩn bị tâm lý gì," Tiếu Nhất Minh ngược lại là rất bình tĩnh, "Tự nhiên biết được, sau đó liền nổ tung, tôi…không thể quay về nữa."

"Tết em không về nhà à?" Trình Mạc rất nhạy cảm, lập tức đuổi được một câu.

"…Còn chưa biết nữa," Tiếu Nhất Minh thở dài.

"Vậy thì anh ở đây với em," Trình Mạc nói, "Nhà anh là cứ điểm, Tết cái là họ hàng thân thích lại đến ở nhà anh, ầm ĩ phiền chết đi được, năm nào anh cũng đúng ba mươi mới về."

Tiếu Nhất Minh liếc mắt nhìn anh ta không nói gì.

"Êi…này…ơi," Phương Trì lệch đầu đi.

"Được rồi, nói đề tài chính đã," Trình Mạc cầm lấy chén cụng lên chén của Phương Trì và Tiếu Nhất Minh, "Cậu giờ đang buồn rầu chuyện không tìm được chỗ mở lời đúng không."

"Đúng." Phương Trì uống một hớp rượu.

"Tôi có ý này, chính là…." Trình Mạc do dự liếc mắt nhìn Tiếu Nhất Minh, "Chỉ là…không biết…"

"Dùng tôi để mở đầu?" Tiếu Nhất Minh phản ứng rất nhanh.

"Ừ," Trình Mạc uống hết rượu trong chén, "Ông bà nội cậu ta không phải đều biết em à, nếu như có cơ hội để bọn họ biết được chuyện của em, xem phản ứng của bọn họ thế nào, gần như cũng sẽ có chỗ bắt đầu.. Chỉ là không biết có thích hợp hay không thôi."

"Được đó," Tiếu Nhất Minh gật đầu, "Mà đến lúc đó còn có thể làm ông nội cảm thấy chuyện như vậy không phải chỉ có một mình Phương Trì, người như vậy rất nhiều, khả năng dễ chấp nhận hơn một chút."

"Sau đó đừng quên, gọi điện thoại cho mẹ tôi," Trình Mạc nói, "Tôi đã nói với mẹ tôi rồi, mẹ tôi am hiểu tẩy não người khác lắm, chuyên gia đa cấp, cô họ tôi bán mỹ phẩm Mary Kay, đến tìm mẹ tôi chào hàng, lúc về đã không bán được rồi lại còn bỏ tiền mua áo lông của mẹ tôi đi… Dù sao thì, nếu thật sự không được, cứ để mẹ tôi nói chuyện với ông nội xem, cũng có khi lại có tác dụng."

Trình Mạc và Tiếu Nhất Minh còn cho cậu thêm không ít ý kiến, tuy chẳng có mấy là có thể phát huy tác dụng, Trình Mạc còn hay lái sang chủ đề khác, nhưng Phương Trì vẫn cảm thấy vững vàng hơn trong lòng rất nhiều.

Mặc kệ có tác dụng hay không, ít nhất cũng đã cho cậu một dòng suy nghĩ, cũng khiến cậu rất cảm động.

"Phương Trì," Trình Mạc uống nhiều rượu, thế nhưng nhìn hai mắt vẫn còn rất sáng, y vỗ vai Phương Trì, "Chuyện này, càng nghĩ lại càng sợ, càng sợ lại càng không mở miệng được, nếu càng không để ý, lại càng dễ làm, là đánh là mắng là quỳ xuống xin hay là thế nào đi nữa, cứ tiếp tục chống đỡ là được, thật ra nếu cậu cứ nghĩ tới nghĩ lui, thì đừng nghĩ nên mở miệng thế nào, mà hãy nghĩ xem mở miệng ra rồi phải nói thế nào mới có thể khiến ông bà yên tâm chấp nhận sự lựa chọn của cậu."

"Ừ." Phương Trì cụng chén với y, một ngụm uống cạn rượu trong chén.

Vừa tán gẫu vừa ăn vừa uống, lúc đi từ trong quán ra, trên đường đã chẳng còn ai, siêu thị nhỏ ngày thường giờ này còn mở cửa, giờ đã đều đóng cửa hết.

Vừa vào kỳ nghỉ lễ, tình cảnh náo nhiệt nhờ có sinh viên đã trở nên tiêu điều.

Phương Trì vừa ra ngoài liền bị gió Bắc thổi bay, cậu rụt cổ lại: "Ôi, nháy mắt đã tỉnh được rượu."

"Đi xem thử trường bọn anh không?" Trình Mạc hỏi Tiếu Nhất Minh, "Dẫn em đi dạo."

"Vậy tôi..." Phương Trì nghe thấy ý của anh ta chắc là không có ý định cho mình cùng tham gia hoạt động tản bộ vườn trường hứng gió Bắc của cặp đôi giả này, "Về ký túc xá?"

Tiếu Nhất Minh không lên tiếng, Trình Mạc gật đầu: "Cậu về đi, mai lúc đi thì gọi điện cho tôi."

"Được," Phương Trì lại nhìn Tiếu Nhất Minh, "Mày mà về Tết thì nhớ liên lạc với tao đấy."

"Ừ," Tiếu Nhất Minh đáp.

Đây là lần đầu tiên Phương Trì nghĩ tới ăn Tết lại có áp lực nặng trịch, sáng sớm rời giường đưa hai đứa trong ký túc đến ga tàu cũng chẳng thể khiến cậu cảm nhận được không khí vui vẻ hào hứng về nhà ăn Tết.

Mãi cho tới trưa nhận được điện thoại của Tôn Vấn Cừ, cậu mới nhảy xuống từ trên giường, cảm giác mình lại sống qua được.

"Xuống cao tốc rồi à?" Phương Trì hỏi.

"Ừ, xuống rồi." Bên đầu Tôn Vấn Cừ đang mở nhạc.

"Tới chỗ nào rồi? Em ra cửa chờ anh." Phương Trì vừa nói vừa đi giày vào.

“Đến chỗ nào rồi à? Để tôi xem xem,” Tôn Vấn Cừ nói, “Cũng chẳng có mốc cắm gì, chỉ thấy bốn chữ tòa 3 khu nam.”

“Tòa 3 khu nam?” Phương Trì ngây người xong liền đột nhiên gào lên, “Má nó, anh tới dưới tầng ký túc xá bọn em rồi?”

“Chắc vậy,” Tôn Vấn Cừ cười nói, “Xách hành lý xuống luôn đi.”

Phương Trì từ cửa sổ và ống nghe điện thoại di động, cùng lúc nghe thấy hai tiếng còi xe, cậu chạy tới bên cửa sổ, nhìn xuống xe con bọ màu đỏ dừng ở ven đường dưới tầng, khóe miệng ngay lập tức kéo ra sau gáy: “Xuống ngay đây, chờ em.”

Hành lý cũng không nhiều, một vali nhỏ với một cái túi, trong túi cậu dùng áo phông bọc lại cái đĩa báu vật.

Phương Trì chạy xuống tầng, mở cửa xe ném hành lý ra ghế ngồi sau, sau đó cũng không thèm để ý tới xung quanh có người hay không, nhào tới ôm lấy Tôn Vấn Cừ hôn mạnh mấy cái, còn cắn cắn trên môi hắn hai lần.

“Ôi,” Tôn Vấn Cừ lau miệng, “Ngọt không?”

“Ngọt,” Phương Trì cũng lau miệng, “Ngọt thật, anh ăn socola à?”

“Ừ,” Tôn Vấn Cừ cầm một thỏi đưa cho cậu, “Muốn không? Cũng ngọt một chút.”

“Không cần, em nhìn anh là đủ rồi,” Phương Trì đóng cửa xe lại, kéo nửa buổi trên ô tô mới cởi áo khoác lông vũ của mình ra được, “Em cứ tưởng là anh lái con xe Cayenne kia.”

“Chờ chú Lượng tử của cậu chuẩn bị xong mấy đơn hàng này, rồi nó mua, mua được rồi tôi lấy con này đổi với nó,” Tôn Vấn Cừ nghiêng đầu cười nói.

“Đừng có bắt nạt chú suốt thế,” Phương Trì lấy điện thoại di động ra, “Tự anh mua đi.”

“Còn tưởng là cậu bảo cậu mua cho tôi kia.” Tôn Vấn Cừ nói.

“Mấy câu vừa nói đã biết là chỉ nói cho hay này, em không thèm nói, giờ em có tốt nghiệp luôn cũng chẳng mua nổi,” Phương Trì cười, “Nếu anh muốn thật thì mua bây giờ đi, sau này đổi xe em mua cho anh.”

“Được,” Tôn Vấn Cừ khoát tay lên vai cậu, nắn nắn vành tai cậu, “Gọi điện cho ai đấy?”

“Trình Mạc, anh ta vẫn chưa đi, bảo lúc em về thì nói cho anh ta biết một tiếng,” Phương Trì bấm điện thoại Trình Mạc, bên kia Trình Mạc nghe rất nhanh, “Tôi chuẩn bị đi, anh còn gì cần dặn dò không.”

“Nhìn thấy hai người ở dưới tầng rồi,” Trình Mạc nói, “Ban ngày ban mặt nhào vào vểnh mông lên trời cắn nhau, cũng may là bây giờ không có ai đấy, không thì cậu cũng chẳng cần nghĩ tới chuyện công khai với phòng ký túc nữa đâu, cậu cứ công khai với cả trường luôn đi.”

“Đệt.” Phương Trì cười.

“Giờ tôi xuống, chờ tôi một lúc.”

Trình Mạc cầm túi giấy xuống dưới, Phương Trì vừa nhìn đã biết là hạt dẻ rang.

“Chào anh,” Trình Mạc chạy tới, bám vào cửa kính xe chào hỏi Tôn Vấn Cừ, sau đó đưa túi giấy vào, “Cho này, đây là tôi rang thật, không phải gia công lại, cậu ăn thử xem vị thế nào.”

“Tôi không dám ăn.” Phương Trì mở ra nhìn thử, nhưng lại rất thơm.

“Có ai như cậu à,” Trình Mạc đập cho cậu một cái, rồi cầm từ đâu đó ra hai bao nhỏ đỏ chót, “Đây, hai người mỗi người một cái, bùa bình an hôm mười lăm tôi với Hà Bảo Bảo đi miếu xin được.”

“Cảm ơn.” Phương Trì nhận lấy, đưa một bùa cho Tôn Vấn Cừ.

“Không thì cậu chúc năm mới sớm tôi đi.” Tôn Vấn Cừ cười.

“Anh, ăn Tết vui vẻ, chúc mừng năm mới.” Trình Mạc không hề suy nghĩ đã nói một câu.

“Ăn Tết vui vẻ.” Tôn Vấn Cừ lấy từ đâu đó ra phong bao lì xì, đưa cho Trình Mạc.

“Tiền mừng tuổi?” Trình Mạc ngây người, rồi bóp bóp phong bao, “Mẹ nó, hình như còn không ít? Ngang hàng không cần đưa tiền mừng tuổi chứ?”

“Tiếu Nhất Minh gọi tôi là chú.” Tôn Vấn Cừ nói.

“Xưng hô kiểu gì…” Trình Mạc thở dài, “Cám ơn anh.”

Lái xe ra khỏi trường học rồi, Phương Trì đưa tay vào trong túi Tôn Vấn Cừ sờ sờ, rồi móc ra được mấy phong bao lì xì, cậu tặc lưỡi, mở ra rút tiền đếm thử, đều là tám trăm.

“Anh còn chuẩn bị sẵn cả tiền lì xì nữa cơ à?”

“Ừ, chỉ có Trình Mạc với Tiếu Nhất Minh thôi, Tết cũng chưa chắc đã gặp được, nên mang theo, nhìn thấy ai thì cho người đó.” Tôn Vấn Cừ nói.

“Vậy ngoài Tiếu Nhất Minh ra, còn thêm một cái đây này.” Phương Trì nói.

“Aii, không được chuẩn bị thêm à, ngộ nhỡ có cả bạn học khác thì sao,” Tôn Vấn Cừ cười, “Cậu còn kiểm tra à?”

“Đúng, còn chưa tra xong nữa,” Phương Trì thả lại tiền vào trong phong lì xì, “Tiền ở đâu ra đó, gần đây cũng đâu có cho anh tiền, mỗi mấy ngàn kia còn thừa ra được mấy bao lì xì này kia à?”

“Tiền chú Lượng Tử đưa tôi,” Tôn Vấn Cừ nói, “Về rồi thì chỗ còn lại đưa cho cậu.”

“Nhanh như vậy đã có tiền rồi?” Phương Trì ngạc nhiên.

“Làm gì có, đây là tiêu vặt với sinh hoạt phí thêm vào, nhớ tới thì cho một chút,” Tôn Vấn Cừ nghĩ lại liền dừng xe ở ven đường, “Cậu lái đi, tôi ngủ một lúc.”

“Ừ.” Phương Trì đổi sang ghế lái.

Bộ dạng lúc Tôn Vấn Cừ ngủ rất yên tĩnh, lần nào cũng khiến Phương Trì có cảm giác thỏa mãn không nói rõ được, nhất là lúc hắn ngủ ở trên xe, loại cảm giác chân thật cậu lái xe rồi tôi có thể ngủ được một lúc, khiến mỗi lần Phương Trì liếc nhìn hắn đều sẽ không nhịn được mà mỉm cười.

Có điều, hôm nay không giống dĩ vãng, theo kế hoạch của cậu và Tôn Vấn Cừ, lần này Tôn Vấn Cừ sẽ không cùng cậu về nhà ông bà, lái xe tới bến xe trong thành phố, Phương Trì sẽ tự ngồi xe khách trở về.

Càng tới gần điểm đến, Phương Trì lại càng không nỡ.

Nếu như là mọi khi, có lẽ cậu cuối cùng vẫn sẽ chơi xấu, bảo Tôn Vấn Cừ cùng cậu trở lại, hoặc là ở trong thành phố một đêm rồi hôm sau mới về, mà lần này không được.

Trạng thái không thể tưởng tượng được đến cùng sẽ xảy ra chuyện gì thế này, Tôn Vấn Cừ không thể ở đó được.

Lại nói, trong lòng cậu đang nặng nề, cũng chẳng có tâm trạng để làm nũng.

“Về đến nhà rồi thì gọi điện cho tôi,” Tôn Vấn Cừ nhẹ nhàng gảy lên cằm cậu, “Ở bên cạnh ông bà cho tốt, trước Tết nếu không có thời gian cũng đừng ra ngoài, qua Tết rồi cậu về thành phố chơi mấy ngày.”

“Ừ,” Phương Trì gật đầu, “Em còn phải gặp anh lấy tiền lì xì mà.”

“Không phải cậu đưa tôi tiền lì xì à? Quản gia.” Tôn Vấn Cừ cười nói.

“Ồ đúng,” Phương Trì nở nụ cười, “Em còn phải cho anh lì xì mà, cả sinh hoạt phí nữa.”

“Nếu như năm nay ba tôi không tìm tôi gây sự, thì cậu về nhà với tôi một chuyến,” Tôn Vấn Cừ nói, “Lượn một vòng, ra oai.”

Phương Trì cười vui vẻ, “Được.”

Hai người chui trong xe hàn huyên thêm một lúc, xung quanh người lui tới quá nhiều, Phương Trì ngại dính lên người Tôn Vấn Cừ, chỉ kéo tay hắn đặt trên chân mình xoa xoa.

“Cậu đang ám chỉ gì đấy à?” Tôn Vấn Cừ liếc nhìn tay mình.

“Cái…” Phương Trì ngây người, cúi đầu xuống liền nhìn thấy tay Tôn Vấn Cừ đã bị mình sắp xoa lên đũng quần, nhanh chóng nắm lấy tay hắn ấn lên ngực mình: “Em không ám chỉ gì cả!”

“Biết rồi,” Tôn Vấn Cừ cười, tiến đến hôn lên khoé môi cậu, “Được rồi, về đi thôi, muộn nữa về đến nhà phải ăn muộn, ông bà thể nào cũng chuẩn bị một bàn đầy đồ ăn.”

“Ừ.” Phương Trì nhanh chóng nghiêng đầu đi, liếm nhẹ một cái trên khóe môi Tôn Vấn Cừ.

Lúc Phương Trì trở lại thôn, đã là hơn tám giờ, so sánh với trong thành phố, tám giờ ở đây tối như thể nửa đêm, nếu như không phải Tiểu Tử kêu mấy tiếng, cậu còn suýt nữa không nhìn ra con chó này ở chỗ nào.

“Chó ngoan, nhớ tao rồi đúng không?” Phương Trì sờ lên đầu Tiểu Tử, rồi lấy từ vòng cổ nó xuống một cây đèn pin nhỏ cầm tay.

Đây là sáng kiến của ông nội, mỗi lần cậu về buổi tối, ông nội đều sẽ bảo Tiểu Tử mang một cây đèn pin tới.

“Đi.” Phương Trì bật đèn pin, nhặt một hòn đá từ dưới đất lên, Tiểu Tử vui vẻ ngậm hòn đá trong miệng, nhảy nhảy theo cạnh cậu.

Lúc sắp đến cổng thôn, Phương Trì nhìn thấy phía trước có một vùng sáng, đó là con đường vào núi, mảnh đất trống và nhà cũ của nhà chú Lý là ở chỗ đó.

Là nông gia nhạc của Lý Bác Văn.

Phương Trì hơi do dự, dẫn Tiểu Tử đi tới.

Hiện giờ trời quá lạnh, đất cũng đông cứng, định xây nhà ở phải tới đầu xuân, giờ ở đây cũng không thấy có dấu hiệu khởi công, mà xa xa có thể nhìn thấy người đứng ở cổng.

Đến gần mới nhìn rõ người đó là Lý Bác Văn, đang đứng co vai rụt cổ nhảy nhảy vừa gọi điện thoại vừa đi tới một chiếc xe dừng bên cạnh.

Có lẽ là thấy được ánh sáng trên đèn pin cầm tay của Phương Trì, Lý Bác Văn dừng lại, quay người sang.

Phương Trì tắt đèn pin đi.

"Ai đấy?" Lý Bác Văn hỏi một câu.

"Tôi." Phương Trì đáp một tiếng, rồi bật đèn pin hướng lên trên, chiếu thẳng lên mặt mình.

"Ôi đệt!" Lý Bác Văn hô một tiếng, lùi về sau mấy bước.

83. Chương 83

Phương Trì thật sự không nghĩ tới sẽ vô tình gặp Lý Bác Văn ở đây, trời lạnh như vậy, lại còn muộn lắm rồi, nếu như không phải cứ nhìn thấy Lý Bác Văn là muốn đánh, cậu còn thật lòng cảm thấy người này rất yêu nghề.

Muốn đánh Lý Bác Văn.

Muốn đánh gã.

Giẫm lên mặt gã.

Buộc gã vào tảng đá ném xuống sông.

"Phương Trì?" Đèn khẩn cấp trong tay Lý Bác Văn sáng lên, chiếu lại phía cậu, cướp mất ánh đèn pin trên mặt Phương Trì, "Cậu bị điên à!"

"Câu này anh tự hỏi lại anh đi," Phương Trì tắt đèn pin cầm tay đi, thò tay vào trong túi, híp mắt lại nhìn ánh đèn khẩn cấp, "Tôi đếm ba tiếng, anh còn lấy cái thứ đồ chơi này chiếu lên mặt tôi, tôi sẽ cho anh biết bơi mùa đông là thế nào."

Lý Bác Văn hơi do dự, lúc Phương Trì đếm "một", gã ấn xuống chuôi đèn khẩn cấp, chiếu lên mặt Tiểu Tử.

Tiểu Tử kêu hai tiếng về phía gã.

"Hai." Phương Trì đếm.

"Cậu là chó à?" Lý Bác Văn lại quay đèn sang bên cạnh nói.

"Đúng." Phương Trì nói.

Lý Bác Văn không hề hé răng, đứng ở xe nhìn cậu.

Phương Trì đi về sân phía sau lưng gã, khu vực này cũng chỉ là tùy tiện dùng cành cây gậy gỗ gì đó vây lại, diện tích không nhỏ, nhưng mấy căn phòng rất cũ kỹ, cũng chẳng có ai ở.

Trong sân có dựng lên căn phòng đơn sơ, trông có vẻ là tạm thời dùng làm kho, bên trong có không ít thứ.

Lý Bác Văn thật sự định làm nông gia nhạc, đã vậy quy mô còn không nhỏ.

"Cậu về nghỉ?" Lý Bác Văn theo tới.

"Không," Phương Trì nhìn đống vật liệu xây dựng trong sân, "Tôi vẫn luôn ở trong thành phố."

"Hả? Không đến trường?" Lý Bác Văn hơi giật mình.

"Đúng," Phương Trì quay đầu lại, nhìn chằm chằm gã, "Ngày nào cũng đến gay bar chơi mà."

Lúng túng trên mặt Lý Bác Văn chợt hiện lên: "Vậy hôm đó tôi nhìn thấy thật sự là cậu?"

"Ừ," Phương Trì cười, tiến đến trước mặt gã, "Thật không ngờ, Lý đại ca cũng là đồng chí."

“Cái…” Lý Bác Văn ngây người.

Không chờ gã nói xong, nụ cười trên mặt Phương Trì đã biến mất, ngón tay chỉ vào chóp mũi gã: “Tôi nói cho anh biết Lý Bác Văn, anh đừng nghĩ là tôi không biết tâm tư của anh đối với Tôn Vấn Cừ!”

Hai mắt Lý Bác Văn trợn tròn: “Cậu nói cái…”

“Đều là đàn ông,” Phương Trì mặt lạnh trừng gã, “Anh muốn theo đuổi anh ấy tôi không ngăn, xem thử bản lĩnh…”

“Cậu rốt cuộc đang nói gì!” Lý Bác Văn ngắt lời cậu, “Tôi chẳng có hứng thú gì với Tôn Vấn Cừ cả! Tôi không phải đồng tính!”

“Vậy à?” Phương Trì cười, quay lại liếc nhìn gã, rồi quay người đi.

“Cậu có ý gì! Phương Trì!” Lý Bác Văn ở phía sau cậu gọi.

Phương Trì không quay đầu lại, giơ tay lên: “Anh đoán xem.”

Sau khi tiến vào trong làng, Phương Trì mới kéo vali bắt đầu cười, vừa cười vừa cùng Tiểu Tử chạy về phía trước.

“Thế nào!” Cậu đá lên mông Tiểu Tử, “Anh mày trâu bò lắm đúng không.”

Tiểu Tử kêu mấy tiếng.

“Bịa đặt ai chẳng biết, nói linh tinh cũng chẳng phải chuyện gì khó khăn, đúng không,” Phương Trì lại đá lên mông nó cái nữa, “Nhất là loại người vừa nhìn đã biết là trẻ ngoan như tao, nói gì cũng giống thật hết, nói chết gã đi!”

Tiểu Tử vừa kêu vừa chạy quanh người cậu.

Ngày hôm nay bất ngờ đụng phải Lý Bác Văn.

Đụng phải Lý Bác Văn đánh cho gã một trận, lại là chuyện Phương Trì vẫn luôn muốn làm.

Nhưng cậu không động thủ, cho dù trong nháy mắt cậu nhìn thấy Lý Bác Văn cậu đã muốn xông tới xoay tròn cái tên khốn kiếp này cho một cái bạt tai.

Cậu nhịn được.

Lý Bác Văn là hạng người thế nào, tuy cậu không thể nói là hiểu rõ, nhưng nếu như Lý Bác Văn thật sự định mượn cơ hội mở nông gia nhạc ở đây để kể chuyện gì đó của cậu cho ông bà nghe, chuyện lần trước mình đạp gã ngã xuống rãnh nhất định là mồi lửa.

Người này tính thù dai, có cừu oán còn không báo đàng hoàng, rảnh rỗi không việc gì còn vòng vo nguyên một vòng lớn, bên ngoài còn tỏ vẻ thanh niên chính trực nghĩa khí với bạn bè.

Nếu như hôm nay mình thật sự đánh gã, gã không chừng có thể tranh trước khi mình chủ động mở miệng nói với ông nội mà nói hết chuyện của mình, còn có thể làm ra sắc mặt "A, cậu đã công khai như vậy rồi, ra là vẫn chưa nói với người nhà à," "Tôi không cố ý, tôi có lỗi quá."

Phương Trì tặc lưỡi.

Tiểu Tử kêu mấy tiếng, vọt tới phía trước, Phương Trì ngẩng đầu lên, nhìn thấy ông nội đi từ trong sân ra.

"Ông!" Cậu gọi một tiếng, kéo vali chạy tới.

"A, về rồi." Ông nội đầu tiên là gọi vào sân một tiếng, sau đó mới cười ha hả nhìn cậu, "Sao lại tự đi về? Ông còn tưởng là Thủy Cừ cùng tới chứ?"

"Anh ấy đưa con đến bến xe trong thành phố, còn có việc nữa nên không cùng tới đây." Phương Trì đi qua ôm lấy ông.

Cách ăn Tết còn tận mấy ngày, ba mẹ đều chưa trở lại, trong nhà chỉ có hai ông bà, mà giống như lời Tôn Vấn Cừ nói, tuy chỉ có ba người, hai người bọn họ vẫn chuẩn bị một bàn đầy đồ ăn, vẫn chưa ăn mà chờ Phương Trì trở về.

"Còn không về nữa là đồ ăn cũng nguội ngắt luôn, đây để bà hâm nóng lại từng món một," Bà nội vừa thấy cậu liền cười tiến lên đón, nâng mặt cậu nhìn một lúc lâu, "Để bà xem nào, gầy đi không?"

"Con vừa vào đông cái là béo lên, làm sao mà gầy được chứ." Phương Trì cười nói.

"Nhanh, mang đồ đạc lên tầng đi," Bà nội đập lên người cậu, "Ăn cơm, đói bụng lắm rồi đúng không?"

"Ông bà chờ con làm gì, chừa chút lại cho con là được mà." Phương Trì chạy lên tầng, ném hành lý vào trong phòng mình, lúc đi qua căn phòng của Tôn Vấn Cừ, bước chân cậu chậm lại, thò đầu vào nhìn qua mấy lần, vẫn dọn dẹp sạch bong, một hạt bụi cũng không có.

“Cùng nhau ăn mới vui chứ,” Ông nội nói, “Ông còn đang chờ con uống cùng ông mấy chén.”

“Đây,” Phương Trì cười ngồi xuống bên bàn, cầm rượu đất qua rót cho ông nội, “Vừa khéo con đang lạnh.”

Tôn Vấn Cừ đứng trước bàn lớn, tay chống lên mép bàn, nhìn chằm chằm mấy bản thiết kế trên bàn lớn đã rất lâu rồi, vẫn luôn không nhúc nhích, cũng không mở miệng.

“Nói, nói cái gì, đi.” Mã Lượng ngồi xuống ghế sofa sau lưng hắn.

“Phong cách không thống nhất,” Tôn Vấn Cừ ngừng nửa buổi mới mở miệng, “Tao thấy người của mày có một vấn đề này là quan trọng nhất, cái gì cũng muốn thử một chút, cái gì cũng có hứng thú, cái gì cũng muốn biểu đạt, mà cái gì cũng không vào trọng điểm.”

“Nói là, là tao.” Mã Lượng chỉ mình.

“Ngày mai mở cuộc họp đi.” Tôn Vấn Cừ quay người dựa vào bàn, “Thảo luận qua chuyện phong cách, sau đó xác định mấy bộ sau, bộ khác nhau có thể tạo nên cảm giác khác nhau, rồi dựa theo phản hồi của khách hàng để sửa chữa.”

“Được, ngủ, ngủ đi,” Mã Lượng gật đầu đứng lên, rồi chỉ chân hắn, “Mày có, biết là mày đứng hai, hai tiếng, rồi không?”

“Tao biết, tao là lười đi qua ngồi,” Tôn Vấn Cừ nói xong liền cứ thế ngã xuống ghế sofa, “Tao ngủ đây.”

“Về chỗ, chỗ mày, mà ngủ.” Mã Lượng nhìn hắn.

“Không, không, không, không, muốn động đậy.” Tôn Vấn Cừ cười nói.

“Thằng chó này tao đánh, đánh mày bây giờ.” Mã Lượng cau mày trừng hắn.

“Đến đây đánh đi.” Tôn Vấn Cừ tặc lưỡi.

“Bị cảm rồi đừng, có trách.” Mã Lượng quay người đi mở cửa.

“Chính là trách, trách, trách,” Tôn Vấn Cừ chậm rãi xoay người, nhìn bóng lưng Mã Lượng, “Này, Lượng Tử, đừng đi.”

Mã Lượng quay đầu lại nhìn hắn.

“Không có chuyện gì muốn nói với tao à?” Tôn Vấn Cừ gác chân lên chỗ dựa lưng ghế sofa.

“Nói, cả đêm, nói hết rồi.” Mã Lượng nói.

Tôn Vấn Cừ chép miệng: “Cái nông gia nhạc kia của Lý Bác Văn bắt đầu làm, mày nói với con trai tao rồi đúng không?”

“Ừ.” Mã Lượng dựa vào khung cửa gật đầu.

“Rồi thì sao?” Tôn Vấn Cừ ngồi dậy, “Mày vẫn chưa nói cho tao xem cậu ấy định xử lý thế nào.”

“Cậu ta không, không nói,” Mã Lượng cười, “Cậu ta bảo tao sẽ nói, nói cho mày.”

“Thật hay giả?” Tôn Vấn Cừ nhíu mày.

“Thật.” Mã Lượng nói, sau đó quay người ra ngoài đóng cửa lại.

Phương Trì thức dậy rất sớm, trong lòng có chuyện, không nỡ đi ngủ, Tiểu Tử đứng trước phòng cậu gãi sột sột mười phút, cậu đều nghe được rõ ràng.

“Mày đã chán chưa.” Cậu rời giường mở cửa ra.

Tiểu Tử ngồi trước cửa lập tức đứng lên, dùng mũi ủn một hòn đá tới bên chân cậu.

“Trời đại hàn ai ra ngoài chơi đá với mày chứ,” Phương Trì thở dài, “Mày cũng không chịu tự nhận mình già đi.”

Tiểu Tử rất mong đợi mà quan sát cậu, dùng sức vẫy đuôi.

“Ai!” Phương Trì nhặt đá lên, suy nghĩ, từ cầu thang ném cục đá xuống dưới phòng khách, Tiểu Tử lập tức vừa kêu vừa chạy xuống.

“Thằng ranh con! Sáng ra ăn nhầm thức ăn gia súc à!” Dưới tầng vang lên tiếng bà nội quát, “Ném đá trúng nhân sủi cảo rồi.”

“Không phải chứ?” Phương Trì ngây người, chạy xuống tầng, nhìn thấy Tiểu Tử đang ngậm hòn đá vui vẻ gặm, “Làm gì có nhân sủi cảo?”

“Không có nhân sủi cảo là vứt được đá trong nhà à!” Bà nội đi tới đập một cái lên lưng cậu, “Có ghét không cơ chứ! Ném vào bà mày thì làm sao!”

“Con thấy dưới tầng không…” Phương Trì gãi đầu, còn chưa dứt lời đã bị bà đập cho thêm cái nữa, “Ay ay con sai rồi.”

“Rửa mặt đi!” Bà nội đẩy cậu một cái, “Ăn sáng.”

Phương Trì một miệng đầy bọt kem đánh răng ngồi trong sân, di động vang lên, ông nội ở trong phòng gọi cậu.

“Đây!” Cậu nhổ bọt trong miệng ra, lau miệng qua loa, vào nhà cầm điện thoại di dộng lên nhìn qua, nghe, “Là Tiếu Nhất Minh.”

“Đang ở nhà à?” Bên kia vang lên giọng Tiếu Nhất Minh.

“Ừm.” Phương Trì đáp một tiếng.

“Tao có việc gì đâu, chỉ gọi cho mày thế thôi, sợ mày không tìm được cơ hội thích hợp nhắc tới tao,” Tiếu Nhất Minh nói, “Giờ mày có thể kể tao không về nhà ăn Tết, sau đó nói chuyện của tao ra.”

“Ừ,” Phương Trì cảm thấy ấm áp trong lòng, rồi lại nhíu mày, “Mày không về nhà ăn Tết à?”

“Không về,” Tiếu Nhất Minh thở dài, “Hôm qua tao gọi điện cho mẹ tao, đầu tiên là không nghe, nghe rồi thì mắng tao một trận, bảo là không muốn nhìn thấy tao.”

“Vậy mày cứ cố về nhà một chuyến xem.” Phương Trì hỏi.

“Mẹ tao có phải kiểu người nói một đằng làm một nẻo đâu, mày cũng biết đấy, bà ấy bảo không muốn gặp chính là không muốn nhìn thấy, tao mà về cũng chỉ bị đánh tiếp.” Tiếu Nhất Minh nói.

“Vậy thì Tết mày ở đâu?” Phương Trì liếc mắt nhìn ông bà, phát hiện ra hai người đều đang nhìn về phía mình, đột nhiên lại hơi sốt sắng.

“Cậu ấy qua nhà tôi ăn Tết.” Trong ống nghe vang lên giọng Trình Mạc.

“Trình Mạc?” Phương Trì ngạc nhiên, “Hai người đang ở cùng nhau à?”

“Ừ, anh ta sang đây xem tao đi làm,” Tiếu Nhất Minh nói, “Tết tao ở đây một mình thôi, còn có thể kiếm

thêm một chút."

"Không phải bảo là đến nhà anh ta à?" Phương Trì hỏi.

"Anh ta khi nào chả tự biên tự diễn như thế." Tiếu Nhất Minh trả lời.

"…À." Phương Trì nở nụ cười.

Cúp điện thoại rồi, bà nội lập tức đi qua: "Sao, Tiếu Nhất Minh không về nhà ăn Tết à?"

"Vâng, nó…" Phương Trì xoa mũi, "Nó ở bên kia đi làm thêm, không về."

"Cái gì?" Bà nội sửng sốt, "Chỉ vì làm thêm mà không về nhà ăn Tết? Gia đình nó lại đồng ý à? Thằng bé này nghĩ gì thế?"

"Không phải, là nó…" Phương Trì đột nhiên cảm thấy lò sưởi trong phòng hơi nóng quá, nhiệt độ bốn phương tám hướng bao khỏa lại đây khiến sau lưng cậu cũng sắp đổ mồ hôi, "Nó cãi nhau với người nhà, mẹ nó không cho nó về nhà."

"Cãi nhau gì?" Bà nội sợ hết hồn, "Mà mẹ nó lại giận đến thế?"

Phương Trì không nói gì, ngồi trên ghế sofa chơi với Tiểu Tử.

"Con nói đi." Bà nội đẩy cậu một cái.

"Ai, bà cũng đừng nghe nữa," Ông nội nói, "Còn chưa ăn sáng à?"

"Rồi rồi rồi," Bà nội vung tay lên, "Tôi đi nấu mì."

Bà nội vào trong nhà bếp rồi, ông nội ngồi xuống bên cạnh cậu, vỗ vỗ lên chân cậu: "Không muốn nói thật à? Ông thấy tâm trạng của con cũng bị ảnh hưởng rồi."

"Cũng không phải là không muốn nói," Phương Trì nói hơi chật vật, tâm lý căng thẳng từng tầng từng tầng lan ra, đây mới chỉ là nói chuyện của Tiếu Nhất Minh, còn chưa nói tới chính mình, cũng đã căng thẳng đến như vậy rồi, cậu còn phải bấm trên người mình hai cái, "Là sợ nói ra hai người nghe không chấp nhận được."

"À? Là làm sao?" Ông nội nở nụ cười, "Nói nghe thử nào, xem ông có chấp nhận được không."

"Là," Phương Trì nghiêng đầu đi nhìn ông, hạ thấp giọng, "Là, chính là, Tiếu Nhất Minh nó…thích con trai."

Nháy mắt nói ra câu này, tim Phương Trì đã nhảy lên tới cổ, phải ngậm chặt miệng mới có thể đảm bảo không nhảy ra miệng.

Cho dù chỉ là Tiếu Nhất Minh, nhưng cậu vẫn rất hồi hộp xem ông sẽ phản ứng thế nào.

Nếu như ngay cả chuyện của Tiếu Nhất Minh ông cũng không thể nào chấp nhận được, vậy thì chuyện của cậu nói ra rồi sẽ là tình cảnh gì, cậu càng không dám nghĩ tới.

"Thích con trai?" Ông nội giật mình nhìn cậu, "Tiếu Nhất Minh thích con trai à?"

"Vâng," Phương Trì gật đầu, hít một hơi rồi nói khẽ, "Gia đình nó biết được, ba mẹ không chấp nhận được, nên không cho nó về nhà."

"Vậy à…." Trên mặt ông vẫn là kinh ngạc, "Chuyện này…cũng không nhìn ra được, một đứa trẻ bình thường lắm mà."

Bình thường.

Hai chữ này khiến Phương Trì tức khắc cảm thấy xung quanh đều tối sầm đi.

"Ông," Cậu cảm thấy cổ họng mình đã khàn đi, "Ông cảm thấy nó như thế, là không bình thường à?"

"Cũng không thể nói là không bình thường được," Ông nội cầm cốc trà trên bàn qua, nhấp một ngụm trà, "Đây gọi là đồng tính luyến ái đúng không? Con trai yêu con trai."

"Vâng, đồng tình luyến ái," Phương Trì cảm thấy giọng mình đã lạc đi, "Cũng có con gái…với con gái.."

"À." Ông nội đáp một tiếng.

Phương Trì cảm giác cả người mình mềm oặt, dựa vào ghế sofa cũng không muốn nhúc nhích, cũng không muốn nhìn xem vẻ mặt ông thế nào.

Ông nội im lặng không nói lời nào, không biết là đang nghĩ gì.

Phương Trì rũ mắt xuống nhìn đầu Tiểu Tử đang đặt trên đầu gối mình, đưa tay nhẹ nhàng chạm lên mũi nó một cái, lành lạnh, ẩm ướt.

“Tiểu Trì, ông hỏi con,” Ông nội đột nhiên quay đầu qua nhìn cậu.

“Sao?” Phương Trì ngẩng đầu lên, “Cái gì ạ?”

“Con với Tiếu Nhất Minh, vẫn luôn tốt lắm đúng không?” Ông nội hỏi.

“….Vâng đúng,” Phương Trì gật đầu, “là…rất tốt.”

Câu hỏi này của ông nội khiến cậu có kích động mãnh liệt muốn chạy đi, cậu không nghĩ tới ông sẽ hỏi như vậy, nhưng cậu có thể tưởng tượng được, câu hỏi này kéo dài xuống tiếp, sẽ trở thành thế nào.

Bọn họ đều định dùng chuyện của Tiếu Nhất Minh để mở đầu, để ông nội có một bước đệm, lại không hề nghĩ tới, nếu như ông nội hỏi tiếp, cuối cùng đương nhiên sẽ chuyển tới trên người Phương Trì.

IQ của ba người, vậy mà đều rủ nhau offline, đã vậy trước lúc ông nội hỏi ra câu này, IQ của ai cũng chẳng log in.

“Trước đây con đã biết nó như vậy rồi đúng không?” Ông nội hỏi.

“Con…biết rồi.” Phương Trì trong đầu rối tinh rối mù, không có cách nào suy nghĩ được, không hiểu phải trả lời thế nào thì mới không để ông nội chuyển đề tài sang người mình nhanh như thế.

“Vậy con…” Giọng ông nội rất nhẹ, như thể sợ bà nội nghe được, “thân với nó như thế….”

“Ông,” Phương Trì cảm giác trên chóp mình đã đổ mồ hồi, “Ông…”

“Có ăn không đây!” Bà nội ngay lúc này lại đẩy cửa đi vào phòng, mặt không hài lòng mà nói, “Mới vừa rồi thì ồn ào kêu ăn sáng, giờ làm xong rồi gọi bảy tám lần cũng không ai thưa một tiếng.”

“A,” Phương Trì sợ hết hồn, đứng phắt dậy, “Gì ạ?”

“Đóng cửa chặt, cửa phòng bếp cũng đóng, cách xa như vậy nghe sao được,” Ông nội cười nói, “Tiểu Trì đi giúp bà nội bưng mì lên đây.”

“Gì mà giúp bà bưng mì lên!” Bà nội nói, “Hai ông cháu ông không ăn, toàn là một mình tôi ăn à?”

“Giúp ông bưng mì lên đây.” Ông nội nói lại.

Phương Trì cười, chạy ra ngoài.

Vừa ra khỏi nhà, gió liền thổi tới, lạnh thấu tim khiến da dẻ trước ngực sau lưng cậu đều co lại, đến giờ Phương Trì mới coi như hơi tỉnh táo lại một chút.

Cậu đi vào bếp, mỗi tay bưng một bát mì trở về.

Câu hỏi của ông nội cậu vẫn chưa kịp trả lời, câu hỏi này nên trả lời thế nào, cậu bối rối vô cùng.

Ý ông muốn nói rất dễ hiểu, Tiếu Nhất Minh là đồng tính luyến, con và nó có quan hệ tốt như vậy, hơn nữa con cũng biết nó là đồng tính luyến, vậy thì quan hệ giữa hai đứa là gì?

Nếu như trả lời chỉ là bạn tốt không có quan hệ gì khác, vậy thì ông nội chắc chắn sẽ không truy hỏi tiếp xem con có phải là đồng tính luyến ái không, cái này tuy rằng làm quá sớm, nhưng quả thật là đã bỏ lỡ một cơ hội để mở miệng, trừ phi cậu lại dùng "nhưng con cũng là" để chuyển ý, nhưng cậu cảm thấy như vậy quá đột ngột, sợ ông nội không chịu được.

Nếu như trả lời là không phải, cậu sẽ mất đi cơ hội mở miệng, hơn nữa lúc muốn mở miệng lần nữa, sẽ mang tới tổn thương lớn hơn.

Một câu hỏi bình thường của ông, lại đột nhiên đẩy cậu về phía trước một bước.

Cậu không thể không nói, ngay ngày hôm nay.

Nhưng là...nên nói thế nào đây?

Nói thế nào?

Câu hỏi này nhất định phải trả lời, coi như bị ông nội quên đi không hỏi lại lần nữa, cậu cũng nhất định phải chủ động trả lời.

Nếu như cậu cũng mượn cơ hội này không nhắc tới nữa, ông nội nhất định sẽ tự mình nghĩ ngợi.

Cậu không muốn để cho ông phải tự mình nghĩ ngợi, một mình suy đoán lo lắng trong lòng.

Làm sao bây giờ?

Nhất định phải trả lời, vậy thì trả lời lúc nào?

Rồi nên trả lời thế nào?

Nói thẳng?

Vòng vo?

Phương Trì bưng mì bắt đầu vào nhà, để lên bàn.

Vào lúc này, cậu đột nhiên vô cùng vô cùng nhớ Tôn Vấn Cừ, cũng vô cùng vô cùng hi vọng Tôn Vấn Cừ ở ngay bên cạnh mình.

Tôn Vấn Cừ sẽ làm cho cậu cảm thấy vững vàng, cong miệng cười một cái sẽ làm cho cậu bình tĩnh lại,…đương nhiên cũng có thể là kéo cờ, híp hai mắt lại thôi cũng sẽ khiến cậu…vẫn là kéo cờ.

Phương Trì mày rút cuộc đang nghĩ cái gì?

Toàn lung ta lung tung gì không!

"Thịt muối ông nội con mới làm," Bà nội gắp vào bát cậu mấy miếng thịt, "Con ăn thử xem mùi vị thế nào, bà thấy thơm hơn lần trước ông làm."

"Vâng," Phương Trì nhanh chóng cắm mặt ăn mì, "Đúng là thơm, lần trước con thấy hơi mặn, mà lần này vừa khéo."

"Vậy để ông làm thêm một chút," Ông nội cười ha hả, "Đợi tới lúc con về trường mang theo mấy bình, giữ lại hai bình cho mình ăn, rồi chia một ít cho bạn học."

"Vâng," Phương Trì gật đầu, "Mấy đứa trong phòng ký túc xá bọn con đều thích ăn thứ này."

Lúc ăn mì, Phương Trì không nói chuyện nhiều, ông bà vừa ăn vừa bàn bạc đồ cần chuẩn bị ăn Tết, hàng năm hai người họ đều bàn bạc từ rất sớm, Phương Trì cảm giác hai người cũng không phải thật sự muốn chuẩn bị cho thật tỉ mỉ đến mức nào, mà chỉ là nói chuyện này cho đã thôi.

Tết rồi, nói những chuyện này mới có cảm giác ăn Tết.

Ăn xong mì, Phương Trì cầm bát đi rửa, lúc trở lại trong phòng, chỉ có mình bà nội đang để thớt lên bàn vừa xem tivi vừa róc thịt ra khỏi xương.

"Ông nội con đâu rồi?" Phương Trì hỏi.

"Đang ở ngoài sân sau trông coi đây." Bà nội nói.

Phương Trì xoay người, rất chậm mà đi về phía sân sau.

Ông nội đang ngồi xổm ở bên cạnh hành lang thông ra cổng sân sau, bên cạnh có một lò lửa nhỏ, ông đang cầm cái tẩu chuẩn bị châm thuốc.

Phương Trì nhìn chằm chằm bóng lưng của ông, nhìn rất lâu, cuối cùng cắn răng một cái, đi tới, ngồi xổm xuống sát bên người ông nội, móc gói thuốc lá từ đâu đó ra, rút một điếu ra nhích lại gần lò lửa nhỏ châm lên, bỏ vào miệng

"Bà nội con lại tới đánh cho bây giờ." Ông nội liếc mắt nhìn cậu, cười nói.

"Ông," Phương Trì rít một hơi thuốc, chậm rãi nhả ra ngụm khói mỏng, "Hay là ông cứ đánh con luôn đi."

84. Chương 84

Phương Trì cảm thấy mình như thể một kẻ đang đối mặt với một đống thuốc nổ, sợ sệt không chịu được, nhưng lại không thể không giơ đuốc tới châm.

Chẳng rõ đống thuốc nổ này có uy lực tới mức nào, có thể nổ bao xa, có thể nổ cao chừng nào, sẽ nổ ai bị thương, có thể nào nổ cho mọi người đều thương tích khắp người hay không.

Cho dù có bao nhiêu phương án đi nữa, dường như cũng chẳng có cách nào bảo đảm cậu có thể kéo được mọi người bên cạnh đều an toàn tránh được.

Mà một câu này vừa nói ra, như thể đuốc đã chạm vào ngòi nổ.

Nhìn tia lửa xì xì bắn tóe ra, cậu đã biết mình không còn đường lui nữa.

Ông nội vẫn đang hút thuốc, nghe câu này xong, động tác trên tay dừng lại, làn khói trên tay cũng run lên, đầu ngón tay nắm tẩu cũng rớt xuống mặt đất.

"Sao lại phải đánh con?" Ông quay lại nhìn Phương Trì.

"Con…" Phương Trì không dám nhìn về phía ông, chỉ là nhìn chằm chằm thuốc trên đất, "Ông, con…. nếu như con nói… con giống như Tiếu Nhất Minh, ông sẽ…"

“Giống nó cái gì?” Ông nội hỏi.

“Giống nó….giống nó…” Phương Trì nhắm mắt lại tàn nhẫn cắn môi, “thích con trai.”

Không khí như đọng lại.

Thời gian cũng như ngừng lại.

Bốn phía, hết thảy đều như ngưng đọng lại.

Chỉ còn lại gió lạnh đang tự do thổi, xuyên từ bên ngoài sân vào, mang theo tia lạnh đâm xuyên qua da dẻ lộ ra.

Tẩu thuốc trong tay ông đột nhiên đập lên gáy cậu.

Đau.

Đau vô cùng.

Ông cụ cả đời làm việc nhà nông, khỏe kinh người.

Phương Trì chỉ cảm thấy phía sau đầu như bị thứ gì đó đập một cái, một khúc gỗ đánh qua rồi, cậu mới cảm giác được đau, còn chưa đợi đau đớn ấy tràn ra, cái tẩu đã bộp một cái đánh lên mặt cậu.

Sau đó liền gãy ra làm đôi.

“Con nói cái gì?” Giọng nói của ông mang theo kinh ngạc lẫn run rẩy.

Phương Trì không nhúc nhích, tầm mắt cố hết sức dời từ thuốc trên mặt đất sang cái tẩu đã gãy ra làm đôi: “Con thích…con trai.”

“Con thích đứa con trai nào? Là Tiếu Nhất Minh hay là…” Ông nội ngừng lại, “Tôn Vấn Cừ?”

Đây là lần đầu tiên từ sau khi cả nhà sửa lại tên Tôn Vấn Cừ theo bà nội, ông nội gọi đúng tên của hắn, đã vậy lại là cả tên cả họ.

Ông nội hỏi cụ thể là ai, đây cũng không phải ngoài ý muốn, e rằng trong mắt ông, nhất định phải có một người như vậy, nếu không thì Phương Trì sẽ không thể nào nói ra câu nói thích con trai đó.

“Không phải Tiếu Nhất Minh.” Phương Trì trả lời.

Cậu có thể phủ định Tiếu Nhất Minh, nhưng lại không có dũng khí nói ra tên Tôn Vấn Cừ, ông bà nội đã coi Tôn Vấn Cừ là nửa cháu nội để đối đãi, bây giờ cậu không có đủ dũng khí để ông nội chịu thêm một đả kích nữa.

“Vậy là Tôn Vấn Cừ?” Giọng ông nội run càng dữ dội hơn.

Phương Trì không nói gì, chỉ im lặng nhìn chằm chằm lên mũi giày mình.

Ông nội cũng không hỏi tiếp, chỉ là nhặt cái tẩu đã gãy làm đôi dưới đất lên, cầm hai đoạn tẩu ghép lại cùng nhau, như là muốn làm cho cái tẩu nguyên vẹn trở lại.

Mà từ đầu tới cuối vẫn chẳng thành công.

Cuối cùng, ông ném cái tẩu đi, đứng lên, đi đi lại lại trong sân sau.

Ông nội thường đi dạo trong sân sau, chậm rãi đi tới đi lui.

Ngày hôm nay, đi cũng không nhanh, nhưng Phương Trì vẫn có thể nghe ra được nôn nóng lẫn bất an bên trong tiếng bước chân của ông, Tiểu Tử bình thường thích nhất đi theo chân ông chạy tới chạy lui giờ cũng không động đậy, núp trong góc sân ngồi yên lặng.

Đầu óc Phương Trì đã chẳng còn suy nghĩ được nữa, như là nồi đun muối, sôi trào sùng sục, rõ ràng là một nồi đầy tràn, lại chẳng thể nào nhìn thấy có cái gì.

Cậu chỉ cảm thấy lạnh, lạnh giá bắt đầu lan từ đầu ngón tay xâm lấn lên từng tấc trên cơ thể.

“Ông…” Cậu hít một hơi, ngẩng đầu lên.

Còn chưa dứt lời, tuy rằng cậu cũng không biết mình gọi ông xong còn muốn nói gì nữa.

“Con ngậm miệng vào!” Ông nội bước tới tát lên mặt trái cậu.

Phương Trì ngồi xổm đến mức chân hơi tê, một cái tát này suýt nữa tát cho cậu cứ thế ngã luôn ra đất, cậu đưa tay ra chống lên đất.

Tiểu Tử kêu một tiếng, chạy tới bên chân ông, cắn vào góc áo ông, phát ra tiếng kêu nho nhỏ, dùng mũi thở hừ hừ.

"Con," Ông nội chỉ vào cậu, tay đang run lên, dù đã hạ nhỏ tiếng rồi mà vẫn run rẩy, "Từ nhỏ đều nói con có chủ ý! Cho người nhà bớt lo, có chủ ý, con cũng có chủ ý thật! Có chủ ý thật!"

Phương Trì không nói gì, một cái tát này của ông nội đã tát cho cậu hơi choáng váng.

"Con thế này là! Muốn người nhà chết đấy à!" Môi ông run lên, vẫn chỉ vào cậu, nửa buổi cũng không nói tiếp ra được.

Phương Trì cũng trầm mặc, một khi lời đã nói ra rồi, tất cả đều sẽ thay đổi, cho dù cảnh tượng như vậy cậu đã dự đoán được hay chưa, mỗi một giây tiếp theo vẫn sẽ là bất ngờ.

"Con lên tầng đi!" Ông nội nhìn cậu chằm chằm, "Cút lên tầng!"

Phương Trì đứng lên rất chậm, không biết là vì cái tát hay là vì ngồi xổm lâu thiếu máu lên não, trước mắt trở thành một màu đen kịt, choáng váng mất vài giây, cậu mới xoay người đi vào nhà.

"Con muốn bà nội con sống thế nào đây!" Ông nội ở phía sau mang theo đau lòng và lo lắng mà nói một câu, sau đó là một tiếng thở dài nặng nề, "Tết này làm sao mà qua nổi!"

Phương Trì không đi tới phòng khách lên cầu thang lên tầng, cũng không có dũng khí đối mặt với bà nội còn chưa biết gì cả, cậu cứ thế đi từ cầu thang sân sau lên ban công, đẩy cửa ra đi vào trong căn phòng của mình.

Cửa sổ đã đóng kỹ rồi, cậu ngồi xuống mép giường.

Hai tai và trong đầu đều đang vang lên tiếng ong ong, xen lẫn tiếng rít gào sắc bén ù tai.

Cứ nói ra như vậy rồi.

Lại chẳng hề có mảy may thoải mái, lời ông nội nói khiến cậu cảm giác như thể mình bị đè dưới vô số lớp chăn bông.

Nặng, lại chẳng đè chết được cậu.

Ngộp, lại chẳng ngộp chết được cậu.

Chỉ nặng trịch như vậy, đè nén.

Điện thoại di động vang lên một tiếng.

Phương Trì qua rất lâu mới dùng động tác chậm chạp mà lấy điện thoại ra.

Là tin nhắn Tiếu Nhất Minh gửi tới.

- Lúc nói đừng nhắc tới Tôn Vấn Cừ, đừng nói là giờ đang có bạn trai, có thể xoa dịu được một chút.

Phương Trì giật ngón tay, cảm giác hình như là hành động hơi bất tiện, mỗi một lần ngón tay ấn lên điện thoại đều rất gian nan.

- Nhất đinh phải nói, với lại cũng đã nói rồi.

Tiếu Nhất Minh ở đầu kia qua một lúc mới trả lời tin nhắn.

- Nói rồi? Nói lúc nào? Tình hình thế nào rồi? Giờ có tiện nghe điện thoại không?

- Mới vừa nói, không tốt đẹp gì cả, tiện nghe điện thoại nhưng không muốn nói chuyện.

- Được rồi, có gì cần giúp đỡ thì mày cứ nói, chịu đựng, động viên ông bà.

- Ừ.

Phương Trì để điện thoại xuống, ngã xuống giường, nhắm hai mắt lại.

Ông nội ngoài tức giận ra thì chẳng cho cậu bất cứ câu trả lời nào, có thể chấp nhận không, hay sẽ không đồng ý, tiếp theo nên làm gì, cậu đều không biết gì cả.

Có lẽ là ông nội còn cần thời gian để làm rõ manh mối, chuyện như vậy, đừng nói là ông, kể cả mình, trước kia còn làm thế nào cũng không chấp nhận được.

Mà phản ứng của ông nội sau khi làm rõ manh mối rồi….cậu không dám nghĩ tới.

Bốn phía đều rất yên ắng, giống như mỗi một năm trong quá khứ, trước Tết đều là bên trong yên tĩnh lại lộ hào hứng đặc biệt của ngày Tết, mà năm nay, Phương Trì nhưng chỉ cảm nhận được yên tĩnh khiến cậu không thể nào hô hấp bình thường được.

Trong phòng rất yên tĩnh, có thể nghe thấy tiếng bước chân của Tiểu Tử, tiếng nó dùng chóp mũi chọc tới chọc lui trên cửa phòng cậu.

Dưới tầng cũng rất yên tĩnh, ông nội còn đang ở ngoài sân sau hay đã ở phòng khách, không nghe ra được, đã nói cho bà nội hay chưa, cậu cũng không nghe rõ.

Mà mình bây giờ, ngoài nằm ở đây, còn có thể làm gì nữa, cậu lại càng không biết.

Không biết đã trôi qua bao lâu, đau rát trên má trái đã biến mất, mà thay vào đó chính là nhiệt độ nóng bỏng, đau đớn trên đầu cũng đã biến mất, biến thành nóng bỏng tê dại cùng với sưng choáng váng.

Trên cầu thang vang lên tiếng bước chân, rất gấp gáp, rất nặng nề.

Phương Trì mở mắt ra, ngồi phắt dậy.

Đồng hồ báo thức nhỏ trên bàn hiển thị giờ là buổi trưa, cậu đã nằm ở đây được ba tiếng.

Đây là tiếng bước chân của bà nội, là tiếng bước chân lúc bà nội tức giận chuyện gì đó.

Cậu hít một hơi, chuẩn bị nhận đánh mắng của bà.

Cửa phòng cậu không bị đẩy ra, bà nội mở ra cửa phòng Tôn Vấn Cừ bên cạnh.

Phương Trì còn chưa nghĩ rõ ràng ra được là tại sao, đã nghe thấy từ bên kia vang lên tiếng ghế tựa ngã xuống đất, rồi tiếng cốc chén bị đập vỡ.

Sau đó chính là tiếng đồ đạc rơi xuống đất cùng với tiếng vỡ toang cực lớn.

Ngay lúc Phương Trì nghe thấy có người như đang đập cái lò nung điện kia của Tôn Vấn Cừ, cậu nhảy xuống giường, lấy dũng khí mở cửa ra ngoài.

"Con ra ngoài làm gì?" Ông nội đứng ở bên ngoài phòng Tôn Vấn Cừ, nhìn thấy cậu đi ra liền cau mày nói một câu.

"Con..." Phương Trì không nhìn thấy được tình hình bên trong phòng, nhưng cửa phòng đã toàn là mảnh kính vỡ và vụn gỗ.

"Về phòng con đi." Ông nội nói.

"Con xin lỗi," Phương Trì không biết mình còn có thể nói gì nữa, "Con xin lỗi."

"Con gọi điện thoại cho Thủy Cừ!" Bà nội ở trong phòng hô một tiếng, lúc đi ra, trên tay nhấc theo một cái dao bổ củi đã cong lưỡi thủng lỗ chỗ, hai mắt đỏ ửng, trên mặt toàn là nước mắt, "Bà muốn hỏi nó xem! Ông bà có lỗi gì với nó! Mà nó lại phải hại ông bà như thế!"

"Bà," Phương Trì vừa xót xa vừa đau lòng, cảm thấy cả người đều đang đau từng cơn, cậu quỳ xuống, "Bà, con xin lỗi, là con có lỗi với mọi người."

Bà nội không nói gì, hai mắt đỏ nhìn chằm chằm cậu rất lâu, cuối cùng ném dao bổ củi đi, đánh lên người cậu.

"Con đây là làm sao!" Bà nội đập lên cánh tay cậu, sau đó là một cái tát lên trên vai, "Tại sao! Tại sao hả con!"

"Xin lỗi, con xin lỗi…" Phương Trì cúi đầu, cắn môi.

Bà nội vừa đánh vừa đá lên người cậu, vừa đánh vừa khóc.

Tại sao.

Tại sao.

Con tại sao lại thế này.

Đây có lẽ là câu hỏi bọn họ muốn biết đáp án nhất.

Nhưng là tại sao?

Phương Trì cũng không biết, tại sao?

Nếu như hỏi cậu tại sao lại thích Tôn Vấn Cừ, cậu có thể nói ra rất nhiều, ra hồn hay không ra hồn, rất nhiều, từng chút từng giọt, tại sao cậu lại thích Tôn Vấn Cừ, cậu rõ ràng hơn bất cừ người nào, cũng rõ ràng hơn so với chính Tôn Vấn Cừ.

Nhưng tại sao lại thích con trai?

Không ai có thể trả lời được.

"Không biết, con không biết…." Phương Trì cúi đầu, giọng hạ xuống rất thấp, "Con xin lỗi, bà, con xin lỗi…xin lỗi…"

Bà nội càng khóc to hơn, không hỏi lại "tại sao" nữa, mà chỉ đánh lên người cậu.

Sức lực của bà kém xa ông nội, nắm đấm và lòng bàn tay như mưa trút xuống, trên người cũng không quá đau đớn.

Mà trong lòng lại đau vô cùng, đau tới mức Phương Trì không tài nào thở nổi.

"Khốn nạn," Bà nội vừa khóc vừa đánh, "Thằng nhóc khốn nạn! Mày không ra gì thằng nhóc khốn nạn!"

Tiếng khóc của bà làm Phương Trì bắt đầu hối hận vì đã "nắm lấy" cái "cơ hội" ngày hôm nay.

"Bà nghỉ một lúc đi," Ông nội vẫn luôn đứng một bên trầm mặc nhìn, đã tới đỡ bà lên, "Đánh như vậy cũng vô dụng, cẩn thận tức hại người."

"Đánh chết nó rồi là hữu dụng!" Bà nội vừa khóc vừa nói.

"Đừng nói lời vô ích nữa," Ông nội choàng qua vai bà, vỗ nhẹ lên lưng bà, "Đi, cùng tôi đi xuống tầng."

Bà nội lại đi qua đánh lên vai cậu hai lần nữa, mới bị ông nội nửa dìu nửa kéo xuống dưới tầng.

"Tiểu Trì, con về phòng đi đã." Ông nội đứng trên cầu thang nói một câu.

Phương Trì cúi đầu, quỳ không nhúc nhích.

Bà nội hẳn là đã được ông dìu về phòng ngủ dưới tầng, tiếng khóc thương tâm dần dần nhỏ đi.

Phương Trì vẫn quỳ không nhúc nhích.

Cậu không muốn động đậy.

Không có cách nào suy nghĩ được, cũng không tài nào làm ra bất cứ phản ứng gì.

Cậu chỉ muốn quỳ như vậy.

Cảm thấy bây giờ, cho dù chỉ thở cũng sẽ tác động đau đớn lên thần kinh.

Cậu đau lòng.

Đau lòng ông nội, đau lòng bà nội, đau lòng hai ông bà cụ đã trút xuống hết thảy tinh lực và tình yêu đối với mình.

Từ góc độ cậu đang quỳ có thể nhìn thấy một góc căn phòng của Tôn Vấn Cừ, căn phòng dọn dẹp sạch sẽ gọn gàng giờ đã bừa bộn khắp nơi.

Cậu cũng đau lòng Tôn Vấn Cừ.

Tôn Vấn Cừ uống rượu hàn huyên với ông nội, viết câu đối Tết cho ông bà, làm đĩa cho hai người, giờ đã bởi vì một câu" thích con trai" của mình, mà trở thành kẻ có tội trong mắt ông bà.

Đau lòng.

Đau lòng cho từng người.

Nhưng lại mê man không biết phải trách cứ ai.

Trách Lý Bác Văn?

Hay là tự trách mình?

Cậu không biết.

"Không, không nghe điện thoại?" Mã Lượng ở bên cạnh hỏi.

"Ừ," Tôn Vấn Cừ nhìn điện thoại di động, ném qua một bên, "Ba cuộc điện thoại đều không nghe."

"Hay là, ngủ?" Mã Lượng nói.

"Cả buổi chiều ngủ từ giữa trưa tới sáu giờ tối?" Tôn Vấn Cừ tặc lưỡi, "Lại nói, đừng nói là ngủ, kể cả có hôn mê rồi, cậu ấy nghe thấy điện thoại của tao cũng sẽ dậy nghe."

"Vậy thì chính là ra, ra ngoài chơi không cầm theo điện, thoại di động." Mã Lượng nở nụ cười.

"Chắc vậy, thôi cứ chờ cậu ấy gọi lại cho tao đi," Tôn Vấn Cừ chậm rãi xoay người, "Tao đi nhìn thử bản thiết kế phác thảo xem."

"Ăn cơm, đã." Mã Lượng vỗ vai hắn.

Từ sau khi trời lạnh, Hồ Viện Viện mỗi ngày đều thay đổi nhịp điệu, chuẩn bị cho một đám người đủ các loại lẩu, thịt dê thịt bò xương sườn, vị Tứ Xuyên vị Hồ Nam vị Đông Bắc, mỗi ngày đều không giống nhau.

Tôn Vấn Cừ cảm giác mình ăn Tết xong có thể xuất chuồng.

"Nồi lẩu tê cay hôm nay hơi bị cay đấy," Hồ Viện Viện chỉ vào một nồi canh đỏ ngầu, "Gói gia vị lẩu kia chị thấy to như thế, định bẻ một nửa thả vào thôi, kết quả là trượt tay thả hết luôn."

"Hôm nay ăn đã," Tôn Vấn Cừ cầm muôi qua múc một ít nếm thử, "Aiii, tối nay chắc em có thể biểu diễn được một vở Mạnh Khương Nữ khóc trường thành."

"Vậy à?" Mã Lượng vừa nghe thấy liền cười vui vẻ, cũng đi tới nếm thử, "Hai Mạnh Khương nữ, từ Bát, Bát Đạt Lĩnh đến Mộ, Mộ Điền Cốc đều cho nó, nó khóc hết luôn."

Khóc xong một bữa cơm, Tôn Vấn Cừ đi rửa mặt, súc miệng mấy cái, rồi ngậm miếng socola, sau đó đến phòng thiết kế.

Vẫn luôn nói rằng lười học dùng máy tính vẽ bản thiết kế, cuối cùng là vẫn học, hắn ngồi vào trước máy tính, thở dài, vừa xem bản thiết kế vừa ghi ý nghĩ của mình lên trên sổ.

Mã Lượng chưa vào cùng, lúc hắn xem bản thiết kế nghĩ ngợi, Mã Lượng luôn rất ăn ý mà để hắn ở một mình.

Lúc hắn hết bận đi ra từ phòng làm việc, Mã Lượng mới đi tới đưa cho hắn tách trà nóng: "Thế, thế nào?"

"Ngày mai tao bàn bạc với Tiểu Trương," Tôn Vấn Cừ nhấp ngụm trà, lấy di động ra, nhìn giờ, sắp mười giờ rồi: "Tao đi về ngủ trước đây."

Mã Lượng nhìn lướt qua điện thoại di động của hắn: "Vẫn chưa, chưa…"

"Chưa," Tôn Vấn Cừ mặc áo khoác, bỏ điện thoại di động vào túi, kéo cổ áo lên: "Ngủ ngon."

"Tôn Tổng ngủ ngon." Hồ Viện Viện dựa vào ghế sofa cười nói.

Tôn Vấn Cừ trở lại phòng mình, tắm rửa sạch sẽ xong liền chui lên giường, tắt đèn đi, lấy điện thoại di động qua.

Không có cuộc gọi nhỡ, cũng không có tin nhắn tới, từ tối hôm qua Phương Trì gọi cho hắn chúc ngủ ngon mãi cho tới bây giờ, đều không liên lạc lại cho hắn một lần.

Tôn Vấn Cừ nhíu mày, làm sao thế này?

Phương Trì là một người rất vững vàng, dù có thế nào đi nữa cũng sẽ không làm ra chuyện khiến hắn lo lắng thế này.

Xảy ra chuyện gì rồi?

Lý Bác Văn?

Xử lý Lý Bác Văn?

Xử lý thế nào?

Xử lý thành thế nào mới có thể không gọi điện thoại cũng không nghe điện thoại?

Tôn Vấn Cừ nằm nhắm mắt lại, suy nghĩ một lúc rồi đột nhiên mở mắt ra.

Đồng hồ treo tường dưới phòng khách đang kêu tích tích, ngồi ở trên hành lang nghe, đã mười một giờ rồi.

Cậu cảm thấy mấy người thiếp trên tivi quỳ một đêm quỳ đến mặt trắng bệch lảo đà lảo đảo cuối cùng ngất xỉu đều rất lừa đảo, cậu còn chưa quỳ tới mức ngất xỉu đã cảm thấy đầu gối sắp nát ra đến nơi, không thể không ngồi lên cẳng chân mình, sau đó gót chân cũng như nát ra, cuối cùng trở thành ngồi xuống đất.

Điện thoại di động từ chiều đến vừa nãy, vang lên rất nhiêu lần, có tin nhắn, có điện thoại, cậu đều nghe thấy, có của người khác, cũng có của Tôn Vấn Cừ.

Tôn Vấn Cừ đã gọi tận mấy cuộc điện thoại lại đây.

Nhưng cậu trước sau vẫn quỳ vẫn ngồi như vậy, không hề nhúc nhích.

Không dám động đậy.

Cậu sợ nghe thấy giọng Tôn Vấn Cừ, cậu sợ bản thân không che giấu được tâm tình của mình.

Cậu cũng sợ nghe thấy giọng nói của người khác, bất cứ giọng nói của ai, Tiếu Nhất Minh, Trình Mạc, cậu đều sợ hãi, cậu sợ bọn họ sẽ hỏi.

Thế nào rồi?

Tình hình thế nào rồi?

Nói thế nào, ông bà có sao không?

Cậu sợ phải trả lời, sợ sệt suy nghĩ tới tình cảnh hỗn loạn mà đau lòng trước đó.

Dưới tầng đang bật tivi, cả ông bà nội và cậu, từ giữa trưa tới giờ, đều chưa ăn gì cả.

Vừa mới đầu còn ở trong phòng, giờ ông bà đang ngồi trên sofa phòng khách, xem tivi, kênh vẫn luôn để ở kênh trung ương 1, không hề đổi một lần nào.

Cũng không nghe thấy ông bà nói chuyện gì, thời gian hai người bọn họ quen đi ngủ cũng đã qua, nhưng lại chẳng ai đi ngủ, cứ chỉ ngồi như vậy, trầm mặc.

Lúc đồng hồ treo tường dưới tầng điểm tới 12 giờ, Phương Trì cuối cùng cũng nghe thấy tiếng ông nhỏ giọng gọi bà nội đi ngủ.

Sau đó là tiếng bước chân của hai người đi vào phòng ngủ dưới tầng, mấy phút sau ông đi ra ngoài.

Phương Trì nhìn về phía lối lên cầu thang, một đợt tiếng móng vang lên, Tiểu Tử chạy tới, chạy vòng quanh cậu vài vòng, cũng vây quanh chân cậu, liếm liếm mặt cậu, cuối cùng là nằm nhoài xuống bên chân cậu.

Tiếng bước chân ông nội lên tầng, nặng nề hơn bình thường, như đang mệt mỏi.

"Về phòng ngủ đi." Ông nội đi tới đứng lại trước mặt cậu.

"Bà nội, bà…." Phương Trì vừa mở miệng đã bị giọng nói của mình làm sợ hết hồn, khô khốc khàn khàn, như thể ngậm đất cát, nói chuyện đều mang theo từng hạt cát, cậu hắng giọng, "Thế nào rồi?"

Ông nội thở dài không nói gì.

"Ông," Phương Trì cố hết sức quỳ một lần nữa, lúc hạ hông xuống chỉ thấy tê mà thôi, quỳ xuống rồi còn hơi không tìm được thăng bằng, chạm lên đầu Tiểu Tử một cái mới quỳ xong được, "Con…"

"Đừng nói gì vội…" Ông nội khoát tay, "Cũng đừng quỳ nữa, đi ngủ đi."

Phương Trì không nhúc nhích.

“Chuyện này cũng không phải giải quyết được ngay bây giờ,” Ông nội nói, “Ngày mai rồi nói.”

Nói xong, ông nội quay người chậm rãi đi xuống tầng.

Đầu gối vốn đang tê dại được nghỉ ngơi một lúc rồi lại quỳ tiếp như thế, chưa tới một phút đã bắt đầu đau buốt, Phương Trì không thể không cắn răng ngồi lại trên đất.

Tiểu Tử đứng sát bên cậu, dùng đầu cọ cọ lên cằm cậu, rồi lại liếm lên tay cậu.

“Tiểu Tử,” Phương Trì ôm chầm lấy đầu nó, nhỏ giọng nói bên tai nó, “Mày nói xem tao nên làm thế nào? Mày biết nên làm thế nào không? Mày đi khuyên nhủ ông bà cho tao được không? Giúp tao khuyên ông bà đi… Tao thật sự…sợ lắm, tao sợ ông bà tức giận, nhưng tao không còn đường nào để đi nữa…”

Tiểu Tử ngẩng đầu lên, chóp mũi chạm lên cằm cậu, lành lạnh, ẩm ướt vô cùng.

“Tao thật sự…không còn con đường nào để đi nữa,” Phương Trì nhẹ nhàng gãi cổ nó, “Bao nhiêu năm như vậy, tao sợ nhất chính là điều này, rõ ràng không phải là đường tao chọn, nhưng lại chỉ có thể tiếp tục đi trên con đường này, không có cách nào khác…”

Trong mũi Tiểu Tử phát ra tiếng khịt khịt nhè nhẹ.

“Tao có lỗi với ông bà, có lỗi với ba mẹ tao,” Phương Trì nhắm mắt lại, “Thế nhưng tao lại không biết tao tại sao lại có lỗi với bọn họ… Tao phải làm sao bây giờ…. mày nói cho tao được không…”

Lúc Phương Trì gọi điện thoại tới, Tôn Vấn Cừ ôm notebook dựa vào gối đã ngủ rồi, hắn mơ mơ màng màng nghe điện thoại: “Alo?”

“Ngủ rồi à?” Đầu kia vang lên giọng Phương Trì.

“Cậu làm sao vậy?” Tôn Vấn Cừ lập tức nghe thấy thay đổi trong giọng nói của cậu, khàn đặc.

“Em bị sốt,” Phương Trì ho khan mấy tiếng, “Hôm qua ho cả đêm, sáng sớm hôm nay thì phát sốt.”

“Sao lại phát sốt?” Tôn Vấn Cừ ngồi dậy, ném máy tính xách tay còn đặt trên bụng qua một bên, “Hôm qua không phải vẫn bình thường lắm à?”

“Em cũng không biết nữa,” Phương Trì lại ho tiếp một tràng, “Hôm nay đi lên trấn truyền nước rồi, giờ không sốt nữa.”

“Sao không nghe điện thoại? Cũng không gọi cho tôi?” Tôn Vấn Cừ cau mày.

“Sáng sớm sốt tới gần bốn mươi độ, ông nội lo quá, đưa em lên trên trấn, em mơ mơ màng màng cũng chẳng cầm điện thoại theo, đến trên trấn truyền xong thì tới chỗ ba mẹ,” Giọng Phương Trì khàn tới mức làm lòng người đau xót, “Em lại không muốn dùng điện thoại ba mẹ gọi cho anh…”

“Giờ về nhà ông bà rồi à?” Tôn Vấn Cừ hỏi.

“Ừ, vừa mới về, ba mẹ cũng về cùng em luôn,” Phương Trì nói, lại hạ thấp giọng xuống, “Không giận em đấy chứ?”

Bên trong khàn khàn mang theo mấy phần nũng nịu làm lòng Tôn Vấn Cừ như nhũn ra: “Tôi có giận cũng qua rồi, ngủ cũng ngủ được nửa ngày rồi.”

Phương Trì lại ho, khụ khụ xong liền cười ha ha mấy tiếng: “Đúng rồi, kể cho anh chuyện này.”

“Cái gì?” Tôn Vấn Cừ đáp.

“Tối hôm qua lúc em về đụng phải tên ngốc Lý Bác Văn ở cổng thôn,” Phương Trì nói, “Dọa anh ta sợ ngã ngửa ra.”

“Cậu không làm gì anh ta à?” Tôn Vấn Cừ nở nụ cười.

“Không, em mới giơ tay lên một cái, anh ta đã quỳ xuống trước mặt em rồi…” Phương Trì hơi dừng lại, “Quỳ xuống đất, đầu gối quỳ răng rắc tới mức phát ra được một bài quốc ca.”

“Nói lung ta lung tung gì đâu, kệ tên đó đi,” Tôn Vấn Cừ cười, “Ngủ sớm đi, không phải vừa mới bị sốt à.”

“Ừ,” Phương Trì cũng cười, “Ngày mai muộn chút em gọi cho anh, chắc em ngủ thẳng tới chiều, hôm nay uống thuốc đã buồn ngủ lắm rồi.”

“Biết rồi, ngủ đi.” Tôn Vấn Cừ nói.

“Ngủ ngon,” Phương Trì nói, “Em yêu anh.”

Tôn Vấn Cừ ngây người.

Em thích anh.

Em thích anh vô cùng.

Em thích anh thích tới mức không thể nào dừng nổi.

Phương Trì đã nói "thích" rất nhiều lần, đủ loại thích.

Thế nhưng "Yêu", Tôn Vấn Cừ mới là lần đầu tiên được nghe.

"Tôn Vấn Cừ," Giọng Phương Trì như thể càng khàn hơn, "Em yêu anh."

"Anh cũng yêu em." Tôn Vấn Cừ nói khẽ.

85. Chương 85

Tôn Vấn Cừ cả đêm đều ngủ không ngon.

Bình thường cũng có rất nhiều thứ phải nghĩ, hắn nằm trên giường nghĩ tới nghĩ lui nửa buổi mới buồn ngủ, nhưng chỉ cần không bị quấy rầy, hắn cảm thấy ngủ thẳng tới bình minh cũng không thành vấn đề.

Đêm hôm nay, hắn lại mơ mơ màng màng chưa từng ngủ say được một lần, một đêm tỉnh lại không biết bao nhiều lần.

Sáng sớm lúc nhìn vào gương còn cảm thấy mặt mình tái nhợt đi, hắn tặc lưỡi, vành mắt đen cũng nhìn rõ được.

Rửa mặt xong, hắn dựa vào cửa sổ cạo râu, nhìn người dậy sớm đi lại dưới tầng.

"Tôn Tổng!" Hồ Viện Viện từ cửa sổ tầng hai phòng làm việc đối diện thò đầu ra gọi hắn, "Sang đây ăn mì trộn sốt!"

"Được," Tôn Vấn Cừ gật đầu đáp.

Thay xong quần áo, cầm quần áo chuẩn bị ra ngoài, Tôn Vấn Cừ lại nhìn điện thoại di động, tuy rằng bên ngoài cũng không có thông báo gì, nhưng hắn vẫn mở khóa điện thoại ra nhìn, quả thật là không có bất cứ tin gì.

Điện thoại di động rất yên tĩnh, từ tối qua Phương Trì cúp điện thoại xong liền không hề gửi tin nhắn hay

gọi tới nữa, tuy Phương Trì nói là phát sốt bị ốm, uống thuốc buồn ngủ, nghe giọng cũng giống như bị ốm... Nhưng Tôn Vấn Cừ vẫn cảm nhận được đã xảy ra vấn đề rồi.

Sức khỏe của Phương Trì tốt thế nào, người khác không biết, hắn... nhưng lại vô cùng rõ ràng, thằng nhóc này quanh năm suốt tháng ngay cả cảm lạnh cũng chẳng có một lần, về nhà một chuyến qua một đêm đã sốt thành như vậy.

Hơn nữa, dùng hiểu biết của hắn về Phương Trì, kể cả uống thuốc ngủ đi nữa, cậu cũng có thể đúng giờ tỉnh dậy, điện thoại sớm tối sẽ không bỏ lỡ.

Lừa kẻ ngốc đấy à.

Còn có câu "Em yêu anh" kia nữa.

Mặc dù trong nháy mắt nghe thấy, lòng dạ Tôn Vấn Cừ lập tức hóa thành một đống lông tơ, ấm áp mà an tâm, nhưng cũng chính câu "Em yêu anh" này đã khiến Phương Trì bại lộ.

Thằng nhóc này tuy rằng nhìn thấy hắn chỉ hận không thể lột luôn quần trên đường lớn, chỉ thiếu điều viết lên trán bốn chữ "Em muốn làm anh" mà thôi, nhưng nếu như không có việc gì đặc biệt, cậu sẽ không nói ra ba chữ này.

Cậu sẽ ngại ngùng.

Có thể làm cho một người nói xong câu "Em nhớ anh" còn phải cười khà khà khúc khích hai tiếng, đột nhiên nói ra một câu "Em yêu anh" như vậy, chỉ có thể là xảy ra vấn đề gì rồi.

Mà nếu như đã xảy ra vấn đề rồi?

Là vấn đề gì?

Tôn Vấn Cừ ra ngoài cửa mới phát hiện không mang theo khăn quàng cổ, gió Bắc thổi vù vù, hắn cảm giác một bên mặt cũng đã sắp đông cứng, không thể không hạ xuống quyết tâm rất lớn quay lại lần nữa lên tầng lấy khăn quàng.

Khăn quàng cổ vẫn là cái của Phương Trì cho hắn lúc đó, kiểu dáng rất thông thường, thế nhưng lại ấm áp vô cùng.

Hắn quấn khăn quàng lên cổ xong, cúi đầu đi về hướng cổng phòng làm việc bên kia.

Cổ họng Phương Trì khàn thành như vậy, đây không phải giả vờ, cậu chẳng có kỹ năng diễn xuất cao siêu

đến vậy, ngày hôm qua kỹ năng diễn xuất của Phương Trì cũng đã được coi là tăng lên nhiều rồi.

Xảy ra chuyện gì mới có thể khiến cho cậu trong vòng một ngày cổ họng đã khàn thành như vậy?

Là đánh Lý Bác Văn?

Sau đó Lý Bác Văn đánh trả?

Tiếp theo chính là trận chiến dùng vũ khí giữa thôn dân và chủ đầu tư?

Vậy cũng không thể nào đánh cho cổ họng khàn được.

Loại này bình thường chính là nóng ruột.

Tôn Vấn Cừ dừng chân, nhắm mắt lại thở dài khe khẽ.

Phương Trì công khai rồi.

"Mày có chắc, chắc không?" Mã Lượng ăn một miếng mì, hơi giật mình.

"Mày thật sự không nghe cậu ấy nói gì à?" Tôn Vấn Cừ lấy dưa chuột thái sợi trong bát mì mình ra ném vào bát Mã Lượng.

"Thật sự không có, cậu ta bảo không, không nói cho tao, bởi vì tao biết rồi nhất, nhất định sẽ nói với mày," Mã Lượng suy nghĩ, "Sao, sao cậu ta lại?"

"Vì để nói trước lúc Lý Bác Văn nói hươu nói vượn gì đó với ông bà cậu ấy," Tôn Vấn Cừ không có khẩu vị, mì trộn sốt Hồ Viện Viện làm ăn rất ngon, hắn lại chẳng ăn ra được vị gì.

"Lý, Lý Bác Văn có khi, cũng chẳng nói vậy mà!" Mã Lượng cau mày.

"Ngộ nhỡ nói thì sao," Tôn Vấn Cừ thả bát xuống, "Cậu ấy để tâm hai ông bà cụ như thế, nếu như Lý Bác Văn đến tìm ba mẹ cậu ấy, có khi cậu ấy cũng chẳng lo đến vậy đâu, mà hai ông bà cụ, cậu ấy lại không nỡ."

"Vậy thì làm, làm sao bây giờ?" Mã Lượng hỏi.

Tôn Vấn Cừ không nói gì.

Phương Trì sáng sớm tỉnh lại, ngồi ở trên giường ngây người rất lâu.

Cậu không nghĩ tới mình vậy mà đã ngủ đi, hơn nữa ngủ cũng rất sâu, cảm giác hổ thẹn làm cậu rất lâu cũng không nhúc nhích.

Tiểu Tử ở trên ban công, nằm úp sấp bên cửa sổ nhìn cậu, móng đập lên cửa kính kêu loong coong.

Phương Trì xuống giường, xỏ giày đi qua mở cửa, cho Tiểu Tử đi vào phòng.

Đóng cửa lại rồi, cậu không nhúc nhích, chống tay lên tường đứng tại chỗ nửa ngày.

Từ giường đến cửa cũng tổng cộng có bốn năm bước, cậu suýt nữa bởi vì đau đớn trên người mà kêu ra tiếng.

Đầu đau, viền mắt đau, vai đau, thắt lưng đau, đùi, cẳng chân gót chân, nơi nào cũng đau.

Sưng phồng, tê dại, đau nhức.

Cậu chậm rãi dịch về bên giường ngồi xuống, sờ lên đầu Tiểu Tử.

Thở dài khe khẽ, gác chân lên trên ghế bên cạnh, nhìn ra ngoài cửa sổ ngây người.

Bình thường rời giường rồi, cậu sẽ chạy xuống tầng, vừa rửa mặt vừa nhìn bà nội bận bịu trong bếp, nhân tiện chơi với Tiểu Tử nói rằng mình muốn ăn sáng.

Hiện giờ, ngay cả dũng khí mở cửa rồi đi ra hành lang, cậu cũng không có.

Ông bà nội đêm qua cũng không biết làm sao mà qua nổi, ngủ hay chưa, có khóc hay không, có thở dài hay không…. Cậu rất muốn biết, nhưng cậu không dám đi ra khỏi cánh cửa này, cậu không dám nhìn thấy ánh mắt của ông bà nội.

Trán Tiểu Tử ấm áp, cậu đưa lòng bàn tay dán qua xoa xoa đầu Tiểu Tử

Tuy rằng không dám, nhưng cậu vẫn muốn ra ngoài.

Ra ngoài, xuống tầng, tìm ông nội.

Ông nội mắng cũng được, đánh cũng tốt, cậu cũng sẽ đến nói một lần nữa với ông.

Nếu cứ sững sờ ở đây như vậy, vậy thì ngày hôm qua mở lời sẽ chẳng có ý nghĩa gì nữa.

Cậu lấy điện thoại di động qua, theo thói quen ấn vào số Tôn Vấn Cừ, nhìn chằm chằm rất lâu.

Tối hôm qua cúp điện thoại, cậu cảm thấy mũi nhức vô cùng, nếu như không phải thực sự cảm thấy mình không thể khóc vào lúc này được, có khi cậu đã khóc sưng mắt lên.

Em yêu anh.

Cậu chẳng biết tại sao mình lại nói ra câu này.

Giống như là phải tiếp thêm cho mình dũng khí, cũng mong muốn tìm được chỗ dựa từ câu trả lời của Tôn Vấn Cừ.

Câu "Anh cũng yêu em" không hề do dự của Tôn Vấn Cừ đã làm cậu ổn hơn rất nhiều.

Cậu đứng lên, thay quần áo, cắn răng cử động cánh tay cẳng chân, hít sâu một hơi, rồi nhảy nhảy trong phòng mấy lần.

Lúc đang định mở cửa ra ngoài, điện thoại di động trên giường vang lên.

Tiếng chuông quen thuộc dành riêng cho Tôn Vấn Cừ, vừa nghe thấy nốt đầu tiên sẽ khiến cậu hào hứng.

Cậu cầm điện thoại di động lên, hơi phân vân không biết có nên nghe điện thoại không.

Ngoài lần đầu tiên gặp mặt, cậu bất đắc dĩ hợp tác với Phương Ảnh lừa Tôn Vấn Cừ ra, sau này cậu không hề nói dối trước mặt Tôn Vấn Cừ nữa, mãi cho tới tối qua.

Bản lĩnh của cậu cũng chỉ có mấy phút kia, nói thêm nữa, có khi cậu sẽ bị lộ tẩy.

Hiện giờ, cuộc điện thoại này của Tôn Vấn Cừ, cậu hơi không dám nghe.

Cậu sợ nói nhiều rồi sẽ khiến Tôn Vấn Cừ nghe ra được gì đó không ổn, người nọ là con cáo già, đạo hạnh chút xíu này của mình trước mặt hắn căn bản chẳng có tác dụng.

Mà điện thoại thì vẫn phải nghe, không nghe có khi Tôn Vấn Cừ sẽ càng nghi ngờ hơn.

"Alo?" Phương Trì nghe điện thoại, lúc mở miệng, cậu nhận ra họng mình vẫn còn khàn, còn khàn hơn cả

hôm qua, nghe như thể bị đá mài mài gọt qua.

"Đỡ hơn chưa?" Tôn Vấn Cừ đầu kia vừa nghe thấy giọng cậu liền chép miệng, "Giọng khàn đặc."

"Không sốt nữa," Phương Trì cẩn thận trả lời, "Đỡ lắm rồi, chỉ là họng vẫn khàn nữa thôi."

"Cậu uống thuốc gì rồi? Có phải là không đúng bệnh không?" Tôn Vấn Cừ hỏi.

"Là...mấy cái thuốc đó." Phương Trì nói, "Anh đừng lo, ngủ mấy ngày là khỏi thôi mà."

"Cậu nói cho tôi xem bệnh viện kê đơn gì, tôi không yên tâm với bệnh viện trấn bệnh viện huyện các cậu." Tôn Vấn Cừ nói.

Phương Trì bấm lên người mình một cái, cảm thấy mình quá không cẩn thận, muốn giả sốt, cũng không tìm hiểu xem phải uống thuốc gì.

Mà ai có thể ngờ được Tôn Vấn Cừ lại đột nhiên cứ nhìn chằm chằm thuốc không tha chứ!

Hay là... Trong lòng Phương Trì đột nhiên kinh sợ, hay là Tôn Vấn Cừ đã cảm giác được gì rồi?

"Em đang nằm trên giường," Phương Trì nhanh chóng nằm lại trên giường, còn kéo chăn trùm lên người mình, "Thuốc ở dưới tầng hết rồi, em không muốn đi..."

"Tôi đến xem cậu thế nào đi," Tôn Vấn Cừ nói, "Tôi biết cậu lâu như thế, cậu đã bao giờ ốm đau gì đâu, để tôi xem thử rau hẹ tinh bị bệnh còn rau hẹ nữa không."

"Đừng," Phương Trì sợ hết hồn, "Không cần, anh không cần đến xem em đâu, em tốt lắm, hôm nay đã không sao rồi, chỉ là cổ họng vẫn còn khàn thôi."

Phương Trì một khi căng thẳng, lúc nói chuyện giọng nói sẽ lạc đi, chính cậu nghe thấy cũng cảm giác người này ốm không nhẹ.

"Thật à?" Tôn Vấn Cừ nở nụ cười, "Cậu vậy mà không cho tôi đến gặp cậu, quá bất ngờ."

"Bất ngờ một lần đi," Phương Trì hạ thấp giọng, "Em không có chuyện gì thật mà, mấy hôm nay họ hàng trong nhà sắp về rồi, ồn ào hỗn loạn."

"Được rồi, không đến," Tôn Vấn Cừ nói, "Vậy thì cậu nhớ uống thuốc đúng giờ, ngủ thêm một lúc đi, nói ít thôi."

"Ừ." Phương Trì đáp một tiếng, rồi thở phào nhẹ nhõm.

"Ăn Tết tôi về nhà," Giọng Tôn Vấn Cừ rất nhẹ nhàng chậm rãi, khiến người ta thoải mái, "Nếu cậu có ra ngoài được thì nói với tôi một tiếng, tôi đi đón cậu."

"...Được." Lúc Phương Trì trả lời, không hiểu sao mũi lại cay tới mức mắt cũng sắp không mở ra được nữa, nước mắt chẳng mấy chốc đã nhòe nhoẹt, cậu ấn ấn lại hai mắt: "Vậy em ngủ tiếp một lúc."

"Ừ." Tôn Vấn Cừ nhích lại gần điện thoại hôn một cái.

Phương Trì cũng dùng sức mà hôn lên điện thoại di động.

Cúp điện thoại rồi, cậu trở mình, ôm chăn, chôn mặt vào trong.

Sắp tới trưa, Phương Trì mới điều chỉnh được xong tâm trạng của mình, ra khỏi phòng đi xuống tầng.

Trong phòng khách tầng một không có ai, trong phòng bếp có âm thanh, chắc là bà nội đang bận việc.

Cậu định qua xem, mà đi được hai bước lại dừng, do dự, cậu quay người đi về hướng sân sau.

Tiểu Tử đi theo sau cậu kêu một tiếng, bước chân nhẹ nhàng chạy tới phía trước, xem dáng dấp như vậy là biết, ông nội đang ở sân sau.

"Ông." Phương Trì đứng cạnh cửa, nhìn ông đang đứng ở sân sau nhóm bếp.

Bóng lưng của ông, mỗi lần cậu nhìn thấy đều sẽ có cảm giác an tâm, cảm giác từ nhỏ nằm nhoài trên lưng ông đung đưa chân nghe ông nói, chính là nỗi hoài niệm đã khắc sâu vào trong trí nhớ.

Ông nội bây giờ, lưng vẫn rất thẳng, mà đã không có sức lực như trong ký ức.

Ông già rồi.

Cảm khái như vậy Phương Trì cũng hay có, mà chưa từng cảm thụ sâu sắc được như bây giờ.

"Dậy rồi à." Ông nội không quay đầu lại.

"Vâng, dậy lâu rồi, chỉ là..." Phương Trì đi mấy bước về phía ông, "Không dám xuống dưới."

“Đầu có đau không?” Ông nội hỏi.

“Không đau,” Phương Trì sờ sau gáy, “Không đau chỗ nào cả.”

“À,” Ông nội quay đầu lại nhìn cậu, “Vậy xem ra là đánh nhẹ.”

“Ông,” Phương Trì cắn môi, “Con muốn…nói chuyện với ông, ông cháu ta nói chuyện một lúc, nói xong rồi ông lại đánh con, được không?”

“Con muốn nói chuyện gì.” Ông nội tiếp tục nhìn cái bếp.

Phương Trì kéo cổ áo, đi tới bên người ông nội ngồi xổm xuống, rồi kéo ghế nhỏ bên cạnh tới đẩy ra phía sau chân ông: “Ông à, ông ngồi đi.”

“Nói đi.” Ông nội thở dài, ngồi xuống.

“Bà nội con có khỏe không?” Phương Trì cẩn thận hỏi.

“Không khỏe gì,” Ông nội nhìn cậu, “Con cũng biết bà ấy vẫn mong chờ nhìn con tìm cô gái nào đó kết hôn, bà ấy ôm chắt trai chắt gái, sau đó yên tâm nhắm mắt, con đột nhiên nói….nói thích Tôn Vấn Cừ, bà ấy làm sao chịu nổi.”

“Ông, con cũng không muốn như vậy,” Phương Trì cúi đầu, kéo Tiểu Tử tới, nắm lấy lỗ tai nó, “Con..thật sự không muốn như vậy, thế nhưng…chuyện này…con thật sự không có cách nào.”

“Không thay đổi được sao?” Ông nội hỏi, “Ông thật sự không nghĩ ra nổi, cái này không thay đổi được sao? Làm sao để không thích con trai nữa?”

“Nếu như có thể dễ dàng thay đổi, đã không có nhiều người như con như vậy,” Phương Trì nhíu mày, “Quá khó khăn, ông, con biết con chưa bao giờ làm mọi người giận, nếu như thay đổi được, con căn bản sẽ không đi tới bước đường hôm nay.”

Ông nội trầm mặc, cầm cái tẩu mới từ dưới đất lên, châm lên hút hai cái.

Phương Trì nhìn chằm chằm ngọn lửa nhảy trên bếp đến ngây người.

“Vậy Tôn Vấn Cừ, nó cũng thích đàn ông à?” Ông nội hỏi, “Con thích nó đúng không? Nó cũng thích con à?”

Phương Trì không lên tiếng, chỉ gật đầu.

Ông nội thở ra một hơi nặng nề.

"Bà nội giận anh ấy đúng không," Phương Trì nhẹ giọng nói, "Chuyện này không trách anh ấy được, trước lúc con biết anh ấy đã...con vẫn luôn...đã như vậy rồi, chỉ là vừa khéo gặp anh ấy."

"Bà nội cũng đâu có giận nó thật, con nói ra chuyện như vậy," Tay ông nội cầm tẩu thuốc khẽ run, "Bà ấy kiểu gì cũng phải có người để mắng cho bõ giận, bà ấy không nỡ trách tội cháu trai bảo bối, chỉ có thể trách người khác."

Phương Trì lau mắt.

Cảm xúc không dễ dàng gì bình tĩnh lại được, lại lập tức dâng lên.

"Ông nhìn con thế này," Ông nội quay đầu lại nhìn cậu, "Sợ là ông bà có chết trước mặt con, con cũng sẽ không thay đổi được gì."

"Ông," Phương Trì nhìn thấy nước mắt trong mắt ông nội, cậu cúi đầu rất nhanh, bắt lấy cánh tay của ông, dùng sức mà nắm lấy, "Ông đừng nói như thế mà, đừng nói như thế."

"Thật ra ông cũng không hiểu chuyện này rốt cuộc là làm sao," Ông nột rít một hơi, "Ông thật sự không hiểu, bao nhiêu người như vậy đều tìm con gái mà chung sống, tại sao có cháu nội ông là không được, ông không thể nào nghĩ ra được, đứa trẻ ngoan như thế, làm sao lại..."

Phương Trì không biết làm thế nào để giải thích cho ông được, kể cả bố mẹ, hay thậm chí một vài bạn học của cậu, e là đều giống nhau, không hiểu được, không nghĩ ra được.

Huống hồ là ông bà cụ cả đời sống ở nông thôn như ông bà nội.

"Ông," Phương Trì im lặng rất lâu, rồi ngẩng đầu lên, "Ông có đồng ý nghe một cuộc điện thoại này không? Con biết một dì, là mẹ bạn học con, bạn học này của con...cũng giống như con, ông đồng ý nghe mẹ anh ta nói không?"

"Bạn học con cũng giống như con?" Ông nội hơi giật mình

"Vâng," Phương Trì cắn môi, "Bạn học này của con, bạn cùng phòng trong ký túc xá, cũng có hai người nữa."

"Nhiều như vậy à." Ông nội hỏi.

"Vâng," Phương Trì gật đầu, "Cũng không thể nói là rất nhiều được, nhưng thật sự là không ít, ông, con không phải biến thái, cũng không phải học xấu, con chỉ là..."

"Ông không bảo con biến thái, cũng không nói con học xấu, ông bà chỉ là..." Ông dừng lại, thở dài, "Vậy để ông nghe xem mẹ bạn học này nói thế nào đi."

Phương Trì hơi phấp phỏm lấy điện thoại ra, tìm số máy mẹ Trình Mạc, nhẹ nhàng ấn số.

Bên kia điện thoại chỉ kêu có hai tiếng đã nối, một giọng nữ rất dịu dàng vang lên: "Alo?"

"Xin hỏi, là mẹ của Trình Mạc đúng không?" Phương Trì hỏi.

"Ừ, con là Phương Trì đúng không?" Mẹ Trình Mạc lập tức hỏi một câu.

"Vâng, chào dì, cháu là Phương Trì..." Phương Trì hơi căng thẳng, "Chính là..."

"Dì nghe Trình Mạc kể rồi, con muốn nói với ông bà đúng không? Nó nói là qua mấy ngày nữa, không ngờ lại nhanh như vậy," Giọng mẹ Trình Mạc rất nhẹ nhàng, "Ông bà nội đau lòng lắm đúng không?"

"Vâng," Phương Trì nhìn ông nội, "Cháu có vài thứ không biết nên giải thích với ông thế nào..."

"Không sao, ông nội có đang ở bên cạnh không?" Mẹ Trình Mạc nói, "Để dì nói với ông vài câu, con yên tâm, dì sẽ nói đúng mực."

"Vâng, cảm ơn dì, con đưa diện thoại cho ông," Phương Trì định mở loa ngoài, nhưng lại sợ ông không thoải mái, vì vậy chỉ mở âm lượng lên to nhất, sau đó đưa điện thoại tới, "Mẹ bạn học Trình Mạc của con, ông nói chuyện với dì đi."

Ông nội nghe điện thoại: "Alo?"

Phương Trì căng tai lên cố nghe xem mẹ Trình Mạc nói gì, nhưng chỉ mơ hồ nghe được câu, "Chào ông nội, cháu là mẹ bạn học của Phương Trì," rồi không nghe rõ nữa.

Ông nội vẫn luôn không hiểu cái thứ điện thoại di động này, mỗi lần nghe điện thoại đều sẽ áp sát ống nghe lên tai, sợ không nghe thấy giọng của đối phương.

"Ông lúc nào cũng cảm thấy hai người cách xa như vậy, không để sát sợ không nghe thấy." Ông nội trước đây đã từng cười giải thích như vậy.

“Vậy sao ông không nhét điện thoại vào trong tai luôn đi!” Bà nội lập tức nói.

Phương Trì giờ vẫn còn nhớ lại được hình ảnh ông bà lúc đó, muốn cười, mà cũng cảm thấy muốn khóc.

Ông bà như vậy, hiện giờ bởi vì cậu, lại phải trải qua khiếp sợ, mờ mịt, thất vọng, lo lắng chưa bao giờ tưởng tượng tới.

“Không mang theo, quà gì à?” Mã Lượng hỏi, “Chỗ tao có mấy, mấy bình rượu ngon?”

“Mày nghĩ tao đi hỏi vợ đấy à.” Tôn Vấn Cừ nói.

“Đương nhiên không, không phải,” Mã Lượng tặc lưỡi, “Hỏi, hỏi vợ phải là cháu, cháu trai lớn tao lại đây, ngày xưa tao chính là, đến nhà chị dâu mày, hỏi vợ.”

“Chuyện cũ rồi đứng có nhắc lại nữa,” Hồ Viện Viện ở bên cạnh khoát tay, “Chuyện này cậu cũng biết đúng không? Anh ấy hỏi vợ thế nào cậu biết chưa? Chị đã nói với ba chị trước rồi, chàng rể này lưỡi không được lưu loát lắm đâu, ba chị bảo không sao, kết quả là cầm theo cái bảng viết chữ tới nhà chị, cả buổi chỉ có viết chữ! Xong rồi ba chị còn bảo người này rút cuộc là nói lắp hay là câm! Suýt nữa không cho lấy!”

“Nó mà căng thẳng rồi có khi nói còn không nhanh bằng viết chữ,” Tôn Vấn Cừ vui vẻ, “Thôi, em đi, tối em về.”

“Tối về?” Hồ Viện Viện ngây người, “Kịp không?”

“Không kịp thì ở trên trấn, hoặc là…” Tôn Vấn Cừ tặc lưỡi, “Sang nông gia nhạc của Lý Bác Văn, nó thể nào chẳng mặt mày tươi cười đưa đồ ăn ngon lên cho em.”

“Cái thằng óc chó kia sớm muộn gì cũng bị liệt dương.” Hồ Viện Viện nhắc tới Lý Bác Văn là mặt mày khinh bỉ.

“Ôi! Ôi!” Mã Lượng nhìn cô, “Tố, tố chất.”

“Không có, hai ta lấy tố chất ở đâu ra, cũng chỉ là mở phòng làm việc làm gốm, nếu đưa hai ta đến trạm thu mua phế liệu, cũng khớp như mạch vi tính vậy.” Hồ Viện Viện bĩu môi.

“Tôi muốn li, li hôn.” Mã Lượng nghiêm mặt nói.

“Đi đi, thỏa thuận ngay trong ngăn kéo đó thôi, nhanh lên,” Hồ Viện Viện đập lên người gã một cái, rồi lấy từ trong tủ ra hai hộp sâm Mỹ, “Vấn Cừ, rượu thì đừng mang, nhìn đúng như đi hỏi vợ, mang cái này đi, nói thế nào cũng là Tết, ông bà cụ đang giận không nhận cũng là một chuyện, cậu không mang gì lại là

chuyện khác, lễ nghi vẫn phải có."

"Được," Tôn Vấn Cừ nhận lấy, vỗ vai Mã Lượng, "Thấy chưa, tố chất."

Mã Lượng ra ngoài đi một vòng, không biết lại lấy được con xe Cayenne kia từ đâu lái tới, nói là đi đêm lái xe con bọ không an toàn, xe to vững vàng hơn.

"Mày thành thật khai báo ngay, cái xe này có phải mày lén lút mua không." Tôn Vấn Cừ lên xe.

"Không, phải thật." Mã Lượng nở nụ cười, "Của một ông chủ, vườn kỹ nghệ đằng trước, chơi thân."

"Được rồi, tao đi đây." Tôn Vấn Cừ đóng cửa xe lại.

"Có việc gì thì, gọi điện." Mã Lượng đập lên cửa kính xe.

Không có chuyện lớn gì.

Tôn Vấn Cừ biết hai ông bà cụ thương Phương Trì đến mức nào, đây cũng là nguyên nhân Phương Trì lựa chọn công khai với ông bà trước, bà nội có lẽ sẽ kịch liệt chút, ông nội sẽ khá bình tĩnh.

Chỉ là bọn họ đau lòng tới mức nào, Tôn Vấn Cừ không dám nghĩ tới.

Mà trong lòng Phương Trì sẽ khó chịu tới mức nào…. Cổ họng cậu chỉ qua một đêm khàn thành như vậy đã nói rõ tất cả.

Đây là lần Tôn Vấn Cừ lái xe nhanh nhất, gần như cả đường đều đang băng băng, chỉ tốc độ này, hắn đã rất nhiều năm rồi không có.

Tuổi tác càng lớn, lái xe càng chậm.

Mà ngày hôm nay, hắn thật sự nóng ruột, Phương Trì cãi ba thì ngược lại rất lưu loát, mà đối mặt với ông bà nội sẽ nói thành thế nào, hắn cũng không chắc lắm.

Cảm giác chẳng mất bao lâu, đã tới cái giao lộ Tiểu Tử hay ngồi xổm chờ Phương Trì.

Tôn Vấn Cừ không hề lái xe tới cổng thôn, mà cách cổng thôn còn một đoạn đường lớn đã dừng.

Xuống xe, hắn không đi về hướng cổng thôn, mà thuận theo bờ sông đã kết băng đá vụn cực kỳ vất vả mà

đi vòng ra bên ngoài làng về phía sân sau nhà Phương Trì.

Phương Trì không hy vọng hắn tới, ngay từ đầu Phương Trì đã không hy vọng hắn biết được, mãi cho tới sáng nay gọi điện thoại, vẫn không hề buông lỏng.

Nếu như vậy, Tôn Vấn Cừ cũng không muốn để Phương Trì biết mình tới đây.

Phía trước chính là mảnh đất trồng rau nhà Phương Trì, Tôn Vấn Cừ dừng lại, rụt cổ hứng gió Bắc đứng bên bờ sông nhìn chằm chằm về hướng kia.

Mũ và khăn quàng cổ đều đã đeo, còn đeo cả khẩu trang, quần áo trên người cũng là áo khoác lông vũ dày dặn nhất, nhưng vẫn cảm nhận được cái lạnh.

Hắn giậm chân tại chỗ, thỉnh thoảng còn nhảy lên mấy cái.

Hắn định ở đây chờ ông nội ra.

Mà mãi cho tới khi bàn tay đeo găng cũng đã bắt đầu lạnh buốt đến đông cứng, vẫn không thấy bất cứ ai đi ra.

Đứng gần được nửa tiếng, hắn rút cuộc cũng nhìn thấy Tiểu Tử từ sân sau chạy ra.

Tiểu Tử?

Tiểu Tử cũng được!

"Tiểu Tử!" Hắn gọi một tiếng, không dám gọi quá to, hắn không biết Phương Trì giờ đang ở đâu.

Tiểu Tử cúi đầu không nhìn về phía này.

"Tiểu Tử! Con chó điếc này!" Tôn Vấn Cừ lại gần giọng hô một tiếng.

Tiểu Tử cuối cùng cũng ngẩng đầu lên, nhìn về phía này, nhưng cũng không đi về hướng bên này.

"Lại đây! Tiểu Tử ngoan! Tao là Tôn Đại Đại của mày đây," Tôn Vấn Cừ ngồi xổm xuống, từ bên trong gốc rạ móc ra được một hòn đá, gõ lên một tảng đá khác trên mặt đất, "Nhìn, hòn đá này! Hòn đá mày thích này! Lại đây!"

Tiếng gõ hòn đá cuối cùng cũng làm cho Tiểu Tử hào hứng, vẫy đuôi chạy chậm về hướng này, chạy tới hơi gần, Tiểu Tử nhận ra hắn, kêu mấy tiếng, vắt chân lên cổ lao nhanh tới.

"A! Đừng có nhào tới!" Tôn Vấn Cừ nhanh chóng định tránh đi, mà Tiểu Tử đã lao tới, móng vuốt đập lên đũng quần hắn, hắn nhanh chóng lấy tay che lại hộp sâm, "Mày điên rồi!"

Tiểu Tử nhìn thấy hắn thì rất hào hứng, chạy vòng quanh người hắn mấy vòng, không ngừng dùng chóp mũi mà hít hít tay hắn, cuối cùng còn cắn quần hắn kéo về hướng nhà Phương Trì.

"Tiểu Tử, Tiểu Tử nghe lời tao, tao không đến được," Tôn Vấn Cừ ngồi xổm xuống, ôm lấy đầu lấy cổ Tiểu Tử, "Tao không thể để cho anh mày biết tao đến đây được, cậu ấy sẽ mất mặt, còn có thể lo lắng nữa, mày giúp tao việc này."

Tiểu Tử hưng phấn một lúc sau liền từ từ bình tĩnh lại, nhìn hắn.

"Cái này," Tôn Vấn Cừ suy nghĩ, tháo cái mảnh xương Phương Trì tặng hắn trên cổ xuống, "Mày mang cái này đến cho ông nội, gọi ông nội ra đây đi, tao chờ ông nội cả ngày cũng không ra ngoài một lần, tao sắp chết rét rồi, mày đi gọi ông giúp tao đi."

Tiểu Tử nhìn hắn không nhúc nhích.

"Cầm lấy cái này," Tôn Vấn Cừ đưa dây đeo da tới bên mép Tiểu Tử, Tiểu Tử há mồm cắn vào, "Ồ, ngoan quá, cái này không được ăn, đưa cho ông nội, ông nội."

Tiểu Tử vẫn nhìn hắn.

"Ông nội," Tôn Vấn Cừ lặp lại lần nữa, "Ông nội."

Tiểu Tử nghiêng đầu.

"Không phải gọi mày," Tôn Vấn Cừ cảm giác mình sắp điên mất rồi, "Đưa cho ông nội, hiểu không? Cầm đi đưa cho ông nội, đừng có mà đưa cho anh mày đấy!"

Tiểu Tử sau khi hắn liên tục lặp đi lặp lại "ông nội", cũng quay người chạy trở về.

Tôn Vấn Cừ nhìn cái bóng chó nho nhỏ của nó, rồi kéo mũ xuống.

Hắn thật sự không ngờ được, mình có một ngày sẽ vì một đứa trẻ chưa tới 20 tuổi mà làm tới mức này.

Vừa ấu trĩ vừa thần kinh, Tôn Vấn Cừ, mày sắp thành tiên thật rồi.

- ———————————

86. Chương 86

Sắc trời đã tối sầm, gió lại càng thổi mạnh, Tôn Vấn Cừ ngồi xổm trên bãi sông đầy vụn băng, nhìn chằm chằm về hướng sân sau nhà Phương Trì.

Mũ đã kéo xuống sắp chạm tới khẩu trang, mũ áo khoác lông vũ cũng đã đội lên, không chú ý nhìn có lẽ còn không nhìn ra được ngồi xổm ở chỗ này là một người.

Tiểu Tử về nhà đã được năm phút rồi, còn chưa thấy ai đi từ sân sau ra.

Con chó già nua này cũng chẳng đáng tin gì cả.

Tôn Vấn Cừ rụt cổ, rồi lo lắng không biết Tiểu Tử có khi nào lại đưa mảnh xương cho nhầm người không, như là cho Phương Trì, cho…. cũng không sao, cho bà nội thì hơi phiền toái thôi, hắn cảm giác khả năng mình trao đổi với bà nội cũng không dễ lắm.

Hoặc là Tiểu Tử không đưa cho ai cả, cứ thế nuốt luôn mảnh xương kia, dù sao cũng là cục xương mà…

Hoặc là đưa cho ông nội, nhưng ông nội không hiểu.

Lại hoặc là… Tiểu Tử ném luôn mảnh xương, sau đó về nhà ngủ.

Tôn Vấn Cừ cảm thấy dáng dấp mình bây giờ, tốt nhất là chỉ có mình và ông nội biết được, để ai biết được hắn đều không chịu nổi, sống ba mươi năm được chăng hay chớ, vậy mà có một ngày lại ngồi xổm trên bãi sông kết băng trong làng, nhờ cậy một con chó…

Ba mà biết được có khi cười lạnh cũng không cười được.

Tiềm năng của anh đúng là lớn thật.

Lớn vô cùng.

Lạnh…

Ngay lúc Tôn Vấn Cừ cảm thấy giờ mình còn ngồi xổm xuống là sẽ đông thành một đống, tự hỏi nên về trên xe hay là đi thẳng tới nhà Phương Trì, bên phía sân sau xẹt qua ánh sáng của đèn pin cầm tay.

Tiểu Tử quá thông minh! Không uổng phí sống bao năm như vậy! Tiểu lanh lợi!

Có người đi ra từ sân sau, trong tay là đèn pin cầm tay, nhìn dáng người thật sự là ông nội, ông nội có một cái áo khoác quân đội, vừa vào đông liền hay mặc.

Tôn Vấn Cừ lập tức đứng lên.

Tiểu Tử cũng chạy ra cùng, kêu hai tiếng rồi chạy tới phía hắn, ông nội và Tiểu Tử cùng đi về hướng này, ánh đèn pin cũng chiếu tới.

Tôn Vấn Cừ đi về phía ánh sáng mấy bước, suýt nữa trượt chân ngã, đành phải đứng lại.

Tiểu Tử chạy rất nhanh, lập tức đã lỉnh đến bên chân hắn, liếm tay hắn, hắn sờ lên đầu Tiểu Tử: "Chó giỏi, chó ngoan."

Tiểu Tử quả thật đã thành công kéo được ông nội ra ngoài.

Lúc ông nội đi tới trước mặt hắn, trên mặt đầy kinh ngạc, đèn pin cầm tay chiếu lên mặt hắn nửa buổi rồi mới nói một câu: "Là Thủy Cừ thật à?"

"Là cháu," Tôn Vấn Cừ cười nói, "Ông nội ăn Tết vui vẻ."

"Còn chưa đến Tết nữa," Ông nội tắt đèn pin đi, "Sao con lại chạy tới đây."

Về chuyện Phương Trì có phải đã thật sự công khai hay không, Tôn Vấn Cừ vốn không có tự tin trăm phần trăm, mà giờ nhìn thái độ của ông nội, hắn đã có thể chắc chắn, Phương Trì thực sự là giấu hắn nói với người nhà.

Thằng nhóc này, được lắm.

"Ông, cháu muốn tâm sự với ông." Tôn Vấn Cừ nói.

Ông nội không lên tiếng, trầm mặc một lúc rồi đưa mảnh xương nhỏ kia cho hắn, thở dài: "Con không lạnh à?"

"Cháu sắp chết rét rồi, xe cháu để ở bên kia, ông cháu mình lên xe ngồi được không?" Tôn Vấn Cừ bỏ

mảnh xương nhỏ vào túi, giậm giậm chân nhớ tới trên tay còn mang theo hộp quà, liền đưa tới cho ông nội, "Cái này….người cao tuổi ăn rất tốt."

Ông nội nhìn hắn, rồi lại nhìn vào hộp quà trong tay hắn, qua rất lâu mới đưa tay ra nhận: "Khách sáo như vậy làm gì."

"Không phải khách sáo." Tôn Vấn Cừ nói.

Ông nội không nói thêm nữa, cùng hắn chậm rãi đi tới bên cạnh xe, Tôn Vấn Cừ mở cửa xe ra, nhường ông lên xe, hắn và ông nội đều cùng ngồi ở ghế sau.

Tiểu Tử ngoan ngoãn ngồi ở bên ngoài cửa xe, Tôn Vấn Cừ vẫy tay với nó, nó hơi do dự rồi cũng nhảy lên xe, đẩy chân ông nội ra rồi ngồi xuống.

Cửa xe đóng lại rồi, Tôn Vấn Cừ liền bật máy điều hòa trong xe lên, giờ mới cảm giác được chút ấm áp.

"Phương Trì gọi con tới à?" Ông nội nhìn qua xe rồi hỏi một câu.

"Không," Tôn Vấn Cừ lấy mũ len và khẩu trang xuống, thở phào một hơi, "Chuyện này cậu ấy căn bản không nói với cháu, là cháu đoán."

"Nó đã không nói với con, con còn tới làm gì." Ông nội nói.

"Cậu ấy thấy đây là chuyện của mình cậu ấy, nên tự mình gánh lấy," Tôn Vấn Cừ nói, "Cháu cũng không có ý kiến, nhưng cháu cũng biết cháu không thể nào không tới được, dù sao so với cậu ấy, cháu cũng là "người lớn"."

Ông nội nhìn hắn, thở dài.

Tôn Vấn Cừ cảm thấy không được dễ chịu lắm, từ lúc gặp mặt tới giờ, ông nội vẫn liên tục thở dài, vào trong sẽ, đèn sáng lên rồi, hắn mới nhìn thấy được vẻ mệt mỏi trên mặt ông, từng nếp nhăn đều như thể sâu hơn.

"Ông, cháu không biết Phương Trì đã nói với hai người thế nào," Tôn Vấn Cừ nói, "Nếu như ông có gì muốn hỏi…. Chuyện gì cháu trả lời được cháu sẽ nói."

"Nó cũng không nói con thế nào cả, ông cũng không hỏi, nó không nói, sợ chúng ta trách tội lên đầu con," Ông nội nhìn cánh tay mình, "Đánh cũng đánh rồi, mắng cũng mắng rồi, hàn huyên cũng hàn huyên rồi, nói thật, giờ ông cũng không biết còn có thể nói gì với con nữa."

"Ông, chuyện này thật sự không phải lỗi của Phương Trì," Tôn Vấn Cừ thả nhẹ giọng, "Nếu như có thể chọn lựa, ông có giết cậu ấy ngàn lần, cậu ấy cũng sẽ không chọn con đường này."

Ông nội nhắm mắt lại, rồi thở dài.

Qua một lúc mới hỏi một câu: "Người nhà có biết chuyện của con không?"

"Có biết," Tôn Vấn Cừ gật đầu, "Có điều… quan hệ của cháu với ba vẫn luôn không tốt lắm, cho nên ông ấy cũng không để ý."

"Ừ," Ông nội đáp, "Hai đứa, con và Phương Trì, hai đứa….đã được bao lâu rồi?"

"Được một năm rồi." Tôn Vấn Cừ nói.

"Ai…" Ông nội vỗ chân, than thở, "Ông bà nên sớm nhìn ra, nó với ai cũng không tốt như với con cả."

"Ông, cháu xin lỗi," Tôn Vấn Cừ nhỏ giọng nói, "Việc này thật sự không dễ gì dám để cho hai người biết."

"Hôm nay Phương Trì để mẹ một bạn học của nó nói chuyện với ông nửa buổi, chuyện này ông cũng coi như là hơi biết rồi, ông biết…. người như hai đứa, rất nhiều đều không thay đổi được, tuy rằng trong lòng không muốn, nhưng ông cũng sẽ không ngăn nó…"

Tôn Vấn Cừ nhìn ông, không nói gì.

Mẹ bạn học?

Bạn học nào?

Không thể là Tiếu Nhất Minh, vậy chỉ có thể là Trình Mạc.

Tôn Vấn Cừ hơi kinh ngạc, thằng nhóc này rút cuộc đã giấu mình làm bao nhiêu công tác chuẩn bị cơ chứ.

"Thủy Cừ à," Ông nội nói rất chậm, lộ ra vẻ uể oải, "Ông thật sự không nghĩ ra được, mà nếu không nghĩ ra được thì vẫn phải hiểu, dù sao đây cũng là cháu trai ông."

"Ông, Phương Trì là hai người nuôi lớn, hai người để tâm cậu ấy thế nào, cháu đều biết cả, cậu ấy cũng vậy." Tôn Vấn Cừ nói.

“Nếu con đã đến đây rồi, ông liền hỏi con luôn,” Ông nội nói, “Thủy Cừ, con lớn hơn Phương Trì, ông cũng nhìn ra được con từng trải hơn nó, bây giờ nó đã cắm đầu vào con rồi, không kéo ra được…”

“Vâng.” Tôn Vấn Cừ đáp.

Ông nội hơi dừng lại: “Vậy còn con? Con là người từng trải, người hai mươi tuổi với người ba mươi tuổi… yêu rồi, cách nghĩ sẽ không giống nhau.”

“Đúng là không giống nhau,” Tôn Vấn Cừ khịt mũi, nghiêng đầu đi hắt hơi một cái, rồi rút khăn giấy ra ấn mũi, “Nói thật, cháu…. ông cảm thấy cháu là người thế nào?”

“Con à? Rất giỏi, cái gì cũng hiểu biết, là người có văn hóa,” Ông nội nghĩ thêm, “Còn rất kiêu ngạo? Vừa mới đầu ông có cảm giác này, sau này thì không có nữa.”

“Quá đề cao cháu rồi,” Tôn Vấn Cừ cười, “Hôm nay cháu lái xe cả đường lại đây, trước khi ông ra đây cháu đã đợi trên bãi sông đóng băng gần một tiếng, bởi vì Phương Trì không cho cháu tới, nên cháu không thể để cậu ấy phát hiện ra được.”

“Con thế này kiểu gì cũng bị cảm mất.” Ông nội hơi giật mình nói một câu.

“Nếu cháu không nói với ông, ông cảm thấy cháu là người có thể làm ra việc này sao?” Tôn Vấn Cừ hỏi, hỏi xong liền cúi đầu cầm khăn giấy hắt hơi một cái.

“Không phải…” Ông nội lập tức nói.

“Vâng, cháu cũng cảm thấy cháu không phải người như vậy, cháu cũng không chỉ quen có một mình Phương Trì, trước đây cũng đã quen mấy người rồi, đá người hay bị đá đều có cả, tự cháu cảm thấy nghiêm túc lẫn không nghiêm túc đều có, nhưng không một ai có thể khiến cháu làm được tới mức này,” Tôn Vấn Cừ nói, “Ông cũng là người đã yêu rồi, nhất định vẫn nhớ cảm xúc dành cho bà ngày trước, chính là ông có thể vì người này mà làm tới mức nào, tự mình cũng không biết, lần nào cũng sẽ ra ngoài dự đoán của mình… Đối với cháu, Phương Trì chính là người như vậy.”

Ông nội nhìn hắn, trong ánh mắt có tìm tòi nghiên cứu, cũng có mê man.

“Hai người đàn ông ở bên nhau, không có gì để bảo đảm, cháu cũng không có cách nào nói những lời như là cháu nhất định sẽ cưới nhất định sẽ gả,” Tôn Vấn Cừ cảm thấy cổ họng mình cũng bắt đầu khô khốc, không biết là vì nói nhiều rồi hay là căng thẳng, “Cháu chỉ có thể nói, cháu sẽ để cậu ấy cảm thấy vui vẻ, có thể mãn nguyện bao lâu, chỉ cần cậu ấy đồng ý, cháu sẽ cùng cậu ấy nỗ lực, chỉ có như vậy.”

“Những lời này của con…” Ông nội dường như vẫn đang suy tư, “Đã nói cho Phương Trì chưa?”

“Chưa,” Tôn Vấn Cừ nói, “Cháu và cậu ấy bình thường không nói những lời này, Phương Trì cũng không thích nói những lời như vậy, những chuyện này, tự mình hiểu rõ trong lòng là được.”

Ông nội trầm mặc.

Thời gian rất lâu cũng không nói gì.

Tôn Vấn Cừ cũng không lên tiếng, hắn hiểu rõ, ông nội có lẽ vẫn không chấp nhận, nhưng ông vẫn sẽ im lặng không cưỡng cầu nữa, nghe thử hai người nghĩ thế nào, nghe thử xem hai người làm sao, sau đó thở dài một tiếng, bất đắc dĩ mà ngầm đồng ý.

Nhưng bà nội, còn có ba mẹ Phương Trì nữa, sẽ là thái độ thế nào đây?

“Chốc nữa con lại lái xe về trong thành phố à?” Ông nội hỏi, “Trời cũng tối rồi.”

“Không sao, cháu lái chậm thôi cũng được,” Tôn Vấn Cừ nói, “Ông, bà nội giờ thế nào?”

“Vẫn đang giận, không hiểu được,” Ông nội nói, “Cũng không nghe lọt tai gì cả, giờ cứ từ từ thôi.”

“Cháu cũng đoán vậy,” Tôn Vấn Cừ nhíu mày, “Ông, cháu có câu này, nói ra có thể sẽ rất quá đáng, nhưng vẫn muốn nói.”

“Con nói đi.” Ông nội quay đầu.

“Phương Trì không nói gì với cháu cả, trước lúc cậu ấy chịu nói với cháu, cháu phải làm như không biết, cho nên giờ cậu ấy chỉ có thể một mình chống đỡ,” Tôn Vấn Cừ nhìn ông nội, “Ông giúp cậu ấy một chút, cậu ấy có thể gánh vác thế nào đi nữa, thì vẫn còn nhỏ, cậu ấy không vượt qua được chuyện lớn như vậy, nếu ông không giúp cậu ấy, cậu ấy sẽ suy sụp mất.”

Ông nội thở dài nặng nề.

Hàn huyên một lúc với ông nội xong, Tôn Vấn Cừ cảm thấy trước đó Phương Trì đã làm gần hết rồi, không cần hắn bổ cứu thêm nữa, hi vọng duy nhất là bà nội có thể bình ổn lại, đừng vì chuyện này mà lại sinh bệnh.

Ông nội xuống xe chuẩn bị về nhà, Tôn Vấn Cừ một lần nữa đưa túi quà cho ông.

Ông nội nhận lấy, ngẫm lại liền thả xuống: “Ông đi ra ngoài tản bộ một vòng về lại cầm cái này? Để bà nó biết con đến rồi có khi bà ấy lại không chịu được.”

“A, đúng nhỉ?” Tôn Vấn Cừ giật mình, “Nói là nhặt được?”

“Ở quê đi ra lượn một vòng cũng chỉ nhặt được phân trâu,” Ông nội nói, “Nào có nhặt được thứ gì cao cấp như vậy.”

“Không thì ông cứ bỏ túi đựng đi? Thứ này lúc nào ông thấy mệt ngậm một miếng cũng rất tốt,” Tôn Vấn Cừ nói, thật ra hắn rất muốn nói với ông cho Phương Trì một hộp.

Ông nội hơi do dự rồi gật đầu: “Vậy có thể để cho bà nó ăn, nói là chú Trương hàng xóm cho một hộp.”

Tôn Vấn Cừ tháo hộp quà đi, bỏ mấy lọ nhỏ bên trong vào trong túi ông.

Tôn Vấn Cừ muốn đưa ông trở về, lại bị ông nội ngăn: “Con đừng xuống nữa, cứ lái xe về luôn đi, về rồi thì uống ít nước gừng, đậm đặc chút, con thế nào cũng bị cảm lạnh cho mà xem.”

“Cháu không yếu vậy đâu.” Tôn Vấn Cừ cười.

“Hắt xì hơi liên tục rồi,” Ông nội phất tay, “Con về đi.”

“Ông nội,” Tôn Vấn Cừ không kiên trì nữa, “Cháu cảm ơn ông.”

“Cảm ơn gì?” Ông nhìn hắn.

“Cảm ơn ông chịu nghe cháu tâm sự,” Tôn Vấn Cừ nói, “Không đánh cháu.”

“Muốn đánh, mà cảm giác tính tình con không tốt lắm, sợ con đánh lại.” Ông nội xoay người kéo áo, dẫn Tiểu Tử trở về.

Điện thoại Phương Trì đang kêu, đã kêu mấy lần rồi, cậu liếc mắt nhìn, đều là Tiếu Nhất Minh và Trình Mạc gửi tới, cậu không muốn trả lời.

Cậu đã nằm sấp trên giường rất lâu rồi, không muốn động đậy, không muốn rời đi căn phòng này, không muốn giao lưu với ai cả, chỉ muốn buồn bực như vậy.

Giống như thể hiện giờ dù cậu có làm bất cứ việc gì, cho dù là tán gẫu với ai, hay là đi lại, nỗi hổ thẹn với ông bà sẽ lại càng sâu thêm một tầng, cậu chỉ có thể như vậy, nằm sấp như con rùa ngủ đông, không hề động đậy mà đứng lại, mới có thể được.

Mẹ Trình Mạc nói chuyện với ông cũng tạm ổn, tin nhắn Trình Mạc gửi tới cậu đã đọc rồi, ý của mẹ Trình

Mạc là cảm thấy ông nội là người già rất dễ trao đổi, cũng đồng ý thử nghe qua để chấp nhận, nhưng vẫn bảo cậu phải để cho ông một thời gian làm bước đệm.

Mà giờ chẳng mấy chốc là ăn Tết rồi, ba mẹ cũng về ngay rồi, đến lúc đó phải làm thế nào?

Người thân trong nhà cũng sẽ lục tục trở lại, căn nhà mới xây cũng đã thu dọn xong, có chỗ ở rồi người sẽ càng trở về đông đủ, ông bà nội ở trạng thái này, lúc đó nên làm thế nào?

Phương Trì cảm thấy không thở nổi, chuyện này như thể một ngọn núi có bò thế nào cũng không lên được đỉnh, một con đường làm thế nào cũng không đi được xong, cậu vừa giãy dụa hướng về phía trước, lại vừa không biết mình còn phải chống đỡ bao lâu nữa, còn có thể chống đỡ bao xa, phía trước có gì đang chờ cậu.

Bà nội cả ngày hôm nay đều không nấu ăn, ông bà nội ăn gì cậu cũng không rõ lắm, dù sao thì cậu vẫn không ăn gì cả, nhét vài thỏi socola là xong việc.

Vốn là định ăn nhiều luôn, mà đã bóc ra rồi, đột nhiên cảm thấy ông bà đau lòng thành như vậy, mình lại còn ăn socola, vô cùng có lỗi với hai người, vì thế liền cất đi.

Hiện giờ, cảm thấy bụng đói cồn cào, giờ cơm tối cũng đã qua, đói bụng khiến cậu hoảng lên.

Muốn ăn thịt kho tàu, còn có cánh gà nữa….

Phương Trì nhắm mắt lại, chính mình có lẽ đã đói bụng ra ảo giác rồi, cậu ngửi thấy mùi thịt kho tàu.

Thơm thật…

Đói thật….

"Ăn gì đi," Giọng ông nội đột ngột vang lên trong phòng.

Phương Trì mở choàng mắt ra, thấy ông đang bưng một cái bát đặt lên bàn cậu, cậu bật lên từ trên giường, nhảy xuống: "Ông?"

"Bà nội con không muốn nấu cơm, ông liền nấu mì," Ông nội nói, "Bỏ thêm ít thịt kho tàu, hai ngày nay con cũng không được ăn cơm ngon rồi, đói bụng rồi đúng không?"

Phương Trì không nói gì, chỉ nhìn chằm chằm vào bát mì thịt kho tàu trên bàn.

"Có là chuyện gì đi nữa, muốn giải quyết cũng cần thời gian," Ông nội quay người qua nhìn cậu, "Chuyện

càng lớn, thời gian càng dài, ông không thể nói ủng hộ con đến thế nào, nhưng con cũng phải cho ông bà thời gian…"

"Ông…" Phương Trì khàn họng gọi một tiếng, giọng nói hơi run rẩy.

"Ăn đi." Ông nội nói xong liền quay người đi ra ngoài.

Phương Trì đi qua ngồi xuống, nhìn thịt kho tàu trong bát, cảm giác gì cũng không có, nước mắt đã rơi xuống bát, cậu nhanh chóng gắp lên miếng thịt nước mắt này nhét vào miệng, rồi gạt nước mắt, cúi đầu bắt đầu ăn từng miếng mì.

Ông nội nấu cơm ăn rất ngon, mà nấu mì cũng ngon vô cùng, Phương Trì đói sắp chết, giờ ăn lại càng cảm thấy ăn ngon tới mức có thể gặm cả bát luôn.

Ăn mì xong, cậu cầm bát xuống tầng, lúc rửa xong trở vào nhà, ông nội gọi cậu lại: "Bà nội con đang ở trong phòng, đi vào với bà đi."

"Vâng." Phương Trì gật đầu, bước nhanh tới hướng phòng ngủ của bà, lúc đi tới cửa lại đột nhiên hơi sợ.

"Thuận theo bà, đừng có tranh với bà," Ông nội ở phía sau nói, "Giờ ông nói gì cũng chẳng có tác đụng, phải con đi dỗ bà ấy."

"Vâng." Phương Trì gật đầu, nhẹ nhàng đẩy cửa ra.

Bà nội đang gối lên chăn dựa vào giường, trước mắt là một đống ảnh, Phương Trì đi tới, nhìn thấy đó đều là ảnh của cậu, đủ loại ảnh từ nhỏ tới lớn.

"Bà," Cậu kéo băng ghế dài qua ngồi vào cạnh giường, duỗi tay ra nắm lấy tay bà nội. "Bà. bà còn giận con không?"

"Mày là ai, không quen." Bà nội rút tay về, tiếp tục nhìn ảnh.

"Con là thằng ranh con đây mà," Phương Trì một lần nữa kéo tay bà qua, kề sát lên mặt mình, "Bà, con biết con làm bà đau lòng."

Bà nội không lên tiếng, nước mắt chảy ra giàn dụa, bà giơ tay dùng tay áo ấn ấn lên hai mắt.

"Bà nội, con vẫn là con mà, là Phương Trì, là cháu nội bà," Phương Trì nhẹ giọng nói, "Bà như vậy con thật sự không chịu nổi, con sợ bà không thương con nữa…."

“Ai không thương con,” Bà nội khóc, đập một cái lên vai cậu, rồi lại thêm một cái nữa, “Ai không thương con! Ai không thương con chứ! Ai lại không thương con!”

Phương Trì nhắm mắt lại không nói gì.

“Chính là thương con! Thương con nên mới không hiểu nổi!” Bà nội lại vỗ một cái lên đầu cậu, không nặng, vỗ xong rồi tay cũng không rút về, sờ ra sau gáy cậu, nhẹ nhàng nắn lấy.

Chỗ gáy bị ông dùng tẩu thuốc đập lên vẫn luôn sưng, lúc đi ngủ Phương Trì cũng không dám nằm ngửa, giờ bị bà nội nhấn một cái, cậu xuýt xoa một tiếng.

“Đau à?” Bà nội hỏi.

“Vâng.” Phương Trì đáp.

“Đau mới tốt! Phải thế! Không cho con đau chút con lại không biết chúng ta đau thế nào!” Bà nội lại đập cậu một cái.

“Ông bà thương con chừng nào thì đau chừng ấy.” Phương Trì thở dài khe khẽ.

Bà nội không nói gì, cúi đầu nhìn ảnh, vừa gạt nước mắt vừa lật từng bức lên nhìn.

“Đứa trẻ ngoan thế này,” Bà nội nói rất khẽ, “Ngoan như vậy, vừa hiểu chuyện, vừa nghe lời, chưa bao giờ khiến ai bận lòng.”

Phương Trì cúi đầu chậm rãi nằm nhoài người lên giường, dùng trán chạm vào thành giường.

“Ông nội con nói, cái bệnh này của con không thay đổi được,” Bà nội nói, “Ông ấy còn nói đây không phải là bệnh, người như vậy cũng rất nhiều, chỉ là ông bà không nhìn thấy.”

Phương Trì không nói gì.

“Bà vẫn luôn ngóng trông cháu dâu, ôm chắt trai…” Bà nội vừa nói vừa khóc, “Con nói đi, có phải là vì bà cứ nhắc con suốt, con phiền, cho nên mới…”

“Không phải, bà, thật sự không phải…” Phương Trì nắm chặt lấy tay bà nắm nắm, “Con vẫn luôn như vậy.”

Bà nội thở dài, mãi một lúc lâu mới mở miệng: “Bà cũng biết, bà có khóc, có ầm lên, có giận, cũng không có tác dụng, ôm hay không ôm chắt trai, bà cũng không thèm nghĩ nữa, thế nhưng bà lại sợ, con nói xem

con sống cả đời, người xung quanh đều có cái miệng, người này một câu, người kia một câu, bà xót chứ."

"Con không để ý chuyện đó, người khác nói nhiều nói ít, con đều không nhìn tới," Phương Trì ngẩng đầu lên, "Con chỉ để ý ông bà, chỉ quan tâm ông bà là được rồi."

"Ai," Bà nội nhìn cậu, im lặng rất lâu mới nhíu mày, "Con nói xem, Tôn Thủy Cừ kia, tốt như vậy à, con thích nó đến vậy kia à?"

"A?" Phương Trì ngây người.

Bà nội cầm lấy một tấm ảnh, nhẹ nhàng chạm lên: "Nhưng cũng không chỉ riêng Thủy Cừ, ông nội con nói, không có Thủy Cừ, con cũng sẽ thích người con trai khác, dù sao cũng sẽ không là con gái."

Phương Trì cúi đầu, một lần nữa nằm nhoài xuống mép giường.

"Bà liền ngồi đây nghĩ, nghĩ, cái gì cũng nghĩ, có hay không," Bà nội gạt nước mắt, "Bà chỉ nghĩ, Thủy Cừ này, lúc vừa mới tới, giường cũ không muốn, phải đổi thành giường mới, còn muốn đệm nước, rèm cửa sổ và vỏ chăn đều phải thay, còn phải là một kiểu một cách, không, là cùng một bộ, ghế tựa cũng phải mua một cái nằm rồi là không dậy nổi, mùa đông sợ lạnh, mùa hè sợ nóng, ăn cơm miệng còn kén chọn, Đại thiếu gia thế này… Con làm thế nào mà chịu được?"

"Bà," Phương Trì cười, "Bà không phải cũng thích anh ấy lắm à?"

"Ừ thì, vốn là bà cũng thích nó lắm chứ, giờ cũng không làm sao mà ghét nó được," Bà nội thở dài, ngẫm nghĩ lại đột nhiên ngồi thẳng dậy, đập một cái lên người cậu, "Con không phải là vì toan tính gì tiền của nó chứ, bà thấy nó cũng có tiền lắm?"

"Cái…" Phương Trì ngẩng đầu lên, vừa thương bà nội, lại vừa đột nhiên hơi buồn cười, "Con là loại người như thế sao?"

"Không phải, cháu trai bà tốt như thế này," Bà nội sờ mặt cậu, nước mắt lại trào ra, "Làm sao lại, sao lại thế…. Sao lại như vậy chứ, thế này là làm sao.."

Phương Trì ôm chầm lấy bà, vỗ nhẹ lên lưng bà.

Bà nội khóc rất thương tâm, Phương Trì có thể nghe được từ trong tiếng khóc của bà là lo lắng, sợ hãi, giận dữ, oan ức không thể nào giải tỏa được.

Cậu rất đau lòng, nhưng lại không biết còn có thể nói gì nữa, chỉ có thể ôm lấy bà, không ngừng nhỏ nhẹ nói: "Bà, bà đừng đau lòng nữa, con nhất định sẽ sống tốt, người giống con nhiều như vậy, bọn họ đều sống tốt, không có gì khác cả, sẽ không có gì khác cả…"

Lúc từ phòng bà nội đi ra, ngực áo Phương Trì đã bị nước mắt của bà làm ướt đẫm.

Ông nội vẫn đang ngồi trong phòng khách hút thuốc, nhìn thấy cậu đi ra, liền hỏi một câu: "Nói chuyện được chưa?"

"Không biết nữa, bà đuổi con ra ngoài," Phương Trì nói, "Nói là buồn ngủ."

"Vậy cứ để bà ấy ngủ đi, khóc một lúc cũng có thể thoải mái chút, rồi cẩn thận ngủ một giấc, mai lại nói sau," Ông nội phất tay với cậu, "Con về phòng nghỉ ngơi đi, ông để bình rượu thuốc trên bàn, tự mình xoa qua, cũng ngủ sớm đi."

"Vâng." Phương Trì gật đầu, quay người đi lên tầng.

"Đúng rồi," Ông nội còn nói, "Chuyện này, đừng nói với ba mẹ con vội, qua Tết đã."

Phương Trì quay đầu lại nhìn ông: "Vâng."

"Để ông nói với hai người họ." Ông nội nói.

"Gì ạ?" Phương Trì sửng sốt.

"Con trai ông, ông tự biết nên nói thế nào cho phải," Ông nội nói, "Tự con nói, ông lo chuyện lại loạn lên."

"Ông.." Phương Trì không thể nào hình dung nổi cảm xúc của mình lúc này, có kích động nói thêm một chữ nữa sẽ gào lên.

"Thôi, nghỉ ngơi đi đã," Ông nội đứng lên, "Ông nghĩ xem."

Điện thoại di động đang kêu, Tôn Vấn Cừ nhìn lướt qua, là Phương Trì.

Hắn nhìn qua gương chiếu hậu, dừng xe ở ven đường, rồi nghe điện thoại: "Đỡ hơn không?"

"Đỡ nhiều rồi," Phương Trì cười, "Anh nghe giọng em xem, đỡ nhiều rồi đúng không?"

Giọng Phương Trì vẫn như cũ, không hề thay đổi gì, khàn đặc, Tôn Vấn Cừ tặc lưỡi: "Không nghe ra được, giọng vẫn như vịt đực."

"Anh ăn cơm chưa?" Phương Trì hỏi.

“Ăn lâu rồi,” Tôn Vấn Cừ nói, “Hai ngày nay đều ăn lẩu siêu cay, đầu lưỡi tôi sắp cay rách ra rồi.”

“Cẩn thận nhiệt,” Phương Trì nói, “Giờ trời khô, cũng bớt ăn socola đi, ăn cái đó nhiệt, còn béo nữa.”

“Ừ,” Tôn Vấn Cừ nở nụ cười, “Biết rồi.”

“Em…” Phương Trì hơi ngập ngừng, “Em đã nói điều này bao giờ chưa, có lúc em sẽ nhớ anh vô cùng, là, bình thường em cũng nhớ anh, nhưng có thi thoảng sẽ rất rất nhớ, nhớ vô cùng.”

“Giờ à?” Tôn Vấn Cừ hỏi.

“Ừ, nhớ đến phát khóc luôn,” Phương Trì nói xong liền khàn họng cười kha kha hai tiếng, “Aii, buồn thật.”

87. Chương 87

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

“Dậy, dậy!” Mã Lượng đi vào trong phòng ngủ, vứt hết quần áo Tôn Vấn Cừ ném một chỗ lên giường hắn.

“Không,” Tôn Vấn Cừ cuộn mình bên trong chăn, đầu cũng nhét cả vào, “Đã bảo không đi bệnh viện rồi.”

“Phát, sốt rồi!” Mã Lượng xoa tay, rồi sờ lên trán hắn, “Mùa, mùa đông sốt được nguyên một cây, đuốc! Dậy!”

Tôn Vấn Cừ không nhúc nhích, cũng không nói gì, bám chặt chăn không buông tay.

“Thằng chó này! Tao đánh, đánh mày bây giờ!” Mã Lượng gào lên.

Tôn Vấn Cừ không muốn động đậy, cũng không muốn nói chuyện, cả người lạnh run, nửa đêm còn lên cơn sốt rét, cổ họng cũng vừa khô vừa rát, nếu nói khó chịu, cũng không khó chịu tới mức không thể nhịn được, mà nếu bảo gắng gượng, thì lại cảm thấy không gắng nổi.

Đi bệnh viện phải rời giường, mặc áo, mặc quần rửa mặt… quá phiền phức.

Nghĩ tới những thứ này, hắn lại cảm thấy cần phải dũng cảm khiêu chiến, khiêu chiến xem bản thân mình có thể chịu đựng được bao lâu.

Có điều, Mã Lượng không cho hắn cơ hội để khiêu chiến, kéo cánh tay hắn từ trong chăn ra, lúc hắn nhíu mày chuẩn bị điên lên thì nói một câu: “Mày có tin, tin tao nói cho Phương Trì biết không.”

“Nói đi, đồng bệnh tương liên không phải tốt lắm à,” Tôn Vấn Cừ uể oải rã rời nói, nhưng vẫn đưa cánh tay vào trong ống tay áo Mã Lượng đã giơ lên cho hắn, “Tao nói cho mày biết Lượng Tử, mày sau này nếu có con, kiểu gì cũng bị mày làm phiền chết, sớm muộn gì cũng sẽ gieo vạ bám lấy mày.”

“Ngậm miệng đi.” Mã Lượng tức giận nói.

Tôn Vấn Cừ bị Mã Lượng kéo tới bệnh viện, còn tìm một người quen, kiểm tra một lượt xong liền bị kéo tới phòng truyền dịch nằm truyền dịch.

“Không biết còn tưởng tao ở đây cấp cứu cuối đời,” Tôn Vấn Cừ nằm trên giường, “Cái giường này còn không có gối nữa, nằm dồn máu lên não thà ngồi dậy còn hơn.”

“Bớt, bớt nói đi,” Mã Lượng nhíu mày, “Tao đi tiểu, tiểu, mày muốn ăn, ăn gì không?”

Tôn Vấn Cừ tặc lưỡi: “Hai cái này có thể đừng nói cùng lúc được không?”

“Ăn gì, gì không.” Mã Lượng lại hỏi.

“Cacao nóng thêm ít hạt óc chó giã, tốt nhất là thêm ít lạc giã nát nữa…” Tôn Vấn Cừ ngáp.

Còn chưa nói xong Mã Lượng đã quay người đi ra ngoài: “Đói, chết mày đi.”

Phương Trì dậy thật sớm, cũng không phải là vì đồng hồ sinh học tốt hay gì, chỉ là đêm đó không sao ngủ được.

Tuy rằng thái độ của ông nội cũng đã dịu đi, bà nội cũng không trách cậu nữa, mà thỏa hiệp mang theo đau lòng của hai ông bà cụ vẫn khiến trong lòng cậu như thể bị cắm một đống dằm.

Cậu suy nghĩ cả đêm, đây đã là kết quả tốt nhất rồi, so với Tiếu Nhất Minh có nhà mà không thể về, cậu cũng đã được coi là thuận buồm xuôi gió rồi.

Căn phòng của Tôn Vấn Cừ bị bà nội đập cho tan tành, đèn bàn đã vỡ, nệm trên giường cũng bị dao bổ củi chém cho thủng lỗ chỗ, trên bàn cũng có vết dao, ngăn kéo cũng rơi xuống sàn, ngược lại là cái ghế dựa ngồi vào là không dậy được kia đã thoát được một kiếp, chỉ là bị ngã lộn ngược.

Phương Trì vừa rón rén thu dọn, vừa cảm khái lực bùng nổ của bà nội, mà ngẫm lại liền thấy đau lòng, sức lực này của bà nội chính là bị mình kích ra.

Cậu ngồi xổm trên sàn nhà, nhặt lên toàn bộ bản thiết kế Tôn Vấn Cừ không mang đi, số cũng đã rối tung.

Cậu sắp xếp từng tờ lại theo số ngày, tuy rằng những thứ này đều là bản nháp bỏ đi, nhưng vẫn có thể nhìn thấy bộ “Chờ đợi” kia từ bộ dạng ban đầu từng chút một tới gần dáng dấp cuối cùng mọi người thấy trong lúc tham gia triển lãm.

Theo từng bản thiết kế, Phương Trì còn có thể nhớ tới cảnh tượng Tôn Vấn Cừ ngồi trước bàn, tập trung vẽ tranh, liếc mắt nhìn tới gò má sẽ làm cậu cảm thấy ấm áp mà chân thật.

Cậu lấy hết bản vẽ về phòng mình, bỏ vào trong ngăn kéo.

Chờ một ngày nào đó, Tôn Vấn Cừ trở thành đại sư như Tôn Chính Chí rồi, cậu có thể lấy ra bán đấu giá.

Phương Trì không biết là mình nhớ Tôn Vấn Cừ quá mê say hay là nghĩ tới chuyện bán đấu giá mấy bản thiết kế kia quá say mê, nói chung lúc ông nội đưa một xấp tiền tới trước mặt cậu, cậu sợ tới mức suýt nữa nhảy dựng lên.

“Ông?” Cậu nhìn tiền, “Đây là làm gì?”

“Nhìn thấy Thủy Cừ thì đưa cho nó,” Ông nội nhìn qua phòng, “Ông thấy bà con đập một lần đập hỏng cũng không ít đồ, cũng không biết nên tính toán thế nào…”

“Ông, không có chuyện gì…” Phương Trì đứng lên, “Con nhìn qua rồi, cũng không hỏng gì mấy, bà nội có thể có bao nhiêu sức lực được chứ, tiền này của ông anh ấy chắc chắn không nhận đâu.”

“Vậy thì mua gì đó cho nó, hoặc là con cứ nhìn đồ trong phòng rồi đổi lại cho nó,” Ông nội suy nghĩ, “Cái gì ra cái đó.”

“Vậy thì cũng không cần đến tiền của ông,” Phương Trì cầm nhét vào trong túi ông nội, “Ông, con nói với ông rồi mà, con đi làm thêm kiếm được không ít, học phí con cũng không cần ba mẹ đưa.”

“Ba mẹ con…” Ông nội vừa nhắc tới ba mẹ là thở dài, “Chuyện lần này của con, nếu như hai người bọn họ có ý kiến gì, ông còn thật sự muốn nói cho hai người họ, nuôi đứa con trai còn bớt lo hơn trồng cái cây.”

“Ba mẹ con có nói bao giờ về không?” Phương Trì hơi lo lắng.

“Ngày kia, giờ cũng không có việc gì làm, thu dọn xong là về,” Ông nội vỗ vai cậu, “Con đừng suy nghĩ nhiều.”

Tôn Vấn Cừ tuy rằng không giống như Phương Trì không bao giờ ốm đau, mà số lần ốm cũng rất ít, phải truyền dịch như thế này, mấy năm trước mới có một lần.

Hắn rất sợ truyền nước, kim tiêm vừa đâm vào, hắn liền cảm thấy cánh tay này của mình tàn phế luôn, không dám động đậy, ngay cả nhấc tay thay đổi góc độ cũng không dám, luôn có ảo giác chỉ cần hắn hơi động đậy thôi, kim tiêm sẽ đâm thủng qua da máu chảy lênh láng đất.

Ngày hôm nay, đâm vào tay trái, cho nên lúc điện thoại di động trong túi quần trái kêu, hắn vẫn giữ nguyên cánh tay 90 độ không dám cử động, tay phải dù có làm thế nào cũng không tài nào lấy điện thoại ra được.

"Làm, làm gì đấy?" Mã Lượng ngồi bên cạnh chơi điện thoại di động nhìn hắn.

"Mày làm gì đấy, xem trò vui xem đủ chưa." Tôn Vấn Cừ tặc lưỡi, "Mày mới quen tao ngày đầu tiên à!"

"Ai," Mã Lượng cười, đưa tay tới lấy điện thoại ra hộ hắn, nhân tiện nhìn qua, "Con trai, mày."

Tôn Vấn Cừ cầm lấy điện thoại nghe: "Alo."

"Đang bận à?" Phương Trì ở đầu kia điện thoại hỏi, "Lâu vậy mới nghe điện thoại."

"Không bận, điện thoại nhét trong túi, mãi mới lấy ra được." Tôn Vấn Cừ cười, "Hôm nay họng cậu nghe có vẻ đỡ hơn rồi."

"Ừ, dễ chịu hơn rồi," Phương Trì cười ha ha, "Em đã bảo rồi, một hai ngày là đỡ rồi, không cần lo lắng."

"Vậy cũng đừng có mừng vội, phải chăm sóc tiếp." Tôn Vấn Cừ cảm thấy nghe từ giọng Phương Trì, gần như có thể đoán ra được thái độ của ông bà.

Giờ nếu như lại xuất hiện thêm vấn đề gì, cổ họng Phương Trì sẽ lập tức khàn.

"Anh ở đâu thế?" Phương Trì đột nhiên hỏi, "Bệnh viện à? Sao em nghe thấy có ai nói cái gì mà thử da?"

"Ừ, đang ở bệnh viện," Tôn Vấn Cừ liếc mắt nhìn Mã Lượng, "Chú Lượng Tử của cậu hôm qua uống nhiều, ngủ trên xe một đêm, hôm nay phát sốt."

Mã Lượng tặc lưỡi, tiến đến bên cạnh điện thoại, ho khụ khụ hai tiếng: "Cháu, cháu trai lớn, ba thân yêu của cháu đến bệnh, viện cùng chú, chẳng, chu đáo chút nào."

"Chú Lượng Tử chú ý sức khỏe," Phương Trì cười nói, "Không phải bảo chú ngàn chén không say à?"

"Nói mày ngàn chén không say, sao lại say rồi." Tôn Vấn Cừ nhìn Mã Lượng.

Mã Lượng làm khẩu hình, mày hỏi tao?

"Ừ, hỏi mày đấy." Tôn Vấn Cừ gật đầu.

Mã Lượng tặc lưỡi, "Vod, Vod, Vodka, uống, không quen."

Phương Trì ở đầu kia cười: "Vodka à?"

"Nó nói ra được là giỏi lắm rồi," Tôn Vấn Cừ nghe thấy tiếng cười của Phương Trì, đè nặng trong lòng liền rơi xuống, ít nhất cũng có tâm trạng nở nụ cười, "Bên phòng làm việc hai ngày nữa là nghỉ, tôi định về nhà một chuyến."

"Đừng có ầm ĩ với ba anh đấy," Phương Trì lập tức nói, "Nói rõ ràng, Tết nhất còn tranh cãi với người nhà nữa, anh thà đến chỗ nhà Mã Lượng còn hơn, hai người cùng đến chỗ ông cụ đi."

"Biết rồi, không ầm ĩ." Tôn Vấn Cừ cười, Phương Trì trong chớp nhoáng này lại bắt đầu lo lắng tình trạng của hắn cùng tình cảnh trước mắt Phương Trì, làm cho hắn rất đau lòng, cũng rất khó chịu, "Tôi biết rồi, đừng lo cho tôi nữa."

Hàn huyên thêm mấy câu với Phương Trì, cảm giác tâm trạng thằng nhóc đã khôi phục được chút.

Tôn Vấn Cừ cúp điện thoại, nhìn sàn nhà phía trước ngây người.

Mã Lượng ở bên cạnh chơi điện thoại một lúc rồi hỏi một câu: "Nghĩ, nghĩ gì thế?"

“Mày đoán xem.” Tôn Vấn Cừ nói.

” Con trai? Mới vừa gọi điện nói chuyện xong, giờ lại, nhớ rồi?” Mã Lượng cười, “Nhưng mà, cũng bình, thường, tao trước đây, cũng thế.”

“Không nhớ tới cậu ấy,” Tôn Vấn Cừ nói, “Nhớ Lý Bác Văn.”

“Hả?” Mã Lượng quay đầu lại, “Đầu óc bị sốt nóng, vỡ vụn rồi à?”

“Tao, ở chỗ này,” Tôn Vấn Cừ chỉ lên ngực, “Nghẹn bao lâu nay rồi.”

“Mày không, không phải là không muốn làm ầm lên, với nó à.” Mã Lượng nói.

“Ép con trai tao đến tận mức này,” Tôn Vấn Cừ nói, “Tao muốn.”

“Định làm, thế nào?” Mã Lượng cười.

“Mày trông tao bây giờ có phải là tiều tuỵ lắm không?” Tôn Vấn Cừ quay mặt về phía gã.

Mã Lượng gật đầu, đưa tay ra sờ lên mặt hắn: “Đồ đáng thương.”

“Chốc nữa đưa tao đến chỗ chú Lý đi,” Tôn Vấn Cừ cong khóe miệng lên, “Nó không để cho Phương Trì ăn Tết yên ổn, nó cũng đừng mong ăn cái Tết này yên ổn.”

Lý Bác Văn rất hiếu thuận, hơn nữa lại có hơi sợ chú Lý, Tôn Vấn Cừ cảm thấy đây cũng là nguyên nhân chừng ấy năm Lý Bác Văn vẫn giả làm anh em chí cốt với hắn.

Chú Lý cũng không phải là không thương đứa con trai này, nhưng lại giống cha mình, dù sao cũng hơi chê trách Lý Bác Văn thân là con trai nhà thư họa gia, lại viết chữ không được, vẽ tranh cũng không xong.

Cho nên, sẽ yêu mến một Tôn Vấn Cừ cầm kỳ thư họa mỗi thứ đều có thể làm màu một chút.

Ở một mức độ nào đấy, Lý Bác Văn cũng phiền muộn giống hắn, chỉ là hắn không cần phải cùng cha duy trì mối quan hệ, mà Lý Bác Văn thì vẫn luôn tranh thủ, vừa tranh thủ lại vừa phải duy trì tình nghĩa sâu đậm “anh em tốt” với Tôn Vấn Cừ.

“Sao lại, không đến nhà chú?” Mã Lượng dừng xe ở cổng phòng tranh của chú Lý, sờ lên trán Tôn Vấn Cừ, “Vẫn đang sốt này.”

“Nhà chú ấy nhiều người quá, chuyện này tao phải tìm chú Lý nói chuyện riêng,” Tôn Vấn Cừ nhìn vào gương chiếu hậu, vò tóc, làm cho tóc mình hơi loạn một chút.

“Chú ý, đúng mực, đây là chú, chú Lý, không phải Lý, Bác Văn.” Mã Lượng nhắc hắn.

“Biết rồi.” Tôn Vấn Cừ mở cửa xuống xe.

Phòng tranh rất yên tĩnh, Tôn Vấn Cừ vừa đi vào, vừa khéo đụng phải trợ lý của chú Lý đi ra, trợ lý họ Lương, Tôn Vấn Cừ vẫn luôn gọi cô là chị Lương.

Chị Lương vừa ngẩng đầu lên liền nhìn thấy Tôn Vấn Cừ, giật mình, “Vấn Cừ, cậu đây là, làm sao?”

“Sao?” Tôn Vấn Cừ sờ lên mặt mình, “Không sao, chú Lý có ở đây không?”

“Đang ở trong phòng vẽ,” Chị Lương cười nói, “Đang uống trà, làm phiền được.”

“Vậy thì tốt,” Tôn Vấn Cừ đi vào trong, “Em tới tìm chú Lý nói chuyện.”

“Chị đi mua ít điểm tâm, ông cụ muốn ăn bánh bột đậu, cậu muốn ăn gì không?” Chị Lương hỏi.

“Giống thế là được.” Tôn Vấn Cừ nói.

Chú Lý bình thường đều ở phòng tranh, ở đây chú có một phòng chuyên dùng để vẽ tranh, một căn phòng nhỏ giữa mảnh trúc hòn non bộ, có điều giờ đang là mùa đông, phong cảnh hơi đìu hiu.

Tôn Vấn Cừ gõ cửa, chú Lý ở bên trong trả lời: “Ai?”

“Chú Lý, là cháu.” Tôn Vấn Cừ trả lời.

“Vấn Cừ? Mau vào đây!” Giọng Chú Lý cao lên.

Tôn Vấn Cừ đẩy cửa ra, đi vào trong phòng vẽ tranh, chú Lý đang pha trà, cả phòng đều ngập trong hương trà.

“Trà loại nhỏ Chính Sơn à,” Tôn Vấn Cừ cười, “Chú Lý dạo này lại uống trà đen à?”

Chú Lý cười chỉ hắn: “Thằng nhóc này, chính là hiểu khẩu vị chú, đến đây ngồi, cùng nếm thử đi.”

Tôn Vấn Cừ ngồi xuống ghế, chú Lý rót trà ngon xong liền nhìn hắn mấy lần: “Vấn Cừ, con…sao sắc mặt lại kém vậy?”

“Vậy à?” Tôn Vấn Cừ giơ tay lên nắm tóc, cười, “Không có chuyện gì.”

“Không khỏe à?” Chú Lý đặt một chén trà trước mặt hắn, “Bị ốm phải không?”

“Phát sốt, mới vừa truyền dịch ở bệnh viện xong,” Tôn Vấn Cừ cầm lấy chén, đầu tiên nhìn qua nước trà, ngửi một cái rồi mới uống, “Trà ngon.”

“Sốt à?” Chú Lý đi qua đưa tay sờ lên trán hắn, “Ôi, còn đang nóng bỏng tay, sao con không về nghỉ đi, chạy tới chỗ chú làm gì!”

“Ngồi một lúc,” Tôn Vấn Cừ dựa vào trong ghế tựa, “Lâu rồi không tâm sự với chú.”

“Thằng nhóc mày tính tình thế nào chú còn không rõ chắc? Đang sốt còn ra ngoài tìm chú tâm sự?” Chú Lý nhíu mày, “Mày không sốt còn lười làm, nói đi! Là có chuyện gì phải tìm chú đúng không?”

“Uống trà đi đã,” Tôn Vấn Cừ lại nhấp một ngụm trà, đứng lên đi lại trong phòng, “Bác Văn tết này bận nhỉ, lúc nào mới về?”

“Không biết đang làm chuyện gì nữa, cứ chạy về nông thôn,” Chú Lý cau mày, “Ngày mai mới về, không biết đang làm linh tinh gì.”

“Ngày mai mới về à,” Tôn Vấn Cừ đi tới bên cạnh bàn lớn nhìn, phía trên có một bức tranh chú Lý mới vẽ xong, “Đông hứng*, chú, bức này cháu thích.”

*tranh truyền thống Trung Quốc vẽ cảnh mùa đông.

“Bức này không thể cho con được, bức này chú phải đem đi tặng,” chú Lý nở nụ cười, “Có điều chú còn đang muốn con bồi cho chú đây, lâu lắm rồi không giúp chú.”

“Một câu nói là được thôi mà,” Tôn Vấn Cừ cười, “Lúc nào chú cần.”

“Con khỏi bệnh rồi hẵng nói đi,” Chú Lý chỉ ghế tựa, “Ngồi đi, nói cho chú xem có chuyện gì.”

“Vậy cũng được,” Tôn Vấn Cừ ngồi trở lại trên ghế, cầm cốc trà qua nhìn, “Chú, chú biết chuyện cháu có bạn trai rồi đúng không.”

“Biết rồi, đã biết bao nhiêu năm rồi,” Chú Lý nói, “Ba cháu không chấp nhận, với chú thì không sao, chú hiểu được.”

“Cho nên chuyện này cháu mới dám nói với chú, cũng chỉ có thể nói cùng chú,” Tôn Vấn Cừ nhấp ngụm trà, cầm lấy chén, “Cháu có người bạn trai, quen được một năm rồi, nghiêm túc.”

“Tốt lắm,” Chú Lý gật đầu, “Nên kiềm chế lại.”

“Cháu cũng nghĩ như vậy, không dễ gì gặp được người có thể khiến cháu sống bên nhau,” Tôn Vấn Cừ khẽ thở dài, “Thế nhưng mà, Bác Văn nó…”

“Bác Văn?” Chú Lý ngây người, “Nó làm sao?”

“Cháu không nói được,” Tôn Vấn Cừ nhíu mày, ấn thái dương, “Chú, trước đây nó có ý kiến gì với mấy người bạn trai kia của cháu, khó chịu thế nào cháu cũng nhịn, giận dỗi rồi náo loạn, thực sự bị nó làm cho chia tay thì cũng chia tay rồi, cháu cũng không để ý, dù sao thì cháu với nó từ nhỏ đều cùng nhau lớn lên, như anh em ruột…”

“Nó làm gì?” Chú Lý ngồi ngay ngắn lại, “Sao nó lại như vậy?”

“Bác Văn nói trước mặt ba cháu là bạn trai cháu đến gay bar, mà mấy ngày hôm đó cậu ấy đều không ở trong thành phố…. Trước đó còn bới lông tìm vết đánh một trận, Lượng Tử cũng không tha, gần đây còn đến chỗ quê bạn trai cháu làm nông gia nhạc,” Tôn Vấn Cừ thở dài, “Cháu thật sự không hiểu sao nó lại làm như vậy, nó…. Thôi, chú Lý, việc này cháu vốn cũng không định nói với chú, Bác Văn thật sự là rất tốt với cháu, có chuyện gì cũng che chở giúp đỡ cháu… Nhưng nó cứ như vậy, cháu thật sự không hiểu được…”

“Con bị phát sốt thế này, có phải là bị nó làm cho tức chết đúng không?” Chú Lý đứng lên, “Cái thằng này có ý gì?”

Tôn Vấn Cừ há miệng không nói gì.

“Nó có phải là….có phải là…” Chú Lý cau mày im lặng rất lâu, rồi quay người đi cầm lấy điện thoại di động, “Để chú gọi cho nó!”

“Đừng, chú!” Tôn Vấn Cừ nhanh chóng đứng lên, bắt được tay chú Lý, “Cháu không muốn để nó biết cháu tìm chú.”

“Con nói xem nó có ý gì?” Chú Lý rất tức giận, “Nó cả ngày cứ gây sự với con như thế, là định làm gì?”

“Cháu cũng không biết, cháu…” Tôn Vấn Cừ vẫn nhíu mày.

“Con nói xem, nó có khi nào lại….” Chú Lý nhìn hắn.

“Chú Lý, lời này không thể nói tùy tiện được,” Tôn Vấn Cừ nhanh chóng ngắt lời chú Lý, “Cháu không biết, cũng chưa bao giờ nghĩ vậy cả, Bác Văn có bao giờ là không có bạn gái đâu.”

“Không được ai nghiêm túc! Ba ngày đổi hai lần!” Chú Lý nhắc tới mấy người bạn gái của Lý Bác Văn là lại bực mình, “Giấu đầu hở đuôi!”

“Chú,” Tôn Vấn Cừ nhìn ông, “Chú đừng đoán mò như thế, sau này cháu chẳng dám nói gì với chú nữa.”

“Vấn Cừ, chuyện này chú sẽ xử lý,” Chú Lý nhìn hắn, “Con từ nhỏ tới lớn, tuy là lúc nào cũng đối đầu với ba, nhưng mà chưa từng nói ai một câu không hay bao giờ, hôm nay con cũng phải bị ép mới thế này, con yên tâm, Bác Văn còn dám làm gì, nó cũng đừng hòng đi vào cửa nhà này nữa!”

Tôn Vấn Cừ trở lại trên xe, cửa xe vừa đóng lại, ngả ghế nằm ngang ra nằm xuống nhắm hai mắt lại: “Ôi, đầu cũng đau.”

“Mày làm, làm gì rồi?” Mã Lượng vừa khởi động xe vừa hỏi.

“Chẳng làm gì cả, tố cáo thôi,” Tôn Vấn Cừ nói, “Tao thấy kỹ năng diễn xuất của tao cũng được, khá hơn con trai tao chút.”

Mã Lượng liếc mắt nhìn hắn, không hỏi nữa: “Giờ về à?”

“Ừ, về đi, tao phải ngủ một giấc.” Tôn Vấn Cừ nói.

Truyền dịch phải truyền tới mấy ngày, Tôn Vấn Cừ tuy không muốn ra ngoài, nhưng Mã Lượng ngày nào cũng đúng giờ tới đây kéo hắn từ trên giường đến bệnh viện.

“Vợ mày ghen mất thôi.” Tôn Vấn Cừ ngáp.

“Vậy ngày, mai để cô ấy, đưa mày đến.” Mã Lượng nói.

“Đừng,” Tôn Vấn Cừ nở nụ cười, “Mày…”

Đang nói chuyện, điện thoại di động vang lên, còn chưa truyền dịch, cho nên Tôn Vấn Cừ lấy điện thoại ra rất dễ dàng, vừa nhìn liền chép miệng: “Lý Bác Văn, nó lấy số tao ở đâu ra?”

“Chú, chú Lý chứ đâu.” Mã Lượng cau mày.

“Vấn Cừ,” Giọng Lý Bác Văn nghe rất khó chịu, cố nén cũng không nén được tức giận, “Cậu có ý gì?”

“Hả?” Tôn Vấn Cừ đáp một tiếng mông lung.

“Cậu nói gì với ba tôi?” Lý Bác Văn nói, “Cậu nói linh tinh gì với ba tôi đúng không?”

“Đùa hay thật đó,” Tôn Vấn Cừ nở nụ cười, “Tôi với chú Lý, ba mươi năm nay tán gẫu cũng đến hai mươi lăm năm, có câu nào là nói đàng hoàng? Không phải toàn nói linh tinh à.”

“Ý tôi là cậu tìm ba tôi nói gì đúng không!” Một ngọn nhỏ lửa giận nhen lên từ trong giọng nói của Lý Bác Văn ra bên ngoài, nhưng rất nhanh đã bị nén trở về, “Vấn Cừ, cậu có ý gì?”

“Lý Bác Văn,” Tôn Vấn Cừ tặc lưỡi, “Cậu đang ngủ hay tỉnh rồi thế? Chưa tỉnh thì ngủ thêm một giấc đi, tôi bị ốm cả tuần rồi ngày nào cũng cắm chốt ở bệnh viện, tôi còn có hơi sức nói gì anh? Cậu nghĩ cậu là ai?”

“Cậu không nói? Hôm đó Phương Trì cũng…. Cậu không nói gì làm sao ba tôi lại nghi ngờ tôi là đồng tính luyến được? Giờ còn không cho tôi ra khỏi nhà!” Lý Bác Văn gằn giọng mà hét, “Cậu nghĩ giả ốm là lừa được tôi à?”

Tôn Vấn Cừ ngây người cười vui vẻ, chuyện Phương Trì đụng phải Lý Bác Văn, cậu không kể tỉ mỉ, thế nhưng nghe lời Lý Bác Văn nói thì, hai người bọn họ tâm linh tương thông?

Cười một lúc lâu hắn mới thu nụ cười lại, giọng trở nên nghiêm túc: “Lý Bác Văn, cậu quen biết tôi bao nhiêu năm, thái độ của tôi với cậu thế nào, cậu rõ nhất, cậu đã làm gì với tôi, cậu cũng rõ nhất, tôi từ trước tới giờ có bao giờ nói cậu một câu không, chính cậu cũng rõ, giờ tôi đang ở trong phòng truyền dịch bệnh viện nhân dân, nếu cậu muốn cùng tôi truyền dịch thì cứ đến.”

Bên kia Lý Bác Văn im lặng, qua một lúc mới hơi cứng rắn mà nói một câu: “Nghỉ ngơi cho tốt đi.”

Tôn Vấn Cừ ngắt điện thoại, tặc lưỡi: “Bực thành thế rồi còn không quên giả vờ.”

“Mày làm, làm gì nó?” Mã Lượng hỏi.

Lúc Tôn Vấn Cừ định nói, điện thoại Mã Lượng lại kêu, hắn cười nói: “Gọi cho mày đấy, nghe đi, tao muốn nghe.”

Mã Lượng nghe điện thoại, rất không nể nang gì mà nói luôn một câu: “Làm sao?”

Mỗi lần Mã Lượng nghe điện thoại của Lý Bác Văn đều là thái độ này, Tôn Vấn Cừ lần nào nghe cũng thấy buồn cười.

“Lượng Tử,” Lúc Lý Bác Văn nói chuyện với Mã Lượng, giọng điệu rõ ràng chưa bao giờ thu lại như với Tôn Vấn Cừ, “Mày đã làm gì?”

“Cái rắm, rắm gì?” Mã Lượng liếc mắt nhìn Tôn Vấn Cừ.

“Mày tìm ba tao đúng không! Đệt!” Lý Bác Văn nói.

“Giới, giới thư họa, không liên quan tới bọn tao làm, đồ gốm,” Mã Lượng nói, “Không gặp được.”

“Con mẹ nó mày đừng có giả vờ, mày nói gì với ba tao đúng không! Để cho tao bị ba tao hiểu lầm! Còn để Vấn Cừ hiểu lầm tao nữa!” Lý Bác Văn lên giọng, nửa gào thét nói.

Mã Lượng cười lạnh: “Mày cho tao hai, triệu…”

“Sao tao phải cho mày hai triệu!” Lý Bác Văn giờ cũng không thèm giữ giọng nữa, cứ thế gào lên.

“…đấy à?” Mã Lượng nói xong.

Tôn Vấn Cừ quay đầu đi, cắn răng mới không để mình cười ra tiếng.

Đầu bên kia Lý Bác Văn cũng ngây người: “Con mẹ nó, mày lại nói vớ vẩn gì đấy?”

“Mày không cho tao, sao, sao tao lại phải để, ý tới mày,” Mã Lượng nói, “Trong tay tao đơn hàng hai triệu đang bề bộn, tao còn có hơi sức nói, nói mày nữa? Tự mày, mày nghĩ mặt, mày to thế à?”

“Con mẹ nó, mày bớt vòng vo với tao đi! Một câu thôi, mày nói tao gì đúng không!” Lý Bác Văn nói.

“Mày không xứng.” Mã Lượng nói xong liền ngắt điện thoại.

Tôn Vấn Cừ dựng thẳng ngón tay cái với gã: “Vẫn là câu kia, may mà mày nói lắp.”

“Cút,” Mã Lượng nở nụ cười, “Mày làm, làm gì nó?”

“Không làm gì nó cả, thật,” Tôn Vấn Cừ dựa vào ghế, ngửa đầu ra sau, “Có thể làm gì nó cũng chỉ có chú Lý…. Tao muốn ăn bánh mì dừa*, loại mà vỏ hơi mềm ấy.”

“Kiếp trước mày, mày là con, tao đấy à?” Mã Lượng đứng lên quay người đi ra ngoài.

Tôn Vấn Cừ cười, lấy điện thoại ra, gọi điện cho Phương Trì.

Bên kia kêu rất lâu Phương Trì mới nghe: “Anh đang tiêm à?”

“Ừ,” Tôn Vấn Cừ nhìn kim tiêm trên tay, cẩn thận để tay lên đùi, “Mới vừa đâm xong, cậu đỡ hơn không?”

*tui cũng không hiểu tại sao đoạn này tác giả lại viết như vậy…. đáng ra có lẽ là Phương Trì hỏi Tôn Vấn Cừ đã về nhà chưa, rồi Tôn Vấn Cừ bảo về rồi…??

“Một, hai, ba, bốn, năm, lên núi đánh hổ,” Phương Trì nói, “Nghe chưa, cổ họng em không khàn nữa rồi, sốt cũng đỡ lâu rồi.”

Tôn Vấn Cừ cười: “Đang làm gì thế?”

“Ba mẹ em hôm qua không phải trở lại à,” Phương Trì nói, “Ngày hôm nay chú cũng về, chốc nữa em đi đón, mấy ngày nay mọi người cũng bắt đầu lục tục về rồi, người còn đông hơn năm ngoái nữa.”

Lúc nói đến người thân trở về, Tôn Vấn Cừ có thể nghe ra được bất an rõ ràng trong giọng nói của Phương Trì, hắn cười: “Phải chơi mạt chược cùng mọi người à?”

“Không chơi cùng, không muốn chơi.” Phương Trì nói.

“Vậy thì nói chuyện với tôi,” Tôn Vấn Cừ nói, “Khi nào cậu nhớ tôi, thì trở về phòng gọi điện, hai chúng ta nói chuyện.”

“Anh không nói chuyện với ba anh à?” Phương Trì hỏi.

“Nói, nói chuyện với ông ấy nửa tiếng, nói đến đánh nhau luôn,” Tôn Vấn Cừ nói, “Hai ta còn có thể gọi video nữa.”

“….Video thế nào?” Phương Trì ngập ngừng.

Tôn Vấn Cừ không nói gì, chỉ cười.

“Em không có ý đó,” Phương Trì nhanh chóng giải thích, “Ý của em là… Ai, thôi, ý em chính là như thế.”

“Tùy cậu.” Tôn Vấn Cừ nở nụ cười mãi một lúc lâu vẫn không ngừng được.

Tác giả có lời muốn nói: Đúng rồi, tên bộ tác phẩm của Tôn xà xà viết nhầm, là “Chờ đợi” không phải “Trưởng Thành”, ngộ bảo sao mà lúc viết cứ thấy sai sai mà.

*bánh mì dừa:

88. Chương 88

Hai ngày nay, người thân đều lục tục trở về, Phương Trì một ngày phải ra ngoài hai ba chuyến đón người, Tiểu Tử hào hứng cùng cậu chạy tới chạy lui.

Ông bà nội là bận nhất, sắp xếp nơi ăn chốn ở, bận việc cơm nước Tết nhất, nếu như Phương Trì lại ầm ĩ với Phương Huy, bà nội còn phải vội vàng đuổi hai đứa đi.

Có điều, năm nay Phương Trì cũng không hăng hái lắm, vừa là trong lòng có chuyện không an tâm, vừa là đau lòng ông bà nội trong lòng có chuyện lại còn phải kiềm chế mà bận rộn, cho nên lúc Phương Huy diễn thuyết theo thường lệ, chỉ có Hồ Dĩnh vẫn có hứng thú không tệ mà luôn vặc lại nó.

Ngày ba mươi vẫn là theo quy củ cũ, sáng sớm người cả nhà dậy hết rồi, liền ầm ĩ náo loạn như tơ vò, làm việc, làm phiền, trêu chó chọc mèo.

Phương Trì ngồi trong phòng một lúc, lúc đề tài của người thân bắt đầu chuyển vào việc tìm bạn gái trong trường đại học, cậu đứng lên đi vào nhà bếp.

“Bà ăn một miếng này đi,” Ông nội cầm trong tay hộp thuốc nhỏ, đang lột vỏ thuốc bỏ vào trong miệng bà nội, “Nâng cao tinh thần.”

“Miếng sâm à?” Mũi Phương Trì từ trong đủ loại mùi thịt thà, ngửi được mùi hương tiêu hồn của miếng sâm kia.

“Ừ,” Ông nội gật đầu, “Cũng nâng cao tinh thần lắm.”

Phương Trì nghe thấy câu này là lại đau lòng, mấy ngày qua ông bà đều ngủ không ngon, bà nội thì nằm trên giường bần thần, ông nội thường tới nửa đêm vẫn hút thuốc ngoài phòng khách, ngay cả Tiểu Tử cũng bị ảnh hưởng bởi bầu không khí như vậy trong nhà, liên tục mấy ngày đều không sang thôn bên cạnh tìm bạn chơi.

“Có gì con giúp được không?” Phương Trì hỏi, “Con đang rảnh không có việc gì, không thì để con giúp bà chặt xương đi.”

“Xương chặt xong rồi, đều đã lúc này rồi, cũng không còn gì để làm nữa,” Bà nội nói, “Không thì con giúp bà rửa rau đi.”

“Vâng,” Phương Trì lập tức cởi áo khoác ra, xắn tay áo lên chuẩn bị rửa rau, xoay mặt qua liền nhìn thấy hộp sâm ông nội đặt bên cạnh chậu rau, lập tức ngây người, “Miếng sâm này ở đâu ra vậy?”

“À, ông Trương cho ông,” Ông nội nói, “Nói là chú Trương con biếu hai người.”

Chú Trương là một người đàn ông trung niên sống ở nông thôn mấy chục năm, làm sao có khả năng mua được miếng sâm cho hai ông bà cụ Trương, hơn nữa miếng sâm này…. Phương Trì nhìn rất quen thuộc, phía trên toàn là tiếng Anh, căn bản không phải loại mua được ở hiệu thuốc.

Đây là Tôn Vấn Cừ đưa tới.

Hoặc là nói, đây là Tôn Vấn Cừ lấy từ chỗ Mã Lượng đưa tới.

Phương Trì rửa sạch một sọt rau to tướng, lại giúp bà nội cắt gọn gàng rồi, mới ra khỏi nhà bếp, tránh né đám người thân đang trò chuyện tưng bừng trong nhà, vòng ra sân sau.

Ông nội còn đang dẫn theo Tiểu Tử đứng bên gò củi ngoài sân sau.

“Gió lớn như vậy, đừng đứng ở đây.” Phương Trì đi tới bên cạnh ông.

“Bà con cứ muốn dẹp mấy thứ này đi, để chỗ làm hồ cá,” Ông nội cầm tẩu thuốc chỉ đống củi và đồ linh

tinh ngoài sân sau, “Ông định đầu xuân ấm áp rồi thì dọn một lượt, đào cái hồ.”

“Nuôi cá koi à?” Phương Trì hỏi.

“Cá koi ăn được không?” Ông nội lại hỏi.

“….Đó là cá cảnh, là loại trắng có hoa văn màu cam,” Phương Trì cười.

“Loại đó à, ông biết loại đó,” Ông nội suy nghĩ, “Ông cũng chưa biết bà ấy định nuôi cá gì thật, biết đâu bà lại định nuôi cá cảnh thật để ngắm cũng nên?”

Phương Trì nở nụ cười: “Con thấy thế cũng hay lắm, ông, sân sau có thể trồng một ít hoa cỏ gì đó, cũng không cần chậu hoa, lấy mấy cái lốp xe phủ đất vào trong là được, làm cả sân toàn hoa, đẹp lắm.”

Đây là lời Tôn Vấn Cừ đã từng đứng trên ban công nói với cậu, cậu đã tưởng tượng vô số lần trong đầu.

“Trồng hoa gì?” Ông nội hỏi.

“Hoa linh lan? Cả phong tín tử nữa.” Phương Trì nói, bỗng dưng lại hơi ngượng ngùng, cúi đầu xoa mũi.

“Thủy Cừ thích hoa hoa cỏ cỏ, phải vậy không.” Ông nội liếc mắt nhìn cậu.

“Vâng, nhưng mà con…con cũng thích.” Phương Trì nói rất không thuyết phục, cậu từ nhỏ tới lớn ngay cả cọng cỏ cũng không hái, hoa dại trong núi chỗ cậu ngay cả tên cũng không nói ra được, giờ lại nói mình thích hoa cỏ, vừa nghe đã thấy điêu vô cùng.

Ông nội cười không nói gì.

“Hai ông cháu hóng gió xong chưa,” Mẹ cậu mở cửa thò đầu ra từ trong nhà, “Vào nhà đi, chốc nữa nấu mì ăn.”

“Được, ông đi nấu mì,” Ông nội quay người đi về trong nhà.

“Ông,” Phương Trì ở phía sau ông nhỏ giọng gọi một câu, do dự rồi hỏi, “Thủy Cừ….đã đến đây đúng không?”

“Sao?” Ông nội quay đầu lại.

“Cái miếng sâm kia, là hàng nhập khẩu,” Phương Trì nói, “Là Thủy Cừ mang đến đúng không ông?”

Ông nội hơi dừng lại, rồi thở dài: “Là nó mang tới.”

Phương Trì vốn cũng chỉ suy đoán, không chắc chắn một trăm phần trăm, lúc nghe thấy ông nội trả lời, cả người cậu đều không biết là bị giật mình hay là hưng phấn, có hơi không kiềm chế được giọng mình: “Anh ấy từng tới?”

Ông nội quay người sang, nhìn cậu gật đầu: “Có đến, mấy hôm trước.”

“Ông,” Phương Trì tiến tới nắm lấy cánh tay ông, “Ông nói cho con biết đi, chuyện gì đây? Sao anh ấy lại tới! Sao anh ấy lại đến đây!”

Mấy ngày Tôn Vấn Cừ về nhà, ngày nào cũng chui trong phòng ngủ mình.

Nói đến căn phòng ngủ này, hắn còn thấy hơi xa lạ, từ sau khi chuyển vào căn nhà này, phòng ngủ đều sắp xếp trang trí theo yêu cầu của hắn, mà chuẩn bị xong rồi hắn lại gần như chẳng ở nhà mấy, căn phòng này, đối với hắn, thậm chí còn không quen thuộc bằng căn phòng nhỏ ở nhà ông bà nội Phương Trì.

Trên bàn để vài món đồ gốm, cốc, ống đựng bút, đều là phong cách rất thô sơ ngốc nghếch, cổ điển mà đơn thuần.

Đây là “tác phẩm” sớm nhất Tôn Vấn Cừ làm ra được, khiến nhiều người cảm thấy con trai của đại sư Tôn Chính Chí quả nhiên chính là thiên tài trời sinh làm đồ gốm.

Tôn Vấn Cừ đã không nhớ rõ tâm thái cùng ý nghĩ của mình lúc làm ra những món đồ này năm đó, nhiều năm như vậy rồi, hắn vẫn chưa quay đầu lại nhìn những thứ mình làm này, càng chưa từng bình luận cặn kẽ.

Hiện giờ, bình tĩnh lại tâm tình rồi, hắn ngồi trên ghế, đối mặt với vài món đồ gốm này, nhưng lại đột nhiên có vài linh cảm.

Ý nghĩ đơn thuần nhất lúc ban sơ hắn có, sau đó vì thời gian cùng những tranh cãi với ba mà rơi rụng dần đi.

Ngón tay Tôn Vấn Cừ chống lên thái dương, nghiêng đầu nhìn chằm chằm đồ gốm trên bàn.

Nói ra thì, theo ánh mắt và từng trải của hắn, mấy món đồ này, quả thực có linh khí.

Tuy rằng nghĩ như vậy có hơi kiêu căng, có điều đây chính là cảm giác chân thực của hắn, ý nghĩ mấy năm

đó còn thật sự khiến người ta bất ngờ.

Hắn lấy điện thoại di động ra, gọi cho Mã Lượng: "Bộ sưu tập mới, tao có ý tưởng mới."

"Cái, cái gì?" Mã Lượng bên kia đang băm nhân sủi cảo, đùng đùng, cũng không thiếu tiếng cười cười nói nói.

"Hai ngày nữa hai ta gặp nhau rồi nói đi," Tôn Vấn Cừ nói, "Mày còn nhớ mấy món đồ ngày trước tao làm không?"

"Chính là cái bộ, mày đặt tên là, "Sơ" đó à?"

"Lượng Tử, mày đúng là anh em tao," Tôn Vấn Cừ tặc lưỡi, "Tao còn quên mất là có cái tên như thế rồi."

"Tao có thể, nhớ lắm, lắm chuyện lắm," Mã Lượng cười nói, "Tao còn nhớ chuyện chị, chị hai tập quân sự, quần bị tuột chỉ."

"Mày có giỏi thì nói trước mặt bà ấy đi." Tôn Vấn Cừ cười.

"Không, dám." Mã Lượng nói.

"Không lằng nhằng với mày nữa, hôm nào mày rỗi thì gọi cho tao, hai ta nói chuyện." Tôn Vấn Cừ nói.

"Được."

Mã Lượng hôm nay dẫn vợ cùng với ba mẹ nó về nhà ông bà ngoại ăn Tết, cả đại gia đình náo nhiệt, nghe tiếng cười tiếng nói trong điện thoại, Tôn Vấn Cừ nhớ lại cảnh tượng ăn Tết ở nhà Phương Trì.

Cũng vô cùng rộn ràng, cười nói ầm ĩ, chơi đùa lung tung đau đầu, mà rất có cảm xúc của ngày Tết.

So sánh ra thì, Tôn Vấn Cừ lắng nghe tiếng động trong nhà mình, ba ở trong phòng làm việc, mẹ với nhà chị cả chị hai đang nói chuyện ở dưới tầng, yên ắng như thể đang bàn bạc chuyện gì hệ trọng lắm.

Người giúp việc sắp về nhà rồi, đang ở trong phòng bếp chuẩn bị rau trộn đơn giản, buổi tối bên nhà hàng sẽ mang bữa ăn giao thừa đến tận nhà cho.

Một cái Tết, ngay cả chút mùi vị khói lửa cũng không có.

Cao quý, mà lạnh lẽo.

Phương Trì sáng sớm đã gọi điện cho hắn, kể là trong nhà toàn là người không, tiếng huyên náo to to nhỏ nhỏ đến mức cậu sắp ù tai, mãi tới giờ vẫn chưa liên lạc lại với hắn.

Tôn Vấn Cừ tặc lưỡi, hắn có thể tưởng tượng được dáng vẻ hiện giờ của Phương Trì, tâm trạng không thể nào yên lòng được, nhưng lại bởi vì bầu không khí ăn Tết mà hưng phấn, giúp đỡ ông bà ra ra vào vào bận bịu, thỉnh thoảng lại lảm nhảm với Hồ Dĩnh mấy câu, về phần Phương Huy, Tôn Vấn Cừ cảm thấy cậu có lẽ không có tâm trạng vặc lại Phương Huy.

Đương nhiên, cũng có thể dưới cơn nóng giận, đánh cho Phương Huy một trận lăn quay.

Có người gõ lên cửa phòng Tôn Vấn Cừ mấy lần, Tôn Vấn Cừ đáp một tiếng "không đóng cửa" rồi, nhưng cũng không ai đi vào.

Hắn hơi do dự, đứng dậy mở cửa ra, ngoài cửa lại không có ai.

Tôn Vấn Cừ thở dài, hơi không tình nguyện đi xuống tầng, dưới tầng, bàn đàm phán năm người đã trở thành sáu người, ba xuống rồi, đang ngồi uy nghiêm trên ghế sofa.

"Tưởng là em đến lúc ăn rồi mới xuống," Tôn Dao nói một câu, "Em khỏi ốm chưa?"

"Không sao, bác sĩ cũng không cho thuốc nữa," Tôn Vấn Cừ nói, đi xuống cầu thang, ngồi co lại trong góc ghế sofa, gác chân lên trên bàn uống nước.

"Này, chị mang cho em ít thực phẩm dinh dưỡng, cũng không biết là gì nữa, dù sao cũng để tăng cường sức miễn dịch," Tôn Gia Nguyệt chỉ một đống hộp cạnh bàn, "Em xem rồi uống đi, còn có cái gì mà bổ thận tráng dương…"

Ba cau mày ngước mắt nhìn Tôn Gia Nguyệt, Tôn Gia Nguyệt chẳng đoái hoài, cười nói: "Trước đây bị nhốt trong quan ải không dùng được, giờ có thể bồi bổ."

"Ừ." Tôn Vấn Cừ cười, đáp một tiếng.

"Không nghiêm túc!" Tôn Dao nói.

"Quá là nghiêm túc luôn, nhà mình nếu mà không có em," Tôn Gia Nguyệt nhìn qua người trong nhà "Người ngoài có khi còn tưởng Tết nhất nhà mình gặp biến cố gì…"

"Gia Nguyệt!" Mẹ cau mày đập một cái lên người cô, "Cái tật miệng nói linh tinh của con còn không chịu

sửa đi."

"Không sửa," Tôn Gia Nguyệt dựa lên người chồng cô, "Dù sao thì người cùng con sống cả đời này cũng chẳng để ý."

"Anh là không thèm nói." Chồng chị hai cười.

"Lục Thành, con cũng chiều nó quá, trước đây không ai quản được nó, giờ lấy chồng rồi vẫn chẳng có ai quản." Mẹ thở dài.

"Không sao, con chịu được." Chồng chị hai cười, nhấp ngụm trà.

"Hai đứa nó như vậy cũng tốt," Tôn Dao nói, "Tự mình vui vẻ, chuyện trong nhà thì khỏi cần quan tâm."

"Mấy chuyện đáng ghét như lo lắng chuyện trong nhà cứ giao cho chị với anh rể thôi," Tôn Gia Nguyệt bóc vỏ kẹo ăn, "Hai người lo cũng tốt mà."

Mẹ quay đầu lại liếc nhìn Tôn Vấn Cừ vẫn luôn im lặng ngồi một bên: "Vấn Cừ, lần này con ở nhà thêm mấy ngày đi?"

"Xem tình hình đã," Tôn Vấn Cừ nói, "Hai ngày nữa con còn hẹn Lượng Tử có thời gian thì nói chuyện."

"Bàn chuyện phòng làm việc của hai anh à?" Ba có hơi khinh thường hỏi một câu, có lẽ vì ăn Tết mọi người đều tề tựu, giọng điệu khinh thường trong lời ông nói cũng không tính là quá rõ ràng.

"Vâng." Tôn Vấn Cừ gật đầu.

"Này, Vấn Cừ, lần trước triển lãm của hai đứa, chị với anh rể cũng đi xem," Tôn Gia Nguyệt nói, "Hay thật đấy, cực kỳ sáng tạo, chị thấy trên tivi, chỉ có nhóm các em là có độ dài nhiều nhất."

"Bỏ tiền đấy." Tôn Vấn Cừ cười.

"Vậy cũng phải có trình độ chứ," Chồng chị hai nói, "Không thì có bỏ tiền cũng không mua được, đài truyền hình vẫn phải có chất lượng mà."

"Không sai, dù sao thì chị cũng thích lắm, hôm đó chị còn nói với Lượng Tử, làm cho chị một bộ." Tôn Gia Nguyệt nói.

"Chị thích," Ba nhìn cô, "Chị thì biết gì về đồ gốm, chị có mà đến xem náo nhiệt."

“Thứ gì làm ra chỉ để người trong nghề mới hiểu,” Tôn Vấn Cừ trượt người xuống, nửa nằm trong ghế sofa, “cũng chẳng thể nào phát triển được.”

“Đây chính là khác nhau giữa thương phẩm và nghệ thuật.” Lông mày ông nhíu lại.

“Đương nhiên là có khác nhau,” Tôn Vấn Cừ cong khóe miệng, hắn đã đồng ý với Phương Trì sẽ không cãi lại lời ông, “Thứ bọn Mã Lượng muốn làm chính là thương phẩm có giá trị nghệ thuật, cũng là nghệ thuật có thể được nhiều người hiểu, chuyện này trên bản chất chẳng có gì xung đột cả.”

Cha nhìn hắn chằm chằm, nửa buổi không nói gì, ngay lúc định mở miệng nói chuyện, điện thoại di động của Tôn Dao lại vang lên.

“Alo? Ừ, đúng.” Tôn Dao nghe điện thoại, “Đưa vào đi.”

“Đồ ăn đến rồi à?” Tôn Gia Nguyệt đứng lên.

“Ừ, đến cổng rồi, đang đưa vào,” Tôn Dao cười, “Nhà ta có thể chuẩn bị ăn rồi.”

Bữa ăn tất niên trong nhà rất chán, trước đó người giúp việc đã dọn xong bàn ăn, bát đũa đĩa đều đã dọn lên hết, chỉ chờ người đưa đồ ăn tới bày ra bàn là xong việc.

So sánh với cảm giác nóng hầm hập ấm áp dễ chịu lúc cả nhà quây quần quanh bếp lửa ở nhà Phương Trì…. Tôn Vấn Cừ kéo ghế tựa ngồi xuống bên bàn, sau khi có chuyện này, cũng không biết sau này đến ăn cơm, ông nội bà nội còn có thể tự tại thoải mái như trước nữa không.

“Cũng không biết đường đi giúp, ngồi yên ở đây chờ ăn?” Ba không biết từ lúc nào đã đi lại đây.

“Tay chân không hay làm, làm hỏng đồ ăn thì làm sao bây giờ.” Tôn Vấn Cừ lười biếng ngồi không nhúc nhích.

“Bộ lọ kia của anh, định bán ra ngoài đúng không? Định làm thành thế nào?” Ba ngồi xuống bên cạnh hắn.

Tôn Vấn Cừ có hơi ngoài ý muốn nhìn ông, lời của ông nói vô cùng lạnh lùng, như thể có ai nã súng sau gáy hắn.

“Có thay đổi, nhưng thay đổi không nhiều,” Tôn Vấn Cừ cảm giác mình nói cũng rất cứng ngắc, như thể nếu hắn không nói, cây súng của ba đặt sau gáy sẽ làm gì đó, “Ba….có hứng thú xem không?”

Ba cũng rất bất ngờ mà liếc mắt nhìn hắn, một lúc sau mới cười lạnh: “Không có hứng thú.”

Tôn Vấn Cừ không lên tiếng, nhìn bát đĩa trước mặt mình, nếu không phải đã đồng ý với Phương Trì, giờ hắn đã đá một cái ghế tựa đi.

"Nếu anh muốn tôi xem qua, tôi chỉ nhìn ảnh," Ba nói, "Kiến nghị góp ý gì tôi đều không nói, thứ như thế tôi…"

Tôn Vấn Cừ lấy điện thoại ra, mở album, đưa tới trước mặt ba.

Ba hừ một tiếng, nhận lấy điện thoại.

"Tránh ra nào!" Tôn Gia Nguyệt ở phía sau hắn nói, "Không giúp rồi còn cản đường nữa!"

Tôn Vấn Cừ đứng lên tránh đi, mấy người phục vụ của nhà hàng đi vào, bày từng món lên bàn, sau đó đứng ở bên cạnh.

"Không cần phục vụ ở đây," Tôn Dao lấy mấy phong bao lì xì ra đưa cho người phục vụ, "Lúc thu dọn tôi sẽ gọi điện thoại."

Tôn Vấn Cừ nhìn cả một bàn đầy đồ ăn, ngáp một cái: "Ăn không hết, lãng phí."

"Ô," Tôn Gia Nguyệt giật mình nhìn hắn, "Chị không nghe nhầm đấy chứ? Em trai chị lại lo lãng phí đồ ăn?"

"Ở cùng người nào là y như thế," Tôn Dao cau mày, "Không phóng khoáng."

Tôn Vấn Cừ chỉ đồng ý với Phương Trì không cãi với ba, nghe thấy câu này của Tôn Dao, hắn nhíu mày: "Cả bàn đồ ăn này vứt hết cũng tốt, phóng khoáng."

"Vấn Cừ." Mẹ vỗ vỗ hắn, ra hiệu bằng mắt bảo hắn đừng nói.

"Tiểu nhị, rót rượu!" Tôn Gia Nguyệt đập lên vai chồng cô.

"Được rồi," Chồng chị hai lập tức đứng dậy cầm lấy bình rượu mở ra, rót vào ly mọi người, "Bình rượu này là ba mang về lâu lắm rồi đúng không? Thơm thật."

"Để đó gần mười năm rồi," Ba nói, "Hôm nay cả nhà đông đủ, lấy ra uống."

"Cũng không coi là đông đủ được, Vấn Cừ lúc nào không phải về một người, lúc đó mới tính là đủ," Tôn Gia Nguyệt liếc mắt nhìn Tôn Vấn Cừ, "Chị nói đấy, Vấn Cừ, đã quyết định rồi thì dẫn về, cái khác không

cần để ý nhiều, tốt xấu gì cũng để bọn chị gặp chứ."

Tôn Vấn Cừ nhìn qua ba, trên mặt ông không có cảm xúc gì, đương nhiên cũng không có nụ cười, nhưng dùng kinh nghiệm đối đầu với ba bao lâu nay, vẻ mặt này của ông có nghĩa là ông không có ý định nổi nóng.

"Muốn gặp à?" Tôn Vấn Cừ cười.

"Muốn chứ, đương nhiên là muốn rồi," Tôn Gia Nguyệt nói, "Hôm đó đi triển lãm, chị với Lục Thành, chính là định nhân tiện gặp hai đứa luôn, kết quả là không gặp được, lại nhìn thấy Mã Lượng, chị vừa nghĩ đến cái mồm khẩu nghiệp của nó là chị không qua."

Tôn Vấn Cừ cười: "Chị không nói lại nó thì đánh nó chứ."

"Thôi, trước đây thì cũng được, giờ người ta đã là người có vợ rồi, chị không thèm ghét," Tôn Gia Nguyệt bĩu môi, rồi kéo đề tài trở lại, "Nói thật, lúc nào đó dẫn về đi, gặp mặt một lần, đến lúc đó chị về nhà, có chuyện gì thì chị hai bảo kê cho em."

"Có thể có chuyện gì được." Mẹ cau mày cười.

"Ai biết được, mẹ nghe chị cả con mới vừa nói gì kìa," Tôn Gia Nguyệt tặc lưỡi, "Còn cả mặt ba con bây giờ nữa."

"Mặt tôi làm sao?" Ba nhìn cô chằm chằm.

"Quá đẹp luôn," Tôn Gia Nguyệt cười nâng ly lên, "Đến nào, uống một chén, vì cả nhà ta ai cũng đẹp."

Mọi người nâng ly uống một ngụm, đặt ly xuống rồi, ba nhìn về hướng Tôn Vấn Cừ: "Bao giờ anh định dẫn cậu ta về?"

"Hả?" Tôn Vấn Cừ ngây người.

"Hai ngày nay luôn đi!" Tôn Gia Nguyệt lập tức nói, "Vừa khéo hai hôm nay chị còn đang ở nhà."

"Xem tình hình đã." Tôn Vấn Cừ không nói luôn, tình hình nhà Phương Trì hiện giờ đang thế nào, hắn cũng không rõ, Phương Trì không nói, hắn cũng không có cách nào hỏi được.

Ba liền hừ một tiếng, không nói gì thêm, gắp một miếng thức ăn bắt đầu ăn.

Bữa ăn tất niên cũng chẳng ăn lâu hơn ăn cơm ngày thường là bao, mọi người vừa ăn vừa nói chuyện, ba

uống rượu rất tiết chế, cho nên con cháu cũng hạn chế uống, nếu như hạn chế uống rượu, vậy thì thời gian ăn cơm cũng ngắn theo, cơ bản là cơm nước xong xuôi bọn họ trở về phòng khách, còn kịp cả Xuân Vãn.

Mẹ rót ấm trà, người cả nhà ngồi trên sofa bắt đầu xem tivi.

Tôn Gia Nguyệt xem chưa tới mấy phút đã thấy chả có gì hay, liền bàn với Tôn Vấn Cừ chốc nữa ra ngoài đi lòng vòng.

Tôn Vấn Cừ thật sự không muốn động đậy, nhưng so với cứ ngồi nhà cả tối như thế, hắn vẫn cảm thấy đi ra ngoài lòng vòng cùng Tôn Gia Nguyệt thú vị hơn.

Đang nói chuyện, di động Tôn Vấn Cừ vang lên.

Gần như không cần nghĩ, hắn đã đoán được đây là Phương Trì.

"Ăn cơm à?" Tôn Vấn Cừ đi tới một bên nghe điện thoại.

"Ừ, đang ăn đây, vừa qua giai đoạn ầm ĩ nhất," Phương Trì cười, "Nhà anh thì sao?"

"Ăn xong rồi, đang xem tivi." Tôn Vấn Cừ nói.

"Ăn xong rồi?" Phương Trì ngây người, "Nhanh vậy?"

"Nhà tôi là như vậy," Tôn Vấn Cừ cười nói, "Không thể so sánh với nhà cậu được, không náo nhiệt như vậy."

"Chắc là nghệ thuật gia đều như vậy," Phương Trì cười ha ha, "Chốc nữa có đốt pháo không?"

"Không đốt, chốc nữa chắc tôi ra ngoài chơi với vợ chồng chị hai," Tôn Vấn Cừ dựa vào bên cửa sổ, tiếng pháo bên ngoài đã dày đặc, nhưng vẫn kém xa tiếng động bên đầu Phương Trì.

"Nhà em ăn Tết vẫn vui hơn đúng không?" Phương Trì nói, "Sang năm…sang năm anh có đến không."

"Được." Tôn Vấn Cừ nói.

Bên đầu Phương Trì im lặng một lúc, Tôn Vấn Cừ nghe thấy tiếng Hồ Dĩnh gọi Phương Trì đi ăn cơm.

"Cậu ăn cơm đi đã, có thời gian rồi thì gọi cho tôi." Tôn Vấn Cừ nói.

"Ừ," Phương Trì đáp, lại không có ý định cúp điện thoại, qua một lúc lâu mới nhỏ giọng nói một câu, "Này, Tôn Vấn Cừ, anh…"

"Cái gì?" Tôn Vấn Cừ hỏi.

"Anh….đến nhà em lúc nào?" Phương Trì ngập ngừng hỏi.

Tôn Vấn Cừ dừng lại: "Ông nội bán tôi à?"

"Em thấy miếng sâm ngậm, không phải là hàng nhập khẩu ở nhà chú Lượng Tử à," Phương Trì nói, dừng một lúc liền gằn giọng nói nhỏ, "Anh sao mà….đến rồi cũng không nói với em! Lúc em nghe ông nội nói mà sợ hết hồn, suýt nữa nói không lưu loát luôn!"

"Bởi vì cậu không muốn tôi đến chứ sao." Tôn Vấn Cừ cười.

"Em….em không phải không muốn anh tới, em nhớ anh sắp điên lên rồi," Phương Trì thở dài, "Ôi, em thấy mất mặt quá."

Tôn Vấn Cừ cười: "Sao mà mất mặt?"

"Chuyện của em, anh biết hết rồi đúng không?" Phương Trì nói, "Chắc chắn là biết hết rồi, mẹ nó, em thật sự không muốn cho anh biết, em, em là…em nói cho anh biết, từ buổi trưa em nghe ông kể, vẫn luôn không dám gọi cho anh."

"Sao lại thế?" Tôn Vấn Cừ nói, "Tôi còn đang thấy lạ sao hôm nay cậu lại chẳng đoái hoài gì đến tôi."

"Em làm sao mà nỡ không để ý tới anh được, em chính là lúng túng, đã vậy còn sợ anh giận nữa," Phương Trì hơi căng thẳng hỏi "Anh không giận đấy chứ?"

"Tôi biết đã bao nhiêu ngày rồi, có giận cũng đã giận lâu rồi," Tôn Vấn Cừ nghe giọng của Phương Trì mà thấy hơi buồn cười.

Phương Trì hơi vội vàng nói: "Em nói với anh, em không phải muốn giấu anh, chỉ là lo nói cho anh anh sẽ nóng ruột, nên…"

"Tôi biết," Tôn Vấn Cừ ngắt lời cậu, "Tôi biết mà, tôi không giận, nhưng có câu này tôi phải nói."

"Anh nói đi," Phương Trì nói, "Mắng em à?"

"Tôi muốn nói là," Tôn Vấn Cừ cười "Kể từ ngày hôm nay trở đi, nếu còn có chuyện gì, thì hai chúng ta sẽ cùng nhau gánh vác, sau này mà cậu còn giấu tôi chuyện gì nữa, tôi sẽ giận."

89. Chương 89

Tết năm nay không hề khác gì Tết mấy năm trước, họ hàng đều trở về, cười cười nói nói ầm ĩ, ăn ăn uống uống đánh bài, rộn ràng mà ấm áp…

Nhưng đối với Phương Trì, chỉ có một cái Tết năm ngoái Tôn Vấn Cừ ở đây ăn Tết thôi, hiện giờ cậu vậy mà lại hơi không quen được với cái Tết không có Tôn Vấn Cừ bên cạnh.

Rất nhớ Tôn Vấn Cừ, mà mỗi lần nhìn thấy ông bà nội thì lại bất an trong lòng, lúc nhìn tới ba mẹ, lại càng là căng thẳng xen lẫn áp lực, vốn là đã ít nói chuyện với ba mẹ rồi, giờ lại càng không nói được.

Ba hỏi cậu chuyện ở trường, cậu nói được mấy câu liền im lặng, cảm thấy không nói gì được nữa.

Từ ba mươi đến mùng hai, cậu đều không ngủ ngon, từ nhỏ tới lớn, ba mẹ với cậu đều xem như là nuôi thả, không quá hỏi han tới chuyện của cậu, đánh nhau cãi nhau với bạn học, thành tích tốt hay tệ, đều không để ý lắm, cũng chưa từng đánh mắng gì cậu bao giờ.

Mà nếu nói ra thì, cậu có thể phỏng đoán ra gần đúng thái độ của ông bà, thế nhưng với thái độ của ba mẹ, lại một chút manh mối cũng không có.

Hơn nữa, chuyện này để ông nội nói với ba mẹ, Phương Trì luôn cảm giác mình không đủ trách nhiệm, chuyện của mình, để cho ông bà phiền lòng rồi thì thôi, còn muốn để ông nội hao tâm tổn sức nói thay cậu…

Mà thái độ của ông lại rất cương quyết, trước mùng bốn, Phương Trì cùng ông ngồi xổm ngoài sân sau ăn mì, ông lắc đầu: "Chuyện này con không nói được."

"Con nói rõ được," Phương Trì nói, "Ông…"

"Ông không chỉ muốn nói chuyện này, ông còn muốn nói với ba mẹ con cách thức nuôi con của hai người họ mấy năm nay," Ông nội nói, "Xảy ra chuyện gì, phản ứng đầu tiên không phải là nói với ba mẹ, mà là nói với ông bà… Tuy rằng ông nội rất an ủi, cháu trai ông có việc là nghĩ tới ông, tin ông, thế nhưng làm ba mẹ không thể như thế…"

"Chuyện này nói cùng nhau có thích hợp không?" Phương Trì hơi lo lắng.

"Thích hợp," Ông nội gật đầu, rồi bỗng nhiên nói một câu, "Hôm nay con vào thành phố chơi đi."

Phương Trì sửng sốt: “Cái gì?”

“Đi vào trong thành phố chơi đi, mai rồi về cũng được,” Ông nội nói, “Tết mấy năm trước con không phải toàn là mùng ba mùng bốn chạy về gặp bạn học à, năm nay cũng đi chơi đi.”

“Con…không đi đâu,” Phương Trì nhẹ giọng nói, “Con ở bên hai người.”

“Đi đi,” Ông nội chọn từ bên trong mì ra một miếng xương sườn ném cho Tiểu Tử, “Hôm nay ông nói chuyện với ba mẹ con, con không ở đây, có thể cho hai người họ thời gian thư thả.”

“Ông,” Phương Trì hơi giật mình nhìn ông, “Hôm nay nói luôn à?”

“Ừ, ba mẹ con mùng sáu là lại lên thị trấn rồi, mấy năm vừa rồi cũng toàn là mùng sáu bắt đầu mở hàng mà,” Ông nội nói, “Qua mùng một mùng hai rồi, không có gì cả.”

Lúc Phương Trì lên tầng thay quần áo, không biết tâm trạng mình ra sao.

Sau khi nói với ông bà chuyện này, cậu căn bản không hề nghĩ tới chuyện quay lại thành phố gặp Tôn Vấn Cừ, biết rõ ông bà còn đang đau lòng, mình lại chạy đi gặp Tôn Vấn Cừ, cậu không làm được chuyện như vậy.

Nhưng hiện giờ, ông nội cứ như vậy cho cậu đi chơi, tuy không nói rõ là để cho cậu đến gặp Tôn Vấn Cừ, nhưng tâm tình cậu vẫn đón gió bay cao phấp phới.

Rồi nghĩ tới hôm nay ba mẹ sẽ biết chuyện của cậu, gió lại nhẹ đi nhiều.

Cứ như vậy, tới tới lui lui, bay lên, hạ xuống, bay lên, hạ xuống…

“Về thành phố à con?” Lúc ba thấy cậu xách cặp từ trên tầng xuống liền hỏi một câu.

“Vâng.” Phương Trì đáp một tiếng, hơi không dám đối mặt với ánh mắt của ba.

“Mang theo ít đồ Tết đi, hôm qua mẹ con bỏ vào mấy túi rồi, con cầm đi một túi,” Ba đi tới bàn bên cạnh ôm một túi đồ Tết, “Đều là nhà mình làm, mang đến cho bạn học gì đó ăn thử.”

“Vâng.” Phương Trì nhận lấy túi.

“Hôm nay không về à?” Mẹ hỏi.

“Xem tình hình thế nào,” Phương Trì cúi đầu nhìn đủ loại thịt khô thịt muối trong túi, còn có cả hoa quả sấy, “Chắc là mai.”

“Đừng uống nhiều rượu quá.” Mẹ nói.

“Vâng.” Phương Trì đột nhiên có cảm giác muốn cầm túi bỏ chạy ngay lập tức, ba mẹ nói rất bình thường cũng khiến trong lòng cậu chẳng hề dễ chịu.

Mãi cho tới lúc ra khỏi làng lên xe, nhìn Tiểu Tử chạy về, cậu mới lấy điện thoại ra, gọi cho Tôn Vấn Cừ.

“Alo?” Tôn Vấn Cừ ở đầu kia, nghe giọng có vẻ là đang ngủ.

Cảm xúc lên lên xuống xuống bởi vì đủ loại rối rắm của Phương Trì, nghe thấy giọng của Tôn Vấn Cừ rồi mới coi như là thật sự bay lên, cậu cười nói: “Em gọi cho anh sớm quá à?”

“Thời gian này đối với tôi đúng là sớm thật,” Tôn Vấn Cừ cười, giọng nói mang theo giọng mũi rất khêu gợi, “Hôm nay cậu dậy sớm thế?”

“Ừ,” Phương Trì cười, “Anh còn ở nhà không?”

“Còn ở,” Tôn Vấn Cừ ngáp, “Mẹ tôi bảo tôi ở thêm mấy ngày nữa, tôi ở thêm hai ngày, hôm nay ra ngoài nói chuyện với chú Lượng Tử một lúc.”

“A, nói chuyện quan trọng à?” Phương Trì hỏi.

“Tôi với nó bao giờ chả nói cả chuyện quan trọng lẫn nói linh tinh,” Tôn Vấn Cừ nói, “Sao thế?”

“Em đang ở trên xe đây,” Phương Trì nói, khóe miệng bắt đầu kéo không nổi mà cong lên trên, “Trên xe khách lên thành phố.”

“Hả?” Tôn Vấn Cừ ngây người, giọng nói rõ ràng hơn rất nhiều, “Cậu ra ngoài chơi à?”

“Đúng,” Phương Trì bắt đầu cười ha ha, “Ra ngoài chơi, ông nội bảo em ra ngoài chơi một lúc.”

“Mới ra à?” Tôn Vấn Cừ bên kia nghe như đang xuống giường, giọng hơi rung, “Để tôi đến đón cậu.”

“Không cần, còn phải đón à? Trong thành phố cũng là địa bàn của em mà.” Phương Trì vẫn đang cười, cảm giác cười khúc khích có hơi không kìm lại được.

“Vậy thì cậu đến đâu gặp tôi?” Tôn Vấn Cừ cũng cười, “Đến thẳng nhà tôi à?”

“..À nhỉ,” Phương Trì tặc lưỡi, lại cười ha ha, “Thế thì anh ra đón em đi.”

Tôn Vấn Cừ rửa mặt thay quần áo xong, vào phòng ăn, người trong nhà cũng mới vừa dậy, giờ đều đang ăn sáng.

Tôn Vấn Cừ đi qua uống cốc sữa bò, còn lại thì không ăn gì.

Hai ngày nay người giúp việc nghỉ, cơm đều là gọi đưa tới hoặc là ra ngoài ăn, ăn sáng là Tôn Dao làm, ăn cũng không ngon lành gì, Tôn Vấn Cừ không muốn ăn.

“Ra ngoài à con?” Mẹ nhìn hắn.

“Vâng,” Tôn Vấn Cừ đáp, “Đón Phương Trì.”

Mấy người đang cúi đầu ăn đều đồng loạt ngẩng đầu lên, Tôn Gia Nguyệt cười hỏi: “Thế là tối nay dẫn về ăn cơm đúng không?”

Tôn Vấn Cừ liếc mắt nhìn ba, ba đang húp cháo, đối mặt với ánh mắt của hắn, liền thả bát xuống: “Nhìn tôi làm gì?”

“Buổi tối ra ngoài ăn đi,” Tôn Vấn Cừ nói, “Con mời.”

“Xem tình hình đã.” Ba nói xong lại tiếp tục húp cháo.

“Đi đâu đi đâu?” Tôn Gia Nguyệt rất hào hứng hỏi.

“Chị gợi ý một hàng đi,” Tôn Vấn Cừ nói, “Lâu rồi em không ra ngoài ăn.”

“Được, đó là đương nhiên.” Tôn Gia Nguyệt lập tức gật đầu.

“Đừng tìm chỗ nào đắt quá,” Tôn Dao cau mày, “Nếu không nó ngay cả ăn một bữa cơm cũng phải gọi cho bạn trai xin tiền tại chỗ.”

“Không sao,” Tôn Vấn Cừ cong khóe miệng, “Vậy thì em sẽ không mời, ba mời cũng được.”

“Hả?” Ba ngây người.

“Vậy thì ba mời đi,” Tôn Gia Nguyệt nói, “Vốn còn định nói là để con mời.”

“Bữa cơm thế này, vẫn nên là người lớn mời thì thích hợp hơn,” Chồng chị hai nói, “Em với người ta ngang hàng, ba mời mới hợp.”

“Cũng đúng, vậy quyết định đi,” Tôn Gia Nguyệt vỗ tay, “Con gọi điện đặt bàn luôn.”

Tôn Vấn Cừ mấy ngày rồi không ra khỏi nhà, chỉ biết là mấy hôm nay có tuyết rơi, vừa ra ngoài mới phát hiện ra tuyết còn rơi rất lớn, một màu trắng xóa mênh mang.

Trong gara nhà hắn có hai xe, ba một chiếc, mẹ một chiếc, đều đã chiếm hết, xe khác đều đang dừng ven đường, giờ đang bị phủ kín tuyết.

Xe con bọ của hắn trông như cái bánh màn thầu, tuyết rơi to hơn chút còn có thể phủ nó thành đất bằng luôn.

Mất công sức nửa ngày mới kéo được xe từ trong tuyết phủ ra, lúc đang định lên xe, hắn đột nhiên nhìn thấy phía trước bánh xe còn có một ụ tuyết.

Đưa tay định hất đi mới phát hiện ra nắm tuyết này có hơi…

“Đệt?” Tôn Vấn Cừ ngồi xổm xuống bên cạnh bánh xe, lại gần nhìn, hơi giật mình, “Này, mày là mèo nhà ai đây?”

Trên bánh xe là một con mèo nhỏ lông trắng đang cuộn mình, không nhúc nhích, cũng không biết là nằm sấp lên từ lúc nào, theo lí, xe đã dừng ở đây mấy ngày rồi, hẳn sẽ không có con mèo nào nằm sấp trên cả.

Đây là một con mèo dốt nát không có thường thức sinh tồn.

Tôn Vấn Cừ mở cửa xe ra, cầm khăn bông xuống dưới, quấn lấy con mèo, lấy nó ra từ trên bánh xe.

Một con mèo siêu bé, dỉ mắt dính đầy mặt.

Tôn Vấn Cừ quan sát kỹ, con mèo này có lẽ là lạnh gần chết rồi, mắt nhắm hờ, cũng chẳng giãy dụa gì.

Lúc xe khách còn chưa vào bến, Phương Trì đã đứng bên cạnh cửa xe chờ, đến bến cửa vừa mở ra, cậu đã nhảy xuống, sau đó chạy chậm một mạch ra khỏi bến.

Xe con bọ màu đỏ của Tôn Vấn Cừ rất dễ thấy, hơn nữa còn dừng vừa vặn ở vị trí ngay cửa.

Phương Trì chạy tới liền cứ thế mở cửa ghế lái ra, thò người vào hôn một lượt lên mặt Tôn Vấn Cừ.

"Này này," Tôn Vấn Cừ không tránh nổi, bị cậu hôn cho buồn cười, cười ngả ghế xe ra phía sau, "Cậu đã nhìn rõ trong xe là ai chưa mà đã đưa miệng lên hôn rồi."

"Chỉ mỗi anh có cái xe con bọ này, còn có thể hôn nhầm à?" Phương Trì cong mông chen lên xe, nửa người đã áp lên người Tôn Vấn Cừ, vừa hôn vừa nhấm nháp, "Em nhớ anh chết mất."

"Đây là bến xe khách đấy," Tôn Vấn Cừ cười không ngừng được, "Ai không biết còn tưởng cậu là cướp nữa, chốc nữa cảnh sát tới bây giờ."

"Ai," Phương Trì lại hôn thêm mấy cái rồi mới lau miệng, lùi ra ngoài xe đóng cửa xe lại, rồi thật nhanh vòng tới ghế phụ kéo cửa xe ra, "Bình thường cũng nhớ anh, giờ không biết có phải là còn có chuyện nữa không, vừa nhìn thấy anh là cảm giác như thể suýt nữa không gặp được."

Tôn Vấn Cừ cười không nói gì, chỉ nghiêng đầu nhìn cậu.

"Đừng cười nữa," Phương Trì ngồi xuống thắt dây an toàn, rồi đưa tay lên sờ đùi hắn mấy cái, "Anh không nhớ em à?"

"Nhớ," Tôn Vấn Cừ cười nói, "Nhớ cực kỳ, nhưng mà so với người trẻ tuổi các cậu, tôi thể hiện hơi kém."

"Không kém," Phương Trì lại gần hôn lên mặt hắn, "Em biết mà."

"Chúng ta đi ăn gì đã, Lượng Tử với vợ nó chốc nữa ra," Tôn Vấn Cừ khởi động xe, "Được không?"

"Được," Phương Trì gật đầu, lại khịt khịt mũi, "Xe này của anh có phải lâu lắm rồi không lái đúng không?"

"Làm sao?" Tôn Vấn Cừ hỏi.

"Hơi có mùi gì đó." Phương Trì nói.

"Mũi cũng thính đấy," Tôn Vấn Cừ nói, "Lúc ra ngoài nhặt được con mèo, ở ghế sau, hình như đông cứng rồi, cũng không biết đã bình thường lại chưa…"

"Mèo?" Phương Trì sững sờ, quay đầu nhìn sang ghế sau, "Mẹ nó, mèo thật à? Anh nhặt được ở đâu?"

"Nằm sấp trên bánh xe, chẳng động đậy gì," Tôn Vấn Cừ nói, "Chốc nữa tìm bệnh viện thú cưng khám thử xem, không biết người ta đã làm việc chưa."

“Em xem nào,” Phương Trì thò người qua ôm lấy con mèo từ ghế sau, “Mùa đông nhặt được mèo mấy lần liền…. Con mèo này to hơn Hoàng tổng lúc vừa mới nhặt được.”

Con mèo trắng muốt, lông rất dài, thế nhưng rất bẩn, nhất là trên mặt, có điều cũng có thể là vì hệ thống sưởi trên xe ấm áp, lúc Phương Trì ôm nó tới, nó đã có thể ngẩng đầu lên, hai mắt cũng mở ra.

“Mắt uyên uyên…không, uyên ương này,” Phương Trì giơ nó lên, “Anh xem, hai mắt nó có màu không giống nhau.”

“Đẹp thật,” Tôn Vấn Cừ nhìn qua, “Đẹp hơn Hoàng tổng, trai hay gái?”

“Gái,” Phương Trì nhìn qua, lấy tay nhẹ nhàng xoa xoa trên người con mèo, “Đến cho nó uống ít nước.”

“Ghế sau có nước,” Tôn Vấn Cừ cười nói, “Mang về làm bạn với Hoàng tổng.”

“Vậy không phải là tức chết nó à, em gái mèo nhỏ xinh đẹp như thế chỉ được nhìn không được đụng vào,” Phương Trì lấy nước từ ghế sau tới, đổ một chút vào trong nắp chai cho mèo con uống, “Chắc là không sao đâu, anh xem nó uống nước vẫn còn khỏe lắm này, chẹp chẹp chẹp chẹp.”

“Cậu không hiểu, Hoàng tổng chắc chắn sẽ không giận, Hoàng tổng bây giờ nhìn nó, chính là nhìn chị em bạn dì.” Tôn Vấn Cừ nói.

Phương Trì vừa nghe là thấy buồn cười, “Hoàng tổng mà là người, kiểu gì cũng phải đến cãi nhau với anh.”

“Đặt cho con mèo này cái tên đi.” Tôn Vấn Cừ nói.

“Bạch tổng.” Phương Trì không hề suy nghĩ đã nói.

“….Còn có tên khác nữa không?” Tôn Vấn Cừ thở dài, “Hoàng tổng còn đổi tên thành Tương hồng bì rồi đó.”

“Vậy thì gọi là Tương Vừng.” Phương Trì nói.

**tương vừng thì có màu trắng, tương hồng bì là màu nâu cam.*

Tôn Vấn Cừ hẹn Mã Lượng qua chỗ nhà hàng “Nằm” kia ăn cơm, lúc bọn họ đến hai người Mã Lượng đã ở trong phòng hưởng thụ.

Bởi vì phải nói chuyện, cho nên cũng không chọn chỗ quá là nằm, chọn một gian phòng mọi người đều có

thể chui vào trong hố bọc đầy đệm dày êm.

Hồ Viện Viện vừa nhìn thấy Phương Trì ôm mèo liền lập tức tới đón, hỏi nhân viên phục vụ nước đường ấm, hoàn toàn không có dị nghị gì với cái tên Tương Vừng này, cứ thế gọi luôn.

"Tương Vừng để chị mang về," Hồ Viện Viện cầm tờ khăn ướt lên lau mặt mèo con, rồi nhìn răng nó, "Con mèo này cũng phải hơn tám chín tháng rồi, nhất định qua được, chiều chị dẫn mèo đi khám, sau đó mang mèo về nhà nha."

"Chính là mang tới cho chị mà, chỉ chỗ chị mới có chỗ cho nó ở." Tôn Vấn Cừ nói.

"Đến đây, cháu trai," Mã Lượng ngoắc tay với Phương Trì, "Lại đây dập, dập đầu với chú."

Phương Trì cười: "Quy củ gì đây?"

"Đi chúc Tết, ép tiền mừng tuổi." Mã Lượng nói.

Phương Trì ngồi vào bên cạnh Mã Lượng, dùng trán dập đầu hai lần về phía vai gã, "Chú Lượng Tử ăn Tết vui vẻ."

Sau đó lại quay đầu hướng về Hồ Viện Viện đang chơi với mèo: "Thím Viện Viện ăn Tết vui vẻ."

"Ngoan," Mã Lượng cầm lì xì đưa cho cậu, "Chú với thím chúc, chúc cháu hùng, phong đại chấn."

"…Cảm ơn." Phương Trì nhận được tiền lì xì rồi thì cười nửa buổi.

Còn một lúc nữa là mang đồ ăn lên, Mã Lượng và Tôn Vấn Cừ rất nhanh đã vào đề tài chính, bắt đầu nói chuyện làm gốm.

Phương Trì ở một bên uống trà, cái hố này dựa rất dễ chịu, bàn có thể che nửa người, giờ cậu có kéo tay Tôn Vấn Cừ qua nhét vào trong quần cũng không ai thấy được.

Đương nhiên, cậu không dám bạo gan đến vậy, chỉ kéo tay Tôn Vấn Cừ đặt lên đùi nhẹ nhàng nắm.

Tay Tôn Vấn Cừ hơi lạnh, Phương Trì muốn ủ ấm cho hắn, xoa xoa mu bàn tay, chưa xoa được mấy cái, Tôn Vấn Cừ đã đập nhẹ một cái lên tay cậu.

Phương Trì hơi dừng lại, động tác này không giống như là định rút tay đi, mà giống như là bị xoa đau.

Mình cũng có dùng sức đâu, Tôn Vấn Cừ giờ đã yếu ớt lên một level mới rồi? Cậu cúi đầu nhìn tay Tôn Vấn Cừ, liếc mắt một cái liền sửng sốt.

Trên mu bàn tay Tôn Vấn Cừ có một mảng xanh tím.

Cậu lại gần nhìn chằm chằm, nhìn thấy lỗ kim châm trên đường mạch máu, ba lỗ.

"Anh." Cậu quay đầu nhìn Tôn Vấn Cừ.

Tôn Vấn Cừ đang nói chuyện với Mã Lượng, không chú ý tới cậu, cậu suy nghĩ liền không nói nữa.

Phương Trì cảm thấy bây giờ mình đã trở nên rất kiên trì, cũng không biết do mấy ngày nay mài dũa hay thế nào, mãi cho tới lúc ăn xong bữa cơm này, cậu đều nhẫn nhịn không hỏi, chờ Mã Lượng và Tôn Vấn Cừ tiếp tục nói chuyện công việc hơn một tiếng.

Hơn ba giờ, bọn họ từ nhà hàng đi ra trở lại trên xe, Phương Trì mới hỏi một câu: "Mấy hôm trước anh không phải đến bệnh viện chăm sóc chú Lượng Tử đúng không?"

"Hả?" Tôn Vấn Cừ liếc mắt nhìn cậu.

"Là chú đến bệnh viện chăm sóc anh đúng không?" Phương Trì kéo tay hắn qua, "Xem lỗ kim tiêm này, tay kia cũng có đúng không?"

Tôn Vấn Cừ nở nụ cười: "Tôi bảo sao tự nhiên lại không xoa tay tôi nữa mà."

"Anh xảy ra chuyện gì?" Phương Trì cau mày, "Em tính toán thời gian, chính là ngày hôm sau ngày anh tới nhà em, anh bị cảm lạnh đúng không?"

"Ừ, tôi yếu ớt quá mà, hứng tí gió là phát sốt." Tôn Vấn Cừ nói.

"Anh đứng trong gió lâu lắm đúng không??" Phương Trì rất nhạy cảm mà truy hỏi đến cùng, "Ông nội bảo anh đợi ở bãi sông, đợi bao lâu?"

"Gần mười phút gì đó," Tôn Vấn Cừ suy nghĩ, "Cũng không lâu, hôm đó gió lớn quá."

Phương Trì nhíu mày, kéo cả hai bàn tay hắn sang, nhìn lên mu bàn tay: "Anh không chịu truyền dịch à, lỗ kim cũng không ấn lại? Hai tay đều đã xanh tím thành thế này?"

"Lười cứ phải ấn, ấn hai phút rồi mặc kệ." Tôn Vấn Cừ nói.

“Đáng lắm! Cho anh lười,” Phương Trì tặc lưỡi, ngẫm lại liền thở dài, sờ miếng xương nhỏ đeo trên cổ hắn, “Anh cũng giỏi thật đấy, anh nghĩ thế nào mà lại đưa mảnh xương cho ông nội em chứ.”

“Nhà cậu chẳng có ai ra ngoài, chỉ có Tiểu Tử đi ra,” Tôn Vấn Cừ cười, “Nói cho cậu biết chuyện này.”

“Chuyện gì?” Phương Trì hỏi.

“Tối nay….” Tôn Vấn Cừ lấy điện thoại ra nhìn giờ, “Giờ cũng sắp bốn giờ rồi, cũng gần đến, chốc nữa ăn cơm tối cùng nhà tôi đi.”

“A,” Phương Trì đáp một tiếng, qua hai giây mới đột nhiên nhảy dựng trên ghế phó lái, “Anh nói gì?”

“Ăn một bữa cơm với người nhà tôi, hai hôm nay người đông đủ, nhà chị cả chị hai tôi đều về,” Tôn Vấn Cừ vỗ lên mặt cậu, “Đi với tôi một vòng ra oai.”

“Hôm nay?” Phương Trì vẫn chưa lấy lại được bình tĩnh.

“Ừ,” Tôn Vấn Cừ nhìn cậu, ngẫm lại liền cười, “Chưa chuẩn bị xong à? Không thì đổi thời gian.”

“Không, không, không cần,” Phương Trì lập tức nói, quay đầu đi suy nghĩ một lúc, “Không sao, hôm nay luôn đi, giải quyết hết mọi chuyện luôn.”

“Hết?” Tôn Vấn Cừ hỏi.

“Đúng, hết luôn, hôm nay…” Phương Trì ngẫm lại liền hơi buồn, dựa vào ghế thở dài, “Hôm nay ông nội bảo em đi chơi, ông muốn….nói chuyện của em với ba mẹ.”

“Hôm nay? Ông nội cậu nói?” Tôn Vấn Cừ hơi bất ngờ.

“Ông nội nhất định phải để ông nói, hình như còn muốn nói với ba mẹ chuyện ba mẹ không quan tâm chuyện của em nữa,” Phương Trì nhẹ nhàng chép miệng, “Thật ra hai người họ có để ý không thì em vẫn lớn như vậy rồi, em cũng không để trong lòng, nhưng ông nội vẫn khăng khăng để ông nói, em cũng ngại cố với ông, anh nói xem…..Việc này sẽ thế nào?”

“Ông nội tự có cách nghĩ của ông,” Tôn Vấn Cừ nhỏ giọng nói, “Có lẽ đây là cách ông thể hiện ủng hộ cậu thôi, dù sao thì cậu có muốn ông nói thẳng ông chắc chắn cũng sẽ không nói ra được, trong lòng cũng không tình nguyện, cũng không dễ chịu.”

“E là thế,” Phương Trì lấy điện thoại di động ra nhìn, điện thoại cả ngày qua nhận được một đống tin nhắn, còn nghe cả điện thoại của Tiếu Nhất Minh và Trình Mạc, mà trong nhà không có tin gì tới, ông nội không

liên lạc với cậu, ba mẹ vẫn luôn không gọi điện thoại tới, “Không biết bây giờ thế nào rồi.”

“Bao giờ cậu về?” Tôn Vấn Cừ hỏi.

“Chắc là ngày mai, em nói với mọi người chắc là mai về.” Phương Trì nói.

“Tối gọi điện thoại cho ba cậu đi, kể cả ông nội nói thay cậu, cậu cũng phải chủ động một chút, không phải chuyện gì cũng để cho ông cảm nhận thay cậu được,” Tôn Vấn Cừ nói, “Tối gọi đi, vừa khéo cũng cho hai người họ thời gian để từ từ chuyện này.”

“Ừ.” Phương Trì liếc mắt nhìn Tôn Vấn Cừ.

Chính là cảm giác này, cảm giác lúc mình gặp phải chuyện gì, hi vọng Tôn Vấn Cừ có thể ở bên cạnh, chỉ cần nghe hắn nhỏ nhẹ nói cho mình, đưa dòng suy nghĩ vào đúng vị trí, cậu có thể an tâm trở lại.

Sẽ càng có dũng khí.

Đi đối mặt với ba mẹ.

Đi đối mặt với bữa cơm tối nay…

Không, bữa cơm kia cậu vẫn chưa yên tâm!

“Ai, ai,…ai,” Phương Trì nhíu mày, bi thương thở dài đến nửa ngày, “Tối nay người nhà anh đều ở đó à? Ba mẹ, chị cả, chị hai, chồng chị cả, chồng chị hai?”

“Ừ.” Tôn Vấn Cừ cong khóe miệng.

“Chị hai anh có vẻ cũng rất tốt, chị cả thì sao? Mẹ anh thì sao? Thôi, đừng nói bọn họ, ba anh thôi em cũng làm phật lòng mấy lần rồi,” Phương Trì rất lo lắng mà uốn éo tới lui trên ghế ngồi, “Còn cả chồng chị cả nữa, em còn nói anh ta là cấp dưới….”

“Nhà tôi do ba tôi định đoạt,” Tôn Vấn Cừ cười, ngón tay nhẹ nhàng xoa lên đầu cậu, “Ông ấy mà cậu còn không sợ, còn gì để căng thẳng nữa.”

“Ai bảo em không sợ,” Phương Trì quay đầu nhìn hắn, “Ngay lần trước em thấy ông ấy, đi cũng sắp vắt chân vào nhau luôn.”

“Vậy cậu nói làm sao đây? Tôi bảo cậu đổi thời gian, cậu không đổi, bảo cậu đi, cậu lại căng thẳng,” Tôn

Vấn Cừ cười nói.

Phương Trì cắn môi, trầm mặc mãi một lúc lâu, cuối cùng đập một cái lên đùi: “Không thèm để ý nữa! Đắc tội mấy lần không phải cũng là đắc tội à, tội nhiều cũng không đè chết người, dù sao thì người này em cũng quyết rồi.”

- ——————————————————-

Hoàng tổng với Tương Vừng thật sự là, đúng người sai thời điểm (” ”)

90. Chương 90

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Phương Trì nói một câu nghe rất ra gì, người này em đã quyết rồi!

Mà nói tới nói lui, lúc cậu ngồi trong xe hỏi Tôn Vấn Cừ xem tối nay ăn cơm phải chú ý gì, lại bắt đầu không kiềm chế được hồi hộp.

Sau khi hỏi hết thói quen sở thích của cả nhà Tôn Vấn Cừ xong, Phương Trì luôn cảm thấy có chỗ nào đó không ổn lắm, mà lại không biết thiếu gì nữa, nín nửa buổi lại cố hỏi thêm một câu: “Trong nhà anh có đề tài gì không thể nói không?”

“Aiii,” Tôn Vấn Cừ vẫn luôn kiên trì giảng giải cho cậu, giờ nghe thấy câu này liền không thể nào nhịn cười được, “Chẳng giống cậu chút nào.”

“Em nói thật mà, như ở nhà em, anh mà nhắc tới ông cụ Giang, ông nội em sẽ trừng anh…” Phương Trì gãi đầu, “Nhà anh có nội dung gì kiểu thế không?”

“Không có,” Tôn Vấn Cừ cười nói, “Nhà tôi, nếu có ba tôi ở đó, chỉ cần tôi không mở miệng, sẽ rất hòa thuận tao nhã.”

“Vậy thì anh nói ít thôi,” Phương Trì lập tức nói, nói xong lại chép miệng, “Không được, nếu anh không nói câu nào, em lại càng không nói ra được…. Không thì em giả vờ viêm họng không nói được đi…. Nếu sớm mấy ngày là tốt rồi, lúc đó họng còn đang khàn…”

“Phiền chết tôi rồi,” Tôn Vấn Cừ ngả ghế về phía sau ngửa mặt lên, nhắm hai mắt lại, “Cậu cứ từ từ dẫn vặt đi, tôi ngủ một lúc.”

Phương Trì cười ha ha hai tiếng, kéo dài giọng thở dài, “Ai—— được rồi, không nói nữa, cứ vậy đi…. À anh xem em mặc thế này có được không? Áo này em mặc ba ngày rồi, có cần đi mua bộ khác thay không?”

Tôn Vấn Cừ bất đắc dĩ mở mắt ra nhìn cậu, Phương Trì hôm nay không có gì khác ngày thường, quần bò, giày thấp, bên ngoài là áo khoác lông vũ, trông rất đẹp trai.

“Không cần thay, siêu đẹp trai, đẹp trai tới mức nổ tung được cả hàng bánh xe to.”

“Được.” Phương Trì gật đầu.

Nhà hàng Tôn Gia Nguyệt đặt bàn rất xa, từ chỗ này lái xe tới cũng mất một lúc lâu, còn sắp ra khỏi thành phố, bọn họ phải đến sớm.

Vốn là Phương Trì chui trong xe, chốc hôn một cái, chốc sờ một cái không ngừng được, mà vừa nghe thấy khoảng cách tới nhà hàng, lại như kỳ tích mà khống chế được nội hạch rau hẹ trong thân thể, thúc giục Tôn Vấn Cừ lên đường.

"Không dính thêm một lúc à?" Tôn Vấn Cừ liếc mắt nhìn cậu.

"Không dính nữa, đi đi," Phương Trì nhìn qua điện thoại di động, "Lần này ăn cơm chính thức, đến muộn cũng không lịch sự lắm."

"Cậu lái chơi chơi một lúc không?" Tôn Vấn Cừ hỏi cậu.

"Không lái," Phương Trì lắc đầu, "Em sợ em thất thần."

Tôn Vấn Cừ vừa khởi động xe vừa cười, lái xe ra một con đường rồi hắn mới thu nụ cười lại.

"Cười đi," Phương Trì tặc lưỡi, "Cười đi, một nụ cười trẻ mười năm, bây giờ anh không dễ dàng gì mà trẻ hơn em, phải giữ vững phong độ."

Tết, người ra ngoài ăn cơm không ít, còn chưa tới sáu giờ, bãi đỗ xe đã sắp bị đậu kín.

Nhà hàng này là Tôn Gia Nguyệt ăn quen, cho nên mới đặt được bàn, nếu không còn phải chờ rất lâu.

Lúc Phương Trì đi từ bãi đậu xe về hướng cửa nhà hàng, nhìn đông ngó tây nửa buổi: "Nhà anh có mấy xe?"

"Mới có Tôn Gia Nguyệt tới thôi," Tôn Vấn Cừ khoát tay lên vai cậu, chỉ một con xe trắng bên cạnh, "Đó là xe nhà chị ấy, người khác đều chưa đến, đừng căng thẳng."

"Chờ đã!" Phương Trì lại dừng, quay người trở về, "Em vừa căng thẳng là quên mất, lấy đồ Tết trên xe đi, em mang từ trong nhà tới."

"Có thịt không? Thịt bò khô ấy?" Tôn Vấn Cừ hỏi, "Có thì lấy ra trước đi, tôi muốn lấy một ít."

"Nhiều lắm, trong túi to có tận ba bốn túi, chia một phần là được, mới vừa nãy quên mất bảo chú Lượng Tử lấy đi một túi," Phương Trì nói, "Năm nay người đông đủ, ông nội em làm nhiều hơn."

Hai người xách một túi đồ Tết đi vào trong phòng riêng, Tôn Gia Nguyệt đang ngồi trên sofa ăn hạt óc chó, Lục Thành ở bên cạnh tách vỏ từng quả một.

"A," Vừa nhìn thấy hai người bọn họ đi vào, Tôn Gia Nguyệt đã cười vẫy tay, "Đến rồi."

"Phương Trì," Tôn Vấn Cừ giới thiệu Phương Trì với hai người họ, rồi quay đầu qua nói với Phương Trì, "Chị hai tôi, Tôn Gia Nguyệt, chồng chị hai, Lục Thành."

"Chị hai ăn Tết vui vẻ, anh rể ăn Tết vui vẻ." Phương Trì rất lễ phép nói.

"Ngoan quá," Tôn Gia Nguyệt nở nụ cười, "Ăn hạt óc chó không? Lại đây ăn đi, cái này chị vừa mua xong, thơm lắm."

"Chỉ là tách vỏ đau tay." Lục Thành ở bên cạnh nói.

"Không phải có cái loại sờ một cái là nát ra à, sao phải mua loại vỏ cứng này?" Tôn Vấn Cừ đi qua lấy mấy hạt đã bóc xong.

"Loại đấy không thơm," Tôn Gia Nguyệt bĩu môi, "Ăn không hay."

Tôn Vấn Cừ ăn một hạt, rồi đưa chỗ trong tay cho Phương Trì.

"Em không ăn," Phương Trì lắc đầu, "Em…hơi căng thẳng, không ăn nổi."

"Ôi, cậu đẹp trai này," Tôn Gia Nguyệt vừa nghe thấy liền cười, "Cái này có gì mà phải căng thẳng, chỉ đi ngang qua, dù sao người nhà chị có ý kiến gì với cậu, Vấn Cừ cũng sẽ không nghe."

"Nói gì thế," Lục Thành cười, "Căng thẳng là chuyện bình thường, lần đầu tiên anh tới nhà em, nếu không phải có Vấn Cừ nói chuyện với anh, anh cũng chẳng biết phải nói gì."

"Ừ đúng rồi, chuyện này phải đền ơn," Tôn Gia Nguyệt đứng lên vỗ vai Phương Trì, "Chốc nữa mà lúng túng căng thẳng thì nói chuyện với chị."

"Vâng." Phương Trì cười.

Người nhà Tôn Vấn Cừ rất có khái niệm về thời gian, nói rõ là sáu giờ, vậy thì chính là sáu giờ, đúng sáu giờ cửa phòng riêng bị đẩy ra.

"Là đây đúng không?" Một người phụ nữ vừa nói vừa đi vào.

"Đây là chị cả," Không đợi Tôn Vấn Cừ mở miệng, Tôn Gia Nguyệt đã lập tức nói nhỏ bên tai Phương Trì, "Tôn Dao."

Phương Trì nhanh chóng đứng lên: "Chị cả ăn Tết vui vẻ."

"Ừ, ăn Tết vui vẻ." Tôn Dao vừa kéo găng tay ra vừa liếc mắt nhìn cậu.

"Đây chính là Phương Trì," Tôn Vấn Cừ đứng lên giới thiệu với người vào cửa sau, nhẹ nhàng vỗ lên lưng Phương Trì, "Ba tôi, mẹ tôi, anh rể cả."

"Bác trai ăn Tết tốt lành, bác gái ăn Tết tốt lành, anh rể ăn Tết tốt lành." Phương Trì cảm giác mình sắp căng thẳng thành người máy mất rồi, nói chuyện cũng mang giọng điệu run rẩy kỳ quái của máy móc.

"Phương Trì à," Mẹ Tôn Vấn Cừ quan sát Phương Trì từ trên xuống dưới, "Ngồi đi, chỉ mấy người nhà mình thôi, đừng khách sáo."

Nói là đừng khách sáo, nhưng Phương Trì có thể nhìn ra được bác gái bên ngoài nhìn có vẻ bình thường này cũng không phải một người có thể tùy tiện không khách sáo, cho nên chờ người cả nhà đều ngồi xuống rồi, cậu mới là người cuối cùng ngồi xuống ghế.

"Phương Trì mang theo ít quà Tết đến." Tôn Vấn Cừ nói, chỉ vào túi để trên bàn bên cạnh, "Ông nội cậu ấy tự mình làm, thịt khô lạp xưởng thịt bò khô các thứ, ăn ngon lắm, lúc nào dì Lý quay lại thì bảo dì nấu một ít ăn thử xem."

"Được, mẹ cũng thích ăn thịt bò khô." Mẹ Tôn Vấn Cừ cười.

"Tự làm à?" Tôn Dao quay đầu lại liếc nhìn túi, "Con còn chưa bao giờ ăn nữa, sợ không vệ sinh."

Người chị cả này nhìn có vẻ nhiều tuổi hơn Tôn Vấn Cừ và Tôn Gia Nguyệt không ít, kiểu gì cũng phải mười tuổi, từ lúc vào phòng đã không hề cười, ấn tượng đầu tiên của Phương Trì với cô đã chẳng hề tốt, giờ lại nói một câu như vậy, cậu suýt nữa chẳng kiềm chế được lửa giận.

Những thứ này đều là ông nội tự làm, một hai tháng trước đã bắt đầu bận rộn rồi, nếu là bình thường, cậu có khi còn có thể nhịn lại, nhưng hiện giờ, vừa nghĩ tới ông nội đau lòng khổ sở vì chuyện của mình còn phải chịu đựng, cậu liền đau lòng không chịu nổi.

Phương Trì mặt lạnh nhìn cô, không hề hé răng.

"Em thấy còn tốt hơn trong siêu thị ấy chứ," Tôn Gia Nguyệt cầm trà uống một ngụm, "Chị cũng đừng có câu nệ như thế, thức ăn bên trong chợ thực phẩm với thức ăn trong siêu thị có khác nhau bao nhiêu đâu mà."

"Vẫn khác nhau chứ, ít nhất cũng có tiêu chuẩn vệ sinh." Tôn Dao nhíu mày.

"Dù sao cũng đều là thứ chúng tôi không ăn," Phương Trì rốt cuộc cũng không nhịn được.

"Cái gì?" Tôn Dao nhìn cậu.

"Rau sạch, hoa quả sạch, không phun thuốc, chúng tôi đều tự giữ lại ăn," Phương Trì mặt nghiêm túc giải thích cho cô, "Những thứ chúng tôi không thích ăn, đều mang vào trong thành phố bán."

Tôn Dao giật mình.

"Ôi mẹ ơi!" Tôn Gia Nguyệt cười hô to, vừa cười vừa đập đập Phương Trì, "Này Tiểu Trì, chị nói với cậu cái này, chị đến ăn rau với hoa quả nhà cậu được không?"

“Vâng, được,” Phương Trì gật đầu, “Chị muốn đi cứ nói với em một tiếng là được.”

Nói xong câu này, Phương Trì cảm giác cũng không căng thẳng nữa, dù sao thì ba mẹ chị cả của Tôn Vấn Cừ đều không dễ ở chung, cứ dứt khoát làm mất lòng hết là được, bớt việc.

“Nhà cậu, là ở thôn nào?” Ba Tôn Vấn Cừ đột nhiên hỏi một câu.

“Là chỗ Lý Bác Văn làm nông gia nhạc.” Tôn Vấn Cừ nói.

“À,” Ba Tôn Vấn Cừ gật đầu, “Trước đây tôi từng đến rồi, lúc còn chưa phát triển làm du lịch.”

“Trước đây chơi vẫn vui hơn,” Phương Trì nói, “Giờ rất nhiều chỗ đều bị tàn phá, hai con đường thường có người đi bộ lúc nào cũng có rác.”

“Vậy thì tiếc thật,” Ba Tôn Vấn Cừ thở dài, “Trước đây tôi từng leo lên đỉnh núi xem mặt trời mọc rồi, không tệ.”

“Ồ ba à, ba còn đi leo núi kia à? Chuyện vui như thế mà không mang con theo?” Tôn Gia Nguyệt hỏi.

“Chị cả ngày điên ở ngoài đường, tôi mang chị theo kiểu gì?” Ba Tôn Vấn Cừ nói, “Lại nói tôi cũng không phải đi chơi.”

“À biết rồi, đi tìm cảm hứng mà.” Tôn Gia Nguyệt cười.

“Tôn Vấn Cừ cũng đến chỗ nhà cháu tìm cảm hứng, cũng không biết đã tìm được chưa.” Phương Trì liếc mắt nhìn Tôn Vấn Cừ.

Tôn Vấn Cừ cong khóe miệng nhìn cậu: “Tìm được rồi.”

Người phục vụ gõ cửa, bắt đầu mang đồ ăn vào, đồ ăn đều là Tôn Gia Nguyệt gọi từ trước, cho nên lên bàn rất nhanh, chẳng mấy chốc, ngoại trừ hai món khó ra thì đồ ăn đã đầy đủ.

Phương Trì lúc đi vào nhà hàng đã biết không rẻ, hiện giờ vừa nhìn mấy cái đĩa bày thức ăn này, dưới một cái đĩa để thức ăn còn đặt một cái đĩa to hơn, cậu bắt đầu lo lắng bữa cơm này bao nhiêu tiền.

Là ai mời vậy?

Tôn Vấn Cừ à?

Trên người Tôn Vấn Cừ có tiền không?

Nếu không có tiền, chị cả có khi nào lại khó chịu không?

Có cần lén lút kín đáo đưa thẻ cho Tôn Vấn Cừ trước không?

Thẻ…thẻ để ở đâu rồi?

Trời đệt, thẻ không mang theo rồi…

Có điều trong thẻ của mình cũng có tiền….vậy thì tự mình đi trả tiền?

Vậy có thích hợp không?

“Hai đứa làm sao lại biết nhau?” Ăn được một lúc, mẹ Tôn Vấn Cừ đột nhiên hỏi một câu.

“Sao?” Trong đầu Phương Trì còn đang rối rắm chuyện tiền bữa cơm này, không lập tức phản ứng được.

“Cậu ấy đánh con một trận,” Tôn Vấn Cừ nói, “rồi quen nhau.”

Một bàn đầy người sửng sốt.

“Cái….” Phương Trì quay phắt lại nhìn chằm chằm Tôn Vấn Cừ, gằn giọng, “Ai đánh anh?”

“Không đánh à?” Tôn Vấn Cừ cong khóe miệng.

“…Có.” Phương Trì xoa mũi, cúi đầu ăn một miếng thức ăn.

“Không thể nào chứ?” Tôn Gia Nguyệt lấy lại tinh thần rồi liền nở nụ cười, “Này Vấn Cừ, cái tính khí kia của em, đánh em thật rồi mà em còn nhịn được? Còn có thể có lần sau nữa?”

“Ừ, nhịn được,” Tôn Vấn Cừ vỗ nhẹ sau gáy Phương Trì, “Nhịn được cậu ấy.”

Phương Trì không nói gì.

Giờ cậu cũng coi như biết “ra oai” của Tôn Vấn Cừ là có ý gì, là muốn để cả nhà biết, chính là người này, dù cậu ấy có đánh tôi thế nào cũng sẽ nhịn được, cậu ấy đánh tôi, tôi nhịn được, còn đưa tiền cho cậu ấy…

Ra oai này cũng có trình độ đấy, chắc sẽ làm cho mẹ hắn và chị cả hắn giận nghẹn, ba hắn thì thôi, dù sao cũng tức một lần rồi…

Nhìn nụ cười có chút đắc ý bên môi Tôn Vấn Cừ, Phương Trì thở dài.

Ấu trĩ!

Thời gian ăn cơm cũng không lâu, nhà Tôn Vấn Cừ không ai uống rượu, cũng không biết là không bao giờ uống hay là bầu không khí này uống rượu cũng không hay.

Cứ như vậy nửa lạnh lẽo nửa không lạnh lẽo, lúng túng không lúng túng mà trò chuyện, người cả nhà cũng không biết vốn là ít nói hay là do bầu không khí như vậy chẳng có gì để nói nhiều, cơ bản chỉ có Tôn Gia Nguyệt thật sự vui vẻ vừa ăn vừa nói, những người khác đáp lại câu có câu không, một tiếng đã ăn xong cơm.

Thức ăn còn rất nhiều, Phương Trì cũng chưa ăn no, nhưng thật sự không muốn mọi người đều ngừng rồi mà cậu vẫn còn đang ăn.

“Bỏ vào túi đi,” Tôn Vấn Cừ chỉ tới đĩa nem rán chưa đụng vào mấy trên bàn, “Con thích ăn cái kia.”

“Thích ăn thì em ăn đi,” Tôn Dao nhìn hắn, “Còn gói lại nữa?”

“Giờ không ăn được, gói về ăn khuya.” Tôn Vấn Cừ trả lời.

“Vậy thì chị cũng gói, chị gói đĩa sườn muối tiêu* kia,” Tôn Gia Nguyệt bảo phục vụ cầm hai hộp đựng đồ ăn tới, cũng không để ý tới ánh mắt có hơi bất mãn của Tôn Dao đang nhìn sang, quay mặt nhìn Tôn Vấn Cừ, “Nhưng mà…lấy về rồi nguội mất nhỉ?”

“Không sao, cho vào lò nướng nướng mấy phút là được,” Tôn Vấn Cừ nhìn Phương Trì, “Em thì, có đầu bếp riêng, tuy là tay nghề cũng không ra sao lắm.”

“Phương Trì tối nay ở đâu?” Tôn Gia Nguyệt hỏi, “Ở nhà luôn à?”

Phương Trì ngẩng đầu lên, đến nhà Tôn Vấn Cừ ở.

Không được, chuyện này tuyệt đối không được.

Cậu không muốn tới nhà Tôn Vấn Cừ buồn bực cả buổi tối.

Chồng chị cả thì thôi, cậu còn bội phục chồng chị hai, một người bình thường làm thế nào có thể ở nhà Tôn Vấn Cừ được mấy ngày.

Nếu như Tôn Vấn Cừ phải về nhà, cậu thà rằng hy sinh hết thời gian mấy ngày rau hẹ nghẹn uất không được lên sân khấu biểu diễn còn hơn.

“Không được,” Tôn Vấn Cừ chậm rãi xoay người, “Chốc nữa Phương Trì với em cùng về chỗ Mã Lượng, sau Tết em với Mã Lượng phải khởi công rồi, phải chuẩn bị.”

“Cậu nhập cổ phần chỗ Mã Lượng rồi đúng không?” Anh rể cả hỏi một câu.

“Chưa đâu,” Tôn Vấn Cừ cười, rồi nhìn Phương Trì, “Nhưng mà sau Tết tôi phải lấy tiền đưa cho Lượng Tử.”

Phương Trì nhìn hắn, không biết nên gật đầu hay là vẫn cứ giả ngu.

“Phương Trì giữ tiền à?” Tôn Gia Nguyệt nhưng lại rất hợp tác, không hổ là chị em ruột.

“Không sai.” Tôn Vấn Cừ cười đáp một tiếng.

Ba Tôn Vấn Cừ rất bình tĩnh, dù sao cũng biết rồi, mẹ Tôn Vấn Cừ liếc mắt nhìn Phương Trì, không nói gì, không biết chị cả có báo cáo với bà không.

Nhìn thấy mọi người đều chuẩn bị đi, Phương Trì nhích lại gần bên tai Tôn Vấn Cừ nhỏ giọng nói: "Ai trả tiền?"

"Ba tôi," Tôn Vấn Cừ cười, cũng nói nhỏ, "Quên mất nói cho cậu là ông ấy mời, cậu vẫn luôn nghĩ ngợi chuyện này suốt đúng không?"

"Vẫn được," Phương Trì nói "Dù sao cũng biết là tiền của anh ở chỗ em hết rồi."

Tôn Vấn Cừ trông có vẻ rất vui, nở nụ cười.

Phương Trì thở dài, ấu trĩ!

Tiền ăn cơm là ba Tôn Vấn Cừ thanh toán, Phương Trì cũng không đánh giá bữa cơm này bao nhiêu tiền, dù sao cũng chả ăn ra được vị gì.

Mọi người đều đứng lên chuẩn bị đi, Phương Trì mặc áo khoác đứng một bên chờ mọi người ra trước.

"Cầm đồ đi." Ba Tôn Vấn Cừ nói với chồng chị cả.

Lúc chồng chị cả cầm lấy găng tay của ba rồi định đưa tay đi lấy túi quà tết kia, Tôn Vấn Cừ đè tay gã lại, hai mắt nhìn sang phía chị cả: "Nói trước, nếu không muốn ăn thì đừng lấy, em còn chưa ăn đủ nữa."

"Em…" Chị cả nhíu mày, trên mặt có hơi lúng túng.

"Đừng, chị muốn," Tôn Gia Nguyệt lập tức nói, "Chị muốn ăn lạp xưởng, Tiểu Trì, lạp xưởng nhà em mặn nhạt thế nào?"

"Thiên về nhạt hơn, nhà em ăn cũng khá là nhạt." Phương Trì nói.

"Vậy thì vừa khéo, cho chị đi, cho chị hết." Tôn Gia Nguyệt đưa tay ra lấy.

Ba Tôn Vấn Cừ ở một bên ho khan: "Cái gì chị cũng cầm hết?"

"Lấy lạp xưởng thôi." Lục Thành nói.

"Vậy thì lạp xưởng mình lấy đi." Tôn Gia Nguyệt rất dứt khoát lấy hết lạp xưởng trong túi ra đưa cho anh rể.

"Tôi cũng muốn lấy lạp xưởng mà?" Ba Tôn Vấn Cừ nhíu mày.

"Hỏi chị cả xem có đảm bảo tiêu chuẩn vệ sinh không đã đi." Tôn Gia Nguyệt nói.

"Gia Nguyệt!" Mẹ Tôn Vấn Cừ trừng cô.

"Để lại cho tôi một cái." Ba Tôn Vấn Cừ nói.

"Nguyên một xâu dài thế này làm sao mà để được, hai mét một xâu, một xâu hai mét." Tôn Gia Nguyệt nói.

"Còn nữa mà, chỗ cháu còn nữa," Phương Trì nhanh chóng nói, thực sự bội phục người nhà này có sức lực vặn vẹo nhau, "Bác, chốc nữa cháu lấy cho bác, ở ngay trên xe Tôn Vấn Cừ."

Ra khỏi nhà hàng rồi, cả người Phương Trì vẫn còn đang mất tự nhiên, nhất là lúc đi tới bên cạnh xe, người khác đều lên xe chờ rồi, ba Tôn Vấn Cừ vẫn đi theo.

Đến bên cạnh xe, Tôn Vấn Cừ cũng không nói gì, cứ thế lên xe đóng cửa lại.

Phương Trì đi vào trong xe lấy từ ghế sau một túi quà tết ra.

"Lạp xưởng là được," Cha Tôn Vấn Cừ nói, "Cái khác đều có rồi."

"À." Phương Trì lấy lạp xưởng ra.

"Cho một nửa là được rồi," Tôn Vấn Cừ ở trong xe nói bằng giọng không cao, "Tam cao đấy."

"Tam cao?" Phương Trì hơi bất ngờ, ba Tôn Vấn Cừ nhìn rất gầy.

“Một cao,” Ba Tôn Vấn Cừ nói, “Vậy cho tôi một nửa thôi.”

“Vâng.” Phương Trì cầm lấy lạp xưởng, dùng răng cắn đứt đoạn ruột sấy ở giữa, bỏ vào túi đưa cho ông.

“Cậu…” Ba Tôn Vấn Cừ nhìn có vẻ là hơi buồn cười, “Răng cũng được đấy chứ.”

“Cái này cũng không cứng.” Phương Trì nói.

Ba Tôn Vấn Cừ nhận lấy lạp xưởng rồi đóng cửa xe lại, nhìn cậu: “Ba chị em nó, từ nhỏ đã vặn nhau rồi, cậu đừng để ý.”

“Không để ý,” Phương Trì nói “Đây chắc là di truyền.”

Nói xong lời này, cậu chỉ muốn mở cửa chui tọt vào xe.

Ba Tôn Vấn Cừ lại đột nhiên nở nụ cười, vỗ vai cậu: “Chắc là thế, thôi, tôi đi đây, cám ơn lạp xưởng của cậu.”

“Bác đừng khách sáo.” Phương Trì còn thiếu điều lấy tờ giấy ra lau mồ hôi.

Ba Tôn Vấn Cừ liếc mắt nhìn vào xe, rồi quay người đi.

Phương Trì hơi do dự, rồi nói với bóng lưng ông: “Phòng làm việc kia của Tôn Vấn Cừ và chú Lượng Tử làm rất tốt, nếu bác rảnh rỗi thì tới xem, anh ấy lại vừa làm gì đó mới.”

Ba Tôn Vấn Cừ dừng lại, Phương Trì nhanh chóng đuổi theo một câu: “Cháu cảm thấy rất đẹp.”

“Mẹ trẻ Phương ạ,” Tôn Vấn Cừ dựa vào ghế nhìn Phương Trì lên xe, cười, “Tấm lòng của cậu đúng là rộng khắp trời đất.”

“Em thấy ba anh lưu luyến nhìn anh mà đi,” Phương Trì nói, “Cảm giác có phải là ông ấy muốn hòa giải không.”

“Ông ấy là nhìn tôi vậy mà không xuống xe nói chuyện với ông ấy.” Tôn Vấn Cừ cười nói.

“Em cảm thấy vấn đề của hai người chính là ở chỗ này, ông ấy nghiêm túc, anh lại gay gắt, sơn vô lăng, thiên địa hợp, liên miên không điểm cùng…” Phương Trì thở dài.

“Nói linh ta linh tinh gì,” Tôn Vấn Cừ bị cậu nói cho buồn cười, “Đầu óc cậu hôm nay bị bọn họ vặn cho nghiêng rồi à.”

“Đổi, để em lái đi,” Phương Trì xuống xe, “Về chỗ chú Lượng Tử à?”

“Ừ,” Tôn Vấn Cừ thay đổi với cậu, ngồi xuống ghế phó lái.

Thật ra lần này trở về từ trong núi, Tôn Vấn Cừ có thể cảm giác được ba già rồi, tính khí cũng không pháo kép như trước đây nữa, ngay cả lúc mắng hắn châm chọc hắn cũng không ác như trước đây.

Nhất là từ sau khi hắn bắt đầu hợp tác với Mã Lượng, mấy lần gặp gỡ, ông đều không nói lời ẩn giấu châm chọc như thói quen nữa.

Có lẽ là đã nhìn ra rồi.

Tôn Vấn Cừ chống tay lên thái dương dựa vào cửa kính xe, nhìn Phương Trì đang lái xe, hoặc là cái kiểu thẳng thắn ngây ngây dở dở này của Phương Trì đã làm giữa hắn và ba có một bước đệm?

Vừa nghĩ tới bộ dạng hôm nay của Phương Trì, hắn lại không nhịn được cười.

“Cười gì?” Phương Trì liếc mắt nhìn hắn.

“Không,” Tôn Vấn Cừ đưa tay nhẹ nhàng nhéo nhéo cổ cậu, “Là cảm thấy mẹ tôi với Tôn Dao chắc không thể nào đưa ra phán đoán hoàn chỉnh về cậu được.”

“Em không thích chị cả anh,” Phương Trì tặc lưỡi, “Trông quá là giàu xổi, theo lí thì nhà anh cũng đâu phải sau này mới có tiền, làm sao mà chị ấy cứ như kiểu vừa nhặt được hai triệu xong vậy, không dành thời gian làm ra vẻ người có tiền lại sợ tiền bị người làm mất đến nhận về.”

Tôn Vấn Cừ vốn là đang cười, nghe câu này xong liền cười không ngừng đươc, "Bà ấy từ nhỏ đã như vậy rồi, có điều cũng làm ăn giỏi, chuyện của ba tôi tất cả đều là bà ấy với chồng xử lý cả, không hề sai lầm gì."

"Ai," Phương Trì thở dài, "Cũng chỉ có chị hai anh là tốt tính, nói ríu rít, có chị ấy là không giống người nhà anh nhất."

"Tôi giống không?" Tôn Vấn Cừ hỏi.

"Giống," Phương Trì liếc mắt nhìn hắn, "Anh không thấy anh với ba anh có mấy chỗ y hệt nhau à? Vừa nhìn đã biết không phải là nhặt được."

Tôn Vấn Cừ lại cười một tràng.

Phương Trì không nói gì, chờ hắn cười xong mới tặc lưỡi: "Cười xong chưa? Cười xong thì nghĩ hộ em đi, tối nay em gọi điện cho ba, nói thế nào đây?"

"Không cần nghĩ," Tôn Vấn Cừ nói, "Ông ấy muốn mắng thì nghe, muốn cúp thì gọi lại, sau đó nói cho ông ấy biết cậu sắp về rồi, cùng ông ấy nói chuyện rõ ràng."

"Ừ," Phương Trì đáp, "Tính tình ba em tốt lắm, bao nhiêu năm làm ăn vậy cũng không tranh giành với ai bao giờ… Anh nói xem ba có đánh em không? Từ nhỏ tới giờ ba cũng không đánh em, đánh em chỉ là ông bà đánh."

"Không biết, cậu tối nay nói chuyện rồi thì suy nghĩ tiếp, nếu như ba cậu rất tức giận…. mai tôi với cậu cùng về," Tôn Vấn Cừ suy nghĩ, "Tôi đến đi loanh quanh chỗ Lý Bác Văn, nếu như ba cậu muốn đánh cậu, cậu nói với tôi, tôi đi cùng, tôi cảm giác tôi với ba cậu kiểu gì cũng ngang hàng, ông ấy chắc không động tay với tôi đâu…"

Phương Trì liếc nhìn hắn: "Mặt mũi to nhờ."

*sườn muối tiêu:

91. Chương 91

Tôn Vấn Cừ và Phương Trì không về thẳng chỗ hắn, mà đến phòng làm việc trước.

Mã Lượng chưa đi nghỉ, vẫn đang cùng kỹ thuật viên nghiên cứu tỉ lệ pha đất, Hồ Viện Viện thì đang dọn dẹp phòng trưng bày, nhìn hai người bọn họ đi vào liền nở nụ cười: "Hai người ăn cơm gặp phụ huynh mà nhanh thế, ăn no chưa?"

"Gói về ăn khuya," Phương Trì nâng hộp nem rán trong tay, "Thím ăn một chút không?"

"Còn chưa ăn no thật kia à," Hồ Viện Viện cầm lấy hộp qua nhìn, "Chị làm lại cho hai đứa, còn ăn gì nữa không?"

"Không cần, em ăn no rồi." Tôn Vấn Cừ ngồi xuống ghế sofa, "Bữa cơm hôm nay cậu ấy không ăn được gì mấy."

"Ăn được mệt, với lại nhà anh ai cũng chỉ ăn có tí, mấy miếng đã đặt đũa xuống rồi, em cũng ngại ăn nhiều," Phương Trì cười, rồi để gói hàng Tết lên bàn, "Ông nội cháu gửi cho hai người ít đồ ăn."

"A, tốt quá," Hồ Viện Viện hứng thú tiến đến, "À, Phương Tiểu Trì, thím đã nói với cháu chưa, thím thích nhất ăn thịt khô ông nội cháu làm, thơm lắm!"

"Thế để lúc nào cháu về cháu nói ông làm thêm một ít rồi mang lại đây cho thím," Phương Trì nói.

"Thôi, có từng này là đủ ăn thời gian dài rồi," Hồ Viện Viện nói, "Ông nội tuổi tác cũng cao rồi, cũng đừng làm ông mệt thêm nữa."

Phương Trì nghe câu này, trong lòng lại run nhẹ, thở dài, "Cũng phải."

Hồ Viện Viện đi làm nóng lại hộp nem rán kia, Mã Lượng và Tôn Vấn Cừ ngồi trên sofa tiếp tục đề tài đang nói dở trưa nay, Phương Trì đi lại trong showroom.

Cậu chỉ biết là Tôn Vấn Cừ lại làm một bộ trà cụ nữa, lúc nói với ba Tôn Vấn Cừ về bộ đồ đẹp đẽ này, cậu còn chưa biết trông thế nào, giờ mới nhìn thấy.

Bộ trà cụ nhìn qua trông như đồ làm dang dở, rất thô ráp, màu sắc cũng không nói rõ được là gì, bên trong màu đen lại lộ ra sắc bùn đất, bảng tên nhỏ bên cạnh bộ trà cụ có viết tên Tôn Vấn Cừ, cột chữ tên bộ tác phẩm không phải in lên, hẳn là sau này mới dùng bút viết, chỉ có một chữ, "Sơ".

Sơ nhị.

Phương Trì tự động thêm vào, thêm vào xong liền buồn cười, không hiểu sao mình lại thêm vào một chữ như thế.

Sơ nhị, 15 tuổi.

Cậu cười khà khà với bộ trà cụ này nửa ngày.

"Còn, còn rất có hiệu, quả," Mã Lượng quay đầu lại liếc mắt nhìn Phương Trì, "Nhìn choáng, váng luôn rồi."

"Là dòng suy nghĩ thế này đi, bộ này cứ dùng cái tên "SƠ" này đi." Tôn Vấn Cừ cười, "Thêm vào với nhóm trước, vậy là có ba bộ rồi, có thể lấy một bộ làm chính để mở rộng..."

"Chính là cái, "Sơ" này đi." Mã Lượng lập tức nói, "Tao thích, cái này, đây là mày của trước đây, là mày chân, thật nhất."

"Dở hơi," Tôn Vấn Cừ tặc lưỡi, "Mày là chủ mày quyết định."

Nem rán Hồ Viện Viện làm lại ăn rất ngon, Mã Lượng ăn thử một cái, Hồ Viện Viện nói là đang giảm béo, qua trưa không ăn gì, Phương Trì ăn hết mấy cái nem rán còn lại.

"Cũng không sợ nhiệt," Tôn Vấn Cừ đứng dậy mặc áo khoác, "Đi thôi, về ngủ."

"Em hầu như không bị nhiệt bao giờ." Phương Trì nói.

"Sau này lại càng không, không nhiệt được." Mã Lượng vỗ vai cậu.

Tôn Vấn Cừ chỉ vào Mã Lượng: "Nói chuyện với trẻ vị thành niên thì chú ý chút."

Phương Trì lại cười ha ha ha một tràng, cảm giác đầu óc mình hôm nay như thể bị rót thuốc gì vào.

Có điều lúc quay về chỗ Tôn Vấn Cừ, cậu đã không cười được nữa.

"Giờ gọi điện thoại đi," Tôn Vấn Cừ nhìn đồng hồ, "Gần mười giờ rồi, gọi cũng hợp."

"Ừ." Phương Trì ngã vào ghế sofa, lấy điện thoại di động ra, ấn lên số máy của ba, nhưng lại không ấn gọi.

Cậu hơi căng thẳng, còn có hơi lúng túng không hiểu từ đâu ra.

“Tôi đi tắm,” Tôn Vấn Cừ đi vào trong phòng ngủ, cầm quần áo thay ra, “Cậu gọi trước đi.”

“Anh không chỉ cho em xem nên nói thế nào à?” Phương Trì cảm thấy Tôn Vấn Cừ tránh đi một lúc cậu sẽ thoải mái hơn, mà Tôn Vấn Cừ nói là đi tắm, cậu lại đột nhiên không vững lòng.

“Tôi vốn cũng lo cậu nói chuyện không chắc chắn, thế nhưng mà,” Tôn Vấn Cừ quỳ một chân lên sofa, tay chống lên tường cúi đầu hôn lên chóp mũi cậu, “Giờ tôi phát hiện cậu vẫn đáng tin lắm, không cần chỉ thêm gì nữa.”

Phương Trì ngước đầu lên nở nụ cười, ngay lúc Tôn Vấn Cừ chuẩn bị xoay người đi vào phòng tắm, cậu tóm lấy cánh tay Tôn Vấn Cừ kéo một cái.

Tôn Vấn Cừ lảo đảo ngồi xuống ghế sofa, cậu nhào tới ấn ngã Tôn Vấn Cừ xuống ghế sofa, mạnh mẽ hôn nửa buổi.

“Ai,” Tôn Vấn Cừ lau miệng, “Ai không biết còn tưởng hai chúng ta hận thù gì nhau.”

“Anh đi tắm đi.” Phương Trì cười.

Lúc ấn xuống gọi vào số của ba, tay Phương Trì có hơi run.

Theo lý thì, chuyện như vậy cậu đã từng trải qua lúc nói với ông bà một lần rồi, hẳn là sẽ không sốt sắng như vậy nữa, thế nhưng việc này đúng là không phải việc bình thường, cho dù là người đã trải qua một ngàn lần đi nữa, cậu vẫn sẽ căng thẳng.

Bọn họ đều là người thân của cậu, cho dù là ba mẹ từ nhỏ đến lớn không mấy quan tâm tới cậu, vẫn đều là những người thân yêu nhất của cậu.

Có động viên mình đến thế nào thì vẫn sẽ căng thẳng như cũ, vẫn sẽ ngập tràn bất an và hổ thẹn như cũ.

Điện thoại di động của ba đổ chuông rất lâu rồi vẫn không có ai nghe, cuối cùng tự động ngắt.

Phương Trì lấy điện thoại tới trước mắt nhìn lại một lần, chắc chắn không nhầm số, liền bắt đầu lo lắng.

Ba bị ốm? Trong nhà xảy ra chuyện gì?

Sao lại không nghe điện thoại?

Cậu cau mày cắn môi, ấn số một lần nữa.

Tâm trạng của cậu đảo giữa sốt sắng và lo lắng theo từng tiếng tút tút trong ống nghe.

Lần này, ba rất nhanh đã nghe điện thoại: "Alo, Tiểu Trì à?"

Nháy mắt nghe thấy giọng ba, Phương Trì cảm tưởng hơi thở của mình cũng ngừng lại, rồi nghe thấy câu "Tiểu Trì" kia, mũi cậu hơi xót, sau đó lại hơi mờ mịt.

Ba tuy rằng chưa đánh cậu bao giờ, nhưng vẫn sẽ nổi nóng, những lúc nóng lên đều sẽ gọi cậu là "Phương Trì".

Nhưng bây giờ, ba lại gọi cậu là "Tiểu Trì."

"Ba, là con," Phương Trì nhỏ giọng nói, "À thì… Ba đã ngủ chưa? Sao vừa nãy không nghe điện thoại?"

"Dây điện nối vào trong ban công bị chuột cắn đứt, ba mới vừa đi nối lại dây, điện thoại để trong phòng," Giọng ba nghe không có gì khác ngày thường, "Con đã ăn cơm xong chưa?"

"Ăn rồi, ăn xong rồi," Phương Trì hơi không biết phải nói tiếp thế nào, thái độ của ba làm cho cậu có ảo giác liệu có phải là ông chưa nói không, "Con…sáng mai về."

"Ừ." Ba đáp.

Tiếp sau đó, hai người đều im lặng, im lặng này khiến Phương Trì cảm thấy giống như trước kia, lúc cậu và ba mẹ gọi điện thoại, thường thường cũng sẽ có những lúc im lặng, cũng không biết nên nói gì, sững sờ rồi dập máy.

Ngày hôm nay, cậu không thể lại dập máy được, thế nhưng phải nói tiếp thế nào, cậu lại không biết.

"À," Ba mở miệng, "Hôm nay…ông nội con tâm sự với ba."

Tâm sự.

Ông nội con tâm sự với ba.

Ba là người chất phác, làm ăn tiếp xúc với cũng là mấy người công nhân, đột nhiên nghe thấy ba dùng một từ nghiêm túc lại hơi không thích hợp lắm như "tâm sự" này…. làm cho cậu có cảm giác rất khó chịu, chuyện của mình đã khiến ông bà và ba mẹ trải qua cái Tết này trong đau buồn và ngột ngạt.

"Vâng, ba," Phương Trì nhỏ giọng nói, "Xin lỗi, việc này đáng ra phải để tự con nói ba…"

“Không sao, ai nói cũng như nhau, chỉ cần không phải người ngoài đến nói với ba là được,” Ba nói, nghe giọng nói như đang hút thuốc, “Chuyện này… ba cũng không biết nên nói với con thế nào, hôm qua ông nội nói với ba rất nhiều, chuyện này của con, còn có từ nhỏ tới lớn… ba mẹ không để ý tới con.”

“Con không phải vẫn sống tốt đó mà, con…con không trách hai người.” Giọng Phương Trì vẫn rất khẽ.

“Thật ra không phải ba mẹ không quan tâm con, nếu như con là con gái, ba mẹ chắc chắn sẽ không như vậy,” Ba rít một hơi thuốc lá, “Chính là cảm thấy, con trai mà, buông tay không cần quản nó quá, thô chút cũng được dã chút cũng không sao.”

“Vâng.” Phương Trì đáp, vẫn hơi bất ngờ với câu ba nói ra.

“Con cũng chẳng bao giờ gây ra chuyện gì phiền phức, ba với mẹ con đều cảm thấy con không làm người khác lo lắng, có tính tự giác, còn thật sự không nhận ra như vậy không tốt lắm….Ai, cũng đã lớn như vậy rồi, sau này còn thật sự không đến lượt ba mẹ lo lắng gì nữa.” Ba thở dài.

“Ba, ba đừng nghĩ như thế, ba xem con bây giờ, không phải là vẫn sống rất tốt sao?” Phương Trì nói được một nửa lại hơi do dự.

“Rất tốt”, trong cái nhìn của ba mẹ, mình bây giờ yêu đàn ông, có thể coi là “rất tốt” sao?

Bên đầu kia, ba hơi ngừng lại, rồi lại quay về đề tài chính ngày hôm nay: “Chuyện của con, lúc ông nội kể với ba mẹ, ba mẹ đều giật mình, thực sự là không quan tâm đến con, không hề nhìn ra được.”

“Mẹ con cũng biết rồi à?” Phương Trì hỏi.

“Biết rồi, ông nội nói với ba mẹ cùng một lúc.” Ba nói.

“Vậy giờ mẹ con thế nào rồi?” Phương Trì hỏi tiếp.

“Mẹ con khóc một lúc, giờ thì cũng ổn rồi, không sao,” Ba nói, “Nhưng mà nếu nói thật sự không sao cả, cũng không phải là thật sự không sao, chuyện như vậy, đặt trong nhà ai, cũng đều là quả bom cả.”

“Con biết, con xin lỗi.” Phương Trì chống cùi chỏ lên đầu gối, mũi lại xót một lần nữa.

“Đừng nói câu này, ông nội con bảo, chuyện này con không sai,” Ba thở dài, “Ba cũng nghĩ, chuyện này thật sự là không thể trách con được, cũng không trách ai được, là thế nào thì chính là như vậy.”

Phương Trì dùng ngón tay ấn lên trên hai mắt.

Cảm giác không ấn được nước mắt trở vào, mà lại ấn cho nước mắt trào ra, cậu nhanh chóng rút tờ giấy lau khóe mắt.

"Sáng mai con về đúng không?" Ba hỏi.

"Vâng." Phương Trì khịt khịt mũi.

"Khóc à?" Ba nghe thấy tiếng động này liền lập tức hỏi.

"Không, mới vừa ở ngoài trời hóng gió thôi," Phương Trì cười, "Không khóc."

"Về rồi cũng đừng có nặng lòng, ông bảo, ba mẹ nếu vẫn luôn để mặc con lớn lên, chuyện gì cũng không nhúng tay vào, thì lần này cũng vậy, không được nhúng tay," Ba cũng cười, "Cũng đúng, vẫn luôn không để ý…"

Ba cười hơi miễn cưỡng, Phương Trì có thể nghe ra được, thậm chí còn tưởng tượng được hình ảnh ba kéo khóe miệng.

"Ba, con đã nói với ông rồi, nếu thật sự con có thể tự mình chọn, con sẽ không để cho mọi người buồn lòng như vậy," Phương Trì nói, "Nhưng giờ con chính là như vậy, không có cách nào thay đổi được… Con chỉ muốn để cho mọi người biết, dù thế nào đi nữa con cũng nhất định sẽ sống thật tốt."

"Chuyện này ba không lo," Ba nói, "Thật sự, đây là lời nói thật."

"Vâng." Phương Trì không nói thêm gì nữa, miệng như đang cố kéo công tắc khóc lại, cậu không muốn để ba nghe thấy mình khóc, từ nhỏ tới lớn cậu chưa từng khóc trước mặt ba mẹ một lần nào.

Tôn Vấn Cừ nhẹ nhàng lùi về trong phòng tắm, đóng cửa lại.

Hành vi cởi quần áo trốn cạnh cửa nghe lén người khác gọi điện thoại đã không làm hắn ngạc nhiên về bản thân, dù sao thì mình vì Phương Trì mà làm chuyện gì cũng đã chẳng dễ gì ngạc nhiên nữa.

Thế nhưng lắng nghe nửa buổi, phản ứng của ba Phương Trì có hơi ra ngoài dự liệu của hắn, chắc chính Phương Trì cũng không ngờ được.

Có lẽ là ông nội đã làm công tác tư tưởng rất tốt, có lẽ là bởi vì ông bà nội đều đã biết, cũng đã từ từ bình tĩnh lại, không khí bình tĩnh này đã ảnh hưởng tới cả ba.

Lần này Tôn Vấn Cừ tắm lâu hơn một chút so với bình thường, tuy nghe được nội dung và giọng điệu nói chuyện của Phương Trì, cánh cửa ba cậu cũng coi như là dễ chịu, nhưng vẫn muốn để thời gian cho Phương

Trì sắp xếp lại tâm trạng.

Hình ảnh Phương Trì đưa tay lên ấn mắt rồi rút khăn giấy ra, hắn trông thấy mà đau lòng vô cùng.

Cửa có dễ qua đi nữa, cũng là một cánh cửa, vượt qua rồi cũng không phải thắng lợi gì, có thể vượt qua được, cũng chỉ là vì đối phương yêu thương mình nên tự lùi lại mà thôi.

Quan niệm của Phương Trì về người nhà mạnh và nặng hơn của hắn nhiều lắm, thoái nhượng như vậy có khi còn làm cậu buồn bã hơn cả cứng rắn và giận dữ.

Vẫn luôn tắm đến lúc cảm giác không thể nào tắm được nữa, Tôn Vấn Cừ mới mặc quần áo vào, ra khỏi nhà tắm.

Phương Trì đang nằm trên ghế sofa nhắm hờ mắt xem tivi, nhìn thấy hắn đi ra liền dang tay ra: "Tắm lâu thế."

"Giờ trời lạnh quá, nóng hừng hực lên mới dễ chịu," Tôn Vấn Cừ đi qua, nằm sấp trên người cậu, "Nói với ba cậu thế nào rồi?"

"Ba vậy mà không mắng em," Phương Trì ôm lấy hắn, xoa mái tóc còn đang ướt nước, "Không biết ông nội nói thế nào với ba mẹ, thật sự là vì con mình nên mới biết phải nói thế nào à?"

"Vậy là hai người họ cũng sẽ không ngăn cấm?" Tôn Vấn Cừ nghiêng đầu, kề sát tai lên ngực Phương Trì, lắng nghe hơi thở vững vàng của cậu.

"Chắc là vậy," Phương Trì nhắm mắt lại, "Ngày mai em về rồi thì tâm sự với ba mẹ, trong điện thoại em cũng không tiện nói nhiều."

"Ừ, ngày mai tôi về cùng với cậu." Tôn Vấn Cừ nói.

"Đến nhà em à?" Phương Trì kéo áo hắn lên, sờ lên lưng hắn.

"Giờ không đến được, thêm phiền ra," Tôn Vấn Cừ cười, "Tôi không phải đã nói rồi à, tôi đến ở chỗ Lý Bác Văn, nông gia nhạc của anh em chí cốt khởi công, thế nào cũng phải quan tâm chứ."

"Tết rồi, chỗ đó của anh ta cũng không có ai đến," Phương Trì nở nụ cười, "Nhưng mà biết đâu anh ta cũng ở đó cũng nên, lần trước lúc đụng phải anh ta, đã muộn như vậy rồi, anh ta vẫn còn ở đó thôi, quá chăm chỉ… Nhưng giờ anh ta có ở đó hay không em cũng không lo."

"Cậu vội vàng như thế, chính là vì sợ nó sẽ làm ra chuyện gì đúng không?" Tôn Vấn Cừ đưa tay sờ lên mặt

cậu.

"Ừ, trong đầu cái tên đầu đất kia toàn là xẻng xúc cứt, ai biết chọc xẻng nhầm vào chỗ nào rồi anh ta sẽ làm ra gì được chứ," Phương Trì suy nghĩ xong liền cau mày bồi thêm một câu, "Nếu anh ta định làm gì ông bà em, em sẽ xử anh ta ngay tại trận."

"Không sao," Tôn Vấn Cừ cười, ngón tay xoa lên giữa hai hàng lông mày cậu, "Sau này cũng không sao nữa rồi, không cần để ý tới anh ta nữa."

"Ừ," Phương Trì đáp, ngẫm lại liền ngửa đầu lên nhìn hắn, "Này, anh trừng trị Lý Bác Văn sau lưng em rồi không?"

"Ai thèm trừng trị nó," Tôn Vấn Cừ thò tay ra sau lưng cậu ôm lấy cậu, "Làm gì có thời gian rảnh rang vậy."

"Anh chắc chắn đã làm gì rồi." Phương Trì tặc lưỡi.

Tôn Vấn Cừ cũng tặc lưỡi theo: "Làm gì mà chắc chắc thế."

"Ừ, chắc chắn," Phương Trì cười ha ha, "Em nói cho anh biết Tôn Vấn Cừ, nếu như là chuyện khác, anh sẽ lười đến gây sự với Lý Bác Văn, nhưng là vì em, anh chắc chắn sẽ không lười."

"Ồ," Tôn Vấn Cừ ngẩng đầu lên, đặt cằm lên trên ngực cậu cười, "Trước đây không bao lâu còn có ai đó nói "Em cảm thấy anh thích em không đủ", giờ đã tự tin vậy rồi?"

"Không sai," Phương Trì cười, "Người trẻ tuổi như em tự tin đi vô ảnh đến vô tung như thế mà."

"Tôi hỏi cậu," Ngón tay Tôn Vấn Cừ nặn nặn trên cằm cậu, "Lần trước đụng phải Lý Bác Văn, cậu nói gì với nó đúng không?"

"Em nói gì? Em nhìn thấy anh ta làm gì có gì để nói, cứ thế muốn đánh anh ta luôn…" Phương Trì suy nghĩ một lúc liền cười, "À, cũng có nói thật, em bảo anh ta đừng có quấn lấy anh, là đàn ông thì phải cạnh tranh công bằng…"

Lời cậu còn chưa nói hết, Tôn Vấn Cừ đã cười ra tiếng, lật qua một bên ghế sofa chen chúc nở nụ cười tới nửa ngày mới thở ra một hơi thật dài: "Tôi bảo sao mà nó lại tức như thế mà."

"Em cũng chỉ ngứa miệng nói thôi, nhìn thấy anh ta là thấy ghét," Phương Trì quay đầu nhìn hắn, "Anh không phải là cũng đổ thêm gì lên chuyện này đấy chứ?"

Tôn Vấn Cừ không trả lời, chỉ nhắm hai mắt lại cười.

"Đừng cười nữa," Phương Trì chọc chọc lên bụng hắn, "Em đang nói với anh chuyện đàng hoàng mà."

"Nói đi." Tôn Vấn Cừ bất thình lình thu lại nụ cười, banh mặt nhìn cậu.

"….Không phải chứ," Phương Trì sửng sốt, "Anh cũng thay đổi vẻ mặt tự nhiên quá rồi đấy?"

Tôn Vấn Cừ lại nở nụ cười, kéo cổ cậu qua, hôn một cái lên môi cậu: "Nói đi."

"Là, nếu không thì chờ mai em trở về nói chuyện rõ ràng với ba mẹ xong, xem nếu như không có chuyện gì," Phương Trì nói, "Anh bỏ thời gian đi một chuyến tới nhà em đi, hai ngày hôm nay họ hàng đều đã đi rồi, mùng sáu ba mẹ quay lại trên thị trấn, em muốn…"

"Sao lại phải vội thế?" Tôn Vấn Cừ cười.

"Không biết," Phương Trì cắn môi, "Em thật sự không biết, chỉ cảm thấy…. dù sao thì….dù sao thì cũng phải có cái gì đó, chính thức một chút."

Tôn Vấn Cừ không nói gì, chỉ nhìn Phương Trì.

Phương Trì tại sao lại vội vã như vậy, thật ra hắn có biết, trước đây lúc hắn yêu đương cũng không muốn nóng lòng công khai, Phương Trì lại có mong muốn này, muốn quang minh chính đại, muốn thản nhiên, muốn xứng đáng với đối phương, cũng xứng đáng với chính mình.

Đây là một góc rất quan trọng trong "nghiêm túc" Phương Trì nói.

"Tôi nghe lời cậu," Tôn Vấn Cừ nói, "Cậu cảm thấy lúc nào thích hợp, lúc đó tôi sẽ đến."

"Ừ," Phương Trì gật đầu, "Có điều nếu như ba mẹ em vẫn cảm thấy khó chấp nhận, thì chúng ta lại từ từ."

"Được." Tôn Vấn Cừ nhẹ nhàng nắm lấy tóc cậu.

"Anh có hồi hộp không?" Phương Trì hỏi hắn.

Tôn Vấn Cừ nở nụ cười: "Hồi hộp gì? Người nhà cậu tôi đều gặp cả rồi, tôi không hồi hộp."

"Không giống trước kia mà," Phương Trì xoa mũi, "Em nghĩ tới là đã hồi hộp rồi, nhưng mà anh là đàn ông

trưởng thành, chắc là sẽ không hồi hộp, lúc em 30 tuổi rồi em cũng sẽ không hồi hộp nữa."

"Lúc cậu 30 tôi đã 40 rồi," Tôn Vấn Cừ chép miệng.

"Phải đó, lúc em 40 anh đã 50 rồi, em 60 anh đã 70..." Phương Trì đột nhiên dùng tay đẩy một cái, rướn lên trên người hắn, "Lúc đó chắc anh không được nữa đâu nhỉ?"

Tôn Vấn Cừ nhắm mắt lại cười: "Không biết, đến lúc đó mới xem thế nào chứ."

"Dù sao thì anh chắc chắn cũng sẽ không được trước em, phải không ba? Ba là phụ huynh đấy." Phương Trì nhìn hắn.

"Ý cậu muốn nói là gì?" Tôn Vấn Cừ mở mắt ra, nhếch khóe miệng.

"Ý em muốn nói là, anh phải đền bù cái đoạn mà anh không được còn em vẫn được kia cho em trước," Phương Trì nói, "Nếu không thì em sẽ đáng thương biết bao... Một ông lão nhìn ông lão lão mình thích, muốn làm nóng người một lúc, kết quả ông lão lão lại chẳng có cảm giác gì..."

"Muốn làm thì cứ nói là muốn làm," Tôn Vấn Cừ gảy lên trán cậu một cái, "Vòng vèo một vòng lớn đủ ra được nước ngoài rồi, tôi phát hiện ra, cậu chỉ vì lên giường thôi mà cố ép IQ cao lên mấy bậc."

"Được," Phương Trì ngồi dậy, giơ tay cởi áo trên người ra, ném xuống đất, "Em muốn làm, ngay bây giờ."

---

92. Chương 92

Sáng hôm sau, Phương Trì không phải tự nhiên tỉnh.

Tuy rằng sáng sớm nay phải về nhà tâm sự với ba mẹ, mà không làm sao cưỡng lại được chuyện rau hẹ cuối cùng cũng có thể lên sân khấu, sau khi tiếng vỗ tay như sấm động hoàn toàn kết thúc rồi, cả một đêm ngủ đến không mộng mị, chỉ cảm giác mới vừa nhắm mắt lại, ngay sau đó liền nghe thấy tiếng Tôn Vấn Cừ gọi điện thoại.

Cậu mơ màng mở mắt ra, định nói anh hơn nửa đêm rồi còn nói chuyện với ai nữa, kết quả là nhìn thấy Tôn Vấn Cừ đang ngậm bàn chải đánh răng trong miệng.

"Tôi xoay sang bên kia cũng không chảy ra nước nóng," Tôn Vấn Cừ ngậm bàn chải đánh răng nói không

rõ, “Tối hôm qua dùng vẫn tốt…à, à…được tôi xem lại xem.”

“Điện thoại ai thế?” Phương Trì chờ cho hắn dập điện thoại, rồi hỏi một câu: “Mấy giờ rồi?”

“Chủ nhà, gần tám giờ rồi con trai ạ,” Tôn Vấn Cừ ném điện thoại lên trên giường, quay người đi ra ngoài, “Dậy đi, hôm qua không phải bảo sáng nay quay về à?”

“…Em cảm giác vừa mới ngủ mà,” Phương Trì dụi mắt, “Đừng đi, lại đây cho em hôn một cái.”

“Tôi đầy một miệng bọt.” Tôn Vấn Cừ quay lại liếc mắt nhìn cậu.

“Em mặc kệ.” Phương Trì dang tay ra.

Tôn Vấn Cừ đi tới, chống tay lên giường, cúi đầu dùng miệng cọ lung tung lên trán lên mũi lên môi cậu một lượt, sau đó nhảy xuống giường đi ra ngoài.

Phương Trì qua nửa ngày mới lấy lại được tinh thần, liền cảm thấy ngoài miệng là vị của kem đánh răng, đưa tay lên sờ mặt, cả tay đầy bọt kem đánh răng, lập tức tỉnh táo, bật dậy: “Tôn Vấn Cừ, hành vi này của anh là gì?”

“Hành vi đã nói tôi đầy một miệng bọt rồi mà cậu còn nhất định phải hôn tôi không thể làm gì khác hơn là dùng hành động cho cậu biết hậu quả tự gánh lấy.” Tôn Vấn Cừ ở ngoài phòng khách nói, “Chốc nữa sang bên Lượng Tử ăn chực bữa sáng đi.”

“Ừ.” Phương Trì chậm rãi xuống giường, xỏ dép chạy vào nhà tắm, từ phía sau ôm lấy Tôn Vấn Cừ đang rửa mặt.

“Đừng có trả thù đấy.” Tôn Vấn Cừ nói.

“Em là người có tư cách,” Phương Trì buông hắn ra, đẩy hắn ra bên cạnh, cầm lấy bàn chải đánh răng, “Đây là bàn chải trước đó em dùng à?”

“Không phải, mới thay.” Tôn Vấn Cừ nói.

“Cái bàn chải cũ còn chưa dùng được mấy lần, đã vứt rồi?” Phương Trì tặc lưỡi, “Phung phí.”

“Bàn chải đánh răng, một tháng phải thay một lần,” Tôn Vấn Cừ lau mặt, đưa mặt tới trước gương nhìn.

“Bàn chải này của em cũng đã dùng tới một tháng đâu.” Phương Trì nói.

“Cậu đủ chưa,” Tôn Vấn Cừ nhìn cậu chằm chằm qua gương, “Tôi thay cái của tôi thì thay cái của cậu luôn, tôi không quan tâm cậu dùng hay không dùng, tôi thích hai cái giống nhau để ở đó.”

Phương Trì ngây người, nở nụ cười: “Vậy thì anh cũng có thể…”

“Không, tôi cũng không thích lần nào cũng dùng một kiểu bàn chải đánh răng,” Tôn Vấn Cừ ngắt lời cậu, “Nhanh chóng sửa soạn đi, sáng sớm ra đã dài dòng thế này rồi, sao trước đây lại không phát hiện ra cậu nói nhiều nhỉ.”

“Sao anh biết em định nói gì.” Phương Trì vừa đánh răng vừa cười.

“Lúc tôi sắp tốt nghiệp tiểu học rồi cậu mới còn đang thành hình người trong bụng mẹ cậu đó thiếu niên.” Tôn Vấn Cừ gảy lên mặt cậu, quay người đi ra ngoài.

Bữa sáng Hồ Viện Viện làm là sủi cảo rán và sữa đậu nành, Phương Trì ăn rất vui vẻ, chỉ là lúc ăn cứ bị nhìn chằm chằm.

Vừa ngước mắt sang là có thể nhìn thấy ánh mắt trừng trừng của Hoàng tổng và Tương Vừng ngồi song song trên bàn.

“Mèo ở nhà hai người được đối xử quá cao sang rồi, còn được lên cả bàn nữa, thế này nếu mà không ngăn lại chốc nữa có khi còn bới cả trong bát,” Phương Trì chỉ vào Hoàng tổng, “Tương Hồng Bì, mày đã béo thành bốn bình tương rồi còn nhìn vào bát người khác làm gì hả?”

Hoàng tổng hơi nhúc nhích cũng không thèm nhúc, như thể chẳng nghe thấy gì, Tương Vừng bên cạnh nhưng lại meo một tiếng.

“Con mèo trắng này không sao chứ?” Tôn Vấn Cừ ăn mấy cái sủi cảo xong liền buông đũa xuống, ngón tay gõ lên bàn mấy lần, hai con mèo cùng nhau quay người lần lượt đi tới bên tay hắn, Hoàng tổng còn cúi đầu dụi dụi trong lòng bàn tay hắn.

“Ừ, mang về là tỉnh rồi, lúc mang đến bệnh viện kiểm tra người ta bảo là sức khỏe tốt, tiêm vắc xin phòng bệnh gì đó thôi,” Hồ Viện Viện nói, “Chị nghĩ, không thì nhặt thêm vài con, cửa hàng trong nội thành không phải định làm thành cafe đồ gốm à, cho mèo qua bên đấy.”

“Để Hoàng tổng trong cửa hàng xấu cả cửa hàng đi,” Phương Trì nhéo lên chóp đuôi Hoàng tổng, Hoàng tổng quay lại cho một chưởng lên tay cậu, cậu tặc lưỡi: “Tính tình thế này còn có thể đặt trong cửa hàng cho người khác vuốt lông chắc?”

“Chỉ cào mỗi cháu, trước đấy cháu ngược đãi gì nó đúng không?” Hồ Viện Viện cười ngặt nghẽo.

“Lúc cháu nhặt nó về nó còn sắp chết đến nơi rồi, chăm sóc nguyên một tuần mới bình thường lại,” Phương Trì lại nhón cái đuôi nó, “Kết quả vừa thấy Tôn Vấn Cừ cái liền trở mặt, con thái giám xấu xí.”

Hoàng tổng quay người lại chém một cái lên tay cậu, rồi thi triển một bộ vô ảnh chưởng lên tay cậu.

“Au!” Phương Trì đứng lên “Đi đây!”

Lần này quay về, so với lần về trước Tết, tâm trạng Phương Trì đã có khác biệt rất lớn.

Căng thẳng, sợ sệt, bất an, hổ thẹn, kể từ giờ khắc cậu quyết định nói ra đã bám chặt lên cảm xúc cậu, giờ đang từ từ lùi xa, vẫn có bất an, vẫn còn hổ thẹn, mà cảm giác càng mãnh liệt hơn chính là kiên định.

Đối mặt với nhượng bộ và lo lắng của người nhà, chuyện duy nhất cậu có thể làm là chứng minh với bọn họ.

Chứng minh rằng, nhượng bộ và bao dung của bọn họ là đáng giá.

“Lái xe nghiêm túc chút.” Tôn Vấn Cừ ngồi kế bên ghế tài xế nói môt câu.

“….Em nghiêm túc lắm mà.” Phương Trì thu hồi tâm tư, liếc mắt qua nhìn hắn, “Không phải anh đang ngủ à?”

“Cậu xóc hai cái, làm tôi giật mình tỉnh dậy rồi,” Tôn Vấn Cừ lại nhắm hai mắt lại, “Ánh mắt đã vô định rồi….nghĩ gì thế?”

“Nghĩ chuyện sau này.” Phương Trì cười ha ha.

“Nghĩ ngợi giỏi thật.” Tôn Vấn Cừ ngáp một cái, “Phương tổng quản, thân thỉnh, tháng sau phải chuyển khoản cho Lượng Tử.”

“Bao nhiêu?” Phương Trì hỏi.

“Gom hết lại rồi chuyển khoản qua,” Tôn Vấn Cừ nói, “Tổng cộng cũng không bao nhiêu.”

“Được,” Phương Trì gật đầu, ngẫm lại liền cười, “Em đáng ra nên rút hết tiền ra, sau đó mang tới cho chú.”

“Thần kinh.” Tôn Vấn Cừ cười nói.

“Anh nói xem nếu thật sự làm thế, chú sẽ nói gì?” Phương Trì hỏi.

"Có tí, tí tẹo này mà, cũng phải mất công rút ra," Tôn Vấn Cừ học theo giọng Mã Lượng, "Đổi thành, tiền lẻ tốt hơn bao nhiêu, trông còn nhiều."

Phương Trì nhìn phía trước cười một tràng.

Ngày hôm nay, xe trên đường đã bắt đầu đông lên, người làm ăn đều đã ra ngoài làm việc, ai nghỉ ngơi cũng đã ra ngoài chơi, Phương Trì ngẫm nghĩ lại hơi cảm khái, đây là kỳ nghỉ đầu tiên cậu không đi chơi với bạn bè.

Đang cảm khái, điện thoại di động trong tay vang lên, Tôn Vấn Cừ đưa tay giúp cậu lấy ra nhìn: "Tiếu Nhất Minh."

"Tai nghe ở trong túi," Phương Trì nói, Tôn Vấn Cừ giúp cậu cắm tai nghe vào, điện thoại vừa nối cậu liền nghe thấy âm thanh ồn ào bên kia.

"Thế nào?" Tiếu Nhất Minh cũng không chờ cậu mở miệng, hỏi trước một câu.

"Cũng được, đều biết rồi," Phương Trì nói, "Hôm qua tao quay lại thành phố, giờ đang lái xe quay về."

"Cùng chú Tôn à?" Tiếu Nhất Minh hỏi.

"Ừ." Phương Trì đáp.

Tiếu Nhất Minh bên kia nói khẽ với ai đó bên cạnh: "Không sao nữa rồi."

"Mày đang ở cùng ở Trình Mạc à?" Phương Trì hỏi.

"…Ừ." Tiếu Nhất Minh hắng giọng.

"Cả Tết đều ở cùng nhau?" Phương Trì liền truy hỏi.

"Ừ," Tiếu Nhất Minh trả lời, "Anh ta không về nhà ăn Tết."

"Đệt," Phương Trì nở nụ cười, "Vậy bọn mày ăn Tết ở đâu?"

"Tết tao đi làm mà," Tiếu Nhất Minh nói, "Chỉ có ba mươi đi ăn bữa cơm thôi."

"Dù sao thì cũng chính là mấy ngày nay hai người bọn mày đều dính với nhau đúng không?" Phương Trì

cười.

"Tao bảo anh ta về nhà rồi, anh ta không về, tao cũng lười để ý," Giọng Tiếu Nhất Minh trở nên hơi không rõ, nghe như đang ăn gì, "Dù sao…"

"Dù sao thì anh ta không về mày cũng có đủ hạt dẻ ăn." Phương Trì nói.

Tiếu Nhất Minh cười: "À, Trình Mạc nói chuyện với mày."

"Phương Trì," Đầu kia lập tức vang lên giọng của Trình Mạc, "Bầu không khí nhà cậu giờ thế nào?"

"Bình thường, không quá thảm, cũng không vui vẻ lắm," Phương Trì nói, "Nhưng vẫn phải thật sự cảm ơn mẹ anh, hôm nào đó có thời gian, tôi về thành phố rồi thì ăn với dì một bữa đi?"

"Không cần, cậu mời tôi ăn đi," Trình Mạc nói, "Không khí nhà cậu giờ có cần người đến thay đổi không? Là giúp đỡ xây dựng bầu không khí vui vẻ ngày Tết nên có."

Phương Trì giật mình rồi cười: "Hai người à?"

"Ừ, nếu như anh cậu cũng đến không tiện thì thôi, hai người bọn tôi tìm chỗ khác chơi." Trình Mạc nói.

"Tôn Vấn Cừ không ở nhà tôi," Phương Trì nhìn Tôn Vấn Cừ, "Anh ấy đến chỗ nông gia nhạc của bạn anh ấy."

"Nông gia nhạc?" Trình Mạc vừa nghe thấy liền phấn chấn tinh thần, "Nông gia nhạc cũng được, vậy thì bọn tôi cùng anh cậu ở nông gia nhạc đi."

"Nông gia nhạc kia của Lý Bác Văn có thể để người ở không?" Phương Trì hỏi Tôn Vấn Cừ.

"Chắc chắn là có chỗ cho người ở," Tôn Vấn Cừ cười, "Chính anh ta tới cũng phải có chỗ ở."

"Vậy chắc cũng ở được tàm tạm," Phương Trì nói với điện thoại, "Là…"

"Không sao, ở hai ngày chơi một lúc thôi, cảm nhận không khí ăn Tết ở nông thôn." Trình Mạc nói.

Phương Trì tặc lưỡi: "Tôi hỏi anh, anh là muốn đến xây dựng bầu không khí cho nhà tôi hay là đi chơi?"

"Chơi chứ," Trình Mạc nở nụ cười, "Nhưng mà nói thật, nếu thật sự cần bọn tôi đến xây dựng bầu không

khí, cậu nói một câu, bọn tôi sẽ xuất hiện ngay lập tức."

"Tới đây rồi thì gọi cho tôi đi." Phương Trì cười nói.

Tiểu Tử vẫn chờ ở ngã tư, nó nhận ra được xe Tôn Vấn Cừ, từ thật xa đã nhìn thấy, vừa chạy vừa kêu lao tới, đuôi đã vẫy thành vòng.

Phương Trì hạ cửa kính xuống: "Tiểu Tử ngoan, chạy xa xe chút đi, không là đè lên chân mày!"

Tiểu Tử chạy theo xe đến cổng thôn.

"Dừng xe ở đâu?" Phương Trì hỏi.

Tôn Vấn Cừ nhìn về nông gia nhạc trước mặt đường đã tu sửa được một nửa, hơi híp mắt lại: "Dừng trước cổng nông gia nhạc đi."

Nông gia nhạc vẫn đang làm dang dở, làm cứng mặt đất, tu sửa một căn nhà hai tầng có sẵn, những thứ khác vẫn chưa khởi công, trông không khác buổi tối hôm đó Phương Trì nhìn thấy lắm.

Cổng không thấy ai, chỉ dừng một chiếc xe bán tải bẩn thỉu.

Tôn Vấn Cừ xuống xe, đi lại bên ngoài, Phương Trì không theo hắn, mà đứng ở cổng chơi với Tiểu Tử.

Tôn Vấn Cừ đi một vòng rồi quay trở về: "Quy mô cũng không nhỏ."

"Em thấy ở trong còn có công nhân." Phương Trì nói

"Vào đi." Tôn Vấn Cừ kéo khăn quàng cổ, quay người đi vào cổng nông gia nhạc.

"Tiểu Tử, mày chờ ở đây." Phương Trì sờ lên đầu Tiểu Tử.

Ngày đó lúc Phương Trì tới đây cũng không thấy rõ bên trong nông gia nhạc là thế nào, ngày hôm nay vào rồi mới nhìn rõ, quy mô thật sự không nhỏ, vòng lại nguyên một khoảng đất trống lớn, bao gồm cả một ao cá và một khoảng đất trồng rau.

Phương Trì chép miệng, xem ra Lý Bác Văn cũng thật sự định nghiêm túc mở nông gia nhạc.

Nếu như không phải chủ nông gia nhạc này là Lý Bác Văn, cậu còn cảm thấy có một nông gia nhạc lớn như

vậy rất tốt.

Trong nhà có người, nghe thấy tiếng động hai người bọn họ trong sân, có người đi ra.

Phương Trì quay đầu lại nhìn, lại là Lý Bác Văn.

Tết nhất còn ở đây?

Cũng đúng là quá chăm chỉ.

"Vấn Cừ?" Lý Bác Văn thấy rõ người trong sân là ai rồi liền sửng sốt.

"Ăn Tết vui vẻ." Tôn Vấn Cừ cho hai tay vào túi, cười với gã.

"Ăn Tết vui vẻ," Lý Bác Văn nhìn qua mặt Phương Trì vài lần, rồi đi ra bên ngoài sân nhìn, "Hai người sao lại…đến đây?"

"Xem chứ sao, xem nông gia nhạc của anh em tốt," Tôn Vấn Cừ cong khóe miệng, "Hôm nay tôi mới tới, xem ra là không đủ ý tứ rồi."

Lý Bác Văn giật giật trên mặt, như là định cười mà lại không cười ra được: "Vào nhà ngồi một lúc?"

"Chưa ngồi vội," Tôn Vấn Cừ lại quay đầu nhìn xung quanh, "Giờ cậu ở đây à? Chỗ ở làm xong rồi?"

"Mấy căn phòng trong nhà đều có thể ở rồi, đã chuẩn bị xong," Sắc mặt Lý Bác Văn không tốt chút nào, "Có điều tôi không ở đây…"

"Vậy thì tốt quá," Tôn Vấn Cừ vỗ vai Phương Trì, "Vào xem thử phòng đi."

Phương Trì gật đầu, cùng hắn đi vào trong nhà.

Trong nhà có hai người, nhìn có vẻ là công nhân, đang nhìn bản vẽ.

Tôn Vấn Cừ đi vào nhà rồi liền cứ thế lên thẳng trên tầng, Phương Trì đi theo sau hắn hết nhìn đông lại ngó tây, trong phòng cũng đã được trang trí, sơn lại tường trắng, cũng treo đèn rất đẹp lên, trông có vẻ là phong cách điền viên nguyên sơ, nhìn qua rất dễ chịu.

Tầng hai đều là sàn gỗ cũ, lan can và cửa phòng cũng là miếng gỗ cũ ghép lại, trong hành lang còn treo đèn.

“Rất có phong cách.” Tôn Vấn Cừ đẩy cửa ra nhìn vào bên trong.

“Vấn Cừ,” Lý Bác Văn đi theo tới, trên mặt vẫn treo nụ cười cơ mặt giật giật không thể nào bình thường lại được, “Cậu có ý gì?”

“Căn phòng này đi,” Tôn Vấn Cừ chỉ vào căn phòng, “Tối hôm nay tôi ở đây, căn bên cạnh để cho bạn học Phương Trì.”

Vẻ mặt Lý Bác Văn cứng lại: “Cái gì?”

“Tôi ở căn này, hai bạn học của Phương Trì ở căn kia,” Tôn Vấn Cừ nhìn gã, “Máy sưởi chưa lắp à? Nhưng tôi thấy điều hòa cũng lắp rồi mà.”

“…Đúng,” Lý Bác Văn nhìn hắn chằm chằm, “Cậu có ý gì.”

“Chính là có ba người muốn ở đây một đêm,” Phương Trì tặc lưỡi, “Nói ba lần chắc cũng hiểu được rồi chứ?”

Lý Bác Văn không lên tiếng, đối mặt với Tôn Vấn Cừ, trên mặt vẫn có một vệt cười theo thói quen, tuy liếc mắt một cái đã nhìn ra được chẳng hề vui vẻ gì, nhưng lúc quay đầu qua nhìn Phương Trì, nụ cười cũng không còn.

Nhìn chằm chằm Phương Trì hồi lâu, gã đột nhiên gào lên: “Không hiểu! Muốn chơi tôi thế nào cứ nói thẳng!”

Một tiếng gào này vô cùng có uy lực, không hề bị ngày đông lạnh không có lò sưởi ảnh hưởng chút nào, vọt thẳng tới mây xanh, đáng sợ tới mức Phương Trì suýt nữa lao tới cho gã một đấm.

“Ôi,” Tôn Vấn Cừ cũng sợ hết hồn, lùi về phía sau một bước, “Giọng cao quá, tôi suýt nữa định vỗ tay.”

“Vấn Cừ,” Lý Bác Văn hít vào một hơi, nỗ lực kiềm chế giọng nói, “Sao cậu không tới nhà cậu ta, nhà cậu ta gần như vậy…. giữa chúng ta lại đang có hiểu lầm lớn như vậy, giờ cậu đến đây ở, cậu rốt cuộc là định…làm gì?”

“Hiểu lầm? Giữa chúng ta có hiểu lầm gì?” Tôn Vấn Cừ nhíu mày, “Hôm đó cậu gọi cho tôi là nói chuyện này à? Tôi vẫn đang không hiểu đây.”

Lý Bác Văn nhìn hắn, khóe mắt nhẹ nhàng giật mấy lần: “Cậu không biết thật?”

“Hôm đó tôi đã nói rồi,” Tôn Vấn Cừ thò tay vào trong túi, dựa lên tường, “Tôi không có hơi sức giằng co

với cậu."

"Được, coi như cậu không biết," Lý Bác Văn nhắm mắt lại, rồi hít một hơi, chậm rãi thở ra, "Vậy giờ tôi nói cho cậu biết, ba tôi cho rằng tôi thích đàn ông….không, ba cho rằng tôi thích…cậu!"

Tôn Vấn Cừ sững sờ, rồi nở nụ cười.

Phương Trì ở một bên hỏi: "Vậy anh có thích anh ấy không?"

"Tôi mẹ nó không phải đồng tính luyến!" Lý Bác Văn quay đầu lại gần giọng gào về phía cậu, "Không phải!"

"Ồ." Phương Trì đáp.

"Vấn Cừ," Lý Bác Văn nhìn Tôn Vấn Cừ, "Giờ tôi ngay cả cửa cũng không ra được, ở đây vừa mới bắt đầu làm ba tôi đã lập tức bảo tôi rút lui…"

"Chú Lý không phải là văn minh lắm à?" Tôn Vấn Cừ mặt mày kinh ngạc.

Lý Bác Văn nhìn chằm chằm hắn: "Đúng là rất văn minh, ông ấy bảo có thể hiểu được chuyện thích đàn ông, nhưng không thể thích cậu được!"

Tôn Vấn Cừ cùng gã nhìn nhau mấy giây liền cười ra tiếng, dựa vào tường cười không ngừng lại được.

"Đừng cười nữa, hôm nay tôi tới lấy ít đồ, ba tôi suýt nữa còn gọi người ép tôi đi… Vấn Cừ," Lý Bác Văn chỉ vào mình, "Tôi thích đàn ông hay phụ nữ, cậu không rõ à?"

"Tôi thật sự không rõ." Tôn Vấn Cừ cười nói.

Lý Bác Văn há hốc miệng không nói nên lời, biểu cảm trên mặt sắp dồn thành một con dao, lấy xuống có thể chém người.

Ba người đều không lên tiếng, Tôn Vấn Cừ nhịn cười, Lý Bác Văn nén giận, Phương Trì cúi đầu chơi điện thoại bên cạnh.

Qua rất lâu, điện thoại Phương Trì vang lên, cậu quay người sang một bên nghe điện thoại.

Lý Bác Văn liếc mắt nhìn cậu, rồi dịch lại gần Tôn Vấn Cừ, lần thứ hai hít một hơi sâu: "Vấn Cừ."

"Ừ." Tôn Vấn Cừ nhìn gã.

"Giữa chúng ta có hiểu nhầm," Lý Bác Văn cau mày, "Cậu hiểu nhầm tôi."

"Vậy à," Tôn Vấn Cừ cười, "Chắc là vậy."

"Cho dù cậu thấy tôi thế nào, tôi đối với cậu….có ý đó hay không," Lý Bác Văn nói, "Cậu phải rõ ràng, hiện giờ ba tôi cho rằng tôi như vậy, tôi có giải thích thế nào ông ấy cũng không tin."

"Tính cách chú Lý vốn là rất cố chấp." Tôn Vấn Cừ nói.

"Tôi không quan tâm ông ấy sao lại như vậy, nhưng chỉ có cậu giúp tôi nói được," Lý Bác Văn thở dài, "Giờ ông ấy cứ khăng khăng là tôi quấy rầy cậu."

"Vậy cậu đừng quấy rầy tôi nữa không phải là được à?" Tôn Vấn Cừ hơi híp mắt lại.

"Tôi…" Lý Bác Văn nhìn hắn, lửa trong mắt đã sắp đốt cháy lông mi.

"Bác Văn," Tôn Vấn Cừ cười, đưa tay ra vỗ lên vai gã, "Hai chúng ta cùng nhau lớn lên, không thể nói là rất tốt, thế nhưng đều hiểu nhau rất rõ, tính tôi lười biếng, bình thường không ép tôi tôi đều lười động đậy, càng sẽ không chủ động gây sự bao giờ."

Lý Bác Văn nhìn hắn chằm chằm, không nói gì.

"Hai ta, là bạn bè bình thường," Tôn Vấn Cừ nói, "Giống như bọn La Bằng, cậu cũng không cần nói với tôi, giải thích với tôi nhiều như vậy, giờ tôi đến đây thuê hai căn phòng ở, cậu cũng không cần nghĩ sâu hơn, còn chú Lý…."

Tôn Vấn Cừ cười: "Chú ấy cũng không phải người không biết suy nghĩ, có phải hay không, thời gian dài tự chú ấy sẽ biết, giờ tôi chạy đến giải thích với chú ấy, cậu không sợ chú sẽ cảm thấy tôi bị cậu ép à?"

Trình Mạc và Tiếu Nhất Minh ngồi xe khách buổi chiều tới đây, Phương Trì nói với bọn họ về nhà mình ăn tối, sau đó dập điện thoại.

Bên kia Tôn Vấn Cừ và Lý Bác Văn đã không còn nói chuyện nữa, Lý Bác Văn ngậm điếu thuốc đứng trong hành lang, Tôn Vấn Cừ đang đi tới đi lui trong hai căn phòng, bày tỏ hoàn cảnh ăn ở cũng không tệ.

"Phương Trì, cậu về nhà trước đi," Tôn Vấn Cừ nói, "Tôi ngủ một lúc, tối hôm qua ngủ không ngon."

"À, vậy…" Phương Trì liếc mắt nhìn Lý Bác Văn, hơi không yên tâm.

"Bác Văn cũng phải về nội thành rồi," Tôn Vấn Cừ nói, "Anh ta đến lấy đồ đạc thôi, về nội thành muộn chú Lý lại không vui."

Lý Bác Văn há hốc miệng, nửa buổi mới nói một câu: "Được, tôi đi đây."

Nhìn gã quay người xuống tầng, Phương Trì mới cười ha ha hai tiếng: "Sắp nội thương."

"Chiều nay hai người Tiếu Nhất Minh mới tới à?" Tôn Vấn Cừ cười hỏi.

"Ừ, tối nay hai người họ đến nhà em ăn cơm, hai ngày nay họ hàng đều đi rồi, vừa khéo có bọn nó đến cho náo nhiệt," Phương Trì thở dài, "Tuy đều biết hai người bọn họ… nhưng mà dù sao cũng tốt hơn trong nhà chỉ có mỗi mấy người, ông nội em vẫn luôn thích náo nhiệt."

"Vậy cậu đi về trước đi," Tôn Vấn Cừ sờ lên mặt cậu, "Trò chuyện tâm sự với ba mẹ cậu, nếu như tình hình cũng ổn, thì tối tôi cũng qua."

"Được," Phương Trì tới gần ôm hắn, "Trưa để em mang đến cho anh ít thức ăn?"

"Không cần, tôi ăn không vào," Tôn Vấn Cừ vỗ lên lưng cậu, "Tôi chỉ buồn ngủ không chịu được thôi, tôi ngủ một giấc rồi tính, chiều mà đói tôi gọi cho cậu."

"Ừ." Phương Trì gật đầu.

Bởi vì dưới tầng còn có hai công nhân chưa đi, hơn nữa còn phải chạy về nhà, cho nên Phương Trì cũng không dính lấy Tôn Vấn Cừ quá lâu, chạy xuống tầng ra khỏi cổng.

Tiểu Tử vẫn ngoan ngoãn chờ ngoài cổng, thấy cậu đi ra, lập tức phe phẩy đuôi tiến lên đón.

"Ngoan," Phương Trì sờ lên đầu nó, quay mặt sang liền phát hiện Lý Bác Văn còn đang ngồi trên xe bán tải kia, cậu đi tới, gõ lên cửa xe.

"Làm gì." Lý Bác Văn nhíu mày, hạ cửa kính xe xuống.

"Anh còn chưa đi cơ à?" Phương Trì hỏi.

"Đi!" Lý Bác Văn trợn trừng mắt, gào lên một tiếng, khởi động xe, đạp ga lái đi, xe phát ra tiếng ầm ầm mà lao đi.

Phương Trì nhìn xe nhanh chóng bỏ đi, đứng tại chỗ cười nửa buổi.

Tiểu Tử gọi cậu mấy tiếng, cậu khom lưng gãi lên tai Tiểu Tử: "Biết rồi, giờ chúng ta về."

Phương Trì thở ra một hơi, dẫn Tiểu Tử chạy về trong thôn.

Mỗi lần cậu về nhà đều sẽ chạy theo thói quen, trước kia là muốn nhanh về nhà, hôm nay cho dù trong lòng không vững vàng, cũng không phải ngóng trông muốn về nhà ngay lập tức, nhưng vẫn theo thói quen mà chạy chậm một mạch về.

Tiểu Tử vẫn theo thông lệ cách cổng hơn mười mét đã bắt đầu kêu, ông nội từ trong sân vươn nửa người ra: "Về rồi à?"

"Ông!" Phương Trì gọi một tiếng, rảo chân chạy tới.

Cảm xúc phấp phỏm trước đó, lúc nghe thấy câu "Về rồi à" này của ông liền lập tức tan biến.

Ba mẹ đều đang ở trong sân, ba đang sửa lều che nắng dưới mái hiên, mẹ ở bên cạnh đỡ thang.

"Ba." Phương Trì gọi, đi qua đỡ lấy thang: "Mẹ."

"Cứ nghĩ là con đến lúc ăn trưa mới về," Mẹ phủi bụi bám trên ống tay áo cậu, "Không chơi thêm một lúc à?"

"Không, bạn học con….là bọn Tiếu Nhất Minh, buổi chiều tới đây chơi." Phương Trì nói.

Tâm trạng mẹ có lẽ không tốt lắm, tối qua chắc đã ngủ không ngon.

"Tiếu Nhất Minh à?" Ông nội cười nói, đi về hướng nhà bếp, "Vậy thì tốt, ông đi bảo bà nội con tối nay làm mấy món ngon một chút."

"Biết rồi, tôi nghe thấy rồi," Bà nội đang ở trong phòng bếp đáp một tiếng, "Tối nay ăn thịt xiên được không?"

"Được." Ông nội trả lời.

Ông bà nội đều đang ở trong bếp, trong sân chỉ còn Phương Trì và ba mẹ, cả ba người đều không lên tiếng, Phương Trì đột nhiên cảm thấy vừa căng thẳng vừa lúng túng.

“Ba,” Cậu hắng giọng, rồi ngẩng đầu lên, “Để con làm đi, ba xuống dưới đi.”

“Được, con lên đi,” Ba gật đầu, từ trên thang đi xuống, lúc Phương Trì đang leo lên thang, ba vỗ vỗ lên lưng cậu, “Tiểu Trì.”

“Sao ạ?” Phương Trì quay đầu lại.

“Không sao cả,” Ba nói, “Không sao cả.”

Phương Trì ngây người, không biết lời ba nói có ý gì.

“Ba nói chuyện với mẹ con rồi,” Ba lại vỗ lên lưng cậu, “Không sao cả, con đừng lo ba mẹ suy nghĩ thế nào nữa, chúng ta…. chuyện này, ba với mẹ con… không có ý kiến gì.”

Phương Trì hơi dừng lại, lúc trèo lên suýt nữa đạp hụt, lấy lại bình tĩnh leo lên đỉnh thang đứng vững lại rồi, cậu mới đưa tay lên xoa mắt: “Con cảm ơn.”

---

93. Chương 93

Lý Bác Văn mở nông gia nhạc này, chọn địa điểm cũng không tệ, cách làng không xa, trên con đường đi bộ đông đúc nhất, dọn được một bãi đậu xe rất lớn, xe taxi tới đây, đoàn đi bộ tới đây đều dừng xe ở chỗ này cả, xuống núi rồi hầu như cũng sẽ ăn ở đây, tính cả lại đây nghỉ ngơi, trồng rau, câu cá….

Xây dựng cơ bản đã làm gần xong, nhà cũ cũng đã sửa sang được một phần.

Chú Lý bắt Lý Bác Văn rút lại chỗ này, đừng nói là Lý Bác Văn tiếc, chính Tôn Vấn Cừ còn cảm thấy tiếc.

Thế nhưng giúp Lý Bác Văn đến nói chuyện với chú Lý, việc này Tôn Vấn Cừ không thể nào làm được, hắn hiểu rất rõ người này, cho dù kẻ chỉnh đốn Lý Bác Văn không thật sự là hắn, thì Lý Bác Văn cũng đã tính lên đầu hắn rồi, chứ đừng nói là Lý Bác Văn còn rõ rành rành chính là hắn làm, giờ hắn đi đỡ lời hộ, cũng chẳng bỏ đi được.

Hơn nữa, tính cách thấy thay đổi tốt thì không nhận, ai đối xử tốt với gã gã đều không nhớ của Lý Bác Văn, Tôn Vấn Cừ cũng hiểu rõ.

Hắn lấy điện thoại ra, gọi cho Mã Lượng: “Mày tới xem nông gia nhạc này của Lý Bác Văn không?”

“Không,” Mã Lượng nói, “Đóng, đóng cửa rồi, tao đến xem.”

“Chú Lý bảo nó không được làm nữa, không biết có khi nào lại rút thật không,” Tôn Vấn Cừ nói, “Mày hỏi thăm bọn La Bằng xem, nếu nó muốn bỏ chắc chắn sẽ tìm mấy người này để sang tay, nếu mà nó sang tay, mày giúp tao lấy lại, nhưng đừng để cho người của nó biết là tao, tìm người nào bọn họ đều không biết đến thương lượng.”

“Hả?” Mã Lượng hơi nghi ngờ.

“Nông gia nhạc phong cách đồ gốm nghệ thuật ấy, mày đã nghĩ tới chưa,” Tôn Vấn Cừ đứng bên cửa sổ, “Tao xem qua rồi, nếu lấy được chỗ này của nó, thì có thể làm.”

“Mày định mở nông, nông gia nhạc? Lại còn, đồ gốm nghệ thuật?” Mã Lượng không hiểu ý của hắn lắm.

“Mày đừng nghĩ theo hướng nông gia nhạc, nếu như chỗ này gọi là nông trường gốm nghệ thuật, có phải là cảm giác lại khác không,” Tôn Vấn Cừ cười, “Núi và nước, gốm và người, cảm nhận nghệ thuật gần gũi với thiên nhiên nhất, kiếm tìm cảm động chạm vào lòng người nhất…. Tao giỏi thật, há mồm cái đã tuôn ra được quảng cáo.”

“Ờ đó,” Mã Lượng cười nửa buổi, “Mày còn, còn tiền à?”

“Hết rồi,” Tôn Vấn Cừ tặc lưỡi, “Nhưng mà tao có ba mà.”

Mã Lượng cười: “Xin, xin ông cụ tiền?”

“Xin tiền nói nghe chẳng có đẳng cấp gì cả, đầu tư,” Tôn Vấn Cừ nói, “Để ông ấy đầu tư.”

“Mày tìm ông ấy nói chuyện, chuyện đầu tư ông ấy sẽ đáp, đáp ứng?” Mã Lượng hơi không yên tâm, “Ông ấy có mà thấy, thấy mày không đáng tin thì có.”

“Ừ, tao gặp ông ấy chắc sẽ chẳng bàn bạc dễ dàng gì đâu, chắc chắn là vừa châm chọc vừa nói móc, có khi còn ầm ĩ lên,” Tôn Vấn Cừ nói, “Thế nên tao định bảo Phương Trì đi bàn bạc với ông ấy.”

“Cái, cái gì?” Mã Lượng sửng sốt.

“Tao phát hiện ra, Phương Trì rất hợp với cái tính khí của ba tao,” Tôn Vấn Cừ tặc lưỡi, “Cái kiểu thẳng tuột ngốc ngốc ấy, ba tao thích, nếu tao đến nói, ba tao có khi còn bắt tao viết một trăm trang báo cáo tính khả thi, còn Phương Trì đi nói, chắc ông ấy cũng chỉ hỏi vài câu thôi.”

“Cháu, cháu trai tao, nhưng lại đáng tin.” Mã Lượng nói.

"Ừ, nói chung là mày cứ để ý hộ tao đi." Tôn Vấn Cừ nói.

Nói chuyện điện thoại với Mã Lượng xong, hắn liền đi xuống tầng, đi một vòng lớn xung quanh vườn, lúc về lại trò chuyện với hai người công nhân một lúc, công nhân đi rồi hắn mới lên tầng vào trong phòng nằm xuống.

Rõ buồn ngủ, rõ mệt, nằm xuống mới vừa nhắm mắt lại, còn chưa kịp suy nghĩ vớ vẩn lung tung, đã ngủ thiếp đi.

Mãi cho tới khi Phương Trì gọi điện cho hắn, hắn mới miễn cưỡng mở mắt ra.

Cầm điện thoại lên, đầu tiên nhìn giờ, phát hiện ra đã năm giờ rồi, ngủ cũng giỏi thật.

"Tỉnh ngủ chưa?" Phương Trì hỏi.

"Ừ," Tôn Vấn Cừ trở mình, chôn một mắt trong gối, "Nếu cậu không gọi, tôi cũng chưa tỉnh đâu."

"Mới vừa rồi gửi tin nhắn cho anh, anh không trả lời, em đoán là anh còn đang ngủ," Phương Trì cười, "Giờ em đang ở ngã tư chờ Tiếu Nhất Minh, anh dậy đi, em còn chưa kể anh đến rồi, ông nội đã nói là bảo anh đến nhà ăn cơm."

"Hả?" Tôn Vấn Cừ ngây người, "Sao ông lại biết được?"

"Ông mới đến quầy hàng mua rượu xong, nhìn thấy xe của anh," Giọng Phương Trì nghe rất dễ chịu, "Bọn Tiếu Nhất Minh tới đây ngay rồi, em đón hai người họ trước rồi đến nông gia nhạc gặp anh."

"Được." Tôn Vấn Cừ ngồi dậy.

Tiếu Nhất Minh và Trình Mạc mới từ trên xe khách xuống, tuyết đã bắt đầu rơi.

Tiểu Tử vẫn nhận ra được Tiếu Nhất Minh, vui vẻ chào đón, phe phẩy cái đuôi với cậu.

"A, cô bé ngoan," Tiếu Nhất Minh xoa mặt nó, "Lâu rồi không gặp."

"Nó tên là gì?" Trình Mạc hỏi.

"Tiểu Tử." Phương Trì nói.

"Chó cái tên là Tiểu Tử?" Trình Mạc ngây người, "Nhà cậu có phải là còn có con chó đực tên là Nha đầu không…. Chào Tiểu Tử, anh là Trình Mạc, anh là bạn trai anh Tiếu."

**Tiểu Tử là thằng nhóc, Nha đầu là con nhóc*

Phương Trì liếc mắt nhìn Tiếu Nhất Minh, Tiếu Nhất Minh thở dài: "Tự giới thiệu như thế lâu lắm rồi, tao cũng lười tranh cãi với anh ta."

Phương Trì cười vui vẻ: "Cảnh giới cao nhất của không biết xấu hổ."

"Chỉ là dự đoán trước thôi." Trình Mạc cười.

Lúc mấy người họ đến nông gia nhạc, Tôn Vấn Cừ đang ở tầng một cầm ấm đun nước.

"Căn phòng của hai người ở trên tầng," Hấn chỉ lên trên tầng, "Hai căn trong hành lang, căn bên trái tôi ở, căn bên phải hai cậu ở."

"Vâng, cám ơn anh," Trình Mạc gật đầu, vài bước đã chạy lên cầu thang.

Tiếu Nhất Minh đứng yên không động đậy, nhỏ giọng hỏi: "Chú Tôn, chú nói là tổng cộng có hai căn à?"

"Ừ," Tôn Vấn Cừ nhìn cậu, qua một lúc cũng nhỏ giọng nói, "Hai người còn chưa tới mức phải ở một căn phòng à?"

"Phải đó." Tiếu Nhất Minh trả lời.

Tôn Vấn Cừ nở nụ cười: "Tiến độ quá chậm, tôi còn tưởng hai người trẻ tuổi phải chạy vèo vèo kia."

"Thời kỳ mông lung chơi vui hơn mà." Tiếu Nhất Minh nói.

Phương Trì cười: "Mày có mà thấy thời kỳ hạt dẻ ăn ngon hơn thì có."

Chuyện phòng ở nên sắp xếp thế nào, bọn họ cũng không bàn bạc ngay, Phương Trì giục về nhà ăn cơm đã.

Tôn Vấn Cừ lúc ra ngoài sân liền mở cửa xe ra trước: "Tôi lấy đồ."

"Lấy gì?" Phương Trì hỏi.

“Quà.” Tôn Vấn Cừ lấy ra một cái hộp to từ trong túi giấy trên ghế sau.

“Quà? Anh còn mang cả quà tới?” Phương Trì sửng sốt.

“Đương nhiên,” Tôn Vấn Cừ đưa túi cho cậu, “Tôi đã chuẩn bị trước rồi, chỉ sợ ngộ nhỡ phải gặp mặt, cũng không thể đến tay không được chứ.”

“Anh không phải là đã đưa cho ông sâm Mỹ rồi à?” Phương Trì hỏi.

“Phương Trì, có lúc cậu chu đáo thật, mà có lúc lại ngốc thế không biết,” Tôn Vấn Cừ nhìn cậu, “Một món quà còn có thể dùng hai lần? Hơn nữa gặp mặt hôm nay là gặp mặt bình thường à?”

“…À!” Phương Trì đáp, im lặng mấy giây sau, liền cười ha ha, “Là không bình thường, là không thông thường nhỉ?”

“IQ cũng chẳng tăng đều một chút.” Tôn Vấn Cừ tặc lưỡi.

Phương Trì không nói gì, chỉ toét miệng cười.

Tôn Vấn Cừ rất ít khi căng thẳng, có lẽ là vì quá lười, người nào hay chuyện gì, đều rất khó làm cho hắn căng thẳng.

Mà lúc đi từ nông gia nhạc về nhà Phương Trì, hắn đột nhiên cảm thấy mình hơi căng thẳng.

Tiểu Tử bước đi nhẹ nhàng mà nhảy nhảy phía trước, Tiếu Nhất Minh cùng Trình Mạc đi phía sau hắn và Phương Trì, vừa đi vừa nhỏ giọng trò chuyện.

Phương Trì cả đường đi đều không mở miệng, không đúng, có mở miệng, thế nhưng không nói ra tiếng, chỉ cười.

“Trong thôn các cậu có hàng thuốc không?” Tôn Vấn Cừ liếc mắt nhìn cậu.

“Có trạm xá,” Phương Trì toét miệng cười, “Nhưng mà không có thuốc chữa được em, anh bỏ cuộc đi.”

Cách nhà Phương Trì còn một đoạn, Tôn Vấn Cừ liền thấy trong sân bốc khói, đoán là ông đang nhóm bếp lò.

“Cái sân đang bốc khói là nhà cậu đúng không?” Trình Mạc ở phía sau hỏi.

"Ừ, buổi tối làm nồi lẩu, dùng bếp than, ăn cho ấm." Phương Trì gật đầu.

"Tôi thích thế," Trình Mạc hứng thú, "Cơm bếp củi ăn cũng ngon, nhà cậu chỉ dùng bếp củi nấu cơm thôi à?"

"Không dùng," Phương Trì nói, "Nhưng người thành phố như mấy người đến ăn cơm, ông nội tôi nhất định sẽ dùng bếp củi nấu cơm."

"Vậy thì tốt quá." Trình Mạc xoa tay.

Lúc đi tới cổng, Phương Trì gọi một tiếng: "Ông ơi! Người đến hết rồi!"

"À à," Ông nội ở bên trong sân đáp, "Mau vào đi."

Phương Trì đi vào sân, Trình Mạc và Tiếu Nhất Minh đi theo vào, Tôn Vấn Cừ dừng bước, đi cuối cùng.

Hai bên cổng đã dán câu đối Tết mới, kề sát lên mặt trên bức hắn viết năm ngoái, thế nhưng có vết tích bị xé đi rồi dán lại, hắn đưa tay ra sờ, phát hiện ra bức bên dưới cũng bị xé rách.

Tôn Vấn Cừ khẽ thở dài, đây chắc là bà nội xé, sau khi biết chuyện này thì xé, sau đó cũng không biết được ai dán lại.

"Lạnh đúng không?" Ông nội ở trong sân hỏi thăm mấy người họ, "Vào nhà ngồi đi."

Tôn Vấn Cừ đi vào sân, ông nội quay đầu lại nhìn thấy hắn, rồi cười nói: "Thủy Cừ đến rồi."

"Ông nội," Tôn Vấn Cừ cười, rồi đi mấy bước về phía nhà bếp, "Bà nội ăn Tết vui vẻ."

"À, rồi, Thủy Cừ đến rồi à," Bà nội đi từ trong nhà bếp ra, nhìn hắn từ trên xuống dưới, "Hình như gầy đi rồi?"

"Tối nay có thể ăn cho béo lại." Tôn Vấn Cừ cười nói.

Ba mẹ Phương Trì đều đang ở trong nhà, lúc Tôn Vấn Cừ đi vào, hai người bọn họ vốn đang ngồi, lại cùng nhau đứng dậy, Tôn Vấn Cừ suýt nữa định cúi người chín mươi độ.

Có điều, mặc dù không tới chín mươi độ, nhưng hắn đúng là đã khom lưng định cúi người, chỉ là bị ba Phương Trì kéo tay lại: "Đừng có khách sáo như vậy, ngồi đi."

“Anh ngửi thấy mùi thơm của khoai lang nướng.” Trình Mạc ngồi bên cạnh tự nhiên nói một câu.

“Mùi từ sân sau bay tới,” Tiếu Nhất Minh nhìn Phương Trì, “Là nhà mày nướng à?”

“Mũi này,” Mẹ Phương Trì nở nụ cười, “Còn có thể phân biệt được sân trước sân sau kia à?”

“Bởi vì lúc vào cổng không ngửi được ở sân trước mà.” Tiếu Nhất Minh cười nói.

“Tự đi lấy đi.” Ba Phương Trì nói.

Mấy người họ lập tức đều đi về phía sân sau, Tôn Vấn Cừ ngồi yên, dừng một lúc mới nói khẽ một câu: “Chú, dì, Tết nhất để cho hai người…”

“Vấn Cừ,” Mẹ Phương Trì rót cho hắn chén trà nóng, để tới trước mặt hắn, “Đừng nói những chuyện này nữa, ông bà và chú dì đều đã thống nhất ý kiến rồi, chuyện này không phải là chuyện gì cả.”

“Vâng,” Tôn Vấn Cừ gật đầu, cầm lấy chén nhấp ngụm trà.

“Vấn Cừ,” Ba Phương Trì nhìn hắn, “Phương Trì còn nhỏ tuổi, tuy là chú dì vẫn thấy nó có chủ kiến, vững vàng, nhưng vẫn hi vọng con có thể….con so với nó…”

“Chú yên tâm.” Tôn Vấn Cừ nói.

“Yên tâm,” Ba Phương Trì cười, “Chú yên tâm.”

Phương Trì lần đầu tiên nhìn thấy Trình Mạc còn cảm thấy người này rất lạnh lùng, cũng có hơi thần kinh, mà tình huống ngày hôm nay, dưới tình cảnh ai cũng đều hơi lúng túng không hiểu ra sao, anh ta lại có thể thật sự làm như lời mình nói, có thể tạo bầu không khí.

Cho dù là ông bà hay là ba mẹ, anh ta đều có thể tìm thấy đề tài nói chuyện nguyên một ngày, thậm chí còn chưa bắt đầu ăn cơm, anh ta đã cùng ba cầm lấy bình rượu đất bắt đầu uống.

Theo mùi thức ăn bay ra từ nhà bếp ngày càng nồng đậm, bầu không khí trong phòng rốt cuộc cũng được Trình Mạc làm cho hòa vào bầu không khí ăn Tết náo nhiệt rộn ràng.

“Thịt dê này nhìn ngon thật,” Tôn Vấn Cừ nhìn thấy một đĩa thịt dê to được đưa vào phòng, không nhịn được khen một câu.

“Đương nhiên,” Bà nội rất tự hào nói, “Đây là vừa mua trong thôn, thịt này đừng nói là thành phố các con,

ngay cả nông gia nhạc có khi cũng chưa chắc đã được ăn, đều là chúng ta giữ lại cho mình ăn."

Tôn Vấn Cừ đột nhiên nhớ tới câu nói hôm đó Phương Trì dùng để vặc lại Tôn Dao, lập tức vui vẻ, dựa vào ghế cười nửa buổi.

"Con cũng cùng mấy đứa nó uống rượu đấy à?" Bà nội hỏi hắn.

"Không," Tôn Vấn Cừ cười nói, "Bà nội, là do con vui thôi."

"Con đúng là phải vui," Bà nội đập một cái lên đầu hắn, "Nếu con qua sớm mấy ngày, bà chắc chắn đuổi đánh con đủ ba mươi sáu mươi dặm."

"Bà," Tôn Vấn Cừ cùng bà đi vào nhà bếp bưng thức ăn, "Con hỏi bà chuyện này."

"Chuyện gì?" Bà nội nhìn hắn.

Tôn Vấn Cừ ôm vai bà, nhỏ giọng hỏi: "Bà xé câu đối Tết đúng không?"

Bà nội chép miệng, rồi nhìn hắn: "Hai mắt cũng tinh đấy, lúc bà bực mình xé ra, rồi ông nó dính lại."

"Con viết lại một bức nữa được không?" Tôn Vấn Cừ nói.

"Làm gì có mùng bốn rồi còn viết câu đối nữa?" Bà nội nói.

"Chỉ là con muốn viết thôi." Tôn Vấn Cừ cười nói.

"Vậy thì con viết đi," Bà nội suy nghĩ, đưa tay ra khoa tay, "Viết cái thật to, viết bằng chiều cao người con đi, trong nhà vẫn còn giấy, năm ngoái con mua về mà không dùng hết."

"Vâng," Tôn Vấn Cừ cười, bưng nồi đun nước ra ngoài.

Bên trong túi quà Tôn Vấn Cừ mang tới có mấy bình rượu, Phương Trì vừa lấy ra, ánh mắt ba lập tức sáng lên: "Rượu ngon! Đưa đây cho ba nhìn nào."

"Anh cũng dễ mua thật." Bà nội lườm ba một cái.

Ba nở nụ cười, cầm rượu qua nhìn: "Ai cũng uống một chút đi."

“Con uống rượu đất,” Tôn Vấn Cừ nói, “Con thích uống rượu đất của ông nội thật.”

“Uống cả hai không được à,” Trình Mạc nói, “Chốc nữa cháu cũng uống thử rượu đất.”

“Tôi không uống được rượu lẫn,” Tôn Vấn Cừ đi tới bên giá trên tường lấy rượu khoai lang mới làm của ông nội tới, “Hôm nay con uống cái này, con còn hẹn với Phương Trì là muốn thi uống đây.”

Phương Trì đột nhiên quay đầu lại nhìn chằm chằm Tôn Vấn Cừ.

Ước hẹn này của hai người bọn họ, nghe bên ngoài thì chính là hẹn thi uống rượu, mà nội dung thực tế thì quả thực không biết xấu hổ, Tôn Vấn Cừ cứ bất thình lình nói ra như vậy, làm cho mặt cậu lập tức đỏ bừng.

“Vậy à?” Trình Mạc nở nụ cười, “Hai người ai uống giỏi hơn?”

“Chắc chắn là chú Tôn rồi.” Tiếu Nhất Minh không hề suy nghĩ đã tranh trả lời

“Thế chắc là không sai rồi,” Trình Mạc nói, “Em hiểu rõ tửu lượng của Phương Trì.”

“Nhất Minh à, con gọi Thủy Cừ là gì?” Bà nội nhìn Tiếu Nhất Minh.

“….Chú Tôn,” Tiếu Nhất Minh ngại ngùng nở nụ cười, “Gọi quen rồi, con còn nhỏ mà.”

“Vai vế loạn hết cả.” Trình Mạc cười, nói nhỏ một câu.

Phương Trì đứng dậy rót rượu cho mọi người, hương rượu cùng mùi cơm nước hòa lẫn với nhau, bên trong nóng hổi lại có cảm giác khiến người ta dễ chịu thích ý khó miêu tả.

Chính là cảm giác… vác một cái bọc lớn rất lâu, cuối cùng cũng ném được xuống đất, đi rất lâu cuối cùng cũng tìm được nguồn nước, đông cứng trong tuyết rất lâu cuối cùng cũng tìm được một gian nhà đang nổi lửa.

Không hiểu sao, rất muốn mỉm cười.

Không biết hiện giờ ông bà bố mẹ đang có cảm xúc gì, e rằng sẽ chẳng thể vui vẻ được như mình, nhưng vẫn mơ hồ cảm giác được, quá khứ đã qua rồi, là như thế này, chính là như vậy, bên trong bất đắc dĩ là cảm giác dễ chịu.

Trình Mạc thật sự uống được, vừa mới đầu là chúc rượu một vòng, sau đó là vừa nói chuyện vừa uống.

Tiếu Nhất Minh không uống rượu nhiều lắm, cũng chỉ nếm thử chút.

Phương Trì liên tục nhìn chằm chằm chén Tôn Vấn Cừ, nói thật, nếu như Tôn Vấn Cừ dùng rượu đất thi với cậu, đúng ra là không công bằng với Tôn Vấn Cừ, rượu đất độ cao, khí lớn, chủ yếu là dùng kết lại sau khi uống xong.

"Không thì em cũng uống rượu đất giống anh?" Phương Trì ghé vào tai hắn nhỏ giọng hỏi.

"Không cần," Tôn Vấn Cừ quay đầu, nhếch khóe miệng lên, "Cậu uống gì cũng được, chịu thua là được."

Phương Trì tặc lưỡi: "Em sẽ không bị viên đạn bọc đường mê hoặc trước trận chiến đâu."

"Vậy cậu cứ thử xem." Tôn Vấn Cừ nói.

Phương Trì đoán Tôn Vấn Cừ cũng uống giỏi thật, thế nhưng bộ dạng yếu ớt này của Tôn Vấn Cừ... Tuy là yếu ớt không liên quan gì đến tửu lượng, nhưng cậu vẫn cảm thấy Tôn Vấn Cừ trông không giống người uống giỏi.

Cái kiểu chó hoang như gió, rau hẹ như chó của cậu mới uống giỏi.

Nói là thi uống, nhưng cũng không phải chuyên môn thi nhau, mọi người vừa ăn vừa nói chuyện, có Trình Mạc ở đây, ai cũng đều trò chuyện rất vui vẻ, Trình Mạc lớn lên trong thành phố, cũng rất ít khi về nông thôn chơi, nghe ông nội kể các chuyện đặc biệt trong núi thì rất hào hứng, hỏi liên tục.

"Vậy là Phương Trì từ nhỏ đã cùng ông vào núi rồi à?" Trình Mạc mặt ước ao, "Ồ, giỏi thật, cháu từ nhỏ cũng chỉ theo ông nội đi dạo chợ thực phẩm, mẹ cháu nhiều nhất là dẫn cháu đi dạo phố, còn có thể đi dạo một chuyến làm lạc cháu ba lần..."

Người trong phòng đều nở nụ cười, ông nội uống một hớp rượu: "Mẹ con à, mẹ con là người rất tốt, nghe cũng đâu có giống người sơ ý như thế."

"Mẹ cháu vẫn luôn từ chối chấp nhận sự thật mình đã có đứa con trai này, cảm thấy mình vẫn là thiếu nữ trẻ trung xinh đẹp," Trình Mạc cụng chén với ông nội, "Cho nên cháu phải gọi mẹ cháu là chị."

Phương Trì vừa cười vừa nhìn lướt qua chén của Tôn Vấn Cừ, sau đó liền sửng sốt, chén rượu này cảm giác mới vừa rót, cậu mới uống chưa tới một nửa, chén kia của Tôn Vấn Cừ đã thấy đáy.

Nếu như đây là chén rượu đầu, Phương Trì sẽ không thấy sợ hãi, mà đây đã là chén thứ ba rồi, bọn họ dùng còn không phải loại chén cực kỳ nhỏ.

“Anh uống chậm chút đi,” Phương Trì nhỏ giọng nói, “Chốc lại đau dạ dày bây giờ.”

“Không uống rượu lẫn thì không sao,” Tôn Vấn Cừ cười, nghiêng đầu đi nhìn cậu, “Có lo lắng đang nhỏ giọt âm ỉ đúng không?”

“Cái gì mà nhỏ giọt âm ỉ, em còn đang uống ào ào đây này,” Phương Trì tặc lưỡi, “Em cùng lắm là lo lắng nhỏ giọt âm ỉ cho dạ dày anh.”

“Đừng lo,” Tôn Vấn Cừ trở tay vòng ra sau, nhẹ nhàng xoa lên lưng cậu, “Nếu tôi thấy khó chịu chắc chắn sẽ không uống thêm.”

Phương Trì vẫn cảm thấy tửu lượng mình không tệ, chưa bao giờ uống quá say, thực sự say rồi, cũng sẽ không quá làm trò cười, chỉ là yên lặng ở một bên.

Ngày hôm nay có lẽ là tâm trạng tốt, có lẽ là lửa lẫn nồi lẩu trong phòng đều nóng hổi, cũng có thể là rượu Tôn Vấn Cừ đưa tới rất mạnh?

Nói chung, cậu cảm giác mình bắt đầu hơi lâng lâng rồi.

Lâng lâng thì cũng không sao cả, mấu chốt là lúc cậu quay đầu nhìn lên mặt Tôn Vấn Cừ, phát hiện ra ánh mắt Tôn Vấn Cừ vẫn đang sáng lắm.

Chơi gậy hổ gà với Tiếu Nhất Minh còn thắng tới bốn lần, tinh thần sảng khoái, suy nghĩ nhanh nhẹn.

“Ông,” Phương Trì cầm chén của mình gõ gõ lên bàn, “Cái rượu khoai lang này của ông, năm nay đổi nước rồi đúng không?”

Ba nhìn cậu cười: “Phương Trì không được rồi.”

“Ai bảo,” Phương Trì tặc lưỡi, “Con chỉ hơi mềm thôi.”

“Thủy Cừ uống cũng được thật đó,” Mẹ nói, “Nhìn như chưa uống gì.”

“Con thích rượu này mà, rượu con không thích con uống một chén đã ngất,” Tôn Vấn Cừ cười nói, “Ông, lúc con quay lại thì mang theo một ít.”

“Được, con mang theo mấy bình đi.” Ông nội cười nói.

Phương Trì vẫn chưa chịu thua, cảm thấy bản thân trên phương diện học tập nghệ thuật đã không sánh

được với Tôn Vấn Cừ thì thôi, nhưng chuyện không cần đầu óc như uống rượu mà cũng không bằng được cái lão đàn ông yếu ớt này, quả thực không thể nào chịu thua được.

Cho nên liền kiên trì uống thêm hai chén.

Tới lúc uống xong, cậu liền dựa vào ghế tựa, nhắm mắt lại, cảm giác mình muốn hát một bài Thiên Địa chi gian*.

"Phương Trì, cậu thua rồi." Trình Mạc tay chống cằm, vừa nói vừa cười, y cũng đã uống không ít, giờ nói chuyện cũng xoắn cả lưỡi.

"A," Phương Trì đáp, "Rượu của ông nội giả."

"Chịu thua chưa?" Tôn Vấn Cừ cười hỏi cậu.

Phương Trì hé một con mắt nhìn hắn: "Thua."

---

94. Chương 94: (hoàn Chính Văn)

Có lẽ là vì cả nhà đã trải qua cái Tết này trong ngột ngạt, bữa cơm ngày hôm nay mới coi như là bình ổn lại, trên mặt ông bà đã có nụ cười, ba mẹ cũng nói nhiều hơn ngày thường.

Một đống hỗn loạn đè trên ngực Phương Trì cũng chậm rãi tản đi, cùng Tiếu Nhất Minh và Trình Mạc câu có câu không nói chuyện tào lao, chuyện trường bọn họ, cả nhà đều thích nghe, bọn họ nói lung tung, ông bà ba mẹ đều cười theo.

Tôn Vấn Cừ vẫn như cũ, không nhiều lời, ngồi bên cạnh chốc chốc cong khóe miệng, thi thoảng nói đôi câu.

Người ta một khi đã thả lỏng, rượu sẽ dễ ngấm.

Phương Trì vốn cảm thấy mình tuy thi uống không thành công, thua Tôn Vấn Cừ, nhưng cơ bản cũng chỉ là hơi chóng mặt, nhìn người khác có hơi nhập nhòe, kết quả là lúc mọi người tám chuyện đã đời chuẩn bị tàn cuộc, cậu định ăn thêm miếng sườn, gắp lên đầu tiên đụng phải khóe miệng, điều chỉnh lại góc độ rồi mới nhét được vào miệng.

Phương Trì hơi bực bội, làm sao đã say thành thế nay rồi?

Cái rượu rách nát này mạnh quá à?

Lại nhìn sang Tôn Vấn Cừ, uống cũng không ít, cơ bản đều là anh một chén em một chén mà so nhau, nhưng hắn hiện giờ, ngoài nhìn phấn chấn hơn so với bình thường, cũng không có gì khác nhau nhiều.

Lúc bà nội nói tới câu đối Tết ngoài cổng, Tôn Vấn Cừ cứ thế vung tay lên: "Có bút mực không? Giờ con viết luôn."

Bút lông năm ngoái Tôn Vấn Cừ mua vẫn còn để ở nhà, ba sang nhà chú Trương hàng xóm mượn mực của con chú.

Tiếu Nhất Minh muốn giúp hắn thu dọn lại bàn để hắn viết, hắn khoát tay áo một cái.

"Không cần," Tôn Vấn Cừ cứ thế trải giấy lên sàn, "Như vậy là được."

Phương Trì dựa vào ghế nhìn hắn, cảm giác nếu đổi là mình, chưa viết được hai chữ, đầu đã cắm xuống đất.

Tay Tôn Vấn Cừ rất vững vàng, cầm bút lên, còn chê trách mực không chuyên nghiệp, sau đó nhìn bà nội hỏi một câu: "Bà, bà muốn viết chữ gì?"

"Ôi, bà nào có biết?" Bà nội nở nụ cười, quay đầu nhìn Phương Trì, Trình Mạc và Tiếu Nhất Minh, "Mấy cậu sinh viên bọn con nói thử xem?"

"Nhất can nhị tịnh trừ cựu tập, ngũ giảng tứ mỹ thụ tân phong*," Trình Mạc không hề nghĩ ngợi gì, "Từ cựu nghênh xuân*."

**Nhất can nhị tịnh : dọn dẹp sạch sẽ*

Trừ cựu tập nghĩa là bỏ đi những thói quen cũ

Ngũ giảng tứ mỹ : đề cập đến thói quen sống của con người trong thời đại mới. Ngũ giảng bao gồm: "văn minh", "lịch sự", "hợp vệ sinh", "tuân thủ trật tự", "đạo đức". Tứ mỹ bao gồm: "đẹp trong tâm hồn", "đẹp trong ngôn từ", "đẹp trong hành vi", "vẻ đẹp của môi trường sống".

Thụ tân phong : xây dựng phong cách sống mới, văn minh.

Cả phòng toàn người cười vui vẻ.

"Ngũ cái quái gì?" Tiếu Nhất Minh nhìn y.

“Nhà anh năm nay dán thế mà, mẹ anh còn gửi ảnh cho anh xem.” Trình Mạc cười nói.

“Cứ….viết theo cái đang dán năm nay là được?” Phương Trì vừa cười vừa đứng lên, muốn đi xem câu đối dán ngoài cổng là gì.

Mới vừa đứng lên liền cảm thấy chóng mặt không chịu được, đạp một cái lên chân Trình Mạc, sau đó va phải người y.

“Ai!” Trình Mạc cũng uống không ít, bị cậu giẫm một cái, cả hai va vào nhau cùng ngã tới bên cạnh ghế, suýt nữa lăn tới trước.

“Lục trúc biệt kỳ tam phân cảnh, hồng mai chính báo vạn gia xuân, hoành phi là ”hồi xuân đại địa“.” Tôn Vấn Cừ cười.

*

Hồng mai cùng với Lục trúc là hai trong ba loài cây của “Tuế hàn tam hữu” (Trúc, Tùng, Mai) với ý nghĩa là ba người bạn của mùa đông. Sở dĩ được gọi như vậy là bởi vì dưới gió đông giá rét, chỉ còn ba loài cây này vẫn kiên cường làm bạn với con người vượt qua cái lạnh, mà lại vẫn giữ được sắc thái độc nhất của mình.

“…Anh thuộc từ lúc nào đấy?” Phương Trì đỡ Trình Mạc đứng lên, hơi giật mình hỏi.

“Sau khi vào cổng,” Tôn Vấn Cừ nói, chấm bút vào mực, ngòi bút rơi xuống giấy.

“Trí nhớ của Thủy Cừ tốt thật.” Ông nội nói.

Phương Trì cười không nói gì, nhìn chăm chú vào Tôn Vấn Cừ.

Mặc dù là tư thế mất tự nhiên như quỳ một chân trên đất cúi người, nhưng vẫn là cảm giác quen thuộc, Tôn Vấn Cừ cho dù đã uống rượu, vẫn cầm bút lên liền quay lại khí chất khiến Phương Trì tim đập dồn dập chỉ muốn quỳ xuống ngưỡng mộ hắn.

Bà nội lấy ra chính là giấy đỏ viết câu đối loại một mét tám để trong nhà, có lẽ là mua năm ngoái, cảm thấy quá lớn không dùng được gì.

Chữ Tôn Vấn Cừ viết cũng rất lớn, Phương Trì nhìn không hiểu, chỉ cảm thấy rất tiêu sái khoáng đạt, hai mắt liên tục nhìn chằm chằm vào tay hắn, đắm chìm vào trong tay hắn và lâng lâng ấm áp dễ chịu.

Câu đối Tết đã viết xong, mấy người cùng nhau ra cổng dán, Phương Trì dưới chân có hơi phập phù, cậu cố gắng khống chế chính mình, vẫn va phải người Tôn Vấn Cừ đến mấy lần.

Tôn Vấn Cừ lùi lại hai bước muốn nhìn thử xem câu đối Tết dán đã được chưa, Phương Trì đứng ở phía sau hắn chưa kịp tránh đi, hoặc là nói cậu căn bản cũng không phản ứng lại là phải tránh đi, bị Tôn Vấn Cừ va vào một cái, cứ như cái bao tải ngã xuống tuyết.

"Ai," Tiếu Nhất Minh thở dài, "Trước đây tôi vẫn cảm thấy Phương Trì uống giỏi lắm."

"Đúng là uống giỏi," Trình Mạc hắt hơi một cái, nói chuyện cũng hơi líu lưỡi, "Em không đếm cậu ta uống bao nhiêu chén à, chỉ có điều so sánh với tửu lượng không có hạn mức tối đa như chú Tôn em…. anh Tôn anh, mới lộ ra là cậu ta không uống được."

Tiếu Nhất Minh liếc mắt nhìn y, không nói gì.

"Xem ra Trình Mạc vẫn chưa uống nhiều đâu, còn cố tận dụng chiếm lợi mọi chỗ đây mà," Tôn Vấn Cừ kéo Phương Trì từ dưới đất lên, phủi tuyết trên quần cậu, nhìn qua Trình Mạc, "Không thì hai ta uống thêm một lúc."

"Không được," Trình Mạc lập tức từ chối, "Tôi nhìn ra rồi, trong nhà này không ai uống qua được, anh dùng nội công đổ hết rượu trong chén xuống đất đúng không."

Phương Trì cười khà khà dựa vào trên người Tôn Vấn Cừ, quay đầu qua nhìn Trình Mạc: "Không uống nữa thật à? Uống mỗi thế gan đã đủ to chưa."

"Đủ rồi," Trình Mạc nói, "Vừa khéo."

Trình Mạc và Tiếu Nhất Minh giúp đỡ dọn xong bàn liền về nông gia nhạc, Tiếu Nhất Minh dùng túi xếp vào một túi đồ ăn vặt, lại xin ông nội một bát thịt bò khô, giờ mới xách ra cổng.

"Anh không đi về à?" Phương Trì bị gió bắc thổi, rồi vào nhà lại bị lửa nóng đốt, cảm giác cả người đều ở trạng thái lơ lửng, bay tới bay lui, lắc lắc lư lư.

Tôn Vấn Cừ liếc mắt nhìn cậu không nói gì.

"Vấn Cừ ngủ ở nhà," Mẹ nói, "Làm gì có Tết còn đuổi người đi?"

"Vậy Trình Mạc với lão Tiếu không phải cũng là bị con đuổi….đi rồi à?" Phương Trì lại cười ha ha, chút lý trí sót lại bị hơi rượu bao lấy không tài nào làm rõ được tại sao mình lại liên tục cười ngây ngô như vậy.

"Uống nhiều thật rồi!" Bà nội đập cho cậu một cái, "Đi ngủ đi! Thủy Cừ con kệ nó đi, con cũng đi ngủ đi."

"Con không ngủ," Phương Trì giơ tay, "Con còn phải tắm."

“Con một ngày tắm bao nhiêu lần? Chiều nay trước lúc đi đón bạn không phải mới vừa tắm à!” Bà nội cau mày, “Lột da đấy à!”

“Thủy Cừ con dẫn nó lên đi,” Ông nội nói, “Say thật rồi.”

“Vâng.” Tôn Vấn Cừ kéo cánh tay Phương Trì tha cậu lên tầng.

“Ông nội, bà nội, ba, mẹ,” Phương Trì dựa vào người Tôn Vấn Cừ, đi được mấy bước liền quay đầu lại, nói rất to, “Con xin lỗi!”

Cả nhà đều sửng sốt, nhìn cậu.

“Con xin lỗi,” Phương Trì nói tiếp, “Con cảm ơn cả nhà.”

“Ôi,” Bà nội ngây người rồi lau mắt, “Thủy Cừ con mau kéo nó lên đi.”

Tôn Vấn Cừ không nói gì, nửa kéo nửa tha mà bước nhanh lôi Phương Trì lên tầng, đi vào phòng của cậu, ném cậu lên giường.

Lúc quay người chuẩn bị đi ra ngoài, Phương Trì một phát tóm được tay hắn: “Đi à?”

“Chốc nữa tôi lên,” Tôn Vấn Cừ cúi đầu hôn lên chóp mũi cậu, “Cậu cứ nằm trước đi đã.”

“Lấy gel bôi trơn à?” Phương Trì hỏi, không khống chế được âm lượng, như thể đang gào lên.

“……Lấy băng dính đến!” Tôn Vấn Cừ bịt miệng cậu lại, “Cậu ngậm miệng nằm đi.”

“Ừ.” Phương Trì đáp trong lòng bàn tay hắn.

Tay vừa lấy ra, cậu liền nhắm hai mắt lại cười, Tôn Vấn Cừ thở dài, quay người ra ngoài, đóng chặt cửa lại, cách một lớp cửa còn có thể nghe được nụ cười khúc khích vui vẻ của Phương Trì.

Cười gần được một phút, Phương Trì cảm thấy thật sự là cười mệt rồi, cũng không cười được nữa, mới ngậm miệng lại.

Tôn Vấn Cừ đi đâu làm gì, cậu không biết, có điều giờ cậu nằm cũng rất thoải mái, hơi rượu đúng là có ngấm, nhưng cũng không say tới mức bất tỉnh nhân sự, chỉ là mơ mơ màng màng, cả người mềm nhũn ra, đạp lên đâu sờ lên đâu cũng như chạm phải đệm mềm.

Còn lại chính là chóng mặt, thế giới ào ào xoay chuyển theo chiều kim đồng hồ, vì để tránh cho xoay chuyển mạnh quá choáng váng, cậu cố gắng để cho mình quay theo chiều một lúc rồi ngược lại một lúc.

Tôn Vấn Cừ đi làm gì rồi?

Đi đã bao lâu rồi?

Sao còn chưa lên?

Nhưng cậu cũng không lo lắng, giờ đã không giống trước kia nữa.

Trong lòng cậu rất an tâm.

Tôn Vấn Cừ có thể là đi tắm, đi lấy bao đeo lên, đi lấy gel bôi trơn, đi lấy băng dính dán, đi ngủ…

Đúng đấy, cho dù Tôn Vấn Cừ có về nông gia nhạc đi ngủ đi nữa, cậu vẫn sẽ yên lòng như cũ.

Cũng sẽ không bao giờ sợ có chuyện gì xảy ra nữa.

Bên trong mơ màng, Phương Trì nghe thấy cửa phòng bị đẩy ra, có người đưa tay sờ lên mặt cậu.

Là tay Tôn Vấn Cừ, cậu không cần mở mắt ra nhìn đã biết.

Còn có hô hấp của Tôn Vấn Cừ, lúc đảo qua mặt, cậu có thể nhận ra được.

Môi Tôn Vấn Cừ cũng giống như vậy, va chạm nhỏ bé, cậu có thể cảm nhận được tim đập dồn dập.

“Buồn ngủ không?” Tôn Vấn Cừ ghé vào tai cậu nói khẽ.

“Không buồn ngủ,” Phương Trì nói, có điều vừa mở miệng đã bị chính mình làm sợ hết hồn, quả thực lảnh lót êm tai như tiếng chuông lớn, cậu nhắm mắt lại cười: “Ôi, giọng em hay thật.”

Tôn Vấn Cừ nhìn cậu không nói gì.

“Em hơi nóng.” Phương Trì nói thêm.

“Cậu quấn quần áo chui trong chăn, đương nhiên là nóng,” Tôn Vấn Cừ nói.

Phương Trì mở mắt ra, nhìn thấy Tôn Vấn Cừ đang quỳ một chân trên giường, cánh tay chống lên giường nhìn cậu.

"Anh muốn làm gì?" Phương Trì cười ha ha, vén chăn lên, lột áo lột quần trên người ra ném xuống đất.

"Cậu như thế này," Tôn Vấn Cừ thở dài khe khẽ, ngồi dậy cũng cởi áo quần ra, "Tôi thật sự chưa nghĩ ra được xem muốn làm gì."

"Không phải là muốn làm em à?" Phương Trì hỏi.

"Ôi," Tôn Vấn Cừ nhanh chóng bịt miệng cậu lại, "Cậu không kiềm chế được miệng à? Trước đây sao lại không phát hiện ra cậu uống say rồi có thể đi hát cơ chứ?"

"Em đã kiềm chế rồi mà." Phương Trì nói không rõ.

Tôn Vấn Cừ chép miệng, rướn lên trên người cậu, cúi đầu xuống hôn lên môi cậu.

Phương Trì uống say rồi, cả người đều phập phù, ngay cả đầu lưỡi dây dưa cũng lộ ra phong cách di hình hoán vị của đại hiệp, không để ý là không biết chạy đi đâu mất luôn.

Tôn Vấn Cừ hơi buồn cười, thế nhưng cảm giác này lại rất kỳ diệu, dây dưa như thể khiêu khích vô ý thức này lại khiến hắn rất hưng phấn.

Lúc buông Phương Trì ra, tay hắn đã đi xuống dưới.

"Ái!" Phương Trì đột nhiên hô một tiếng, lẫn theo tiếng thở dốc.

Tôn Vấn Cừ bị cậu làm cho sợ đến mức suýt nữa ngã xuống giường, gằn giọng hỏi một câu: "Sao thế?"

"…Không." Phương Trì ngửa cổ lên, thở rất gấp, "Dễ chịu."

Tôn Vấn Cừ há hốc miệng không nói nên lời.

"Tiếp tục đi," Phương Trì nhấc tay lên ôm lấy cổ hắn.

Tôn Vấn Cừ nhìn cậu chằm chằm mấy giây, tay một lần nữa sờ xuống dưới.

Lần này Phương Trì không phát ra tiếng, chỉ có thể nghe thấy tiếng thở dốc mang theo run rẩy của cậu.

Lúc Tôn Vấn Cừ đang định làm thêm động tác, Phương Trì cắn môi một cái: "Ái chà chà——"

"Ái chà chà tiên sư nhà cậu!" Tôn Vấn Cừ rút tay về đập một cái lên miệng cậu, "Cậu còn được nữa không!"

"Em không được nữa mà," Phương Trì sờ lên eo hắn, "Anh được là được rồi."

Tôn Vấn Cừ đặt mông ngồi lên đùi cậu, tay chống trên đùi cậu nhìn cậu, qua nửa buổi mới nói một câu: "Cậu có thể nằm ngoan ngoãn im lặng được không?"

"Anh không muốn nghe à?" Phương Trì đưa tay sờ lung tung trên đùi hắn, "Em cũng thích nghe âm thanh của anh mà."

"Tôi có gào lên à?" Tôn Vấn Cừ sắp cười ra tiếng rồi.

"Em cũng có… gào lên đâu?" Phương Trì nhìn hắn, "Em chỉ là có miệng thì kêu thôi, dù sao thì miệng cũng đang nhàn rỗi…"

"Vậy à?"Tôn Vấn Cừ nhìn cậu, một lúc sau liền thở dài, ngồi dậy vắt qua ngực cậu, "Được thôi, vậy cậu đừng có để miệng rảnh rỗi nữa."

…

Từ lúc về nhà ăn Tết tới giờ, đây là lần Phương Trì ngủ được sâu nhất, cũng ngủ được lâu nhất, không nằm mơ, không bị tỉnh, cũng không buồn tiểu mà tỉnh.

Mở mắt ra là vì cảm nhận được ánh nắng từ ngoài cửa sổ xuyên vào, cậu dễ chịu chậm rãi xoay người, mơ mơ màng màng nghe thấy bà nội ở ngoài sân sau hỏi ông nội trưa nay ăn thế nào.

Lần mò điện thoại di động qua nhìn, phát hiện ra đã gần 11 giờ.

Cậu nghiêng đầu đi liếc mắt nhìn sang bên cạnh, lập tức không nhịn được cười.

Tôn Vấn Cừ nằm bên cạnh cậu, mặt quay về phía tường, vẫn chưa tỉnh dậy.

Cậu ngẩng đầu lên nhìn gò má Tôn Vấn Cừ, ánh nắng chỉ có thể chiếu tới cằm hắn, chiếu ra một vầng sáng nhỏ, Phương Trì rất cẩn thận lại gần, hôn lên trên vầng sáng nhỏ kia một cái.

Còn chưa đợi cậu rời đi, tay Tôn Vấn Cừ đã đưa từ trong chăn ra ngoài, chuẩn xác mà quay về phía sau gảy một cái lên chóp mũi cậu.

“Ai!” Phương Trì sợ hết hồn, bưng cái mũi bị gảy đến đau, “Anh dậy rồi à?”

“Tôi đã tỉnh ba hồi rồi,” Tôn Vấn Cừ trở mình nằm ngửa, “Cậu ngủ cũng ngon thật.”

“Em còn trẻ mà, anh xem ông bà nội em kìa, bốn giờ đã dậy.” Phương Trì cười ha ha.

“Cậu đừng cười nữa,” Tôn Vấn Cừ chỉ vào cậu, “Giờ nghe thấy cậu cười tôi chỉ muốn cho cậu một trận.”

“Sao lại thế?” Phương Trì ngây người nhìn Tôn Vấn Cừ nửa buổi liền cười, “Mẹ nó, em hình như biết tại sao rồi.”

“Còn nhớ à? Tôi còn tưởng cậu không nhớ rõ kia.” Tôn Vấn Cừ hơi híp mắt lại.

“Nhớ,” Phương Trì vừa cười vừa ôm chầm lấy hắn hôn mấy cái lên xương quai xanh hắn, “Em không phải là uống say rồi à, nhưng có nhớ vụn vặt.”

“A, vậy thì lần cậu mất trí nhớ Tết năm ngoái cũng là giả vờ thật?” Tôn Vấn Cừ cười.

“Cũng không phải giả vờ…” Phương Trì ôm lấy eo hắn dụi dụi, nửa người đều đã nằm sấp trên người hắn, chôn mặt bên trong hõm vai hắn, “Đó là em ngại ngùng.”

“Giờ cậu nói xem chuyện tối hôm qua thì làm sao bây giờ?” Tôn Vấn Cừ nói.

Phương Trì vừa cười vừa buồn bực nói: “Tùy anh chứ, chuyện này lúc nào em cũng được, bây giờ cũng được.”

“Tôi không muốn động đậy.” Tôn Vấn Cừ tặc lưỡi.

“Anh nói anh, may mà em không lười,” Phương Trì ôm hắn, cười khanh khách.

Hai người đều không nói gì nữa, qua một lúc Phương Trì mới nghiêng đầu đi nói một câu: “Hai ta đi chạy bộ đi?”

“Tuyết đang rơi đấy.” Tôn Vấn Cừ ngáp.

“Em biết mà,” Phương Trì nhìn ra bên ngoài cửa sổ, “Em cảm giác đã lâu lắm rồi không chạy bộ cùng anh… Em còn nhớ được lần đầu tiên hai chúng ta cùng nhau chạy bộ.”

“Tôi cũng nhớ được mà.” Tôn Vấn Cừ xoa tóc cậu.

“Là, chân anh trật một cái, làm em hoảng cả lên,” Phương Trì cười nói, “Còn sợ nữa.”

“Sợ gì.” Tôn Vấn Cừ dụi mắt.

“Em hay hoảng thế mà, em cũng sợ lắm,” Phương Trì chép miệng, “Cảm giác mình thật sự xong đời rồi.”

“Vậy có xong đời không?” Tôn Vấn Cừ cười.

“Có thể không xong đời được chắc,” Phương Trì cúi đầu cắn lên vai hắn, “Xong sạch sành sanh luôn, cả đời này đều xong trên tay anh.”

“Cảm giác thế nào?” Tôn Vấn Cừ quay mặt qua nhìn cậu.

“Cảm giác muốn báo thù, nhất định phải báo thù,” Phương Trì đụng nhẹ trên môi hắn, “Anh cũng phải xong đời trên tay em.”

Bên ngoài, tuyết rơi nhẹ hơn, nhưng vẫn đang rơi.

Lúc Phương Trì và Tôn Vấn Cừ đội mũ quàng khăn đeo khẩu trang chuẩn bị ra ngoài, bà nội cầm một bó cải thảo nhìn hai người bọn họ chằm chằm: “Hai đứa còn chưa tỉnh rượu à?”

“Tỉnh rồi,” Phương Trì làm trung bình tấn giơ giơ tay, “Chỉ là muốn hoạt động một lúc.”

“Con cũng động kinh theo nó luôn?” Bà nội quay đầu nhìn Tôn Vấn Cừ, “Nó từ nhỏ đã dã như thế, con cũng cùng nó điên luôn?”

“Cho cậu ấy vui vẻ một lúc đi,” Tôn Vấn Cừ cũng làm trung bình tấn, giơ giơ tay, “Con làm cùng.”

“Thần kinh!” Bà nội cười mắng một câu, nghĩ lại liền nói thêm, “Không thì hai đứa chốc nữa tiện đường gọi cả Tiếu Nhất Minh với Trình Mạc đến ăn cơm, có khi hai đứa nó còn chưa dậy đâu.”

“Vâng.” Phương Trì gật đầu.

Trong thôn yên ắng vô cùng, loại yên tĩnh nhàn tản chỉ có trong trưa ngày Tết, tuyết trên đường còn chưa có ai quét, rơi xuống một tầng, đạp lên vang ra âm thanh sàn sạt, khiến người ta cảm thấy thư thái.

Phương Trì và Tôn Vấn Cừ vẫn chạy bộ theo con đường trước đây, thuận theo đường chạy ra khỏi làng, xuyên qua bờ sông, đi vòng qua bên sườn núi.

Tiểu Tử vui vẻ chạy đằng trước bọn họ, thi thoảng còn có thể ngã ra trên đống tuyết chà xát lưng.

"Đến bên bờ suối không?" Phương Trì hỏi, "Nước suối có khi còn chưa đông đâu."

"Đi đi." Tôn Vấn Cừ gật đầu.

Cánh rừng trọc dưới ánh mắt trời lại lộ ra một cảnh tượng rất khác, Phương Trì vừa chạy vừa nhìn xung quanh: "Này, anh có cảm thấy không, rừng mùa đông nhìn rất đẹp?"

"Ừ, cảm thấy được." Tôn Vấn Cừ nói.

"Có cảm thấy hai chúng ta vừa chạy vừa xem thế này rất thoải mái không?" Phương Trì nói.

"Rất...lãng mạn." Tôn Vấn Cừ cười nói.

"Mệt không?" Phương Trì lại hỏi nữa, "Đừng có vắt chân."

"Những nội dung này có thể không hỏi liên tiếp được không," Tôn Vấn Cừ tặc lưỡi, "Phá hết bầu không khí, không mệt, cũng không vắt chân."

Phương Trì cười ha ha vui vẻ, quay người chạy tới phía trước vài bước, rồi dừng lại, thở dài với Tiểu Tử bên người.

"Làm sao thế?" Tôn Vấn Cừ đi tới bên cạnh cậu.

"Nhìn đi." Phương Trì chỉ vào phía trước cười, cố nén lại tiếng cười.

Phía trước chính là mảnh đất trống bên cạnh dòng suối nhỏ, Tôn Vấn Cừ rất quen thuộc, trước đây hắn còn tập bát đoạn cẩm ở đó.

Hiện giờ trên bãi đất trống đang có người, hai người.

Là Trình Mạc và Tiếu Nhất Minh cũng quấn thành con gấu như bọn họ.

Tiếu Nhất Minh đang cùng Trình Mạc khoa tay múa chân, Tôn Vấn Cừ nhìn một lúc cũng cười theo: "Tập

thể dục buổi sáng à?"

"Quân thế quyền." Phương Trì vừa cười vừa nhỏ giọng nói, "Em cũng biết, anh có muốn em dạy anh không?"

"Nhìn quá ngốc…" Tôn Vấn Cừ cười nói, "Thà để tôi qua đó dạy hai người họ bát đoạn cẩm còn hơn."

"Anh định qua à?" Phương Trì nhìn hắn.

"Không qua, chúng ta là quần chúng hóng chuyện có tố chất," Tôn Vấn Cừ lấy điện thoại di động ra, chụp mấy bức ảnh của hai người kia, rồi cười nói, "Chúng ta đi chỗ khác."

"Em dẫn anh lên ngọn núi nhỏ này đi," Phương Trì nói, "Đường dễ đi, không cao."

"Được."

Trời đông giá rét quấn một đống quần áo dày lên người, bất chấp bông tuyết, đi leo một đỉnh núi nhỏ, Tôn Vấn Cừ cảm thấy nếu không phải là quen Phương Trì, cả đời này hắn cũng sẽ không làm việc như vậy.

Cũng may là hôm qua hắn ngủ không tệ, chuyện tiêu tốn thể lực cũng làm chẳng thành, leo lên đỉnh ngọn núi nhỏ này không thành vấn đề.

Phương Trì vừa vào núi là như thể như con thú hoang về lại núi rừng đã xa cách bao năm, sức sống tỏa ra bốn phía, cả đường đi ngay cả lời nói cũng nhiều hơn, nói không ngừng, trên đường đi qua rừng trúc còn dẫn hắn tiện tay đào măng mùa đông.

"Đến rồi," Phương Trì giơ cây măng trong tay chỉ về phía trước, "Qua tảng đá kia là đến."

"Ừ." Tôn Vấn Cừ bước nhanh hơn.

Vòng ra sau tảng đá, trước mắt đột nhiên trống trải.

Đây thật ra không tính là đỉnh núi, chỉ là một khối đất bằng trên sườn núi, nhưng bởi vì nhìn ra sơn cốc nhỏ, phía trước cũng không có ngọn núi khác, mà nhìn ra mặt đất, khiến trong lòng người có một cơn khoan khoái như thể đột nhiên từ trong đường hầm xuyên ra ngoài.

"Thế nào? Tuyệt đúng không!" Phương Trì dang hai tay ra về phía hắn, một tay cầm cây măng.

Tôn Vấn Cừ đi qua ôm lấy cậu: "Tuyệt."

“Em cũng không biết hôm nay là thế nào,” Phương Trì ôm chặt hắn, ghé vào tai hắn nhỏ giọng nói, “Em chỉ muốn mang anh đi khắp nơi, còn có mấy chỗ em vẫn chưa dẫn anh đi xem, đều là những nơi trước đây em cảm thấy không có gì hay, mà bây giờ lại cảm thấy hay cực kỳ, cực kỳ muốn dẫn anh đến xem.”

“Còn nhiều thời gian mà,” Tôn Vấn Cừ nghiêng đầu đi, hôn lên tai cậu, “Để dành lại một ít, không sợ sau này không còn gì cho tôi xem à?”

“Được,” Phương Trì nở nụ cười, “Vậy ngộ nhỡ có ngày nào đó xem hết rồi thì sao?”

“Xem xong rồi vẫn có thể ôn tập mà,” Tôn Vấn Cừ nói, “Ngày mấy tháng mấy năm bao nhiêu, chúng ta đến đỉnh núi nhỏ lần thứ tám, phong cảnh vẫn không thay đổi, lần trước tới là ngày mấy tháng mấy năm bao nhiêu, chỉ chớp mắt mà đã bao năm…. Ngày mấy tháng mấy năm bao nhiêu, chúng ta đến đỉnh núi nhỏ lần thứ 86…”

“Đệt,” Phương Trì cười, “Khoảng cách.”

“Cho nhanh,” Tôn Vấn Cừ cười, “Không biết lần thứ 86 hai ta đã ra sao rồi, chắc còn không bò lên được đây đâu nhỉ?”

“Ông lão với ông lão lão, em thấy em không có vấn đề gì,” Phương Trì nói, “Nếu anh không được thì em sẽ cõng anh tới… Đúng rồi, em phải rèn luyện liên tục, nhưng mà anh cũng không thể cứ uống cacao như thế được, em sợ lúc đó anh biến thành ông lão lão béo rồi em không cõng nổi anh…”

Tôn Vấn Cừ cười không nói gì.

“Có nghe không đó?” Phương Trì nhìn hắn.

“Nghe rồi.” Tôn Vấn Cừ cười, hôn lên môi cậu.

_-_-_-_-_-_-_-_-_-_

Tác giả có lời muốn nói:

Xong, chính văn tới đây thôi, ngày mai bắt đầu đăng phiên ngoại, khoảng hai hoặc ba phiên ngoại gì đó.

Cám ơn mọi người đã ủng hộ chính bản, ngộ lại viết xong thêm một bộ nữa. Ách, đột nhiên không biết còn gì muốn nói nữa….

Cứ như vậy đi, dù sao thì cũng còn phiên ngoại, dù sao thì kết thúc rồi cũng sẽ còn có hố mới sau hố mới sau sau, ngộ còn rất nhiều thời gian để nói lảm nhảm mà.

*_Một tác giả có thâm niên lắm lời mỉm cười nói_*

---

95. Chương 95: Phiên Ngoại 1

Nó là một con mèo hoang.

Một con mèo hoang được con mèo hoang khác sinh ra, không có tên tuổi, chỉ có giới tính và màu lông.

Giai, vàng.

Mẹ nó cũng là một con mèo lông vàng, thế nhưng ngoài giới tính và màu lông, mẹ của nó còn có cả tên nữa, tên là Hoàng đại pháo.

Thật ra nó cảm thấy, mẹ nó chẳng hề giống đại pháo gì cả, thế nhưng cái kẻ ngày ngày đeo cặp đi ngang qua kia, vẫn luôn cố tình mà gọi mẹ nó là Hoàng đại pháo.

Trong khu dân cư này, có rất nhiều bác gái cho mèo ăn, những bác gái này mẹ nó đều biết, thế nhưng người này chỉ có một lần đưa bánh bao đang ăn dở cho mẹ, mẹ nó không quen người này, cho nên mỗi lúc người này đi qua, mẹ nó đều sẽ giấu nó và anh chị em vào trong ổ rơm.

Có điều, nó vốn có ba anh chị em, giờ chỉ còn lại mình nó.

Người này là học sinh, lần nào đi qua cũng đều đang mặc quần áo thể thao, có một lần cậu ta đi qua, đột nhiên ngồi xổm xuống, tự giới thiệu bản thân với mẹ nó: "Chào Hoàng đại pháo, tao là Phương Trì."

Mẹ nó có vẻ vẫn chưa nghĩ ra được tại sao mình lại tự nhiên có một cái tên vừa khó nghe lại vừa không đâu ra đâu như vậy, cậu học sinh tên Phương Trì này vẫn kiên trì gọi mẹ nó là Hoàng đại pháo, mà mẹ nó chưa từng đáp lại, nếu như không phải vì nghĩ đến an toàn của mèo hoang, mẹ chắc chắn đã không để ý tới cậu ta.

Thế nhưng, mẹ chẳng thể nào che chở được cho nó lâu, một ngày nào đó mẹ đã rời khỏi ổ rơm ra ngoài đi lòng vòng, rồi chẳng trở về nữa.

Bên trong ổ rơm chỉ còn lại mình nó.

Một ngày, rồi hai ngày, trời đổ một cơn mưa, nó cảm giác mình bị cảm, mà mẹ lại chẳng trở về, nó không

dám rời đi, các bác gái đến cho ăn cũng không biết mẹ nó đã đi đâu.

Ba ngày, rồi bốn ngày.

Vừa đói bụng vừa khó chịu, nó cảm thấy mình sắp chết rồi, bản năng cầu sinh khiến nó vào lúc cái người tên Phương Trì kia đi ngang qua, liền giãy dụa bò ra từ trong ổ rơm.

"A?" Phương Trì nhìn thấy nó, cúi người xuống nhìn nó, "Đại Pháo? Mày nhỏ đi à?"

Nó chật vật quay người, định bò lại bên trong ổ rơm, cảm thấy chỉ số thông minh của cái người Phương Trì này rất đáng buồn.

Nhưng nó chưa thành công, Phương Trì vòng tay tới bế nó lên.

"Mày là…" Phương Trì lật nó qua nhìn qua bụng, "…Con trai Hoàng đại pháo?"

Nó rất bực bội, uể oải meo một tiếng, bày tỏ không hài lòng với việc Phương Trì tự tiện kiểm tra ** nhỏ của nó.

"Mày bị ốm à? Mẹ mày đâu rồi?" Phương Trì cởi mũ trên đầu xuống, thả nó vào trong, "Mày theo tao về đi, cảm giác mày sắp chết rồi."

Cứ như vậy, nó bị Phương Trì dùng một cái mũ mang về nhà cậu ta.

"Hôm nay muộn quá rồi," Phương Trì nói với nó, "Hoàng tổng, mày uống ít nước trước, ăn ít đồ ăn, ngày mai tao dẫn mày đi khám."

Hoàng tổng?

Người này vẫn cứ luôn tự tiện đặt tên cho mèo như vậy à?

IQ thấp thế này, làm thế nào mà lớn được như vậy….

Hình như còn là sống một mình?

Nó ốm hình như cũng không nhẹ, Phương Trì ngày nào cũng mang nó tới bệnh viện tiêm, còn cầm theo thuốc về ép buộc rót vào trong miệng nó.

Thuốc khó uống vô cùng, khó uống đến mức nước mắt nước mũi nó đều chảy ra giàn dụa.

Thế nhưng sau khoảng một tuần, nó đã lại được sức, không biết là vì thuốc phát huy công dụng, hay là nó thực sự không thể chịu nổi cái cách Phương Trì tay chân vụng về bón thuốc cho nó nữa.

Tóm lại là đã khỏe.

Khỏe thì hẳn là nên đi.

Thế nhưng, nó phát hiện ra nó không đi được.

Phương Trì ngày nào lúc đi học cũng sẽ lấy bát chuẩn bị sẵn một bát thức ăn cho mèo, một bát nước, sau đó nhốt nó ở nhà, cửa sổ cũng đóng chặt.

Nó tìm cả nhà rồi, cũng chẳng tìm được một chỗ nào có thể ra được bên ngoài.

Nó cảm thấy rất oan ức.

Nó là một con mèo hoang, một con mèo hoang sinh sống bên trong trời đất, một con mèo hoang sống dưới ánh nắng ánh sao, giờ ấy vậy mà cứ tự nhiên bị một loài người IQ không hề cao nhốt lại!

Nó có hơi bực bội mà đá thức ăn cho mèo Phương Trì đặt trong hộc tủ xuống đất.

Tác giả có lời muốn nói: Chương này viết chơi dưới góc nhìn của Hoàng tổng, cho nên Vip chương chỉ để 1000 chữ (bởi vì không thể ít hơn), 5000 chữ còn lại để trong phần "tác giả có lời muốn nói", mọi người cùng nhau thả lỏng đi, ngày mai là phiên ngoại của Tiếu Nhất Minh và Trình Mạc.

Lúc Phương Trì trở về, nhìn thấy thức ăn cho mèo văng ra giữa đất hình như có hơi bực mình, thu dọn thức ăn cho mèo xong, liền chỉ vào mũi nó nói: "Hoàng tổng, tao nói cho mày biết, mày mà đá một lần nữa tao ném mày ra ngoài, cho mày lang thang cơ nhỡ ngoài đường."

Nó rất bất ngờ, vui vẻ vô cùng.

Thế nên, ngày thứ hai nó lại đẩy túi thức ăn cho mèo xuống.

Lúc Phương Trì trở về, một lần nữa lại chỉ vào mũi nó nói: "Mày có bị làm sao không, đẩy một lần nữa là tao vứt mày ra ngoài đấy!"

Ngày thứ ba nó lại đẩy.

“Mày có gan, đẩy nữa là tao không nể tình nữa đâu!”

Ngày thứ tư nó lại đẩy.

“Không có lần sau nữa đâu!”

Ngày thứ năm.

“Mày có chướng ngại tâm lý gì đúng không?”

Ngày thứ sáu.

Phương Trì không nói gì.

Ngày thứ bảy, ngày thứ tám, Phương Trì vẫn không hề nói một lời, chỉ nhanh chóng thu dọn sạch sẽ thức ăn cho mèo, rồi mở máy tính lên chơi.

Nó cảm thấy rất mê man, đã nói rõ ràng là vứt ra ngoài mà?

Một con người, sao có thể không giữ lời như thế?

Sao có thể nói không đáng tin như thế!

Phương Trì rút cuộc không còn nói với nó vứt nó ra ngoài nữa, dần dần nó đẩy cũng chẳng còn gì hay, chỉ là thi thoảng chán đời đẩy một cái, sau đó ngồi trong hộc tủ nhìn Phương Trì còng lưng thu dọn bãi chiến trường trên sàn.

Hơn nữa, nó phát hiện ra, khoảng thời gian này tâm trạng Phương Trì chẳng hề tốt đẹp gì, trên mặt chẳng thấy nụ cười, cũng không hay nói chuyện với nó, có lúc còn trở về rất muộn, mùi vị trên người ngửi cũng không như mùi ở trường học.

Nó cảm thấy, Phương Trì nhất định đã gặp chuyện gì rồi.

Mãi cho tới một ngày, nó nghe thấy Phương Trì nói điện thoại với ai đó, nói rằng định mang nó đến bệnh viện.

Cũng có ốm đau gì đâu! Sao lại phải đi bệnh viện?

Chờ chút đã, triệt sản là cái gì cơ?

"Giờ đã triệt sản được chưa? Tao chỉ sợ đến đầu xuân nó lại cả ngày ngao ngao ngao." Phương Trì nói.

Nó đột nhiên bừng tỉnh ra đây là ý gì, hoảng loạn mà cúi đầu nhìn ** nhỏ của mình.

Lại ngẩng đầu lên nhìn Phương Trì, người này tại sao có thể như vậy? Tâm trạng của mình không tốt lại lấy một con mèo ra trút giận? Triệt sản? Cắt ** nhỏ của một con mèo xuống, nhà ngươi có thể mãn nguyện được à!

Thế nhưng, cho dù nó có không muốn tới mức nào, ngày đó vẫn phải tới.

Phương Trì nhét nó vào trong balo mèo, mang theo ra ngoài, lên một chiếc xe taxi.

Xong rồi? Xong đời rồi sao? Chính là phải xong đời rồi!

Giờ nó mới cảm nhận được nỗi tuyệt vọng, liều mạng giãy dụa trong balo mèo, vừa cào vừa tóm vừa kêu.

"Con mèo này tính tình chả tốt chút nào." Tài xế taxi nói.

Đúng đấy, đương nhiên là không tốt! Vào lúc thế này làm sao có thể tốt tính được nữa.

"…Giống tôi." Phương Trì nói, còn thở dài một hơi.

Ai giống nhà ngươi? Giống nhà ngươi cái gì? Giống trí thông minh à!

Mà lúc lái xe tới nửa đường, cứu tinh của nó xuất hiện, kế hoạch cắt ** hình như đã bị một người phá hoại! Phương Trì nhận một cuộc điện thoại, sau đó rất miễn cưỡng mà nói với tài xế thay đổi điểm đến.

Nó rất vui vẻ.

Nó còn một tia hi vọng.

Xe không biết lái tới nơi nào, Phương Trì mang nó xuống xe, nó nghe được giọng nói rất êm tai của một người đàn ông: "Mèo đâu? Lấy ra cho tôi chơi một lúc."

Sau đó Phương Trì liền đưa tay vào trong balo mèo, nó vừa nhìn thấy cái tay này, liền tức giận lao tới, độc ác cho hai cái tát.

Tay Phương Trì rụt trở lại, không chờ nó đuổi theo, một cái tay khác đã đưa vào.

Bàn tay này rất đẹp, ngón tay thon dài, trên đầu ngón tay còn mang theo hương thơm nhàn nhạt, nó giơ chân lên không nhúc nhích.

Bàn tay này nhẹ nhàng gãi gãi trên cằm nó hai cái, rồi lại gãi nhẹ trên cổ nó.

Dễ chịu!

Dễ chịu quá luôn!

Hoàn toàn khác với kiểu gãi dã man không hề dịu dàng chút nào của Phương Trì!

Nó cảm thấy vô cùng dễ chịu, lúc bàn tay này đưa xuống dưới bụng nó, nó nằm lên, để cho bàn tay này bế nó ra khỏi balo mèo.

Nó thích người đàn ông này.

Trên người người này có hương thơm dễ chịu, nhiệt độ cũng làm cho nó cảm thấy thoải mái, giọng nói cũng làm nó cảm thấy thư thái.

Nó thích người này nhẹ nhàng ôm lấy nó, thích đầu ngón tay người này nhẹ nhàng gãi ngứa bên trong bộ lông của nó.

Muốn đi với người này!

Không muốn Phương Trì!

Muốn người này cơ!

Người này cũng thích mèo, nó có thể cảm nhận được, cho nên nó muốn biểu hiện tốt một chút.

Người này cho nó ăn gì, nó đều vui vẻ ăn, cho nó uống nước nó cũng uống, còn cố hết sức meo meo, nỗ lực cọ cọ lên người người này.

Thế nhưng.

Không thành công.

Cái người đàn ông tên Tôn Vấn Cừ có giọng nói dễ nghe mùi thơm dễ ngửi này muốn để nó lại, mà đồ ki bo Phương Trì lại không đồng ý, chỉ để nó ở lại nhà Tôn Vấn Cừ một đêm.

Tôn Vấn Cừ trò chuyện với nó, còn viết chữ nữa, viết chính là Hoàng tổng xinh đẹp ghia, chữ còn đẹp hơn nhiều nét chữ như gà bới của Phương Trì, nó cũng chẳng ngại Tôn Vấn Cừ chê nó xấu.

Chỉ vì có thể ở bên Tôn Vấn Cừ, xấu thì xấu chứ sao.

Nhưng nó vẫn bị Phương Trì mang đi, lúc Phương Trì mang nó đi còn ầm ĩ với Tôn Vấn Cừ không vui, hình như là bực mình, Tôn Vấn Cừ cũng bực mình, còn ném cả bát.

Nó không biết hai người này bị làm sao, chỉ cảm thấy không hiểu.

Mà chuyện càng không hiểu hơn vẫn còn ở phía sau.

Phương Trì lúc ở nhà thường phàn nàn với nó rằng Tôn Vấn Cừ đáng ghét thế nào, mà ngày nào lại cũng đến nấu ăn cho Tôn Vấn Cừ.

Hơn nữa, còn không mang theo nó!

Một kẻ không tình nguyện, lại ngày nào cũng đi nấu cơm cho một người khác, mà một con mèo vô cùng tình nguyện, lại bị nhốt trong nhà không được gặp người kia!

Thế này là thế nào? Thế giới loài người đúng là không thể hiểu nổi!

Nhưng mà, ngày nào nó cũng chán tới mức nhìn chằm chằm Phương Trì, lại từ từ phát hiện ra Phương Trì hình như cũng không phải là không muốn tới nấu cơm đến vậy, mới đầu đúng là không muốn, mà dần dà lại không khó chịu như vậy nữa.

Thế nhưng IQ của Phương Trì quá thấp, cậu ta hình như còn chưa phát hiện ra thay đổi của mình.

Nó thở dài, liếm liếm móng mình.

Cái kẻ kém thông minh này gần đây cứ hay ở cùng Tôn Vấn Cừ, lúc về nhà sẽ mang theo mùi hương của Tôn Vấn Cừ, tuy rất nhạt, nhưng nó vẫn có thể ngửi được.

Số lần Phương Trì nhắc tới Tôn Vấn Cừ với nó cũng ngày càng nhiều.

Tôn Vấn Cừ thế này, Tôn Vấn Cừ thế kia, mỗi ngày lúc nó đang ngủ, Phương Trì vẫn có thể làm nó tỉnh

lại, xoa người nó một cách chẳng hề thoải mái chút nào, rồi oán giận chê trách đủ kiểu.

Một mặt thì ghét bỏ, một mặt lại suốt ngày dính lấy nhau, không biết xấu hổ, hừ!

Một mặt thì ghét bỏ, một mặt lại dán tranh Tôn Vấn Cừ vẽ lên tường, tranh người ta vẽ là Hoàng tổng ok! Cũng không phải vẽ nhà ngươi!

Còn công khai hỏi Hoàng tổng có phải là rất muốn ở cùng Tôn Vấn Cừ không? Nhà ngươi nghĩ hay lắm.

Quả thực không còn gì để nói với người này.

Có điều, trạng thái thế này cũng không kéo dài lâu.

Có một ngày, Phương Trì tự nhiên rất mất mát trở về.

Đúng, là mất mát.

Dùng kinh nghiệm của một con mèo hoang như nó, cái kẻ kém thông minh này hình như là thất tình rồi.

Những ngày tháng nó sinh sống bên trong ổ rơm, từng gặp rất nhiều người như vậy, có vài người mất mát, có vài người thất vọng, có vài người mê man, có vài người sẽ khóc.

Những kẻ này, gọi chung là kẻ thất tình.

Phương Trì chẳng khác gì bộ dạng này, lúc làm bài tập, lúc nấu mì, lúc ngây người, lúc cho nó ăn, đều tự nhiên lại xuất thần.

Chỉ là không khóc thôi.

Nó cảm thấy Phương Trì hẳn là rất khó chịu, bởi vì nó cũng khó chịu.

Phương Trì không đến gặp Tôn Vấn Cừ nữa, lúc trở về không có hương vị Tôn Vấn Cừ trên người, cũng không nhắc tới Tôn Vấn Cừ với nó nữa.

Nó cũng thất tình theo.

Tết Phương Trì được nghỉ, nhét nó vào trong balo mèo, không biết định mang nó đi đâu.

Nó cảm thấy đoạn đường này quả thực là sắp chết tới nơi, đủ loại âm thanh mùi vị rối như tơ vò, còn xóc không yên.

Chờ cho nó cuối cùng cũng coi như bị hành hạ đến tận lúc Phương Trì mang nó xuống xe, còn chưa kịp lấy lại tinh thần, đã nhìn thấy một cái lưỡi to, nghe thấy tiếng kêu hệch hệch hệch.

Má ơi!

Một con chó!

Còn sủa về phía nó! Văng hết nước bọt ra ngoài luôn!

Quá là đáng sợ, nó xù hết lông, bên trong khiếp sợ và kinh hãi, nhăn răng với cửa balo mèo đưa ra cảnh cáo.

Con chó ngu đần! Dám lại đây mày chết chắc!

Chết chắc luôn!

Giây phút này, nó nhớ Tôn Vấn Cừ da diết, nhớ giọng nói dễ nghe của anh, nhớ bàn tay dịu dàng của anh, nhớ áo khoác ấm áp của anh.

Giờ là nhà Phương Trì, đến lúc này nó mới biết thì ra Phương Trì không phải sống một mình, người này có người nhà, còn có cả một con chó!

Nó còn chưa làm quen được với thay đổi khổng lồ của hoàn cảnh, Phương Trì vậy mà đã để nó xuống, một mình bỏ chạy!

Cứ thế chạy! Đã vậy còn mang theo một con chó chạy!

Mang một con chó, còn không mang một con mèo!

Đây là lựa chọn ngu si tới mức nào cơ chứ…

Ngay lúc nó đang mê man, có người mở balo mèo ra.

Cánh cửa dẫn ra thế giới cứ như vậy mở ra với nó, không có cửa sổ, cũng không có Phương Trì trông coi.

Nó hơi do dự, rồi nhảy từ trong balo mèo ra ngoài, trước mặt mấy người còn đang kinh ngạc thốt lên, nhảy lên gò củi, len mình qua mấy bàn tay đang đưa về phía nó mà nhảy lên đầu tường.

Chạy chạy chạy!

Theo tường chạy ra ngoài.

Mà chạy chưa được bao lâu nó đã dừng lại, lạnh quá!

Còn không biết đường nữa.

Đây là đâu?

Không có những tòa nhà cao lớn quen thuộc, cũng không có đoàn người qua lại, càng không có xe chạy qua rầm rầm.

Mà có khác biệt, như là lạnh giá, như là thật nhiều cây, mùi thối kỳ lạ, còn có tiếng chó sủa!

Rất nhiều chó!

Nó đột nhiên không biết phải đi về hướng nào, ngồi trên đầu tường hơi mê man, đây là thế giới của loài chó à…….

"Meo."

Nó đột nhiên vểnh lỗ tai.

Giọng nói này…rất quen thuộc, rất êm tai, rất thân thiết!

"Meo."

Tuy rằng không hiểu đối phương đang meo cái quái gì mà meo, nhưng nó vẫn quay đầu lại, vì nó đã nghe ra được, đây là Tôn Vấn Cừ! Tôn Vấn Cừ! Tôn Vấn Cừ siêu đẹp trai! Tôn Vấn Cừ siêu dịu dàng!

Nó cũng đáp lại một tiếng, meo, em ở đây!

Mặt Tôn Vấn Cừ hé từ bên tường ra, meo.

Meo. Sao anh lại ở đây?

Meo.

Meo. Thật sự là anh sao?

Meo.

Meo. Anh có mang theo chó không?

Meo.

Meo meo. Phương Trì sao lại không chơi với anh? Có phải là anh không để ý tới cậu ta nữa không? Meo. Cậu ta còn thất tình nữa. Meo. Em nhìn thấy mà không nỡ lòng nào cạnh tranh với cậu ta, trông đáng thương lắm luôn.

Meo meo.

Tôn Vấn Cừ đưa tay về phía nó.

A a a a a, ngón tay này, mình yêu ngón tay này! Phương Trì cút mẹ đi! Nó nhanh chóng nhảy xuống, dụi dụi lên tay Tôn Vấn Cừ, cuối cùng cũng được cảm nhận ấm áp dịu dàng trên đôi bàn tay này.

Tôn Vấn Cừ bỏ nó vào trong áo khoác mình, điều này làm tâm trạng nó tốt lên rất nhiều.

Đương nhiên, nó cũng nhìn thấy được tâm trạng Phương Trì rất tốt, hơi thở nhẹ nhàng, bước chân cũng nhanh nhẹn, nó bám vào áo khoác Tôn Vấn Cừ liếc mắt nhìn ra bên ngoài, hừm, trên mặt còn cười nữa.

Nó rút vào bên trong áo khoác, liếm liếm móng vuốt.

Loài người đúng là kỳ lạ, có chốc như vậy, đã thay đổi lớn đến thế.

Chỉ qua chớp mắt đã không thất tình nữa?

Nó thở dài, Phương Trì trông quá đáng thương, nó thật sự không nỡ khoe khoang với cậu ta là nó được Tôn Vấn Cừ âu yếm nữa.

Tôn Vấn Cừ cũng không giống trước đây lắm.

Nó còn nhớ tới lần đầu tiên nó nhìn thấy Tôn Vấn Cừ, ánh mắt Tôn Vấn Cừ nhìn Phương Trì lúc đó, không giống bây giờ.

Mà có gì không giống, nó lại cũng không chắc lắm, dù sao thì nó cũng chỉ là một con mèo, cũng không biết loài người suy nghĩ gì, chỉ biết là Tôn Vấn Cừ thích nhìn Phương Trì.

Phương Trì cũng thích nhìn anh.

Hai người bọn họ, ở những lúc đối phương không biết, mới nhìn đối phương.

Có hơi thần kinh.

Ở đây, sự chú ý của nó cũng không thể đặt hết lên người Tôn Vấn Cừ.

Dưới tầng có một con chó ngáo ngơ, ngày nào cũng chẳng có việc gì làm là sủa, vui cũng sủa, đói bụng cũng sủa, thấy người cũng sủa, vừa nghe thấy tiếng chó sủa, nó sẽ sợ giật nảy mình.

Thật là đáng ghét!

Hiện giờ, nó không muốn ra khỏi căn phòng này một chút nào, căn phòng này an toàn, chó không vào được, Tôn Vấn Cừ còn luôn ở trong phòng, Phương Trì cũng không cố bế nó đi, nó có thể tận tình ngủ bên trong cánh tay Tôn Vấn Cừ.

Có lúc Phương Trì cũng sẽ vào phòng, đọc sách ở đây, cũng chẳng biết có đọc thật hay không, vì cậu ta cứ nhìn về hướng Tôn Vấn Cừ.

Thật ra nó cũng hơi bực bội, nó phát hiện ra, tuy là Tôn Vấn Cừ cũng yêu thích nó, lúc rảnh rỗi sẽ vuốt lông gãi ngứa cho nó, mà càng nhiều lúc, anh sẽ ở cùng với Phương Trì.

Cùng nhau chạy bộ, có điều bị trẹo chân, cùng nhau ăn cơm, cùng nhau nói chuyện, cùng nhau nhìn nhau những lúc người kia không nhìn mình, còn tặng quà cho nhau, đều là đồ treo trên cổ, có hơi giống vòng cổ Phương Trì mua cho nó nhưng bị nó kéo ra.

Có lẽ hai loài yêu thích chính là khác nhau.

Đánh giá này, tại một buổi tối ngày nào đó, đã có thể chắc chắn.

Buổi tối hôm đó rất đáng sợ.

Cả thế giới đều như thể nổ tung, liên tục nổ, tiếng nổ mạnh to lớn, còn có đốm lửa nhỏ bay thẳng lên trời, văng khắp trời.

Đáng sợ vô cùng, Tôn Vấn Cừ vẫn luôn ôm nó, che lại hai tai nó, nó rất cảm động, mà không hiểu tại sao Tôn Vấn Cừ vẫn muốn đứng ở hiện trường vụ nổ, trông còn rất vui vẻ.

Phương Trì à, Phương Trì đương nhiên cũng rất vui vẻ, bởi vì cậu ta còn có thể đưa tay lên che hai tai Tôn Vấn Cừ mà.

Chuyện liền xảy ra trong tối ngày hôm đó.

Sau vụ nổ tung lớn, mọi người có lẽ là ăn mừng sống sót sau tai nạn, ăn một bữa to.

Phương Trì uống rất nhiều rượu, chạy vào trong phòng Tôn Vấn Cừ cướp giường.

Tôn Vấn Cừ cho Phương Trì một bao lì xì, bao lì xì này nó đã thấy rồi, Tôn Vấn Cừ bỏ tiền vào trong, còn vẽ một bức tranh bỏ vào.

Lần này, tranh không phải vẽ nó, mà là vẽ Phương Trì.

Lúc vẽ tranh, trên khóe miệng Tôn Vấn Cừ mang theo nụ cười, nó chưa từng thấy nụ cười như vậy bao giờ, rất đẹp.

Nó ôm Tôn Vấn Cừ, hỏi anh tại sao lại không vẽ mình, Tôn Vấn Cừ cũng không nói, chỉ gãi đầu của nó meo meo mấy tiếng.

Phương Trì lúc nhìn thấy bức tranh này thì rất vui, ngắm rất lâu, Tôn Vấn Cừ lại vẽ một bức của hắn, tặng cho Phương Trì.

Nó cảm thấy hơi đố kỵ, nhưng cũng không có gì, dù sao thì đồ kém thông minh Phương Trì trước đó đã không dễ chịu gì, trước đó còn buồn phiền lâu tới vậy.

Nó là một con mèo rộng lượng.

Thế nhưng chuyện tiếp theo, có hơi khiến mèo ta trở móng không kịp.

Hai người kia nằm trên giường nói chuyện, nói chuyện một lúc, tự nhiên lại hôn nhau.

Phương Trì ra tay trước, nhìn có vẻ rất kịch liệt, tình cảnh rất đáng xấu hổ.

Nó cho dù chỉ là một con mèo, nhưng lúc nhìn thấy tình cảnh này vẫn bị dọa sợ hết hồn, bốn cái chân cũng chẳng đủ che mắt.

Thế nhưng, ngoài ý muốn chính là, cái chuyện đáng xấu hổ này ấy vậy mà không được tiến hành hoàn chỉnh.

Phương Trì tự nhiên ngủ mất.

Để lại một Tôn Vấn Cừ tỉnh táo không hiểu ra sao.

Nó liếm liếm chân, Tôn Vấn Cừ nhất định là rất thất vọng, cũng như nó đến giờ vẫn chưa tìm được em mèo nào vừa lòng đẹp ý cả, Tôn Vấn Cừ đã hôn lên rồi, lại không còn.

Cái tên Phương Trì này cũng chẳng hăng hái gì cả, giữa lúc lòng người phấn chấn như vậy mà lại ngủ mất.

Còn không bằng con mèo.

Mọi chuyện kể từ sau khi Phương Trì ôm Tôn Vấn Cừ ngủ một đêm liền bắt đầu phát triển theo hướng kỳ quái.

Chuyện hôm đó như thể chưa từng xảy ra, ai cũng không nhắc tới, có lúc nó còn cảm thấy liệu có phải là mình quá khát khao có bạn gái mèo nên mới nhìn nhầm rồi.

Mà có một việc nó rất chắc chắn, Phương Trì thích Tôn Vấn Cừ, thích vô cùng, có khi còn thích hơn cả mình, còn Tôn Vấn Cừ thì…

Dù sao thì sau Tết Phương Trì vẫn luôn tới tìm Tôn Vấn Cừ, lần nào Tôn Vấn Cừ cũng rất phối hợp, cuối cùng đã không còn thái độ như lúc mới đầu nữa.

Lý do Phương Trì tìm Tôn Vấn Cừ rất nhiều, không làm được bài này, bảo Tôn Vấn Cừ giúp gọi ông đến nói chuyện này, nói là Hoàng tổng nhớ anh này… có điều cái này cũng không tính là mượn cớ được, đúng là nó có nhớ Tôn Vấn Cừ, nhưng Phương Trì lại nói như thể cậu ta không nhớ vậy, quá giả tạo.

Mỗi ngón tay Tôn Vấn Cừ cầm bát thôi cũng phải ngắm nửa ngày.

Sau đó, Tôn Vấn Cừ rất tri kỷ đến gặp Phương Trì vào ngày sinh nhật cậu ta, Phương Trì ra ngoài ăn một bữa cơm với anh xong, lúc trở về như thể uống phải thuốc thần kinh gì, cứ cảm giác có chỗ nào đó sai sai.

Nó biết là người này đi ăn cơm cùng với Tôn Vấn Cừ, tuy lúc đi ngủ Phương Trì có khoe với nó, nhưng thực ra từ lúc Phương Trì vào cửa nó đã phát hiện ra.

Cái người này còn bảo là chỉ có chó mới ngửi ra được, quá khinh thường loài mèo bọn nó!

Cả đêm Phương Trì ngủ rất say, nó cũng cảm thấy cả người Phương Trì đều đang tỏa ra không khí vui vẻ.

Hai người kia hẳn là đang yêu nhau, anh nhìn tôi tôi không nhìn anh lâu như thế rồi, nó cũng vui thay cho Phương Trì, cuối cùng cũng không cần ở nhà một mình lẩm bẩm lải nhải nữa.

Rồi sau đó…

Xin lỗi, nó có hơi không muốn nhớ lại chuyện sau đó.

Chẳng bao lâu sau khi hai người kia yêu nhau, ác mộng của nó đã tới.

Cái ngày đó, là ngày mà nó vĩnh viễn không muốn nhớ lại.

Dù rằng sau đó nó cuối cùng cũng được toại nguyện mà sinh sống cùng Tôn Vấn Cừ, lại có một căn nhà lớn và một chị gái xinh đẹp ngày ngày nấu cho nó đủ món ngon, sau đó còn có một em gái mèo trắng xinh đẹp…

Những thứ đó thì có ích gì!

Những thứ đó đều không thể nào che lại ký ức của nó được, vĩnh viễn không bao giờ có thể!

Một anh mèo không trứng ngồi trên bệ cửa sổ, u buồn liếm móng.

Cuộc đời này của nó, chỉ có thể nhìn Tương Vừng bên cạnh, chỉ có thể nhìn, nhìn nhau như chị em bạn dì, sau đó nhớ lại câu chuyện tình yêu của kẻ khác.

Hai người kia vẫn rất hạnh phúc, tuy vẫn không thể tha thứ cho chuyện Phương Trì đã cắt ** nhỏ của mình đi, nhưng nó không thể không thừa nhận, bọn họ sống rất hạnh phúc.

Thực sự là đáng buồn mà.

96. Chương 96: Phiên Ngoại 2

Lúc đi từ trong trường ra ngoài, Tiếu Nhất Minh cố tình chọn cổng không hay đi.

Để tránh né Trình Mạc có thể đang chờ cậu ở cổng chính.

Thật ra thì Trình Mạc cũng không khiến người khác ghét, ngược lại, trông cũng rất đẹp trai, vóc người cũng không tệ, tính cách….ngoài một chút xíu hung hăng quen thuộc ra, tính cách cũng rất tốt.

Thế nhưng Tiếu Nhất Minh không quen được một người chưa quen bao lâu đã theo đuổi cuồng nhiệt đến thế.

Cậu thậm chí còn chưa kịp làm rõ xem lần ngẫu nhiên gặp gỡ năm nọ, cậu rút cuộc đã làm gì để Trình Mạc ghi nhớ bao năm như vậy.

Có điều, không ngờ tới lúc cậu vừa từ cổng bên đi ra, mới vừa đi chưa được hai bước, đã có người chắn trước mặt cậu.

Ngẩng đầu nhìn, lại là Trình Mạc.

Cậu không nhịn được quay đầu lại nhìn về hướng cổng trường, cho rằng mình đã hoảng hốt mà đi từ cổng chính ra, nhưng không sai, đây chính là cổng bên.

“Sao hôm nay anh lại đứng canh bên này?” Tiếu Nhất Minh rất ngạc nhiên hỏi.

“Bấm ngón tay tính được em đi từ bên này ra.” Trình Mạc nói.

“Bấm thế nào?” Tiếu Nhất Minh hỏi.

“Thế này.” Trình Mạc chụm đầu ngón trỏ và ngón cái lại cùng nhau.

“Bấm lan hoa chỉ à?” Tiếu Nhất Minh nhìn tay y.

“Đây sao lại là lan hoa chỉ được?” Trình Mạc cong ngón tay út lên trên, “Đây mới là lan hoa chỉ.”

“Ồ.” Tiếu Nhất Minh gật đầu.

Trình Mạc chụm ngón tay jpg. một lúc sau liền buông xuống, Tiếu Nhất Minh không nói gì, cứ đứng như vậy, y cũng chỉ đành đứng theo.

Hai người im lặng gần được nửa phút, Tiếu Nhất Minh lại hỏi một lần nữa: “Bấm thế nào?”

"….Em đùa anh hay là thật thế," Trình Mạc hơi bất lực, "Anh không bấm."

"Vậy sao anh lại ở đây?" Tiếu Nhất Minh nhìn y, "Hôm qua tôi đi ra từ cổng nam anh cũng ở đó."

"Em nghĩ anh chặn em lại là chọn cổng để chặn à," Trình Mạc cười, "Anh toàn đứng dưới tầng ký túc xá, ký túc xá bọn em cũng chỉ có một cái cửa."

"Theo dõi à?" Tiếu Nhất Minh nhíu mày.

"Ai theo dõi cơ chứ, anh cứ đứng ở đó, ngọc thụ lâm phong mà đứng đó thôi, em đi ra khỏi ký túc xá cũng có thể nhìn được mà, có thể trách anh được à." Trình Mạc thở dài.

"Trước đây tôi đi ra khỏi ký túc xá không nhìn đất nên bị ngã một cái," Tiếu Nhất Minh nở nụ cười, "Sau đó liền theo thói quen nhìn đất trước."

Nếu đã lại bị chặn rồi, Tiếu Nhất Minh cũng không nói gì nữa, cùng Trình Mạc đi tới bến xe buýt đứng.

"Hôm nay cũng phải học thêm tới năm giờ à?" Trình Mạc hỏi, "Sắp ăn Tết rồi còn gì."

"Ừ, hôm nay là buổi cuối cùng rồi," Tiếu Nhất Minh gật đầu, "Có điều cũng có thể là đến năm giờ rưỡi, mẹ đứa bé này lần nào cũng bảo học thêm một lúc."

"Học thêm cũng còn cố tận dụng nữa," Trình Mạc nhíu mày, "Là do tính em quá tốt."

"Dù sao cũng rảnh mà." Tiếu Nhất Minh nói.

"Sao lại rảnh được," Trình Mạc nói, "Anh còn đang ở ngoài chờ em ăn cơm mà."

"Anh không cần phải… tìm tôi ăn cơm lúc tôi đi dạy thêm mà.." Tiếu Nhất Minh nói.

"Em không phải là ngày nào cũng đi dạy thêm à," Trình Mạc lấy từ trong túi ra một túi hạt dẻ ngào đường, "Ăn không?"

"Cảm ơn," Tiếu Nhất Minh lập tức nhận lấy, cầm một hạt ra vừa ăn vừa nói, "Cái này không được bịt kín trong túi như thế, ẩm rồi ăn không ngon."

"Vậy thì muốn nguội à? Thế lại ăn càng không ngon." Trình Mạc nói.

“Cho nên trước đây lúc nào tôi cũng muốn ăn thì mới mua ăn luôn.” Tiếu Nhất Minh cười, nhìn về hướng xe đi tới.

“Ăn với Phương Trì à?” Trình Mạc hỏi.

“Ừ,” Tiếu Nhất Minh gật đầu, “Có điều nó cũng không phải là thích ăn lắm, nó chỉ là đói bụng tìm cái gì lấp bụng thôi, nếu không có hạt dẻ, nó ăn ít khoai lang hay xiên nướng cũng giống vậy.”

“Thật ra anh cũng,…không có hứng thú đặc biệt gì đối với hạt dẻ.” Trình Mạc nhìn hạt dẻ trong tay cậu.

“Ừ, biết mà,” Tiếu Nhất Minh cúi đầu ăn, “Vất vả cho anh rồi.”

“Vì nhân dân phục vụ,” Trình Mạc cười, quay đầu nhìn ngã tư, “Xe đến rồi.”

Người trên xe rất đông, từ trường Tiếu Nhất Minh ra ngoài tổng cộng có hai bến xe bus, tuy giờ đang là kỳ nghỉ, mà cư dân vào nội thành mua sắm Tết cũng nhiều vô cùng.

Trình Mạc theo sau Tiếu Nhất Minh chen lên xe, phát hiện ra tình yêu đối với hạt dẻ của người này rất sâu đậm, nhiều người như vậy chen lên xe, cậu vậy mà chỉ dùng một tay cầm túi giấy, vững vàng không sốt sắng, hoảng cũng không hề hoảng, lúc chen về phía sau xe còn tranh thủ ăn hai hạt.

Chỗ bám tay sau xe còn tàm tạm, hai người bọn họ chen tới tìm một chỗ đứng.

Tiếu Nhất Minh còn đang ăn, không nói chuyện, Trình Mạc sững sờ nhìn cậu một lúc: “Ngoài hạt dẻ ngào đường ra, em còn thích ăn gì nữa không?”

“Anh không hỏi Phương Trì à.” Tiếu Nhất Minh nói.

Trình Mạc cười: “Còn có thể cái gì cũng hỏi cậu ta à.”

“Hỏi cũng không ít rồi mà.” Tiếu Nhất Minh liếc nhìn y.

“Cậu ta cũng không phải cái gì cũng nói đâu, miệng chặt lắm,” Trình Mạc chậc một tiếng, “Với cả giờ cậu ta cũng chẳng bận tâm được tới anh.”

“Chuyện quan trọng mà.” Tiếu Nhất Minh thở dài, nhìn ra ngoài cửa sổ.

Trình Mạc không nói gì, y vẫn luôn không tìm được cơ hội thích hợp để hỏi tình huống trong nhà Tiếu Nhất Minh, nhìn cậu như vậy, có lẽ cũng không muốn nói, y cũng không muốn hỏi nhiều vào lúc thế này.

Do dự một lúc liền đổi sang đề tài khác: “Nhà Phương Trì xem như là địa điểm du lịch đúng không?”

“Hai năm vừa rồi nhiều người đến lắm,” Tiếu Nhất Minh tiếp tục ăn hạt dẻ, “Đường cũng sửa lại, nó bảo trước đây toàn là đường đất.”

“Vậy mới chơi vui chứ,” Trình Mạc nói, “Ngưỡng mộ cậu ta thật, từ nhỏ đã có nhiều chỗ chơi như thế.”

“Đúng, leo núi, rồi bơi, trèo cây bắt chim,” Tiếu Nhất Minh cười, “Cho nên sau này mới đi tập leo núi.”

“Cậu ta cũng siêu lắm,” Trình Mạc gật đầu, “Hà Bảo Bảo ở phòng ký túc xá anh, ngày nào cũng xem video thi đấu trước đây của cậu ta, còn khen suốt.”

“Đúng rồi, tôi còn chưa hỏi anh nữa,” Tiếu Nhất Minh ăn hết viên hạt dẻ này tới viên hạt dẻ khác, “Anh không phải đánh cầu lông à, sao lại đến xem thi đấu leo núi?”

“Vì để tình cờ gặp được em mà,” Trình Mạc nói, cảm thấy Tiếu Nhất Minh ăn hạt dẻ như con chuột đồng, liên tiếp nhét vào trong miệng.

Tiếu Nhất Minh sặc một cái, nghiêng đầu đi ho khan nửa ngày.

“Nói thật nghe sợ đến vậy à?” Trình Mạc vỗ nhẹ sau lưng cậu mấy cái.

“Ừ,” Tiếu Nhất Minh xoay mặt qua nhìn y, “Hay là cứ nói láo trước đi.”

“Cảm thấy chơi vui chứ sao, đó là lần đầu tiên thi đấu thể thao thanh thiếu niên ở chỗ bọn anh mà, thấy mới mẻ, nên đi xem,” Trình Mạc cười nói, “Nhân tiện cũng ngắm đủ loại tuyển thủ leo núi luôn.”

“Anh thật ra là nhìn trúng Phương Trì đúng không?” Tiếu Nhất Minh cũng cười.

“Không, đơn thuần là thưởng thức thôi,” Trình Mạc dựa vào cửa kính xe, hơi hơi trượt xuống tiến đến bên tai cậu nhỏ giọng nói: “Anh thích người như em.”

Tiếu Nhất Minh nắm lấy cổ: “Tôi thì thế nào.”

“Chính là…” Trình Mạc nhìn cậu, “Trông thì có vẻ rất điềm đạm, mà lại cảm thấy rất cố chấp.”

“Ánh mắt cũng tốt đấy,” Tiếu Nhất Minh đã ăn sạch hạt dẻ trong túi giấy, cậu lấy vỏ hạt dẻ trong túi ra bỏ vào trong túi giấy xếp gọn lại, “Còn có thể nhìn ra được bản chất từ bên ngoài.”

“Mẹ nó, em ăn nhanh vậy….giấu hết trong miệng đấy à?” Trình Mạc rất giật mình.

“Đúng, sắp qua mùa đông rồi mà, tích ít đậu đậu.” Tiếu Nhất Minh nói.

Trình Mạc vui vẻ: “Em thú vị lắm.”

“Tôi không phải điềm đạm lắm à, sao lại thú vị rồi.” Tiếu Nhất Minh hỏi.

“Chỉ là trông có vẻ thôi,” Trình Mạc quan sát mặt cậu một lúc, “Thật ra vừa nhìn em đã biết rất cố chấp rồi, không dễ theo đuổi chút nào cả…. Cũng may em còn có chỗ đột phá là thích ăn hạt dẻ rang.”

“Vậy à.” Tiếu Nhất Minh cười.

Trình Mạc gật đầu: “Ừ, kế hoạch của anh là mỗi ngày lại cho em ăn một ít hạt dẻ ngào đường, em muốn ăn anh lại đút một ít…”

“Sau đó qua mùa đông tôi quen với người khác.” Tiếu Nhất Minh xoa túi, “Giác ngộ lốp xe dự phòng đúng tiêu chuẩn.”

“Ha!” Trình Mạc không nhịn được cười.

“Xuống xe đi.” Tiếu Nhất Minh cười chen về hướng cửa xe.

Chỗ dạy thêm là ở một con đường rất tấp nập, hai bên đường là một mảng đỏ rực, tất cả đều là quán bán hàng tết, câu đối Tết, chữ Phúc, đèn lồng, quả ớt đỏ, còn có đủ loại đồ ăn.

Trên mặt mọi người đều rạng rỡ tươi cười, bầu không khí đặc biệt của ngày Tết tràn ngập xung quanh.

Tiếu Nhất Minh không nhìn sang hai bên, cũng không nói chuyện, cúi đầu xuyên qua đoàn người vào khu nhà bên cạnh, sau đó mới quay đầu lại nói một câu: “Tôi vào đây.”

“Anh…” Trình Mạc nhìn qua bốn phía, chỉ một hàng trà sữa nhỏ, “Anh ở đó chờ em.”

“Đi ăn cơm thật à?” Tiếu Nhất Minh hỏi.

“Cũng rảnh rỗi mà.” Trình Mạc nói.

Sau khi Tiếu Nhất Minh đi vào rồi, Trình Mạc không vào hàng trà sữa ngay, mà quay trở lại con đường

nhỏ.

Y không về nhà ăn Tết, mẹ cũng không nói gì, chỉ hỏi một câu tại sao, y nói phải ở cùng bạn, mẹ đã đồng ý.

Trạng thái Tiếu Nhất Minh không được tốt lắm, nếu như chỉ có một mình cậu ở lại đây ăn Tết, không biết sẽ có tâm trạng thế nào, Trình Mạc cảm thấy cho dù có thêm một người bên cạnh cũng sẽ khá hơn một chút, tuy rằng Tiếu Nhất Minh tỏ vẻ không thèm để ý.

Trên con đường nhỏ này có không ít thứ đồ hay ho, Trình Mạc đi loanh quanh hai vòng, mua một khăn quàng cổ màu đỏ, một đôi găng tay màu đỏ, thấy vài hàng bán hạt dẻ ngào đường, y đều đến từng hàng nếm thử một viên, chọn ra hàng có mùi vị ngon nhất, nhớ kỹ vị trí.

Đi loanh quanh gần nửa tiếng, y mới đến cửa hàng trà sữa mua một cốc sữa bò nóng ngồi xuống, nhìn ra ngoài cửa sổ, từ góc độ này vừa khéo có thể thấy được cổng chính khu nhà kia.

Tiếu Nhất Minh hôm nay đúng giờ đã đi ra, lúc đi ra còn cầm trong tay một cái hộp nhỏ rất tinh xảo.

Trình Mạc thanh toán rồi chạy tới: "Ngày hôm nay không kéo thêm giờ của em à?"

"Ừ," Tiếu Nhất Minh cười rất vui vẻ, "Không kéo, hơn nữa vốn nói là qua Tết rồi mới đưa tiền, hôm nay cũng đã đưa trước rồi."

"Tiền còn phải đóng gói đẹp như thế à?" Trình Mạc nhìn cái hộp trong tay cậu.

"Đây là socola học sinh tặng," Tiếu Nhất Minh đưa hộp cho y, "Anh ăn không?"

"Em không ăn à?" Trình Mạc nhận lấy hộp.

"Tôi không thích ăn socola," Tiếu Nhất Minh nói.

"Là học sinh nữ đúng không?" Trình Mạc xé giấy gói bên ngoài hộp ra, bên trong còn có một tờ giấy nhỏ, "Mẹ nó đây là thư tình à?"

"Học sinh nam," Tiếu Nhất Minh nói, "Tôi xem thử nào."

"Học sinh nam," Trình Mạc lập tức căng thẳng, "Học sinh nam này của em…"

Tiếu Nhất Minh không thèm để ý tới y, cầm tờ giấy qua mở ra xem một lúc liền nở nụ cười: "Thầy Tiếu, cám ơn thầy."

“Hả?” Trình Mạc ngây người: “Hết rồi?”

“Hết rồi,”Tiếu Nhất Minh kẹp tờ giấy quơ quơ.

“Làm anh sợ mất một lúc,” Trình Mạc thở phào nhẹ nhõm, đưa khăn quàng cổ các thứ đã xếp chung vào một túi tới cho cậu, “Tặng cho em.”

“Gì đây?” Tiếu Nhất Minh mở túi ra nhìn.

“Chúc em năm mới hồng hồng hỏa hỏa, mọi việc đều thuận lợi.” Trình Mạc nói.

Tiếu Nhất Minh ngẩng đầu lên nhìn y, trầm mặc một lúc rồi mới nói một câu: “Cảm ơn.”

Hồng hồng hỏa hỏa mọi việc đều thuận lợi.

Tiếu Nhất Minh còn rất thích lời chúc này, lúc cùng Trình Mạc đi mua hạt dẻ rang liền đeo găng tay lên, vỗ tay một cái: “Thế nào?”

“Đẹp lắm.” Trình Mạc nói.

“Cỡ cũng vừa thật.” Tiếu Nhất Minh nhìn cái găng tay.

“Ngón tay em cách cổ tay có chừng ấy,” Trình Mạc đưa tay ra làm một độ dài, “Anh nhìn một cái là chuẩn ngay.”

“Hả? Thật không?” Tiếu Nhất Minh gỡ găng tay xuống, duỗi tay tới so, “Không dài vậy mà…”

Lời còn chưa nói hết, Trình Mạc đã nhanh chóng thu ngắn lại độ dài theo tay cậu: “Xem đi, chuẩn lắm đúng không.”

“Quá giả dối.” Tiếu Nhất Minh cười.

Trình Mạc cũng cười, rất nhanh đã nắm lấy tay cậu.

Tiếu Nhất Minh ngây người, không rút tay ra, cũng không nói gì.

“Giờ là biết rồi,” Trình Mạc nói xong liền buông tay cậu ra, quay đầu gọi hàng bán hạt dẻ rang, “Chú ơi, cho cháu một túi to, loại to nhất ấy.”

Lúc chờ người chủ bỏ hạt dẻ vào túi, điện thoại di động Tiếu Nhất Minh vang lên, cậu lấy ra nhìn: "Điện thoại cô tôi gọi."

"Anh…sang bên cạnh đợi em." Trình Mạc do dự định rời đi.

"Không cần," Tiếu Nhất Minh nhận điện thoại, "Cô à."

"Nhất Minh, năm nay cháu không về nhà ăn Tết à?" Chỉ cần nghe giọng cô ở đầu bên kia đã có thể tưởng tượng ra cô nhíu mày.

"Vâng, không về." Tiếu Nhất Minh nói, "Phía bên này nói với chủ chỗ làm thêm, tăng ca lương còn gấp ba nữa."

"Mẹ cháu biết không?" Cô hỏi.

"Mẹ chặn số điện thoại cháu mất rồi," Tiếu Nhất Minh nói, "Cháu không gọi được cho mẹ."

"Mẹ cháu cũng đúng là…" Cô thở dài, "Nếu không thì cháu cứ về đi đã, đến nhà cô, đến lúc đó…"

"Không được, Tết nhất, cháu mà đến như thế, lại càng hỏng hơn, ai cũng chẳng ăn Tết vui vẻ được." Tiếu Nhất Minh nói.

"Vậy…nếu không thì, Nhất Minh à, nếu không thì cháu về nhận sai với mẹ, có chuyện gì rồi sau này giải quyết, cũng không thể ngay cả Tết cũng không về nhà chứ." Cô nói rất lo lắng.

"Thế lại càng không được," Tiếu Nhất Minh nhíu mày, "Cháu không thể nhận cái sai này được, nếu như cháu nhận, vậy thì cháu biết sai phải thay đổi, nhưng cháu phải thay đổi thế nào được?"

Cô không nói gì.

"Cháu sai là không nên tranh cãi với mẹ cháu, không phải sai vì cháu thích con trai," Tiếu Nhất Minh nói, "Chuyện tranh cãi cháu đã xin lỗi mẹ rồi, chuyện thích con trai thì cháu không có cách nào nhận lỗi được."

Giọng Tiếu Nhất Minh là âm lượng bình thường khi nói điện thoại, không cố gắng hạ thấp giọng, câu này vừa nói xong, mấy người đứng gần đều liếc mắt nhìn về phía cậu.

Trình Mạc nhận lấy hạt dẻ ông chủ đã bỏ vào cho, đứng bên cạnh cậu.

"Cô, nếu cô không ngại, cô thay cháu nói với mẹ," Tiếu Nhất Minh đưa tay cầm túi giấy từ tay Trình Mạc

ôm vào ngực, "Cháu có thể hiểu được cảm xúc của mẹ, cũng rất hối hận vì hôm đó đã ầm ĩ với mẹ, thế nhưng chuyện này cháu thật sự không có cách nào lui nữa, cháu không có đường lui nữa."

Sau khi cúp điện thoại, Tiếu Nhất Minh thở dài khe khẽ, thả lại điện thoại vào túi, giơ túi giấy lên đưa mặt đến miệng túi ngửi một cái: "Thơm thật."

"Ăn đi, nhân lúc còn nóng," Trình Mạc nói, định ôm lấy vai cậu, mà nhấc cánh tay lên rồi lại buông xuống.

Tiếu Nhất Minh cảm giác được động tác của y, cắn một viên hạt dẻ rồi liếc mắt nhìn y.

Trình Mạc tặc lưỡi, đưa tay ra ôm lấy vai cậu, còn kéo về phía người mình.

Tiếu Nhất Minh không có phản ứng gì, cùng y đi về phía trước một đoạn rồi mới nói một câu: "Có thể điều chỉnh bước chân được không?"

"Hả?" Trình Mạc nhìn cậu.

"Đi tôi chân trái anh chân phải như thế, anh đụng vào không thấy khó chịu à?" Tiếu Nhất Minh nói.

"À, không nhận ra được," Trình Mạc cúi đầu nhìn thử, nhảy một cái đổi bước chân thành cùng chiều với cậu, "Chỉ thấy hưng phấn."

"…Anh dễ hưng phấn thật đấy." Tiếu Nhất Minh nói.

"Phải xem là ai." Trình Mạc cười.

Tiếu Nhất Minh không nói gì, vừa đi vừa ăn, còn chưa đi xong một con đường, đã ăn hết cả túi, cậu vẫn như cũ bỏ lại vỏ hạt dẻ vào trong túi.

Trình Mạc đang nghĩ ngợi gọi xe đi ăn cơm, Tiếu Nhất Minh xoa túi nói một câu: "Người quá biết nói chuyện, tôi sẽ không có cảm giác an toàn."

Trình Mạc dừng lại: "Là chỉ anh à?"

"Ừ." Tiếu Nhất Minh gật đầu.

"Thẳng thắn vậy." Trình Mạc cười, suy nghĩ, "Vậy thì anh sẽ thay đổi."

“Dứt khoát như vậy?” Tiếu Nhất Minh ném túi vào trong thùng rác.

“Có gì mà không dứt khoát được, anh cũng không phải chỉ biết nói chuyện,” Trình Mạc đứng lại, vặn lấy vai cậu, “Anh không biết trước đây em có từng đụng phải người như vậy hay không, thế nhưng chuyện này phải phân biệt rõ tình huống khác nhau.”

“Ừ.” Tiếu Nhất Minh đeo găng tay lên.

“Anh không phải là kiểu người tùy tiện thấy một người liền theo đuổi, nói vài câu dễ nghe lừa được lên giường rồi là coi như đạt được mục tiêu,” Trình Mạc nói, “Nếu như vậy, anh tùy tiện cũng tìm được cả đống người.”

Tiếu Nhất Minh quan sát y: “Đúng, điều kiện anh rất tốt.”

“Từ lần đầu anh nhìn thấy em, tới lúc liên hệ với em, là bao lâu? Quãng thời gian này anh cũng không hề nghiêm túc quen ai một lần nào, cứ có cảm giác ngộ nhỡ ngày mai vô tình gặp được em thì phải làm sao, thế không phải là còn phải vất vả chia tay người ta à,” Trình Mạc nói, “Em không thích nghe mấy câu nói kia, anh có thể không nói, thế nhưng em không thể bởi vì mấy lời nói này mà có suy đoán gì với anh được, không công bằng với anh.”

“Ừ.” Tiếu Nhất Minh nhìn y.

“Ừ gì mà ừ, nghe rõ không?” Trình Mạc cau mày.

“Nghe rõ,” Tiếu Nhất Minh gật đầu, “Phải xuyên thấu qua miệng anh để nhìn đến trái tim anh.”

“….Em vừa nói như thế, sao tự nhiên nghe lại hơi đáng sợ rồi?” Trình Mạc cười.

“Hình như là vậy.” Tiếu Nhất Minh cũng cười.

“Vậy thì anh nói trước, nếu như anh không thể thỏa nguyện ngoài miệng, vậy cũng chỉ có thể thỏa nguyện bằng hành động.” Trình Mạc nói.

“Thỏa nguyện thế nào?” Tiếu Nhất Minh hỏi.

“Ví dụ như anh muốn nói em thật sự thú vị, còn đáng yêu hơn cả chuột đồng nữa,” Trình Mạc nói, “Nhưng em không thích nghe, anh cũng chỉ có thể…”

Trình Mạc vừa nói vừa lại gần, hôn lên trán Tiếu Nhất Minh một cái: “Như vậy.”

Tiếu Nhất Minh sợ hết hồn, lui về sau một bước, nửa buổi mới nói một câu: "Đây là anh kiếm cớ để chiếm tiện nghi thôi đúng không?"

"Không phục thì chiếm lại," Trình Mạc nhìn thấy có chiếc xe taxi lái tới, vẫy tay, "Đi, đưa em đi ăn cơm."

Trên xe taxi, hệ thống sưởi bật rất ấm, tài xế là thanh niên nhiệt tình như lửa, không nghe radio, mà nghe rock n roll, còn bật rất to tiếng.

Vừa lên xe Trình Mạc đã cảm thấy xe này lái được nửa đường sẽ vỡ tung.

"Đại ca," Trình Mạc nói địa chỉ xong liền nửa hô mà nói, "Âm hưởng không tệ, đâm thẳng vào tai."

"À, đây là chuẩn bị riêng cho các đôi tình nhân, tiện cho bọn họ ngồi ghế sau tâm tình qua lại dính nhau một lúc," Tài xế cười nói, "Để tôi bật nhỏ đi một chút."

"Không cần không cần," Trình Mạc nói, "Hai người bọn tôi cũng dính một lúc."

"Ồ," Tài xế liếc nhìn qua gương chiếu hậu, "Hai cậu là một đôi à."

"Đúng." Trình Mạc gật đầu.

"Thời đại đúng là thay đổi," Tài xế nở nụ cười, "Xứng đôi lắm, đẹp đôi lắm."

"Mắt nhìn quá tinh tường." Trình Mạc dựng thẳng ngón tay cái, dựa vào người Tiếu Nhất Minh.

Tiếu Nhất Minh lấy điện thoại di động ra nhìn lịch, rồi thở dài: "Anh thật sự không về nhà ăn Tết à?"

"Không về, anh nói với mẹ rồi," Trình Mạc nói, "Nếu em chịu về nhà anh ăn Tết, mẹ anh cũng sẽ hoan nghênh."

"Tết thì thôi đi," Tiếu Nhất Minh lướt ngón tay trên lịch ngày, "Tôi còn chưa bao giờ ăn Tết một mình nữa."

Trình Mạc quay mặt sang nhìn cậu.

"À," Tiếu Nhất Minh nói thêm, "Tôi còn chưa bao giờ ăn Tết hai mình nữa."

"Đúng rồi," Trình Mạc cười nói, "Anh đã kể với em chuyện anh đi đặt bàn tối ba mươi chưa, người ta vừa

nghe hai người đã không cho đặt, cuối cùng anh đặt một bàn ở hàng ăn vặt Thành Đô đối diện trường học bọn anh, cả nhà ông chủ năm nay ăn Tết ở bên này, có thể làm cho."

Tiếu Nhất Minh vừa nghe liền cười vui vẻ, nở nụ cười đến nửa buổi: "Có thật không?"

"Thật, ông chủ bảo bàn trong nhà hàng thoải mái chọn, chỉ là đừng gọi đồ quá cao cấp, bọn họ không làm được," Trình Mạc nói, "Anh bảo ăn lẩu."

"Được," Tiếu Nhất Minh cười gật đầu, "Sao anh tìm được nhà bọn họ?"

"Anh không phải là gọi điện thoại hỏi hết mấy nhà hàng lớn à, kết quả đều nói là kín rồi, nếu không thì là không nhận hai người," Trình Mạc nói, "Anh đành nếu khách sạn lớn không được, vậy thì đặt nhỏ, anh liền chạy ra con đường bên ngoài trường bọn anh hỏi từng hàng một, kết quả là nhà họ vừa khéo, ông chủ còn vui vẻ lắm."

"Cảm ơn." Tiếu Nhất Minh nói.

"Có thể cảm ơn có tính thực chất hơn được không." Trình Mạc nhìn cậu.

Tiếu Nhất Minh trốn về sau: "...Không thể."

"Không cần thực chất đến mức em nghĩ," Trình Mạc cười, nhẹ nhàng gảy lên tay cậu, "Anh xoa ở đây thôi."

"Ồ, tay à," Tiếu Nhất Minh giật mình, đưa bàn tay tới trước mặt y, "Cầm đi."

Trình Mạc cầm lấy tay cậu, nắm nắm, cùng bỏ vào trong túi mình, vô cùng mãn nguyện mà thở ra một hơi dài: "Em nói xem, em là thật sự hơi ngốc, hay là giả?"

"Chắc là thật." Tiếu Nhất Minh suy nghĩ.

Trình Mạc không nhịn được cười, Tiếu Nhất Minh nhịn một lúc rồi cũng thở dài, cũng bật cười theo: "Aiii."

Tác giả có lời muốn nói: "Mai không nghỉ, đăng phiên ngoại cuối cùng."

---

97. Chương 97: Phiên Ngoại 3 (hoàn)

Ngày hôm nay Phương Trì dậy muộn hơn so với ngày thường, gần trưa rồi mới dậy khỏi giường, nhưng vẫn kiên trì ra ngoài chạy bộ một vòng, rồi qua nhà ông nội ăn ít đồ lót dạ.

Sau đó dẫn theo Tiểu Tử chậm rãi đi dạo dọc bờ sông, Tiểu Tử giờ đã lớn tuổi, không thể chạy nhảy như trước đây nữa, nhưng vẫn không muốn ở nhà nằm sấp tắm nắng, cho nên chỉ cần có thời gian, Phương Trì sẽ dẫn nó ra ngoài đi dạo.

Đi dạo xong, Tiểu Tử không chịu về nhà, Phương Trì không thể làm gì hơn là dẫn nó đi theo tới nông trường.

Biển hiệu của nông trường rất lớn, hai chữ "Vi Đào" từ thật xa đã nhìn thấy được.

Hai chữ này là Tôn Vấn Cừ viết, tranh và chữ trong nông trường cũng đều là lúc Tôn Vấn Cừ rảnh rang không có việc gì thì viết vẽ, còn có đủ loại đồ gốm, cái lọ cái đĩa đồ trang trí, Phương Trì mỗi lần nhìn thấy đều sẽ hãnh diện trong lòng.

Hôm nay là ngày cuối tuần, khách tới rất đông, thời điểm này, ngoài cửa đã dừng bảy tám chiếc xe.

Phương Trì nhìn lướt qua, một con xe trong đó cậu thấy rất quen mắt, nhìn liếc mắt qua biển số xe, cậu lập tức sợ hết hồn, tóm lấy một người phục vụ nhận được mặt ba Tôn Vấn Cừ lại: "Sao ông cụ lại đến?"

"Vừa đến, nói là tiện đường tới xem," Phục vụ gật đầu, "Chỉ dẫn theo tài xế, không dẫn theo ai khác."

"Trông tâm trạng ông cụ thế nào?" Phương Trì hỏi.

"Không nhìn ra được," Người phục vụ gãi đầu, "Ông cụ quanh năm đều có vẻ mặt kia mà."

"Sức quan sát của cậu này," Phương Trì thở dài, "Đi nói với nhà bếp làm cơm trưa theo khẩu vị của ông cụ, không có thức ăn thì đi mua ngay."

"Vâng." Nhân viên phục vụ gật đầu đi ra.

Phương Trì trở về phòng, thay sang bộ quần áo khác, rồi đi nhanh về phía phòng làm việc.

Ngày hôm nay, phòng làm việc mở lò, Tôn Vấn Cừ đã ở bên kia tới mấy ngày rồi, ông cụ đến chỉ có một mình cậu tiếp đón.

Nông trường làm được mấy năm rồi, mãi cho tới năm ngoái Phương Trì tốt nghiệp mới qua giúp đỡ, ông cụ

một năm cũng chỉ đến có ba bốn lần, bình thường cầu còn không được.

Tuy rằng trước đó lúc Phương Trì đến nhờ ông cụ đầu tư ông cụ vẫn đồng ý, mà từ trước tới giờ đều tỏ vẻ cái kiểu nông trường làm màu ra vẻ văn thức này ông không coi trọng, nhất là từ sau khi tốt nghiệp Phương Trì lại mở leo núi ngoài trời ăn theo nông trường, ông lại càng cảm thấy chẳng ra ngô ra khoai, rất không vừa lòng.

Có điều, Phương Trì biết tại sao lần này ông cụ lại tới, cũng biết là tại sao ông tới, chỉ là không nghĩ tới ông cụ lại không gọi điện trước bảo Tôn Vấn Cừ tiếp đón.

Lúc đi vào trong phòng làm việc, ông cụ đã tự mình rót ấm trà ngồi bên cửa sổ.

"Bác," Phương Trì đi qua rót trà cho ông, "Sao bác lại tới? Cũng không gọi điện thoại trước."

"Phòng làm việc này sửa lại à?" Ông cụ nói.

"Vâng, hai tháng trước làm, Tôn Vấn Cừ nói là thay đổi phong cách thay đổi tâm trạng," Phương Trì ngồi xuống bên cạnh ông, cũng rót cho mình chén trà, "Bác thấy thế nào?"

"Không ra sao," Ông cụ hừ một tiếng, "Thừa tiền thì đi chọn cái văn phòng lắp đèn nhấp nháy, mỗi ngày một màu thay phiên."

"Anh ấy tự trang trí, không tốn tiền gì, mảnh gỗ vật liệu này đều là cháu lên núi làm, cái đèn mây tre đan kia cũng là anh ấy làm." Phương Trì cười, chỉ lên cái đèn treo trên bàn uống nước.

Cái đèn này cậu vô cùng thích, là Tôn Vấn Cừ tự tay mình làm từng bước một từ sợi mây, rất đẹp, cũng rất tinh xảo.

"Bảo sao lại khó nhìn như vậy," Ông cụ cười lạnh nói.

"Câu này," Phương Trì chép miệng, "Thẩm mỹ của anh ấy là tự tay bác bồi dưỡng mà."

Ông cụ liếc cậu một cái, không nói gì, cầm lấy chén uống một ngụm trà.

"Buổi trưa hai bác cháu mình uống một chén đi?" Phương Trì rót trà cho ông.

"Nói sau đi," Ông cụ liếc mắt nhìn cậu, "Tôi còn có lời muốn hỏi cậu."

"Bác cứ hỏi đi." Phương Trì cười.

“Vốn là chuyện này phải hỏi Tôn Vấn Cừ, có điều nếu nó đã trốn rồi, tôi cũng chỉ có thể hỏi cậu.” Ông cụ nhìn cậu.

“Hôm nay đốt lò.” Phương Trì nói.

“Tôi hỏi cậu,” Ông cụ tiếp tục nhìn cậu chằm chằm, giọng điệu bắt đầu không có gì vui vẻ, “Bán đồ gốm trên mạng, là chủ ý của ai?”

“Cháu,” Phương Trì không hề suy nghĩ đã trả lời, “Đã lâu lắm rồi, giờ cũng đã làm được rất tốt…. bác vừa mới biết à?”

“Không thể nào,” Ông cụ cau mày, “Có thể nghĩ ra mấy cái biện pháp tệ hại này, không phải Tôn Vấn Cừ thì chính là Mã Lượng!”

Phương Trì không nói gì, một lúc sau mới nhìn ông cụ: “Tệ à?”

“Không tệ sao?” Ông cụ nhìn chằm chằm cậu.

“Cháu không thấy thế mà,” Phương Trì nói, “Danh tiếng tăng lên, nguồn tiêu thụ cũng được mở rộng, nhiều kênh…”

“Giảm giá trị!” Ông cụ hơi tức giận đập bàn, “Cậu không thấy giảm giá trị đi à! Những thứ này đưa lên mạng, người mua được mấy người hiểu? Được mấy người có thể thưởng thức?”

“Đây là hai khái niệm khác nhau,” Phương Trì cười, “Bác có dám nói, người đến chỗ của bác đều là người hiểu đồ gốm không?”

Ông cụ nhìn cậu chằm chằm không lên tiếng.

“Tôn Vấn Cừ cảm thấy, thứ gọi là nghệ thuật, cũng không phải chỉ có thể đi theo con đường cao siêu ít người hiểu,” Phương Trì nói, “Người biết đến nhiều hơn, người thích cũng sẽ nhiều hơn, người yêu thích nhiều hơn, người hiểu sẽ càng nhiều hơn.”

Ông cụ nhíu mày cười lạnh.

Phương Trì cảm giác không phải ông cụ không nghĩ ra điều này, mấy năm qua, cách nghĩ và cách làm của Tôn Vấn Cừ, ông cụ cũng không nhúng tay vào nhiều, như là chấp nhận, hoặc như là lười nói nhiều, lần này bực mình cũng chỉ có thể là vì Tôn Vấn Cừ đột nhiên làm như vậy, không nói với ông.

“Bác,” Phương Trì lại rót cho ông chén trà, “Cho dù là nông trường này, hay là bán đồ gốm trên mạng,

cháu đều biết bác không coi trọng, nhưng sự thực chính là anh ấy đang làm rất tốt, bác có không coi trọng cũng chẳng thể làm gì được, đúng không."

"Cậu bây giờ nói năng càng ngày càng không biết sợ." Ông cụ nhìn cậu.

"Dù sao thì bác cũng không giận thật," Phương Trì cười ha ha, sau đó thu nụ cười lại, "Giờ Tôn Vấn Cừ không chỉ là con trai của Tôn Chính Chí, anh ấy là chính mình, không phải cháu muốn chọc giận bác, nhưng người biết đến anh ấy còn nhiều hơn người biết đến bác, người yêu thích thưởng thức tác phẩm của anh ấy cũng nhiều hơn so với người yêu thích bác nhiều lắm..."

Ông cụ đặt nặng chén trà trong tay xuống bàn.

Phương Trì dừng lại, hơi di chuyển cái ghế về phía ông cụ: "Đối tượng anh ấy hướng đến không giống bác, cho nên bác không thể theo yêu cầu của mình để yêu cầu anh ấy được, đã được mấy năm rồi, bác còn chưa nhìn ra sao? Vẫn chưa chịu thừa nhận sao?"

"Chưa chịu thừa nhận gì." Mặt ông cụ lạnh tanh.

"Thừa nhận Tôn Vấn Cừ rất xuất sắc, xuất sắc hơn nhiều so với bác nghĩ, anh ấy chẳng hề lãng phí thiên phú của anh ấy chút nào," Phương Trì nói, "Anh ấy là một nghệ thuật gia có đầu óc buôn bán."

"Nó cũng xứng?" Ông cụ vẫn nghiêm mặt.

"Anh ấy đương nhiên là xứng." Phương Trì nở nụ cười: "Bác không vui đúng không? Đã không gọi được anh ấy là đồ vô tích sự từ lâu rồi phải không?"

"Tôi nhận ra rồi, hôm nay tôi đến là để tìm bực bội mà." Ông cụ thả chén xuống đứng lên.

"Đừng," Phương Trì cười ngăn ông lại, "Bác ngồi thêm một lúc nữa, cháu đi xem xem thức ăn làm xong chưa, chốc nữa uống chút rượu."

Ông cụ cau mày bị cậu ấn trở về trên ghế, thở dài nặng nề.

Phương Trì ra khỏi phòng làm việc, rồi lại thò đầu vào nói một câu: "Thật sự."

"Cái gì?" Ông cụ nhìn cậu.

"Cháu thật sự thích anh ấy như thế này," Phương Trì nói, "Bác chắc chắn cũng thích, cứ nhịn như vậy không khó chịu sao?"

Ông cụ trợn mắt đứng lên, Phương Trì nhanh chóng đóng cửa rồi nhân tiện giữ cửa khóa, nói to: "Cháu quay lại ngay."

Vừa đến cuối tuần, người vào núi, người chơi đồ gốm, người leo núi đều đã kéo tới, có khi còn không đủ phòng, cũng phải đặt sớm, nhà bếp hiện giờ chính là lúc bận rộn vô cùng.

"Có ngay đây, hai món ăn một món canh," Đầu bếp nhìn thấy cậu vào liền nói một câu, "Vốn là định làm thêm món nữa, mà thật sự là không giúp được…"

"Được rồi," Phương Trì nói, "Thêm cả tài xế thì cũng chỉ có ba người, không ăn được mấy."

Ra khỏi nhà bếp, điện thoại Phương Trì vang lên, Trình Mạc gọi tới, cậu nghe điện thoại.

"Lốp xe anh tìm được cho cậu rồi," Trình Mạc nói, "Chính là loại to cậu nói, đừng có nói là nằm một người, kể cả hai người các cậu đi vào nằm cùng nhau làm gì đấy cũng thừa chỗ."

"Anh thử rồi à?" Phương Trì hỏi.

"Có thể có ít tố chất được không?" Trình Mạc nói.

"Là anh nói trước mà," Phương Trì tặc lưỡi, "Ngày hôm nay chuyển qua cho tôi luôn được không? Mai tôi nhờ người treo lên."

"Chốc nữa anh gọi xe chuyển qua cho." Trình Mạc nói.

"Cảm ơn," Phương Trì cười nói, "Làm xong rồi mời anh với Tiếu Nhất Minh lại đây chơi."

Cuối tuần rất nhiều việc, mặc dù có nhân viên phục vụ, bên làm đồ gốm thì có thầy hướng dẫn, bên leo núi cũng có huấn luyện viên, mà thỉnh thoảng vẫn có vài vấn đề.

Nhất là bên leo núi, bởi vì mới làm chưa được bao lâu, cậu cũng không hay mời huấn luyện viên, người tới nhiều thì chính cậu cũng phải lên, vừa đến cuối tuần là thời gian nghỉ ngơi cũng chẳng còn.

Buổi trưa ăn một bữa cơm với ông cụ, lại hàn huyên thêm một lúc, còn cho ông cụ xem qua mấy món đồ gốm Tôn Vấn Cừ bán trên mạng, chứng minh cho ông cụ thấy những thứ đó cũng không phải là mặt hàng kinh doanh đi theo xu hướng thị trường, lúc ông cụ đi về vẫn nghiêm mặt, nhưng có thể cảm giác được đã không khó chịu như trước đó.

E rằng lúc mới đến cũng chẳng bực dọc là bao, mượn cớ đến hỏi tội để tìm hiểu tình hình cụ thể mà thôi.

Phương Trì cảm thấy ông cụ ở tuổi này, muốn để ông cụ bỏ mặt mũi xuống không gay gắt nữa thì quá khó, được như bây giờ là tốt lắm rồi.

Lúc Tôn Vấn Cừ gọi điện thoại tới, Phương Trì mới từ bên leo núi chạy về phía cổng chính nông trường, vừa chạy vừa gọi điện: "…Alo?"

"Đánh nhau à?" Tôn Vấn Cừ ngây người, "Hay là ăn phở sau lưng tôi?"

"Bận đến sắp bay lên rồi, giờ anh đến em cũng chẳng có thời gian mà làm anh," Phương Trì nói, "Bên chú Lượng Tử xong việc rồi à?"

"Ừ," Tôn Vấn Cừ nói, "Tôi còn nung thêm một bộ cốc, không phải là cần cốc uống cacao à."

"Là anh cần mà, đừng có nói là em, em dùng cái bát là uống được rồi." Phương Trì nói.

"Là cậu mở miệng ra trước, cậu bảo tôi làm." Tôn Vấn Cừ tặc lưỡi.

"Còn không phải vì lần nào anh cũng chê cái bát kia à?" Phương Trì thở dài, "Lúc nào về? Mới vừa rồi thầy hướng dẫn bảo hết đất rồi."

"Ở trên đường," Tôn Vấn Cừ nói, "Tôi mang theo đất đây."

"Còn bao lâu nữa là đến?" Phương Trì nhanh chóng nhìn giờ trên điện thoại, chạy đến cổng lớn nhìn thấy xe mang lốp xe tới, từ xa đã ra hiệu cho công nhân lập tức dỡ đồ xuống.

"Còn phải một lúc nữa, đến trước buổi tối, nấu hộ tôi ít cháo đi, cháo thịt nạc trứng bác thảo, không muốn ăn thịt nạc, muốn ăn thịt xay." Tôn Vấn Cừ nói.

"Anh cứ nói luôn cháo thịt xay trứng bắc thảo là được," Phương Trì nói, "Chốc nữa em nấu cho anh."

Cúp điện thoại rồi, mấy nhân viên phục vụ trước đó Phương Trì gọi ra liền đi tới: "Anh Tiểu Trì, lốp xe này cũng phải giấu đi à?"

"Giấu," Phương Trì vung tay lên, "Vẫn giấu ở chỗ cũ, sáng mai công nhân lại đây, các cậu mang theo vào núi đi, quan sát bọn họ sắp xếp, anh đưa bản vẽ cho."

"Không thành vấn đề." Mấy người nhân viên phục vụ lập tức đi tới, đẩy cái lốp xe cao bằng một người này theo con đường nhỏ giấu vào phía sau nông trường.

“Ông chủ Tôn thấy rồi không biết là sẽ vui thế nào.” Một cô bé phục vụ cũng ra xem.

“Mọi người cứ giữ bí mật là được,” Phương Trì nói, “Chờ anh ấy xem xong rồi là mọi người có thể lên chơi.”

“Này, anh Tiểu Trì, anh nói xem, ông chủ Tôn sau khi nhìn thấy xong liệu có thể nào cảm thấy, à chỗ này cũng được đó, nhập vào thành một hạng mục giải trí bên trong nông trường đi không?” Cô bé hỏi.

“Anh ấy dám.” Phương Trì nói xong liền chạy về nhà bếp.

Tôn Vấn Cừ có yêu cầu rất cao về cháo, nhất định phải không nhìn thấy một hạt gạo nào nữa, giờ phải nấu luôn, mới có thể xong lúc hắn về.

“Khó hầu hạ thật.” Phương Trì một mình bận bịu bên trong gian bếp nhỏ.

Tiểu Tử không biết chui vào chỗ nào, cả người dính đầy vụn cỏ đi vào, nằm úp sấp bên cửa phòng bếp.

“Con chó già,” Phương Trì cầm lấy một quả trứng gà bóc ra cho nó ăn, “Hôm nay tinh thần không tệ nhờ, còn đi chui vào đống cỏ.”

Tiểu Tử bận ăn trứng gà, không thèm để ý tới cậu.

“Chốc nữa mày cũng uống thêm ít cháo đi,” Phương Trì sờ đầu nó, “Mày nhìn mày mặt mũi trắng bệch này, chắc hai năm nữa lại thành Samoyed cũng nên?”

Tôn Vấn Cừ vừa mới về, đầu tiên đi vào phòng tắm gội.

Phương Trì bảo nhân viên phục vụ lấy đất hắn mang về trên xe xuống rồi cũng lên tầng trở về phòng, vừa vào phòng liền cởi quần áo trên người ra, cứ thế đẩy cửa phòng tắm chui vào.

“Cậu không phải bảo giờ không có thời gian làm tôi à?” Tôn Vấn Cừ mới vừa mở nước, đang quay mặt lại, quay đầu liếc mắt nhìn cậu.

“Là không có thời gian làm anh, nhưng sờ mấy cái liếm mấy cái thì vẫn phải có, thật ra chủ yếu là sợ anh mệt thôi, một lần là bận mấy ngày.” Phương Trì từ phía sau ôm lấy hắn, liếm liếm trên bả vai hắn.

“Tôi cảm thấy cậu còn bận hơn tôi đấy chứ,” Tôn Vấn Cừ trở tay ra vỗ lên đầu cậu, “Gọi điện thoại có một hai lần không nghe.”

“Có việc mà,” Phương Trì cười ha ha, “Nếu như không có việc em còn có thể chờ anh gọi tới à, đã sớm gọi

cho anh trước."

"Bận gì? Trước đây cũng đâu có bận như thế, cảm giác cả tháng nay cậu bận hơn nhiều, lại còn chơi trò mất tích." Tôn Vấn Cừ lùi vào người cậu, ngửa đầu gối lên vai cậu hướng về phía nước.

"Nói là cùng bà nội lên thị trấn còn gì," Phương Trì hôn lên vành tai hắn, đầu lưỡi nhẹ nhàng phác họa theo tai hắn, tay chậm rãi sờ về phía bụng, "Hai ngày nữa chúng ta vào núi nghỉ ngơi một lúc đi, năm nay quá mệt mỏi rồi, trong mấy đứa bạn chỉ có mỗi em là tốt nghiệp xong bận như chó, Trình Mạc với Tiếu Nhất Minh đợt trước còn đi du lịch, đúng là làm em tức chết."

"Ừ," Tôn Vấn Cừ cười, "Tôi bảo cậu đầu tiên tìm câu lạc bộ thực tập một thời gian, tự cậu không muốn mà."

"Anh đã nói là định làm leo núi rồi, em còn có thể không tới chắc?" Phương Trì nói, "Nếu em không đến anh còn phải tìm người ngay, ngộ nhỡ lại tìm tiểu thịt tươi chân dài nào…"

"Giờ cậu vẫn còn tươi mới lắm," Tôn Vấn Cừ trở tay ra vỗ một cái lên mông cậu, rồi tóm được bàn tay cậu đang lần mò xuống dưới, "Không phải cậu sợ tôi mệt à?"

"Anh…cần thả lỏng không?" Phương Trì cười.

"Cậu giúp tôi?" Tôn Vấn Cừ xoay người dựa lên tường, hơi híp mắt lại.

"Ừ." Phương Trì áp tới, hôn hắn, dây dưa bé nhỏ chậm rãi đi xuống, cằm, cổ, xương quai xanh, ngực… rồi tới bụng dưới, đầu lưỡi nhẹ nhàng đảo qua bụng hắn.

Tôn Vấn Cừ ngửa đầu lên, nghe thấy một tiếng thở dài nhỏ bé của hắn xong, Phương Trì sờ soạng trên eo hắn, rồi tiếp tục đi xuống.

Tôn Vấn Cừ bắt đầu làm nông trường lúc Phương Trì học năm hai, có điều Tôn Vấn Cừ rất lười, mà yêu cầu lại rất cao, cho nên cứ làm làm dừng dừng mà giằng co rất lâu mới bắt đầu chính thức kinh doanh.

Kể từ lúc đó, cậu vừa được nghỉ là sẽ trở về hỗ trợ, cho đến lúc cậu tốt nghiệp bắt đầu làm leo núi đến bây giờ, cậu cảm giác hai người họ cứ luôn bận bịu không ngớt, chẳng nghỉ ngơi cho tốt được lần nào.

Mọi chuyện giờ đã chậm rãi thuận buồm xuôi gió, các hạng mục của nông trường cũng đã đều đi vào quỹ đạo, cậu mới bắt đầu có hơi sức đi suy tính chuyện đã nghĩ rất lâu này.

Lốp xe đã mang vào núi rồi, công nhân lắp đặt xong, nhân viên phục vụ còn chụp cho cậu hai tấm ảnh, trông cũng được lắm.

Sáng sớm Phương Trì dậy làm đồ ăn sáng, rồi thay hoa bên trong bình hoa phòng ngủ, đi qua đẩy Tôn Vấn Cừ vẫn còn đang nằm trên giường: "Dậy đi, hôm nay em dẫn anh vào núi chơi."

"Hôm nay à?" Tôn Vấn Cừ trở mình.

"Hôm nay không có đặt trước gì, ít khách," Phương Trì nói, "Anh chẳng lẽ còn định chờ đến cuối tuần mới đi à?"

"Được," Tôn Vấn Cừ ngáp một cái rồi ngồi dậy, "Nói trước, tôi không leo núi, đi bộ quanh núi hai vòng là được."

"Không phải leo núi." Phương Trì cười.

Đường đi vào núi, thôn đã bỏ tiền sửa lại, tốt hơn trước đây nhiều, du khách tới đây cũng ngày càng nhiều.

Có điều, Phương Trì dẫn Tôn Vấn Cừ đi theo con đường mới sửa một đoạn liền rẽ vào một con đường nhỏ, lại còn là một con đường nhỏ bị cỏ dại che mất.

"Đi đâu đây?" Tôn Vấn Cừ nhìn qua bốn phía, "Tôi ở đây đến mấy năm rồi mà còn không phát hiện ra ở đây còn có một con đường như này?"

"Đi về phía trước một chút chính là con đường ngày trước chúng ta đi, đi bên này có thể đi được một đoạn đường dễ đi," Phương Trì kéo tay hắn, "Bên này không dốc lắm, cũng không cần leo núi."

"Đi đâu?" Tôn Vấn Cừ tiếp tục hỏi.

"Đi…" Phương Trì cười, quay đầu lại, "Em có thứ này tặng anh."

"Không lễ không tết, sinh nhật hai ta thì một người qua rồi một người chưa tới," Tôn Vấn Cừ tặc lưỡi, "Cậu tặng cái gì?"

"Đã muốn tặng lâu rồi, chỉ là vẫn luôn chẳng có thời gian làm, em đã nghĩ đến mấy năm rồi." Phương Trì nói.

Tôn Vấn Cừ nở nụ người: "Tôi biết ngay là cậu vẫn luôn nghĩ chuyện mua nhà mà."

"Không mua nổi." Phương Trì nói.

"Cho nên không phải là cậu xây căn nhà trong núi cho tôi ở?" Tôn Vấn Cừ nói.

Phương Trì cười vui vẻ: “Không.”

Theo con đường nhỏ đi vào một lúc, Tôn Vấn Cừ nhìn thấy con đường cũ trước đây vào núi, đi lên trước nữa, Phương Trì không đi vào con đường lên núi, mà lại rẽ, dẫn theo hắn rẽ ra sau núi.

“Phía trước có phải là mảnh đất nhà các cậu đúng không?” Tôn Vấn Cừ hỏi.

“Ừ, vẫn luôn để hoang không ai làm gì.” Phương Trì gật đầu.

“Cậu làm gì ở đằng đó?” Tôn Vấn Cừ nhìn cậu.

“Chốc nữa anh sẽ biết.” Phương Trì nói.

Càng đi về phía trước, càng có nhiều thay đổi.

Con đường này tới chỉ có mảnh đất hoang của nhà Phương Trì, cho nên cơ bản sẽ không có ai tới đây, lối nhỏ trước đó bị đạp lên cũng đã chẳng nhìn rõ.

Nhưng hiện giờ, đất dưới chân lại bắt đầu xuất hiện những hòn sỏi nhỏ màu sắc rực rỡ, lót không dày, mà xếp ra được một con đường nhỏ rộng nửa mét.

Tôn Vấn Cừ không nói gì, đi chưa bao xa, hắn lại thấy cỏ dại ven đường đều đã được cắt tỉa qua, thậm chí liếc mắt một cái có thể nhìn ra được vết tích có người mới trồng.

“Cậu…” Tôn Vấn Cừ không nhịn được lên tiếng, nhưng ngay lúc đó lại bị Phương Trì ngắt lời.

“Đừng nói.” Phương Trì cười.

Mùa hè trong rừng rất mát mẻ, có gió nhè nhẹ, đường đá dưới chân rắc đầy vệt sáng lốm đốm, trông an tĩnh mà thư thái.

Đi theo con đường nhỏ này đi tới cuối, Phương Trì dừng lại: “Đến rồi.”

Tôn Vấn Cừ vẫn luôn cúi đầu nhìn đường, giờ mới ngẩng đầu lên, lúc liếc mắt nhìn sang liền ngây ngẩn cả người, cả buổi mới thốt được lên lời: “Đây là gì?”

“Đây là vườn hoa em tặng cho anh,” Phương Trì đi tới phía sau hắn, hai tay ôm lấy hắn, chậm rãi đẩy hắn về phía trước, “Trước đây anh đã nói còn gì, muốn có một căn nhà, trồng rất nhiều loại cây loại hoa, trồng hoa linh lan, không cần bỏ vào chậu, dùng lốp xe là được.”

Tôn Vấn Cừ không nói gì.

Đây là mảnh đất trống bên rìa rừng trúc đã được dọn dẹp ra, vây quanh là hàng rào trúc nho nhỏ.

Theo cửa nhỏ trên hàng rào trúc đi vào, là một vườn hoa nho nhỏ, trên đất trồng cỏ, rồi dùng đủ loại lốp xe to nhỏ tấp đất vào trồng đủ loại hoa cỏ nhỏ, một vòng chính giữa đều là hoa linh lan đã nở, mỗi lúc gió thổi tới sẽ nhẹ nhàng đung đưa.

Bên cạnh có một cái giá, là giá sắt hàn thủ công, phía trên dùng mấy sợi dây xích sắt treo một cái lốp xe rất lớn.

"Đây là...xích đu à?" Tôn Vấn Cừ hỏi.

"Coi như vậy đi, gọi là võng cũng được," Phương Trì kéo hắn tới, "Xem này, có thể nằm được, ngồi cũng được."

Chính giữa lốp xe là dùng dây leo núi đan vào nhau tạo thành một cái võng, vứt vào mấy cái gối nhỏ dày mềm, trông rất thư thái thoải mái.

"Cậu làm à?" Tôn Vấn Cừ nhìn khu vườn nhỏ xuất hiện như thể trong mơ trước mắt, có hơi chưa tỉnh táo lại: "Toàn bộ những thứ này? Dạo này cậu đang làm những thứ này?"

"Cũng không phải hoàn toàn, em bảo mấy đứa phục vụ Tiểu Trần giúp mang vật liệu vào, lốp xe nhỏ với cả sỏi đó, đều là bọn nó giúp em vận chuyển vào, cái giá có lốp xe lớn là em tìm người trong thôn hàn cho," Phương Trì cười nói, "Người ta còn tưởng là nông trường của chúng ta muốn xây dựng thêm kia, thật ra cũng không khó, vốn là định làm lớn hơn một chút, nhưng cảm giác lại không kịp, em sợ qua mất mùa hoa linh lan nở..."

Tôn Vấn Cừ quay đầu lại nhìn cậu.

"Có điều mùa hoa linh lan nở qua rồi thật ra cũng không có việc gì," Phương Trì kéo hắn đi tới giữa đủ loại lốp xe bày thành nhiều hình dạng, "Em đến chợ hoa cây cảnh hỏi, người ta đã phối cho em, hoa gì cây gì, có thể thay phiên nhau nở đến Tết, cây này tàn thì cây kia nở..."

"Cậu học được lãng mạn thế này từ bao giờ thế?" Tôn Vấn Cừ cười, nâng mặt cậu lên, rồi nhìn chăm chú vào rất nghiêm túc, "Trước đây đâu có phát hiện ra."

"Em cũng không học, cũng không định làm lãng mạn gì cả," Phương Trì cười ha ha, "Em chỉ nhớ ánh mắt anh lúc nói muốn có một khu vườn như thế, em cảm thấy anh thật sự muốn có một nơi như thế.... Vừa mới đầu em định là mua một căn nhà có sân, nhưng mà thế lại phải chờ rất lâu, nên mới suy nghĩ trước tiên làm như vậy đã, vốn còn định đặt bàn ghế, mà chỉ có loại bàn ghế sắt mỹ nghệ kia là để được ngoài trời, anh còn bảo là cái thứ kia xấu nhất, nên em không làm, chờ cho anh quyết định."

Tôn Vấn Cừ ôm lấy cậu, cúi đầu vùi hai mắt lên vai cậu: "Cậu thật sự là…"

"Mảnh đất này của nhà em mà gần ven đường hơn là tốt rồi… Thế nhưng như này cũng tốt, yên tĩnh, cách nông trường cũng coi như không xa lắm," Phương Trì ôm lấy eo hắn, "Lần sau anh tìm cảm hứng có thể tới đây một lúc, anh không phải vẫn luôn chê chỗ nông trường ồn ào quá à."

"Ừ." Tôn Vấn Cừ đáp.

"Cảm động lắm đúng không?" Phương Trì cười ha ha, "Chính em cũng cảm thấy rất tốt, làm thành như vậy em cũng thích lắm."

"Cảm động." Tôn Vấn Cừ gật đầu.

"Thích không?" Phương Trì hỏi.

"Thích," Tôn Vấn Cừ đưa tay gảy lên trán cậu, "Thích cực kỳ luôn."

"Đừng nói cảm ơn," Phương Trì sờ lên trán, "Chỉ cần yên yên ổn ổn cùng em già đi là được."

"Giờ không phải đã cùng nhau già được mấy năm rồi đấy thôi," Tôn Vấn Cừ tặc lưỡi, quay người đi về phía lốp xe to, nằm lên trên, cầm lấy gối nhét xuống dưới đầu, "Con trai, lại đây lắc cho ba nào."

"Vâng." Phương Trì cười chạy tới.

HOÀN

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/phi-lai-hoanh-khuyen